

Giới thiệu [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur

Converter: HEOHO

Editor: Tojikachan

Tò Vinh ở cuộc sống hiện đại là một nữ tử rất bình thường, dung mạo bình thường, thành tích bình thường, cá tính nội liễm, làm việc trầm ổn

Nàng từ thời còn trung học mãi tới khi đi làm, luôn có vài giây phút xao động, cũng muốn nghĩ tới việc tìm kiếm một nửa cho mình

Nhưng vì chưa trải qua cũng không ai nói nàng nên làm gì, nàng chỉ biết thăm lặng ngắm nhìn đôi phượng, cho tới khi người ta đi bên cạnh một nữ nhân khác, nàng mới lại nhận ra nàng đã bỏ lỡ

Chỉ là, ít nhất trong mộng tưởng thiếu nữ, nàng còn nuôi một bóng hình đặc biệt, cũng như hy vọng của nàng về tình yêu thuần khiết, mãnh liệt, lại thủy chung, da diết

Mơ ước về hoàng tử với mái tóc màu ngân bạc Izumin

Nhưng, giấc mơ này có phải quá xa rồi hay không?

Nàng lại thấy nàng đang ở Ai Cập cổ đại, trong thân thể lồng lẩy yêu kiều của Asisur, người con gái tội nghiệp vì yêu say đắm em trai của mình mà gây ra bao nhiêu chuyện làm tổn hại đến bản thân và cả lợi ích của đất nước

...

Nàng nên làm sao bây giờ?

Người em trai cứ nói ghét chị mình, lại đòi lấy mình làm Vương phi?

Vương tử trong lòng nàng lại thật sự chú ý quan tâm nàng???

Yêu tràn đầy

Menfuisur, đệ đệ của ta. Ta yêu ngươi. Chờ sau khi ta lớn lên, ta nhất định phải gả cho ngươi

Ôm tâm tình đó, Asisur mỗi ngày chờ mong

Trong trí nhớ, Menfuisur từ nhỏ đã vô cùng xinh đẹp. Trên khuôn mặt tròn, đôi mắt màu lục trong treo nghịch ngợm. Tuy rằng thấp hơn ta nửa cái đầu nhưng ngươi trời sinh đã mang khí chất vương giả luôn luôn kiêu ngạo

Phụ vương Nephenmaat có nói, sau khi ta lớn lên, trở thành nữ nhi của thần, chúng ta sẽ kết hôn, vĩnh viễn cùng một chỗ

Menfuisu, ngươi biết không? Ngươi có biết ta yêu ngươi đến nhường nào không?

Mỗi ngày ta đều chờ đợi bản thân lớn lên, mỗi ngày đều cầu nguyện sớm được trở thành tân nương của ngươi. Học tập làm công chúa, học tập làm nữ vương, học tập làm vương phi, ta đều học nghiêm cẩn. Để có đủ tư cách làm thê tử của ngươi, ta luôn luôn nỗ lực...

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nữ hài bình thường

Ngô, trời đã sáng. Tò Vinh mở mắt

Lại một ngày mới, học tập công tác cùng một vùng, thật sự là một mới! Tưởng có một ngày chủ nhật đúng nghĩa. Tưởng có một không gian riêng tư không bị người nào quấy rầy để được suy nghĩ những chuyện linh tinh của bản thân

Mỗi buổi tối khi không ngủ được ta liền nghĩ về chuyện tình của hoàng tử Izumin. Nga! Kỳ thực ta không phải fan của “Nữ hoàng Ai Cập” nhưng là bóng dáng anh tuấn cùng thái độ luôn luôn bình tĩnh của Izumin không biết khi nào đã ở tại trong lòng. Nghĩ đến hần như thế nào yêu mến Carol, nghĩ đến hần như thế nào buông ra tay Carol. Dần dần, bản thân có chút đau

Tình yêu, vĩnh viễn là như vậy bất đắc dĩ. Có người làm nhân vật chính, lại có người chỉ có thể phối hợp diễn. Izumin là người phối hợp diễn, bản thân ta làm sao lại không phải?

Vài năm trước đây, có một tân đồng sự được điều đến công ty. Hắn vóc dáng cao cao, diện mạo nho nhã quả thực có chút giống Izumin. Lại nói đến, còn có nữ từ vùng Giang Nam sông nước nói rằng không thích hắn bởi cảm thấy hắn có chút trẻ con, có chút hương vị nữ sinh. Có điều đáng mừng là hắn còn có nét đẹp nội tâm

Ta chưa bao giờ thử theo đuổi nam nhân, cũng chưa bao giờ muốn chủ động. Kết quả hắn cùng một đồng sự khác yêu nhau, kết hôn rồi sinh con. Chuyện quả thực thông thuận vô cùng. Cũng có chút tịch mịch, cũng có chút không cam lòng. Xong lại nghĩ, nếu chuyện kia không có bắt đầu, làm gì ta lại tự tìm phiền não.

Nghĩ, ta lại nghĩ tới chuyện trước kia. Đó là lúc ta còn học trung học. Ta bộ dạng không xinh đẹp, đi đến đâu cũng có người nói bộ dạng rất quen thuộc. Nhưng ta có lòng tự trọng vô cùng cao, hơn nữa cảm xúc lại hướng nội, nên không có biểu tình gì.

Khi ấy ta có thích một nam sinh. Cẩn thận giấu lại lý do thích hắn thấy mặc danh kỳ diệu. Lúc ấy, chỉ vì cười đùa mà một tay đánh hắn, nào biết đâu rằng lại bị hắn nắm trụ được cổ tay. Mặt ta liền đỏ bừng không biết phải làm sao. Đột nhiên cảm giác được bản thân cũng giống hệt nữ hài tử vậy, lại không chịu thừa nhận

Cứ như vậy thích hắn. Ta cũng giống những người cùng thời, càng thích càng sợ người khác biết. Vì thế, ta chưa bao giờ biểu lộ, chỉ yên lặng để ý hắn. Thẳng đến một ngày, sau khi nhìn thấy hắn cùng một nữ sinh khác yêu nhau, ta mới biết được nguyên lai ta đã bỏ lỡ

Chuyện giống như vậy hiện tại lại xuất hiện. Có lẽ ta thuộc kiểu người tình yêu trong lòng khó nói ra, nghĩ nhiều hơn làm. Ta chỉ có thể tưởng niệm người thương yêu trong đầu, bao gồm nam hài trung học, bao gồm đồng sự công ty, bao gồm cả người mà ta luôn luôn thích: Izumin.

Qua một ngày, một mối đưa cánh tay ôm trán. Hôm nay việc của công ty quá nhiều, làm cả một văn phòng thường ngày tàn nhàn giờ đều mệt đến mặt ai cũng méo xeo.

Ba mẹ ta gần đây cũng vội vàng vì hôn sự của đệ đệ, họ cũng không quên nhắc nhở ta, rằng ta đã 25 tuổi vì sao không đi tìm đối tượng. Lẽ nào họ không biết, tìm đối tượng đâu có dễ như đi tìm nhà hàng, tùy thời đều có thể lựa chọn sao? Khi ta 20 tuổi, một đồng nam nhân ở trước mặt ta buộc ta lựa chọn, khi ta 25 tuổi, nam nhân bắt đầu dùng ánh mắt soi mói mà nhìn ta. 30 tuổi, nhị lão khẩn cấp muốn đem ta tống gả nhưng là không tìm được nam nhân nào thích hợp. Hiện tại ta đã 33 tuổi, muốn tìm nam nhân môn đăng hộ đối, nhưng họ đều đã kết hôn sinh con. Đến nước này nhị lão mới cho phép ta tùy ý, không còn ép buộc, chỉ có thể mặc bay. Cũng may ta có dự kiến trước, xin ba mẹ hỗ trợ tiền một cái phòng, không lớn, 70 thước vuông, thoải mái cho tận hai người ở, hưởng chi ta lại là trạch nữ. Hàng tháng trả mấy trăm nguyên, trước mắt không có áp lực gì. Ta cảm thấy như vậy là quá tốt, sao lại phải tìm nam nhân ủy thác bản thân?

Bọn họ không ở cùng, ta nghĩ vậy cũng tốt, có thể làm cho bọn họ hao chút tâm tư đi. Bản thân có một hảo chỗ ở, ta vui không tưởng.

Hôm nay về nhà, lại cầm đọc “Nữ hoàng Ai cập”, lại nhìn đến Izumin. Ta thực sự thích hắn. Mỗi ngày trước khi ngủ ta đều nhìn ngắm hắn(tojikachan: có cần si đến mức đó không! Thuà chị), chỉ hi vọng sau khi nhìn kỹ hắn, lúc ngủ rồi sẽ xuất hiện một vương tử tóc dài mềm mại màu ngân bạch với ánh mắt u buồn.

Nếu như mộng kia có thật, hắn là... ta có thể tưởng làm lão bà hắn trong mộng ấy? Thật tốt a! Lão bà 33 tuổi, mộng như vậy cũng không có gì kỳ quái nhỉ? Ít nhất, ta cũng sẽ không nói ra cho bất cứ ai biết

Sau khi về nhà, ăn cơm, rửa chén, tắm rửa, cầm đọc “Nữ hoàng Ai Cập”. Ân, hôm nay thời tiết mát mẻ. Tuy là đã tháng 7, nhưng là mùa hè Giang Nam chính là kỳ quái như vậy. Khi thì âm u, khi thì thoáng mát, khi thì sấm sét đùng đùng, sau một hồi lại thấy mặt trời chói lọi nhô trên cao. Nóng vài ngày, lạnh vài ngày. Bất quá nghe nhóm đồng sự nói, đứa nhỏ con cái họ thân thể chịu được, thật là tốt, chứ bình thường sức đề kháng của trẻ vốn yếu, vốn chịu không nổi thời tiết biến động như vậy.

Oa, Izumin lần đầu tiên gặp Carol. Ai! nếu hắn có thể bảo trì tâm vốn trầm ổn có lẽ sẽ không bị Carol mê hoặc. Một hoàng tử anh minh cuối cùng lại bị đau thương quán thân, thật đáng tiếc.

Ngô, buồn ngủ quá. Theo thói quen, hiện tại dùng di động cùng máy tính với đọc tiểu thuyết làm ta thật mệt mỏi. Nếu di động có phần mềm đọc truyện tranh thì thật tốt quá. Ngủ một lúc thôi, hi vọng trong mộng ta có thể gặp được Izumin.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xuyên qua

Thân thể mệt mỏi quá. Ta sao thế này? Quý áp giường sao? Muốn mở mắt mà không sao nhấc mí mắt lên được. Đáng ghét, sao lại thế này, ai nói cho ta với? Chẳng lẽ ta bởi vì mệt quá mà chết sao?

“Điện hạ Asisur! Điện hạ Asisur! Xin hãy tỉnh lại...”

Ai là Asisur a? Trong TV có nhân vật chính tên Asisur sao? Hay là “nữ hoàng Ai Cập” được chuyển thể thành phim truyền hình? Hừ, càng là tác phẩm kinh điển thì càng bị đem chuyển thể. Ta nhớ tới bộ Ynuyasha bị chuyển thành thể loại kịch, bị người ta đem xào nấu không ra gì. Lại nói, diễn viên diễn Sheshoumaru bộ dạng tuy giống như nguyên tác miêu tả nhưng diễn xuất lại không bằng một phần mười — không, là 1% so với nguyên tác miêu tả. Bất quá vẫn là có hương vị. Bởi vì hắn rất suất, suất giống Sheshoumaru. Không đúng, làm gì có người bình thường nào diễn được cái phong thái hơn người của hắn chứ. Lại nói tiếp, diễn viên đóng vai Kikyou cũng rất có hương vị, trừ bỏ một điểm, thích vây quanh bản thân mình. Tuy rằng vừa nhìn là biết thuộc loại không thể bảo hộ bản thân, tư thế cũng rất chướng tai gai mắt. Không thể tao nhã một chút sao? Không thể giống Kikyou trong nguyên tác là thường xuyên bắt chéo tay nhau đặt trước bụng được sao? Đó mới là Kikyou trong cảm nhận của ta. Ngó, cũng cần nói rõ một chút. Ta không thích Kikyou, người ta thích là Kagome, bởi vì nàng luôn tràn đầy sức sống, nhiệt tình, hiểu rõ được bản thân muốn cái gì. Nàng không giống Kikyou, không phải là một cô nương cao nhả thánh khiết thoát tục. Hoặc là nói, ta chính là không thích nữ nhân hay làm bộ làm tịch. Tuy rằng ta không giỏi biểu đạt, nhưng trong nội tâm ta, vẫn là BS cô nương này. Sống được quá một đời rồi.

Nha! Ta nghĩ đi đâu vậy? Thật là càng nghĩ càng xa

“Asisur điện hạ! Asisur điện hạ! Xin ngài tỉnh lại...”

Dựa vào! Con bà nó! Đây là cái phim truyền hình gì nha? Nói mãi chưa dứt? Cô nương ta tuy không thích phát uy, nhưng không có nghĩa là không tức giận. Chờ ta tỉnh ngủ sẽ đá bay cái tivi kia đi. Âm ỹ chết người

Ta không vui mở mắt, nhìn quanh tìm cái tivi để ném. Vừa chuyển đầu liền tròn tròn mắt

Đây là đâu? Rất, rất, rất khoa trương. Cả một phòng dát vàng óng ánh, lóe sáng chói mắt. Phải biết là hiện tại vàng cũng không phải tiện nghi. Người ta nói, thịnh thế ảm minh loạn thế hoàng kim. Hiện giờ thế đạo rối loạn, cất dấu phẩm cùng kim giới cũng trường. Lần trước nhìn trúng một cái vòng tay ánh vàng rực rỡ còn không dám bỏ tiền mua, thế nhưng nơi này lại xa xỉ đến mức ngay cả cái chậu cũng làm bằng hoàng kim

%D#%/#

Vàng có vẻ rất nặng a, tay các người không mỏi sao?

Hai ba cô nương trước mắt bộ dáng tương tự nhau, màu da đều ngăm đen. Lại nhất chính là quần áo của các nàng nhìn thế nào cũng không phải quần áo hiện đại. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu, ta đang mơ?

Nhắm mắt, lại mở ra. Mấy cô nương kia vẫn đứng lẳng lẳng ở một bên, yên lặng chờ đợi

Người vẫn đứng đó

Ta bắt đặc dĩ nhận ra...

Ta xuyên không

Đáng giận, ta làm sao có thể xuyên không?

Tuy ta là trạch nữ, cũng xem không ít tiểu thuyết xuyên không, nhưng là người hiện đại, sao có thể gặp sự tình này mà hô to gọi nhỏ? Ta làm bộ bình tĩnh ngồi xuống. Vài cô nương nhanh nhẹn đi lên giúp ta rửa mặt chải đầu. Hoàn hảo, các nàng giúp ta an bài tốt. Ân, không mất mặt. Nếu ở đây mà bị mất mặt, ta liền BS bản thân cho rồi. Không đầu óc không cần thủ, chỉ cần để các nàng làm là được. Kiểu cuộc sống này khác gì con chó nhỏ. Ta đường đường là một thanh niên tri thức từ thế kỷ 21 sao có thể phạm phải sai lầm này?

“Điện hạ Asisur!” Một cô nương bước lên, nhẹ nhàng gọi ta. Trong mộng nghe được vài tiếng gọi Asisur hướng ta gọi, thực không nghĩ tới, ta thực sự xuyên không vào truyện tranh. Ta chớp mắt ám chỉ nàng tiếp tục nói. Ta không nghĩ mở miệng, tuy ta nghe hiểu được ngôn ngữ Ai Cập cổ này nhưng không có nghĩa là ta có thể nói được. Có thể không cần hé răng thì không hé vậy, trước tiên thăm dò tình huống hiện tại đã

Rửa mặt, chải đầu, trang điểm...

Ta giống y hệt bức tượng vậy, chỉ lẳng lẳng ngồi yên vì mấy chuyện sinh hoạt thường ngày kia đều có người lo hết. Ari — nữ quan uy nghiêm kia vừa nói hôm nay Menfuisur đi nơi nào nơi nào, ta ngốc mới đi tìm hắn

Lúc này ta một thân hùng hực lả giận. Thế này là sao? Nếu muốn ta xuyên qua, thì tại sao không xuyên đến Hitaito chứ? Vì cái gì lại đưa ta đến Ai Cập cổ, vì sao muốn ta thành Asisur chứ? Vậy Asisur thật đi đâu? Hiện tại là thời nào? Carol tới chưa? Ta thương cảm Asisur bị Menfuisu vứt bỏ nhưng không có nghĩa là muốn trở thành nàng. Làm thế nào bây giờ? Hiện tại người sắp bị vứt bỏ là ta. Ta nên thấy nguyên bản Asisur may mắn, hay là bị ai cho tương lai không hay ho của bản thân?

Phải biết rằng, người ta thích là Izumin, chứ không phải cái tên Tiểu Bạch chỉ biết bạo ngược kia. Ta thật không biết, đối với hắn, ta nên ôm cái thái độ gì đây. Thực tại một chút thì cho dù ta muốn nghĩ biện pháp quyến rũ Mumfuisur, cũng là muốn hắn yêu Asisur. Không phải sao? Nhìn trong nguyên tác, hắn đối với Asisur chỉ có tình tỷ đệ. Lúc đem nàng gả cho Babylon, cũng có tâm tư lo nghĩ vì nàng. Bất quá, ta thấy nguyên nhân lớn nhất là hắn sợ Asisur hãm hại Carol. Thật không hiểu, chỉ là một cái nữ hài tử nước Mỹ thôi mà? Tóc vàng mắt xanh mặc dù làm cho hàng nghìn người kinh diễm, cũng không có nghĩa là nàng có thể đem người ta khi dễ đi? Bất công cũng quá mức rồi

Ta tiếp tục suy nghĩ miên man Ari tiếp tục tô tô vẽ hình gì đó lên mặt ta. Nói đến truyện này, ta cảm thấy thật may mắn. Trước kia, ta luôn kháng nghị việc trang điểm lên mặt mình. Trang điểm một lần, tẩy một lần, trang điểm một lần, lại tẩy đi một lần chưa bao giờ hài lòng cả. Hiện tại làn da ta thật mịn màng, ta sờ soạng một phen, thấy toàn phần trắng. Nguyên lai đồ trang điểm được bẻ lên mặt ta cũng có trọng lượng không nhẹ a. Về sau phải nghĩ biện pháp giảm bớt lượng phấn chút. Khả năng vạn đừng để khuôn mặt toàn son với phấn này mà giáp mặt với người mình thích

Thất vát và Ari mới “thu phục” được mặt ta. Sau đó nàng mặc quần áo cho ta, mang áo choàng vàng kim lên vai ta. Nha, trời ạ. Còn tưởng làm công chúa dễ dàng lắm, giờ mới biết nguyên lai làm công chúa thì phải có năng lực phi thường mới gánh nổi. Bởi lúc nào cũng phải đội vòng kim xà nặng trĩu trên đầu. Lão thiên gia của ta a, còn phải mặc bộ đồ nặng khủng bố vì toàn dát vàng long lanh. Người Ai Cập thích hoàng kim tới mức quá đáng, chỉ cần đẹp thì nặng đến mấy cũng tìm cách đeo hết lên người. Có để người ta sống không?

Nghe Ari lải nhải lảm bảm, ta mới nắm bắt được tình hình,. Lúc này Hoàng đế Nephenmaat còn chưa chết, hẳn vừa mới cưới nữ vương Hitari của Nubia. Về Hitari ta cũng có chút hiểu biết. Kỳ thực nàng cũng không phải nữ nhân xấu xa, chỉ là bất hạnh yêu Menfuisur, vì thế ghét bỏ ông chồng già Nephenmaat. Lúc nào cũng chỉ nghĩ bỏ độc ông ta để bản thân có thể tái giá Pharaong đời kế tiếp. Ân, ngầm lại, hình như lúc ấy nàng chết cũng vì độc trong rượu, muốn bắt Menfuisur chết cùng mình. Kết quả, Menfuisur trước khi uống đã nuốt một viên giải được nên nàng ta một mình chết.

Diễn hình vật hi sinh công chúa

Rốt cuộc cũng trang điểm xong. Ari hỏi ta có muốn ra ngoài hay trực tiếp tới thần điện. Ta dùng tay ám chỉ cho nàng hiểu là đều có thể, mà ta cũng không dám lựa chọn. Nếu ra ngoài bị người ta hỏi đến thì biết trả lời sao đây? Tuy rằng ba biết rõ mọi tình tiết trong truyện “Nữ hoàng Ai Cập” nhưng không có nghĩ là ta không bị người khác nghi ngờ. Mà cho tới giờ, ta còn chưa dám mở miệng đâu. Chỉ sợ khi nói ra lại toàn ngôn ngữ Trung Quốc thì mọi người sẽ sợ hãi hoang mang. Đi thần điện cầu nguyện thì còn nói được linh hoạt, bởi ta nói ra sẽ toàn là chủ ngữ có lẽ người khác nghe mà không hiểu thì cũng sẽ không nghi ngờ gì. Nhưng vẫn có một vấn đề nhỏ, cái nghi thức cầu nguyện kia tiến hành kiểu gì? Người nào sẽ đứng bên cạnh ta? Chung quy là vẫn nên cẩn thận hơn

Ta trấn định vẫy vẫy tay, ý bảo các nàng lui xuống. Ari có chút nghi hoặc nhưng vẫn tuân lệnh làm theo. Ta thử há miệng. “A!” Ân, có thể lên tiếng. “Nhĩ hảo! Nhĩ hảo!”... Hai loại ngôn ngữ. Bingo! Ta có thể nói được tiếng Ai Cập cổ a! Có lẽ đây là bản năng của cơ thể này. Chuyện này lại làm ta nhớ tới trong truyện “Dòng sông huyền bí”, sau khi Yuuri bị Kail hôn thì đột nhiên nghe hiểu nói được ngôn ngữ Hittite. Thực may mắn là ta cũng có thiên phú này. Có vẻ như đây là một khả năng dành cho nữ tử khi xuyên qua. Hoãn, ta có thể nhận thức được mặt chữ Ai Cập được sao? Chữ Ai Cập cổ hình như dùng toàn chữ tượng hình thì phải? Một công chúa không biết chữ, nhất là Asisur, còn phải phải dọa người ta sợ. Ta liền tìm kiếm xung quanh, thật vát và mới tìm được một văn bản bằng đất sét. Trên mặt văn bản toàn hình là hình khiến ta đầu đầy quạ đen bay loạn. May mắn nữa, ta có thể nhận thức được mặt chữ. Ta so với Yuuri may mắn hơn, vì nàng còn phải đi học chữ Hittite mà trong khi ta có thể dùng thành thạo chữ cổ.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lần đầu gặp Menfuisu

Kiểm tra toàn diện xong, các kỹ năng cơ bản cũng được kiểm duyệt hết. Như vậy ta có thể ứng phó được các tình huống thông thường. Dù sao ta cũng biết rõ các tình tiết của truyện, còn sợ gì sao?

Menfuisu, ta tới đây. Để xem chàng hoàng tử anh tuấn hấp dẫn khiến Asisur mê đắm trông như thế nào

Ta nhẹ nhàng hô một tiếng “Ari!” Lập tức Ari đi vào, thấy ta chuẩn bị ra ngoài liền nhẹ hỏi ta đi chỗ nào

“Menfuisur hiện tại đang làm gì?”

Ari không ngạc nhiên chút nào, dù sao nàng cũng biết rõ trong lòng công chúa Asisur chỉ quan tâm đến Menfuisur. “Menfuisur điện hạ đang nghỉ ngơi ở hoa viên ạ!”

“Đưa ta đến đó”

Dọc theo cung điện, ta theo bước Ari. Cái giả khi công chúa xuất hành cũng không nhỏ, luôn luôn mang không ít thị nữ. Giờ ta mới biết Asisur trước kia thực phô trương, bất quá nàng ấy có lẽ đã quá quen có nhiều người đi theo như vậy. Dù sao ta cũng không ngại gì, các nàng muốn theo thì cứ theo thôi. Trước kia khi là người bình thường, giờ bỗng nhiên được làm công chúa thì cũng nên hưởng thụ một phen. Không phải sao?

Không biết nên hình dung cái cung điện Ai Cập như thế nào nữa. Cao lớn, khí phái, tuy vẫn còn một ít chi tiết tương đối thô ráp. Điều này cũng không thể trách ta, ở Trung quốc bất kỳ chi tiết gì ở trên cái gì cũng đều tinh xảo hoàn mỹ thật sâu ảnh hưởng ta. Tập quán của ta có thể nói là bản năng. Duy có điều khiến ta vui vẻ chính là nơi này khí hậu nóng. Địa cầu thật sự nóng lên. Vùng nhiệt đới này đến giờ ta mới biết là nóng ẩm. Xem ra nhân loại phát triển kéo theo sự tụt xuống của thiên nhiên đến mức nghiêm trọng. Mấy ngàn năm trước... ta thật không biết hiện giờ là năm bao nhiêu ở Ai Cập. Tha thứ ta đi, điểm môn lịch sử của ta không tốt lắm, toán cũng không nổi, nên không thích mấy cái số liệu lịch sử một chút nào. Kệ, dù sao cũng chỉ là truyện tranh, coi như đây là một năm nào đó cũng tốt rồi

(Lời tác giả: mọi người thông cảm, nữ chính luôn lạc đề ban đầu, ta cũng không phải cố ý, cứ để vậy đi)

Phía trước xuất hiện bóng dáng một nam nhân khoảng 15 tuổi. Hắn có một mái tóc dài đen nhánh, dáng người gầy gầy, nửa người dưới chỉ có một cái quần ngắn ngủi.

(Tojikachan: nguyên văn là váy, nhưng là hắn là nam mà bảo mặc váy thì hơi...)

Kính diễm! Đây là cảm giác duy nhất của ta lúc ấy. Rốt cục ta cũng biết vì sao nhiều nữ tử thích Menfuisur đến vậy và cũng đồng thời xem thường hắn. Nếu hắn không nói lời nào trong trang phục nữ nhân, khẳng định người ta sẽ nhận định hắn là một đại mỹ nhân khuynh nước khuynh thành. Khuôn mặt mỹ mạo trên khuôn mặt nam nhân này lại mang vẻ đẹp “trung tính” đủ để hấp dẫn ánh mắt mọi người. Nhìn thấy ta bước tới gần, hắn ánh mắt mang theo nhân nhật liếc ta một cái rồi nói” Vương tử, Người đã đến rồi” Xong liền chuyển đầu đi

Bị hắn đối lạnh nhạt như vậy ta cũng không trách. Mỹ nhân chính là mỹ nhân, vô luận làm cái gì cũng đều mỹ đến không gì sánh kịp. Ta nhìn lại bộ dáng bản thân. Nói thật, cả ta cũng bị rung động bởi vẻ đẹp của hắn. Trên khuôn mặt trẻ con, hai con mắt đen sáng hữu thần, cằm cân xứng, mái tóc đen dài, thật là đẹp. Dáng người cũng đẹp. Nhớ năm ta 20 tuổi cũng là một đóa hoa trong công ty. Nào biết theo tuổi lớn dần, tiền lương không tăng mà thể trọng lại tăng. Lúc đó ta nặng những 95 cân, rồi lại biến thành 110 cân. Ăn cơm xong nhìn lại cái bụng phình to, ta thương tâm muốn ôm cái đầu mà khóc. Thời gian quả là kẻ thù lớn nhất của nữ nhân a! Giờ thay đổi thân thể, biến mỹ, biến yếu điệu, còn biến trẻ lại. Tuy Asisur số phận bị thảm nhưng ít nhất hiện tại ta vẫn tốt

Ta nghĩ Asisur hiện tại phải hành động. Vì thế đi lên cầm khăn tay thay Menfuisur lau mồ hôi “Trời nóng như vậy, người phải chú ý nghỉ ngơi. Đừng khiến bản thân mệt mỏi quá” Ân, làm như vậy chắc không khác gì Asisur thật

Menfuisur đoạt lấy cái khăn của ta, tự lau lấy “Vương tử không cần lo lắng, ta không sao” Phi thường lạnh nhạt, nhưng là không bài xích ta đến gần. Xem ra tình huống trước kia cũng không khác biệt gì lắm. Menfuisur kỷ thực sợ tỷ tỷ hắn. Sợ nàng lúc nào cũng lái phải gả cho mình, sợ nàng làm những động tác thân thiết với mình. Yên tâm đi, hiện giờ trở đi sẽ không. Người không chê, ta còn sợ a! Ta đây vẫn còn là xử nữ nha, sẽ không bao giờ bỏ nhào vào lòng một người xa lạ cả, dù người có là một đại soái ca đi nữa ta cũng không sẽ không như thế. Càng miễn bàn là động cái liềm hôn người như Asisur thật.

“Hitari hôm nay lại phái người đi ngoài”

Có ý tứ gì? Nga, đúng rồi, Hitari có phái thủ hạ tới Nubia liên kết. Nhưng là trước đó, cuộc nói chuyện giữa Menfuisur với Asisur thế nào ta không biết gì hết. Ta đảo hai mắt nhìn Menfuisur ý bảo hắn tiếp tục nói

“Vương tử, người nói xem, ả có phải hay không đang âm mưu cái gì?”

Âm mưu? Còn không phải là đầu độc Nephenmaat vương rồi gả cho người sao? Nhưng là ta có thể nói ra sao? Ta định vò đầu theo thói quen, lại chợt nghĩ hành động đó không thích hợp với địa vị một công chúa chút nào. Ta giờ nên trả lời Menfuisur thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Làm công chúa không hợp

“Phải người theo dõi nàng chưa?” Suy nghĩ nửa ngày, ta chọn một câu không có trọng lượng gì nói ra

Menfuisur cảm kiếm huy vài cái. “Đương nhiên là có. Ắ phải ra bao nhiêu người ta bắt giữ được bấy nhiêu. Nữ nhân này căn bản không thật tâm muốn gả cho phụ vương”

Hắn! Ta là nói theo dõi chứ không nói giết người. Người nói ra điều ấy cũng không nghĩ xem ta có thể tiếp nhận hay không? Lại nghĩ hiện tại hoàng quyền là lớn nhất, muốn giết ai liền có thể giết mà không cần lý do, chỉ cần không vừa mắt là giết. Cần gì những lời biện minh vô nghĩa. “Hitari có biết chúng ta phái người đi xử lý không?” Ta vẫn không nhin được hỏi

“Đương nhiên không biết, ta nghĩ nàng hiện giờ còn đang nghĩ ngờ tại sao người còn không trở lại.” Menfuisur khinh thường nói. Hắn nghĩ vụng trộm can thiệp hoàn toàn không đơn giản. Muốn binh có binh, muốn quyền có quyền. Nhưng là thảo luận chuyện này với ta làm cái gì? Ta thật muốn khóc, nguyên lai trong kịch bản nhân vật chính cũng không được thoải mái mà diễn

“Menfuisur, người thật thông minh. Tỷ tỷ thật cảm thấy vinh dự cho người” Ô ô ô, van cầu người, làm ơn chấm dứt cái đề tài này đi!

“Minưê, đi nào!” Menfuisur kéo con ngựa bên cạnh rồi nhảy lên. Chào cũng không chào, trực tiếp chạy lấy người, lưu lại cho ta một bữa ăn toàn bụi. Ta đứng đơ quanh ánh mắt nhìn người xung quanh, thấy vẻ mặt mọi người không chút thay đổi. Menfuisur có vẻ đã quá quen như vậy. Ta hung hăng mắng vài tiếng trong lòng, cái tên này thật không biết lễ phép chút nào. Theo Ari quay về tâm cung

Ta nên cảm thấy may mắn. Menfuisur đi rồi, nếu không ta thực sự không biết phải nói gì với hắn. Có vẻ như Menfuisur không thường xuyên thảo luận

chính sự với Asisur cho lắm. Vậy cũng tốt, nếu muốn cùng ta thảo luận thì ta cũng chịu không biết nên làm cái gì. Tốt nhất, hẳn nên coi ta là người qua đường Giáp, người qua đường Ất. Như vậy, ta cũng rất nhàn hạ.

Trở lại tấm cung, ta ngồi trước gương mà ngẩn người. Tại sao ta lại bị xuyên qua, Asisur chân chính chạy đi đâu? Lúc này nàng hẳn là ở tương lai bắt Carol, thuận tiện hại chết cha Carol. Chẳng lẽ cái quyền sách này thừa dịp ta ngủ mà bắt ta vào nhận tội thay? Nhưng mà ta đối với Menfuisur không có tình ý. Khẳng định các tình tiết trong truyện sẽ bị ảnh hưởng mà thay đổi, nếu thật như vậy, thì bản thân ta có bị ảnh hưởng không?

Ta nghĩ tới nghĩ lui đến đau đầu, cũng không nghĩ ra lý do gì. Hôm nay là ngày xuyên qua đầu tiên, ta làm sao có thể tìm hiểu tình huống rõ ràng. Chỉ có thể đi bước nào tính bước đấy. Đột nhiên ta rùng mình một cái. Xuyên qua, có phải hay không ta đại biểu thần linh? Trước kia không hiểu chuyện, đối với thần linh có phần bất kính, hy vọng thần linh trên trời không cần để ý đến một nhân vật nhỏ như ta ha. Một cái mạng nhỏ của ta không đủ để các người trở bàn tay vài lần. Ta cam đoan về sau nhất định sẽ cống hương cho các ngài mỗi ngày. Chỉ có điều nơi này tập tục không giống Trung Quốc. Ta sợ bị mọi người bắt đi thất cô.

Đã đến giờ ăn cơm trưa. Trừ bỏ thịt, rau dưa các loại thì chính là bánh mì. Ta là cái nam nhân bà điển hình, một ít cơm tẻ ta không chịu được, đây không phải là muốn lấy cái mạng nhỏ của ta đấy chứ? Ta về mặt đau khổ cần một chút bánh mì. Quá cứng, chỉ hương vị là thơm chút. Hương liệu thịt không đủ, làm món ăn không rõ là làm từ thịt gì. Rau dưa không phải thanh đạm sao, sao lại giống như được nấu một cách tùy tiện. Hồn dân, trứng luộc vị gì cũng không có. Ta liều mạng cầm hoa quả nhét hết vào miệng. Quên đi, coi như ta ăn kiêng bảo trì dáng người cũng tốt lắm

Ari kỳ quái nhìn ta. Ta cũng thấy biểu tình của nàng liền nhanh ngồi thẳng, tao nhả ăn từng miếng một. Ai! Asisur mà còn sống được tới tuổi 16 này cũng là một kỳ tích a!

Bạn đang đọc truyện [*Động Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hẳn thực sự không thương “ta”

Menfuisu lười biếng ngồi dưới tàn cây nghỉ ngơi.

Ta ở trong tấm cung vài ngày thấy chán nản liền chuẩn bị ra ngoài tản bộ, không nghĩ tới lại đụng phải Menfuisur, trong lòng lập tức nổi hỏa. Lẽ nào hoàng cung Ai Cập không đủ lớn, vì sao dù cần trọng thể nào nhưng cuối cùng vẫn đụng phải hẳn? Vất vả lắm mới thoát khỏi Ari, giờ thì đụng phải Menfuisur, đúng là tránh vỏ dưa đụng vỏ dừa.

Ta thực sợ Menfuisur. Nam nhân này lại có thể đồng ý đưa người tỷ tỷ đã yêu hẳn từ nhỏ đem gả cho một nam nhân đầy dã tâm Ragashu kia. Cuối cùng vì Carol mà đối địch với Asisu. Quả thật Asisu có sai, nhưng đối lại nếu ai ở vị trí của nàng thì cũng không thể không vì lửa giận công tâm mà làm sai. Trọng yếu là nam nhân này trước thay lòng đổi dạ, không chiếm được hẳn chẳng phải tốt hơn sao? Ngạn ngữ nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng cướp, cướp không bằng trộm không thấy. Trước giờ hẳn nghĩ muốn cái gì thì dễ dàng có được cái đó, đột nhiên lại xuất hiện thứ không thể nắm giữ, không theo ý muốn của hẳn như thì rất dễ khơi dậy hứng thú của hẳn, nên chuyện hẳn bị Carol hấp dẫn rồi yêu nàng cũng không có gì lạ.

Ta suy xét một lúc, vẫn là đến chỗ Menfuisu. Hẳn lười nhác mờ mắt, mỉm cười với ta. Tâm ta lại hoãn. Khó trách Asisu yêu hẳn như vậy. Tuy hẳn vẫn còn có nét trẻ con nhưng cũng có đủ năng lực mê hoặc nữ nhân. Dù chỉ là một nụ cười nhẹ nhàng nhưng cũng khiến ta có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Menfuisu” Ta đứng nhìn nửa ngày mới nhận ra được một chữ

“Vương tỷ, Ai Cập thịnh vượng sao?” Menfuisu vẫn là trân trọng người chị gái này, tuy hẳn không biết ôn nhu nhưng ngẫu nhiên ở đáy lòng vẫn toát lên sự quan tâm, vẫn làm cho ta – Asisu giả cảm thấy ấm áp

“Ai Cập vĩ đại nhất” Những lời này cũng không phải không đúng. Vô luận là Ai Cập trong kiến thức của ta hay đây là thế giới truyện tranh đi nữa, Ai Cập vô luận là vấn đề kinh tế vẫn là một phương diện mạnh mẽ, ở thời thế này, kinh tế mà phát triển thịnh vượng thì đất nước đó đều được coi là một đất nước thịnh vượng.

“Vậy phụ vương vì sao còn muốn cưới cái công chúa tiểu quốc kia?” Nguyên lai đây mới là điều mà Menfuisu muốn hỏi. Ta nghiêng đầu nghĩ nghĩ “Phụ vương hẳn là yêu thích nàng đi? Vị trí vương phi đã bỏ trống lâu rồi, giờ khó khăn lắm mới có nữ tử mà phụ vương thích, chỉ cần nữ tử kia không mang đến cho Ai Cập bất lợi gì là được.” Ta hiểu tâm tình của Menfuisu. Khi hẳn yêu Carol, tâm tư đều đặt lên người nữ nhân tóc vàng xứ Mi kia. Làm một Faraong, hẳn chưa bao giờ nghĩ cưới vị hoàng phi thứ hai, thứ ba. Ở phương diện này, Menfuisu vẫn còn bảo thủ.

Thấy ta yên lặng đứng cạnh, Menfuisu kỳ quái liếc ta. Ta hiểu hành động của hẳn, bình thường lúc này Asisu sẽ bước đến ôm hẳn, rồi hướng hẳn thổ lộ, rằng bản thân vĩnh viễn chỉ yêu một mình hẳn. Nhưng mà ta làm không nổi. Từ trước đến giờ ta chưa từng tiếp xúc với nam nhân gần gũi như vậy.

“Menfuisu, ngươi sẽ cưới ta chứ?” Do dự trong lòng nửa ngày, ta chỉ có thể nói những lời này.

Không phải ta không muốn xử sự giống Asisu nguyên bản, mà là ta sợ a. Ở thế giới xa lạ này vận mệnh của Asisu đã được định sẵn. Nhưng ta không muốn gả tới Babylon, ít nhất, ở Ai Cập còn có thể cảm nhận được tình thân từ Menfuisu dù có nhàn nhạt. Còn ở cái xứ Babylon xa lạ kia trừ bỏ người

lừa ta gạt, ta không biết có cái gì nữa. Asisu chân chính cũng tâm tâm niệm niệm là sống suốt đời ở Ai Cập. Vì tương lai bản thân có được hạnh phúc tại sao ta lại không làm?

Menfuisu tựa hồ cảm giác được ở ta có cái gì đó không đúng. Ngày xưa Asisu chỉ biết mang theo tình yêu nồng đậm quần lấy hắn rồi còn hay tự nhủ “ta muốn gả cho người, Menfuisu”. Menfuisu từ nhỏ đã quá quen tiếp xúc với thái độ này của Asisu, giờ đột nhiên Asisu trước mắt lại dè dặt cẩn trọng, khiến hắn cảm thấy người tỷ tỷ này đã thay đổi

Hắn nheo mắt đánh giá ta. Ta biết hắn đã có chút hoài nghi nhưng không dám có hành động gì, chỉ cúi mắt, làm vẻ u buồn đứng dưới tàng cây, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chân. Ân, giày Ai Cập vẫn là có khoa học, là giày kiểu xăn-đan mà ta vẫn thích (==) Ở hiện đại ta không hề thích giày cao gót chút nào. Tuy rằng khi đi đường có thể phát ra thanh âm vui tai, nhưng vẫn rất ngược đãi người (tojikachan: vì quá cao ấy mà)

“Tỷ tỷ, người sao vậy?”

Ta giương mắt nhìn hắn một cái, cổ lầy dừng khí nói: “Menfuisu, người muốn lấy ta sao? Người thật sự yêu ta?”

Nghe đến đó, Menfuisu thở nhẹ nhõm một hơi. Hắn biết là nữ nhân miên man suy nghĩ phát tác. Chẳng phải vương tỷ từ trước tới giờ đều không để ý đến tâm tình của hắn sao? Chỉ để thể xác ở lại hiện thực, còn linh hồn đã sớm nhập mộng. Chỉ có phát ra một uy hiếp đó là nàng sẽ không từ bỏ. Những nữ tử con quan bên người Menfuisu khi đối mặt với một thiếu niên vương tử xinh đẹp như vậy, rất ít người có dũng cảm biểu đạt hẳn ra. Asisu lại như hồ rình mồi nhìn chăm chăm, giống như một sư tử cái đang xù lông lên để bảo vệ lãnh thổ của mình vậy. Nếu có người dám can đảm bước đến, liền không lưu tình mà vuron ra trào tẩn công đôi phương

Menfuisu thân thủ kéo Asisu đến bên người “Vương tỷ, người từ trước đến giờ luôn yêu thương ta. Chúng ta vĩnh viễn cùng ở một chỗ” Hắn thật tình mà nói

Có lẽ Asisu thật khi nghe xong những lời như vậy cũng sẽ vẫn không hiểu ra rằng Menfuisu không hề yêu nàng, nhưng ta thì minh bạch. Như vậy, ta có phải hay không nên vì tương lai mà quyết định đâu?

Ta làm bộ cao hứng rồi đi, nói muốn quay về thăm cung trang điểm, để tương lai có thể làm một tân nương xinh đẹp nhất. Vừa chạy khỏi thì thấy Hitari lên kút hướng Menfuisur đi đến. Ta hiểu kỳ nên theo phía sau nàng vụng trộm xem nàng ta muốn làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chức trách của Đại Tư Tế

Hitari lên đi đến bên cạnh Menfuisur, về mặt ái mộ hôn xuống.

Menfuisur nháy mắt tỉnh ngủ, thấy Hitari, trong mắt hắn hiện lên sự mất kiên nhẫn. Một phen kéo Hitari vào lòng, dùng sức hôn.

Nga, ta biết vì sao lại xuất hiện một màn này. Menfuisur muốn biết kế hoạch kế tiếp của Hitari nên cố ý mê hoặc nữ nhân này. Bởi nữ nhân khi yêu thường mù quáng, Asisur cũng thế, Hitari cũng như thế. Tính tính ngày, có lẽ thời điểm Hoàng đế Nephenmaat bị đầu độc sắp đến rồi. Tiếp theo là Hitari lên kế vị, rồi Carol xuất hiện.

Ta đứng đó chốc lát rồi xoay người rời đi. Ta định đi thăm hoàng đế Nephenmaat. “Phụ vương, thân thể của phụ vương vẫn tốt chứ?” Hoàng đế Nephenmaat là một nam tử trung niên có sức quyến rũ, nếu không thì sao có thể sinh hạ được 2 tỷ đệ tuyệt sắc Menfuisur và Asisur được..

Hắn dùng ánh mắt nhân từ sủng ái nhìn ta “Asisur, thân thể của con mới không tốt, muốn cầu nguyện cho Ai Cập cũng phải chú ý đến sức khỏe bản thân”

Ta nhìn ánh mắt tràn đầy quan tâm kia, cảm thấy một loại tình cảm du nhiên nhi sinh. Ba ta hẳn là thất kinh và lo lắng khi ta bỗng dưng biến mất? Đột nhiên cảm nhận được sự quan tâm của tình phụ tử, mũi đau xót “Phụ vương, con tốt lắm”

Hoàng đế Nephenmaat cũng giống phụ thân ta, vỗ vỗ vai ta “Asisur, đệ đệ của con tuổi tuy đã 15 nhưng con nhất định phải kẻ vai sát cánh với nó, cùng hắn đồng cam cộng khổ gánh vác Ai Cập” Ai, quả nhiên vẫn là con trai trưởng quan trọng nhất, còn chưa nói vài câu, đề tài liền chuyển đến Menfuisur. Phóng chùng các cuộc đối thoại trước giờ đều thế.

Ta linh cơ vừa động, định thừa dịp Hoàng đế Nephenmaat còn chưa chết, xin hắn cấp cho một ý chỉ. Cho dù ta không gả cho Menfuisur thì hôn nhân của ta cũng phải để ta tự làm chủ. Ít nhất, ta cũng không gả cho Garashu. Nhưng là phải mở miệng thế nào? Có lẽ ta hẳn là nên xin Hoàng đế Nephenmaat cho một câu nói đáng giá ngàn vàng rằng bất luận kẻ nào cũng không thể bức ta gả? Thật đáng thương cho ta – một nữ nhân ế chồng thế kỷ 21 – ở cái xã hội nọ lệ này lại không được làm chủ cho hôn nhân của mình.

“Phụ vương, con rất lo lắng. Con sợ con làm không tốt” Nếu đã quyết định thì liền nhanh thực hiện, trước tiên phải lấy lòng Hoàng đế Nephenmaat.

Quả nhiên, Hoàng đế Nephenmaat khi nhìn thấy ta dụng tâm như vậy thì thấy an lòng

Vài ngày sau đó, ta ngày nào cũng đi đến cung điện của Hoàng đế Nephenmaat, cùng hắn nói chuyện phiếm, vài lúc ngấu hứng liền giảng giải cho ta nghe về cách xử lý quốc sự. Ta từng xem qua cung đấu không ít, nhưng vẫn là không có biện pháp giải quyết, vậy mà tương lai ta lại phải xử lý này nọ việc trong cung. Kỳ thực, chuyện của Asisur cũng không thiếu. Nàng trừ bỏ học các lễ nghi công chúa ra còn phải học tập như thế nào để giải quyết quốc sự, rồi còn đi cầu nguyện. Cũng tốt, miễn cho ta nhàm chán. Mấy thứ này cứ coi như là học tập như thế nào để làm một nữ vương Ai Cập tốt thời phong kiến đi. Bắt đầu từ việc thường ngày nhất là đi cầu nguyện. Ta vui vẻ phát hiện ra khi ta cầu nguyện thì chỉ có một mình ta trong phòng cầu nguyện. Lúc đầu ta làm bộ thành kính quỳ xuống, trong lòng yên lặng “cầu nguyện”. Thực tế trong đầu ta đang ôn lại các tình tiết trong truyện “Nữ hoàng Ai Cập”, nhất là những tình tiết liên quan đến Asisur. Nhưng thật là khô a, truyện quá dài, ta nhớ thế nào đây? Thời đại này quá lạc hậu, không có máy tính, không có tivi, không có trò chơi, ngay cả người đề tâm sự cũng không có. Ari tuy là tri kỷ nhưng ta có thể nói những lời đó với nàng được sao? Nếu nói cho nàng biết ta hiện tại đang vất óc nghĩ làm thế nào để không bị gả đi Babylon. còn không phải làm nàng bị dọa đến phát điên rồi

Cũng có lúc ta đến chỗ Menfuisur dù rất ít. Ta muốn kéo ra khoảng cách với hắn. Ta không phải là tỷ tỷ hắn, cũng không yêu hắn. Nhiều lần làm ra những cái hành động buồn nôn, hắn còn chưa kịp ghê sợ thì ta đã ới ra trước rồi. Nhưng là nam nhân đúng thật kỳ quái, ta càng lạnh nhạt thì hắn càng đối ta thấy hứng thú. Thường thường còn đi tìm ta, lôi kéo ta chơi đùa ở hoa viên. May mắn là cho đến bây giờ hắn còn chưa làm hành động gì thân thiết quá. Ngấm lại thì trước kia mỗi lần thân thiết đều là Asisur chủ động

“Bắt lấy thích khách!” Một trận ồn ào vang đến. Ta đang dựa vào thân cột thần điện nghe thấy tiếng hô kia liền chạy nhanh ra cửa lớn thần điện. Nguyên lai, cấm vệ quân bắt được thích khách ám sát Menfuisur. Thường khi gặp phải tình huống này, đều là Asisur đem thích khách làm tế thần.

Asisur hiến tế? Ta một trận choáng váng, không thể nào.

Rất nhanh, nhóm thần quan đem thích khách trôi chặt trên đàn tế, một thanh chủy thủ sắc bén được đặt vào tay ta. Bọn họ... muốn ta giết người? Ta nhớ mương máng, Asisur một đao đâm thủng ngực thích khách, tự tay móc tim vật hiến tế ra rồi dâng hiến cho thần. Nhưng ta ngay cả giết gà còn không dám, làm sao dám giết người, lại còn móc tim.

Ta nhìn xung quanh, thấy Kaputa đầu bóng lờng sáng bóng đứng một bên. Ta lấy hết bình tĩnh, nghiêm túc tuyên bố “Thần quan Kaputa, bắt đầu đi!” Kaputa đã làm đại thần quan khi mà Menfuisur còn chưa kế vị, sau Đại Tế Ti Ai Cập thì hắn là người đứng kế tiếp. Ta nghĩ nghi thức này nên nhường hắn làm chắc là có thể. Lúc trước khi trao đổi với hắn, cũng nghe hắn nói qua, nghi thức này tuy rằng Asisur đã làm nhưng không có nghĩa là chỉ có Asisur mới có thể làm.

Ta ý bảo thần quan bên cạnh đưa chủy thủ cho Kaputa. Hắn cung kính hai tay cầm lấy chủy thủ, không chút do dự đâm xuống. Máu tươi ào ào tuôn ra, ta nhìn mà mặt trắng bệch. Ta cố gắng an ủi bản thân rằng đây chỉ là phim truyền hình, không phải chân thật. Tên thích khách bị che miệng kêu rên thảm thiết, khi bị moi tim ra thì tiếng rên tiêu thất. Kaputa cắt đứt hoàn toàn mạch máu ở quả tim rồi cung kính để vào trong lòng bàn tay cúi đầu. Ta biết tiếp theo ta phải bước lên nhận lấy. Ta cố gắng bình tĩnh bước đến, nhận quả tim nóng hăm hập kia. Cảm giác được sự ghê tởm từ nó, ta thiếu chút nữa hét văng nó ra. Đây là tim heo, đây là tim heo. Ta cắn môi dưới, từng bước một bước lên đài thần, đặt trái tim đặt ở trên mặt bàn. Dưới sự trợ giúp của thần quan khác, ta run run đem nó rửa đi. Xong liền đặt lại lên bàn tế, hai tay nắm lại làm bộ đang cầu nguyện

Không được, ta chịu không nổi. Ta cố cắn môi dưới, hết sức đè nén cảm giác buồn nôn. Mùi máu tươi quá nồng, ta thật chống đỡ không nổi. Thân thể ta lung lay, một tay vịn lên bàn tế. Menfuisur luôn đứng bên cạnh vội tiến lên đỡ lấy ta.

“Tỷ tỷ, người đã vất vả rồi”

Ta miễn cưỡng giương mắt về phía hắn “Vì Menfuisur, ta cam tâm tình nguyện” Câu kịch này hắn là không sai. Lúc choáng váng cuối cùng nghĩ được câu nói đó

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 7: Chúng ta sẽ hảo hảo mà sống

Từ lần hiến tế trước đã qua một tuần, bệnh của ta cũng dần tốt lên. Mỗi lần ăn cơm, chưa kịp cho vào miệng đã nghĩ muốn phun. Ta xác thực hiểu được thời đại này không thích hợp với ta tẹo nào. Huyết tinh, cuộc hiến tế tàn nhẫn thường xuyên hiện lên trong đầu ta. Ta thực muốn khóc. Kỳ thực ta chỉ là một nữ nhân bình thường, nếu ta mà là con ma biến thái thích giết người thì thời đại này hợp với ta vô cùng. Trước kia cuộc sống trong thế giới hòa bình khiến ta hay phát ngán vì nó quá mức bình thường, đến giờ mới hiểu, nguyên lai cuộc sống bình thường mới là tốt nhất. Nơi này quá mức kinh tâm động phách. Ta sợ, ta sợ bản thân đến một ngày sẽ bị người khác đem làm tế phẩm. Tuy ta biết rõ Asisur không ngộ quá hại, cũng không có tình tiết nào nói nàng chết.

Làm thế nào bây giờ? Ta muốn vất kiệt óc ra. Ta tìm không ra định vị bản thân. Giờ ta đã hiểu rõ vì sao Carol cứ mãi muốn tìm đường về nhà. Ta cũng muốn tìm a! Carol nếu muốn về nhà thì chỉ cần hướng sông Nile nhảy xuống. Còn ta nếu mà nhảy xuống thì trừ bỏ chết đuối ra sẽ chẳng xảy ra thêm chuyện gì hết

Hoàng đế Nephenmaat có tới thăm ta vài lần. Mỗi lần nói chuyện phiếm, ta đều bắt lấy cơ hội thỉnh hắn cho ta một cái thỏa mãn ý muốn. Cuối cùng cũng được cầm trên tay tờ thánh chỉ, trong lòng ta mới giảm bớt vài phần bất an. Kệ, mặc kệ người khác hoài nghi, dù sao cơ thể ta hiện giờ là Asisur chân chính. Ta muốn nỗ lực vì tương lai của ta

Menfuisu bề bộn nhiều việc, hẳn đảm nhận nhiều chính vụ do Hoàng đế Nephenmaat giao. Hơn nữa, hẳn còn muốn bắt gian tế của Nurbia, cả ngày với bất diệc nhạc hồ. Nhưng hẳn vẫn cố gắng mỗi ngày đến thăm ta. Ta đang thử cố đem mối quan hệ giữa ta với hẳn thành mối quan hệ tỷ lệ bình thường. Khiến Menfuisu không rõ người vương tỷ từ nhỏ luôn la hét muốn gả cho hẳn giờ lại không hồ, bất quá, cảm giác ấm áp giữa hai người hiện giờ cũng khiến hẳn cực kỳ thoải mái. Hẳn thường chạy đến chỗ ta, lẳng lặng đứng bên cạnh ta, xử lý mọi việc, ăn cơm, ngủ, tắm rửa

Hiện tại, hẳn còn đang dựa vào đùi ta nghỉ ngơi. Vuốt trong tay mái tóc đen bóng mượt, lại cảm tóc mình so sánh, ả, không khác biệt lắm. Lại kéo tay Menfuisu, cẩn thận ngắm ngón tay thon dài sạch sẽ kia. Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, cái gì cũng đẹp. Menfuisu đột nhiên bắt lấy tay ta, nhẹ nhàng mà đặt trên miệng khẽ hôn. Ta cả kinh, kém chút nữa rớt tay về.

Menfuisu cảm giác được ta hơi run rẩy, liền ngồi dậy ôm ta. Ta cố không giãy ra, tận lực thả lỏng tựa vào ngực hẳn. “Vương tỷ, sao lại xin phụ vương đạo thánh chi kia?” Ta biết Menfuisu đã sớm biết chuyện này, hẳn cũng thật kiên nhẫn, tới lúc này mới nói với ta

Ta nhẹ nhàng lắc đầu “Ta chỉ hi vọng khi gả cho người là khi người thật tình muốn lấy ta” Tránh mặt vào trong lòng hẳn, ta vụng trộm xem thường, ai muốn gả cho người chứ. Cơ thể của ta với người là thân tỷ đệ, vạn nhất kết hôn sinh ra vài đứa con ngốc nghếch thì làm sao giờ

Hẳn nhẹ vỗ lưng ta, an ủi “Tỷ tỷ, chúng ta sẽ mãi cùng một chỗ chứ?” Ta không hy vọng nam tử xinh đẹp như vậy trắng niên sớm thệ (chết sớm). Chỉ khi người cưới Carol mới có thể thay đổi vận mệnh, người mới có thể đang tuổi sung sức mà không phải dừng bước chân đến tương lai. Kỳ thực trước kia việc ta luôn lo lắng chuyện loạn luân với nhau để rồi sinh ra những đứa trẻ tàn tật, hoàn toàn là vô căn cứ. Sở dĩ, ở thế giới tương lai, Carol khi nhìn thấy xác ướp của người mới có thể cảm thán “tội nghiệp Hoàng đế chết trẻ”. Ta tuy không thương Menfuisu nhưng chúng ta cũng đã ở chung một khoảng thời gian đủ để có hảo cảm, hẳn đối ta lại rất tốt, ta đương nhiên hy vọng hẳn có thể hảo hảo mà sống đến già. Mặc dù có cái sao chổi Carol từ ngàn năm sau đến, hẳn vẫn ứng chiến rất tốt với các quốc gia đối địch, dù nhiều lần đứng sát cửa tử nhưng vẫn hảo sống sót.

“Đúng vậy, chúng ta sẽ luôn hảo hảo mà sống” Ta tránh đi vấn đề trọng tâm. Những ngày an nhàn sắp trôi qua, tuy ta không biết chính xác thời điểm Hoàng đế Nephenmaat bị đầu độc nhưng ta biết câu chuyện đang bắt đầu

“Không tốt! Không tốt! Hoàng đế trúng độc!” Không đến một tháng, tin tức ta vừa sợ hãi vừa chờ mong rốt cục truyền đến. Ta hiểu, những ngày tháng an nhàn chính thức kết thúc

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hitari

Hoàng đế Nephenmaat ngã trên mặt đất, một ly rượu uống dở bị đổ bên cạnh ông. Hitari mặt trắng bệch đứng bên lề chã chực khóc. Y quan thúc thủ vô sách. Nhìn thấy nam nhân đã từng cho ta tình thân, ta lửa giận ngập trời. Đang muốn đánh cho Hitari một cái tát thì Menfuisu lại xuống tay trước.

Hẳn dùng sức vào cánh tay phải, dùng toàn lực quăng cho Hitari một bạt tai. Sắc mặt hẳn xanh mét, ánh mắt sắc bén tựa như muốn nuốt sống người ta. Hitari bị đánh ngã trên mặt đất, má phải nằng đỏ gay. Ôm mặt, nằng ngẩng đầu, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Menfuisu. Ta hận không thể tiến lên đá cho nằng ta vài cái. Này ngu xuẩn nữ nhân, thời điểm Hoàng đế tử vong còn không thêm trốn sao? Nằng ta thật sự cho rằng Menfuisu sẽ cưới nằng ta sao? Bị tình yêu làm cho mê hoặc, rốt cuộc chỉ nghĩ đến ý muốn của bản thân.

Menfuisu run run ôm lấy Hoàng đế Nephenmaat. Hoàng đế cảm lấy tay con, ánh mắt xa xôi nhìn Ai Cập, dặn kỹ hẳn phải hảo hảo bảo hộ quốc gia xinh đẹp này. Trong lòng ta hối hận vô cùng. Ta rõ ràng biết Hitari sẽ hạ độc vậy mà lại không ngăn cản nằng. Đúng, là ta sợ hãi, ta ích kỷ sợ phải thay đổi câu chuyện, sợ mọi chuyện diễn biến mà không thể kiểm soát được, sợ vận mệnh sẽ cho ta một trừng phạt nghiêm khắc. Hoàng đế Nephenmaat nhìn ta, đột nhiên mỉm cười “Asisu, hãy bảo vệ cho đệ đệ của con” Ta không ngừng gật đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống

“Menfuisu, hãy nhớ, không được làm tỷ tỷ của con thương tâm” Menfuisu yên lặng gật đầu, Ta rốt cục nhìn không được òa khóc. Nam nhân này tựa như phụ thân của ta, đến khắc cuối cùng vẫn nhớ kỹ đến người nữ nhi giả này. Mà ta, trước giờ lại không vì sự sinh tồn của hẳn mà nỗ lực, chỉ luôn nghĩ đến dùng hư tình giả ý lấy lòng hẳn.

Menfuisu không khóc, hẳn luôn quật cường đứng vững mà làm hậu sự cho Hoàng đế. Ta tựa như một con mèo nhỏ luôn tìm kiếm sự ấm áp, luôn lẳng lặng đứng cạnh hẳn, luôn muốn cảm nhận được sự che chở tình thân.

Hitari hoàn toàn không từ bỏ ý định. Ngày đó, ta nhìn thấy nằng bụng một bầu rượu. Rượu độc, đây là độc rượu mà nằng ta đã từng rót cho Hoàng đế Nephenmaat vào cái lúc Hoàng đế ngã xuống. Ta bình tĩnh nhìn Hitari uống xong cốc rượu, sau đó ta đánh nghiêng cốc rượu trong tay Menfuisu. Hitari dùng ánh mắt hận thù nhìn ta, nằng như kẻ điên xông lên, nằng muốn đánh ta

“Nếu không phải tại người, Menfuisu sẽ không đối xử với ta như vậy!”

Menfuisu một tay ôm ta, một tay đẩy mạnh Hitari

Hitari ngã xuống đất, điên cuồng nhìn hai chúng ta, cười ha ha “Các người sẽ không có kết cục tốt. Asisu! Ta nguyện rửa người!! Người vĩnh viễn không

thề cùng Menfuisu cùng một chỗ! Ngươi sẽ không được hạnh phúc!”

Menfuisu giận sôi gan xông lên đập mạnh nàng ta. Ta ôm lấy Menfuisu từ phía sau ngăn cản hắn tiếp tục đánh. Nước mắt tuôn ướt quần áo Menfuisu. Đúng vậy! Ta vĩnh viễn sẽ không cùng Menfuisu kết hôn, hắn là đệ đệ quan trọng nhất của ta, là thân nhân duy nhất của ta ở thời đại này. Ta hy vọng hắn luôn hạnh phúc, hy vọng hắn hiểu được như thế nào là tình yêu chân chính. Hitari, ngươi không cần nguyên rủa ta

Hitari sắc mặt trắng dần, thân thể cũng ngừng run rẩy. Đột nhiên phát hiện, nguyên lai nhìn một người đang chết dần cũng có thể bình tĩnh mà chống đỡ. Ta phải trưởng thành, như vậy mới có thể bình tĩnh đối mặt với những đả kích trong tương lai

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Carol rốt cục xuất hiện

Trước khi làm lễ đăng cơ còn phải thực hiện một đồng nghi thức khác, khiến ta với Menfuisu vô cùng mệt mỏi. Ngày hôm qua, Menfuisu đi thị sát công trường, Minue cũng đi theo. Lúc này, Carol hẳn là đang ở nhà trọ của Sechi. Bà Sephora hẳn cũng đã mang Carol đi theo làm việc, đem Carol biến thành bộ dáng đen thui kia. Người ta nói bạch che tam xấu, không biết người Mỹ mà đen thui thì không biết là hình dạng gì. Người ở đây cũng là kiểu người mũi cao thâm mục, trừ bỏ màu da, màu tóc cùng mắt xanh, thì nàng vẫn có thể giả dạng được.

Minue hẳn là đã nhìn thấy màu tóc vàng của Carol. Hẳn là người ôn hòa, một lòng chỉ nghĩ đến bảo hộ Menfuisu. Chỉ cần là người không gây tổn thương đến Menfuisu thì hẳn sẽ không chú ý quá nhiều.

Đột nhiên, một trận choáng váng mắt hoa xông đến. Ari một phen đỡ lấy ta. Ta liền bất tỉnh nhân sự.

Trong mơ, một giọng nữ thanh lãnh truyền đến: “Ngươi là ai? Tạo sao lại ở trong thân thể của ta?” Ta theo hướng thanh âm truyền tới mà nhìn lại, chỉ thấy đối diện xuất hiện một bóng dáng thanh diễm tuyệt luân, đó mới là Asisu chân chính. Ta hưng phấn bước đến, lại phát hiện không động được tới nàng. Nguyên lai, nàng ta chỉ là một linh hồn. Quả nhiên ta đoán đúng. Khi Asisu đến hiện tại tìm xác ướp của Menfuisu, ta bị một thế lực nào đó kéo tới đây nhập vào thân thể của nàng. “Ta muốn trở về, ta muốn đem thân thể trả lại cho ngươi. Ngươi có cách nào không?”

Asisu tựa hồ sợ hãi, nàng không rõ, bản thân ở hiện đại sống lại sau, không hiểu sao không về được thân thể mình. Không được, ta còn muốn vĩnh viễn yêu Menfuisu, ta còn muốn ở lại Ai Cập. Ngươi này loại quý hồn, cut ra ngoài cho ta.

(Tojikachan: Lưu ý nha, “ta” ở đây là tiếng lòng của Asisu thật, không phải Tô Vinh)

Asisu sắc mặt thay đổi, giờ trở nên dữ tợn. Nàng ý đồ kéo ta ra khỏi cơ thể, nhưng nàng cũng giống ta, không thể chạm vào đối phương. Đầu óc choáng váng nặng nề, tất cả là hình ảnh Asisu hồi nhỏ.

Menfuisu bé nhỏ người đầy bụi bẩn sau khi trở về, tiểu Asisu ôn nhu cầm khăn tay giúp hắn lau đi. Nhìn đệ đệ môi đỏ hồng, nhìn không được cúi xuống hôn. “Menfuisu, sau khi lớn lên ta nhất định sẽ làm tân nương của ngươi”

Mẫu hậu đã qua đời, Menfuisu mặt đầy nước mắt, Asisu ngo ngắc đứng cạnh, không ngừng nói cho hắn “Menfuisu, người còn có ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Ta vĩnh viễn sẽ không rời đi ngươi”

Liên tiếp bị ám sát, tiểu Menfuisu cùng tiểu Asisu luôn ôm chặt nhau, sưởi ấm cho nhau

...

Mở mắt ra, ta chớp chớp đôi mắt sưng nước. Asisu thật tiêu thất, nàng rốt cuộc không về được. Thực xin lỗi, ta tu hú chiếm tổ chim khách, ta thế thân ngươi. Ta sẽ không giống như ngươi, luôn tâm tâm niệm niệm phải gả cho Menfuisu, nhưng ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ thay ngươi bảo hộ Menfuisu. Khiến hắn cả đời này hạnh phúc khoái hạp cùng Carol một chỗ.

Ta là Asisu, nhưng là một Asisu khác với trước kia. Ta muốn đi con đường của ta.

“Ta – Menfuisu thề, đầu đội bạch quan Thượng Ai Cập cùng hồng quan Hạ Ai Cập, thống nhất thượng hạ Ai Cập!”

“Như hi vọng của thần, thống trị toàn bộ lãnh thổ Ai Cập!”

“Hoàng đế Menfuisu vạn tuế!” “Hoàng đế Menfuisu anh minh!” “Bệ hạ Menfuisu!”

Ta vui mừng nhìn Menfuisu mặc trang phục hoa lệ, đem hai quyền trượng giao nhau đặt trước ngực, bày ra tư thế Hoàng đế oai hùng

“Asisu! Asisu!” Khéo mắt ta nhìn xuống dưới đài, thấy một bóng dáng nhỏ giữa đám người. Ta xác định được, kia đúng là quang mang màu vàng. Carol đã xuất hiện.

Ta không rảnh quan tâm đến nàng “Đi thôi, Hoàng đế Menfuisu. Bên trong còn có rất nhiều sứ giả các nước đến chúc mừng chúng ta”

Menfuisu bĩu môi “Hừ, đều là một lũ bụng dạ khó lường”. Ta nghe thế mỉm cười, cùng hắn đi vào

Khỏe mắt nhìn thấy Kaputa đầu bóng lưng đang vươn cổ nhìn xuống dưới đài. Hừ, kẻ yêu hoàng kim như hắn phỏng chừng cũng thấy được Carol đi. Tùy người đi đi. Dù sao người cũng không tìm thấy Carol.

Carol không nghe Sechi khuyên, nàng cố gắng đi vào cung điện. Một vệ binh canh gác phát hiện tiếng động khác thường liền hét lớn một tiếng “Là ai?” Mitamun của Hitaito đứng lúc này đang đi tới, vô tình giải vây giúp Carol.

Mitamun quen nhìn ca ca anh tuấn của mình nên trong lòng luôn xem thường tân Hoàng đế Ai Cập này. Nàng tuy khinh thường nhưng cũng tò mò muốn biết tân hoàng đế kia là cái dạng gì nên mới trốn cha tới đây

Đi đến tiếp khách đại sảnh, không đợi thị vệ tuyên bố, nàng kiêu ngạo bước lên lớn tiếng tự giới thiệu “Ta là công chúa Mitamun của vương quốc Hitaito!”

Minue nhẹ giọng nói bên tai Menfuisu: “Nàng tới quốc gia chúng ta để hư thực”

Khá lắm cô công chúa không quy củ. Menfuisu kiềm chế, cố gắng kiên nhẫn đeo lên bộ mặt hòa ái khách sáo nói “Hoan nghênh công chúa Mitamun, lệnh tôn có gửi thư hi vọng nàng ở lại Ai Cập vài ngày”

Ánh mặt trời chiếu đúng vào khuôn mặt tươi cười anh tuấn nhất thời hấp dẫn ánh mắt Mitamun, trên mặt nàng liền hiện lên hai rặng mây đỏ, hai mắt lấp lánh. Đây là hoàng đế Menfuisu, cỡ nào thiếu niên anh tuấn a. Mitamun tiến lên vài bước, nhẹ nhàng nắm tay Menfuisu hôn một cái. “Ta rất thích khi được vua cha cho phép ở đây thăm quan thắng cảnh”

Ta nhàn nhạt nhìn Mitamun đối Menfuisu có ý đồ, cười cùng Menfuisu nói thầm “Công chúa Mitamun giống như đối với người có cảm tình nha!”

Menfuisu bùng ly rượu, hăng hái nói nhỏ “Đem nàng cưới về cũng tốt. Tỷ tỷ, như vậy chúng ta có thể cướp Hitaito về tay”

Ta mỉm cười nhìn hắn. Người trẻ tuổi quả nhiên hay bốc đồng. Người hoàng gia Hitaito còn đang muốn gả nữ nhi lại đây để có cơ hội đem Ai Cập sát nhập với Hitaito đâu!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Oan gia chạm trán

Sáng sớm, Carol vì nhớ nhà mà không ngủ được, nàng bước ra ngoài hướng sông Nile đi đến. Nhìn sông nước mênh mông mà hô to “Ta phải về nhà! Ta muốn về nhà!” Chân chính Asisu bắt nàng về cố đại rồi ném ở thôn này, có lẽ Asisu cho rằng binh lính sẽ giết chết nàng. May mắn, nàng gặp gỡ hai người mẹ con tốt bụng Sechi và Sephora. Nhưng là Jimmy và Ryan ca ca còn đang chờ nàng về. Bây giờ bọn họ chắc chắn đang tìm kiếm nàng khắp nơi. Nàng rốt cuộc phải làm gì để có thể trở về?

Roi lệ đầy mặt, Carol hét to, muốn giải tỏa cảm xúc. Phuong xa, một bóng dáng anh tuấn nghe thấy liền xoay người lại. Carol giật nảy mình. Không tốt, tóc của ta không che, mặt cũng không đắp bùn. Làm sao bây giờ? Thân ảnh kia đang nhanh chóng bước về hướng này, Carol phát huy hết thể lực mạnh mẽ vốn có của sinh viên khảo cổ chạy vụt đi, bỏ trốn mất dạng

Menfuisu từ xa đã nhìn thấy một nữ tử trắng nõn có mái tóc màu hoàng kim liền sáng ra đã hưng phấn nói cho ta. Ha ha, đứa nhỏ này lần đầu tiên đối nữ nhân sinh ra hứng thú. Đây là dấu hiệu rất tốt.

Lúc này Carol đang cực kỳ sợ hãi mà chuẩn bị trốn đi. Ở Ai Cập mà phát hiện có người ngoại quốc lại lịch đáng nghi thì sẽ rắc rối to, có khi còn dính dáng tới tử tội. Nàng không thể để liên lụy đến hai mẹ con Sechi. Nàng nghĩ muốn vượt qua sông Nile để tìm một nơi trốn an toàn. Sephora lo lắng một người không biết rõ địa phương Ai Cập như Carol hẳn sẽ lạc đường nên bảo Sechi đi theo nàng đến tận nơi an toàn mới được. Carol không từ chối được hảo tâm của bà nên đành phải đồng ý.

Menfuisu sau khi làm xong chính vụ liền hưng trí bừng bừng ra ngoài. Ta yên lặng đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Menfuisu đi xa, nỗi lòng ngàn vạn. Có Asisu trí nhớ ta, cũng không lại là Asisu, nhìn Menfuisu nhanh chóng tìm kiếm hạnh phúc, trong lòng nảy lên một cảm giác chua xót. Nam hài kia từ nhỏ đã cùng ta lớn lên lập tức sẽ tìm được người trong lòng. Ta đột nhiên có cảm giác sợ hãi, sợ từ nay về sau khi Menfuisu có Carol rồi thì địa vị của ta trong lòng hắn sẽ không quan trọng nữa

Minue tiến lên phía trước “Asisu bệ hạ!” Ta bi thương quay đầu “Người mẹ sông Nile vĩ đại của Ai Cập thôi hơi thở tới đây để nói cho ta biết, từ giờ Ai Cập sẽ bắt ổn” Minue nhìn ta, trong ánh mắt ánh lên sự kiên định “Asisu bệ hạ, người không cần bất an. Ta sẽ bảo vệ người” Nhìn nam nhân này, ta đã biết vận mệnh đã an bài hẳn cả đời này yêu ta

Ta mỉm cười “Cảm ơn ngươi, tướng quân Minue” Chân thành xoay người rồi đi

Minue mê muội nhìn theo nữ vương trước mắt rồi đi. Làn váy lay động tựa như một đóa hoa sen xinh đẹp. Nữ hoàng Ai Cập vĩnh viễn không thể chạm tới được, luôn khiến người ta kính ngưỡng.

Không ngoài dự đoán, Carol bị Menfuisu bắt về. Nhìn là biết nàng ấy đã bị tra tấn một phen. Khuôn mặt đầm nước, tóc rối toán loạn khiến người ta thương cảm. “Tỷ tỷ, mau đến xem” Menfuisu hưng phấn gọi ta

Tốt lắm, vở kịch giờ mới chính thức bắt đầu. Ta phải trấn định. Rồi mỉm cười thong thả bước đến

“Tỷ tỷ, ngươi xem! Ta bắt một nữ tử có mái tóc vàng. Màu vàng lại có thể là một màu tóc, thật ngạc nhiên!” Menfuisu hoa tay múa chân vui sướng.

“Ừ, quả là hiếm thấy” Ta lấy khăn tay lau đi vết bẩn trên mặt hấn, thuận miệng nói có lẽ

Carol bị đẩy ngã trên mặt đất, nàng vừa nhìn thấy ta, ánh mắt liền tràn ngập hy vọng “Asisu, đúng là ngươi! Ngươi tại sao lại đẩy ta đến chỗ này? Xin ngươi hãy cho ta trở về hiện đại đi” Nàng xông lên ôm lấy cánh tay ta

Ngô, tay bị lôi kéo đến phát đau. Ta nhìn Carol trước mắt, quả nhiên là cái mỹ nhân sao chổi, ánh mắt màu lam thanh thuần quang mang. Nữ hài có vẻ mặt thánh mẫu như vậy khó trách khiến cho người cô đại ta cướp ngươi trộm như gió lốc

Menfuisu một phen đẩy Carol ra, giúp ta xoa xoa sưng đỏ trên tay rồi hỏi “Tỷ tỷ, ngươi biết nàng?”

Ta lắc đầu “Không biết. Ta cũng không biết vì sao nàng lại nói như vậy”

Mitamun đi tới cũng bị dung nhan thoát tục của Carol làm kinh điển. Thật đẹp, cho tới giờ nàng chưa hề nhìn thấy màu tóc xinh đẹp như vậy

Nhìn sự việc càng lúc càng náo loạn, ta nhíu mày. Carol hơi khuyếch người về phía trước, muốn dùng tay chạm vào ta “Ngươi sao lại nói không biết ta? Ngươi rõ ràng chính là Asisu, là Asisu đã đổi ta vô cùng ôn nhu”

Ta lạnh nhạt “Ta tên Asisu. Ta không biết tại sao ngươi lại nói vậy, nhưng thực sự là ta không quen ngươi”

Trong ánh mắt Carol hiện lên sự nghi hoặc, cũng có thất vọng. Nàng không rõ vì sao người luôn chăm sóc cho nàng giờ lại nói không quen nàng

“Bà Nafutera, đem nàng đi rửa mặt chải đầu trang điểm đi, buổi tối dẫn nàng đến yến tiệc” Menfuisu thô lỗ cầm lấy tay Carol ném cho nữ quan Nafutera. Một bên Mitamun cố dẫu đi sự ghen tỵ. Không tốt, hoàng đế Menfuisu lại đổi nữ nhân không rõ lai lịch này sinh hứng thú

Đột nhiên, vệ binh tiến vào, còn mang theo Sechi. Nguyên lai Sechi vì lo lắng cho Carol mà vụng trộm vào hoàng cung. Carol hoảng loạn kêu lên “Các ngươi mau buông Sechi ra!”

Nhìn thấy Carol, Sechi vẻ mặt có lỗi “Thực xin lỗi, Carol, ta cũng bị họ bắt được”

“Nguyên lai ngươi tên là Carol à!” Menfuisu khoe miệng nhếch lên “Nếu ngươi không chịu nghe lời, tên kia sẽ chết nga, đem tên nô lệ kia nhốt vào ngục tối, trừng trừng tra tấn”

Carol sợ hãi, nhìn Sechi bị đem đi liền kêu lên “Dừng tay! Dừng tay!”

Menfuisu vây khốn Carol, giống như con mèo đang vờn con chuột “Nếu ngươi không nghe lời, hấn sẽ chết!”

Carol khóc lớn “Van cầu ngươi, đừng tàn nhẫn như vậy!”

“Vậy quý xuống hôn chân ta đi” Menfuisu nói nhỏ

Carol kinh ngạc quay đầu, ta là người nước Mỹ tự do sao có thể làm thế. Bên cạnh tiếng roi quật xuống nối liền nhau không dứt, Sechi kêu thảm thiết ngày càng yếu dần. Sắc mặt nàng hồng một trận bạch một trận, chậm rãi quý xuống, gian nan vô cùng hạ thấp đầu, trong tiếng cười to của Menfuisu, hôn chân hấn.

“Tốt lắm, không quá nửa!” Menfuisu vẫy tay ra lệnh ngừng hành động của binh lính

Ta lắc đầu không nói gì. Đôi oan gia này, nhìn thế nào cũng giống tiểu hài tử

Carol vẻ mặt đầm nước mắt ngẩng đầu hướng ta khẩn cầu “Asisu, van cầu ngươi, đưa ta về đi” Ha ha, tiểu cô nương ngươi chịu không nổi? Ngươi bây giờ về làm sao được! Ta còn không về được, vì sao phải nói phương pháp cho ngươi biết? Hừ, ở đây cùng ta ngao du đi

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiễn bước Mitamun

Mitamun càng nghĩ càng cảm thấy lằng lằng. Vị hoàng đế thiếu niên anh tuấn này ta đã nhìn trúng. Nhưng là ta với danh nghĩa phụ vương mà đến Ai Cập nên thời gian lưu lại không nhiều lắm. Sao không tranh thủ thừa dịp này mà hướng hoàng đế Menfuisu thổ lộ đi?

Lúc này Menfuisu đang đứng trên cung điện, nhìn đất trời Ai Cập ngoài kia. Xa xa là sa mạc trầm mặc rộng lớn, từ từ lưu động sông Nile – Ai Cập chỉ mầu. Khi trở thành Faraong, ta đã âm thầm thề là phải mở rộng lãnh thổ, dùng đá kiến tạo cung điện, làm ra nhân diện sư (mình người đầu sư tử), làm cho Ai Cập vĩ đại được truyền tụng khắp nơi

Nhìn Menfuisu áo choàng bay phiêu phiêu trong gió, Mitamun càng thêm ái mộ mãnh liệt. Nàng tiến lên nhẹ nhàng mà ôm lấy cánh tay Menfuisu, hướng hân thổ lộ. “Hoàng đế Menfuisu, ta rất thích đất nước Ai Cập này. Nếu như có thể vĩnh viễn ở lại đây thì tốt quá, bởi lòng ta đã đặt ở người” Công chúa rụt rè nói thẳng tâm ý bản thân, chỉ muốn Menfuisu hiểu rõ tình ý của mình. Nếu hoàng đế Menfuisu hướng ta cầu hôn thì thật tốt. Mẽ muội ngắm thiếu niên anh tuấn trước mắt, Mitamun đã sớm thả hồn lên cao

Menfuisu có chút khó coi. Nữ nhân này cũng quá trực tiếp đi.

Asisu thấy một màn như vậy, tao nhã thường thức rượu. Ân, diễn rất đẹp mắt. Bất quá, Carol ngốc khi xuất hiện còn đáng xem hơn

Không thể không nói, nữ quan Nafutera phi thường khéo tay. Carol vốn có mái tóc ngắn bị bà nối thêm bằng căn kim, phi thương xinh đẹp, hài hòa. Carol mặt vào trang phục Ai Cập đẹp đến mức khiến mọi người chấn động. Nàng tựa như một đóa sen thanh cao, tuy rằng trúc trắc nhưng cũng tỏa được hết quang mang của bản thân

Menfuisu mạnh mẽ lôi kéo Carol ngồi cạnh, lấy Sechi áp bách nàng. Carol không cách nào kháng cự, chỉ có thể im lặng chịu đựng

Đại thần quan ánh mắt nhấp nháy nhìn ta một cái. Có ý tứ gì? Người muốn làm gì? Hân bước lên, lấy giọng điệu vô địch thần côn nói “Người Ai Cập chúng ta xưa nay luôn coi trọng huyết thống. Thần Sirius Trung Âu cùng muội muội Isis kết hôn, đệ đệ của thần cũng cùng muội muội Nuphur kết hôn. Bởi vậy, tân nương tử thích hợp nhất của bệ hạ Menfuisu chỉ có thể là tỷ tỷ của người, cũng là người mà toàn dân chúng ta tôn trọng, nữ hoàng Asisu. Chỉ có nữ hoàng Asisu mới có tư cách trở thành tân nương của hoàng đế Ai Cập”

Ta miệng một ngụm rượu ngọt kém chút phun ra. Trong nguyên tắc là Asisu hối lộ Kaputa nên hân mới nói vậy. Nhưng ta cái gì cũng không làm, vì sao hân lại nói như vậy? Hừ, cái đại đầu bóng lưng nhà người có phải hay không đã nhìn trúng Carol nên hi vọng lấy chuyện này để lấy lòng ta, sau đó nhờ ta đem Carol ban cho người?

Menfuisu bình tĩnh ngồi một bên, nhướng mắt hướng ta “Là tỷ tỷ bày ra đi?”

Ta nóng nảy, một phen phác đi lên, thấy giọng nói “Menfuisu, không liên quan gì tới ta. Chuyện này khoan hãy quyết định”

Menfuisu cúi đầu suy nghĩ chốc lát rồi nâng tay nói với mọi người “Ta đã rõ, hôn lễ của ta và Asisu một tháng sau cử hành”

Kaputa hưng phấn “Ta lập tức thông cáo cả nước”

Mặt ta biến thành màu đen, ngồi xuống lại nguyên điểm. Không thể nào, giờ nên cố gắng thay đổi mọi chuyện hay là trở thành cái nữ vương bị kịch kia?

Ari nhẹ nhàng mà đỡ ta, rồi đề nghị “Mười ngày tới, bệ hạ Asisu cần làm lễ rửa tội tẩy sạch thân thể. Rồi đến thần điện hướng thần cầu nguyện. Thần lập tức chuẩn bị các đồ dùng cần thiết mang theo”

Carol ở một bên muốn nói về chuyện về nhà. Còn Mitamun sắc mặt cực kém, không nghĩ tới bản thân vừa mới thổ lộ thế nhưng đã bị đương trường cho cái nan kham. Nàng thương tâm muốn chết, hy vọng Menfuisu nghĩ lại mà thay đổi quyết định, nếu không thì ngày mai sẽ lập tức quay về Hitaito.

Nhìn Carol ánh mắt chờ đợi, cùng ánh mắt ghen ghét của Mitamun, ta một cái đầu hai cái đại. Ta nào có không quan tâm các người a. Chính ta còn chưa rõ nên làm thế nào cứu vãn. Kaputa đáng chết đầu bóng lưng, thế nhưng đương trường cho ta một đao. Người nhớ kỹ cho ta!

Ari nhìn hành động của Mitamun, lòng đầy bất mãn. Sự dao động của hoàng đế Menfuisu cũng làm nàng có chút lo lắng, sợ không thể theo đúng ý nguyện của nữ hoàng. Tâm tư ngoan độc trong đầu vừa chuyển, nàng có chủ ý.

Ban đêm, Mitamun ôm gối thương tâm khóc. Đột nhiên bên ngoài có động tĩnh. Một thị nữ gọi nàng “Công chúa Mitamun! Công chúa Mitamun! Trễ như vậy còn làm phiền công chúa nghỉ ngơi, nhưng là bệ hạ Menfuisu muốn cùng người gặp mặt, bệ hạ đang chờ người”

Mitamun kinh hi vô cùng “Hắn nhất định là thay đổi ý định, muốn chọn ta làm tân nương tử. Nhất định là như vậy! Menfuisu, ta lập tức đến đây!”

Mitamun một lòng chờ mong đi theo thị nữ. Càng đi nàng càng cảm thấy không đúng. Đột nhiên lại xuất hiện thêm một đồng thị nữ, bắt nàng nhốt vào địa lao tối om

Ta nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Không rõ rốt cuộc sai ở đâu. Vì sao ta nỗ lực như vậy mà vận mệnh vẫn không thay đổi. Ari lên đi

tới, nàng quý xuống đất nói cho ta, công chúa Mitamun vì mơ tưởng tới Menfuisu nên bị nàng đem bắt vào địa lao, hiện tại chờ ta xử lý

Ta cả kinh ngồi bật dậy, Không thể nào, Mitamun vẫn bị nhốt vào ngục. Nguyên bản khi lấy ý chỉ từ tiên đế Nephenmaat ta tưởng là vận mệnh đã bị thay đổi. Làm sao có thể? Bánh răng vẫn cứ theo quỹ tích cũ. Không nên a! Ta không muốn gả đến Babylon a!

Ta lớn tiếng quát mắng Ari, lệnh nàng lập tức đem Mitamun thả ra. May mắn là Ari có che mặt nên Mitamun không biết là nàng. Ari chưa bao giờ bị ta đối đãi như vậy, sợ tới mức hồn thân run run. Ta tuyệt không đồng tình với cách làm của nàng. Hừ, dám lấy danh nghĩa của ta mà làm loại chuyện này. Trong lòng nàng không hề có chủ tử này. Có phải hay không ta nói chuyện rất thân thiện dung túng mà nàng lớn mật làm như vậy. Xem ra, bình thường ta đối nàng đã quá mức hòa ái.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy lo lắng, ta gọi một ít thị nữ, từ một nơi bí ẩn nhìn công chúa Mitamun được thả ra. Mitamun từ đầu tới đuôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Mặc danh ký hiệu bị nhốt vào địa lao, biến thành một thân bản thù hề hề trở ra. Nàng cả kinh như một con thỏ vậy, một đường chạy về tâm cung. Ta phái vài binh lính đi theo bảo hộ nàng. Đùa cái gì, nàng ta là muội muội của Izumin. Ta cực kỳ không muốn khi vừa nhìn thấy thần tượng thì bị hấn hận đến chết. Mitamun chính là bị làm hư, cũng chưa làm cái gì quá đáng. Hôm nay coi như cho nàng một cái giáo huấn cũng tốt, miễn cho ngày sau bị người hại chết cũng không biết tại sao

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ta bị rấn cắn

Làm thế nào bây giờ? Lòng ta như lửa đốt, đại thần quan Kaputa ngày mai sẽ tuyên bố chuyện hôn sự, ta lại ở đây thúc thủ vô sách

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tài nào nghĩ ra được biện pháp tốt. đành phải thuận theo tự nhiên. Dù sao Menfuisu sớm hay muộn cũng tự hủy hôn. Nhiều lắm thì ta ở lý trong này làm trạch nữ. Cầm trên tay ý chỉ của tiên đế Nephenmaat, tận lực không để bản thân bị gả đi. Ta không nghe theo đề nghị của Ari, không đi thần điện nào hết, vẫn như cũ ở lại trong cung.

Bên kia, Carol quật cường rõ ràng khiến cho Menfuisu thấy hứng thú. Từ nhỏ Menfuisu đã được thừa nhận là hoàng tử kế thừa vương vị nên cho tới giờ chưa có ai đắc tội hấn. Đáng tiếc Carol lại không phải nữ nhân thích ứng được kiểu thời đại nam tính vì tôn này. Nàng vụng trộm chạy đến xem Sechi, lại bị Menfuisu bắt được trào trở về. Nhìn vẻ mặt tức giận nói không ra lời của Carol, Menfuisu càng cảm thấy hứng thú. Hấn cảm lý rượu ép Carol uống, lại bị nàng mạnh mẽ cự tuyệt. Tính tình bốc đồng nóng nảy lại phát tác, dùng bạo lực đổ rượu vào miệng Carol

Carol chưa bao giờ uống rượu nên rượu vù vào miệng liền khiến nàng bị sặc, ho mãi không thôi. Nhìn vẻ mặt Carol tràn ngập thống khổ, Menfuisu đột nhiên tâm nhẹ động, nhẹ nhàng hôn xuống.

Carol dù ở hiện đại cũng chưa bao giờ hôn ai. Không hề nghĩ ngợi, một cái tát liền đánh xuống. Nàng rống giận “Ngươi làm gì vậy, không được chạm vào ta. Ta không phải nô lệ của ngươi, ta không phải người cổ đại. Ta là người nước Mỹ tự do thế kỷ 20” Rống xong, đột nhiên phát hiện không đúng. Bản thân thể nhưng tát hoàng đế Faraong. Xung quanh, nữ quan cùng các binh lính đều sợ hãi, cho tới bây giờ cũng chưa có ai dám làm vậy với hoàng đế. Carol giờ mới ý thức được bản thân đang ở thời phong kiến, dùng khí ngắt trời cũng tiêu tán toàn bộ, vội lùi xuống một bước

Menfuisu thường ngày luôn táo bạo nóng nảy giờ lại không nổi điên hét gào. Hấn ôm bên mặt bị đánh, trong lòng quay cuồng không nói nên lời. Cho dù tỷ tỷ trở nên lạnh nhạt nhưng cũng là là ngàn y trăm thuận. Nữ nhân kia rất không giống người thường

Hấn lạnh lùng cự tuyệt đề nghị của thuộc hạ xung quanh, không giết Carol. Nhưng tự tôn đế vương trong hấn không muốn tiếp tục ở lại, liền hạ lệnh thị sát công trường. Hấn rống giận Carol đi theo, Carol không dám cãi lại. Sau khi bị Menfuisu bắt đến đây, cung điện đều có binh lính trông coi, cơ hội trốn thoát hầu như không có. Thật vất vả mới được ra ngoài, nhưng ánh mắt của Menfuisu lại hầu như không hề rời lúc nào, luôn tự do Carol giờ cảm thấy thật khó chịu

Người Hitaito mang tin tức tới, hướng Ai Cập cảm tạ đối công chúa Mitamun hào đãi. Kỳ thực, mục đích của họ không phải vậy. Bởi sau khi công chúa Mitamun về, nàng khóc lóc thảm thiết nói Menfuisu cự tuyệt tình yêu của nàng, khiến Hitaito vương nổi giận lôi đình. Nương người truyền tin lấy cơ hội, lệnh cho họ thả hai con rắn hổ mang trong cung

Ở trên đại điện, ta nghe được đoạn đối thoại của những người truyền tin kia xong, mình bạch được hành động kế tiếp của họ. Menfuisu sẽ bị thương, thậm chí có khả năng sẽ chết, Ta sao lại không muốn giúp hấn chứ? Phái người đi theo hai gã truyền tin, nhìn thấy họ thả độc xà. Nhìn thấy hai con rắn hổ mang cực độc ở trên mặt đất phun phì phì, trong lòng ta một cổ ác hấn tăng lên “Ari, phái người giết chết hai con rắn. Còn nữa, bắt lại hai tên truyền tin kia lại. Dăm ở trong hoàng cung làm điều xằng bậy”

Sau sự kiện Mitamun lần trước, Ari hành vi cũng cẩn trọng hơn. Nàng phái binh lính giết chết hai con rắn. Nào biết một trong hai con rắn kia đột nhiên bạo khởi, nó xông lên cắn một binh lính rồi trườn về phía ta. Ta ngây ngẩn cả người, Ari hoảng loạn vội chạy đến. Quả nhiên rắn hổ mang khi nổi giận không dễ chọc. Chỉ thấy con rắn vờn thân lên, nhảy lên một cái, cắn một cái vào chân ta

Không thể nào, ta thế nào lại đến đuôi như vậy? Nhìn lại con rắn đã cắn ta bị bắt lại, ta dục khóc vô lệ. Ta không dám giết nó. Ari vội rút ra một thanh chủy thủ đâm trúng đầu nó găm vào đất. Nước mắt nàng tuôn ra, ôm miệng vết thương của ta kêu khóc “Ôi không! Bệ hạ Asisu, làm sao bây giờ? Độc

rắn hổ mang rất khó giải”

“Người đâu? Nữ vương bị rắn cắn!” Tiếng kêu khóc lớn truyền đi. Xa xa Menfuisu đang chuẩn bị xuất môn, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu. Hắn lập tức quay đầu ngựa vọt lại đây

“Tỷ tỷ!” Sắc mặt Menfuisu biến đổi, hắn xông lên đỡ lấy ta. Nhìn Menfuisu vẻ mặt khẩn trương, ta đột nhiên cảm thấy kỳ thực thế này cũng không sao. Tuy biết Carol có thuốc giải độc, nhưng không cứu được ta cũng không sao. Từ khi đến thời đại này, ta luôn luôn ở trong trạng thái bất an. Luôn sợ bị Menfuisu vứt bỏ, sợ bị ném tới một quốc gia xa lạ. Dù sao cũng không về hiện đại được, không bằng cứ như vậy biến mất. Asisu chân chính đã chết. Sau khi ta chết sẽ không có ai gây trở ngại cho Menfuisu đi tìm hạnh phúc.

Chỉ là, ta sẽ không bao giờ nữa được nhìn thấy đệ đệ đáng yêu này. Khẽ vuốt đôi mày rậm của hắn, ta bị thương cố đứng dậy. Không thể về hiện đại, càng không thể đi thế kỷ hai mươi của Carol. Ta ở đây số phận lại bồng bềnh trôi nổi. Nơi đây vốn không thuộc về ta. Tuy rằng ta có trí nhớ của Asisu nhưng thủy chung không thể đem nơi này như nhà của mình được.

“Menfuisu, ta muốn chết. Ngươi đừng bi thương. Nhân các hữu mệnh. Ta sẽ ở thế giới bên kia chờ ngươi” Cố gắng nói xong, mệt mỏi cùng thống khổ tràn ngập trong tâm. Mi mắt ta như quá nặng, rốt cuộc chống đỡ không được. Tiếng hét của Menfuisu đang chìm dần trong ý thức của ta

Đột nhiên có vật gì đó nhét vào miệng ta “Mau nuốt vào, đây là thuốc giải độc” Carol đúng là chuyên gia luôn xen vào việc của người khác, ta mới không muốn ăn. Ta ngậm chặt miệng không chịu mở ra. Một đôi môi hôn đột nhiên đặt lên môi ta, được cũng theo đó đi vào. Ta miễn cưỡng mở mắt, quả nhiên là Menfuisu. Hắn cực kỳ lo lắng nhìn ta, khẽ hất sợi tóc đang khoát trên mặt ta. Không thể nào, ta thế nhưng bị đệ đệ cường hôn

Sau vài ngày, ta từ choáng váng bất tỉnh mà khỏe lên. Trong ấn tượng, trừ bỏ Ari luôn ở bên hầu hạ ra thì luôn có một cánh tay gắt gao ôm ta. Đau đau quá. Ta suy yếu mờ mắt. Phát hiện thấy một bóng đen đang ghé vào giường ta ngủ. Nhìn kỹ, là Menfuisu. Hắn thế nào lại không về cung ngủ? Chẳng lẽ mấy ngày hôm nay người chiều cô ta là hắn?

Ta có chút không dám tin. Menfuisu tuy rằng tôn trọng ta nhưng chưa bao giờ tốt với ta đến mức này. Cảm giác được ta có động tĩnh, hắn cũng tỉnh dậy. Nhìn thấy ta mở mắt, gương mặt mệt mỏi của Menfuisu liền tràn ngập kinh hỷ. “Tỷ tỷ, ngươi không sao rồi...”

Kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng đột nhiên có cảm giác an toàn. Thực không thể làm đau tiểu bạch tử này. Ở thời điểm ta không biết sống chết ra sao, là hắn chăm sóc ta cẩn thận. Menfuisu nhẹ nhàng nâng ta dậy tựa vào trước ngực hắn, ôn nhu giúp ta uống nước. Bỗng nhiên ta có cảm giác muốn khóc. Vẫn là có người để ý ta, phải không? Tuy rằng ta thay thế Menfuisu bị rắn cắn, nhưng là hắn không biết. Nhìn hắn hành động dè dặt cẩn thận, ta ý nghĩ nắm chặt quần áo của hắn, khóc nức nở.

Menfuisu, Menfuisu, ngươi không biết, ngươi lúc này ôn nhu với ta mà nói, ngươi cùng tiền đế Nephenmaat cho ta tình thân, ta vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng

Menfuisu, ta cam đoan với ngươi. Ta vĩnh viễn sẽ là tỷ tỷ của ngươi, ta vĩnh viễn cùng ngươi bảo hộ Ai Cập

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ta tựa lão hổ phát uy

Những ngày tình duyên không hề dễ chịu. Mà ta cam chi không hối hận. Hiện tại mới ngộ ra, thế giới truyện tranh này hình như thay đổi dần vì sự có mặt của ta, nhưng cơ bản vẫn là đi theo hướng cũ. Ta gãy giữa ở cái lúc xoáy này giống như cái tiểu trùng bần, chỉ lãng phí khí lực. Một khi ta nghĩ tới chuyện thay đổi vận mệnh thì luôn có một lực vô hình nào đó kéo ta vào trung tâm lỗ xoáy, trực tiếp buộc ta thay đổi vận mệnh đại giới.

Chuyện này ta còn chưa xác định. Ta cắn móng tay suy nghĩ, có nên làm chút sự để chứng thực ý nghĩ này không nhỉ? Nhất tương tương lai có thể tràn ngập thống khổ cùng thương tâm, ta lại muốn lùi bước. Không được, phải tỉnh táo lại, nếu không thì sao có thể thoát khỏi vận mệnh bị thương của Asisu thật.

Menfuisu ôn nhu làm ta cảm động vô cùng. Ta chưa bao giờ nghĩ tới tên nam tử bốc đồng này lại yêu thương ta đến như thế. Ta còn tưởng rằng, sau khi Carol xuất hiện, tâm tư của hắn sẽ đặt toàn bộ lên người nữ tử gây yếu ấy nữa chứ. Nhưng sau chuyện ta bị rắn cắn, Menfuisu lại quan tâm ta chu đáo như vậy, ta còn không bằng để Menfuisu bị cắn. Bởi ít nhất, hắn có thể xác định được tình cảm với Carol. Tiếc đạ, hồi hôn.

Nên giúp hắn thế nào nha? Hình như trong nguyên tác, Carol bị Asisu cho người bắt đến nhà ướp xác, sau đó Menfuisu dù còn yếu nhưng vẫn chạy đến cứu nàng. Có phải hay không ta cũng nên làm như vậy?

Ta gọi Ari đến, chỉ thị nàng vụng trộm đưa Carol đến nhà ướp xác, rồi cố ý phái người mật báo cho Menfuisu, đương nhiên, ta làm bộ lơ đãng như không liên quan đến mình. Quả nhiên, Menfuisu như một con lóc vọt đi. Đáng tiếc sự phụ tay nghề tốt ở nhà ướp xác kia bị Menfuisu một đao đâm vào lưng, ngã xuống đất bỏ mình. Không có biện pháp, trong nguyên tác, người chính là vật hy sinh.

Carol bị các quá trình ướp xác trước mắt làm cho sợ đến run rẩy, thậm chí quên bản thân đang ghét cay Menfuisu mà khóc nhào vào lòng hắn tìm kiếm

sự an ủi, Ôm trong tay thân thể gầy yếu, Menfuisu đột nhiên cảm nhận được một tình yêu sâu đậm. Nữ hài này rất thông minh, nàng có thể chữa được độc rắn hổ mang cứu tỷ tỷ, nữ hài đặc biệt như vậy, cho đến giờ hắn chưa từng gặp qua. Có phải đây là tình yêu? Hít vào hương thơm của Carol, Menfuisu đột nhiên quyết định “Ta không cưới tỷ tỷ, Carol, làm thê tử của ta đi!”

Nhìn thấy tình huống như vậy, Ari không biết làm sao. Nàng đem mọi chuyện hồi báo lại cho ta, ta nở nụ cười. Phải thế chứ! Nguyên bản phải là như thế! Phải đem nữ hài ngang ngạnh này vĩnh viễn ở lại Ai Cập.

Carol luôn luôn đến phiền hà ta, luôn miệng hỏi đường về nhà. Ta chịu không nổi phiền nhiễu này, thần thừng miễn tiếp khách. Ta có phải rất thiện lương hay không vậy? Nên mới không có ai sợ ta. Không nói đến Carol phiền nhiễu, nói năng thẳng tuột, mà ngay cả thị nữ bên cạnh ta cũng suốt ngày lăm bầm.

Trước đó không lâu Menfuisu đưa ra lời từ hôn với ta. Ta thoải mái đáp ứng. Nguyên bản không phải chủ ý của ta, mà là cái tên đầu bóng lưng chết bầm kia tự chủ trương, làm thối danh của ta, để rồi ta sẽ tìm hắn tính sổ.

Ta đang suy nghĩ có nên hay không quay về Hạ Ai Cập, tránh sự việc rắc rối lớn trước mắt. Tể tướng Imhotep đã trở lại. Ngồi trên cung điện, ta xem các cống phẩm được đưa tới từ các quốc gia, trong lòng lại nổi máu. Mấy thứ kia nếu mang đến hiện đại thì bán được nhiều tiền nha! Đến lúc đó, ta muốn mua cái gì thì sẽ có cái đó. Ai, vấn đề là khi nào ta mới về được a!

Menfuisu cầm lấy một cái vòng cổ lấy lòng Carol. Carol lạnh lùng nói cho hắn gần đây có những tài năng trẻ ưu tú, nhận những lễ vật này chỉ bằng đổi lấy đồ sắt. Có đồ sắt, đất nước nhất định sẽ phát triển thịnh vượng. Những gì nàng nói, ta đều biết cả. Mà cho tới giờ ta chưa bao giờ lấy ý nghĩ ra làm thành hành động thực tế. Những lời này so với nàng và ta mà nói, không bằng cứ để cho nàng nói đi, để khiến danh nghĩa cô gái sông Nile thực một chút. Ta chỉ là một nữ vương sắp lui ra phía sau màn diễn, không cần nổi bật quá nhiều.

(Tojikachan: Trong truyện rõ ràng Carol nói khác, nhưng mà tác giả Nguyệt Phương Phi lại viết như thế nên ta phải để nguyên văn thôi)

Imhotep sau khi nghe những lời Carol nói xong, liền tán dương ca ngợi “Nữ hài này trong mắt trong sáng lạnh lùng, là một nữ hài tốt bụng” Nói xong lại liếc mắt ta một cái “Nhưng là, bệ hạ Asisu thật lòng yêu thương bệ hạ như vậy. Thương Ai Cập có thể lực của hoàng đế cùng Hạ Ai Cập có thể lực của nữ hoàng Asisu mà kết hợp, đem Ai Cập thống nhất. Nên chuyện bệ hạ muốn lấy nữ hài này có thể sẽ có rắc rối lớn”

Hừ, lão nhân râu son dương kia, đừng tưởng rằng ta nghe không ra ý của ngươi. Ngươi sợ ta nổi giận Menfuisu hỏi hôn nên chia tách thượng hạ Ai Cập? Ta lạnh lùng hừ một tiếng, đi qua Imhotep bước thẳng. Không cần giải thích nhiều lời với hắn làm gì. Đáng chết râu son dương, hắn cũng là một trong những kẻ đưa ra đề nghị ép ta gả cho Babylon. Rồi ta sẽ cho các ngươi biết giá trị của ta, nhưng không phải hiện tại.

Vào đêm yến hội, Imhotep xuất ra thanh kiếm sắt lấy được của Hitaito. Nguyên lai lúc này Hitaito muốn khai chiến. Độ sắc bén cùng độ cứng của thanh kiếm làm thanh kiếm đồng bị chém thành đôi khiến Menfuisu giật mình. Cho tới bây giờ chưa hề thấy qua chất liệu tốt đến như vậy, bất luận là hình dáng cùng màu sắc xấu xí nhưng vẫn đáng giá.

Phương xa, gió thổi nhẹ đến, nước sông Nile đang dâng lên. Bầu trời, một vì sao lấp lánh xuất hiện, đó là sao Thiên Lang, Ai Cập chỉ mẩu bắt đầu mang đến cho Ai Cập một năm bội thu. Sông Nile a! Ngươi dâng nước là đã cứu bao nhiêu sinh mạng Ai Cập đang chết dần vì đói a!

Mọi người nghe thấy tiếng thủy triều, ai nấy đều tràn ngập sung sướng. Ô, đúng rồi, Carol hẳn là chuẩn bị về nhà a. Quả nhiên, khoe mắt Menfuisu phát hiện được Carol đang bỏ trốn. Hắn lập tức xông lên kéo Carol lại. Trong lúc giây phút, Carol bị trượt chân ngã xuống dòng sông Nile đang cuộn cuộn chảy, Menfuisu không nghĩ nhiều liền nhảy theo. Trong nước xuất hiện một cơn xoáy nước, áp lực cực lớn lôi kéo Carol vào rồi biến mất. Menfuisu không giữ nàng được, bị dòng sông cuốn ngược lên mặt nước. Hắn nhìn hai tay tự trách, tự trách bản thân không cứu được nàng.

Hắn như kẻ điên mà bơi xuống sông tìm kiếm Carol. Ta an ủi hắn cũng vô dụng. Ai, quả nhiên có nàng đâu liền quên vương. Vừa phải lòng một cô gái liền ngay cả lời nói của tỷ tỷ cũng nghe không vào. Nhìn Menfuisu lo lắng cả đêm không ngủ, ta chỉ có thể để hắn tiếp tục gầy vò thống khổ. Nhân nại chờ một chút, Carol rất nhanh sẽ trở về.

Lần này, ta xác định là bản thân mình không có đến hiện đại kéo Carol về. Là chính nàng ngã vào trong nước, sau đó theo lốc xoáy trở về đây. Nhìn nàng theo đáy nước nổi lên, cả người không một chút tổn thương. Mọi người xôn xao đồn đại rằng nàng chính là nữ nhi sông Nile chi mẫu. Khả năng vẫn như cũ cực tuyệt Menfuisu. Hừ, không nhìn ra đệ đệ của ta có bao nhiêu hảo sao? Đúng là một nữ hài ngu ngốc. Xem ra phải để ngươi bị Izumin bắt đi mới ý thức được, người trong lòng ngươi có phải hay không đã có Menfuisu.

Ta mặc kệ hai cái tiểu oan gia tranh cãi. Nhìn thấy Unasu xuất hiện, ta liền biết phương pháp cơ bản để đúc kiếm sẽ nhanh chóng được biết. Bởi vì bộ truyện tranh này ta có đọc đoạn các nhân vật vì sao mà biết phương pháp. Sau khi Carol nói cho họ phương pháp. Ta tìm đến tể tướng Imhotep, đưa cho hắn xem hai mảnh thiết kiếm, nói hắn biết làm thế nào loại bỏ tạp chất, hoặc là trước tiên đem đập thẳng, luyện rèn thành đinh. Sau đó lại lấy thanh cacbon đánh vào, lặp lại vài lần, cho những vào nước sẽ trở nên cứng rắn. Nhìn thấy thế, Imhotep phi thường giật mình. Ta một nữ vương chốn thâm cung như thế nào lại biết phương pháp chế tạo thiết kiếm. Ta chỉ lạnh lùng nói cho hắn, đây là thần dụ (hiểu nôm na là lời của thần linh truyền tới). Hắn liền bùng tình đại ngộ. Ngươi thành thần dụ thật đúng là tiện. Nhìn sắc mặt thay đổi của lão nhân râu son dương này thật là chuyện khoái trá. Lão hồ không phát uy, ngươi liền đem ta thành HELLO KITTY a! Carol càng ngày càng nổi bật nhưng không có nghĩa là ta càng ngày càng nhu nhược. Không cần quá coi thường người khác

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Izumin bắt cóc ta và Carol

Dựa theo tình tiết tác phẩm, lúc này là lúc Izumin xuất hiện

Nghe được đồn đại về cô gái sông Nile, quốc vương Hitaito phái hoàng tử Izumin cải trang thành thương nhân vào Ai Cập. Biết sắp được gặp thần tượng, ta gần như không kiềm chế được kích động trong lòng. Vừa nghe thấy Carol muốn xuất môn, ta vội vàng cải trang thành dân thường. Ta cũng muốn đi, đừng nghĩ ném ta sang một bên mà một mình gặp Izumin.

Carol hờn dỗi. Bản thân vốn tưởng một mình xuất môn giải sầu, Unasu muốn đi theo đã đành, không ngờ Asisu cũng đi cùng. Nhìn mắt nàng đối tới đối lui, ta cười trộm, khẳng định là nàng đang tìm cách đánh lạc hướng chúng ta để trốn đi. Carol gần đây không thể nào hỏi được ta phương pháp về nhà. Ta luôn phủ nhận sự tồn tại của nàng. Hơn nữa, nàng đối với chuyện đã cướp vị hôn phu của ta mà cực kỳ áy náy, lại nhìn ta rộng lượng như thế, đối nàng ôn hòa, Carol tự nhiên sẽ ở trước mặt ta mà cúi thấp đầu một chút. Ta vui vẻ thoải mái. Dù sao biện pháp về nhà chính người thể nào thì cũng sẽ tự tìm ra. Hiện tại nói cho người, người giờ mà hướng sông Nile nhảy xuống để về, còn không bằng đem Menfuisu đi chết.

Cách đó không xa, có mấy con lạc đà chất đầy vải vóc. Một nam tử trùm khăn che đầu đưa lưng về phía sau chúng ta. Có phải hẳn không nhỉ? Ta có chút kỳ quái, bất quá nơi này chỗ nào cũng có người trùm đầu, ta quả thật không biết được người nào mới là Izumin. Dư quang khỏe mắt lại phát hiện ra, người vừa nãy đang vụng trộm đánh rơi một cuộn vải to, mà cuộn vải kia đúng là đang lăn tới chỗ chúng ta. Nga! Thật đúng là Izumin rồi. Carol vốn không trùm khăn lên đầu để che lại mái tóc vàng đã khiến hẳn chú ý, hẳn là dùng phương pháp này để có thể nhìn chính diện Carol đâu.

Quả nhiên ánh mắt Carol bị hấp dẫn. Khi phát hiện hẳn có mắt màu trà cùng với mái tóc màu trắng thì không rời ánh mắt được. Ta bước lên, cúi xuống nhặt lên cuộn vải kia, cùng hẳn nhìn nhau. Izumin, người rốt cục cũng xuất hiện.

Trong ánh mắt hẳn ánh lên sự cảnh giác cùng nghi vấn, hẳn là đang tự đoán ta là ai. Nhìn ra dung mạo của ta, hẳn hình như hơi kinh diễm rồi lại che dấu rất nhanh. Khuôn mặt mỹ nữ của Asisu quả thật là dễ dàng làm người ta lưu ấn tượng. Ta mỉm cười đưa trả hẳn cuộn vải, nhìn ra lực chú ý của hẳn không phải vào ta

#@\$!&*)(*&%\$S

Hành hành hành, ta biết mà, Carol dù sao cũng là nhân vật chính, ta chỉ là một cái nhân vật phản diện to đùng.

Izumin trong lòng khiếp sợ vô cùng. Cô gái sông Nile lại có một mái tóc vàng thần kỳ, ánh mắt màu lam không hề giống bất cứ ai làm hấp dẫn người khác. Nhưng nhìn kiểu gì thì nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương đang trưởng thành. Nữ nhân giúp hẳn nhặt vải lên mới làm hẳn không dám nhìn thẳng. Trên khuôn mặt tuyệt diễm kia có ánh mắt thâm trầm vô cùng, phảng phất như toàn bộ ý nghĩ của hẳn đều bị nàng nhìn ra không hề bỏ sót chút nào vậy. Trong đôi mắt thanh lãnh, có quang mang như thể đã nhìn ra lớp hóa trang của hẳn, khiến Izumin không dám nhìn lâu, đành phải đem lực chú ý đến cô gái sông Nile.

Nữ nhân xinh đẹp kia hơi cau mày, đôi môi hồng nhuận khẽ cắn, phảng phất có chút bất mãn. Lập tức lại khôi phục gương mặt thư thái, hướng hẳn mỉm cười. Izumin bị nụ cười nhàn nhạt kia hấp dẫn. Trong ánh mắt nàng dường như có sức quyến rũ hấp dẫn người ta, dù mang biểu tình gì cũng đều khiến người ta ngây ngẩn

“Người không phải người Ai Cập! Tên khả nghi kia, người từ đâu đến?” Unasu khẩn trương quát lớn. Các binh lính vốn đang ẩn nấp hộ vệ khi thấy tiếng đội trưởng liền nhanh chóng bước lên, bao quanh chúng ta. Carol giờ mới biết có nhiều người đi theo như vậy nên cực kỳ khó chịu. Này có gì kỳ quái đâu. Người là vị hôn thê của Menfuisu, ta là nữ hoàng Ai Cập, làm sao có thể để hai chúng ta ra khỏi cung mà không có ai bảo vệ trên đường chứ. Không lẽ người cho đây là Khang Hi cải trang vi hành à!

Izumin khiêm tốn đưa lên giấy thông hành, nói hẳn tên là Imisur từ phía tây sa mạc tới. Carol thấy thế liền phản chấn “Nói như vậy, người đã đi qua sa mạc LiBi sao?Ồ, ở chỗ đại cũng có thương đội a!” Nàng phồng chĩnh là muốn biết người ta làm sao có thể đi qua sa mạc nóng bức đó, tò mò bước lên dón dập hỏi “Quốc tịch của người là ở đâu vậy? Có thể nói cho ta làm sao đi qua sa mạc đó không?” Ta khẽ cười, quả nhiên là Carol, luôn thẳng thắn, nhiệt tình cho Izumin cơ hội bắt người đi

Ta bước lên nắm lấy cánh tay Carol, tao nhả lui sang một bên, nhìn Unasu đuổi Izumin đi. Izumin lại dâng lên một khối vải thượng hạng rồi nói đó là phần tạ lễ. Ta ngăn Carol nhận. Lúc gần đi, ta cảm giác được Izumin đang nhìn ta. Ta nở nụ cười, không cần lo lắng, thân ái hoàng tử Izumin, sau này còn rất nhiều dịp gặp mặt

Người dân xung quanh cũng nhận ra Carol là cô gái sông Nile. Họ khẽ nói nhỏ, tán dương công tích tạo nước đục thành nước trong của nàng. Da mặt mỏng Carol không chịu được kính ngưỡng của mọi người đối với nàng, Unasu còn ở một bên khuyên nàng nhận lời yêu của Menfuisu khiến nàng đỏ bừng mặt. Tiểu cô nương ngoan cố này vẫn kiên trì cho rằng bản thân là người hiện đại, không thể làm thay đổi lịch sử, cho nên không chịu nhận lời gả cho Menfuisu.

Haha, không lẽ nàng không nhận ra, bản thân nàng khi đã bước chân tới đây, đã khiến lịch sử thay đổi.

Sau khi hồi cung, ta phân phó Ari, nếu người thương nhân tên Imisu kia tới thì nghĩ biện pháp tạo cơ hội cho hẳn và Carol gặp mặt. Carol cũng nóng lòng như lửa đốt, nàng rất muốn thoát khỏi hoàng cung. Nàng đối với sự tàn bạo của Menfuisu không quen một chút nào, khi nhìn thấy Menfuisu lạnh lùng tra khảo gian tế nước ngoài, nàng nhịn không được muốn chạy trốn khỏi nam tử đáng sợ này. Nhưng Menfuisu đối nàng ôn nhu cũng càng không ngừng đã động tâm nàng

Ta ở bên cạnh cảm ly rượu thông thả nhìn đôi tình lữ người chạy ta trốn, nhân nhả vô cùng khiến Arri gấp đến độ quá đáng. Nàng cố gắng đưa Izumin đến càng nhanh càng tốt, muốn lúc hai người họ gặp nhau, nàng sẽ bắt quả tang, thành công ngăn cản Menfuisu cưới nữ nhân bại hoại ngoại quốc kia. Ta hiểu rõ suy nghĩ của nàng, cũng vui vẻ để nàng đi quấy rối

Quả nhiên, dưới sự an bày của chúng ta, Izumin thành công tạo ra một đám thích khách để dụ bọn thị vệ rời đi. Ta trước đó đã tới trước đình viện quan sát, nhìn Carol rón rén đi đến bên này, Izumin cũng thật tâm ngoan thủ lạt, lưu loát xử lý ổn hai tên thủ vệ, mai phục ở một bên

Ta theo sau Carol, né tránh khỏi tầm mắt Izumin, Carol kinh ngạc, rõ ràng chỉ hẹn một người, như thế nào lại xuất hiện nhiều người như thế này? Bọn họ cũng không có thời gian nghỉ nhiều, Izumin cấp tốc bắt lấy Carol, ra lệnh cho một tên bắt lấy ta, nhanh chóng lên ngựa chạy khỏi hoàng cung.

Thấy cánh tay cường tráng của Izumin, Carol kêu lên sợ hãi “Người không phải thương nhân, người là ai? Mau thả ta ra!” Ngồi trên lưng ngựa, Izumin đắc ý nói cho Carol, hẳn là ca ca của Mitamun, hoàng tử Hitaito Izumin “Ta muốn đem nữ nhân mà Menfuisu yêu thương về Hitaito, cưới người làm vợ!”

Nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Izumin, ta nhìn không được thấp giọng nguyên rủa. Tên nam nhân đang ôm ta không có nghe thấy, nam nhân cổ đại hỏi nách không chịu nổi (==). Đáng chết Izumin, thế nhưng lại sai tên xứ nam nhân này đến bắt ta

Không thể phủ nhận, Izumin hành động thật nhanh chóng. Thừa dịp binh lính còn chưa truy tới, hẳn mang theo chúng ta lướt qua sa mạc Libi, lên thuyền ở bờ Địa Trung Hải rời đi. Ta với Carol bị sắc cát đến suýt chết. Đáng giận, ta sớm biết đã mang theo khăn che mặt thế nhưng vẫn phải chịu khổ. Thân thể này trừ lúc bị độc răn ra thì đều được sống an nhàn sung sướng, làm sao chịu nổi cái tra tấn này, Mặc kệ thế nào, Izumin, thật vất vả cho người khi bày ra kế này mang ta và Carol ra khỏi hoàng cung, ta cũng muốn như Carol, được xem phong thổ đất nước khác. Ta luôn bị bắt ở tại hoàng cung ngột ngạt kia, rất buồn bức. Mọi người lại luôn dùng cái ánh mắt như nhìn địch nhân để nhìn ta, sợ ta ngăn cản hôn lễ của Menfuisu với Carol. Sao chứ? Ta cần bản không nghĩ gả cho Menfuisu

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đến Hitaito

Trong hoàng cung Ai Cập, tin tức xấu liên tục bay tới

“Faraong, đình viện phía tây có rất nhiều gian tế xâm nhập!”

“Vệ binh bị giết, cô Carol mất tích!”

“Không thấy nữ vương Asisu!”

Menfuisu không tin nổi, chỉ mới vài phút mà vị hôn phu và tỷ tỷ đồng thời mất tích. Ai dám lớn mật, dám bắt cóc hai nữ nhân tôn quý nhất hoàng cung

Arri không dám nói gì. Rõ ràng đã tính kế chu đáo để bắt quả tang Imisu cùng Carol hẹn hò, không hiểu sao cả nữ hoàng cũng mất tích.

Menfuisu đột nhiên nhớ tới cái gì “Unasu đâu? Unasu luôn đi theo Carol giờ ở đâu?”

Đúng rồi, Unasu lúc này đang cải trang theo sau chúng ta, ngay cả Izumin khôn khéo cũng không phát hiện ra. Menfuisu ra lệnh phong bế thành Thebe, phái người đi sa mạc đuổi bắt, tăng mạnh quân hộ vệ đề phòng phía sông Nile. Có thể nói những việc ấy trở nên vô ích, bởi chúng ta giờ đã ở trên thuyền lớn. Izumin thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng bỏ lại được truy binh. Chỉ cần đến Địa Trung Hải, quân Ai Cập liền đuổi không kịp. Dù sao, Menfuisu cũng không biết người Hitaito thoát bằng đường nào

Ta cùng Carol ngã vào khoang thuyền thờ khó khăn. Trong mũi và cổ họng, tất cả đều là cát, toàn thân dính đầy cát. Ta lười biếng nằm trên đất, căn bản không nghĩ động đậy. Carol thì ngược lại, nàng muốn xông ra khỏi cửa khoang thuyền. Nàng sợ hãi, một khi rời Ai Cập, bản thân sẽ không tìm được đường về nhà “Người muốn nhảy xuống thuyền rồi bơi vào bờ sao?” Ta hỏi nàng, Carol hơi ngạc nhiên nhìn ta “Asisu, hình như người không sốt ruột?”

“Ha ha, sốt ruột thì có ích lợi gì? Bằng khả năng của hai chúng ta, có thể thoát khỏi địch nhân trên thuyền sao? Còn không bằng tiết kiệm sức một chút, cố gắng nghĩ biện pháp khác đi” Carol không tin lời ta nói, nàng dùng sức phá cửa khoang thuyền. Đột nhiên, cửa mở ra, Izumin xuất hiện.

Ta ngừng thờ, tận lực không thu hút sự chú ý của hắn. Lúc này không phải thời cơ tốt để nói chuyện cùng hắn.

“Cô gái sông Nile, ta muốn hỏi người” Izumin ngồi đối diện với Carol, rút ra thiết kiếm, hỏi “Người làm sao mà biết phương pháp chế tạo thiết kiếm?” Nhìn đi, ta khẽ cười, may mắn ta không nói phương pháp cho Imhotep trước Carol, nếu không người bị ép hỏi bây giờ là ta

Carol cứng họng. Ở tương lai điều này được cho là kiến thức cơ bản, phải giải thích với hắn kiểu gì a

Izumin thấy Carol chần chừ nửa ngày không nói, tính nhẫn nại đã dùng hết, chân mày đẹp khẽ cau lại. Hắn một phen kéo lấy cánh tay Carol, tới gần mặt nàng “Ngươi có nói hay không?” Thấy tình thế không ổn, ta nhanh nhạy mở miệng “Hoàng tử Izumin tôn quý, mời ngươi bớt giận”

Izumin phức tạp liếc ta một cái. Hắn không rõ tại sao nữ nhân này cũng bị bắt đến. “Ngươi tên gì?”

Ta hơi nghiêng đầu, cười cười ” Ta tên Aini. Hoàng tử, đây là con gái của nữ thần sông Nile của Ai Cập chúng ta, mời ngươi không nên thô bạo với nàng”

“Ai... Aini...” Carol tuy thắng thần nhưng cũng không ngu ngốc, biết ta dấu giếm thân phận hẳn là có nguyên nhân. Lúc này ta và nàng đang đứng cùng một chiến tuyến

“Thần Haby vĩ đại nói cho nàng biết phương pháp chế tạo thiết kiếm, hoàng tử, lời giải thích này có vấn đề gì không?” Ta phui cát trên người, lạnh nhạt đứng dậy

Izumin cau mày, nghi ngờ trong lòng quá nặng “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, thần nhiên nói dối “Ta là tế ti Ai Cập” Kỳ thực cũng không tính là nói dối, đó là sự thật, chẳng qua, ta không phải tế ti bình thường, mà là Đại Tế Ti Ai Cập

Nữ nhân này không đơn giản, Izumin chưa từng thấy qua nữ nhân nào lại có thể bình tĩnh khi bị bắt như vậy, không giống cô gái sông Nile lo sợ kia. Nhưng nhìn thế nào thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân trời gả không chặt, nàng sao có thể trốn thoát được. Izumin lạnh lùng hừ một tiếng, đóng cửa lại lý khai

“A... Aini, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Ta đâu có biết a? Dù sao Izumin biết thân phận của ngươi, hắn sẽ không giết ngươi. Còn ta nếu bị hắn chú ý tới, bị liên lụy thì mệt lớn. Ta không muốn làm lộ thân phận nữ hoàng. Cô gái sông Nile đã bị bắt, Ai Cập đã đủ sứt đầu mẻ trán, giờ cả nữ hoàng cũng bị bắt thì ưu thế của Hitaito sẽ lớn nữa. Ta đã đủ bực đồng, không nghĩ làm Menfuisu thêm phiền toái

Ta lờm Carol một cái. Ngươi thiếu chút nữa là bị hắn quát cho một roi, hẳn là nên cảm ơn ta

Thuyền đi trên biển lớn giống như một điểm nhỏ bị bao vây bởi nước. Ta không bảo vệ nổi hình tượng vì bị cảm giác say tàu đánh bại. Cả ngày trời lúc nào cũng đen kịt. Carol liền có việc làm, đó là mỗi ngày tát bật chiếu cổ ta. Thật vất vả chúng ta mới đi tới Hitaito, ta cũng bị cái chiến thuyền này chinh cho còn nửa cái mạng

“Vương quốc Hitaito ở thế kỷ 20 chính là Thổ Nhĩ Kỳ. Trong kinh thánh đạo hồi, người Hitaito còn gọi là người Hete, còn ở cổ đại thì là một dân tộc có chế độ bề môn tòa căng. Mãi cho đến thế kỷ 19 người ta mới phát hiện ra di tích lịch sử của người Hitaito, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện trước mắt ta” Nghe những lời nói hào hứng của Carol, ta đỡ khóc đỡ cười, nữ hài này quả nhiên là sinh viên khoa khảo cổ, đi đến nơi nào cũng không quên nghiên cứu.

Bỗng thấy choáng váng đầu, ta lao đảo sắp ngã xuống đất, Izumin thân thủ nhanh nhạy đỡ lấy ta. Ta nhàn nhạt nhìn hắn một cái, tiếp tục đứng cạnh Carol. Hắn sờ sờ tay, hảo phong độ cười nhẹ, Hừ, lúc ở trên thuyền ngươi còn không thèm để mắt đến ta, giờ rời thuyền rồi ngươi cũng không cho chúng ta cái kiệu. Hiện tại quan tâm, muộn rồi a! Làm bộ làm tịch!

Phòng chừng Izumin thấy được sự chỉ trích trong mắt ta. Hắn hơi ngần ngại, quay đầu đi làm như không biết. Một cô gái tóc quăn tươi cười ngọt ngào cao hứng từ cung điện đi ra “Cung nghênh về nước, hoàng tử Izumin”

Izumin ôn nhu cười “Mira, gần đây vẫn khỏe chứ?”

Mira hai gò má phỉm hồng “Cảm ơn hoàng tử quan tâm, ta tốt lắm. Vương hậu giờ đang chờ ngài”

Hai người hàn huyên xong rồi Mira mới phát hiện ra Carol và ta “Các nàng là ai?” Trên khuôn mặt thiên chân của Mira nổi lên nghi hoặc

“Các nàng là ta mang từ Ai Cập về đây. Một người là cô gái sông Nile, một người là tế ti Ai Cập” Có thể dễ dàng nhìn ra được Izumin thích cô gái Mira này. Hồi là đáp, tùy ý Mira đứng sát cạnh hắn. Hảo một đôi tuần nam mỹ nữ a, thật giống một bức tranh theo phong cách cổ điển. Ta liền thu hồi tầm mắt, để cho Carol diu vào trong, giờ ta thực sự mệt mỏi

Quốc vương Hitaito quả nhiên là một cái đại hồ tử. Quả thực không tin nổi Izumin là do hắn sinh ra, nhưng vương hậu đứng bên cạnh ông ta lại nhã nhặn lịch sự, có vài phần thần thái của Izumin. May mắn a may mắn, nếu Izumin mà giống phụ thân hắn thì... đời tàn

Đại hồ tử quốc vương ngả gối đi lên phía trước, nâng cằm Carol lên. (Tojikachan: Lại thêm một người bị Tô Vinh đặt biệt danh a ^^) “Đây là cô gái sông Nile sao? Ta nghe Mitamun nói qua, chính là tại nữ hài này mà bảo bối Mitamun của chúng ta khóc lóc không thôi?”

Vương hậu vẻ mặt khinh miệt nhìn chúng ta ” May mắn Mitamun đã quay đầu lại, nhìn nữ nhân này, nàng khẳng định là rất mất mặt. Cái gì mà cô gái sông Nile chứ, chỉ là một cái vũ nữ mà thôi”

Ta vụng trộm khẽ thở dài nhẹ nhõm, may mắn Mitamun không chết. Không phải, việc nguy trang thân phận vẫn phải cẩn thận. Hiện tại, ta phải chú ý đem bản thân che dấu tốt, không để cho những kẻ gián điệp của Hitaito ở Ai Cập phát hiện ra.

“Tình địch của Mitamun? Ân, mái tóc vàng quý hiếm đấy, cả làn da tuyết trắng nữa, người tên là gì?”

Nhìn đại hồ tử quốc vương về mặt càng ngày càng đáng khinh, ta lại cảm thấy may mắn, may mắn Carol đang che cho ta, nếu ta mà gặp phải loại vũ nhục này thì cũng phải phát điên mà làm lộ mất

Quả nhiên Carol chịu không nổi. Nàng giáng xuống một cái tát vào mặt đại hồ tử quốc vương làm hắn phải rút tay lại “Không được tùy tiện chạm vào ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Carol đỏ bừng vì tức giận “Ta không phải vũ nữ, càng không phải người Ai Cập. Các người tin hay không cũng được, nhưng không cho phép các người vũ nhục ta. Ta đến từ thế kỷ 20, ở trong mắt các người thì ta là người của tương lai. Gia thế của ta trong sạch, ta không phải loại nữ nhân tầm thường đó. Bị bắt vào thế giới này cũng không phải ý muốn của ta. Ta luôn muốn trở về, chỉ là chưa tìm được phương pháp”

A, tuy Carol là tiểu thư đài các yếu đuối nhưng vẫn rất có quyết đoán. Làm tốt lắm, trách móc rất đúng cái tên đại hồ tử quốc vương sắc lang kia, ta cũng nhìn không vừa mất

Cảm nhận được sự bức xúc của Carol, ta cũng bắt đầu kích động. Vài ngày vừa rồi chịu không ít ủy khuất, cái thân thể an nhàn này nào có chịu nổi. Vì kích động quá mức mà ngã xuống đất, Carol thấy thế liền chạy nhanh lại đỡ lấy ta. Đúng lúc này, tên binh lính mà trước kia bị Menfuisu bắt vào ngục tra hỏi phương pháp chế tạo thiết kiểm xuất hiện. Hắn nói cho mọi người, Carol chẳng những biết được phương pháp chế tạo thiết kiểm, nàng còn có thể biến nước đục thành nước trong, cứu được nữ hoàng Asisu khi nữ hoàng bị rắn hổ mang cắn.

Trong mắt Izumin hiện lên hứng thú nồng đậm. Thật là một nữ hài đặc biệt, khó trách tể tướng Imhotep đề cử nàng ta làm hoàng phi Ai Cập

“Còn nữ nhân này là ai?” Sự hứng thú của quốc vương Hitaito từ Carol giờ đã chuyển sang ta. Tránh được một lần thì cũng không tránh nổi mười năm, ta đành phải miễn cưỡng đứng thẳng, ngẩng đầu lạnh lùng trả lời “Ta là tể ti Ai Cập”

Từ lúc vào hoàng cung đến giờ ta luôn cúi đầu che dấu dung mạo. Lúc này ngẩng đầu lên, nghe thấy một trận hút khí ở chung quanh. Quốc vương thì rõ ràng đã cứng người lại, nữ nhân xinh đẹp như vậy thế nhưng chỉ là một cái tể ti?

Ta liếc Izumin một cái, cảm thấy khản trương. Ta ngàn vạn không muốn quốc vương Hitaito cảm thấy hứng thú với ta

“Nàng là hảo tỷ muội của ta, mời các người cũng phải tôn trọng nàng” Carol mắt thấy không ổn liền kéo ta phía sau mình. Ta lại cúi đầu, miệng ngậm một lọn tóc che dấu dung nhan, Carol thật tốt.

Quốc vương Hitaito nhìn nhìn hai nữ nhân trước mắt, một người kiên cường, một cái tuyệt sắc, đang định mở miệng hướng Izumin ý muốn hai nữ nhân. . .

Izumin đột nhiên xoay người, hướng phụ vương bẩm báo “Gần đây Ai Cập có nhiều hành động bất thường, nữ vương Asisu bị từ hôn, Menfuisu bị cô gái sông Nile chẳng biết từ đâu ra này mê hoặc. Con nghĩ Ai Cập khẳng định đang có náo động. Phụ vương, con muốn điều tra cho rõ, xin cho chúng con tạm thời lui ra”

Quốc vương Hitaito còn muốn nói gì đó, vương hậu ở bên cạnh cảm giác được hắn khác thường, liền nhanh nhạy chuyển đề tài để ngăn lực chú ý của quốc vương. Ta thở phào nhẹ nhõm, rốt cục an toàn

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tiểu khảo rốt cục yêu thương tiểu mạn

Mặc kệ Izumin có dụng tâm gì, ta vẫn thật sự cảm kích hắn. Dù là phụ thân của thần tượng nhưng nếu quá đáng thì ta cũng không nể mặt. Hắn mang chúng ta về tầm cung, ta và Carol nghe thấy trong đám binh lính có một giọng nói nhỏ “Cô gái sông Nile, xin đừng lo lắng, thần nhất định sẽ nghĩ cách cứu hai người” Unasu quả nhiên đã trà trộn vào hoàng cung, cũng không tệ, hiểu được là không làm bại lộ thân phận của ta. Hắn nhưng chỉ kêu Carol, chứng minh ở trong lòng hắn chỉ có Carol mới xứng đáng làm chủ tử, còn ta nữ vương này cho tới bây giờ cũng không hề để vào mắt

Vào tầm cung sau, Carol vẫn đứng ngồi không yên. Nàng tìm được một cuộn vải, dùng cây gậy xoay tròn, hơi dùng một chút lực, làm gãy song chắn cửa sổ. Ở xa, hoàng tử Izumin lại đang đi đúng hướng này nên thấy được hành động của Carol, hắn ngăn lại tiếng kinh hô của thuộc hạ. Thẳng đến khi Carol thành công bẻ gãy song chắn, hắn mới đi lên kéo Carol lại.

Tên binh lính kia tiến lên kiểm tra hàng chắn, phát hiện phương pháp này quả nhiên rất hữu hiệu, một nữ hài tử cũng có thể sử dụng để vận gậy. Izumin trong mắt ánh lên sự hứng thú, nữ hài tử này là cỡ nào quý giá, sự thông minh của nàng thực đáng ngưỡng mộ. Nhìn Carol khuôn mặt mang vẻ phong tình ngây thơ khác lạ khiến Izumin nhìn không được đem nàng ôm vào trong lòng “Ta thích người rồi đó!”

Carol hoảng sợ “Hoàng tử Izumin, người đừng đùa nữa” Mặc kệ nàng phản kháng, nàng mặt nàng lên lên rồi hôn xuống. Đang bung trà vào phòng Mira nghe thấy lời thô lỗ của hoàng tử Izumin, tay liền run lên. Khay trà thượng hạng kia lập tức rơi xuống đất choang một cái. Ta sững sờ một lúc lâu, bắt đầu tràn ngập phẫn nộ. Đáng chết, thế nhưng lại đem ta thành cái vách tường hoa. Các người muốn hôn thì cũng phải chú ý hoàn cảnh một chút chứ?

Mira khóc nức nở quay đầu rồi đi. Izumin mắt hứng vì bị quấy rầy, không tiếp tục bắt buộc Carol. Đột nhiên, hắn vừa nhấc đầu, phát hiện ra sự có mặt

của ta trong phòng. Một chút xấu hổ thoáng xuất hiện trên mặt Izumin. Nguyên lai, người thật là quên mất sự tồn tại của ta. Xem ra, người vẫn giống phụ thân người, vẫn có điểm liêm sỉ chỉ tâm thôi.

Izumin tùy tiện tìm cái có bỏ lại Carol đang ngăn người, ly khai phòng. Hắn cảm thấy lạ quá, bình thường bản thân cũng hay ở trước mặt người khác mà hôn nữ tử, vì sao hôm nay lại cảm thấy không được tự nhiên? Nghĩ đến vừa rồi bản thân hưng trí với Carol mà nàng lại chỉ xem như không tồn tại, trong lòng Izumin đột nhiên dâng lên một cổ tức giận. Lúc mới gặp thấy nàng đối bản thân hứng thú dò xét như vậy còn tưởng rằng nàng thích hắn, hiện giờ xem ra căn bản là không hề có chuyện đó

Carol ôm đôi môi bị cường hôn, thấp giọng nhẹ kêu “Menfuisu, người mau tới cứu ta a” Ta chớp chớp mắt, người rốt cục cũng nhận ra Menfuisu hảo

Ngàn năm trước có một truyền thuyết

Khi sao Thiên Lang mọc trên bầu trời Ai Cập, một thiếu nữ có mái tóc vàng và đôi mắt xanh biếc sẽ xuất hiện trên bờ sông Nile

Đó chính là con gái của nữ thần vĩ đại nhất Ai Cập-thần Haby

Tư thái của nàng giống như dòng sông Nile đang lưu động - cực kỳ xinh đẹp

Nụ cười của nàng khiến người mê muội

Cô gái sông Nile

Mang đến cho Ai Cập sự ấm no và hạnh phúc

Không thể không nói, sức quyến rũ của Carol vô cùng lớn. Làm hoàng đế Menfuisu khi nhận được mật báo biết được nữ hoàng cùng cô gái sông Nile bị bắt đến Hitaito, các binh lính đều nổi giận khi thể bùng bùng

“Cô gái sông Nile là thần thù hộ của chúng ta”

“Xin hãy cứu cô gái sông Nile!”

“Nếu không Ai Cập sẽ bị trừng phạt”

Cả nước, cả thượng hạ Ai Cập đều đang tích cực chuẩn bị chiến tranh, không một ai nghĩ tới chuyện dừng cuộc chiến này lại. Càng làm cho hoàng đế Menfuisu nói không nên lời chính là, nữ vương Ai Cập Asisu cũng bị bắt đi. Khi tể tướng Imhotep bẩm báo có nhắc nhở hoàng đế trẻ tuổi Menfuisu rằng việc nữ vương cũng bị bắt cóc phải che giấu. Nếu không, thực lực của cả Ai Cập sẽ bị người ta coi thường. Hơn nữa, nữ vương có thể linh thông được với thần linh, nàng là một trong những vũ khí trọng yếu của Ai Cập. Hiện tại Ai Cập còn chưa ổn định, không thể thiếu nữ hoàng Ai Cập

Menfuisu đã nổi điên rất nhiều lần. Nước Hitaito vốn đã cùng Ai Cập thành lập minh ước vậy mà lại vô cớ bội ước. Thật đáng giận!

“Imhotep, chuẩn bị chiến hạm, tập kết tại cửa sông Nile!”

“Minue, âm thầm điều chỉnh lại quân chiến, đừng làm kinh động đến Hitaito”

Carol, vương tử, ta sẽ cứu các người. Các người là sự kiêu ngạo của Ai Cập, ta sẽ không để cho bất cứ quốc gia nào vũ nhục các người

Izumin gần đây không có việc gì hay xuất hiện ở phòng giam chúng ta, có vẻ như hắn thích sự quật cường phản kháng của Carol. Như đoán được Carol nghĩ gì, vị hoàng tử tao nhã này vô cùng có hứng thú “Khung cửa sổ đã thay bằng thứ khác bền hơn, sẽ không dễ dàng bẻ gãy” Hắn về lười nhác dựa vào ghế to đệm nhung “Người vô pháp đào tẩu”

Carol giống như một tiểu hài tử vậy, càng trói buộc nàng, nàng càng phản kháng, điển hình là thiếu nữ tuổi thanh xuân. Kỳ thực, năm nay Menfuisu cũng chỉ mới 17, tuy tính hắn cũng thực trẻ con, nhưng so với Carol thì vẫn thành thực hơn. Hoàn cảnh sinh trưởng hoàn toàn bất đồng, độ thành thực nội tâm cũng bất đồng. Một người sống trong cảnh cả ngày bị người ta ám sát, thiên chân là muốn chết

Không biết là Izumin lớn lên kiểu gì a? Không chừng cũng không khác gì ta cho lắm. Ta 18, còn hắn chắc cũng chưa đến 20 tuổi. Khả năng xử lý mọi chuyện của hắn lão luyện vô cùng. Cũng là một vương tử luôn cạnh tranh, hắn phải trưởng thành sớm. Hắn không giống ta và Menfuisu, hắn đã sớm làm thái tử. Hắn nằm trong tay hết thấy, đều là dựa vào năng lực của chính mình mà có được.

Đột nhiên, có cảm giác đau lòng hắn, Một đứa nhỏ như vậy, phải sinh tồn trong hoàng thất, thật là khó khăn đi. Vương thất vốn không có tình thân, hắn phải không ngừng mà nỗ lực mới có thể khiến cho phụ thân hắn và những người xung quanh thừa nhận sự tồn tại của hắn. Nếu không, cũng chỉ có thể giống như nước chảy bèo trôi, không giữ được vận mệnh của bản thân mình. Thở dài một hơi, ta nghĩ nhiều quá. Gặp được thần tượng, ta quá mức cao hứng, chân chính Izumin so với truyện tranh lại càng thêm chân thật. Từ một thần tượng hư cấu đột nhiên lại biến thành một thần tượng chân thật, ta cũng phải trải qua một trận tâm lý mới cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Hoàn hảo, Izumin không làm ta thất vọng. Hắn cũng giống Menfuisu, là một vương tử trời sinh. Nếu dùng hình ảnh mặt trời chói chang để hình dung Menfuisu thì Izumin chính là ánh trăng ban đêm, sáng ngời, nhưng không lường trước được. Ít nhất, ta cũng nhìn thấu được tâm tư kín đáo được che bởi bề ngoài tao nhã kia. Ở trước mặt Carol, công phu nguy trang của hắn quả thực rất giỏi, trên mặt luôn mang ý cười nhàn nhạt, giống như không quan tâm đến nhất cử nhất động của Carol, nhưng thật ra thì có thể dễ dàng nhìn ra tâm tư

của nàng

Ha ha, cảm giác nhìn trộm cũng thú vị đấy chứ. Càng làm ta kinh ngạc chính là, hoàng tử thế nhưng ở dưới ánh mắt dò xét của ta lại không có chút phản ứng gì hết. Nền trêu đùa Carol tiếp tục trêu đùa, nên hôn Carol tiếp tục hôn. Ta có điểm hoài nghi, có phải hay không sự tồn tại của ta ở đây là vô hình? Trừ bỏ thân phận Asisu mang đến hào quang ra thì tựa hồ ta vẫn là Tô Vinh – một nữ nhân bình thường ở thế kỷ 21

Izumin không tự nhiên chút nào. Cái nữ nhân tên Aini kia luôn im lặng nhìn hắn. Vô luận hắn đối đãi như thế nào với cô gái sông Nile, nàng vẫn thùy chung vẫn duy trì một bộ dáng dò xét, không hề có cảm xúc dao động, trên mặt cũng không có một chút biểu tình, chỉ có đôi mắt kia là linh động yên tĩnh nhìn hắn. Hắn còn tưởng rằng nàng là một pho tượng.

Izumin không rõ ràng lắm về nữ nhân này. Lẽ ra khi nhìn thấy hắn hôn cô gái sông Nile, là một tể ti Ai Cập, nàng hẳn là phải phản nộ xông lên ngăn hắn lại. Đây là chức trách của nàng không phải sao? Vậy mà nàng lại lẳng lặng ngồi một bên, không nói một lời. Hắn không phải không nghĩ tới bắt Aini lại để tra khảo tra tấn, nhưng là khi nhìn thấy cặp mắt sáng rọi sâu thẳm hấp dẫn kia, hắn liền làm không được. Nữ nhân này, có được khí chất cao quý mà cô gái sông Nile không có

Hắn có chút buồn bực kéo Carol lại “Người hiện tại là nhân vật quan trọng đối với người Ai Cập, nếu ta lấy người, là có thể có được Ai Cập” Ánh mắt Izumin lóe ra dã tâm “Ta sẽ không để người thoát, ta muốn người làm hoàng tử phi” Carol nước mắt dàn giữa cổ gãy ra, luôn miệng nói nhỏ “Menfuisu, mau cứu chúng ta với”

Nghe được lời nói hùng hồn của Izumin, ta có chút không vui. Một tiểu cô nương chưa phải hoàng phi thì sao có thể là đại biểu của Ai Cập đâu? Izumin, có phải là người suy nghĩ đơn giản không vậy? Ta sờ dĩ phối hợp với người chớp lấy Carol, chính là muốn nàng thuận theo tâm ý của bản thân, sẽ không lại cùng Menfuisu giằng dỗi. Ta cũng không phải muốn thành toàn cho dã tâm của người a

Cầm lấy một lọn tóc, ta mất hứng chơi tiếp. Dù sao ta cũng không muốn so đo với người. Đến lúc đó, nhìn người bị Carol mê hoặc đến hôn phi phách tán, thì thế nào người cũng không có tâm trí gì mà nghĩ đến chuyện xâm lược Ai Cập.

Nàng rốt cục có biểu tình, hoàng tử Izumin khóe mắt nhìn đến động tĩnh của Aini. Nhìn thấy nàng trong chốc lát nhíu mày, trong chốc lát nghịch tặc. Không biết là lời nói của hắn có tác động đến nàng hay không? Tần công chiếm Ai Cập, vẫn là để cô gái sông Nile gả cho hắn? Hoặc là, vì cả hai điều ấy? Nhìn dung nhan bình tĩnh của nàng, hắn luôn có cảm giác bất an. Có phải không hẳn rất khinh thị các nàng?

Nhận được tin Ai Cập sắp tiến công, quốc vương Hitaito rất nghiêm túc, hoàng tử Izumin trấn an hắn, bảo hắn không cần lo lắng. Bất được cô gái sông Nile, có được vương bài này thì không cần phải lo lắng

Ở nơi khác...

Ta và Carol cũng phát hiện ra hoàng cung có điểm không đúng. Carol cực kỳ áy náy, bản thân là một sinh viên khảo cổ, điều không muốn làm nhất đó là thay đổi lịch sử. Hiện tại sắp có chiến tranh, là do nàng và Asisu mà phát động, rất nhiều người cổ đại phải mất đi tính mạng, lịch sử nhân loại sẽ thay đổi. Ta vỗ vỗ vai nàng an ủi, ý bảo nàng không nên lo lắng. Hiện bảo vệ đang phi thường chặt chẽ, chúng ta căn bản là không có lối thoát. Ta ôm Carol, bên tai nàng nói nhỏ “Cầu xin Mira giúp chắc là được”

Carol lập tức hiểu ra. Mỗi khi nàng nhìn thấy Mira, đều không ngừng thỉnh cầu thả bọn nàng ra ngoài. Nói cho nàng biết chính mình đối Izumin không hề có tình ý, rất muốn trở lại Ai Cập. Mira thờ ơ rồi đi. Carol ủ rũ vô cùng. Ta mỉm cười, không cần gấp gáp, nàng thế nào rồi sẽ mang chìa khóa tới. Chỉ cần Carol tiếp tục muốn chạy trốn thì sẽ thoát ra được.

Unasu thật vất vả mới tránh được binh lính để đến trước cửa phòng giam. Carol nhanh nhẹn, vừa giúp hắn trông chừng vừa giục hắn. Mira lúc này đột nhiên xuất hiện. Khuôn mặt trắng nàng ấy trắng bệch. Carol gấp gấp cầu xin ” Mira, cầu xin người, hãy để bọn tôi đi. Tôi không muốn ở đây” Unasu là người thông minh, nghe Carol nói vậy, hắn dừng lại động tác tấn công. Nữ hải này khẳng định là người ái mộ hoàng tử Izumin

Mira hơi do dự một chút, rồi xoay người rời đi. Chìa khóa nằm trên đất nhất thời hấp dẫn ánh mắt Unasu.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Quyết chiến

Chúng ta ba người trùm khăn kín đáo bước đi trong hoàng cung Hitaito. Ôm trong tay bình rượu lớn, ta và Carol giả làm thị nữ, cùng Unasu giả làm người đưa tin đi qua đám thị vệ ở cửa đại điện. Hoàng tử Izumin vừa lúc đang đứng ở cửa, hắn đưa lưng về phía chúng ta, bên cạnh còn có một tên thủ hạ. Đột nhiên tên kia hô to một tiếng “Các người đứng lại!” Chúng ta cả kinh, dừng lại. Chỉ thấy hắn đem văn thư từ tay Izumin giao cho Unasu, rồi cho chúng ta đi

Carol nào có bao giờ trải qua trường hợp này, nên bị dọa chân như nhũn ra. Kỳ thực, mặt ta cũng trắng bệch, thực sự sợ quá. Sự khôn ngoan của hoàng

từ Izumita ta chỉ nhìn thấy trong truyện tranh, vạn nhất bị hấn bắt lại, thì không hấn nổi giận lôi đình kinh khủng đến mức nào. Chúng ta ra cửa cung dọc theo con đường nhỏ đến vách núi. Đi đến phía trước thì lại phát hiện ra ở đó có rất nhiều thuyền chiến của quân Hitaito. Muốn đến đảo Ship thì phải mất nửa ngày đi thuyền mới tới nơi. Unasu đề nghị, không bằng chúng ta cùng bơi qua. Sắc mặt của ta càng trắng, không thể nào. Tuy rằng ta có học qua một vài khóa bơi nhưng cũng đã quá lâu rồi, khẳng định không đủ lực để bơi một đoạn đường xa thế này. Ta nhìn thoáng qua Carol, nàng có lẽ cũng không làm được

Chúng ta nhìn nhau một lát, quyết định để một mình Unasu đi. Nhưng chỉ một mình hấn thì làm sao có thể lặn được xuống đáy biển chứ

Vài người đánh cá vừa khéo đi tới, nhìn thấy họ có vài cái túi bằng da. Ta kéo kéo Carol, khẽ chỉ. Carol linh cơ vừa động “Đứng rồi, chúng ta có thể dùng mấy túi da kia làm bình dưỡng khí. Ở Tây Nguyên tám trăm năm trước hoàng đế Mia đã dùng cách này để thoát khỏi kẻ thù”

Carol khoe kiến thức khiến Unasu phục không thôi. Nữ hải này thật xứng đáng là nữ thần phù hộ của Ai Cập. Hấn kim lòng không được liền quỳ xuống, cung kính hôn tay Carol, thỉnh nàng chờ. Xoay người hướng ta bầm báo xong, rồi đi trộm mấy cái túi da

Carol có chút mờ mịt “Asisu, rõ ràng là người nghĩ ra, vậy sao Unasu lại cảm tạ ta?”

Ta cười yếu ớt không nói gì. Dù sao tên Unasu kia tâm toàn bộ đặt lên người Carol, việc hấn bỏ qua ta thật bình thường. Một hấn còn nhớ rõ lễ nghi cơ bản, nhớ được hướng ta bầm báo, nếu không ta còn tưởng chủ nhân Ai Cập đã đổi đầu! Kỳ thực ta cũng có chút tức giận, có chút ủy khuất. Nhưng là ta vốn kiên trì không làm cho người cô đại này chú ý đến. Ta làm gì cùng tiểu nhân vật Unasu kia so đo. Ân, chờ chuyện này chấm dứt, ta cũng phải đi chiêu mộ tử sĩ riêng của ta, tựa như Unasu vậy, trừ bỏ ta về sau, lời của ai cũng không nghe theo. Trước kia rất lười nhác, giờ nên chuẩn bị tốt cho sự an toàn của bản thân

“Hoàng tử, không thấy cô gái sông Nile và tể ti Ai Cập đâu!”

Hoàng tử Izumin thực sự giận dữ, hấn vọt tới phòng ở của hai người, phát hiện khóa cửa vẫn còn nguyên. Rõ ràng có nội gian. Đột nhiên nhớ đến, vừa rồi ở cửa đại điện, có hai bóng dáng người quen thuộc. Izumin tức giận đến xanh mặt, hai nữ nhân kia lại dám dưới mắt hấn mà trốn, mà hấn cũng không để ý

Trong con thịnh nộ, trong đầu hấn hiện lên bóng dáng thanh lãnh tuyệt diệu kia. Là chủ ý của nàng hay vẫn là chủ ý của cô gái sông Nile? Mặc kệ là chủ ý của ai, trước tiên bắt họ lại đã. Nữ nhân chậm chạp, khẳng định chạy chưa được xa. Đường bộ có thủ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, các nàng chỉ còn một đường, đó là đường thủy. Izumin phân phó, tra rõ lai lịch binh lính, khẳng định có người Ai Cập trà trộn vào. Sau đó hấn mang theo số binh lính còn lại thẳng tiến bờ biển

Unasu rất nhanh chóng đã trở lại. Ta phân phó hấn trực tiếp đội túi da lặn xuống biển. Hấn do dự nửa ngày, chính là không chịu. Carol hiểu ý của ta, chúng ta khẳng định là trốn không thoát, chỉ có thể để Unasu trốn đi, tìm được binh lính của Menfuisu rồi tính sau. Nhìn ra sự kiên trì của hai chúng ta, Unasu chỉ có thể nhận mệnh một mình bơi qua Địa Trung Hải. Một mình hấn tốc độ quả nhanh hơn, ta và Carol chỉ là gánh nặng của hấn

Trải qua một hồi suy nghĩ, ta nói với Carol, phân công nhau hành động. Carol gật gù đầu, nàng dọc theo bờ biển hướng nước đi tới, còn ta dọc theo đường nhỏ hướng đất liền đi đến

Izumin hành động thực mau. Unasu vừa mới nhảy xuống biển, hấn liền đuổi tới nơi. Carol mặc váy dài, dáng người tương mạo lại không giống người thường nên rất nhanh bị phát hiện. Nàng trong tình thế cấp bách, đành mặc cho số phận nhảy xuống biển. Izumin lên thuyền đuổi theo. Hấn lấy lưới đánh cá thả xuống, Carol thành mỹ nhân ngư.

Ta rùng mình một cái. Đoạn này ta chưa đọc. Hoàn hảo ta không nhảy xuống. Ta dè dặt cẩn trọng đi dọc theo con đường nhỏ hướng nội thành. Ta ra đến nơi thì hơi ngáy ngốc, nhìn thấy cảnh chợ tấp nập. Sờ sờ túi tiền, bên trong chỉ có tiền vàng Ai Cập. Chắc vẫn được, không biết có dịp nào đến đây nữa không, vẫn là bây giờ chơi thôi (O.O)

Không có Carol tóc vàng làm bóng đèn, ta quả nhiên không bị người ta chú ý. Điều kiện tiên quyết là ta phải hạo hạo che kín mặt mình. Binh lính trong thành đang gấp rút tìm kiếm ta, ai cũng không nghĩ tới ta thế nhưng lại nghênh ngang đi lại trong chợ ăn vặt. Gì chứ, đồ ăn là để ăn mà, dù sao ta cũng nhàn rồi. Ta cực kỳ nhàn nhã dạo quanh, thẳng đến khi Izumin sắc mặt xanh mét đột ngột xuất hiện trước mặt ta (Tojikachan: Khô thân anh)

Nhìn nữ nhân trước mặt cực kỳ thoải mái. Izumin rất rất muốn bóp chết nàng. Bản thân ở bờ biển tìm kiếm nửa ngày, cho rằng nàng cũng đào tẩu bằng đường biển, nào biết đầu nàng lại ở chợ đi dạo. Nữ nhân này đầu óc cấu tạo kiểu gì? Nàng thật sự cho rằng hấn sẽ không làm hại nàng sao? Nàng chỉ là một tể ti nhỏ bé, dựa vào cái gì mà có tự tin lớn như vậy?

Nhìn vẻ mặt dĩ nhiên không sợ đáng giận của nữ nhân trước mặt. Izumin cầm trụ cánh tay nàng hướng hoàng cung đi đến. “Ai... Aimi!” Carol thấy Asisu lâu như vậy còn chưa bị bắt trở về, còn nghĩ rằng nàng chạy thoát được ra ngoài, không nghĩ tới nàng lại bị bắt lại. Chỉ thấy Izumin nắm lấy trường tiên, không chút lưu tình quật xuống

“A!” Một cổ đau đón đánh úp lại, ta nhện không được kêu ra tiếng. Đáng chết, ta không nên khiêu khích vương tử nổi giận. Cái này tốt lắm, vừa thay Menfuisu rần rần, này lại tiếp theo thay Carol chịu roi. Ra về chỉ cần ta ở đó làm nền, cuối cùng không hay ho luôn là ta? Ta không chịu khuất phục, miễn cưỡng đứng thẳng mình, căm tức nhìn chằm chằm Izumin

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Asisu, đòn thứ hai vừa giờ lên Izumin không hiểu sao lại không đánh xuống. Carol chạy vội tới, gắt gao cầm cánh tay hắn ngăn hắn lại, hắn thuận thế buông roi xuống. Nhìn trước mắt Aini dù chịu đau đớn nhưng vẫn cao ngạo cố đứng thẳng, con người nghiêm nghị trừng hắn không hề chớp. Izumin trong lòng vừa động, nữ nhân này khí thế cường đại như vậy, nàng thật sự chỉ là một tể ti thôi sao?

May mắn, Izumin chỉ đánh một roi. Cảm giác trên lưng nóng bỏng, không có chảy máu. Nếu bị đánh thêm mấy roi nữa thì chắc chắn ta sẽ không chịu nổi mà ngất xỉu. Thần tượng xem ra chỉ có thể ngất, khi giáp mặt hắn rồi, mới phát hiện ra thực lực chênh lệch bao nhiêu lớn. Izumin, người dám đánh ta, chờ ta sau khi về nước, chúng ta sẽ hảo hảo tính toán

Lừa gạt trong lòng dần lắng, ta cố gắng ổn định lại tâm tình, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

“Hoàng tử Izumin, quân Ai Cập hiện giờ đã qua địa phận đảo Ship” Izumin lạnh lùng rời đi.

“Bệ hạ, hoàng tử Izumin, quân Ai Cập hiện giờ đã ở trước mặt chúng ta”

“Đến rồi? Hừ, hoàng đế Menfuisu, ta sẽ cho người biết, ai mới là bá chủ trên biển!” Izumin đầy tự tin trực tiếp hạ lệnh “Quân Ai Cập luôn tự hào về thủy quân thiện chiến của chúng, giờ ta sẽ cho chúng thấy thủy quân của chúng ta cũng giỏi không kém”

Vũ khí ở thời đại này hầu hết làm bằng đồng, luôn tạo ra âm thanh lớn. Ta và Carol tới gần cửa, lắng nghe âm thanh huyền ảo bên ngoài. “Quân Hitaito giỏi về bộ chiến, không giỏi về thủy chiến” Menfuisu đứng ở đầu thuyền đánh giá. Song phương đều cố gắng nắm lấy nhược điểm của địch để dành ưu thế tiến công

Ta và Carol ở trong hoàng cung, chỉ cần thời cơ đến là chạy trốn. Chúng ta ở trong phòng không biết tình cảnh bên ngoài, chỉ nghe thấy quân lính Ai Cập luôn hô to tên cô gái sông Nile. Menfuisu mang một phần đông binh sĩ khí thế, cùng Minue phân công nhau tiến công, bao vây quân Hitaito. Khi hỗn chiến, cố gắng tiếp cận hoàng cung Hitaito

Biết quân Hitaito bị đánh lui, Izumin và quốc vương Hitaito nhìn nhau. Có phải hay không đã coi thường địa vị cô gái sông Nile ở Ai Cập? Sĩ khí ngất trời quân Ai Cập, thế công dời núi lấp biển, mang theo tâm tình bảo hộ con gái nữ thần, áp đảo quyết tâm mở rộng lãnh thổ của Hitaito

Trước tình thế vô pháp vẫn hồi, Izumin nhượng nài, nảy ra ý hay. Hắn bắt chúng ta tới một cái phòng, trực tiếp cầm lấy cánh tay Carol đi ra ngoài. Izumin liếc ta một cái, hai binh lính bên cạnh lập tức quặc trợn lấy ta đẩy ra ngoài. Không tốt! Izumin chuẩn bị lấy Carol làm tấm mộc, để thử địa vị của nàng trong lòng Ai Cập. Ta định tiến lên ngăn cản, nhưng không đủ năng lực. Dù sao, sau này hai chúng ta cũng thoát. Vẫn nên thuận theo tự nhiên.

“Quân Ai Cập chiếm ưu thế, người cao hứng sao?” Thanh âm dễ nghe của Izumin vang lên bên tai ta. Ta có chút kinh ngạc, hắn đang nói chuyện với ta? Ngang đầu, ta bất động thanh sắc liếc hắn một cái rồi quay đầu đi, tiếp tục giả bộ cảm thán. Izumin giống như một quyền đánh vào bông vải. Hắn về mặt đáng sợ nhìn chằm chằm Carol “Hừ, ta phải thử xem người đối với Ai Cập có bao nhiêu quan trọng”

Bắt lấy chúng ta, Izumin cùng quốc vương Hitaito ngồi trên một con thuyền. Nhìn đầu thuyền địch xuất hiện bóng dáng của Carol, động tác của quân Ai Cập gần như ngừng lại. Carol nhìn thấy Menfuisu liền kích động hô to “Menfuisu, ta ở đây!” Nàng chưa bao giờ vui mừng như vậy khi nhìn thấy hắn. Thiếu niên vương tảo bạo kia bất tri bất giác đã đi vào lòng nàng.

Ta khoe miệng mỉm cười, tình yêu cuối cùng cũng bắt đầu rồi a!

Thoáng nhìn thấy Aini cười, Izumin không khỏi tức giận. Hắn không rõ nàng cười cái gì, nhưng nhìn thấy hơn phân nửa thuyền chiến Hitaito đều bị đánh chìm, tổn thất quá lớn làm hắn giận tím mặt.

Một binh lính Ai Cập bị thương ngã dưới chân Carol, giữ lấy góc váy của nàng, nói rằng luôn ngóng trông nàng có thể sớm trở về. Carol bị sự hy vọng tha thiết của người lính đã mất đánh sâu vào tâm. Nàng ôm đầu khóc, lần đầu tiên cảm nhận được địa vị của mình ở trong lòng người dân Ai Cập. Nhìn Carol khóc thảm thiết, ta đau lòng cúi đầu. Lúc này là cơ hội tốt nhưng nhìn thế hồ rình mồi của quân đội Hitaito, biết được đây không phải thời cơ tốt nhất. Vẫn phải nhẫn nhịn

Nhìn đến bóng dáng anh tuấn của Menfuisu, ta cũng kích động vô cùng. Ta nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn Carol, lướt qua ta. Rõ ràng Menfuisu cũng không muốn để người khác chú ý vào ta nên mới vậy. Nhìn Carol nhu nhược khóc, Menfuisu ánh mắt đau lòng vô cùng. Thừa cơ Menfuisu lơ lửng, địch quân liền đâm một thương cho hắn. Ta gần như không kìm được mà xông lên trước, Carol còn kích động hơn, nàng xông lên, suýt chút nữa ngã xuống nước. Izumin sớm đã có chuẩn bị một tay giữ lấy nàng đem về. Trực tiếp hạ lệnh, nếu quân Ai Cập không rút lui, hắn sẽ giết chết cô gái sông Nile.

Minue vội đỡ lấy Menfuisu, mệnh lệnh cho thuyền Ai Cập lui về phía sau. Izumin hài lòng kéo chúng ta về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập]* *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Quân Ai Cập đương nhiên thắng lợi

Carol hôn mê bất tỉnh vì kích động, ta cũng cố gắng giỡn giữa kịch liệt, giả bộ té xỉu. Chúng ta lại bị mang đến phòng cũ. Kỳ quái chính là, lúc này không

có người canh chừng. Phòng chừng là bọn chúng thấy chúng ta té xỉu, cảm thấy không có chuyện gì không hay. Ta đẩy đẩy Carol, khiến nàng tỉnh lại, cùng nhau lên ra khỏi phòng.

Bên ngoài, các binh lính Hitaito đang thảo luận cuộc chiến hôm nay. Bọn chúng cao hứng phấn chấn tán dương, chỉ cần trong tay có cô gái sông Nile thì quân Ai Cập sẽ không bao giờ thắng nổi Hitaito, nào là hoàng tử anh minh, bắt được điểm yếu của địch quân. Carol mặt như màu đất. Chẳng lẽ, quân Ai Cập thật sự đầu hàng? Menfuisu, người mau tới cứu ta a! Trong đầu nàng bỗng hiện lên hình ảnh Menfuisu “Vừa rồi, Menfuisu bị bọn chúng đâm bị thương”

Nghe thấy Carol buồn bã nói nhỏ. Lòng ta cũng từng đột đau đớn. Hoàng tử Izumin, ta sẽ khiến các người phải trả giá đại giới. Đại giới, chính là tòa thành này sẽ biến thành lãnh thổ của Ai Cập ta. “Asisu tỷ tỷ, ta phải bảo vệ Ai Cập” Carol đột ngột đứng lại, kiên định nói với ta. Ta vui mừng vỗ vỗ bờ vai nàng. Tái ông thất mã, yên tri phi phúc. Trải qua lúc này đây, người cuối cùng cũng minh bạch tâm ý của bản thân. Sở dĩ người ta nói, tiểu hài tử nếu muốn thả đường, mà không cho đá kích gì, bọn chúng sao có thể trưởng thành. Nhớ tới những binh lính Ai Cập đã bỏ mình, lòng ta lại âm ảm. Khiến cho Carol yêu thương Ai Cập, thì cái giá phải trả như vậy có phải hay không quá lớn? Ta lắc đầu, không có ta thúc đẩy thì cuộc chiến tranh này vẫn xảy ra. Ta không thể nhụt chí, đem chuyện này suy nghĩ mãi

Còn chưa đi được xa, Izumin đột nhiên xuất hiện. Quả nhiên, người thông minh như hán sao có thể không khóa cửa, để chúng ta tự do hành động. Chúng ta căn bản vẫn là bị hán giám thị. Bất lấy cánh tay của ta và Carol, hán cũng không nhiều lời, trực tiếp mang chúng ta đến địa lao. Trong địa lao đều là tù binh Ai Cập, hán mang chúng ta đến đây hán là muốn những tù binh đó đầu hàng. Ta khoe mắt liếc qua nhìn thấy chiếc chìa khóa bên cạnh bậc thêm có dầu thấp. Ngọn lửa ngay phía dưới dầu thấp, cơ hội nắm chắc, khẳng định không thể thất bại. Carol hiển nhiên cũng nhìn thấy. Hai chúng ta liếc mắt ý bảo nhau. Carol đẩy mạnh Izumin một cái, rồi một cước đá dầu thấp vào ngọn lửa, ta cũng giả vờ giẫy giụa ngã xuống, cố ý lăn lại đó nắm chắc lấy chìa khóa. Chúng ta hai người ngã cùng một chỗ, lăn qua bậc thêm phía dưới, đẩy chìa khoá qua khe phòng giam

Động tác khó khăn như vậy trước kia một mình Carol còn làm được, huống chi là có hai người chúng ta. Ta quay đầu lại nói với quân Ai Cập là đừng nghe những lời ngon tiếng ngọt của Izumin, hòng che dấu hành động của chúng ta. Carol đột nhiên phát hiện ra trong đám tù binh có bóng dáng của Sechi. Nàng vui mừng bỏ nhào vào trước hàng rào, hỏi Sechi tình hình của Menfuisu

Sechi chưa kịp nói gì thì bàn tay to của Izumin vurun đến. Đem hai người chúng ta lui lại. Ánh mắt tức giận của hán hung hăng nhìn chằm chằm chúng ta. “Hừ, nói ta gạt người?” Hán cầm trụ cổ ta, ta bị bắt ngừng đầu nhìn hán. Khuôn mặt của ta đỏ lên vì ngạt thở, một câu cũng không nói. Izumin nhìn ta mà mắt lóe sáng tức giận. Đột nhiên hán vurun tay sờ mặt ta, mỉm cười “Ta sẽ cho người nói không nổi nữa những lời này”

“Vệ binh, đem chúng về phòng cho ta” quốc vương Hitaito lệnh cho hán tới cuộc họp bàn luận tác chiến, chuẩn bị cho cuộc công kích ngày mai.

Izumin ném chúng ta cho một tên binh lính, lệnh cho hán áp giải hai chúng ta về phòng. Gã binh lính kia theo phía sau chúng ta gần như sát nút, ta và Carol liếc nhau. Ta hạ khăn che mặt xuống, tên kia vừa nhìn thấy dung mạo của ta liền kinh diễm ngẩn người. Dọc theo đường đi, hán luôn nghĩ thầm Carol xinh đẹp, không đoán được nữ nhân còn lại còn xinh đẹp hơn. Carol lợi dụng cơ hội cầm lấy một cái riu đá nằm dưới chân, trực tiếp phang một cái vào đầu tên binh lính còn đang ngẩn ra kia.

Đường bộ không được, đường thủy cũng không xong. Nên đi đường nào đây? Đột nhiên nghĩ đến những lời nói lúc trước của Unasu, dưới hoàng cung còn có một nhà tù bị bỏ hoang từ lâu. Carol hưng phấn, chúng ta có thể trốn ở đó, chờ cơ hội bỏ chạy. Ta gật đầu đồng ý, Menfuisu cũng vào hoàng cung bằng đường này, chúng ta đương nhiên phải đi đến đó.

Nhà tù này chắc là bị bỏ rất lâu rồi, rất nhiều nước ngầm bao phủ nhà tù. Carol lạnh run kéo cánh tay ta, dè dặt cẩn trọng tìm một chỗ hốc. Ta không dám nói gì cả, hán là Carol có thể tìm được, đến gần Menfuisu. Quả nhiên, vừa trốn không được bao lâu, liền phát hiện có mấy bóng dáng từ mặt nước trời lên. “Người nào?” “Giết chết!” Âm thanh hung bạo vừa truyền đến, một cây kiếm sắc bén đã nhắm hướng Carol đâm tới, Carol sợ hãi kêu to. Ta kinh hý kêu “Menfuisu, là người sao?”

Quả nhiên là Menfuisu, đi theo hán còn có Unasu và mấy binh lính Ai Cập. Ta lôi kéo Unasu, không để ý tới đôi tình lữ cừu biệt gặp lại, trực tiếp hạ lệnh “Đưa ta đi!” Unasu cùng Menfuisu nhìn nhau, biết thân phận của ta không thể bị bại lộ, vì thế dưới sự bảo vệ của hai binh lính, đưa cho ta một cái túi da, mang ta theo đường cũ trở về. Trước khi đi ta còn dặn Menfuisu “Các người mau một chút” Bất quá, rõ ràng Menfuisu không hề nghe vào. Hán hoàn toàn đắm chìm vào vòng ôm với Carol tràn ngập thỏa mãn. Ta lười chờ hán đáp lại, moi luôn ra ngoài. Chúng ta vừa bơi vừa lo lắng không biết Izumin đã triển khai kế hoạch tấn công chưa, hai người kia còn chưa biết nặng nhẹ, vẫn còn tình chàng ý thiếp, ta không muốn mạo hiểm theo họ

Nước biển mặn khiến vết thương trên lưng ta đau nhói. Unasu cùng một binh lính khác cảm nhận được ta đã hết sức, liền thay phiên giúp ta bơi về phía trước. Bọn họ lần này bơi cũng đội túi da như Carol bảo. Sau hơn một giờ, mọi người rốt cục cũng bơi được đến mặt đất. Khoảng 20 phút sau, Menfuisu sắc mặt khó coi cũng đã bơi về. Ân, quả nhiên Carol không về được.

Ai bảo người ôm mỹ nữ đến nghiện, không biết nắm chầm thời gian chạy thoát! Nếu Carol không lấy bản thân làm mồi thì người sao có thể trở về. Ta thay quần áo của binh lính, an ủi Menfuisu. Nếu đã biết rõ Carol an toàn, như vậy kế hoạch tác chiến ngày mai khẳng định có thể thắng lợi. Menfuisu cũng biết chuyện Sechi cùng binh lính bị giam. Để lúc tác chiến, việc đầu tiên là giải cứu tù binh, như vậy số binh lực Ai Cập sẽ ngoài dự đoán của quân Hitaito.

Sau cuộc thảo luận tác chiến, Izumin bước về phòng giam hai nữ nhân kia. Đôi mắt của nữ nhân tên Aini kia khi nổi giận thật sinh động khiến hán tâm động, hán muốn nhìn thấy nữ nhân đặc biệt này lần nữa. Khi nhìn thấy trong phòng trống rỗng, Izumin chấn động, hai nữ nhân này thật không an phận, lại chạy thoát rồi. Hán mang hai vệ binh đi tìm kiếm. Nghĩ lại nhất tướng, hai nữ nhân như thế thông minh, khẳng định sẽ không chạy ra ngoài thành đầy binh lính canh nghiêm ngặt, như vậy chẳng phải chui đầu vô lưới. Các nàng có lẽ vụng trộm tránh ở nơi nào đó, chờ đợi cơ hội chạy trốn. Toàn bộ binh lính ở trong thành đều tập trung tìm kiếm, rất nhanh tìm được nhà tù cạnh mạch nước ngầm

Menfuisu cùng Carol đắm chìm vào cảm giác đoàn tụ nên không rời đi. Thẳng đến khi tiếng người ồn ào vọng tới, hai người mới có phản ứng. Izumin đã phát hiện ra các nàng mất tích. Carol quyết đoán đẩy Menfuisu, hướng ra ngoài chạy đi. Menfuisu tuy rằng không chịu nhưng cũng chỉ có thể trở về. Sau, hấn phái vài người cải trang thành lính Hitaito, nghĩ cách liên hệ với các tù binh

Không bắt được lại Aini, Izumin phần nộ không thôi. Chẳng lẽ khi trốn đi nàng không đi cùng Carol? Nữ nhân này, so với cô gái sông Nile còn giao hoạt hơn, bị hao tổn tâm trí là vì nàng. Hấn nổi giận rút roi ra vung hướng Carol. Cây roi dài trong tay hấn tựa như có linh tính gắt gao quất chặt lấy lưng Carol. Đêm nằng thống khổ trôi đứng, không hề có một chút thương hại.

Nhìn Carol đau đớn thở dốc. Sự tức giận khi không bắt được Aini, toàn bộ trút lên người Carol. Khi tỉnh táo lại Izumin đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Cô gái sông Nile vì sao biết đến nhà ngục bỏ hoang kia? Hoàng nên chạy nhầm đường? Không có khả năng! Đột nhiên hấn nhớ tới Aini mất tích... Chẳng lẽ, nàng cùng quân Ai Cập mất báo...

Izumin đẩy Carol ra định hô người tới, nhưng đứng lúc lại có binh lính đi vào báo, quân Ai Cập tấn công, quân Ai Cập đang tắt hết đèn, bí mật đi lên đất liền. Carol thừa dịp Izumin không chú ý, lén lút hướng ngoài chạy đi. Izumin tâm tình vốn cực kỳ buồn bực, thấy Carol đem quân Ai Cập đột nhập vào thành, thế nhưng còn muốn trốn. Tức giận dâng lên, Izumin rút chủy thủ ra, hướng Carol ném đi

Thanh chủy thủ bay vút tới đâm sâu vào vai Carol, nháy mắt nàng mất đi sức lực. Izumin lúc này không thể để cho nàng trốn dễ dàng như thế được, ít nhất có nàng ta trong tay, trận chiến này sẽ không hoàn toàn thua. Hấn vừa vác Carol vừa đi, bị Menfuisu phát hiện ra. Hai người thêm lộ gặp lại, mắt đều đỏ. Không nói hai lời, rút kiếm ra chiến đấu. Hai người tài năng ngang nhau, ai cũng không làm gì được ai. Kiên trì đến khi thành sắp sụp, Izumin mới phần nộ quay đầu rút lui. Tòa thành này, xem ra đã bại bởi Menfuisu

Vì thế, quân Ai Cập toàn thắng, khai hoàn trở về. Chỉ là Carol bị thương quá nặng, đang hôn mê bất tỉnh

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chiêu binh mãi mã và đi xem kịch hay

Trở về, Carol lại một lần tính mạng bị đe dọa. Sau khi ta giả vờ cầu nguyện, chỉ dẫn hấn đưa Carol đến bờ sông Nile. Sau khi uống một ngụm nước sông, thần kỳ nàng tỉnh lại. Ta ngàn vạn cảm khái, quả nhiên là nhân vật chính, dường như thân thể làm bằng sắt, cả tính mệnh cũng cường đại, vết thương sâu như vậy cũng không chết, thân thể nhu nhược chỉ cần uống một ngụm nước trong là sống lại

Từ đây, hai người họ như keo như sơn, mỗi ngày đều dính lấy nhau như đôi trẻ song sinh vậy. Ta nhìn mà nước miếng chảy rào rào. Trước kia, khi Carol còn chưa tới, Menfuisu cũng không có quần lấy tỷ tỷ là ta như vậy a. Chênh lệch cũng quá lớn đi. Nhìn hai người cãi nhau vì Ryan, ta cười khổ lắc lắc đầu. Menfuisu này Tiểu Bạch, luôn cho rằng thế kỷ 20 huynh muội cũng có thể thông hôn. Bất quá, cũng không thể trách hấn có loại tư duy này, dù sao Ai Cập hiện giờ là đang thịnh hành tình trạng này.

Ta ngày nào cũng nhàn rồi. Nga, trừ bỏ dưỡng hảo vết thương trên lưng. Nghĩ đến vết thương, ta liền hận đến nghiền răng nghiền lợi. Izumin đáng giận, một ta còn thích người như vậy, thế nhưng lại đánh ta. Trong lòng buồn bực, lưng ta non mịn như vậy mà lại hấn một vết roi, khiến ta phải dưỡng thương một tháng

Ari giờ không dám rời ta lấy nửa bước, ngày nào cũng đi theo ta. Có thể nhìn ra, nàng bị lần mất tích trước của ta dọa. Hôm nay, chúng ta đến phòng học lớn trong thần điện. Trong phòng các đứa nhỏ đều vây quanh ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều tràn ngập sùng bái. Một tiểu nam hài đứng rất xa khiến ta chú ý. Nam hài này bộ dáng cực dễ thương, có một làn da trắng nõn. Nhưng là quần áo lại rất cũ nát. Thấy ta chú ý đến hấn, một đứa nhỏ khác bĩu môi “Nữ hoàng Asisur, ngài không cần để ý đến Kail. Trong nhà hấn có tiết kiệm thế nào cũng không mua nổi một đôi hài mới a”

Xinh đẹp Kail nghe thấy đồng bạn đánh giá, ánh mắt sáng ngời liền ảm đạm trùng xuống. Hấn len lén nhìn ta một cái rồi lại cúi mặt xuống định lui ra. Ánh mắt của Kail thật đẹp a! Ánh mắt đó khiến ta nhớ đến Menfuisu khi còn nhỏ. Ta mỉm cười vẫy vẫy tay, ý bảo Kail lại gần. Hồi mới biết tiểu Kail năm nay 12 tuổi, trong nhà chỉ còn một người mẹ, vì đưa hấn đến thần điện học chữ mà nhà nghèo rớt mòng toi. Trước đó vài ngày, mẹ hấn bị bạo bệnh mà chết. Các đồng học khác đều xem thường Kail, chưa bao giờ chơi với hấn (Tojikachan: Ô ô tội nghiệp quá!)Nhìn Kail vẻ mặt quật cường, ta bỗng nhiên muốn đem đứa nhỏ này bên người.

Đúng vậy, ta cũng nên thực hiện kế hoạch của ta. Từ sĩ bên người ta quá ít, ta phải chọn lựa ra một ít tinh anh, làm cho họ thời thời khắc khắc bảo hộ ta. Nguyên bản, cũng có binh lính bảo hộ nữ vương, nhưng nhân số nhiều quá, tổ chức không đồng đều. Ta cần chọn lựa ra một ít tinh anh. Sau một tháng dưỡng thương, ta lập được danh sách gồm 36 người có năng lực tác chiến rất mạnh. Đối với 36 tỷ sự này, ta đòi hỏi hơi cao. Đầu tiên, bọn họ không bị liên lụy gia bởi gia đình, đều là một thân một mình. Tiếp đến, ta lấy tiêu chuẩn của bộ đội đặc chủng để huấn luyện. Chỉ cần trong trí nhớ của ta có phương pháp nào, ta đều lấy cho bọn họ thử qua. Vô luận là trinh sát, thẩm thấu, đánh lén hay là ám sát, toàn bộ đều là phương thức huấn luyện nghiêm khắc.

Trong lúc ta cho bọn họ huấn luyện, ta phát hiện ra rằng trí tuệ của người cổ đại không thể coi thường. Đôi khi, chỉ cần ta đưa ra một ý tưởng nhỏ, bọn họ hoàn toàn có thể đem ý tưởng đó phát huy đến cực điểm. Nếu không phải ta có kinh nghiệm mấy ngàn năm, thì ở thời này, ta không phải là một người xuất sắc

Kail tạm thời ta giữ ở bên người. Hắn giống 36 người trong đội đặc chủng, cũng nhận huấn luyện. Kail thật liều mạng. Người thời này đối với tín ngưỡng sùng bái là điều mà người hiện đại không thể tưởng tượng nổi. Có đôi khi, nhìn đứa nhỏ này khổ sở như vậy, ta phi thường không đành lòng. Nhưng lại nghĩ, nếu ở cạnh ta mà không có năng lực cường đại để bảo hộ bản thân thì còn không bằng để hắn trở về.

Ta từng hỏi qua Kail, có nghĩ hay không làm một người quý tộc. Ta có thể cho hắn từ tầng lớp bình dân mà lên tầng quý tộc. Tiểu Kail suy nghĩ nửa ngày rồi cự tuyệt. Hắn nói, nếu không gặp được ta thì hắn vẫn là đứa nhỏ bình dân bị người khác kỳ thị. Từ ngày ta nhặt hắn về, hắn đã là của ta. Ta khuyên hắn vài điều, cuối cùng đứa nhỏ này đột nhiên chảy nước mắt rồi quỳ xuống nói ta có phải không cần hắn, nếu thật như vậy thì hắn cũng không muốn sống nữa. Ta cũng thực khó xử

Trải qua một khoảng thời gian ở chung, Ari đã cùng Kail có cảm tình. Nàng cuồng quýt cầu tình, xin ta cho Kail lưu lại. Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng để tự Kail quyết định. Hắn hiện tại không có chỗ dung thân, ở bên cạnh ta còn có ta để dựa vào. Đến khi hoàn toàn trưởng thành rồi, nếu hắn nghĩ muốn rời đi, thì sẽ dễ dàng hơn.

Hoàng tử Izumin sau khi biết Carol tỉnh lại, cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi. Lúc ấy, hắn chính là tức giận đến mất lý trí, cũng không có ý muốn giết Carol. Nhưng quốc vương Hitaito lại không như vậy, nghĩ đến cái nữ hài tóc vàng thần kỳ kia bị Menfuisu ôm vào trong ngực, lão sắc lang có chút không cam lòng. Nếu sớm biết như thế, còn không bằng hắn chiếm nhiều chút du thủy. Hắn sẽ lập tức khởi xướng tấn công Ai Cập

Izumin liếc mắt phụ vương một cái, nói rằng gần đây còn có Atsiria hùng mạnh, nếu khinh suất động binh, chỉ sợ bất lợi với Carol, không bằng trước cùng Atsiria liên minh, rồi bảo thù Ai Cập. Quốc vương Hitaito không còn cao kiến gì chỉ đành đồng ý tán thưởng. Izumin kêu đến mật thám của mình là Ruka, lệnh cho hắn tra trộn đến bên người cô gái sông Nile, bảo hộ nàng. Thuận tiện điều tra hành tung của tế ti giáo hoạt Aini. Cô gái sông Nile bình an, nhưng Aini lại biến mất. Izumin có chút lo lắng cho nữ nhân kia, trong cuộc chiến trước liệu nàng có bị gì ngoài ý muốn?

Menfuisu lại cùng Carol giận dỗi. Vừa mới gặp, Carol nói muốn về nhà. Tuy nàng thích Menfuisu nhưng nàng cũng thương nhớ huyết tể người thân. Thấy Carol thương tâm như vậy, hắn đang định an ủi thì đột nhiên nghe thấy tin tức có kẻ to gan trộm mộ tiên đế Nephenmaat. Hắn đem Carol đi đến hầm mộ, không chút lưu tình chém chết kẻ trộm mộ. Carol lớn tiếng mắng Menfuisu rằng không thể lạm sát như vậy, Menfuisu lại không cho là đúng. Quan niệm xung khắc nhau, kết quả là tranh cãi ầm ĩ một trận

Ruka lợi dụng vụ trộm mộ này mà len lỏi thành công vào hoàng cung Ai Cập. Ta lười quản hắn đi tìm người trộm mộ, dù sao hắn trà trộn vào đối với Carol cũng chỉ có lợi, hắn cũng sẽ không làm hại đến Menfuisu

Tiếng hai người họ cãi nhau nghe thật hung hăng, ta kêu Unasu đến, đưa cho hắn một lọ bí dược chữa gãy xương, bảo hắn phải luôn chú ý đến Carol. Unasu đầu đầy mờ mịt, không hiểu vì sao ta lại sai bảo như vậy. Sau mới biết, Carol không cho Menfuisu vào phòng. Menfuisu liền nổi giận, một cước đá văng cánh cửa phòng. Hai người xo xát khiến Carol quanh vịnh gãy xương. Menfuisu cũng bị dọa đến, nhưng vẫn giữ nguyên gương mặt nghiêm khắc, duy trì uy nghiêm

Nhìn Menfuisu ngồi buồn uống rượu trước mặt ta, ta muốn cười mà không dám. Nếu cười thì thành ra giễu cợt hắn, thế nào hắn cũng nhảy lên muốn giết người. Sớm biết hôm nay thì lúc trước làm gì nóng nảy bẻ gãy tay Carol, rồi đau lòng lại ngượng ngùng nhìn. Tất yếu thôi! Nhìn khuôn mặt anh tuấn quen thuộc từ nhỏ đến lớn kia, ta lại có chút đồng tình. Dù sao hắn cũng chỉ mới 17 tuổi, cảm xúc vốn không hề ổn định. Ta ôm trán hắn, in xuống một cái hôn, nói cho hắn, ta đã phái Unasu mang thuốc đặc trị chữa cho Carol rồi.

Đôi tiểu tình lữ trong lúc đó nháo mâu thuẫn, nhưng Menfuisu vẫn quan tâm đến Carol nên cứ đến đêm là vụng trộm đi thăm nàng, ban ngày gặp mặt vẫn là mặt lạnh như tiền (Tojikachan: Cái này gọi là sỹ diện, loại sỹ diện của đàn ông a!). Lại còn tiểu cô nương Carol quật cường kia nữa. Nàng ấy cũng không ngấm lại, thời đại này lấy đầu ra cảnh sát mà dọa Menfuisu chứ. Sống chết vẫn là không chịu tha thứ hắn. Nga, đúng rồi, sau đó Carol thuận tiện lại Pharaoh đoán chuyện sắt thép, Ai Cập không sản xuất sắt thép nhưng lúc này là khoảng thời gian mà thời đồ đồng đang chuyển sang thời đồ sắt. Ở Đông Phương đất nước Atsiria giàu có cũng là nhờ họ có được sắt thép. Tể tướng Imhotep sau sự kiện này liền đem Carol thành vị cứu tinh. Ruka nghe xong tâm cũng ngứa, xem về mặt kia của hắn, phòng chừng là hận không thể lập tức chụp Carol đưa về Hitaito cho hoàng tử thân mến của hắn vậy.

Hai người kia lại tiếp tục cãi nhau. Carol cảm thấy Menfuisu thích lạm sát người vô tội, nên nàng muốn đến kim tự tháp Giza. Tâm mang ý xấu Ruka làm bộ nói muốn giúp nàng, trộm một cái thuyền nhỏ vụng trộm ra cung, kết quả bị Menfuisu phát hiện hai người trốn đi. Carol sợ Menfuisu giết Ruka, ở trước mặt bao người che chở Ruka. Menfuisu bị khiêu khích uy nghiêm, vì quá yêu Carol nên không nỡ hạ thủ. Đành cầm trụ tay Carol, nhảy vào nước lặn xuống đáy hôn. Thân thể Carol vốn suy yếu bị Menfuisu cưỡng hôn, không hô hấp nổi liền ngất đi

Người hỏi ta làm thế nào biết được việc này rõ a? Nga, ta lúc ấy che mặt, cảm lấy một chùm nho tránh ở một con thuyền nhỏ để ăn. Khi Ruka chèo thuyền ra cửa, ta cũng chiêm cứ khán đài tốt nhân, mang về mặt chờ mong xem diễn. Quả nhiên không ngoài mong đợi của ta, phản kích vô cùng. Nhất là sau khi Carol hôn mê, Menfuisu do chưa hết phần nộ cộng thêm cả lo lắng làm ra biểu tình khiến ta cả đời khó quên a. Khó trách người hiện đại luôn thích đi xem kịch đâu!

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gặp lại Izumin

Mấy ngày này, ta tìm cái cơ quay về Hạ Ai Cập. 18 người trong đội đặc chủng của ta cũng đã trở lại. Lão râu son dương vội muốn chết, sợ ta không hài lòng cuộc hôn nhân của Menfuisu, cố ý làm khó. Cũng đúng, nếu ta quay về Hạ Ai Cập thì sẽ khiến các nước khác chế giễu. mà ta lại muốn làm theo nguyên tác, trời đất bao la, nguyên tác là lớn nhất. (Tojikachan: không hiểu sao ta lại nhớ đến cái câu mà “trời đất bao la, vợ mang thai là lớn nhất”) Ta muốn trở về, tức chết lão râu son dương. Ai cho người quản ta

Menfuisu gần đây vì chuyện hôn lễ mà bận rộn. Hắn khi nghe thấy ta nói muốn về Hạ Ai Cập liền thuận miệng đáp ứng. Kỳ thực, trong lòng ta đã ở trộm nhạc. Hiện tại Menfuisu rõ ràng là dung túng. Cảm tình tỷ lệ của hai chúng ta hoàn toàn tốt. Tùy tiện tìm cái lý do, hẳn đều tin cả. Bất quá, ta cũng đáp ứng hẳn khi cử hành hôn lễ nhất định sẽ trở về. Chuyện này ta cũng không tính nói cho Imhotep. Đàng chết lão nhân, càng nghĩ càng giận. Suốt ngày trừ bỏ tán dương Carol ra thì chính là khi dễ ta. Tổng sợ Ai Cập bị chia rẽ đây mà. Con mắt nào của người nhìn thấy ta muốn làm vậy? Ta đều tận lực không tham dự vào chính vụ, như vậy còn không rõ?

Trước khi đi, ta có để lại một chút tư liệu, như thay đổi phương pháp bắn cung, lệnh một ít binh lính đem thuận cùng mâu, tên kết hợp, làm ra lực sát thương lớn nhất có thể. Còn có một chút phương pháp làm món ăn. Ta đã chịu đủ ngày ngày không phải bánh mì thì thịt nướng rồi. Tùy tiện tìm mớ của một loại động vật nào đó để chiết ra, làm món xào linh tinh loại nói cho Imhotep, còn không phải dọa hấn nhảy dựng. Về phần phòng vệ của hoàng cung, ta cũng thực hiện một ít cải tiến. Kết hợp một chút kinh nghiệm trên TV, tận lực giảm bớt thủ vệ ở những nơi không cần thiết.

Trí tuệ Ai Cập tể tướng Imhotep biểu tình gần như ngầy ra, lão râu son dương kém chút liền kêu trời. Hừ, người mỗi ngày đều đem Carol thành bảo vật, đầu lúc nào quan tâm đến nữ hoàng Ai Cập này. Nói cho người, ta chính là khó chịu khi nhìn thấy người. Cứ nghĩ đến ngày sau người muốn đem ta làm thành một gói đồ quảng sang Babylon, ta liền khó chịu đến cực điểm. Bất quá, phương thức huấn luyện quân lính đặc chủng thì ta không giao cho hắn. Phòng chừng hắn cũng có linh cảm từ phương pháp huấn luyện đó của ta. Còn có vài thứ ta cũng muốn giữ bí mật, những thứ ấy đều là bí phương bảo mệnh của ta, ta phải xác định ta sẽ không bị tùy ý ném tới Babylon mới có thể an tâm.

Biết được nữ hoàng Asisu rời đi, luôn nhẫn nại chờ đợi Izumin cũng bắt đầu hành động. Gần nhất, các quốc gia đều phái sứ giả tới Ai Cập tham dự hôn lễ. Tất cả đều cảm thấy hứng thú đối với cô gái sông Nile này. Izumin cười nói “Nữ nhân này rất đặc biệt, chỉ cần là người đã gặp qua nàng, không ai không nghĩ đem nàng cướp tới tay” Nói câu này xong, Izumin đột nhiên nghĩ tới Aini. Gần đây, bóng dáng Aini luôn hiện lên trong lòng Izumin. Nàng bình tĩnh, nàng nổi giận đúng đúng, còn có nàng vẻ mặt quật cường khi bị thương. Hắn thấy rất kỳ quái, Ruka đến giờ vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng của nàng. Nàng rốt cuộc ở đâu?

Hạ Ai Cập phần lớn đều là thần điện, nơi này cũng lấy thần quyền làm chính. Chính quyền đều có đủ các loại thần quan nắm giữ. Chỉ có tướng quân Nakuto tay cầm binh lực đối với các thần quan cũng có lực uy hiếp. Ta lệnh cho hắn chú ý nhiều hơn đến đại sa mạc Arab, nếu phát hiện có đoàn người mà không có giấy thông hành thì bắt lại.

Quan hệ giữa ta và tướng quân Nakuto từ trước đến nay không sai. Biết ý của ta sau, hắn cũng lo lắng lúc này có các quốc gia phái binh lính tới gây rối. Sau khi ta lệnh cho Nakuto đi thực hiện không bao lâu thì Izumin tới, đi vào đúng thông đạo mà Nakuto đã bố trí. Đến lúc binh lính Hitaito phát giác ra điều bất thường thì không kịp nữa, trên đỉnh núi linh Hạ Ai Cập đã đổ hết đá xuống. Đường trước sau đều bị lấp, Izumin đáng thương biến thành cá lọt lưới

Tướng quân Nakuto đối với ta sùng bái lại tặng thêm một tầng. Bất được hoàng tử Izumin của Hitaito chính là công lao lớn nhất. Nhận được tin tức Izumin bị bắt, ta vội chạy tới trước gương cần thận xem lại bản thân một phen, ừ, trang điểm hôm nay quả xứng danh nữ vương, không có gì làm mất thể diện cả. Izumin, không phải người muốn biết thân phận của ta sao? Giờ ta sẽ nói cho người biết!

Ta cực kỳ hưng phấn đi tới phòng giam, lính canh hướng ta thông báo “Nữ hoàng Asisu, hoàng tử Izumin ở đây”

Nhìn diện mạo hiển ngang hoàng tử bị nhốt ở phòng giam, vẫn như cũ tao nhã vô cùng. Ta càng thương thức hắn. Quả nhiên là thần tượng của ta a, tứ chi bị khóa, thân thể bị nhiễm huyết, nhưng vẫn có thể thần nhiên tự đắc như đang ngồi nghỉ ngơi an nhàn ở ghế sofa vậy

Ta cười bước lên chào hỏi “Hoàng tử Izumin, nhĩ hảo a!”

Izumin quay sang nhìn ta, trong nháy mắt kia, ta thỏa mãn vô cùng. Gương mặt vốn trấn tĩnh của hắn bị phá tan, đáy mắt hiện rõ vẻ không thể tin, còn có chút hối hận, cùng với một chút cảm tình phức tạp xen lẫn trong đó. Ta kém chút không nhìn được mà ha ha cười lớn, may mà che miệng kịp. Nhất tưởng, vẫn là quên đi. Mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây. Lúc ấy Izumin bắt ta đi hăng hái như vậy, cuối cùng còn không phải là thành bại binh lạc

Ta nhẹ nhàng châm chọc hắn “Ai nha, hoàng tử Izumin, không biết ngọn gió nào thổi người tới Ai Cập? Dem một vị suất khí anh minh như vậy nhốt tại địa lao, tựa hồ có chút ủy khuất cho thân phận của người đâu!”

Về mặt ngạc nhiên rất nhanh được thu lại. Hắn giấu đi cảm xúc trong mắt, nhàn nhạt đáp lại “Nếu sớm biết người là Asisu, ta nhất định không để người dễ dàng trốn thoát như thế”

Hừ. Nhẹ vẩy tay một cái, binh lính bên cạnh lập tức dâng lên trường kiếm. Nhắm ngay Izumin, ta cầm chuôi kiếm đâm thẳng tới. Một tiếng va chạm nhỏ, cánh tay trái của Izumin bị thương. Mặt nạ của hắn lần nữa bị phá, đủ loại cảm xúc khiến hắn nguyên bản đôi mắt nâu sáng ngời tràn ngập thâm sâu

Ta lắc lắc tay, đem kiếm trả lại cho binh lính bên cạnh. Kỳ thực, ta đâu có rảnh rang mà làm vậy. Trừ bỏ lần trước chuyện “tìm heo”, ta không bao giờ trực tiếp giết người. Izumin kẻ này lần trước quất ta một roi, ta vẫn còn nhớ kỹ. Giờ nhẹ nhàng mà cho người một kiếm, biết rõ người sẽ lấy tay ra đỡ, cũng biết người không đến nỗi bỏ mạng. Chỉ là để người biết rõ một điều rằng, nữ nhân không dễ chọc

Nhìn ra mắt ta không có sát ý, Izumin lại bình tĩnh trở lại. Lúc này, Izumin chẳng khác gì hồ lạc đồng bằng. Thương thế của hắn có chút nghiêm trọng. Ta lùi ra để cho y quan kiểm tra, hắn thân thể cường tráng, chắc không có gì đáng lo ngại

Trong lúc ta thăm vấn hắn, bồ câu từ Thượng Ai Cập đã trở lại. Ari nói cho ta, hôn lễ sắp cử hành, Menfuisu lập tức gửi thư đến, muốn ta nhanh chóng trả lời. Không phải chứ, Menfuisu thật nóng vội quá. Ta mới về Hạ Ai Cập không lâu, vừa mới bắt được Izumin, người đã muốn ta về ngay. Ta cũng không phải đi lữ hành, tới tới lui lui mệt chết người. Izumin nhìn thấy sắc mặt của ta tâm tình bất định, chắc cho là ta không hài lòng vì bị từ hôn, thuận tiện liền khơi mào công kích. Ta lắc lắc đầu cười nhẹ “Thế này đi! Chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện, hôm nay ta sẽ thả người” Người nghĩ ta và Menfuisu bất hòa thật sao?

Izumin cười nhạt đáp ứng. Ta vỗ vỗ tay, lệnh cho Kail đem một viên dược đã được chuẩn bị trước đem lên “Nhạ, ăn vào đi” Ta bảo Izumin. Xung quanh binh lính Hitaito sợ hãi, người người đều ngăn cản Izumin. Izumin sắc mặt hơi chút biến đổi, nâng mắt lên nhìn khuôn mặt tươi cười không thay đổi của ta, cầm lấy viên dược nuốt vào

“Người không lo đây là độc dược?” Ta có chút tò mò, lá gan của hắn thật lớn a

“Cho dù là độc dược thì cũng sẽ không lập tức phát tác. Người còn cần ta mà” Sau khi hắn nuốt viên dược, vẻ mặt còn thư thái hơn trước

Ta hơi xoay người, nói cho hắn “Thân ái hoàng tử Izumin, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát tới Thượng Ai Cập”

Izumin từ trước đến nay lấy sự anh minh bình tĩnh trứ danh. Lần này, hắn thật sự động dung. (động là cử động, dung ý chỉ vẻ mặt). Tề ti giao hoạt kia thể nhưng lại chính là nữ hoàng Ai Cập danh tiếng. Khó trách khi nàng bị bắt, nàng luôn cúi thấp che dấu bản thân. Đáng lẽ hắn nên phát giác ra sớm. Một nữ tử có khí thế cường đại như vậy sao có thể là một tề ti bình thường.

Hôm nay nàng trang điểm thật sự thích hợp. Kim quan uy nghiêm, xiêm y tao nhã, tinh xảo, ngay cả vòng tay hình xà uốn lượn kia cứ như vì tôn lên vẻ xinh đẹp của nàng. Nhan sắc tươi cười vẫn như cũ tồn tại trên miệng, trên khuôn mặt kinh diễm nhìn không ra suy nghĩ của nàng. Rõ ràng bản thân nàng ngồi trên ngai vàng Hạ Ai Cập thể nhưng ánh mắt lại rất thanh thuần, nhìn không ra sự quyền uy quyền lực. Nữ tử này, cả người đầy mâu thuẫn

Tùy ý Izumin đánh giá ta. Ta cũng nhìn trước sau vị thần tượng đang gặp rủi ro này. Đột nhiên tò mò, tóc của hắn có thật hay không giấu chùy thủ? Ta mỉm cười tiến lên cởi bỏ khăn trùm đầu của hắn. Rốt cục nhìn thấy mái tóc buộc chặt chẽ của hắn, màu trắng mềm mại xinh đẹp như vậy mà giấu đi thì thật phí.

Đang chuẩn bị chạm đến tóc của hắn, thì Izumin lạnh nhạt hỏi “Nữ hoàng Asisu, tựa hồ người không sốt ruột đối với cuộc hôn lễ ở Thượng Ai Cập” Nga? Ý người là, sao ta còn có nhân tâm nghiên cứu tóc của người sao? Ta chỉ biết, nhìn dáng vẻ của người, bên trong tóc khẳng định có lạ. Nếu không phải sao người lên tiếng hòng ngăn cản ta tiếp tục chạm chứ. Được rồi, được rồi, ta thừa nhận động tác của ta có điểm kỳ quái. Chỉ là khi nhìn thấy thần tượng, sắc tâm liền nổi lên, cũng có thể tha thứ chứ ha! Ta chu chu miệng, người lần trước còn sờ soạng mặt người ta đó, giờ người ta sờ lại tóc người, người lại không cho, quý hẹp hòi!

Nhìn thấy trên mặt nữ hoàng Asisu biểu tình trong nháy mắt sụp đổ, thể nhưng trong nháy mắt lại chu chu đôi môi đỏ tươi. Biểu tình thanh thuần lại vô cùng diễm lệ trên mặt hiện ra, quyến rũ khác thường làm tâm những người xung quanh đờ ra nhìn. Thị vệ xung quanh cũng ngây người nhìn, trong lòng Izumin cũng động một mảnh. Nữ nhân này... mặt nạ cũng nhiều quá đi. Cái nào mới chân chính là nàng?

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Trong hôn lễ vẫn xảy ra điều ngoài ý muốn

Để Izumin nuốt viên thuốc kia xong, ta quyết định để những thị vệ của hắn cũng uống viên thuốc ấy. Vẫn nên cẩn thận thì hơn, vạn nhất bị Izumin đảo khách thành chủ, để nam nhân khôn khéo cơ trí này thoát được, thì ta lại phải đi cân não

Cười tùm tùm nhìn vẻ mặt đau khổ của bọn họ nuốt thuốc, trong lòng một mảnh mừng rỡ. Vì thế quyết định mở một yến tiệc chiêu đãi, nga, trước tiên tắm rửa, ăn cơm, ăn, thuận tiện mới mở yến tiệc nhỏ. Dù sao sáng mai mới khởi hành.

Tiểu Kail có chút khác thường. Hắn không rõ vì sao nữ hoàng lại khách khí với hoàng tử nước địch Izumin như vậy, ánh mắt địch ý chằm chằm hướng Izumin mà phóng. Ngay cả lúc yến tiệc, hắn cũng lo lắng, luôn luôn như hồ rình mồi mà đứng bên cạnh chủ tử

Nhìn đứa nhỏ này xinh đẹp nhỏ nhắn, ta trấn an vỗ vỗ đầu hắn. Kail cắn môi dưới, trong mắt ánh lên sự kiên định, vẫn như cũ duy trì cảnh giác. Được rồi, ta biết người phi thường trung thành

Đang cười đùa vui vẻ, bỗng nhiên một trận ồn ào truyền đến. Một bóng dáng mặc trang phục lính Ai Cập xông vào yến tiệc. Hắn cầm kiếm trực tiếp

xông đến chỗ Izumin, giọng khàn khàn không ra thanh âm hô to “Hoàng tử Izumin, đi mau!”

Trong yến tiệc, tất cả mọi người đều đình chỉ động tác. Thị vệ bên ngoài cũng xông vào vây quanh đại sảnh. Kail bước nhanh, đứng trước che cho ta. Emi và Betty vốn đứng ở hai bên người ta giúp ta quạt cũng đồng loạt rút trường kiếm dẫu trong người ra. Các nàng là thành viên trong đội đặc chủng mà ta tuyển tới. Tất cả gồm 5 người. Ta thích nhất tổ hợp Emi và Betty, hai nữ nhân này, một nhiệt tình, một nội tâm, chẳng những phối hợp ăn ý tuyệt đối trong nhiệm vụ mà còn tính cách cũng... tuyệt phối

Ta hứng thú đảo dạt quan sát tên kia đến nghĩ cách cứu viện người Hitaito, đừng nghĩ rằng người đã che dẫu tốt bản thân thì ta không nhận ra người là Ruka, nguyên lai thay đổi kiện quần áo, vẫn là suất thôi! Ta phát phát tay, các binh lính bao vây xung quanh liền lùi lại vài bước.

“Hoàng tử Izumin, người có phải hay không hẳn là giải thích vài lời với thuộc hạ trung thành của người?” Ta cười, tiếp tục nhìn chăm chăm Ruka. Dưới ánh mắt của ta, hẳn có người lại một chút

Trong ánh mắt Izumin hiện lên một tia xấu hổ, tựa hồ khi ở trước mặt Asisu, bản thân rất khó bảo trì trấn định. Hắn quay sang Ruka hơi gằn giọng “Người tới làm gì? Ta tự biết cách ứng phó ở đây. Người mau rời khỏi đây!”

“Đừng rồi! Người còn có nhiệm vụ bảo hộ phải làm a, làm sao có thể tạm thời rời cương vị công tác được” Ta thấy hoàng tử Izumin hơi ngập ngừng, liền hảo tâm giúp hắn nói hết câu

Hai người chấn động, đồng thời quay đầu nhìn chăm chăm ta

“Nhìn ta làm cái gì a? Người còn không mau chạy trở về đi. Cẩn thận kéo nhiệm vụ thất bại, hoàng tử Izumin sẽ trách tội người đó” Ta phát phát tay.

Izumin che lại bản thân sá ý, ý bảo binh lính Ai Cập vẫn còn bao vây bọn họ, nhìn thẳng vào mắt ta, thần sắc thản nhiên. Ta mị mị ánh mắt, nga? Người là ý nói, không những phải thả Ruka rồi đi, còn phải không được động hắn? Ta vốn không có ý bắt hộ vệ trung thành này nha! Hắn căn bản trở mình không dậy nổi biển, lưu hắn bảo hộ Carol thì có cái gì không tốt

Lại vẫy vẫy tay, ý bảo các binh lính lui tránh đường hết. Nhìn Ruka dè dặt cẩn trọng từng bước lui khỏi, lại xoay người một cái bước vụt ra khỏi cung điện. Ta mím môi, cổ họng nén ý cười. Tiếp tục yến hội, tiếp tục tiếp đón hoàng tử

Sáng sớm ngày hôm sau, chúng ta một đường chạy tới Thượng Ai Cập. Dọc theo đường đi, binh lính Hitaito cùng đội đặc chủng đều nhìn nhau không vừa mắt, không khí giữa hai phương cực kỳ căng thẳng, phảng phất chỉ cần tùy tiện ném cái pháo trúc, liền sẽ bùng nổ lớn. Cindy là một trong bốn tiểu đội trưởng của đội đặc chủng, am hiểu nhất chính là cận chiến. Hắn đáng người uy vũ, diện mạo lại bình thường đến cực điểm. Phảng phất là trên công trường tùy ý vẽ cũng được một đồng

Emi yêu mị khoát tay lên đầu vai Cindy, nũng nịu yếu ớt hỏi “Đội trưởng, người nói xem tại sao khi nhìn thấy mấy lính Hitaito kia lại thấy khó chịu?” Cindy còn chưa kịp trả lời, Betty lại liếc ánh mắt không tán thành. Emi nhăn lại mi “Không lẽ người không thấy ta nói đúng?” Betty tránh liếc mắt vào cánh tay đang khoác lên vai Cindy, tiếp tục im lặng. Emi sững sờ trong chốc lát, nè, không lẽ nàng ấy...? Aha!

Ta cùng Cindy nhìn nhau cười. Betty là một điển hình của kiểu phụ nữ đảng hoàng, đối với hành vi côi mờ của Emi vẫn chưa thích ứng được. Cổ tình nàng lại không thích nói chuyện, trên mặt biểu tình lại bình thản. Emi lại có sự liên tưởng cực kỳ phong phú khác với Betty, tổng sẽ xuất hiện tình huống ông nói gà bà nói vịt

Nhìn thấy bên kia bọn họ ý cười liên tục, Izumin có hứng thú nhìn chăm chăm. Thủ hạ binh lính kia bộ dáng căng thẳng hẳn đã sớm thấy được, khả tình huống trước mắt xem ra, Asisu sẽ không trở mặt, nếu không sẽ không để hắn ổng đến giờ. Làm hắn kỳ quái chính là, nữ vương này đối với thủ hạ cực kỳ dung túng, uy nghiêm nữ vương hầu như không có. Nghe bọn họ bên kia luôn truyền đến tiếng cười thoải mái, bản thân hẳn lại chỉ có thể mang theo những thị vệ mắt to tròng mắt nhỏ, ai cũng không dám cùng hắn côi mờ vui đùa

Ân? Ánh mắt Izumin ánh lên sự hâm mộ cùng ghen tị a. Ha ha, để làm được những thủ vệ này đối với ta không chỉ tôn trọng, mà còn xây dựng bầu không khí thoải mái đã khiến ta mất không ít thời gian. Người thử ngắm lại, thời phong kiến này cái gì kêu là các nô lệ cùng bậc quân vương ngang hàng a? Nhóm đặc chủng của ta đã ở trong gian khổ mà trưởng thành, ta thậm chí từng lệnh cho bọn họ lập thành đội nhỏ cải trang thành đạo tặc đi quấy rối biên cảnh ngoại quốc. Khi bọn họ trải qua sinh tử, lại được ta dung túng, dần dần khôi phục được tính cách vốn có của bản thân. Nếu không làm vậy thì sẽ giống các người vậy, một mệnh lệnh ra là tất cả như robot làm theo, không dám nói nửa lời. Tuy trước mắt là bầu không khí thoải mái thoát nhìn rất bình thường nhưng chúng ta vẫn cảnh giác, vẫn phòng bị chặt chẽ, vẫn duy trì cảnh giác để có thể tùy thời chiến đấu

Ta nhàm chán nghĩ, Hasan lập tức sẽ xuất hiện, nam nhân đó là người mà ta muốn mượn sức. Tựa hồ, hắn vừa xuất hiện ở Asiria, sau đó lên theo đuôi Izumin, đưa Carol ra ngoài để đổi lấy tiền. Thời gian xuất hiện và vị trí cụ thể ta không rõ lắm. Xem ra, vẫn là nên đi theo Izumin, cố gắng dùng thời gian ngắn nhất tìm cho ra hắn

Trải qua vài ngày đường, rốt cục về tới Thượng Ai Cập. Hai ngày nữa là lúc tiến hành hôn lễ của hoàng đế Menfuisu. Izumin vẫn đang lẫn trong đội đặc chủng của ta, bình an vô sự tiến vào. Không biết vì sao, ta rất tin nhiệm vụ. Có lẽ, là ta tin tưởng hướng đi các tình tiết trong tác phẩm

Lúc này toàn Ai Cập đang tràn ngập hân hoan, trên đường chỗ nào cũng xướng ca ca ngợi cô gái sồn Nile. Izumin nguyên tưởng rằng nữ hoàng Asisu sẽ làm khó dễ, không nghĩ tới nàng lại không có động tĩnh gì.

Ta đưa hắn tới bên ngoài cung điện, đùa giỡn cái gì, người chính là cái đỉnh trong mắt Menfuisu, nếu hai người chạm mặt thì thế nào cũng xảy ra xô xát. Hoàng cung Ai Cập cũng không phải hoa viên của Izumin người

Là một Đại Tế Tĩ, nhiệm vụ của ta là chúc phúc cho hôn nhân của Pharaong. Đối với đôi tiểu tình lữ ngọt ngào kia, không ôm ấp thì là hôn môi, ta vẫn như cũ là tìm cái khăn đài tốt nhất để xem diễn

Lời đồn trong cung không thể tưởng tượng nổi. Emi nói cho ta, nhất cử nhất động của ta đều bị người ta để ý dò xét, hầu như ai cũng cho rằng nữ hoàng Asisu còn chưa chết tâm, vẫn luôn hận cô gái sông Nile.

#%&9\$&)(#\$&...**

Ta nổi giận!

Những người đó miệng cũng quá nát đi! Không biết lời người đời rất đáng sợ hay sao? May mắn ta không phải Asisu trước đây, còn không phải không phát điên. Emi nhưng bảo nổi, giữa mặt bao người quăng cho mấy bà tám vãi cái tát, bộ đáng hùng hổ, làm không ít người ngoan ngoãn cầm miệng lại.

Tất cả các nghi thức đã được chuẩn bị thỏa đáng. Thủ vệ toàn thành nhân các sứ giả ngoại quốc đến mà càng nghiêm ngặt. Đột nhiên, ta nhìn thấy hoàng đế Angon giả trang sứ giả kia. Kỳ thực, lúc mới đầu, hẳn đâu có đáng khinh, thế nào lại càng về sau hình tượng càng buồn cười a? Thân hình khỏe mạnh trực tiếp thu nhỏ lại thành Q bản, huyết tinh cùng tàn nhẫn cũng biến thân tiểu sừ làm người ta cảm thấy hèn mọn

Đồng thời khi ta quan sát hẳn, hoàng đế Angon cũng cảnh giác nhìn lại. Di? Ta phảng phất thấy nước miếng lấp lánh ở miệng hẳn. Xem ra dung nhan Asisu thật không tệ, khiến tên sắc quỷ kia có cảm giác đối ta. Thật không biết là ta nên cảm thấy cao hứng hay tức giận đây.

Nghi thức sẵn sẵn là trình tự bắt buộc trong hôn lễ, khiến Carol thiện lương khi nhìn thấy tiểu động vật kia chết mà nhin không được than vãn. Ta lúc này không có thời gian xem diễn, ta còn phải luôn cầu nguyện ở thần điện, chúc phúc. Đi cùng Kaputa đi tới nội điện. Ánh mắt tên đầu bóng lưng này trông rất gian, không phải đang âm mưu gì đấy chứ?

Sau khi tẩy trừ bằng nước thánh trong ao, Caro và Menfuisu thay một bộ trang phục của thần thái dương kim ưng. “Ta phụng mệnh thần Oman, tuyên bố hoàng đế Menfuisu cùng cô gái sông Nile kết làm vợ chồng” Đội nọ họ nói ra lời thề, nhiệm vụ của ta cũng tạm thời chấm dứt, nhìn Menfuisu trao một nửa quyền lực hoàng kim cho Carol.

“Ta phụng cửu thần đàn tó cao chi thần Oman, tuyên bố buổi lễ hoàn toàn. Cầu cho Ai Cập của chúng ta mãi mãi phồn vinh. Bây giờ, nhận lời chúc phúc của các thần” Một nhóm thần quan phần thành các thần đứng lên chúc phúc. Cho đến giờ, hôn lễ đã hoàn thành được một nửa. Phần còn lại là nghi thức sẵn sừ từ. Kỳ thực, ta luôn luôn khẩn trương. Tuy rằng ta và Ari không có quấy rối, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn luôn bất an. Cứ như là chỉ cần có liên quan đến hai người kia, vận rủi liền vây quanh không tán.

Carol trong lễ phục màu vàng khiến cho các sứ giả các nước. Ta cố không lên này đó, một lòng nhìn chăm chăm Menfuisu. Khu vực sẵn sừ từ là cố định, trừ bỏ các binh lính mà Menfuisu phái ra thì còn có nhân thủ của ta. Ngay cả đội đặc chủng của ta cũng có một phần tham gia

Ruka theo sát bên Carol, nhìn thấy ta đi qua, Ruka lập tức co rút lại như bản năng vậy. Hoàng đế Angon sắc tâm đại động, thừa dịp mọi người không chú ý liền giữ chặt tay Carol. Hôm nay Carol quả thật rất xinh đẹp, màu vàng của tóc rất phù hợp với bộ lễ phục màu vàng, rực rỡ vô cùng. Ruka làm như vô ý mà giúp Carol giải vây

Tính tính thời gian, Izumin hẳn là đã đến rồi. Ta phải nghiêm cẩn cho người không chế tốt khu vực sẵn, ngăn chặn những chuyện ngoài ý muốn.

Sừ từ quả nhiên rất dừng nhanh, nếu chỉ dựa vào kiểm đồng với cung tên thì rất khó đối phó với nó. Nhưng trước kia Menfuisu cũng đã từng sẵn sừ từ, hơn nữa giờ còn có quân lính hỗ trợ, thì lấy một đầu sừ từ là quá dễ.

Có vài người che áo choàng kín đầu trốn trong bụi cỏ. Betty mắt sắc sảo phát hiện ra, nàng nhỏ giọng báo cho ta. Ta nghi hoặc nhìn qua, nhìn kỹ, thấy bên cạnh chúng còn có một cái lồng to. Trong lòng biết không ổn, không kịp nghĩ tạo sao chúng có thể phá được vòng phòng hộ của ta. Các binh lính cũng phát giác ra liền chạy tới định tra hỏi. Mấy người kia bị phát giác, không làm thì thôi, mà đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp đem sừ từ thả ra. Ánh mắt sừ từ rực đỏ, nước miếng chảy liên tục. Không ổn, bọn chúng cho sừ từ uống thuốc kích thích, cố ý kích thích tính cuồng hưng của sừ từ

Sừ từ gặp người liền gầm rống. Menfuisu vừa mới lấy được một đầu thủ cấp giờ lại phát giác ra còn một con nữa. Hẳn không hề suy nghĩ, trực tiếp xông lên. Sừ từ đã tính đã thành cuồng loạn hưng mãnh, làm khí lực của Menfuisu giảm hơn phân nửa, lúc này gần như mất đà. Sừ từ giơ chân trước vồ đến, khiến Menfuisu bị chụp ngã xuống đất. Binh lính xung quanh chỉ biết vây quanh, không ai dám xuống tay. Đội trưởng đội đặc chủng Cindy lập tức rút kiếm xông lên trợ giúp Menfuisu. Betty và Emi luôn bên người bảo hộ ta. Tiểu Kail cực kỳ khẩn trương, ta vỗ vỗ đầu hẳn, không thể làm gì khác, chỉ có thể đứng tại chỗ cầu nguyện Menfuisu bình an vô sự.

Carol nóng lòng như lửa đốt xông lên, nhưng nàng vốn yếu đuối, chẳng những không giúp được gì mà còn bị sừ từ cào thương không ít, khiến Menfuisu nổi giận lôi đình. Mắt thấy Menfuisu bị sừ từ quật ngã xuống đất, rất khó xoay người. Nàng lại cảm chủy thủ đâm thẳng tới trúng mắt sừ từ. Mọi người cấp tốc lui về sau. Các binh lính cũng xông lên đâm vũ khí vào sừ từ, đem Menfuisu cứu ra

Rất cực có thể thở một hơi, ta còn chưa kịp thả lỏng, lại phát hiện mấy con sừ từ khác bị mùi máu tươi hấp dẫn mà đang lần tìm tới. Không tốt! Cả một đàn sừ từ đang kéo tới! Ta mắt sắc phát hiện ra bóng dáng Izumin, trong lúc hỗn loạn ta vẫy vẫy tay, hẳn nhìn thấy liền che kín mặt đi tìm chỗ tá. Lá gan cũng thật lớn, tuy giờ đang loạn thất bát tao, nhưng cũng không có nghĩa là người sẽ không bị người nhận ra

Bị mùi máu tươi hấp dẫn mà lần tới là bản năng của loài sừ từ. Tuy số lượng không nhiều nhưng vẫn rất khó ứng phó. Ở dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, rất cực sừ từ cũng bị cường chế hơn phân nửa.

Làm người ta kinh ngạc nhất là con sừ từ bị hạ được kia, trên người nó đã có rất nhiều vết thương lớn. Vừa mới nó dùng ánh mắt hung hăng nhìn chăm

chăm, tất cả mọi người đều cho rằng nó đã mất khả năng cử động, không nghĩ tới nó đang chờ đợi khôi phục, chuẩn bị một kích cuối cùng

Carol được nâng lên nguyên khiếu rời đi, xung quanh có người bảo hộ. Đang chuẩn bị rời đi, con sư tử đột nhiên nhảy dựng lên, cắn vào vai phải của Carol, một trảo hất Ruka ra, hướng dòng sông chạy tới. Mọi người sợ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, không dám rời vũ khí. Menfuisu ngừng đuổi theo, dồn sức vào cây mâu. Ta cầm cung tiễn bên cạnh đặt vào tay Izumin ý bảo hãy khai cung

Hai tiếng bén nhọn xé gió đồng thời vang lên, vũ khí của hai người họ đồng thời cắm phập vào người con sư tử điên. Nó vẫn cố liều mạng nhảy lên, mang theo Carol cùng rơi xuống dòng sông Nile.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Có phải hay không bọn họ hiện nghi ngờ ta rồi?

Hôn lễ không thể hoàn thành, Carol cũng đã biến mất. Con sư tử kia nhưng thật mệnh tiền, không có đi cùng Carol đến hiện tại.

Biết Carol đang ở hiện tại, ta thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vết thương của nàng chỉ có y học hiện đại mới có thể chữa khỏi cho nàng, nếu mà ở lại cổ đại thì chưa chắc đã chữa được. Vì trấn an Menfuisu nóng ruột không yên, suốt ngày đi tìm Carol, ta phải mất nhiều công sức. Cuối cùng mới nghĩ ra một kế, đó là giả trang thần dụ nói cho hắn, Carol quay về với mẫu thân để chữa thương. Menfuisu thể này mới yên ổn không ít

Hiện tại việc quan trọng là phải điều tra ra ai là kẻ đã ra lệnh cho đám người kia thả sư tử ra. Phản ứng đầu tiên của tể tướng Imhotep chính là nhìn ta. Ta kém chút nữa đã chụp cái bàn to quăng vào mặt ông ta. Người cái tử lão nhân, sao lúc nào cũng không chịu để cho người ta yên vậy. Bên trong khu vực sân có thủ hạ của ta, đó là dùng để bảo hộ Menfuisu và Carol. Ta cố nhìn xuống tức giận, trong lòng thâm hạ quyết tâm, thế trước cái trấn nhà kia, nếu mà tìm không ra kẻ đứng đằng sau giật dây, ta thà chết đi cho rồi

Hoàng tử Izumin chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, ta vui vẻ mở một yến tiệc đưa tiễn. Hắn và cái đám thị vệ của hắn giương mắt nhìn ta, Izumin nhìn không ra cảm xúc gì. Uống rượu, xem ca vũ, khoái hạt vô cùng. Nhìn không thấy lạc thú từ phía Izumin, ta cũng có điểm chán, liền nói thẳng với bọn họ, viên thuốc kia chỉ là khổ hoàn, trừ bỏ làm miệng khó chịu, cộng thêm tăng hàn tính trong người kéo dài vài ngày, đã sớm mất đi hiệu lực

Nghe xong, bọn thị vệ kia thần sắc khó coi tới cực điểm. Izumin nhưng lại mỉm cười. Thân thể không có gì khác thường, hắn đã sớm phát giác. Hắn đã sớm xác định, Asisu không có ác ý gì với hắn hết. Lần này đi Thượng Ai Cập, hắn lại phát hiện thêm một điều thú vị, Asisu không yêu Menfuisu, hoặc là nói, nàng chưa từng đưa Menfuisu vào tim. Khó trách lúc trước nàng không hề nóng nảy, cũng không thương tâm, còn mang theo hắn về Thượng Ai Cập.

Izumin khinh tức mày, nàng làm sao biết hắn có thể bắn trúng sư tử? Chẳng lẽ nàng không sợ hắn sẽ bắn tên về phía Menfuisu? Tâm tư kín đáo Izumin hiện giờ lại có chút hồ đồ. Từ lần đầu tiên gặp Asisu, hắn chưa bao giờ đoán trúng được tâm tư của nàng. Ở nàng liên tục xuất hiện những điều ngoài ý muốn. Đột nhiên, Izumin nghĩ tới, Asisu chơi đùa mình kiểu đó có phải hay không vì hắn đã từng quất nàng một roi? Không thể nào, nữ tử này khi trả thù cũng quá nặng thôi

Thấy Izumin trong mắt có động, nhìn chăm chăm lưng ta. Có lẽ hắn đã rõ nguyên nhân tại sao ta gây khó dễ cho hắn. Vui vẻ nâng chén lên hướng hắn ý bảo, chúc mừng ngươi, đoán trúng đáp án. Izumin bên miệng một tia cười khô, nữ nhân, quả nhiên không thể chọc

Menfuisu có kinh nghiệm tra khảo rất tốt, khiến mấy nam nhân kia phải khai rõ, mệnh lệnh kia đến từ thần điện

Nhận được tin này, “Xoát” một tiếng, lấy người dẫn đầu là Imhotep, các quan viên khác ánh mắt đều nhìn thẳng ta. Ta tức giận cười thành tiếng, các người hỗn đản! Trừ bỏ nghi ngờ ta, trong óc các người không còn dung thứ gì khác sao?

Menfuisu đứng về phía ta, căn bản không tin ta có thể làm loại chuyện này. Kỳ thực hắn là cố ý. Bỏ qua một bên tỷ tỷ này, cưới một lão bà nhất không đủ che, nhị không danh, kia còn không phải muốn làm gì thì làm. Ở trước mặt ta, hắn muốn hạ thấp mình. Ở trước mặt Carol, hắn lại là một đại nam tử hiên ngang. Carol hấp dẫn hắn là một chuyện, mê luyến quyền lực lại là chuyện khác. May mắn là ta không hề nhớ nhưng gì quyền lực cả, ta không muốn cùng Menfuisu tranh quyền đoạt lợi, chỉ có thể tránh xa. Không tất yếu bên ngoài bốn phía tung hô, chỉ cần tất cả hiểu rõ ta không phải kẻ để bắt nạt là được.

Chuyện này xem ra không thể chỉ trông đợi vào người hoàng cung, ta phải đi điều tra thôi

Đêm khuya, ngọn đèn ầu ầu sáng lên. Vài người đang khẩn cấp thương lượng, hoàng cung điều tra càng ngày càng gấp rút, bọn họ muốn biết rốt cuộc là ai muốn hại hoàng đế Faraong, phá hư hôn lễ của bọn họ. Thần quan Kelly bắt đầu nóng nảy. Lúc trước, hắn thế nào lại bị ma quỷ ám ảnh nghe mệnh lệnh phía trên, phái người thả sư tử cuồng ra. Chỉ tại phần thưởng hoàng kim to lớn kia khiến hắn bị mờ mắt. Hiện tại sự tình bại lộ, còn chưa kịp diệt khẩu, đã bị thị vệ hoàng cung bắt đi. Không được, hắn phải nghĩ biện pháp để mấy kẻ kia vĩnh viễn không thể mở miệng được. Kelly triệu tới Richard và June. Bọn họ đều là thần quan của cung điện, nghĩ biện pháp diệt khẩu chắc không khó, chỉ cần cẩn thận hành sự. May mắn, tất cả mọi người đều nghi ngờ nữ hoàng Asisu, tạm thời không có ai nghi hướng bên này. Cấp trên đã có chút nóng vội, nếu không giải quyết chuyện này ổn thỏa, bọn họ cũng đừng

nghĩ sống sót

Điều tra không kết quả, vài người vẫn còn đang chất vấn trong lao. Hộ vệ đã có phần mệt mỏi

“Người nào?” Binh lính thấy có người đi đến, lập tức chặn lại quát hỏi

“Ta đến đưa com” Một thị nữ cầm đồ ăn trên tay đưa lên cho binh lính kiểm tra

“Người mới đến?” Binh lính hoài nghi hỏi, người đưa com mỗi ngày đều là Ari, thế nào hôm nay lại đổi người

“Nữ quan Ari hôm nay bận rộn quá, nên ta tới thay nàng” Thị nữ giải thích

Ra là thế “Được rồi, người nhanh nhanh chút” Mở cửa địa lao, thị nữ tiến vào. Cảnh tượng trước mắt khiến nàng giật mình. Nguyên tưởng rằng những gian tế kia bị tra hỏi đến thê thảm, hiện tại xem ra không phải như vậy, bọn họ trên người đúng là có thương tích nhưng lại được băng bó tốt. Trừ bỏ chân bị xiềng xích, họ hoàn toàn mạnh khỏe

Nàng đặt đồ ăn xuống, lui nhanh ra ngoài.

Đền chỗ không người, thị nữ kia liền lau hết trang điểm trên mặt, lấy tóc giả xuống, thay quần áo khác, xoay người lại thành một nam nhân. June thanh tú ai cũng biết, nhưng là không nghĩ tới khi hần phần thành nữ nhân rồi thì lại khiến người ta khó mà nhận ra được. Hần quan sát đã lâu, biết được mỗi lần đưa com đều là Ari. Thời gian cũng tương đối ổn định, lần này, hần cố ý đi trước một bước, tránh đi Ari, đem đồ ăn có độc vào, nhằm những tên gian tế kia vĩnh viễn ngậm miệng

June cầm quần áo thị nữ trong tay, nghênh ngang đi đến thần thiện

Vài ngày sau, June vui vẻ nghe thấy tin mấy tên gian tế kia bị trúng độc chết. Menfuisu vì thế mà lửa giận ngút trời, hường nữ hoàng Asisu hung hăng phát ra câu kinh. Ha ha, giả trang thị nữ Ari, càng dễ dàng đem tiêu điểm dẫn tới vị nữ hoàng xinh đẹp kia

Mấy ngày nay, thấy Asisu mặt co mày cau, June trong lòng có chút tiếc nuối. Mỹ nhân xinh đẹp như vậy nếu có thể gả cho hần thì tốt quá. Hoàng đế Menfuisu đúng là không có mắt nhìn, lại đi coi trọng tiểu nữ nhân Carol. Bất quá, cái cô tóc vàng kia cũng có nồng vị nữ nhân đấy chứ. Đáng tiếc a! Thế mà bị mất tích.

Giải quyết xong, June chuẩn bị tối nay cùng Kelly, Richard họp lại. Vàng tới tay, nhiệm vụ cũng hoàn thành

Ban đêm, ánh đèn ảm ảm lại lần nữa được châm lên. June cùng Kelly cười đến đắc chí ý mãn. Bọn họ đã làm xong đại sự, thuận lợi thoát khỏi nguy cơ bị nghi ngờ, đương nhiên đáng chúc mừng. Lúc gần đi, June còn tiễn Kelly một đoạn đường, coi như cảm ơn hần đã nghĩ ra cách hay

Ba ngày sau, gia nhân nhà June phát hiện, June chết bất đắc kỳ tử trên giường. Kelly kinh hãi

Hần cực kỳ sợ hãi đi tìm Richard, phát hiện đối phương cũng đang trong tình trạng khủng hoảng. Hai người càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp. Chẳng lẽ cấp trên thấy bọn họ là mối đe dọa của mình nên muốn giết người diệt khẩu? Hiện tại chỉ có hai con đường, một là trốn, hai là phản kích

Kelly luyến tiếc chức quan trước mắt. Phải biết rằng, quyền uy của thần quan Du Thủy là rất lớn. Ngay cả việc chiếm tiện nghi của nữ nhân cũng đương nhiên được coi là danh chính ngôn thuận. Nếu bản thân trở thành một đào phạm thì đi đâu mới có được cuộc sống sung sướng như thế? Còn nữa gia nhân 40 cái đầu lăm lờ thì trốn kiểu gì, trốn chỗ nào?

Nếu muốn phản kích, thì làm như thế nào? Hần mất mao hung quang, một khi đã như vậy, thì rõ ràng một không làm, hai không dứt. Trực tiếp tìm cơ hội xử lý cấp trên

Kelly tìm đến gian tế mà chính hần đã cài vào những đồng bọn khác, chỉ thị chúng phải làm gì

Đại thần quan Kaputa gần đây rất hăng hái. Nhìn trong phòng mình toàn là vàng kim cùng mỹ nghệ nguyên chất, hần liền thỏa mãn tràn ngập. Chỉ là, gần đây có chút sự xảy ra ngoài ý muốn, khiến hần có chút lo lắng. Không sao, thế nào rồi cũng giải quyết êm xuôi, giờ chỉ hy vọng cô gái hoàng kim sông Nile kia nhanh chóng trở về

Nhìn bức tượng bán thân cô gái sông Nile trong phòng, Kaputa ý loạn tình mê bước nhanh đến, hôn lia lịa. (Tojikachan: Ta ghê cái ông này, chết đi cho rồi). Bức tượng hoành kim hình người còn khiến hần tâm động, nếu là thật thì tốt biết bao a! Nhớ đến màu xanh đôi con người thấu triệt kia, nhớ đến làn da trắng trơn mịn, trong mắt Kaputa càng thêm sáng rõ

Hừ! Asisu thật vô dụng, bị Menfuisu từ hôn lại không đi trả thù. Nữ nhân này, thanh danh đã xấu đi truyền khắp địa lục. Mỹ nhân hoàng kim a, lúc nào người mới chân chính thuộc về ta? Nếu ta là Faraong, ha ha, nhất định ta sẽ đem nhét người vào hậu cung, hảo hảo mà tiết ngoạn. Menfuisu chưa có con nối dõi, nếu hần mà chết, Ai Cập sẽ một lần nữa tiến cử người xứng đáng cho ngôi vị Faraong. Tuy quyền lực của tể tướng rất lớn, nhưng thần quan không hần là không đủ sức làm Faraong. Nếu ta làm Faraong, nhất định sẽ đem cả cái nữ nhân băng thanh ngọc khiết kia ném vào hậu cung. Mặc cho hai cái mỹ nhân mặt trắng mặt trời này ở chung, ta một cái cũng không buông tha

Ôm bức tượng bán thân lạnh lẽo, Kaputa ghê tởm đem thân hình cọ cọ vào nó

“Đi thôi!” Kashu lôi kéo Chanan. Hai người họ ở trong đội đặc chủng được lệnh theo dõi Kaputa, nhìn thấy hần làm cái động tác làm người ta buồn nôn,

hai tiểu đội trưởng thật chịu không nổi. Trước mắt không có gì quan trọng cần báo, bọn họ chuẩn bị rời đi. Nữ hoàng Asisu vừa nghe tin kẻ chủ mưu là người trong thần điện, ý nghĩ đầu tiên đó là Kaputa. Đáng chết đầu bóng lưng luôn luôn tham lam lại có dã tâm, rất có khả năng hẳn thừa dịp Menfuisu chưa có con nối dõi mà hãm hại Menfuisu. Nhưng thám thính đã lâu lại không có thu hoạch gì, chỉ thu được một điều, hẳn thường cợ cợ mặt bức tượng bán thân cô gái sông Nile, rồi ngắm nghía một căn phòng toàn hoàng kim, rồi nở nụ cười hờ hả răng nanh

Bên kia, Cindy có phát hiện. Cindy luôn bí mật giám thị động tĩnh của nhà ngục, nên phát hiện ra chuyện June cài trang mạng thức ăn vào. Vì dẫn xà xuất động, hẳn có ý đầu độc June, làm cho đồng bọn đứng ngồi không yên

Giờ chỉ cần chờ đợi Kelly và Richard tìm đến Kaputa. Nữ hoàng thích nhất xem diễn, nhất định phải tìm vị trí tốt cho nàng. Cindy thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kaputa chết

Thủ hạ của Kelly ần núp đã lâu. Đây là vương bài cuối cùng của Kelly. Giết người diệt khẩu, phương pháp tiện nhất là gì? Đương nhiên là hạ độc. Kelly mất mạo hung quanh, Kaputa ngồi ở vị trí đại thần quan cũng đủ lâu rồi, giờ thì để cho người khác hưởng thụ đi

Tùy tiện tìm cái lý do, Kelly tổ chức yến tiệc. Người được mời không nhiều lắm, đều là tâm phúc của Kaputa

Nhìn thủ hạ mang đồ ăn có tẩm thuốc độc đặt trước mặt Kaputa, Kelly cũng vui vẻ cầm lấy mà ăn. Ân, nếu không ăn thì sẽ bị nghi ngờ, chỉ cần lát nữa quay đầu lên đưa thuốc giải vào miệng nuốt là ổn.

Đang vui vẻ thưởng thức ca múa, bỗng nhiên từng người gục xuống. Kelly giả vờ thống khổ ôm bụng ngã xuống, mắt thấy Kaputa cũng đang đau đớn không kém, hẳn nhìn không được trong lòng đắc ý. Richard mặc danh kỳ diệu phát hiện, trừ hẳn ra thì toàn bộ mọi người đều gục hết ra đất. Hẳn bị dọa hoảng thần, xông lên vội đỡ lấy Kaputa “Đại thần quan, sao lại thế này? Các người sao vậy?”

Ánh mắt vẫn đục của Kaputa đột nhiên bén nhọn đứng lên. Hẳn đẩy mạnh Richard ra, oán hận nhìn hẳn chăm chăm. Richard tay chân luống cuống “Đại thần quan, không... không phải ta”

Kelly thống khổ rên nhẹ “Richard, người lại dám đối chúng ta như vậy”

Richard gấp đến độ muốn khóc, bên cạnh mấy kẻ bị hạ độc đều có vuron tới nắm chặt lấy vạt áo hẳn, vẻ mặt thống hận. Hẳn hoảng loạn một cước đá văng mấy người kia, nghiêng ngả cuống cuống hướng cửa chạy tới. Nhìn thấy Richard chạy thoát, Kelly đi tới bên người Kaputa “Đại thần quan, người có sao không?”

“Người đâu? Cứu a!” Chung quanh người ào ào la hét, thanh âm suy yếu cố gắng kêu những người bên ngoài tới, nhưng không hề có một ai chạy vào.

Kaputa quay đầu hung tợn nhìn chăm chăm Kelly, nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng tiếng “Người cũng liên quan?”

Sự đắc ý trong mắt Kelly rốt cuộc giấu không được. Hẳn từ từ đứng thẳng mình “Đại thần quan, người mới là người nên xin lỗi ta” Ác nhân hại người cần gì tìm lý do. Không phải, nói thế nào mới có thể để bản thân thoải mái?

“Tại sao?” Kaputa mặt đã vằn vẹo, nếu không phải không thể động dậy, hẳn đã sớm cho tên tiểu tử kia mấy cước

“Tại sao? Ha ha, người còn hỏi tại sao? Lúc trước là người lệnh cho chúng ta thả sư sử ra. Hiện giờ, chúng ta không còn giá trị lợi dụng nên người muốn chúng ta vĩnh viễn biến mất chứ gì?” Kelly gần như điên cuồng mà cười lớn.

Kaputa giật mình, trực giác mách bảo không ổn “Người đang nói cái gì?”

Kelly mất đồ vắn, hẳn xông lên bắt trụ Kaputa chất vấn “Người còn giả ngu? Vậy người nói cho ta biết, vì sao June chết?”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Kaputa tuy đầu óc mẩn não ruột già nhưng vẫn có phản thông minh. Hẳn cảm giác có gì đó không ổn, muốn rời khỏi phòng này để tránh đi

Bỗng cửa mở ra, Menfuisu, Asisu, Imhotep, Minue bước vào. Đứng đằng sau còn có Richard bị binh lính trói lại. Kaputa vuron tay, run rẩy cầu cứu “Hoàng đế Menfuisu... cầu người... cứu ta, cứu ta với...”

Menfuisu mắt như muốn phun lửa, xông lên một cước đá hẳn thành hồ lô lăn. “Hạ lưu, dám giết hại ta và Carol” Hẳn rút ra thanh kiếm chạm ngọc đâm thẳng xuống.

Đừng nhìn cái thân hình “mũm mĩm” của hẳn mà đánh giá, thật ra tốc độ của hẳn không chậm. Hẳn lẩn tránh được mũi kiếm, chỉ bị thương cánh tay.

Ta lắc lắc cây quạt, đầu bóng lưng đáng chết, giữ lại về sau cũng chỉ gây hại cho dân. Vậy có nên mượn cơ hội này để Menfuisu giết hắn không? Ta liếc mắt một cái về phía lão đầu son dương, thấy hắn có chút xấu hổ, sau chuyện này người nên tin tưởng vào ta thôi. Kaputa còn có một bức tượng bán thân Carol, nhất định ta sẽ lấy ra cho hắn xem

Nhìn Kaputa đang đau khổ cầu xin tha thứ, ta có chút giật mình. Không nghĩ tới đầu bóng lưng này miệng hoàn đỉnh nghiêm, thế nhưng luôn luôn không nhận chiêu. Bất quá, nhân chứng đã có, còn vật chứng thì không khó để tìm thấy. Mưu hại hoàng đế Faraong, hừ, lần này người thoát làm sao được. Kỳ thực, đề cho ta hận chính là, tên đầu bóng lưng này lại dám gắn tội lên người ta. Không lẽ hắn sợ địa vị của ta ở Ai Cập còn chưa đủ xấu hổ? Quả nhiên, khi ta muốn làm thiện thì người lại không muốn. Nhân cơ hội này để những người khác biết rõ thực lực của ta cũng tốt.

Kaputa đã chết. Mối lo âu đã tích tụ trong ta rốt cuộc cũng có thể buông. Trong nguyên tác, tên đầu bóng lưng thủy chung bám lấy câu chuyện giờ đã thật sự không còn. Mà ta cũng không có bị trừng phạt gì. Vậy có phải hay không đại biểu, vận mệnh của ta đã có chút thay đổi?

Ha ha, Ruka đã nhận chỉ thị của Izumin đến Ai Cập tìm Carol. Ta nghĩ, không bao lâu nữa, Carol sẽ trở về. Ta phải đội đặc chủng theo dõi hắn, phát hiện hắn mang người đến sa mạc Arab. Izumin, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt

Nữ thần sông Nile a, thỉnh cầu người thương xót chút cho ta này nữ tử thế kỷ 21 đi. Ở thời đại này, ta không dám yêu, không dám trả giá, sợ hãi kết cục sẽ không thay đổi chút gì. Người đã yêu thương Carol như vậy, có thể chia sẻ chút ít sang cho ta không? Ta sẽ báo đáp người, ta sẽ giáo cho người cách chơi mạng chược – trò chơi muôn thuở của người Trung Quốc, để người ở thần giới bớt nhàm chán a (==)

Đại khái thời gian trong truyện với thời gian ở thế kỷ 21 có chút bất đồng, phải mất những hai tháng mới nhận được tin tức Carol trở về. Ta lúc này từng bước từng bước theo dõi Ruka, lên thấy được Carol. Tuy cánh tay vẫn còn cuốn băng nhưng về mặt của Carol rất thoải mái, chắc không còn vấn đề gì. Nhưng là thương thế nặng như vậy, ít nhất cũng phải mất một năm tĩnh dưỡng mới bình phục hoàn toàn. Vậy mà mới hai tháng, Carol đã cử động được hoàn toàn tự nhiên. Này này, không lẽ truyện tranh bị BUG? (lỗi)

Ruka quả nhiên rất trung thành và tận tâm. Sau khi tìm thấy Carol, việc đầu tiên là có ý chỉ sai phương hướng, đem tiểu cô nương mù đường kia dẫn tới sa mạc Arab. Izumin vì cùng Asiria liên minh nên cũng đang ở sa mạc Arab, cùng Angon bí mật thương nghị. Đáng tiếc Unasu xuất hiện, khiến bao tính toán của Ruka hoàn toàn hỏng bét. Có đôi khi không thể không nói, ta rất thích Carol tạo ra tình huống nan giải a. Ta phải đội đặc chủng giả trang làm phường ăn cướp, tạo cơ hội cho Ruka “lạc đường”. Trong nguyên tác vốn là người của Asisu muốn chặn giết Carol, lúc này mà không can dự một phen, Carol thật sự về thành Tebe, thì ta làm sao được gặp thần tượng a

Ruka đưa nhỏ này thật cơ trí. Thấy tình thế không ổn, cố ý ôm Carol, Unasu chỉ có thể đứng phía sau đối phó với cướp. Thuận theo tình thế liền thoát được giám thị của Unasu. Một trận cát bay cuốn cuộn, ta tránh ở một bên nhìn Ruka cười lạc đà chạy vội, ta có chút ghen hờn nhìn trần trời. Có thể đem cười lạc đà cùng cát phủ một loại, thật không dễ dàng.

Tìm một cơ hội đem Unasu xoay vắn, thuận tiện ẩn mình vào đám người đi. Ta mang theo ít người lên theo sau Ruka. Hắn chạy vội, xác định thoát khỏi Unasu, tìm kiếm phương hướng tới sa mạc Arab, lúc ấy đã là ban đêm. Không có quang ô nhiễm gì, nhìn sa mạc ban đêm thật đẹp a. Bầu trời đầy sao, ánh trăng phảng phất đã kéo ngắn khoảng cách với địa cầu. Vươn tay là có thể nhìn rõ những đường chỉ tay

Đột nhiên có chút hoài niệm cảnh sinh hoạt hiện đại. Ban đêm chính là một loại cuộc sống điên cuồng bắt đầu. Tiếng người ồn ào, đèn đuốc sáng trưng. Dù loại cuộc sống về đêm dưới ánh đèn bắt đầu. Không có ánh sáng ngời của ban ngày, hôn ám ngọn đèn mọi người tha hồ mang theo đủ loại mặt nạ mà tiêu xài thời gian của mình. Say rục đàng mê, nghe hồng lóe ra. Những ngày như vậy đã quá xa. Hoàng quyền, âm mưu, những thứ mà ta chỉ có thể thấy trong TV giờ lại phát sinh trên người ta.

Đột nhiên nhớ tới trước kia luôn thích nằm lì ở nhà. Kỳ thực, làm trạch nữ không hẳn không tốt. Chỉ cần có Internet thì vô luận ở nơi nào cũng có thể để linh hồn tự do bay lượn. Tin tức hiện đại tuy phần lớn đều là lừa gạt nhưng tâm cũng là tự do. Còn ở thời đại xa lạ này... ta ngoài cười nhưng trong lại tức giận, cảm xúc tự do chỉ có thể dấu kín, ở ngoài mặt chỉ có thể đeo lên cái mặt nạ vô cảm. Muốn tìm đến một nơi có thể an tâm dựa vào nhưng lại không dám tìm. Ta vĩnh viễn không biết, nơi nào mới thực sự là nhà của ta

Hai cái lãnh đạo hai nước vừa mới định xong hảo minh ước, liền ở trong trại uống rượu. Hoàng đế Angon nửa nằm nửa ngồi để khéo léo che dấu mệt mỏi, đàm phán với vị hoàng tử khôn khéo, quá mệt mỏi. Bọn họ ở nơi nhâm sơn son âm, nơi này đều là ốc đảo. Nhìn Ruka, ta ý bảo Cindy đánh ngất hắn. Dù sao không đánh ngất hắn thì hắn cũng sẽ giả bộ bất tỉnh.

Ruka đột nhiên ngã xuống, khiến Carol sợ hãi. Nàng ghé vào người Ruka lạnh run, khóc kêu. Một đám binh lính đột nhiên xuất hiện, bọn họ bức Carol vào trong một lều trại. Ta bảo Cindy kéo đi sự chú ý của bọn lính, rồi lên đi đến cửa lều trại. Kiểm tra lại quần áo, cố ý biến thành chặt vật chút, cắn răng một cái, ngã vào trong

Carol đang phát run, lại nhìn thấy một người bị ngã vào, cả kinh nhảy dựng. Ta ngồi dậy, tươi cười sáng lạn hướng nàng chào hỏi “Đã lâu không thấy, Carol, người rốt cục đã trở lại a” Mặt nàng từ trắng bệch giờ chuyển sang hồng nhuận, trong ánh mắt cũng dần dần chứa đầy nước mắt. Ta chậm chậm đứng thẳng lên, cười cười “Hoàng tử Izumin, cũng đã lâu không thấy người”

Tựa vào ghế tràng kỷ Izumin trên mặt là biểu tình cổ quái, vốn tư thế thoải mái giờ lại trở nên cứng ngắc. Lời kịch của hắn đột nhiên bị Asisu ngã vào này đoạt mất, miệng khẽ nhắc từ lâu thế nhưng cả ngày vẫn không phun nổi nửa chữ. Nữ nhân này, có thể hay không tạo ít đi tình huống ngoài ý muốn? Nếu ngày càng nhiều, không biết trái tim mình có thể hay không chịu được

“Ngượng ngùng a. Ta đang đi dạo ở sa mạc, đột nhiên phát hiện ra một cái ốc đảo. Vốn buổi tối muốn xin ngủ nhờ một đêm ở đây, nào biết đâu có nhiều binh lính như vậy. Ta nhất thời tò mò nên vọt vào xem ai ở trong này. Hoàng tử Izumin, chúng ta thật hữu duyên”

Izumin biết rõ nữ nhân này nói dối thế nhưng lại không biết nói gì mà chống đỡ. Nàng không có khả năng đến nơi này một mình, chắc chắn còn có binh

lính ở phụ cận. Làm sao bây giờ? Liệu có thể dễ dàng đem cô gái sông Nile về Hitaito không đây?

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thành công theo Carol lên lồng

Nguyên bản thăm nghĩ bắt cô gái sông Nile, hiện tại bắt một tảng một, được “tặng” thêm Asisu. Khiến Izumin bó tay bó chân chính là hắn không biết xung quanh có bao nhiêu binh lính Ai Cập. Lần này cùng Atsiria bị mất liên minh lại bị Asisu xông vào, thật sự là sai lầm. Izumin trong lòng suy nghĩ ngổn ngang, trên mặt vẫn là vẻ tao nhã thanh lãnh

Ta ý bảo hoàng tử Izumin ra ngoài, nói cho hắn ta muốn xem miệng vết thương của Carol. Izumin sắc mặt không thay đổi, thuận theo đi ra ngoài, còn cẩn thận thả xuống rèm cửa. Ta đã sớm biết người muốn đi kiểm tra xem có lính Ai Cập nên tốt bụng cho người cái cơ. Ta mới không quan tâm chuyện người liên minh cùng Atsiria đâu. Lại công minh thư này sẽ không có hiệu quả, nó sẽ bị lộ ngay khi thành trì Atsiria biến thành bùn

Một phen kéo Carol lại, không để ý sự phản đối của nàng, trực tiếp cởi bỏ băng vải. Carol đỏ mặt không thôi, giãy giụa kích động mà ngất đi. Ta sờ sờ cái mũi, thật xin lỗi a, ta cũng không phải OOOXXX người, kỳ thực không cần sợ hãi như vậy. Băng vải tháo xong, ta đem Carol trở mình úp xuống, cẩn thận xem. Nga nga nga, thế kỷ 20 kìa có tiền quá nhiên lợi hại, vai trước kia bị sự từ cần giờ hoàn toàn mịn màng, không để lại sẹo. Cẩn thận nhìn, trên làn da còn có một điểm đỏ nhạt, qua một thời gian sẽ mất đi. Không biết nàng dùng phương pháp gì để tẩy da nhám, ta rất tò mò a tò mò. Chuyện này mà cho mọi người biết thì chắc chắn sẽ bị cho là thần tích. Có thể tự do xuyên qua thật tốt

Izumin khẩn cấp an bày binh lính tìm kiếm bốn phía, nhất định phải tránh đi tai mắt của Atsiria. Đối với Asisu, hắn thủy chung có chút ngoan không dưới tâm. Sau vàng quang chói mắt của cô gái sông Nile, Asisu tựa hồ một điểm cũng chưa bị che khuất. Lúc đầu bắt gặp, ở chung càng lâu, càng cảm nhận rõ được sức quyến rũ của nàng. Tựa như hương thơm thuần rượu ngon, nàng chẳng những mang lại cảm giác thơm ngọt, còn khiến cho người ta say khuyên đảo. Izumin sinh ra đã là một chính trị gia, lo lắng đầu tiên là lợi ích của quốc gia. Trước mắt xem ra, so với người có được một nửa quyền thừa kế là cô gái sông Nile thì người trân quý hơn lại là người thất thế Asisu. Tuy hắn không rõ vì sao nữ nhân thông minh này lại tùy ý để cho sự tình phát triển như vậy. Bất quá, nhìn Asisu cảm tình vẫn là trống rỗng, hắn lại phi thường cao hứng

Hoàng đế Angon không ngủ được nên ra ngoài đi bộ, đúng lúc đó binh lính báo lại, nói Hạ Ai Cập đã phát hiện ra hành tung của cô gái sông Nile. Izumin giả vờ cảm tạ nữ thần Ituntê. Nghe thấy thanh âm của Angon, Carol từ từ tỉnh dậy. Khi nhìn thấy tên hoàng đế tàn bạo háo sắc Angon kia, Carol mặt càng thêm trắng bệch. Ta kéo nàng lại, giúp nàng mặc lại áo, Carol vẫn chưa hoàn hồn. Cũng không thể trách nàng, tiểu thư này từ khi xuyên không đến Ai Cập gặp hết nạn này đến nạn khác, căn bản không được thả lỏng chút nào. Nhìn khuôn mặt thanh tú thường xuyên bị dọa cho trắng bệch, ta không khỏi than nhẹ.

Izumin đứng ngoài cửa ho nhẹ thanh rồi tiến vào. Ta hi hi cười, nguyên lai hắn cũng biết chào hỏi nha. Ta còn cho rằng hắn là loại nam nhân tự cho mình là trung tâm nữa chứ. Không hiểu bạn tâm lòng phụ nữ, đôi khi lại ôn nhu vô cùng. Thế mới nói, trong tiểu thuyết ngôn tình, nam số 2 thường được chào đón nhất. Đôi khi nam chính có đủ loạt khuyết điểm, khả năng số 2 thường lại biểu hiện đủ loại ưu điểm. Tình yêu là mù quáng, phim truyền hình cùng tiểu thuyết cũng mù quáng. Tựa như ta cũng không rõ vì sao Carol lại động tâm với Menfuisu tàn bạo, lại sợ hãi Izumin thâm tình ôn nhu. Chẳng lẽ nàng lại giống như tiểu động vật, hở mắt nhìn thấy ai trước tiên liền coi là mẹ, tình yêu đầu tiên vĩnh viễn là trân quý nhất? Ngó, thật sự, hiện tại cũng không suy nghĩ cẩn thận

“Tình huống hiện tại hắn là các người đã rõ, tên hoàng đế dã man kia đang ở phụ cận. Hy vọng các người cẩn trọng một chút, nếu bị hắn bắt đi, ta cũng khó mà cứu được các người” Hắn nhìn về phía Carol. “Nếu người không hy vọng có kết quả như vậy” Cẩn một lộn tóc, ta có chút kỳ quái, câu cuối cùng kia hắn là nên nói với hai người chúng ta chứ, sao hắn lại chỉ nhìn một mình Carol? Ài, nam nhân tâm như kim đáy biển. Không rõ nha không rõ

Carol lo lắng. Đáy lòng mong mỏi muốn gặp Menfuisu luôn dày vò nàng. Khi nàng biết tin tức Hitaito liên minh với Atsiria, cuộc sống hàng ngày càng gian nan. Nàng vô đầu suy nghĩ rốt cuộc cũng nghĩ ra phương pháp. Ví dụ như, tìm hai cái thảm làm thể thân, tìm cái khăn trùm kín làm giả thị nữ. Ta cũng gài vò hưng trí bùng bùng theo nàng hành động. Sau khi ra khỏi lều, chúng ta bị thị nữ khác đưa cho 2 bình rượu, thành công trà trộn vào đám người.

Ta mắt sắc phát hiện ra bóng dáng Angon, liền dẫn vọt đến phía sau một gốc cây. Carol chuyển đầu, phát hiện không thấy Asisu, kỳ quái tìm hết đông tây. Đang ca ngợi sự tuyệt sắc của cô gái sông Nile, Angon phát hiện ra Carol, nữ nhân kia bóng dáng nhỏ gầy rất giống nữ hải quật cường kia. Hắn gọi trụ Carol, lệnh cho nàng xoay người lại.

“Đợi chút, hoàng đế Angon” Phát giác ra chúng ta trốn đi, Izumin đứng lúc ngăn trở Angon. Hắn thần sắc thản nhiên đi tới “Hoàng đế Angon, nữ nhân này là người đã khiến ta hao phí bao tâm huyết mới lấy được về tay, ta quyết định cưới nàng làm vợ”

“Nga, thì ra là ý trung nhân của hoàng tử Izumin a” Mới vừa cùng Hitaito liên minh, không nên vì loại chuyện nhỏ này mà gây mâu thuẫn. Hoàng đế Angon trên mặt tươi cười buông đôi mắt sắc kia xuống. Hừ, như vậy cũng tốt, nói vậy hắn đối cô gái sông Nile không còn dã tâm

“Vì sao thừa dịp ta không có mặt mà trốn khỏi lều?” Izumin thanh âm ở trên đỉnh đầu Carol vang lên. Carol không dám nói gì, mắt cũng không dám mở.

“Không có sự cho phép của ta, không được ra ngoài” Nhẹ nhàng mà bắt lấy tay Carol, Izumin vẻ mặt ôn hòa phân phó. Hoàng đế Angon sờ sờ cằm,

xem ra, hoàng tử hứng thú với bộ dáng nữ nhân như vậy

“Hừ, sao không lên tiếng, cô gái sông Nile? Không lẽ ngươi không muốn hoàng đế Angon cứu ngươi sao?” Izumin thanh âm vang lên bên tai Carol, hung hăng đem nàng ôm vào lòng

“Ha ha ha, nguyên lai hoàng tử Izumin rất nhu tình a” Angon ha ha cười to. Nam nhân này, vĩnh viễn không biết che dấu cảm xúc

“Bệ hạ, đã chuẩn bị xuất phát” Cách đó không xa binh lính hướng Angon chờ lệnh. Hắn quay đầu trả lời, vẻ mặt tươi cười hướng Izumin nói lời từ biệt. “Hoàng tử Izumin, thỉnh thay ta gửi lời thăm hỏi tới quốc vương Hitaito. Còn ngươi hãy hảo hảo yêu quý tân nương của ngươi đi”

Mất thấy Angon đi đã xa, toàn bộ nhu tình trên mặt Izumin lập tức biến mất không thấy. Hắn một tay kéo mạnh Carol ra khỏi lòng mình “Thật là khiến người khác thấy phiền phức. Asisu đâu? Nàng đi nơi nào?”

Ta ôm bình rượu đi ra khỏi lều rượu. “Hoàng tử Izumin, ta ở đây” Đột nhiên gian, ta cảm thấy có chút nản lòng khoái chí. Kaputa chết vốn làm ta cảm thấy vận mệnh đang dần thay đổi, khả tâm Izumin tựa hồ vẫn ở trên người Carol. Nhìn Carol bị Izumin ôm vào lòng, trong lòng ta bỗng chua chát. Thần tượng quả nhiên chỉ có thể dùng để sùng bái thôi sao?

“Thủ hạ của ngươi đâu?” Izumin nhìn thấy ta xuất hiện, sắc mặt liền dần ra

“Ngựa nổi chứng, tất cả đều chạy tan tác” Ta lạnh nhạt trả lời “Hoàng tử Izumin, nếu không, ngươi để lại chúng ta đi, nếu không, ngươi bắt chúng ta đi”

Cảm giác rõ được Asisu xa cách, Izumin vung tay lên, bọn lính liền tập hợp lại, chuẩn bị rời khỏi sa mạc Arab, vòng qua Biển Chết, cuối cùng đến Hitaito. Ta lạnh lùng nhìn hắn, tùy tiện tìm một binh lính to lớn nào đó có ba vai dày rộng có thể dựa vào để thoải mái một chút, chuẩn bị ngồi ngựa cùng hắn. Izumin nhượng mảy, đẩy Carol sang một ngựa khác, kéo ta nhập vào lòng hắn. Một trận thiên huyền chuyển, ta kinh ngạc phát hiện, Izumin lại muốn cùng ta ngồi cùng một con ngựa.

“Cô gái sông Nile tuy rằng trí tuệ, lại rất xúc động. Khả cho tới bây giờ, ta còn chưa rõ ngươi muốn làm cái gì. Ngươi so với cô gái sông Nile còn giáo hoạt hơn. Mặc kệ ngươi có chủ ý gì, ngươi đã không còn binh lính của mình, vậy thì ngoan ngoãn theo ta về Hitaito” Thanh âm dễ nghe của Izumin bên tai ta vang lên. Ta không dám quay đầu lại, trừ bỏ Menfuisu, ta chưa từng nam nhân gần như vậy. Trên người hắn có nhân nhạt hơi thở nam tính khiến ta đỏ mặt không thôi. Ta lại thấy may mắn, may mắn vì có mang theo khăn trùm kín mặt

Menfuisu đã nhận được tin tức mà Unasu báo về, biết được Carol bị một đám người không rõ lai lịch đánh lén, rồi cùng Ruka mất tích ở sa mạc Arab. Thật vất vả mới nghe được tin tức tốt, không ngờ tin xấu lại theo sát. Biết được Carol bị bắt cóc ngay chính lãnh thổ của mình, tôn nghiêm của Menfuisu bị khiêu khích. Đột nhiên nhớ tới sa mạc Arab ngay gần Atsiria, Menfuisu càng lo lắng. Hắn lệnh cho Imhotep xuất binh giám thị Nubia, truyền lệnh tất cả lính biên phòng bắt tất cả những ai khả nghi. Rồi Menfuisu lập tức xuất binh chạy tới Atsiria.

Carol đang tức giận. Hành quân gấp gáp đã tiêu hao khá lớn thể lực của nàng, nàng lại sống chết không chịu ăn những thứ Izumin mang đến. Bụng “thì thăm” đã lâu, ngủ cũng không được. Ta khuyên nàng vài câu cũng vô dụng, cũng lười nhiều lời. Izumin lại cảm thấy thú vị. Hắn cầm lấy một chùm nho, hái xuống rồi đưa vào miệng “Ngày mai sẽ tiến vào lãnh thổ của ta, ngươi có muốn đi thăm thú không?”

“Hừ, không cần xem ta cũng biết, ta đã từng đi tham quan cổ thành Hatosha rất nhiều lần với anh Raian rồi. Kinh thành của ngươi được xây cất trên lưng chừng núi, xấu òm chứ đẹp dễ gì!” Tính không chịu thua của Carol lại phát tác. Nhìn vẻ mặt như bắt được bảo của Izumin, ta vỗ vỗ cái trán. Lại tới nữa

Nhìn ra Izumin kích động vô cùng, chỉ hận không thể tiến lên ôm Carol. Ta lẳng lặng ngồi một bên ăn tối, không thêm để ý tới họ. Izumin vừa vờn tay lại rụt trở về. Trên mặt hắn giãn ra do dự chốc lát, lại khôi phục bình tĩnh. “Năng lực tiên đoán của ngươi rất quý giá. Ta tuyệt không sẽ để ngươi trở lại bên người Menfuisu”

Xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng huyền ảo. Bọn lính phát hiện có tặc. Ở sa mạc rất hay xuất hiện đạo tặc. Nhìn thấy ở đây có nhiều lều trại dừng chân chắc là chúng tưởng thưởng đội binh thường, liền nhân cơ hội cướp, nào biết đâu rằng đã cán nhầm tảng đá, Izumin đi ra ngoài chỉ huy, Carol nhân cơ hội kéo ta chạy. Nàng thừa dịp hỗn loạn, thả hết lạc đà, làm xôn xao lớn hơn, đánh lạc hướng Izumin cho rằng chúng ta cuội lạc đà đào tẩu, trên thực tế thì che kín người lên lút đi ngược lại, nghĩ cách về Ai Cập

Biết lần này cũng thất bại, ta cũng không nói gì, hành động cùng nàng. Chưa đi được xa, Carol vì không ăn không ngủ nên thể lực không đủ, bước chân của nàng chậm hẳn lại. Ta dìu nàng đi tiếp. Thật vất vả mới tìm được một góc an toàn. Không đợi ta kiểm tra xem xung quanh có ổn không, Carol đã ngủ mất. Nga, phải nói là hôn mê

Ồi đảo sa mạc rất đáng sợ, ốc đảo không người càng đáng sợ. Tiếng dã thú hú dài, tiếng gió gào thét. Liền ngay cả bóng cây đều có thể khiến người ta dựng tóc gáy. Ta đắp kín chắn cho Carol, dấu đi màu tóc của nàng, rồi dựa vào tảng đá mà ngăn người. Cẩn thận ngấm lại, tựa hồ chỉ cần là thời điểm Izumin xuất hiện, ta luôn bị thu hút. Trừ bỏ hắn là thần tượng của ta ra, có phải hay không còn có nguyên nhân khác? Tựa như buổi sáng hôm nay hắn ôm ta vào lòng rong ruổi trên sa mạc, ta kim chế không được nổi vui mừng trong lòng. Chẳng lẽ ta thích Izumin? Không phải kiểu yêu thích điên cuồng thần tượng mà là yêu thương chân thật một nam nhân?

Hasan, ta là tới tìm ngươi. Ngươi hãy nhanh xuất hiện đi. Chờ ngươi xuất hiện, ta nhất định sẽ về Ai Cập, sau đó, sẽ không bao giờ nữa gặp Izumin. Nếu, nếu ta thật sự yêu Izumin, mà hắn vẫn như cũ yêu Carol. Ta, ta nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Ta đã quá tự đại

Tất tất tác tác thanh âm ở bên cạnh vang lên. Ta có chút sợ hãi ngẩng đầu lên. Sau khi đi đến cổ đại, ta chưa bao giờ bị người khác làm cho sợ hãi. Cindy không phát hiện ra chúng ta sao? Hẳn vì sao còn chưa lại đây? Lần này đi theo ta có mấy người ở đội đặc chủng, số còn lại đều ở khoảng cách xa chờ lệnh. Ta không để cho Cindy đến gần lều trại quá, Izumin rất thông minh, hẳn chắc chắn sẽ phát hiện ra

Trong bụi cỏ, đột nhiên có vài cái bóng đen đang lớn dần. Từ khi đến thế giới này, ta thực sự chưa bao giờ bị bóng đêm cùng cô đơn vây quanh như thế này. Cảm giác sợ hãi cứ lớn dần. Ta bắt đầu hồi hận, bản thân có phải hay không rất bốc đồng. Ý lại bản thân biết rõ các tình huống trong truyện, nghĩ rằng mình ở trên bao người, nghiễm nhiên đem bản thân trở thành thần. Kỳ thực, nếu không có quyền lợi của nữ vương thì ta cũng chỉ là một nữ nhân bình thường

Ta run rẩy che kín bản thân vào áo khoác dài, cảnh giác đánh giá xung quanh. Hai nam nhân tay cầm đuốc bỗng xuất hiện, bọn chúng chính là cường đạo bị lạc đàn. Đột nhiên nhìn thấy trong đêm có hai người, cường đạo hơi sợ hãi. Khi phát hiện chúng ta chỉ là nữ nhân thì mắt của chúng sáng lên, tràn ngập hứng thú. Ta trộm lấy chùy thủ trên người, nắm chặt. Bọn chúng nếu dám bước đến, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn chúng. Bọn Cindy đâu? Vì sao chưa hiện ra? Cảm giác bất lực dần dần xâm chiếm, ta cắn chặt môi dưới, ánh mắt vì gió lớn tạt vào mà đau đớn vô cùng

Nam nhân cầm đuốc hất cằm, ý bảo tên bên cạnh tiến lên vạch khăn che mặt của ta. Ta lẳng lặng đợi hắn đến gần, mới đột ngột hướng hắn huy đao. Cường đạo bị bất ngờ không kịp phòng bị, bị ta cắt một mảnh trước ngực. Da hắn cũng bị xây xước, một dòng máu tươi xuất hiện. Cảm thấy được đau đớn, dã tính tên cường đạo càng tăng thêm. Xô sát vài, ta cuối cùng bị hắn bắt được hai tay, vô luận ta giãy giụa thế nào, đều không tranh thoát khỏi hắn nắm giữ. Trước lực cường đại của nam nhân trước mắt, ta mới nhận ra, bản thân giống như một nhánh cỏ giữa rừng lớn, tránh không thoát, chạy không xong, cả người nóng rất đau đớn

“Roạt” một tiếng. Khăn che mặt của ta bị xé ra một cánh thô lỗ, cả cổ áo cũng bị xé. Tựa như tầng bảo vệ cuối cùng bị đánh vỡ, bị hai tên cường đạo dò xét không kiêng nể “Hắc hắc, tiểu cô nương da thật trắng trẻo nha. Chờ huynh đệ chúng ta lưỡng hậu, sẽ giáo cho ngươi biết cái gì kêu là ôn nhu”

Nước mắt rồi cuộc nhìn không được. theo gò má chảy từng giọt xuống cằm, xuống cổ. Ta rất tự đại, tổng cho rằng bản thân sẽ không bị thương hại. Nỗ lực không để bản thân bị tổng tới Babylon, lại không nghĩ tới bị hai tên cường đạo này vũ nhục. Sau khi hô hấp sâu mấy cái, ta hung hăng trừng mắt nhìn chúng, định chỉ giẫy giụa. Nếu không thể thoát khỏi vận mệnh, vậy thì ta sẽ hảo hảo mà nhìn kỹ hai tên đã hại ta này. Ta thể, chờ lúc ta khôi phục tự do, ta nhất định sẽ đem bọn chúng băm thây vạn đoạn

Tên cường đạo đang cầm lấy cánh tay ta đột nhiên nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hận ý của ta liền giật mình. Tức giận đột nhiên dâng lên, liền giơ tay lên ý muốn giáng xuống một cái tát.

“Trời a! Nữ nhân đang ngắt này có mái tóc màu vàng!” Tên còn lại nhìn không được ngồi xuống kéo ra khăn trùm đầu của Carol. Tên cường đạo đang cầm tay ta nghe thấy, cánh tay đang giơ lên liền dừng lại. Ta nhẹ nhàng thờ ơ, ít ra cũng không bị chịu đau lần này

Tướng mạo Carol khác hẳn người thường khiến cho bọn chúng hứng thú gấp bội. Không chờ ta lấy cơ hội giẫy giụa thì “Phốc” một tiếng trầm đục, tên cường đạo đang cầm tay ta bỗng bị một mũi kiếm cắm ngay trước ngực. Hẳn như không thể tin nhìn chăm chăm ngực mình, còn chưa kịp nhìn ai đâm hẳn, kiếm trước ngực đã bị rút ra. Cường đạo đau đớn kêu gào, nói ra cánh tay kiếm chém ta, hai tay ôm ngực ngã xuống. Thanh kiếm nhiễm huyết kia đột nhiên chém thẳng xuống vai phải hắn, lực cơ hồ chém hẳn thành hai nửa. Tên còn lại sợ tới mức hét lên, xoay người muốn chạy trốn. Mấy tên binh lính đứng sẵn đó từ lâu, mấy thanh kiếm đồng thời hướng hắn chém tới. Tiếng hét trong đêm đột nhiên im bật.

Izumin về mặt hung thần, đứng trước mặt ta. Nhìn thấy hắn, ta đột nhiên mất hết khí lực, mềm yếu ngồi trên cát, mặt ta cứng ngắc không cử động được gì. Izumin ngồi xuống trước mặt ta, vỗ về mặt ta, lau đi trên má lệ không ngừng chảy “Asisu, không có việc gì”

Nghe thấy thanh âm thuần hậu của hắn. Trong lòng ta run lên, qua đôi mắt ngập nước, ta lẳng lẳng nhìn chăm chăm ánh mắt hắn. Trong đôi mắt ấm áp màu nâu kia, ta như bị lạc mất chính mình.

“Hoàng tử Izumin, cô gái sông Nile kiệt sức té xỉu, không có thương tổn gì” Binh lính kiểm tra Carol rồi báo cáo cho hắn. Hắn ừ một tiếng, nhẹ nhàng mà đem ta ôm lấy, phân phó binh lính đem cô gái sông Nile về

Dọc theo đường đi, ta không hề hé răng, chỉ nhắm mắt lại “Thật là làm người ta không yên lòng, chỉ cần lơ lửng là các ngươi có thể chuẩn mất” Trong thanh âm của Izumin có một tia khản trương không dễ nhận ra “Cường đạo đang đánh lên chúng ta, các ngươi nghĩ cũng không nghĩ, hai nữ nhân thì làm sao ứng phó được. Nếu ta không kịp thời đuổi tới... “Lời nói tiếp theo hắn nuốt vào. Ta run rẩy lông mi, vừa rồi bị kinh hãi còn chưa phục hồi lại tinh thần. Ta gắt gao bắt lấy quần áo của hắn, nhỏ giọng khóc nức nở

Nhìn Asisu đang khóc nức nở trong lòng, tâm tình của Izumin cực kỳ phức tạp. Khi nhìn thấy Asisu bị tên cường đạo kia bắt lấy, quần áo cũng bị xé rách, hẳn lửa giận không đè nén được. Cầm ngay lấy kiếm hung hăng đâm về phía nam nhân đáng chết kia. Sự tức giận khi biết hai người chạy mất bị Asisu điềm đạm đáng yêu trước mắt này đuổi đi không một tia dư thừa. Hẳn chưa bao giờ có loại tâm tình này, Izumin cảm giác được Asisu có lực ảnh hưởng đến hắn mà hắn không biết làm sao. Chẳng lẽ, hắn yêu Asisu?

Trở lại trong lều trại, Carol tỉnh lại. Nàng oa oa kêu to, không phục bản thân thể nào lại bị bắt lại. Izumin lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng. “Cô gái sông Nile, đừng có nghĩ thử thoát đi lần nữa. Tình nhân của ta có hạn”. Đơn thuần Carol bị Izumin lạnh lùng dọa đến. Nàng quay lại muốn hỏi ta sao lại bị bắt lại thì phát hiện ra mắt ta sưng đỏ. Làn da có nhiều chỗ bị trầy, Izumin lấy thuốc mỡ, nhẹ nhàng giúp ta thoa. Ta không cự tuyệt, dù sau khi khóc, lý trí của ta đã khôi phục không ít

Izumin tại sao lại tới đúng lúc vậy? Chắc chắn Ruka luôn trong chỗ tối mà theo dõi chúng ta. Cindy không có kịp thời xuất hiện cũng có thể hiểu. Hẳn khẳng định là nhìn thấy bóng dáng của Izumin. Thực tế, ta quả thật được Izumin cứu. Ta phải nghiêm túc nghĩ một phen, có nên hay không tiếp tục tùy hứng chạy loạn ở cái thế giới nguy hiểm này. Cầm lên cốc nước bên cạnh, ta nhẹ nhàng uống cốc nước ấm, bắt đầu tiễn khách “Hoàng tử Izumin, ta muốn nghỉ ngơi”

Nhìn Izumin đi ra khỏi lều trại, ta không nghĩ đến ý Carol, xoay người nằm xuống. Tối nay, ta đã quá mệt mỏi

Ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người. Ta mở choàng mắt, ngồi bật dậy. Phát hiện thì ra là Cindy đang quỳ trên mặt đất. Về mặt hân hạnh ngập tự trách, cầm trên tay một thanh chủy thủ, hai vai bị đâm bị thương máu chảy đầm đìa. Ta chớp chớp mắt, đột nhiên thanh tỉnh, vội vàng lao xuống giường muốn cầm máu cho hân

Cindy khuyhnh thân tránh ra, vẫn như cũ duy trì tư thế quỳ “Nữ hoàng Asisu, đây là thuộc hạ đối bản thân tự trừng phạt”

Ta dừng lại động tác, chậm rãi ngồi xuống “Tình huống lúc đó ta hiểu rõ, tình hình cũng không phải do ngươi làm chủ” Động tĩnh trong lều trại không hề quá rầy đến Carol, nàng vẫn như cũ ngủ im lìm. Phòng chừng Cindy đã hạ mê dược

“Không bảo vệ ngài tốt, thuộc hạ đáng bị phạt” Cindy rút một mảnh khăn trắng trong người buộc vết thương lại “Đáng ra thuộc hạ hân là phải đền mạng tạ tội, nhưng nữ hoàng vẫn chưa an toàn trở về Ai Cập, nên thuộc hạ chưa thể chết được” Hân thuần thực buộc lại miệng vết thương “Xin hãy cho thuộc hạ sống thêm một thời gian. Đồng dạng sai lầm, thuộc hạ sẽ không tái phạm”

Tối hôm nay, ta đã bị kinh hách quá nhiều. Nhìn về mặt tự trách của Cindy, ta nổi giận một bạt tai vung qua. Hân không nhúc nhích, trên mặt xuất hiện biểu tình vui vẻ chịu đựng. Ta tức giận càng tăng thêm, lại một bạt tai ném qua “Nhớ kỹ, mạng của ngươi là của ta, không có sự cho phép của ta, ngươi không được chết”

Cindy kinh ngạc, hân nâng mắt nhìn về phía ta “Ta đem ngươi huấn luyện không phải để cho ngươi vào chỗ chết. Trách nhiệm của ngươi là hảo hảo mà bồi bên người ta, bảo hộ ta an toàn” Ta hít sâu một hơi, hạ giọng bình tĩnh nói

Cindy trong mắt lóe ra cảm kích, tín nhiệm cùng tôn kính. Hân cũng không nói gì, chỉ cúi đầu sâu hơn. Ta hiểu ta vừa nhận được một cúi chào lớn nhất. Lóe thân, bóng dáng của hân trong lều trại chột tiêu thất

Lúc này hoàng đế Angon nhận được tình báo thì nghiêng rằng nghiêng lợi. Hân đã biết cô gái àm Izumin ôm vào lòng hôm ấy chính là cô gái sông Nile. Bị xô mũi trắng trợn, Angon không cam lòng mà la hét cấp dưới cho hân giận, hân không thể lột da họ ra. Trong đầu linh quang chột lóe, Angon nghĩ tới một tuyệt chiêu. Nếu như để cho hoàng đế Menfuisu nghĩ rằng cô gái sông Nile đang nằm trong tay hân mà tới Atsiria, khi Menfuisu bị vây khốn ở Atsiria rồi thì Carol khẳng định sẽ trốn khỏi Hitaito, liều mạng mà lao vào vòng ôm của ta. Ha ha, mỹ nam tử trẻ tuổi kia ơi, hãy nhân cơ hội này mà chơi đùa với ta đi!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nàng đừng tưởng rời khỏi ta

Angon thọt nhìn trong óc tựa hồ ngoài sắc-tình thì vẫn là sắc-tình. Kỳ thực, để ngồi lên ngôi vị thì hân vẫn phải có một cái đầu thông minh. Hân cố ý tung tin giả khiến Menfuisu quả nhiên bị lừa. Menfuisu bắt đầu hoài nghi Carol bị Atsiria bắt đi. Angon lại dùng vài câu ám chỉ khiến Menfuisu vốn thần hồn nát thần tính xác định được suy nghĩ của mình. Hân không do dự, trực tiếp mang theo quân đội hướng thành Atsiria đi tới

Cửa thành Atsiria chỉ cho phép Menfuisu anng một tiểu đội vào. Còn lại chỉ có thể đóng quân ngoài thành. Hoàng đế Angon cả ngày chỉ biết tìm Menfuisu uống rượu, lấy Menfuisu say rượu mà vui thú. Khi hân ngẫu nhiên nhắc tới Carol thì hân lại chỉ mơ hồ vài câu. Menfuisu vô pháp khẳng định Carol có phải hay không đang ở trong tay Angon, lại không dám đắc tội hân. Mỗi ngày đều bị chuốc say mềm. Mật thám tìm kiếm cơ hội đột nhập vào thành để tìm cô gái sông Nile, lại không thể nào xuống tay

Còn bên kia...

Izumin mang hai chúng ta gấp rút chạy tới thủ đô Hitaito. Gần nhất, Izumin không tiếp tục điều khiển Carol. Ta có thể cảm giác được ánh mắt sáng ngời kia của hân thường thường nhìn ta. Ta cúi mi mắt, giả vờ không biết

Thời tiết càng ngày càng lạnh, ta và Carol cùng che kín lấy người, nhưng quần áo Ai Cập vốn mỏng manh nên không ngăn được hết giá lạnh. Còn ở thế kỷ 21, ta lại cực kỳ sợ lạnh. Mỗi khi đến mùa đông, tay chân ta như khối băng vậy. Ta nhẹ nhàng hà hơi vào bàn tay để sưởi ấm. Ai Cập quanh năm nóng bức, cho dù là mùa đông, bình quân nhiệt độ không khí cũng chỉ có 13 độ. Chỉ cần mặc dày một chút là có thể chống đỡ cái rét

Đã lâu không cảm giác được hàn ý khiến tâm tình của ta cũng đông lạnh bình tĩnh vô ba. Izumin cảm giác được ta có lạ, hẳn muốn nói lại thôi. Ta cũng không quan tâm hẳn. Trên thực tế, cuộc nói chuyện giữa ta và Carol cũng ít dần. Ta bắt đầu không rõ, vì sao ta muốn đi theo bọn họ

Gió bắc vù vù thổi lạnh thấu xương, bầu trời bắt đầu rơi tuyết. Ta mở to hai mắt, nhìn khắp núi phủ đầy tuyết hoa, đột nhiên nhớ lại. Nhà của ta là ở vùng Giang Nam sông nước. Nơi đó bốn mùa rõ rệt. Rất nhiều người thích đều viết thơ văn tán thưởng, bốn mùa Giang Nam rõ ràng như thi bản xinh đẹp. Ta thì lại nguyên rũa không thôi cái thời tiết đông lạnh hạ nóng. Thời tiết thời điểm nóng nhất là khi nhiệt độ đạt 40 độ, bề mặt độ ẩm chừng hơn 50 độ. hỏi ta vì sao? Ở thời đại kia, nhà giàu cũng trang bị điều hòa, thay vì đi bộ thì dùng ô tô cũng không được coi là hành vi xa xỉ. Trên mặt đường nhựa không ắt chắn, đồ một cái trứng sống lên trên cũng có thể có được món trứng trần ngon. Ta đã thử qua, trời nóng nguyên một ngày ngày ngốc ở nhà. Luyến tiếc mở điều hòa? Không sao, người chờ sáng mai mang một thân hôi hám mà đi tắm đi

Còn mùa đông ấy hả? Hôm nay mặc áo bông thì ngại nóng, ngày mai mặc áo nhung lông vịt thì lại cảm không đủ ấm. Mặt đường kết băng, vòi nước thì nước đông lạnh. Gió lạnh thấu xương cứ hướng vào trong quần áo mà tới. Đứng nhìn độ ẩm không tính thấp, nhiều lắm thì dưới 0 độ. Nhưng người phương bắc vốn đã quen với nhiệt độ dưới 0 độ thì chỉ kêu “Lạnh nhii!” rồi thôi

Nghĩ tới trước kia đây bất mãn, tâm tình của ta đột nhiên lại tốt lên. Xuyên không đến nơi này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết hoa. Trang sức màu trắng phản phát đều ánh lên. Đi theo Izumin, ta tự nhiên lại có việc để làm. Đợi cho sự tình kết thúc, ta tự nhiên sẽ rời đi. Không nghĩ bị cảm xúc nhàm chán này ràng buộc, lại càng không nghĩ gặp nhiều nữa cảm xúc đó. Ta quay đầu hướng Izumin cười, không né tránh ánh mắt hẳn nữa. Carol thấy ta tâm tình chuyển biến tốt đẹp, nâng lại liú riu không ngừng tiếp tục đi

Izumin đột nhiên dừng bước. Asisu rốt cục cũng tìm lại được nụ cười. Tuy nụ cười của nàng so với sự ôn nhu trước kia, hẳn lại cảm thấy sự xa cách hơn. Gió lốc đã sắp ngừng, Izumin ôm Asisu ngồi trên lưng ngựa đi tới thủ đô của mình. Mặc kệ nàng đang nghĩ cái gì, chỉ cần đến lãnh thổ của ta thì nàng đừng nghĩ rời đi, sẽ không dễ dàng như vậy. Nữ hoàng Ai Cập Asisu, nơi nào cũng đừng nghĩ đi

Thủ đô Hatusa của thành đã ngay trước mắt. Ngẩng đầu nhìn tường thành cao lớn, Carol nhìn chung quanh đánh giá. Izumin lạnh lùng đi qua, cảm trụ nàng “Người hết nhìn đông nhìn tây làm cái gì? Muốn chạy trốn ở đây cũng không dễ dàng đâu” Phải không? Khóe miệng ta tràn ra một tia cười lạnh, không làm người ta mở mắt thì sau này sao có thể khiến người ta lùi lại mấy bước

Phía trước, mấy mũi tên dài mang theo khói thuốc đột nhiên phóng tới, giống như đạn mù ở hiện đại, khiến nhân bị sặc khói. Đó là vũ khí của đội đặc chủng của ta. Không thể không nói, người Ai Cập có tay nghề rất cao. Sương khói đó tuy rằng đơn sơ, nhưng lại rất hữu dụng, một khi sử dụng liền sẽ tỏa ra một làn khói dày đặc. Ta dựa theo kế hoạch, xoay người hướng tả phương chạy đi (tả: bên trái). Ở đó, cso Cindy tới tiếp ứng ta. Khi ta hạ quyết tâm chuẩn bị rời đi, đã bàn kỹ với Cindy. Đến cửa thủ đô, cũng là lúc Izumin thả lỏng cảnh giác, đó là thời cơ tốt nhất. Ta không nghĩ mang Carol đi. Thứ nhẩy nàng là gánh nặng, thứ hai là vì nàng còn có cảnh phải diễn ở Hitaito. Ta không muốn gặp lại cái quốc vương đại hồ từ kia. Đi theo Izumin một đường tới tận đây đã là cực hạn. Nếu lúc trước ta trực tiếp ả hạ phân thân ở Hitaito, trực tiếp chờ Hasan xuất hiện, cũng không vấn đề gì

Lần trước gặp phải cường đạo chịu vũ nhục khiến sự tự đại của ta thu liễm không ít. Ta phải cẩn thận một chút, cố gắng tồn tại ở trong xã hội chế độ nô lệ này, sống được càng lâu thì càng vui vẻ, càng tự do

Izumin phản ứng cực nhanh. Hẳn cấp tốc vọt tới chỗ ta vừa đứng, muốn bắt lấy ta, lại không dự đoán được ta đã sớm đứng sai vị trí cũ. Nhìn thấy ta cùng đám người kéo ra khoảng cách ngày càng dài, đội đặc chủng tiếp tục bắn đạn mù lần thứ hai. Loại này lại giống như bom cay, tiếng bị sặc khụ vang lên không ngừng, Izumin ánh mắt cũng bị kích thích ra nước mắt. Hẳn bất chấp, rút ra trường kiếm tìm kiếm vị trí của ta. Vì ta đã nhanh chóng rời đi, nên đã đem áo choàng dày ném đi. Cindy thuận lợi tiếp được ta, ôm ta lên ngựa, vung tay lên, lệnh cho đội đặc chủng lại ném loại đạn được đầu tiên, nghênh ngang rời đi

Lần thứ ba này bao hàm không ít độc, bọn lính tuy đã kéo kín mũi nhưng lại không biết loại được này chỉ cần gặp da người là có thể phát tác. Izumin vốn cảnh giác đã sớm ra lệnh cho binh lính cấp tốc lui lại. Cuối cùng một mũi tên dài bay vút tới, lạnh như băng cắm phập ngay trước mũi chân Izumin, ngăn lại động tác của hắn. Trên mũi tên còn có buộc một cuộn giấy ghi hai chữ “giải được”. Carol còn ở bên trong, ta không muốn nàng cũng bị trúng độc. Tuy không phải kịch độc nhưng nếu muốn bốc thuốc khỏi bệnh thì cũng phải cần một thời gian. Nếu để nàng ấy bị ủy khuất, Menfuisu sẽ đau lòng

Izumin ánh mắt lóe lên. Vừa mới muốn đem nữ nhân Asisu kia vĩnh viễn giữ lại bên người, nàng lại ngay dưới mắt hắn đào tẩu. Để cho Izumin không dự kiến được đó là, Asisu thế nhưng bỏ lại cô gái sông Nile. Izumin lập tức hiệu triệu binh lính truy kích, nhưng tiếng ồn ào phía trước khiến hắn phải dừng lại. Quốc vương Hitaito đã nghe được tin cô gái sông Nile đã đến cửa thành nên lệnh cho hắn lao tức vào thành. Lúc này phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mọi người đều nhất ứng mà lên, vây quanh cô gái sông Nile không bị cứu đi. Nhìn thấy hoàng tử Izumin thế nhưng lại ném cô gái sông Nile sang một bên mà muốn đuổi theo bọn quấy rối kia. Mọi người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía vị hoàng tử kiêu ngạo của họ, không rõ hắn thế nào lại lần lộn đầu đuôi

Izumin đột nhiên tỉnh ngộ, tin tức hẳn có Asisu trong tay, hẳn không hề nói cho phụ vương cùng người khác biết. Từ khi nàng ngã vào trong lều trại, chỉ có mấy người thân tín biết được chuyện này. Tự bản thân hắn thứ, hoàn toàn tính sai.

Izumin bụng đầy tức giận, sau một phen suy nghĩ, lạnh lùng cảm trụ cô gái sông Nile đã ăn xong giải được, kéo vào hoàng cung

“Ồ, cô gái sông Nile, ta chờ ngươi đã lâu. Từ lần ngươi bị hoàng đế Menfuisu cướp đi, cả lãnh thổ ở bờ biển cũng bị mất đi, ta luôn muốn báo thù này” Quốc vương Hitaito ánh mắt mê đắm cùng với Izumin không đồng nhất

“Đã lâu không gặp, người cũng lớn hơn rồi. Nữ nhân hoàng kim a, hiện tại các quốc gia đang tranh nhau đoạt người về tay đó, người có biết không?” Đại hồ tử quốc vương nâng lên tóc của Carol “Nghe nói người còn có năng lực đoán trước tương lai nữa. Ha ha ha, quốc gia này cũng cần người đó”

Nhìn nữ nhân trước mắt da thịt trắng nõn, mắt hấn càng sâu thêm. Cầm lên tay nhỏ bé của Carol, nhẹ nhàng mà cảm thụ da thịt mịn màng của nàng. “Ân, đôi tay nhỏ bé trắng nõn quả nhiên không giống với nữ nhân nước ta”

Carol cực kỳ ghê tởm, nàng một phen hất tay hấn ra, rống to “Thỉnh buồng ta ra!”

Izumin thờ dài, một tay kéo Carol ra phía sau “Phụ vương, con hành lễ một mối, xin phép người cho con lui ra”

Đại hồ tử quốc vương bắt được Carol, trong lòng cực kỳ cao hứng. Con hấn lần này trở về, phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Izumin kéo Carol về cung của hấn “Mura, thay quần áo cho cô gái sông Nile” Carol sống chết không chịu, bản thân sao có thể mặc quần áo Hitaio. Izumin vốn tâm tình đang cực kém, nhìn đến Carol lải nhải, lại càng phiền chán vô cùng. Hấn cầm trụ tay Carol, trực tiếp chìm xuống bồn nước. Nước ao lạnh như băng khiến Carol run rẩy đông lạnh

Nhìn Carol chật vật, Izumin lạnh lùng cười “Thân thể người vừa có thương, nếu không thay quần áo, sẽ sinh bệnh đấy” Carol mềm yếu ngồi dưới đất, cả người không có chút khí lực. Izumin khẽ quát một tiếng “Mura, nhanh lên, ta muốn đem cô ta tới yến tiệc tối nay”

Thắng lợi nhỏ vừa rồi không hề khiến tâm tình Izumin tốt lên chút nào. Nếu là trước kia, có thể chinh phục được một nữ hài quật cường như vậy sẽ khiến hấn thập phần vui vẻ. Nhưng nhất tưởng đến nữ nhân tóc đen thanh diễm kia dám cho hấn một “kinh hỷ” như vậy, Izumin trong lòng oán khí không tan nổi. Đã từng, nàng mềm mại rúc vào trong lòng hấn khóc nhỏ, đã từng, hấn cho rằng trong lòng nàng cũng có dấu vết của hấn. Nhưng nàng lại đi được một cách tuyệt diệu như vậy, có phải hay không đại biểu trong lòng nàng không hề có vị trí của hấn? Nhìn hai tay luôn ôm lấy Asisu, Izumin lại gắt gao nắm chặt hai tay. Nàng đừng nghĩ rằng nàng đã làm lòng ta xao động là có thể rời đi dễ dàng như vậy. Ta sẽ khiến cho nàng biết rõ, tưởng rời ta đi, là chuyện không hề dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Gian thương Carep treo đầu dê bán thịt chó

Yến hội Hitaio không khí cực kỳ vui vẻ. Trừ bỏ Carol bị đại hồ tử quốc vương kia soi mói, Carol nơi nào nuốt trôi, Asisu đột nhiên rời đi khiến nàng giật mình. Dù nàng hiểu rõ, nếu mang theo mình thì Asisu làm sao trốn được. Nàng tin tưởng đại tỷ tỷ vốn luôn ôn nhu quan tâm tới mình này sẽ tới đón nàng. Nhưng là phải phối hợp thế nào để trốn đi thì nàng không nghĩ ra nổi

Nhìn Carol đang trầm tư, Đại hồ tử quốc vương ở nơi cao cao tại thượng càng xem càng thích. Lấy có kính rượu, hấn chạy đến trước mặt Carol sờ mặt nàng. Carol giấy giụa cắn bản vô dụng, cuối cùng bị hấn ôm vào lòng

Izumin trong lòng có chút phức tạp. Nguyên bản hấn muốn cưới cô gái tóc vàng này làm hoàng tử phi, như vậy chẳng những khiến cho Ai Cập bị đá kích mà còn có thể mang lại cho bản thân và quốc gia không ít ích lợi. Hơn nữa, hấn cũng có hảo cảm với Carol. Nhưng hiện giờ, cả thể xác và tinh thần hấn đều bị nữ nhân không quay đầu kia hấp dẫn. Cô gái sông Nile giao cho phụ vương cũng tốt. Chỉ cần là vương thất cưới Carol thì hiệu quả đều giống nhau. Hấn cúi đầu trầm tư, không để ý tới quốc vương cầm ly rượu ép Carol uống

Nhưng vương hậu và công chúa Mitamun lại vô cùng khó chịu. Vũ nữ tóc vàng không rõ lai lịch này chẳng những khiến hoàng đế Faraong mê mẩn mà ngay cả quốc vương Hitaio cũng không buông tha. Hai nữ nhân nhìn nhau, đồng thời hành động. Vương hậu bưng một bầu rượu đi lên rót rượu cho phu quân. Công chúa Mitamun lôi kéo Carol sang một bên, khi dễ nàng vài câu. Công chúa Mitamun một điểm cũng không lưu tình, rất đáng giận, Menfuisu mà cưới Asisu thì thôi, sao người thắng lợi lại là nữ nhân tầm thường. Asisu vô luận là tướng mạo hay địa vị cũng đều cao hơn Mitamun, thua trong tay nữ nhân như vậy, nàng còn có thể nhận. Còn nữ nhân này trừ bỏ bề ngoài không giống ai thì vô luận là tướng mạo hay khí chất thì cái gì cũng không bằng nàng. Vậy mà các nam nhân đều đem Carol là cái bảo. Còn nói Carol có kiến thức phong phú, có năng lực tiên đoán tương lai. Hừ! Chỉ là một tiểu cô nương không mộng không ngực. Nhìn ngực nàng ta chẳng khác gì tường thành Hitaio hết, Menfuisu mà chạm vào thì chỉ sợ hấn đau. Càng nghĩ càng giận, Mitamun thuận tiện hung hăng trừng mắt Carol vài lần

Carol bị kinh hồn đầu tiên là bị quốc vương Hitaio sờ mó, sau đó lại bị công chúa Mitamun khi dễ. Nàng không rõ, bản thân rốt cuộc khi nào đắc tội với toàn gia này, cơ hồ một người cũng không nhìn nàng thuận mắt. Nga, trừ bỏ đại hồ tử quái thú thối.

Yến hội tàn, thù hạ Izumin lập tức báo cáo. Nguyên lai, bọn họ điều tra được Menfuisu hiện đang trên đường đến Atsiria. Carol hoảng hốt, nàng liều lĩnh chạy ra ngoài, muốn cứu người yêu khỏi tên hoàng đế tàn bạo nhất lịch sử. Izumin bình tĩnh tiếp thù hạ, đem nàng nắm trở về

Carol nước mắt giàn giụa, hô to “Đừng Menfuisu, ta đang ở Hitaio, người đừng đi Atsiria! Ta đang ở đây, chẳng lẽ người không biết sao?”

Angon gần đây hình như sợ triệu đãi Menfuisu không chu toàn. Nguyên bản, chính là tướng dẫn tiểu cô nương tóc vàng kia đến cửa. Nhưng nhìn đến nam tử trẻ tuổi này thì trong lòng hấn càng ngứa. Trông mắt hấn vừa chuyển, nói cho Menfuisu, hấn quả thật đã nhặt được một cô gái tóc vàng trên sa

mặc Arab. Khi cứu nàng, thấy vai trái nàng có vết thương do bị sư tử cắn đã lành hẳn. Càng nói, hẳn càng nói khoa trương, ba hoa không cần nộp thuế.

Menfuisu vừa nghe, vẻ mặt vui sướng liền hiện ra. Nguyên lai, hoàng đế Angon không phải bắt Carol đi mà là cứu nàng. Hẳn là ân nhân của Ai Cập. Vài ngày nay toàn uống rượu trừ bữa, rốt cuộc cũng đợi được tin tốt. Menfuisu vui mừng uống từng ngụm từng ngụm rượu ngon của Atsiria, trong lòng mang theo sự thấp thỏm muốn nhìn thấy Carol bình an. Đột nhiên, cảm thấy sự bất thường dâng lên, mới biết rượu có vấn đề. Thì ra Angon đã cho mê dược vào rượu, hạ mê toàn bộ tiểu binh

Angon có chút khó chịu, quân đội Ai Cập ngoài thành vốn tưởng chỉ cần một hơi là bắt được hết, ai ngờ bọn họ lại được huấn luyện rất tốt, tính cảnh giác cũng rất cao. Phát hiện vài ngày sau không thấy Menfuisu ra thì bắt đầu rục rịch. Angon chắc chắn đã bắt hoàng đế của họ, nhưng cũng không ai dám mạo hiểm tính mạng củavương đế tấn công

Nhìn Menfuisu mặt mới, Angon đặc ý cực kỳ. Nay tuổi trẻ Faraong thường ngày ngạo khí rất cao. Bây giờ lại không còn lực để mà đối nghịch với hẳn. Cái gì mà công bằng quyết đấu, làm quốc vương thì phải nghĩ. Không có một thân sức mạnh thì ích lợi gì? Hẳn hành động làm cản, ngửi tóc Menfuisu, còn sờ soạng chân hẳn, say mê không thôi (Tojikachan: đồ biến thái!). Menfuisu ghê tởm muốn tránh ra, Angon lại càng hứng thú. Minue lo lắng, hoàng đế đầu thế chịu được vũ nhục kiểu đó. Hẳn cần rằng đâm chùy thủ vào đùi, miễn cưỡng thanh tỉnh, che chở Menfuisu đang bất tỉnh nhân sự

Angon nhìn hành động của Minue, không hề tức giận mà còn ha ha cười to. Mỹ hoàng đế này nếu ta mà muốn thì sao thoát được, ngay cả cô gái tóc vàng đặc biệt kia cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta. Hai mỹ nhân này khi cùng ở trên giường, ta lập tức sẽ tiến đến

Đến đây đi, chạy nhanh tới Atsiria đi! Ta đang chờ người đó, cô gái hoàng kim! Hahaha!

Trong đại sảnh, vô số thương nhân chạy tới dâng lên hàng hóa lễ vật mừng tân hôn của quốc vương Hitaito. Izumin và Mitamun cũng đi đến đó. Carol tự nhiên thành nhân vật chính. Nàng thân bất do kỷ bị đưa đến đại sảnh

“Tân nương xinh đẹp mặc bộ đồ này như thế nào?”

“Những thứ chúng tôi mang đến đều là trân bảo đáng quý. Mời xem qua”

Tất cả trân bảo, Carol đều không nhìn lấy một cái. Trong lòng nàng chỉ nghĩ đến sự an toàn của Menfuisu. Quốc vương Htaito mặt đầy râu kia không biết muốn cưới nàng làm vương phi thứ mấy trăm rồi, Carol càng thấy ghê tởm không thôi. Không được, ta nhất định phải trốn. Menfuisu, chờ ta, ta nhất định sẽ đến tìm người

Đang lúc nàng vắt óc nghĩ phương pháp chạy trốn thì một thanh âm bên cạnh vang lên “Vải này như thế nào?”

“Ta không cần!” Carol có chút chán ghét, làm gì đánh gãy suy nghĩ của ta

“Cô gái sông Nile, chúng ta phụng mệnh nữ hoàng Asisu tới cứu nàng”

Carol chấn động “Thật không?” Lập tức nàng an lòng. Asisu tỷ tỷ quả nhiên không bỏ ta lại. Nàng lập tức quay đầu lại nhìn thương nhân nọ. Chỉ thấy lão nhân 50, 60 tuổi này che kín gần hết mặt mũi, chỉ lộ ra một đôi mắt già dôi quang mang.

“Cô gái sông Nile, xin hãy giả vờ xem vải, kéo bị hoàng tử Iuzmin và công chúa Mitamun phát hiện” Thương nhân nhanh chóng ngăn lại kích động của nàng.

Carol dè dặt cẩn trọng quan sát Izumin, hẳn đang lựa chọn vải dệt tân hôn, còn Mitamun thì đang nhân cơ hội này mua hết những châu báu mà nàng thích

“Hoàng đế Menfuisu nghĩ người bị hoàng đế Angon bắt đi, nên tới Atsiria cứu người, bắt hạnh rơi vào bẫy của hẳn” Sắc mặt của hẳn đột nhiên khó chịu, dùng một chút nói “Chúng ta nhận được lời nhờ của nữ hoàng Asisu, đem người cứu ra”

Là một thương nhân, Carep chỉ muốn một thứ duy nhất, đó là lợi lộc. Có tiền thì có thể sai khiến quỷ mà. Hẳn đi khắp nơi, bách sự thông thạo cả nên được hoàng đế Angon giao cho nhiệm vụ, chuẩn bị đem Carol mang tới Atsiria. Nào biết đâu rằng, hẳn còn chưa vào cửa thành Hitaito thì bị một tên nam nhân ngăn lại. Nữ vương lãnh diễm Asisu kia còn ném một số vàng lớn cho hẳn, bảo hẳn nghĩ biện pháp cứu cô gái sông Nile ra. Cùng một cái nhiệm vụ mà có những hai phần tiền công. Carep thích nhất như vậy

Vừa mới vào thành, liền nghe được tin quốc vương Hitaito muốn cưới cô gái sông Nile. Vì thế hẳn liền thuận theo tự nhiên lẫn vào đội ngũ thương đội. Hẳn vốn là thương nhân, chính là trừ bỏ buồn bán, hẳn không hề nghĩ gì đến việc khác. Nhưng là, vừa mới tiếp xúc với nữ hoàng Asisu vài ngày, Carep bắt đầu có chút mất hứng, hẳn phát hiện Hasan-người mà hẳn nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn rất lạ

Tiểu tử này bình thường rất nghe theo lời hẳn nói. Thế nhưng từ khi thấy nữ hoàng Asisu sau, thì hẳn cứ như là tìm được tri âm vậy, suốt ngày cứ chạy mất tăm mất tích. Hừ, Hasan là trợ thủ đắc lực của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp đi. Carep xưa đi những suy nghĩ miên man trong đầu, tiếp tục động viên Carol “Cô gái sông Nile, ta là người sùng bái người. Ta vì muốn giúp người nên mới đến đây. Nếu người muốn rời đi thì ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp người”

Carol cực kỳ kích động, thật là một người tốt “Nhưng thành thị bị bao bọc bởi tường thành cao chót vót, trừ phi theo cửa thành thì không có đường nào khác”

Carep mỉm cười nói “Ta có giấy thông hành thương nhân”

“Cái gì? Đem ta giấu ở trong rương?” Carol kinh ngạc quá độ, thanh âm đề cao chút

Carep giật nảy mình “Suyt, cô gái sông Nile, hoàng tử đang nhìn hướng này”

A? Carol mặt trắng bệch. Vốn ở dưới mắt Izumin mà giờ trò quý đã đủ khấn trương, giờ lại vừa vịn bị bắt, vậy làm thế nào giờ? Izumin cầm một đồng châu báu tới, cô gái sông Nile có chút kỳ quái. Nàng đang làm cái gì?

“Tôi nay chúng ta sẽ đón người” Carep cung kính đưa lên vải dệt ”Thỉnh xem qua, vải dệt này là từ Đông phương tới, rất trân quý”

Carol tâm bị chạm đến cứng ngắc, liên tục cự tuyệt “Không cần, người mang đi” Thanh âm run run kém chút nữa thì lộ ra sự khấn trương của nàng

Izumin nhìn thấy tình cảnh như vậy, hơi bật cười. Chỉ là một thương nhân mà lại có thể đem nàng bức thành như vậy, nàng thật đơn thuần. Không tự chủ được, Izumin lại nghĩ tới nữ nhân không giống người thường kia. Tình yêu quả rất thần kỳ, vô luận là lúc nào, hần đều nghĩ tới bóng dáng xinh đẹp kia

Mitamun cũng phát hiện Carol thất thường. Nàng có chút khinh người nói “Ca ca, không cần đề ý tới nữ nhân không có giáo dưỡng kia. Chọn cái gì cũng có thể xấu mặt, quá mất mặt”

Nghe thấy Mitamun cũng chú ý đến chỗ này, Carol mặt càng thêm trắng bệch. Trên mặt xuất hiện một tia khác thường đỏ ửng. Izumin thấy nàng có chút không thích hợp, liền xua đi thương nhân, triệu y quan đến mới phát hiện, nguyên lai Carol bị chút cảm mạo. Nước ao lạnh như băng quả nhiên khiến Carol vốn đang ốm yếu sinh bệnh

Carol không dám nói gì, uống thuốc xong, yên lặng nằm trên giường chảy lệ. Mặc kệ bon họ ép buộc như thế nào, chỉ cần bản thân muốn chạy trốn là nhất định làm được. Menfuisu, ta rất nhanh sẽ tới. Lần này, đến lượt ta tìm người. Người nhất định phải bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hasan và ta

Một gian nhà bình thường, ta ngẩng đầu nhìn ngọn đuốc đến gần người. Lúc này đêm đã khuya, nói vậy Carol và Hasan cũng bắt đầu tiến hành kế hoạch trốn đi. Muốn trốn khỏi tay Izumin, trừ bỏ kế hoạch tình vi ra thì vận khí cũng chiếm rất lớn. Ít nhất, Carol là như thế

Ngày đó, ta cùng đội đặc chủng phối hợp thành công ly khai Izumin. Sau đó, chúng ta bắt đầu làm ra văn thư thông hành, thoải mái ra vào Hitaito. Tùy tiện phát tiền, thuê một phòng nhỏ ở nơi hẻo lánh, ngồi chờ Hasan

Hasan là nhân tài mà ta luôn muốn thu phục. Hần giống một thanh niên ý chí hiện đại, có thể vẫn có thể võ, tri thức uyên bác, hơn nữa lý lịch cá nhân lại cực kỳ phong phú. Chẳng những thuộc hết địa lý các quốc gia mà khả năng về sử dụng được cũng là số một. Ta cần hần. Nhưng làm thế nào để tiếp cận hần và khiến cho hần ấn tượng về ta thì thật khiến ta phải nhức óc

Trước cửa thành, chúng ta cản lại Carep. Lão nhân gian trá này mới đầu rất sợ hãi, nhưng khi ta ném lại cho hần một đồng kim tệ sau, thì hần lại cười hà hà mà đồng ý Hasan ở lại nói chuyện với ta

Ta phát phát tay, ý bảo những người khác tạm thời lui ra ngoài. Cindy ánh mắt lo lắng nhìn ta, ta kiên định lắc đầu. Hasan không phải loại người ác ý muốn đá thương người khác tùy tiện

Nhìn thấy nữ tử trước mắt này thoải mái thân thiện, Hasan mới đầu có điểm co lại, giờ là đứng ngồi không yên. Trong khoảng thời gian này cũng không biết là gặp phải vận gì mà trong chốc lát gặp hoàng đế Angon, giờ lại gặp nữ nhân ra tay hào phóng này. Hần từ nhỏ được Carep nuôi lớn, hần luôn có thói quen bám theo lão nhân vô số khuyết điểm này. Hiểu được là nhận thức tiền không tiếp thu tính cách người, khả bản thân lại trước giờ không bị hần ném đi

Hasan có một khuôn mặt hẹp dài, trong ánh mắt dài nhỏ có đủ các loại cảm xúc. Ta tận lực điều chỉnh khuôn mặt biểu hiện ra sự ôn hòa, nói với hần “Hasan, ta là nữ vương Ai Cập Asisu” Hasan thân hình chấn động, ánh mắt mở to. Nữ hoàng Ai Cập sao lại đến Hitaito, sao lại muốn gặp hần

Ta biết hần nghi hoặc, thăm nghĩ, còn không phải vì tìm người, thuận tiện du sơn ngoạn thủy chút. Ta mỉm cười, nỗ lực cười “Ta muốn mời người hỗ trợ. Cô gái sông Nile của chúng ta bị bắt đến hitaito, ta muốn nhờ người cứu nàng ra”

Hasan trong lòng nghi ngờ quá nặng. Hần theo bản năng mị mị ánh mắt, muốn nhìn ra nội tâm của nữ nhân trước mặt. Chuyện cô gái sông Nile ở Hitaito chỉ có hoàng đế Angon biết. Nếu không, Angon sẽ không thể bảo Carep lừa cô gái sông Nile tới Atsiria. Nữ hoàng Ai Cập làm sao biết được tin này?

“Ta luôn luôn không ở trong nước, luôn đi du lịch một mình, ngẫu nhiên phát hiện được hành tung của hoàng tử Izumin. Qua vài ngày điều tra, ta mới biết được cô gái sông Nile bị hần bắt đi. Lúc này, hoàng đế Ai Cập đã đến Atsiria. Ta đem tin này truyền tới, hy vọng quân Ai Cập có thể sớm lui lại.

Nếu...” Ta cố ý dừng một chút. Hasan quả nhiên rất phối hợp ngừng lên nhìn ta. “Nếu người có thể giúp chúng ta cứu cô gái sông Nile, ta sẽ hậu tạ các người rất nhiều” Hasan nói nào ích lợi là có thể thu mua, nhưng trước mắt, ta chỉ có thể bằng cách này mà làm quen. Nếu trực tiếp nói cho hắn, thì còn không phải đem người ta dọa

“Cô gái sông Nile là kiều ngao của Ai Cập chúng ta. Giờ đây, nàng càng thêm trân quý, bởi vì nàng còn có một phần ba quyền kế thừa. Hitaito quốc tính toán rất lợi hại, ta không muốn bọn chúng đạt được ý muốn” Nghe đến đó, Hasan liền rõ. Nữ vương này chỉ là muốn cứu cô gái sông Nile, cũng không biết đến giao dịch của Carep với hoàng đế Angon. Nếu đã như vậy, thì đáp ứng nàng có ngại gì. Vấn đề là, sau khi cứu cô gái sông Nile ra, bọn hắn sẽ phải mang nàng tới Atsiria, lúc đó, nữ hoàng Ai Cập sẽ không tha cho bọn hắn

Nhìn Hasan lông mi chớp động, ta hiểu hắn sợ hãi sau khi hoàn thành giao dịch với Angon, ta sẽ trách tội họ. Kỳ thực, chuyện này cũng không thể trách bọn họ. Dù sao, bọn họ vốn phải đem Carol tới Atsiria. Chỉ khác nhau là, tình huống bình thường là bọn họ cứu cô gái sông Nile ra, tình huống bất bình thường là bọn họ phải đem Carol sang Atsiria giao cho Angon

Ta cười nói “Cô gái sông Nile trí tuệ vô song, Thượng Hạ Ai Cập đều bội phục tôn kính nàng. Quyết định của nàng luôn luôn anh minh, nên nếu nàng có yêu cầu gì, cũng thỉnh Hasan tiên sinh trong tình huống cho phép, tận lực thỏa mãn nàng” Trực tiếp cho người kim bài miễn tội, cso câu này thì các người không cần lo lắng nữa rồi. Không sao, đến lúc đó có chuyện gì thì cứ hướng Carol mà đổ lên thôi, người nói cái gì ta đều tin

Hasan có ấn tượng vô cùng tốt với Asisu, Nữ nhân này khoan dung trí tuệ, không hề có một chút ngạo mạn của vương giả. Đôi khi, hắn thậm chí cảm thấy Asisu có thể nhìn thấu nội tâm hắn, nhanh chuẩn xác đoán được ý nghĩ của hắn

Nói thực ra, ta cũng có chút kinh ngạc. Hasan quả nhiên là nhân vật có nét đẹp nội tâm. Điều thấp và không chớp mắt, thật sâu đã che đi tài hoa. Hắn có kiến thức rộng rãi, có rất nhiều ý nghĩ cùng ta không mưu mà hợp. Cùng hắn một chỗ, ta cảm giác vô cùng thoải mái. Nhìn Hasan mới đầu cẩn thận giờ trở nên dễ gần, ta biết, ít nhất, ta và hắn đã có sự khởi đầu tốt

Emi và Betty luôn ở phía sau ta. Các nàng đối với nghiên cứu được vật cực kỳ thiên phú. Ở ta bày ra kế sau, Emi bắt đầu quán quýt lấy Hasan, cùng hắn trao đổi ý tưởng. Emi với kiến thức thế kỷ 21 mà ta đưa cho, nàng có chút khinh thường nhân hành nghề khuôn vác. Nhưng khi Hasan đưa ra các ý tưởng tuyệt vời thì nàng bị rung động, mới chính thức bắt đầu thích Hasan. Hai người cuồng khoa học ở cùng một chỗ kết quả đó là, không ngừng thí nghiệm, không ngừng thực hiện ý nghĩ của mình. Một khi có thành quả mới, liền lập tức tới khoe với ta, muốn ta cùng họ chia sẻ vui sướng

Thật sự ta không dám vào phòng thí nghiệm của bọn họ chút nào. Hương vị quái dị, thuốc thử màu sắc đáng sợ, cộng thêm ánh mắt chuyên chú cuồng nhiệt không chớp của họ, nhìn thế nào cũng giống biến thái. Có lần, hai người họ hưng phấn quá độ, ở trước mặt ta ăn độc dược, độc tính phát tác khiến thân hình run rẩy, bọn họ uống thuốc độc mà mặt lại hưng phấn. Sau khi uống giải được vào, thì lại thấy Hasan bỗng nhiên lăn đùng a. Ta hoảng sợ chạy tới, lại thấy hắn cười quái dị. Ta ngây ra, trên đầu một đồng quạ đen bay lượn. Quyết định, không bao giờ vào đó nữa

Carep có tới vài lần, lần nào cũng thấy vẻ mặt bất mãn của hắn. Thiếu Hasan-trợ thủ đắc lực, tiến độ làm việc của hắn giảm đi không ít. Sau khi từ Hasan biết được thân phận ta thì Carep lập tức ít tới hắn. Trong mắt hắn thường lóe ra tia oán hận, bị ta cố ý xem nhẹ. Lão nhân tham tài, cho người một tuyệt bút vàng, coi như là tạ lễ vì đã dưỡng dục Hasan nhiều năm đi. Về sau, khi ta thu phục Hasan thì người không còn lợi dụng hắn được nữa. Người chỉ biết lợi dụng hắn thôi, có bao giờ quan tâm tới hắn đâu, ta nhất định sẽ giúp Hasan được thoát khỏi người

Tin tức quốc vương Hitaito muốn cưới đệ thập vương phi truyền tới, ta cảm giác có chút không thích ứng được. Sau khi Kaputa chết, thế giới này biến hoá cũng quá nhanh đi. Nghĩ tới Carol bị đại hồ tử kia chiếm tiện nghi, ta có chút dờ khóc dờ cười. Izumin đang nghĩ cái gì? Hắn hẳn là ngăn được lão phụ vương tình trùng lên não kia chứ. Ta quơ quơ đầu, đem ý nghĩ kia vứt ra khỏi đầu. Nhưng nội tâm vẫn không giấu được một tia mừng thầm. Có lẽ, ở trong lòng Izumin cũng có chút địa vị của ta

Carep hành động hữu hiệu. Hắn lấy thân phận thương nhân tham gia yến hội, vì Carol đặt đồ cưới. Dem cả kỳ trần dị bảo bán đi. Sau khi trở về, hắn đem vài thứ hàng còn lại đóng gói cẩn thận, tùy thời có thể xuất phát. Mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ Hasan giả trang thị nữ cứu Carol ra khỏi phòng giam, giả thành thầy thuốc và học trò, đi khỏi hoàng cung

Hasan tâm lý vô cùng tốt, nếu gặp phải tình huống ngoài ý muốn cũng không chút khản trương hoang mang. Nhưng khi nhìn thấy Carol có chút run rẩy lo lắng, tâm địa vốn thiện lương của Hasan không đành lòng. Một nữ hài quen được chiều chuộng như vậy, đổi lại là ai đi nữa thì vẫn nhìn không được mà muốn bảo hộ tốt nàng. Khó trách nữ hoàng Asisu bức thiết muốn hắn cứu Carol ra

Nhìn màu da và màu tóc của Carol không giống với người dân tộc nào, Hasan cũng không quá ngạc nhiên. Vị hoàng kim công chúa này không làm hắn có cảm giác mãnh liệt như nữ hoàng Asisu. Giống nàng như vậy vừa uy nghiêm vừa ôn nhu, xinh đẹp nữ tính, nàng luôn khiến người ta nhìn không nổi mà chỉ muốn được ở bên nàng lâu hơn. Không giống cô gái sông Nile, nàng giống như một viên minh châu xinh đẹp trân quý, khiến hắn luôn muốn bảo hộ nàng, không để cho kẻ khác mơ ước chi tâm

Hasan không ngốc, hơn nữa tình thương và chỉ số thông minh đều cao như nhau. Hắn có thể cảm giác rõ ràng Asisu có hứng thú với hắn. Nhớ tới, nhìn đến nữ vương xinh đẹp ấy vì thấy hắn điên cuồng thí nghiệm mà lộ ra biểu tình trẻ con đáng yêu, hắn đột nhiên lại cảm giác trong lòng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thoát khỏi hoàng cung Hitaito

Là một thương nhân, Carep rất có suy tính. Hắn hiểu cô gái sông Nile dù có cái trang kiêu gì thì với đôi mắt xanh tóc vàng, nàng chắc chắn sẽ bị lộ. Như vậy thì cuộc trốn chạy sẽ khó hơn lên trời. Hắn chuẩn bị một cái rương vốn đựng mỡ lợn từ tay một thương nhân khác, để Carol trốn vào đó. Carol cũng thầm khen diệu kế. Sắc trời đã tối muộn, cửa thành sắp đóng cửa. Nhưng lúc này chạy trốn là thời cơ tốt nhất, Carep vì hoàng kim, chỉ có thể đem đao đặt trên đầu (ý nói cực kỳ mạo hiểm), liều mạng cũng phải đi.

Trong hoàng cung, chuyện Mura bị đánh ngất bắt đầu truyền đi. Izumin biết được, trong đôi mắt nâu lóe lên một tia quang mang, ai dám lớn mật như vậy, dám ở trong hoàng cung Hitaito cướp cô gái sông Nile đi. Linh quang chợt lóe, hắn lập tức nghĩ đến Asisu. Chỉ có nữ nhân mà hắn không thể giữ lấy này mới có thể làm chuyện đó được.

Cuộc đấu bắt đầu, Izumin hạ lệnh, thâm cung chỉ có thị nữ mới có thể đi vào, cô gái sông Nile không có khả năng thoát khỏi sự cảnh giác nghiêm mật, lúc này chắc chắn vẫn đang còn ở trong cung. Nếu đúng là Asisu động thủ, nàng nhất định đang ở gần đây. Izumin đột nhiên trong lòng có một tia vui sướng, có lẽ, còn có thể gặp lại Asisu.

Quả nhiên lạc đà của Hasan và Carep bị binh lính ngăn cản. Carep bước lên cầu tình “Đại nhân tôn kính, thật có lỗi, bởi vì đồ đệ ta hồ đồ, đã quên mất những thứ quan trọng” Một túi chứa hoàng kim lén lút được dúm vào tay binh lính.

Binh lính thủ thành nhìn văn thư thông hành. “Chỉ có vải và dầu sao? Có giấu gì khác không?” Làm theo quy định hay tự ý muốn đây? Binh lính lén lút ước lượng khoản ngân lượng vừa nhận được, có chút vừa lòng.

“Không có a, chúng ta là thương nhân thành thật, sẽ không có chuyện đó” Carep uốn lưỡi nghiêm mật, cười đến nếp nhăn đều nở hoa. Hắn đang sốt ruột, cũng không dám biểu lộ ra, chỉ có thể chậm rãi đối thoại với bọn lính.

Đột nhiên, hoàng cung bên kia đèn đuốc sáng trưng, tiếng ồn ào truyền đến. Vài tên binh lính nghi hoặc nhìn qua “Đi? Cung điện xảy ra chuyện gì? Sao ầm ầm thế nhỉ”

Carep và Hasan trong lòng kinh hãi, Carol đang tránh ở trong hũ cũng bị dọa mất tái lại, Izumin nhất định đã phát hiện ra nàng mất tích.

Carep cười lấy lòng “Thực xin lỗi, chúng ta phải đi ngay bây giờ, có thể để chúng ta đi không?”

“Tuy giấy thông hành không có vấn đề...” Tên binh lính nhận tiền chần chờ trong chốc lát. Xa xa một tên binh lính khác hét lớn một tiếng “Này, đã muộn rồi, cửa thành phải đóng ngay. Nếu muốn ra ngoài thì phải đợi sáng mai!”

Carep sắc mặt đại biến, hắn lôi kéo tay Hssan, liều mạng nhảy lên máng to “Đều tại người tên ngu ngốc này! Giờ thì tốt lắm! Ngày mai còn mua bán cái gì nữa?” Hắn vừa kêu vừa ôm mặt khóc lớn “Lão thiên gia a, ta phá sản rồi, để ta chết đi cho rồi!”

Bọn lính nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Carep, có chút khó xử. Tên nhận tiền cũng có chút ngượng ngùng, đứng lên giúp đỡ “Cũng không phải to chuyện gì, lão nhân này chỉ là vội vàng muốn ra khỏi thành, để cho hắn đi thôi” Các binh lính khác đều gật đầu, ở nơi loạn thế này, ai cũng không được sống yên ổn. Cần gì phải khó xử người nghèo đâu!

Vừa ra khỏi thành chưa được xa, Carep đỡ Carol ra “Cô gái sông Nile, hãy lên lạc đà. Chúng ta nếu muốn trốn sớm một chút thì hãy đến nơi thương nhân tập trung. Nơi đó long xà hỗn tạp, hoàng tử Izumin sẽ không tìm được dễ dàng” Carol hoang mang lo sợ, chỉ có thể tùy ý Carep an bày.

Izumin cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao còn chưa tìm thấy cô gái sông Nile? Xem ra là có người giả trang thị nữ trà trộn vào, lại lưu đi ra ngoài. Asisu rốt cuộc làm thế nào để liên hệ với cô gái sông Nile? Mấy ngày nay hắn đều trông chừng cô gái sông Nile rất cẩn thận, cũng không thể phòng bị được các nàng. Izumin lửa giận dâng lên. Chẳng lẽ vì Asisu ở trong lòng, nên hắn lại trở nên hồ đồ như vậy?

Nửa giờ qua đi, tin tức cô gái sông Nile mất tích đã truyền khắp thành. Binh lính thủ thành cảm thấy lạ lùng, liền cuống quýt bẩm báo, tối hôm nay có người ra khỏi thành.

“Bao nhiêu người?” Izumin trong lòng kinh hãi.

“Hồi bẩm hoàng tử, hai người”

“Đã điều tra hành lý chưa?”

“Rồi ạ, chỉ có vải cùng dầu”

Dầu? Izumin hiểu ra, cô gái sông Nile làm sao mà cái trang được, chỉ có thể sử dụng phương pháp này mới có thể chạy thoát mà không bị ai nghi ngờ. “Chuẩn bị ngựa!” Izumin nhanh chóng ra đuổi theo “Ruka, người cũng đi, cô gái sông Nile thập phần tín nhiệm người, khi thấy người có lẽ sẽ chủ động gọi người” Ruka liên tục vâng.

“Nếu phát hiện ra bóng dáng của nàng, lập tức mang nàng trở về!” Izumin chần chừ một chút “Nếu... nếu người có nhìn thấy Asisu, liền lên đi theo nàng”

Ruka gật đầu vâng lệnh. Trong lòng có chút mê hoặc, tựa hồ hoàng tử thật sự đối nữ hoàng Ai Cập động tâm.

Vó ngựa dồn dập vang lên trên đường ngã tư yên tĩnh, người dân xung quanh tò mò không thôi, cũng không dám đi xem. Hoàng gia quá to lớn, người thường vẫn là nên tránh xa. Mang theo đội quân, Izumin dẫn đầu. Ngồi trên lưng ngựa, hân trong lòng hận ý không giảm. Asisu, đừng để cho ta bắt được ngươi, nếu ngươi rơi vào tay ta, nhất định ta sẽ không lại cho ngươi đi dễ dàng!

Ngồi ở trong căn phòng nhỏ, ta có thể cảm giác được sự tức giận của Izumin. Ha ha, hoàng tử, cứ truy đi. Ngươi lập tức sẽ phát hiện bóng dáng Carol. Đó là tin tức ta cho người truyền ra. Tin rằng cô gái sông Nile già sẽ kéo ngươi tránh xa một đoạn thời gian. Chỉ cần Carol trốn vào trong thườn đội, ngươi liền tìm không ra nàng

“Hoàng tử, đã theo lệnh ngài, đường hướng Ai Cập và Atsiria toàn bộ phong tỏa” Nghe được tin này, trong lòng Izumin yên không ít. Kể từ giờ, hai nữ nhân này sẽ bị vây ở lãnh thổ Hitaito. Hân nhanh chóng suy xét, đã phong tỏa đường, các nàng còn có phương pháp nào để thoát? Hình như vẫn có chỗ hổng, rốt cuộc là cái gì?

Thương nhân, lạc đà, thương đội! Đúng rồi, bọn họ khẳng định sẽ tránh ở nơi tập trung thương nhân, cùng đội ngũ thương nhân đi qua biên giới. “Nơi nào có thương đội?” Hân một bên giục ngựa một bên lớn tiếng quát hỏi thuộc hạ “Hoàng tử, bên cạnh chân núi có một thị trấn, các thương nhân các nước đều tụ lại ở đó” Thuộc hạ chỉ hướng phía trước.

“Chúng ta lập tức tới đó” Izumin vùng vọt lên, hung hăng giục ngựa. Asisu, để xem các ngươi trốn được đi đâu “Bao vây trấn đó, tìm cho ra cô gái sông Nile, đưa tới trước mặt ta” Nữ nhân này mục đích rõ ràng, rất dễ phát hiện. Chỉ khi tìm được Carol, mới có khả năng tìm được Asisu

Trong thương đội, Carol bao gọn lại tóc, cùng Carep nhanh chóng trà trộn vào. Mới vừa gặp chào thương nhân nọ, Carol còn chưa kịp thở một hơi, đã nhìn thấy đằng xa bụi đất mù mịt. Truy binh đang tới

Carep nhanh chóng mang Carol đến lều trại, thay quần áo và khăn che mặt, mang khăn trùm đầu, trang điểm thành một tiểu nam hài. Hasan trước khi hành động đã điều thuốc để vẽ loạn lên mặt Carol. Thuốc này là do Asisu đặc biệt yêu cầu muốn chế ra, còn dặn dò nhất định phải làm sao cho không thấm nước. Hasan và Emi phải mất vài ngày mới nghiên cứu ra được. Tuy rằng thời gian bảo trì không dài, chỉ nửa ngày là bị tẩy ngay. Nhưng nếu cứ cách nửa ngày bôi cho cô gái sông Nile một lần thì có thể khiến nàng duy trì được làn da sẫm màu kia

Izumin hướng chợ phóng tới, trực tiếp huy binh vây quanh trấn “Tìm nữ nhân che mặt, hành lý cũng phải tra cẩn thận!” Mọi người chấn động, đã trễ thế này rồi mà hoàng tử Hitaito còn đến tận đây, không biết đã xảy ra chuyện gì. Mọi người thì thầm, nhỏ giọng bàn tán

Carol bị Hasan kéo đi san sát. Nhìn trước mắt một đồng nan, Carol có chút há hốc mồm. Nàng ở thế kỷ 20 được nuông chiều từ bé, đến cổ đại lại thành cái sành ăn. Đầu có làm việc nặng bao giờ, nàng không nhịn được oán giận “Ta không biết đan, làm thế nào bây giờ?” Hasan dờ khóc dờ người, nữ nhân này, thật sự không biết nặng nhẹ “Nhỏ tiếng chút, đan tùy tiện là được”

“Bọn ta đang tìm tân vương phi của nước ta, ai nhìn thấy mà tố giác, hoàng tử sẽ có thưởng”

Nghe thấy có thưởng, Hasan mắt sáng lên. Xem ra vị hoàng tử này thực coi trọng nữ hài này, không biết nàng có sức quyến rũ gì lại có thể khiến nữ hoàng Asisu và hoàng tử Izumin lại trả số tiền lớn như vậy, phương xa Atsiria cũng vì nàng mà đang động não. Nhìn thấy vẻ mặt Hasan, Carol thiên chân cũng trở nên khôn khéo. Nếu Hasan mà tố giác nàng thì bản thân chỉ có thể ngoan ngoãn gả cho quốc vương Hitaito, chạy thế nào cũng không thoát. Nàng khẩn cầu nhìn Hasan, hy vọng hân không bán đứng nàng

Hasan tâm nhất thời bị ánh mắt màu lam kia hấp dẫn. Trong ánh mắt ấy rung rung, phiếm một mảnh lệ quang. Nữ hài này còn nhỏ, nhưng xinh đẹp đã bộc lộ ra hết. Đôi con ngươi màu lam xinh đẹp kia tựa như bầu trời trong suốt phảng phất xúc tức. Vẻ đẹp như vậy không giống người bình thường, khó trách có thể khiến các hoàng đế các nước như tre già măng mọc. Hân không miên man suy nghĩ nữa, ôn nhu hướng Carol cười. Nếu đã đáp ứng Asisu thì không thể bán đứng nàng. Nhớ tới nữ hoàng đã khiến hân vô hạn kinh hỷ, chút mê hoặc trong lòng Hasan rốt cuộc cũng đã tiêu tán. Đúng vậy! Nhân sinh khó gặp được tri kỷ. Hân sao có thể cô phụ sự tin nhiệm của Asisu chứ

Binh lính vây quanh khiến không khí ở trấn khàn trương căng thẳng. Đột nhiên, một đứa nhỏ bị ngã vào sông. Nước sông lạnh như băng liền không giấu nổi đứa nhỏ, đứa nhỏ muốn khóc cũng không khóc được, chỉ có thể giãy giụa bập bênh trên nước. Carol từ trước đến giờ đều thuộc phái hành động, trực tiếp nhảy vào sông cứu đứa nhỏ lên. Vừa được hít không khí, đứa bé liền khóc vang lên. Trên bờ, người mẹ sợ ý nhìn thấy đứa con mất tích. Nàng ôm lấy đứa nhỏ, kích động cùng kinh hãi khiến bà nửa ngày nói không nên lời

Carol an ủi “Không sao rồi, thằng bé chỉ là bị uống mấy hụm nước, bị kinh hãi”

Người mẹ nghi hoặc ngẩng đầu “Thanh âm của ngươi? Dĩ? Ngươi không phải nam”

Lúc này Carol mới nhớ ra thân phận mình, Carol sợ tới mức chạy hoảng loạn. Nguy rồi, nàng quên mất nàng đang chạy trốn chết. Trong khi tâm hoảng ý loạn, nàng chạy loạn khiến Izumin chú ý. Nhìn thấy bóng dáng nàng có chút quen mắt, Izumin định gọi nàng lại. Đột nhiên thuộc hạ truyền tin tức đến, phát hiện có một đội thương nhân đang chạy gấp rút, trong đó có một nữ nhân trùm đầu.

Nghe được tin này, Izumin liền vút ngay nghi hoặc truy nam hài kia, xoay người lên ngựa, hướng tới thương đội kia truy kích. Carol nghe được tiếng Izumin, liền chân tay bị dọa sắp ngã. Khi nàng biết có người giả trang mình chạy hướng khác, mới hiểu được Asisu đã an bày rất tốt. Nàng nhanh chân chạy tới bên cạnh Carep, cùng đội hành động tiếp theo. Carep oán trách nàng không nên đi cứu đứa bé, Carol cũng không thêm so đo với hân, chỉ cười cho qua. Nhìn cô gái thiện lương này Hasan mới hiểu được vì sao hoàng đế Ai Cập yêu thương nàng như vậy

Nhìn cô gái ướt sũng, nước son trên mặt cũng không hề bị trôi đi mất. Hasan trong lòng vừa động. Asisu dặn dò bọn hân chế ra nước son không thấm nước, chẳng lẽ nàng sớm biết được tình huống hiện tại? Nghĩ đến đây, Hasan bỗng thấy lạnh toát. Nữ hoàng này, sâu không lường được

Trên đường tất cả đều là binh lính, bất quá Carep cũng không tính đi đường bộ. Hắn dự định đi thuyền tới sông Gris đi Atsiria, sau đó chuyển hướng Ai Cập. Nhưng nhiên đây là lí do nói cho Carol để thoát thác. Nghe được Carep nói muốn đưa Carol về Ai Cập, nàng ngần ngừ cả người. Menfuisu đang ở Atsiria, nàng sao có thể mặc kệ? Nàng mắt đỏ hồng, khăn cầu Carep trực tiếp đem nàng đến Atsiria

Nhìn Carol bị mắc mưu, Carep mặt ngoài giả bộ khó xử, đáy lòng lại cười gian không thôi. Nữ hoàng Asisu, người nhìn nha, cô gái sông Nile là muốn đi Atsiria. Ta cũng không có bức nàng nha!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Atsiria thẳng tiến

Ruka quả nhiên là một gián điệp ưu tú. Nếu hắn mà có mặt trước cách mạng, tin tưởng hắn sẽ làm công tác đảng một cách tuyệt vời. Carep nhất thời quên mất không báo Carol khôi phục nữ trang, hành tung của Carol liền bị phát hiện. Bên cạnh vừa đứng có hai nữ nhân tán gẫu, nói vừa rồi mới có một tiểu cô nương giả trang nam hài có làn da đen mắt xanh cứu con trai bà. Nhưng nàng không nói cho binh lính, vừa là muốn báo ân, hai là cũng có chút hoài nghi. Ruka cơ trí kết hợp các tình báo vừa nhận là hiểu ra hoàng tử đang truy nhằm thể thân. Hắn quá sợ hãi, có thể ra kế hoạch cứu cô gái sông Nile thoát khỏi, nữ hoàng Asisu quả nhiên năng lực phi phạm.

(Tác giả: Ai ai nha! Đừng đánh giá ta caco như thế a! Ta chẳng qua là dựa theo tình tiết của truyện mà thôi. Ngàn vạn đừng tăng bốc ta cao quá, con người ta vốn rất khiêm tốn, không chịu được sùng bái a ^^~!)

(Tojikachan: Được rồi được rồi mà! Aiz!)

Ruka tức tốc giục ngựa đuổi tới Izumin, nói cho hoàng tử biết cô gái sông Nile đang hướng phương bắc. Izumin nghe thấy tình báo, sắc mặt liền xanh mét, môi mẩn trắng bệch. Nữ nhân kia, thủ đoạn thực rất cao (Tác giả: Còn không phải công của ta a!*bưu môi mặt ngữ*) (Tojikachan: Rồi rồi mà! (>

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hoàng đế Angon

Biết tin Izumin mang binh trở về thành Hitaito, không cần đội đặc chủng báo cáo ta cũng hiểu Carol đã chạy thoát. Tiếp theo, trong thành sự đề phòng sẽ không căng như trước nữa, ta đã có thể chạy tới Atsiria giúp Menfuisu. Đề đệ này của ta từ nhỏ đã tự cao tự đại, lần này đi Atsiria, xem như đã nhận gần hết sự vũ nhục. Vốn rằng ta luyện tức để hắn chịu ủy khuất này nọ. Khả nhất tưởng, vì tăng cường thực lực của cả một đất nước như Ai Cập, cũng liền từ bọn họ đi

Hơn nữa, Hasan hiện tại đang ở Atsiria. Ta vẫn còn cần hắn giúp mà. Ta cần hắn giúp nghiên cứu chế tạo ra một ít dược vật phòng thân. Emi các nàng tuy cũng rất lợi hại nhưng nếu so với Hasan, vô luận là trình độ khoa học thì vẫn không kém. Mà vài ngày trước họ có nghiên cứu ra một loại thuốc không độc cái gì mà tinh khiết thiên nhiên dùng để phòng thân. Ta cần là loại thuốc có thể giấu ở trong trang sức hay móng tay trên người. Nhớ tới lần trước một màn bị cường đạo bắt đến trong tay, ta vẫn không nhìn được mà tức giận. Khả năng tự vệ của ta quá kém, nếu không thể luyện võ thì dùng độc đi

Hơn nữa, đề đối phó với hoàng đế Ragashu, ta vẫn cần Hasan trợ giúp. Nhớ tới tên nam nhân đầy dã tâm chỉ yêu bản thân mình kia, ta liền cảm thấy ghê tởm, dạ dày gần như co rút lại. Cái ngàn năm không hay ho Carol kia cũng dần dần phát uy. Chờ lần này chinh xong Atsiria, ta phải nghĩ biện pháp đưa nàng đi Babylon cùng. Nhưng nhiên, lý do sẽ không phải là chúc phúc ta xuất giá. Ragashu, cho dù người không trêu chọc đến ta, ta vẫn sẽ không bỏ qua cho người

Rời đi Hitaito quả nhiên rất dễ dàng. Nghe nói cái đại hồ từ quái thúc thúc kia hung hăng chửi rủa cái kinh. Hoàng tử Izumin cũng bị buộc phải bế quan ở tam cung ba ngày. Nghĩ đến cũng thật là, phụ thân trách phạt hắn để tiểu tình nhân chạy mất, mẫu thân thì đối với tiểu hồ ly tinh Carol thì vô cùng bất mãn, tiểu muội muội Mitamun thì chỉ cần nghĩ đến Menfuisu là một bụng đầy hỏa. Đứng giữa hai nữ nhân quan trọng, cũng đã đủ khó chịu, bây giờ còn thêm cả phụ thân háo sắc. Đáng thương Izumin, ta yên lặng chúc phúc hắn một câu, liền vui vẻ ly khai tường thành có vẻ cao cao này, hơn nữa Hitaito quanh năm lạnh lẽo cũng đã khiến ta da khô cả

Khi ta lên đường tới Atsiria, Atsiria còn đang mở yến tiệc. Menfuisu cũng không phải ngốc, lâu như vậy không thấy Carol xuất hiện, sao có thể để Angon bắt trong tay. Khi hắn chuẩn bị khởi binh thì hồ đồ Carol lại chui vào lưới. Menfuisu lúc này mới nhận ra, nguyên lai Angon lợi dụng hắn làm mồi nhử Carol tới

Khi Menfuisu biết mình và Carol bị trúng kế, trong lòng giật mình. Hoàng đế Angon nhân cơ hội bắn tên, mũi tên sắc bén cắm phập vào con ngựa

Menfuisu đang cười, con ngựa ăn đau liền dựng thẳng người hý lên một tiếng dài, khiến Menfuisu bị hất mạnh tới mức hôn mê. Angon liền sai người đem hấn vào địa lao

Lúc này Carol đang bị đặt vào cái hòm lót đệm, bị đặt làm lễ vật Carep dâng lên cho Angon. Angon vurun đầu lưỡi dài liếm liếm môi trên, hưng phấn vô cùng “Carep, làm tốt lắm, cô gái sông Nile đang ở trong này sao?”

Carep nịnh nọt cười cười “Đương nhiên ạ, ta luôn kính trọng hoàng đế Angon ngài. Mời ngài chính mình kiểm tra, ngàn vạn lần đừng quên tiền thưởng a!” Hasan vừa tỉnh lại đang đứng trầm mặc một bên. Carep vẫn là đem cô gái hoàng kim tới cho Angon. Lúc này, hấn dù làm gì thì cũng đã muộn. Ánh mắt hẹp dài của hấn nặng nề, không hề để lộ ra chút ý nghĩ. Nữ hoàng Asisu từng nói qua, muốn ta hết sức hoàn thành nhiệm vụ giải cứu cô gái sông Nile. Nếu hấn lần này đã cô phụ sự tín nhiệm của nàng, vậy thì hấn sẽ luôn ở bên người cô gái sông Nile, nỗ lực tìm kiếm cơ hội chuộc tội

Angon đã sớm trông mòn con mắt, nhanh bước tới xốc lên nắp hòm. Quả nhiên là cô gái sông Nile, là cô gái tựa hoa sen nở rộ, chói mắt vô cùng “Haha, ta đã chờ thời khắc này lâu lắm rồi”

Quang mang chói mắt khiến Carol tỉnh lại, vẫn chưa kịp khôi phục ý thức, nàng cảm giác được trước mắt có người. Vừa mở mắt ra, đã thấy hoàng đế Angon với bộ mặt đáng khinh xuất hiện. Nàng sững sờ một lúc lâu, vỗ vỗ mặt, dụi dụi mắt “Không có khả năng, sao có thể là hoàng đế Angon”

Thấy động tác trẻ con của Carol, Angon cười ha ha. Tiểu cô nương này thú vị thật. Lại tiếp tục trợn mắt, thế nhưng thật là hoàng đế Angon, nàng sợ tới mức nhảy lên, liều mạng chạy xa khỏi hấn. Angon sao có thể để nàng chạy đi dễ dàng như thế, thoải mái cực kỳ mà bắt lấy cánh tay của nàng mà ôm vào lòng. Rồi ném một túi tiền vào tay Carep “Người làm rất tốt, hấn đã vất vả rồi. Đây là phần thưởng cho người” Carep cầm lấy túi vàng, mặt nở hoa “Đa tạ hoàng đế Angon tôn kính”

Lúc này Carol mới phát hiện thấy Carep và Hasan. Carol tức giận khoé mắt rung rung “Sao các người lại đối xử với ta như vậy?”

Carep vẻ mặt hèn mọn “Ta là thương nhân, cái gì mua bán được đương nhiên không thể bỏ qua”

Chỉ có tiểu tử kia mới muốn lỗ. Hấn ánh mắt liếc về phía Hasan vẫn đang trầm mặc

“Hasan!” Carol nước mắt như mưa “Ta đã tin tưởng các người, tin tưởng các người! Vì sao lại gạt ta? Vì sao chứ?” Carol thê lương vang lên trong cung điện. Hasan gất gao nắm đấm. Thực xin lỗi, công chúa hoàng kim. Thực xin lỗi, nữ hoàng Asisu

Hoàng đế Angon kéo Carol tới nội cung. Hấn đã hưng phấn tới độ không biết thương hương tiếc ngọc. Carol ôm thương thế bên vai phải, đau đến phát run. Cảm nhận được bảo bối trong lòng không thoải mái, Angon mới có phản ứng “Nga, thực xin lỗi. Ta quên mất thương thế của người còn chưa lành. Yên tâm đi, mỹ nhân, từ giờ trở đi ta sẽ thật cẩn thận chăm sóc cho người. Nào, giờ thì ngoan ngoãn để ta ôm người đi”

Nghe thấy tiếng cười dâm dăng của Angon, cộng thêm động tác chiếm tiện nghi của hấn, Carol rất nhanh phát điên. Cho dù nàng bị bắt tới Hitaito cũng chưa bao giờ bị đối đãi như vậy. Tên quốc vương Hitaito kia tuy hảo sắc nhưng trước mặt người khác vẫn chú ý đến hình tượng, nào có giống tên Angon này, hấn căn bản không quan tâm đến xung quanh, từ đầu tới giờ luôn động chân động tay với nàng. Làn da trên lưng bị bàn tay to ghê tởm của hấn sờ soạng, ngay cả đùi nàng hấn cũng không tha

Thừa dịp Angon còn đang đắm chìm vào nữ sắc, Carol nhanh chóng giẫy ra khỏi sự cầm giữ của hấn. Lại phát hiện trong cung đầy rẫy xác chết của binh lính Ai Cập. Nguyên lai Ai Cập và Atsiria đã khai chiến. Menfuisu giờ đang ở đâu? Hấn có phải hay không bị thương? Carol vô lực ngã xuống, nàng nên làm cái gì bây giờ? Menfuisu, ta đã đến Atsiria, còn chưa cứu được người, ta lại bị Angon bắt được. Ta nên làm cái gì đây?

Angon một phen nhắc lên cô gái xinh đẹp bất lực kia, ôm vào ngực “Cô gái sông Nile bé bỏng như vậy, thật sự làm nhân tâm động a” Vừa rồi ôm còn chưa có nghiền, hoàng đế Angon tiếp tục làm “công tác” của hấn. “Chắc chắc chắn, làn da như tuyết như ngọc. Thật đẹp! Cô gái sông Nile, người muốn gặp Menfuisu sao?”

Cố gắng gạt bàn tay ghê tởm của Angon ra, Carol kích động quay đầu hỏi: “Menfuisu có phải hay không bị thương?”

Angon không trả lời, liếm liếm môi khô ráp, Từ sau khi gặp được nàng, toàn bộ nữ nhân ở Atsiria đều không thể thỏa mãn hấn. “Nếu nàng có thể chiều ta, ta sẽ cho nàng gặp hấn” Angon tâm tình lâng lâng, kích động xoa xoa gò má hồng của mỹ nhân trước mặt, cảm giác tò mò, còn chưa làm cái gì quá trớn, lòng liền ngứa, linh hông phảng phất đã bay lên không trung “Đến đây nào, cô gái sông Nile, để cho chúng ta hào hảo mà thân thiết đi”

Carol không ngừng giẫy gụa “Không! Sắc lang! Mau buông ta ra!”

Angon căn bản không thèm để ý đến sự phản kháng của nàng, khí lực của hai người chênh lệch thấy rõ “Nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời ta, Menfuisu sẽ ra sao người tự đoán xem!” Giọng uy hiếp bỏ lại một câu, quả nhiên dọa đến nữ nhân đơn thuần kia

Ôm cô gái nhỏ nhỏ vào trong hoàng cung, Angon vẫn còn lo lắng, có nên cho bọn lính Ai Cập ngoài thành kia chút đá kích? “Các người nói xem, nếu ta bắt Menfuisu treo ở cửa thành thì bọn lính Ai Cập có dám vọt vào đây không?” Binh lính Atsiria vừa nghe, toàn bộ cười ha ha. Quả sung sướng, những người tham gia quân ngũ, có mấy người không có tâm huyết. Có thể khiến hoàng đế Ai Cập bị chinh lên chinh xuống, ngấm lại đều thống khoái vô cùng

Một binh lính nằm thoi thóp trên mặt đất, cổ lên nói với Carol “Hoàng đế Menfuisu bị bắt... bị nhốt trong địa lao...” Carol roi lệ, nguyên lai, những gì Angon nói đều là thật. Nếu nàng không nghe lời hấn, sinh mệnh của Menfuisu sẽ gặp nguy hiểm. Menfuisu, ta đã phải trải qua bao gian khổ mới tới được đây cũng không thể ở bên cạnh chàng. Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta muốn gặp chàng, ta muốn gặp chàng!

Chàng trai bị khóa hai tay trên giá gỗ, xiềng xích bao quanh hần khiến hần phải đứng thẳng lên. Bên cạnh, Minue cùng các binh lính lại vô cùng thoải mái, dù cũng bị nhốt trong địa lao nhưng ít ra cũng có thể ngồi

“Hoàng đế Menfuisu! Xin hãy tỉnh lại Hoàng đế!” Minue chân bị thương một khắc cũng không dám ngủ, liên tục gọi to tên Menfuisu. Thật lâu sau, Menfuisu mới dần tỉnh lại. Cảm giác được bản thân bị khóa, Menfuisu tức giận đến tóc dựng thẳng, kịch liệt giãy giụa. Dây xích tay thô ráp siết lại, một dòng máu tươi chảy xuống. Sự đau đớn cũng không làm Menfuisu nguôi giận, hần càng giãy giụa, sự tức giận càng tăng. Minue hốt hoảng, nếu bọn ngục tốt biết hoàng đế Menfuisu tỉnh lại rồi, không biết sẽ tra tấn ngài như thế nào

Menfuisu đang tràn ngập những ý nghĩ hận thù thì bỗng nhớ tới lúc trước khi hôn mê, Angon đã đắc ý cười to, nói rằng Carol đã rơi vào tay hần. Hần lập tức dừng giãy giụa, nhú mồm hỏi. Quả nhiên, Carol đã rơi vào bẫy. Hần buộc bản thân phải tỉnh táo lại, lúc này nếu không tỉnh táo bình tĩnh, hần và Carol sẽ không thể nghĩ được cách thoát ra. “Có ai thoát được không? Đã liên lạc với tướng quân Honsu chưa?” Minue lắc đầu. Biến cố xảy ra quá đột ngột, hần không kịp nắm giữ. Menfuisu âm thầm cầu nguyện, Carol nhất định sẽ không sao, sẽ không sao, nếu không thì hần chết mất.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hai mỹ nhân trên giường

Ở Ai Cập xa xôi, Imhotep đang trầm tư. Khi cô gái sông Nile mất tích, Ai Cập một mảnh hoang vu, gió nóng thổi tới liên tiếp, mực nước sông Nile hàng năm vốn dâng lên rất đều giờ cũng chậm lại. Nếu cứ như vậy, cây nông nghiệp sẽ chết héo. Thần dân Ai Cập sẽ lâm vào nỗi hoang mang lo sợ

Lời này may mắn là lão không nói trước mặt Tô Vinh ta. Nếu không, lão hồ ly râu son dương kia còn không phải bị ta xả cho một trận. Rõ ràng luồng gió nóng này là do khí hậu Ai Cập không thuận lợi tạo nên, người lại còn muốn đồ tại Carol. Còn nói người là trí tuệ của Ai Cập, nhìn người so với đại thần quan còn quá đáng hơn. Chuyện này cũng khiến ta cảm nhận được bản tôn khuất phục của Asisu trong nguyên tác. Những người này, chuyện tốt toàn bộ đều xả lên đầu Carol, còn chuyện xấu thì lại cho rằng mọi người đối xử với Carol không tốt nên mới phải nhận trừng phạt. Mê tín như vậy, thảo nào làm cho Asisu hết chịu nổi. Trước kim khi Carol còn chưa đến, Menfuisu và Asisu chính là thần của Ai Cập. Lúc đầu thì tôn lên cao ngất, giờ thì cái gì cũng Carol. Asisu dù không bị điên, thì cũng sẽ bị những người nào heo này bức điên

May mà ta không nói ra thân phận con gái người đào mộ của Carol. Thế nào những người mù quáng sùng bái Carol sẽ quay ngoắt lại mà đem Carol thiêu lên tế sông cho sông Nile vì tội ác quấy rầy giấc ngủ của hoàng đế. Lại may mắn, ta không yêu Menfuisu. Ta thật sự đối với chuyện loạn luân tỷ đệ luyến không có hứng thú a!

Khi ta đuổi tới Atsiria gặp tướng quân Honsu, hần còn đang gấp tới mức vô đầu dậm chân. Hần đang lúc vô kế khả thi bỗng gặp được ta, về mặt liên vui mừng khôn xiết, bày ra bộ dáng chực chờ ta ban lệnh. Ta mỉm cười tiếp nhận binh quyền binh lính Ai Cập ngoài thành. Lại cảm thán ta đã sớm biết vở kịch này, biết rằng hần sẽ vọt tới Atsiria, thành đội hộ vệ bên người Menfuisu, rồi trở thành mật thám. Trước kia, tiểu binh Julia vốn sùng bái Asisu, vì ta xuyên qua mà không còn tồn tại nữa. Ta giờ cũng có thân tín có thể giúp những binh lính này thoát hiểm

Lúc này là lúc hoàng đế Angon chuẩn bị bí mật OOOXXX Carol. Tuy là tiệc cưới bí mật, nhưng lại không có bất cứ nghi thức thủ tục nào, còn không phải cường bạo. Hần càng nghĩ càng cao hứng nói “Để tránh phiền toái về sau, đêm nay tổ chức lễ mừng hôn đơn giản chút. Về sau ổn định rồi sẽ chính thức cử hành long trọng” Lên xe trước rồi mới mua vé. Cứ tình hình này, kết cục sẽ định, để xem Ai Cập sẽ làm được gì? Hần không ngu ngốc giống lão quốc vương Hitaito kia, cần gì phải cấp danh phận trước. Nếu không phải lão hồ đồ thì Carol trốn thế nào được. Nếu làm như hần a, lên mang cô gái sông Nile “xử” tại chỗ thì nàng về sau dù có trốn kiểu gì cũng không thoát. Hoàng đế Angon càng nghĩ càng thấy bội phục bản thân mình anh minh

“Lệnh cho bọn thị nữ trang điểm cho cô gái sông Nile” Hoàng đế Angon kiêu căng một cước đá văng ghế thượng

“Vâng!” Tướng quân bên cạnh cũng ý nghĩ xấu xa đẩy mình, phương pháp trực tiếp làm việc như vậy thật gọn gàng. Biến cô gái sông Nile thành người của Atsiria rồi thì bọn Ai Cập sẽ không còn cách gì hết. “Những người trong thành cũng giữ bí mật ă?” Hần nghĩ nghĩ, thay đổi khẩu khí nhỏ giọng hỏi Angon

Hoàng đế Angon gật gù đầu, quả nhiên là tâm phúc của hần “Đương nhiên, Ai Cập cũng không được nói ra. Chỉ cần cô gái sông Nile trở thành người của ta rồi, thì ai cũng đừng nghĩ chạy thoát

Hai tiếng cười dâm đãng đồng thời cất lên

Carol trang điểm ăn mặc trang trọng bị Angon nắm tay nhỏ bé bước vào yến hội. Vuốt trong tay da thịt trắng mịn, Angon tâm nhận nhạo, nhìn cô gái sông Nile ngoan ngoãn phục tùng hần thật đáng yêu. Thấy biểu tình khó chịu rõ ràng trên mặt Carol, hần vui vẻ xem nhẹ cho qua

Một phen kéo lấy tay Carol, Angon đưa nàng lên đỉnh tòa thành “Nàng nhìn đi, bởi vì nàng và hoàng đế Ai Cập đang ở trong tay ta, nên mấy chục vạn binh lính Ai Cập tuy rằng vây quanh thành Atsiria nhưng cũng chỉ có thể làm mấy tên ngốc nhìn nhau mà thôi”

Nhìn phía xa binh lính Ai Cập đông đảo, Carol vô cùng đau đớn. Đây là tại nàng, Ai Cập cổ mới lại phát động chiến tranh

Thảm thực vật ở cổ đại vô cùng phong phú, xa xa có nhánh sông Chigurit chảy qua. Cảnh sắc xinh đẹp này đã hấp dẫn sinh viên khảo cổ học Carol. Tòa thành này được xây bằng gạch mộc, nếu bị lũ lụt đánh vào, cả tòa thành sẽ hóa thành bùn đất. Chỉ cần đem binh lính đến hạ du nhánh sông Chigurit dùng cây chặn lại dòng chảy, nước sông sẽ bị nghịch lưu, trực tiếp tràn vào thành. Nếu như giúp binh lính bị giam trong thành nghĩ biện pháp ứng phó, có thể thành công phản kích.. Đây là chiến lược mà sáu trăm năm sau người ta dùng để trệt hạ kinh thành Babylon. Tựa hồ, chiến pháp này cũng thích hợp để dùng với kinh thành này

“Cô gái sông Nile, đừng nghĩ chạy trốn. Trong yến hội đêm nay, ngươi sẽ trở thành phi tử của ta” Thanh âm của Angon giờ này lại bị Carol thành gió thoảng bên tai

Nhìn Carol đang chuyên chú, hoàng đế Angon cũng không nhiều lời. Dã tâm lóe lên trong ánh mắt của hắn, hắn đắc ý nghĩ, vì tránh cho quân Ai Cập xông vào, hắn dấu giếm tin tức nạp Carol làm phi. Sáng sớm ngày mai, hắn sẽ hướng quân Ai Cập mà tuyên bố Carol là hoàng phi của hắn. Chờ hắn giết hoàng đế Menfuisu, mang cô gái sông Nile – tân hoàng phi của ta vây công Ai Cập. Những kẻ trung thành với cô gái sông Nile kia nhất định sẽ không phản kháng lại hắn. Carol đối với quốc nội Ai Cập có danh dự rất cao. Nếu âm mưu của hắn thành công, Ai Cập sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm

Hắn kéo Carol bước vào đại sảnh yến hội. Trong đó, tất cả bọn chúng đều biết rõ đây là tiệc mừng hôn, một đám dùng ánh mắt khác thường không chút hảo ý nhìn cô gái sông Nile, nghĩ đến nếu nàng ở trên giường bọn chúng, để bọn chúng muốn làm gì thì làm thì thật tốt biết bao a. Hoàng đế Angon thấy đại cục đã định, hưng phấn nốc từng ngụm từng ngụm rượu

(Tojikachan: Ta ghét! Ta ghét cực lực cái lũ này!)

Nhìn mỹ nhân bên người làn da tuyết nõn sáng mịn, mái tóc màu vàng đung đưa, hoàng đế Angon chợt nhớ đến hoàng đế Menfuisu đang bị hắn giam giữ trong địa lao. Cái mũi anh tuấn, môi kiều gợi, cộng thêm ánh mắt mê người. Nếu một đôi mỹ nhân này cùng đồng thời ở trên giường hắn thì thật tốt biết bao a

Hắn phát phát tay, gọi một thủ hạ thân tín, phân phó hắn vài câu. Tên kia nhần tình sáng lên, động tác mau lẹ lui xuống. Hắn cấp tốc đến địa lao nơi giam giữ hoàng đế Menfuisu, trên mặt hề hề tươi cười. Hắn cầm lấy túi bột phấn mê dược, chuẩn bị nhét vào miệng Menfuisu (Tojikachan: Phấn bột mà nhét cả cái túi vào miệng hả? =)). Menfuisu đột nhiên mở bừng mắt, một cước đá bay tên kia ra xa

“Ngươi là ai? Muốn làm gì ta?” Menfuisu hét lớn

Tên kia khờ dờ lảo lộn trên đất, cố gắng lấy gối to bị buộc trên thắt lưng, che lại mũi mình rồi ném gối to kia về hướng Menfuisu.

Không dự đoán được thuộc hạ của Angon tới gây khó dễ, Menfuisu không kịp phòng bị, hít phải không ít bột phấn. Các binh lính Ai Cập bên cạnh kinh hãi, ào ào kêu lên, cả nhóm kích động, vì hít phải thứ bột kia nên ngã cả xuống đất. Minue tỉnh ngủ trước tiên, nhanh chóng bật mũi lại, chỉ có thể nhìn Menfuisu từ từ gục xuống

Tên kia bước lên đạp vào Menfuisu một quyền. Menfuisu không có phản kháng, chắc chắn đã hôn mê. Ngực tốt cũng nhanh chóng bước vào cõng bỏ xiềng xích bao quanh Menfuisu, mang hắn ra ngoài

Yến hội sắp tàn. Toàn thể các quan binh đều nâng chén chúc mừng, Angon cười to ném Carol lên đầu vai mình, giống như đang khiêng hàng hóa đi về hướng phòng ngủ. Carol cảm giác có gì đó không đúng, một bên giãy giụa chất vấn “Hoàng đế Angon, thả ta xuống, Ngươi rút cuộc muốn làm gì?”

Angon cười ha ha “Lúc này nói cho nàng cũng không sao, đêm nay nàng là của ta”

Carol trước mặt bỗng tối sầm, có ý gì?

Cảm nhận được cô gái sông Nile bị kinh hách mất đi phản ứng, Angon vỗ vỗ mõng mỹ nhân “Ngươi sắp trở thành phi tử của hoàng đế Angon ta. Đến đây nào, cùng đi đến tân phòng nào”

Carol hoảng loạn, tại sao lại có thể như vậy? Angon đi đến trước cửa một gain phòng lớn lộng lẫy, mở cửa phòng ra rồi ném Carol vào

Carol sợ tới mức hồn thân bủn rủn, lại nghe thấy trong phòng lại truyền đến một tiếng quen thuộc rên rỉ. Nhìn lại, thì phát hiện ra Menfuisu đang nằm trên giường lớn. Lâu như vậy không gặp, Menfuisu gầy hốc. Carol liền rơi lệ, nàng bất chấp nghĩ nhiều, vọt nhanh tới giường, đau lòng nhìn vết thương của Menfuisu

Menfuisu vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, vô luận là Carol gọi lớn thế nào, hắn vẫn là không biết không hay

“Ngươi đã làm gì Menfuisu?” Carol tức giận quay đầu

Nhìn hai mỹ nhân trên giường, Angon bị cảnh đẹp này làm cho nói không ra lời. Rất, rất, rất đẹp! Menfuisu màu tóc đen dài rối tung xõa trên gối, thân hình hữu lực cường tráng, dù không có mấy cơ bắp nhưng vẫn mang cảm giác mạnh mẽ. Da thịt mê người lông lánh mê nham nhật. Trên đầu kim ung quan càng khiến cho khuôn mặt thông khổ của hắn thêm đặc sắc. Hoàng đế Angon bị vẻ đẹp trời sinh của Menfuisu làm cho thần hồn điên đảo

Lại chuyển đầu, cô gái sông Nile bé bỏng nắm chặt vòng eo khẽ run run, trong đôi mắt màu lam lấp lánh lệ quang, cảm giác mảnh mai khiến người ta muốn hung hăng ngược đãi nàng một phen. Hoàng đế Angon lại cảm tạ ông trời, cho hắn một cơ hội tốt, để hắn có thể đem hai mỹ nhân độc nhất vô nhị lên giường hắn. Để cho hắn hưng phấn chính là sự biến thái khi hai cái mỹ nhân kia lại là vợ chồng

“Ha ha, đêm nay, các ngươi sẽ là của ta” Angon lại liếm môi khô ráp, bước nhanh tới.

Carol kinh kêu một tiếng, theo bản năng né sang một bên. Angon không bắt được nàng, thế nhưng lại thuận đà đến bên Menfuisu đang hôn mê trên giường, định giờ trò. Cửa đã đóng chặt, nàng chạy thế nào được. Trước tiên cứ ăn mỹ hoàng đế này đã. Hắn cắn cắn ngực Menfuisu, rất nhanh để lại mấy hôn ngân. Bàn tay to cung không an phận bắt đầu sờ soạng hạ thân Menfuisu

Trên người mang đến cảm giác khác thường, Menfuisu một bên thống khổ một bên rên rỉ vài tiếng. Hiệu lực của dược khiến hắn hỗn loạn. Hắn muốn mở to mắt nhìn xem là ai áp lên người hắn, dám sờ loạn. Lông mi dài run rẩy, hắn kinh ngạc phát hiện, dĩ nhiên chỉ có tên Angon ghê tởm này

Dược chưa tác dụng hết, nhưng cũng đủ để hắn toàn thân vô lực, ngy cả gằm lên cũng không có sức. Trong ánh mắt bắn ra tia phẫn nộ. Angon nhìn thấy Menfuisu tỉnh lại, cảm giác chinh phục càng thêm hưng phấn. Hắn cố ý cắn ngực Menfuisu, khiến cho sự tức giận trên gương mặt Menfuisu càng thêm đậm. Nhìn Menfuisu tức giận, Angon hưng phấn cực kỳ, bàn tay lại càng làm càn không chịu nổi

Nhìn Menfuisu phải chịu nhục nhã, Carol thương tâm muốn chết “Không! Không cần!” Nguyên bản nàng lui ở một bên không dám xông lên, giờ lại xông lên trước muốn đem tên sắc ma này hất ra, lại bị Angon kéo lại một góc áo

Một tiếng xé vài vang lên, áo choàng của Carol bị rách một mảng lớn. Phong cảnh mê người này làm Angon không chút kiên nhẫn, có thể khiến con mồi bị dọa chạy càng khiến cảm giác chinh phục thêm mãnh liệt. Hắn cười to một cái rồi xoay người, giữ chặt tay Carol ném lên giường. Hung hăng áp lên thân hình nhỏ bé, xé rách áo choàng

Carol bị giữ chặt tay, bất lực bị hắn xé áo. Nàng hồ thẹn nhanh chóng che lại trước ngực, cổ họng khóc không ra tiếng. Menfuisu đang ở bên cạnh, vậy mà tên biến thái này lại dám cưỡng X nàng. Nàng thật sự muốn tự tử. Nàng tuyệt vọng, không dám nhìn vào mắt Menfuisu đang tràn ngập phẫn nộ cùng thương tâm

Khóe mắt đột nhiên phát hiện thấy một chậu hoa “A? Hoa Digitalis!” Không biết thị nữ nào sơ ý lại đem loại hao tuy đẹp mà có độc này vào phòng tân hôn. Nàng không chút do dự, vươn tay ra ngắt mạnh nhánh hoa nuốt xuống. Angon phát hiện ra Carol im lặng, nhìn lại thì thấy Carol sắc mặt trắng bệch

“Người đâu? Người đâu?” Dục vọng toàn bộ tiêu tán, cô gái sông Nile không thể chết được. Binh lính Ai Cập ngoài thành mà biết, sẽ liều mạng xông vào. Tín ngưỡng đối với nhân dân có ảnh hưởng rất lớn, hắn tổn thất sẽ không đoán nổi

Angon ném Menfuisu sang một bên, rống to phía cửa “Mau gọi ngự y đến, nhanh lên!”

Menfuisu trái tim dường như chết lặng rồi, nhìn Carol nuốt độc hoa mà mặt tái nhợt, hắn thống hận bản thân vô cùng, hận không thể bảo vệ nàng. Tại sao? Tại sao ông trời lại để cho họ gặp phải chuyện như vậy?

Angon đáng chết, ta thề sẽ không tha cho ngươi! Đầu Menfuisu trống rỗng, nhìn người thương yêu đang quần quai trong thống khổ, hắn cắn chặt răng đến mức răng vỡ tan ra một dòng máu tươi, theo khóe miệng mà chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Gì thế này, kế hoạch chặn dòng thế nhưng lại từ ta ban ra

Ở bên ngoài thành chờ đợi, ta cảm giác được có gì đó bất thường. Dựa theo tình tiết trong tác phẩm, lúc này hẳn là lúc Carol nói ra biện pháp ngăn lại dòng chảy con sông Chigurit chứ. Vì sao đến giờ vẫn chưa có tin tức gì?

Trên bầu trời truyền đến thanh âm đập cánh, một con bồ câu đưa tin đang bay vòng trên đầu ta. Ta giơ tay lên ra hiệu cho nó ngừng lại, lấy cuộn giấy nhỏ được buộc ở chân nó rồi mở ra. Cái gì? Angon dám cưỡng X cả Carol và Menfuisu? Vì bảo vệ sự trong sạch nên Carol đã nuốt hoa Digitalis, hiện giờ Hasan đang khẩn cấp chữa trị.

Ta cho rằng ta nhìn nhầm rồi, lại nhìn lại một lần, kết quả vẫn thế. Carol nuốt độc hoa bảo vệ tình tiết thì ta biết, nhưng khi nào Angon lại lớn mật đến mức muốn cưỡng X cả Menfuisu. Tên nam nhân này, quả nhiên không chỉ ghê tởm, mà là cực kỳ ghê tởm

Ta hạ quyết tâm, ta lòng như lửa đốt cùng Unasu và một tiểu đội trưởng đội đặc chủng có hiểu biết về Atsiria tiến vào thành. Tiểu Kail nhắm mắt theo đuôi bên cạnh ta. Đứa nhỏ xinh đẹp này sau khi biết lần trước ta suýt chút nữa bị phát sinh ngoài ý muốn, vô luận ta giải thích thế nào, hắn sống chết cũng không chịu rời ta nửa bước

Kệ hai người kia liên hệ với những binh lính Ai Cập bị giam, hiện tại ta không quản được nhiều như vậy, phải đem kế hoạch nghịch lưu nước sông cho Unasu biết. Nếu còn chân chừ không nói, ta sợ nhiều chuyện ngoài ý muốn sẽ phát sinh

Tướng quân Honsu khi nghe nữ hoàng nói về kế hoạch xong, kinh ngạc đến mức cảm đầu gần như rơi xuống đất. Nữ hoàng Asisu từ trước đến giờ luôn tham dự mọi nội cung, tuy bị hoàng đế Menfuisu từ hôn nhưng tính cách vốn cầu kinh giờ vô cùng thoải mái. Hơn nữa, nàng chưa bao giờ tham dự về vấn đề quân sự. Cho tới bây giờ cũng chưa có ai nói cho hẳn biết nữ hoàng Ai Cập kiều ngạo xinh đẹp này lại có thiên phú quân sự. Kế hoạch nàng vừa nói ra tuyệt vời đến nỗi làm người ta lú lờ

Nhìn tướng quân Honsu dùng ánh mắt cuồng nhiệt mà nhìn ta, mồ hôi của ta chảy đầy đầu. Rốt cục cũng hiểu tại sao Carol trước kia hay xấu hổ như vậy, tình huống kiểu này từ sau vẫn là nền đề cho Carol làm đi. Ta thật sự không có thói quen trộm ý tưởng của người khác để bản thân thêm vinh quang. Mặc dù Carol cũng là mượn ý tưởng của cô nhân mà đề ra, nhưng ta vẫn là không quen a. Ta thực không muốn. Nếu không phải vậy, thì ta đã sớm nổi lên làm đại ca, rồi niệm vài câu Đường Thi Tống Từ làm người ta sùng bái từ lâu rồi.

“Đáng giận! Thà ăn độc hoa chứ không chịu thuận theo ta sao?” Angon bị đánh nhiều hưng trí nên hiện giờ vô cùng hăm hực “Mau gọi ngự y đến! Hừ! Đừng nghĩ rằng như vậy là thoát khỏi ta!” Angon cầm tức bóp nát số độc hoa còn lại, tùy tiện ném mảnh vải lên người Carol. Nữ nhân này hẳn còn chưa được hưởng dụng, không thể để tên khác nhìn thấy hết nàng “Người tới, thay quần áo của cô gái sông Nile!” Hẳn quát thị nữ mau tới

Đào mắt nhìn thấy Menfuisu ở bên cạnh. Angon chớp chớp mắt, ai nha, chuyện xảy ra quá đột ngột, quên mất hoàng đế Ai Cập

Menfuisu đã có thể phát ra tiếng. Thanh âm của hắn phảng phất từ kẽ răng truyền ra, tuyên chiến hướng Angon “Tên Angon đề tiện vô sỉ! Ta muốn quyết đấu với ngươi!” Angon bật cười, đúng là hoàng đế nít ranh, lúc này mà còn muốn quyết đấu

Thấy vẻ mặt không cho là đúng của Angon, Menfuisu tiếp tục khích tướng “Nhất gan! Ngươi sợ ta như vậy sao? Trừ bỏ dùng độc ra thì ngươi cần bản không có cách nào thắng được ta”

Xung quanh đã kéo tới một đám người. Angon nhất thời không chú ý đến mặt mũi “Ngươi nói cái gì?”

“Angon, ngươi mà xứng đáng làm vua một nước sao? Nếu có can đảm thì hãy đường đường chính chính cùng ta một chọi một để phân thắng bại. Ta chính thức khiêu chiến với ngươi. Nếu ngươi không dám nhận lời, vậy thì ngươi rõ là kẻ nhất gan!” Angon bị khích bác đến tức giận, hừ, khách khí với ngươi, ngươi lại cho là phúc khí. Đánh thì đánh, ai sợ ai

“Được! ta nhận lời!” Hắn vỗ vỗ tay, ra hiệu cho quân lính mang Menfuisu trở lại ngục giam. “Hiện giờ ta phải nhanh cứu cô gái sông Nile, chờ nàng thoát nạn, ta nhất định sẽ đánh với ngươi”

Hiểu được Angon sẽ hết sức cứu Carol, Menfuisu cố áp chế sự tức giận. Carol, chỉ cần ta không bị khóa lại, không trúng độc, ta nhất định sẽ tới cứu nàng, chúng ta sẽ không phải chịu nhục dưới tay Angon nữa!

Ngự y thúc thủ vô sách với bệnh của Carol “Hoàng thượng, thần không biết nàng ăn bao nhiêu độc hoa, chúng ta không biết liều lượng là bao nhiêu thì làm sao có thể giải được” Biết rõ Angon rất tàn bạo, nên ngự y không dám nói thật. Hắn gấp đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh

“Nàng mà không khỏi, các ngươi cũng chết theo nàng đi. Các ngươi cẩn thận, không cứu được nàng, ta sẽ cho chặt hết tứ chi của các ngươi, rồi treo lên cửa thành!” Angon nổi giận dưng dưng, một lũ phế vật, độc cũng không giải được, thật đáng tiếc. Nhìn cô gái vì trúng độc mà run rẩy không thôi, Angon oán hận nghĩ, đã đến tận tay rồi mà còn để vượt mặt. Một nữ nhân bé bỏng như vậy mà cũng dám dùng cách ăn độc hoa để cự tuyệt ta. Hừ! Chờ ngươi khỏe lại rồi, ta nhất định sẽ trói ngươi và Menfuisu lên giường, để ta được tùy ý thương thức

Trong cung một mảnh ảm ỹ, tất cả mọi người đang ồn ào bàn tán. Sau khi Hasan biết tin, sắc mặt đại biến. Nữ hài đơn thuần kia gặp phải chuyện gì mà lại ăn tự ý nuốt độc hoa? Tên Angon hoang dã vô đạo kia, hẳn nhất định sẽ không có kết cục tốt. Hasan lập tức đi lên “Đề tôi cứu cô gái sông Nile”

Nhóm ngự y đáng đau đầu vì củ khoai lang phòng tay này, nghe nói có người gánh thay thì mừng rỡ ném đi “Đã uống giải được rồi, nhưng không hề có chuyển biến tốt. Ngươi chữa trị kiểu gì?” Mọi người mặt ngoài tuy cung kính nhưng trong lòng lại thầm cười trộm. Chữa trị mà không tốt, trách nhiệm đều đổ cả lên đầu tên thương nhân này, không liên quan gì đến họ

Sờ trán Carol, hắn mang lên một bát nước thuốc “Uống đi, công chúa, bát thuốc này nhất định có thể giải độc. Mặc dù rất đắng nhưng ngươi rất nhanh sẽ khỏe lại” Không thể để nàng chết, nữ hoàng Asisu đã nói, bảo hộ nàng toàn bộ giao cho hắn. Hắn lần trước đã thất trách, lần này nhất định phải bảo vệ nàng tốt

Carol vì thống khổ mà không mở được mắt, chỉ nghe được thanh âm của Hasan, suy yếu mở miệng “Hasan... ngươi... ngươi lại gạt ta sao?”

Hasan mặt thoát cái hồng, rồi trắng bệch “Không, thực xin lỗi, lần đó là ta muốn ngăn cản Carep. Nhưng hắn cũng hạ mê dược lên ta, không thể cứu ngươi khỏi tay của hoàng đế Angon, ta rất khổ sở. Vì bảo hộ ngươi, ta mới không chịu rời Atsiria. Lần này xin ngươi hãy tin ta, ta sẽ không giúp Carep hại ngươi nữa”

Cảm nhận được sự hỗ trợ trong giọng nói trung hậu của Hasan, Carol cố gắng vươn tay, Hasan hiểu ý nên đem bát thuốc đến tận tay nàng. “Công chúa hoàng kim, ta nhất định sẽ giúp ngươi khỏe lại. Ta nhất định sẽ giúp ngươi thoát khỏi nơi này”

Carol cười với Hasan “Ta tin ngươi”

Hasan đau lòng đem nàng ôm vào lòng. Nữ hài này thật đáng thương, thời gian này đã phải chịu khổ quá nhiều “Hộ vệ Unasu của ngươi đã liên hệ với ta. Nữ hoàng Asisu đã đề ra chiến lược chặn con sông Chigurit bố trí hết thủy. Ngày mai, Atsiria sẽ không được yên ổn”

Carol vừa kinh ngạc vừa cao hứng, Asisu tỷ tỷ quả lợi hại, có thể nghĩ ra chiến lược mà sáu trăm năm sau cổ nhân sử dụng. Nàng bất hạnh không thể liên lạc với binh lính bên ngoài thành, vẫn còn đang sốt ruột vì không thể thực thi kế hoạch này. Hiện giờ, Carol rốt cục có thể yên tâm. Hết thấy chờ hừng đông lên là an toàn rồi. Menfuisu, chúng ta rất nhanh sẽ thoát được chốn ác mộng này. Chẳng hãy nhẫn nại đợi, chúng ta rất nhanh sẽ có thể về Ai Cập yêu dấu

Xung quanh có nhiều người, Hasan lúc ôm Carol đã xem xét kỹ nét mặt Carol, thấy nàng đã tốt hơn nhiều mới buông nàng ra. Nhóm ngự y cực kỳ hưng phấn “Thật tốt quá! Cô gái sông Nile đang hồi phục, không hổ là thương nhân mà hoàng thượng giao phó” Họ ào ào mà tới, dù sao khen qua loa cũng không mất tiền, quan trọng nhất là tính mạng của họ đã được bảo toàn

Lúc này, ở trên hạ du nhánh sông Chiguris, một nhóm binh lính Ai Cập thừa dịp đêm đen bao phủ, biến thành thợ mộc. Một cây được mấy người cầm rìu đốn xuống. Tuy rằng kế hoạch này là từ ta ban ra, nhưng khi nhìn thấy từng sinh mệnh xanh ngắt bị biến thành từng đoạn gỗ, tội ác trong lòng lại không cách nào biến mất

Ở thế kỷ hai mốt, nơi này một thân cây cũng đều là quốc bảo. Vậy mà giờ lại bị tùy tiện chặt bỏ để ngăn sông, quả thực là không thể tưởng tượng nổi “Phóng hỏa thiêu sơn, lao để tọa mặc” Nghĩ đến câu quảng cáo mà nông thôn hay dùng, ta nảy lên ý cười. Nếu dựa vào hình pháp quốc gia, thì những binh lính này không biết phải ngồi bóc lịch bao nhiêu năm, bao gồm cả người đề ra kế hoạch là ta, cũng phải ở trong tù mà làm cư dân chung thân thôi

Ai nói cổ nhân ngu ngốc? Người Ai Cập cổ thật sự thông minh. Bọn họ làm tốt bánh xe bằng gỗ, thân xe cũng bằng gỗ, dùng dây thừng cột chắc lại rồi mọi người cùng nhau kéo đi. Làm như vậy rất tiết kiệm sức. Tuy cũng muốn thay thế bằng tảng đá, nhưng số lượng lại không đủ, trực tiếp dùng cây lớn, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, ta có chút ác tâm nghĩ, dù sao cũng là cây đại thụ của Atsiria, đau lòng làm gì

Ruka rốt cục đến nơi, tùy tiện giả trang một binh lính Atsiria, là thoải mái ra vào thành. Biết được cô gái sông Nile nuốt hoa độc bảo vệ trinh tiết, hấn giết nấy mình. Sao lại thế, quanh hấn sao lại luôn phát sinh những chuyện không thể tưởng tượng nổi thế này

Nhìn Carol đang nằm trên giường không nhúc nhích nổi, nhưng vẫn còn lo lúc ở Hitaito mất liên lạc với hấn, làm hấn có chút xấu hổ. Hấn tùy tiện nói vài câu, cũng may Carol suy nghĩ đơn giản, dễ dàng tin nam nhân này cho tới giờ vẫn trung thành với nàng. “Ruka, hiện tại là lúc nào?” Ruka thuận theo trả lời “Sắp hừng đông ạ”

Rất nhanh trời sẽ sáng, Asisu tỷ tỷ hấn là đã chuẩn bị xong xuôi. Carol lo lắng chờ đợi, ngày mai, Ai Cập chúng ta sẽ tặng cho Atsiria một kinh hỷ

Bị nhốt trong phòng giam Menfuisu cũng một đêm không ngủ. “Angon đáng chết! Trời rất nhanh sẽ sáng, người khiến ta phải chịu sỉ nhục, ta nhất định sẽ hảo hảo mà trả lại cho người!” Hấn cũng cực kỳ lo lắng “Không biết Carol thế nào rồi. Nàng phải bình an, chúng ta còn có cả một đời bên nhau nữa!

Thật vất vả mới tìm được ngục tối giam Menfuisu, Unasu cùng Patkita-tiểu đội trưởng đội đặc chủng hạ mê dược mà nữ hoàng Asisu đưa vào mấy tên canh ngục. Kỳ thực cũng không cần bọn họ hạ dược, toàn bộ ngục tối bị bắt canh cả đêm đã sớm mệt mỏi đến cực điểm. Chỉ cần một chút mê dược thôi cũng có thể khiến chúng ngủ đến chảy nước miếng

Unasu đem tin tức nữ hoàng Asisu đến cứu viện nói cho Menfuisu, Menfuisu kinh hỷ. Tỷ tỷ tới rồi, chúng ta càng có hy vọng thoát khỏi Atsiria. Khi Unasu nói chiến lược chặn dòng chảy, Menfuisu rốt cục cũng được đỡ bỏ sự lo lắng đã đeo bám cả đêm, tình hình này khác gì chỉ một mũi tên đã giết hết kẻ thù. Tỷ tỷ không hổ là người hiểu ta nhất, nếu không làm cho thành Atsiria bị sụp đổ, khiến cho bọn chúng không nơi nương thân, thì còn có thể làm gì để tiêu trừ mối hận trong lòng ta

May mắn, hấn và Angon đã quyết định ngày mai một chọi một. Tay chân hấn sẽ được tự do, hấn sẽ có thể bảo vệ Carol. Menfuisu mắt khô rấp nhắm lại, hãy nhẫn nại một chút nữa thôi Carol, ta sẽ không bao giờ để nàng phải chịu bất cứ vũ nhục nào nữa. Ta lấy danh nghĩa của hoàng đế Ai Cập thề, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nước sông nghịch lưu ngập thành Atsiria

Nghe được từ Carol tin tức Asisu đề ra chiến lược chặn dòng chảy. Ruka không dám chần chừ nửa giây, lập tức viết tình báo gửi cho Isumin qua bồ câu đưa thư. Biết được lúc này Asisu đang dẫn quân tiến công thành Atsiria, Isumin lập tức điều chỉnh quân, chuẩn bị hướng Atsiria. Rốt cục cũng biết được hành tung của nàng, Asisu, nàng chờ, ta tới

Mặc chiến giáp vào, Isumin tập kết quân đội đã xong, hạ lệnh dùng tốc độ nhanh nhất đến Atsiria, phải thừa dịp Asisu không kịp phản ứng, hai quân đội giao chiến, lúc đó người được lợi sẽ là hấn. Nữ nhân trí tuệ này một lần nữa lại đã động tâm hấn. Một kế hoạch thiên tài như vậy, không hiểu nàng làm sao mà nghĩ ra. Nếu có thể lấy được nàng, bất luận là với Htaito, hay là bản thân hấn, đều sẽ có lợi ích vô cùng lớn

Đột nhiên, Izumin nhún mảy. Asisu không phải nữ nhân có thể dùng sức mạnh để chinh phục. Nếu hắn cùng Atsiria giáp công Ai Cập, nàng có thể hay không vì thế mà cực hận hắn? Sẽ không! Izumin quyết tâm, nếu không để cho Asisu nhìn thấy hắn có bao nhiêu mạnh mẽ cường đại, thì với một nữ nhân tâm cao khí ngạo như nàng sao có thể cam tâm tình nguyện theo hắn? Hơn nữa, nếu đánh quân Ai Cập đến tàn phế, ngày sau nếu có hành động gì sẽ không thoải mái

Hắn vung tay lên, quân Hitaitp bắt đầu xuất phát. Cát vàng cuộn cuộn không ngừng dưới vó ngựa, giống như tâm tư của Izumin bây giờ vậy. Asisu, từ lần nàng rời đi, chúng ta đã rất lâu không gặp, ta rất nhớ nàng! Ta nhất định sẽ nói cho nàng biết, nàng ở trong tâm ta quan trọng như thế nào. Ta nhất định sẽ đem nàng giữ chặt bên người!

Mặt trời dần lên. Trận quyết đấu giữa Menfuisu và Angon sắp bắt đầu. Xoa xoa cổ tay vì bị xích lâu mà cứng ngắc, Menfuisu sắc mặt trầm tĩnh. Chỉ cần bỏ ra xích sắt, thì vô luận là dùng cung, thương, kiếm, hay vũ khí gì, hắn sẽ không thua Angon. Hắn cắn môi, thanh âm khản khản hỏi binh lính “Trả lời ta, Carol thế nào rồi?”

“Cô gái sông Nile sao? Bệnh tình của nàng đã ổn định, bất quá thân thể vẫn rất suy yếu” Binh lính Atsiria không chút để ý trả lời, hắn còn phải đi xử tội mấy tên canh ngục kia, dám ở đằng sau hắn thành thói. Chán sống sao? May mắn không xảy ra vấn đề gì lớn, bằng không mấy cái đầu cũng không đủ để đền tội

Tầng đá lớn trong lòng Menfuisu rốt cục hoàn toàn rơi xuống đất. Thần Oman! Thần sông Nile! Các chư thần! Tạ ơn các ngài phù hộ. Ta từ đáy lòng cảm kích các ngài. Như vậy, ta rốt cuộc không phải sợ gì nữa. Gánh nặng duy nhất trong lòng biến mất. Còn lại đều giao cho ta và tỷ tỷ. Chúng ta nội ứng ngoại hợp, khiến tên Angon vô si kia không thể kiêu ngạo được nữa “Minue, ta đi đây”

Nhìn hoàng đế đi xa, Minue tuy sốt ruột nhưng hiểu chỉ chốc lát nữa thôi, Unasu và Patkita sẽ cứu họ ra. Hoàng đế của ta, xin hãy yên tâm, chúng ta lập tức sẽ ở bên ngài chiến đấu, để cho người Atsiria biết người Ai Cập chúng ta lợi hại đến mức nào

Ôm trong lòng Carol suy yếu, Angon xuất hiện. Menfuisu táo bạo vững vàng, nhìn thấy Carol bình an vô sự là tốt rồi. Hắn cố gắng đè nén mong muốn chém ngay cánh tay Angon đang ôm Carol kia, bình tĩnh mở miệng “Angon! Một chọi một quyết chiến đi! Vô luận là cung, thương, kiếm, ta đều nhận!”

Chỉ chờ Menfuisu ngời nói những lời này thôi, Angon cười ha ha “Menfuisu a! Ngươi quả thực rất oai hùng, dám tay không chiến đấu với ta! Nguyên ta còn muốn cho ngươi vũ khí, một khi đã như vậy, ta đây sẽ không vẽ thêm chuyện” Carol nghe thế, ánh mắt biến thành màu đen. Hắn lại có thể vô si đến mức này, không đưa cho Menfuisu vũ khí thì sao có thể quyết đấu công bằng

Tuy biết rõ nói với loại người vô si này chỉ phí lời, nhưng Menfuisu vẫn không nhịn được mắng to “Tên dê tiện! Ngươi không xứng xưng xưng hoàng đế!” Angon không rảnh thời gian nghe Menfuisu mắng chửi, có thể thắng là được. Không cần biết quá trình gì, thủ đoạn gì, chỉ cần giành được thắng lợi, thì mới được coi là người thắng chân chính

Sắp được hành hạ hoàng đế hoàng đế xinh đẹp kia, Angon cực kỳ hưng phấn. Cứ nghĩ đến máu tươi chảy ra từ làn da trắng kia, Angon liền cảm thấy hạ thân cứng lên. Thực sự làm người ta hưng phấn, tuy không thể chinh phục được thân thể hắn, nhưng có thể hành hạ tinh thần hắn đến chết thì vẫn là một loại khoái cảm rất lớn a!

Hắn cầm lên cung tiễn, một mũi tên vọt tới “Ngươi cứ việc mắng chửi! Ta nghe đây! Đến đây nào, Menfuisu, trước tiên hãy ném thử tư vị cử cung tên”

Không có bất cứ vũ khí gì để phòng bị, Menfuisu bị trúng tên, may mắn chỉ bị thương ngoài da. Carol trong lòng đau đớn rút ruột, không nói nên lời. Thân thể nàng vốn suy yếu giờ cộng thêm sự lo lắng quá mức khiến nàng chịu không nổi mà phun ra một ngụm máu tươi. Thật vất vả mới nghĩ ra cách đả kích Angon, không nghĩ tới hắn lại vô si đến thế. Asisu tỷ tỷ, tỷ đang làm gì? Kế hoạch chưa thực thi được sao? Menfuisu đang phải chịu đau, đệ đệ của tỷ đang chịu đau

Đột nhiên một mũi tên bắn trúng vai phải Menfuisu, Carol hét thảm một tiếng “Không!”

Menfuisu nhịn xuống sự đau đớn, bẻ gãy mũi tên, một nửa mũi tên đã cắm sâu vào vai, miễn cho vương chân tay

Lúc này, Asisu vung tay lên. Tất cả số cây đòn được cùng lúc được đổ xuống sông, ngăn lại nhánh sông Chigurit

“Tiếp tục ném!” Tướng quân Honsu theo sau hạ lệnh. Chỉ nghe thấy nước sông ầm ầm, cuộn cuộn tràn lên bờ bắt đầu bị đẩy ngược dòng. Cây cuối cùng được ném xong, tướng quân Honsu hét “Toàn quân tiến công! Đánh thành Atsiria!”

Lúc này, Angon còn đang ném thương trường về phía Menfuisu. Menfuisu bị đâm, một thân đầy máu. May mắn thân thể hắn vốn rất cường tráng, trừ bỏ cung tên trên đầu vai thì những vết thương khác chỉ là ngoài da

“Sao hà? Hoàng đế dũng mãnh? Không ngờ ngươi lại bại dưới tay ta” Nhìn cả người Menfuisu đầy máu, Angon khoái ý vô cùng. Đột nhiên, phương xa truyền đến tiếng ầm ầm rung chuyển, dường như có cái gì đó bị sụp. Angon và mấy tên lính đều quay đầu lại nhìn theo hướng thanh âm kia. Chuyện gì thế?

Menfuisu thấy sự chú ý của chúng dời đi, một cước đá lăn tên binh lính bên cạnh, xông về phía tên Angon. Angon vừa thấy, nhất thời bị dọa mặt trắng bệch. Menfuisu quả nhiên rất dũng mãnh như loài sư tử vậy. Thấy hắn vừa mới chiếm được ưu thế lớn, giờ mới biết hắn không phải đối thủ của Menfuisu. Angon chỉ cần thấy một chút nguy hiểm là tuyệt đối không dám làm bừa. Hắn lớn tiếng hét “Các ngươi xông lên bao vây Menfuisu lại. Kẻ nào giết được hắn, ta sẽ thưởng lớn!” Khuôn mặt vằn vẹo vô cùng xấu xí

“Angon! Để xem ngươi chạy đâu!”

Binh lính Atsiria còn chưa nhận ra tiếng ầm kia là tiếng nước đổ về. Carol vui mừng hô Menfuisu cố gắng, lúc này nàng mới hiểu mình yêu Menfuisu biết bao nhiêu, trong đầu hình thành tương lai tươi đẹp... Người phụ trách trông chừng binh lính Atsiria ở phía sau nàng gần xanh trắng bạo, cuối cùng nhận không nổi. Nữ nhân này còn có thể quát tháo như vậy, thật sự không biết nặng nhẹ. Hắn đẩy ngã Carol, khiến nàng tạm thời im lặng. Ân, thế giới này yên tĩnh quá. Từ lúc gặp nàng đã bị nghe mấy tiếng lời nhai, không hiểu hoàng đế Menfuisu làm thế nào mà chịu nổi nàng

Angon nhanh chóng bước lên bậc thang, nhìn thấy Carol nằm ngã trên ghế trường kỷ, một tay bắt nàng lên. Chỉ cần nàng ở trong tay, Menfuisu sẽ hết cách. Đây là một vương bài bảo mệnh, một vương bài hoàng kim chói mắt. Carol vô lực yếu đuối trên đầu vai Angon. Đang muốn đẩy hắn ra thì phát hiện thấy thanh chủy thủ bên thắt lưng của Angon, nàng vươn tay rút ra, hướng Angon đâm tới.

Angon đương nhiên chú ý đến Carol, thoải mái mà bắt lấy tay Carol cản lại hành động của nàng. Carol dám đâm hắn, khiến hắn cực kỳ tức giận. Nguyên bản đôi mắt xanh đầy sợ hãi giờ lại trừng to còn lớn hơn cả chuông đồng. Menfuisu bên dưới bậc thềm, vung tay chém giết càng không lưu tình

Bên này, Ruka và Patkita dùng mê dược còn thừa hạ luôn mấy tên binh lính còn lại, cứu những binh lính Ai Cập bị giam ra. Nước sông rất nhanh sẽ đổ vào thành, Menfuisu đang chiến đấu một mình. Mọi người lòng như lửa đốt, nhất là Minue, luôn nghĩ cách cứu hoàng đế Menfuisu và hoàng hậu Carol ra, rồi đánh bại cái thành Atsiria đáng giận này

Tốc độ nghịch lưu của nước sông cực nhanh, đã bắt đầu đổ vào thành. Một số binh lính Ai Cập đã đến được bên Menfuisu, chiến đấu cùng hắn. Hiện giờ, chỉ còn lại Carol là bị Angon bắt trong tay, cứu được nàng là mọi người có thể rút lui

Giống như trời sụp đất lở, tường thành Atsiria dần bị biến thành bùn, từng tầng từng tầng bị nước sông đánh mạnh vào, nhanh chóng thành bùn. Tựa như một món đồ chơi, dần dần sụp xuống. Lũ lụt hùng dũng tiến vào. Tượng thần vĩ đại Atsiria như lạnh lùng nhìn chăm chú vào những người dân đang kinh hoàng, mặc kệ bọn họ khẩn cầu, khóc kêu

“Là kẻ nào biến thành Atsiria của ta ngập trong nước?” Angon quá sợ hãi, là kẻ nào dám bức ta đến chết? Đáng chết bọn Ai Cập, chắc chắn là chúng. Hung hăng nhìn cô gái sông Nile mà bọn Ai Cập coi trọng nhất, hắn nắm chặt hai vai Carol, gần giọng chất vấn “Có phải ngươi không? Nói!” Angon rống to cùng động tác kịch liệt khiến Carol choáng váng sắp ngất “Đáng giận cô gái sông Nile! Ta sẽ chém ngươi thành tám mảnh! Ta sẽ vì thành Atsiria báo thù!”

“Cứu ta với! Menfuisu!” Cảm giác được Angon tỏa ra sát khí, Carol cố gắng lớn tiếng kêu cứu

Menfuisu phóng mạnh một cây thương kém chút là đâm trúng Angon. Angon toát mồ hôi lạnh, hắn không muốn chết chút nào. Nhìn Carol suy yếu quỵ rạp trên đất, ý muốn chạy đi. Hắn bàn tay to xộc tới muốn bắt lại nàng. Ruka kịp thời đuổi tới, ném một dao vào Angon

Menfuisu cuối cùng cũng đuổi tới, cầm trên tay trường kiếm dùng hết sức bổ về phía Angon. “Ngươi tên vô si này, có bản lĩnh thì đấu với ta”

Mắt thấy trốn không được, Angon cũng bị khơi dậy máu hiếu chiến. Đáng thì đánh, tưởng ta sợ ngươi chắc. Một người khí lực bị hao hơn phân nửa, một người tuy vốn yếu hơn nhưng tinh lực lại dư thừa. Hai người đấu giờ lại ngang tay nhau

Nhìn nước sông ngày càng dâng cao, Carol vội hô lên “Thành sắp sụp, mọi người mau chạy đi!” Nàng quay đầu lại tìm Menfuisu còn đang khổ đấu ” Menfuisu! Chúng ta phải đi thôi!”

Angon sao có thể để Menfuisu đi dễ dàng như thế được. Thành của hắn lập tức sẽ biến thành một đồng lầy lội, bọn chúng còn muốn chạy sao. Hắn dồn sức bắt Menfuisu lùi lại, rồi xông lên cướp lấy Carol từ tay Ruka khiêng lên vai, chuẩn bị chạy

Menfuisu nhanh chóng đuổi theo Angon, thấy hắn lộ nhược điểm là lưng, không chút do dự liền chém mạnh kiếm xuống. Vai phải Angon lập tức lìa thân, Angon đau đớn rống lên, tro mắt nhìn cánh tay phải rơi xuống dòng nước xiết. Menfuisu vụt tới, vươn hai tay, ôm vào lòng thân hình mà mình luôn nhớ thương bấy lâu

Carol, ta rốt cục cũng được ôm nàng, ta rốt cục cũng cứu được nàng từ tay Angon. Chúng ta về nhà thôi, về Ai Cập.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chưa kịp vui mừng, nạn lại tiếp tục

Chiến tranh rốt cuộc kết thúc, quân Ai Cập hoàn toàn giành được thắng lợi. Trong thành Arsiria tràn ngập sự sợ hãi, tượng thần vĩ đại của Atsiria vì bị nước tấn công nên bị sụp thành hai nửa, thành Arsiria cũng bị hủy hơn phân nửa

“Là thần phạt! Bởi vì hoàng đế của chúng ta cướp cô gái sông Nile của Ai Cập nên thần phạt nộ!” Quân dân Arsiria hàng trăm người truyền miệng kêu gào. Angon rất muốn giết hàng trăm người đó, nhưng lời đồn truyền đi quá nhanh. Tất cả mọi người mù quáng mà chạy nháo nhào, nhưng tránh không nổi làn sóng nước đang ập tới. Rất nhiều người bị nước nuốt chửng, biến mất không thấy bóng

Bởi lui quân kịp thời nên quân Ai Cập không bị tổn thất nhiều. Chỉ có một số ít binh lính bị nước cuốn trôi. Đang lúc toàn quân lui về hướng Ai Cập thì bỗng nhiên phát hiện ra từ phương bắc phía xa kia đang có cát bụi mù mịt bị khuấy động, đám bụi ấy đang di chuyển dần về phía đại quân Ai Cập

Không tốt! Là đại quân Hitaito. Carol lúc này mới nhớ ra, Atsiria đã cùng Hitaito liên minh, đó nhất định là viện quân do Izumin đưa tới.

Sau khi Menfuisu thoát hiểm, ta đã giao lại binh quyền, lúc này lại nghe thấy viện quân của Izumin đang tới, nhất thời kinh hãi. Này Izumin thế nào âm hồn lại không tan. Trong nguyên tác, hẳn có truy đến đây sao? Ta tựa hồ đã quên đi mất. Trí nhớ con người thường như vậy, lại quên những lúc quan trọng. Sau khi oán giận một phen, ta lại có chút phiền não. Hiện giờ nếu giao chiến với quân Hitaito, quân Ai Cập vốn rất mệt mỏi khẳng định sẽ bất lợi

Menfuisu suy xét một phen, trực tiếp hạ lệnh “Toàn quân Ai Cập lui lại! Lập tức rút khỏi thành Asiria!”

Còn bên Izumin...

“Mau! Hướng thành Atsiria!”

“Phải cẩn thận, ngoài thành có khả năng có lính Ai Cập vây quanh!”

Izumin neho lại đôi mắt đẹp “Đã thấy Atsiria chưa?”

“Dạ, hoàng tử. Nhìn từ đỉnh núi kia là thấy ạ!” Tinh binh thuộc hạ phản ứng nhanh chóng trả lời

Quân Ai Cập không biết đại quân Hitaito đang đuổi theo, Asisu hẳn là cũng đang ở bên trong. Izumin bị cuộc hành quân gấp làm cho mệt mỏi, suy nghĩ đã飘 đi xa

Tiếng nước ào ào kéo lại hồn của hắn. Hắn có chút kỳ quái, rút roi ra thúc ngựa mấy cái, phi thẳng lên đỉnh núi. Quang cảnh trước mắt khiến hắn ngây ra, nửa ngày cũng không có phản ứng. Cái thành Atsiria uy nghiêm hùng vĩ kia sao lại ngập trong nước. Nước sông vốn trong suốt giờ biến thành màu vàng vẩn đục dường như đang cố thúc vào tường thành. Trong lý luận, vô số người Atsiria đang quay cuồng theo sóng lớn, thế thảm kêu gào Atsiria đã biến thành địa ngục nhân gian. Đã có chuyện gì vậy?

Quân Haito lập tức dừng chân lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, bị quang cảnh trước mắt làm cho cả kinh không biết phản ứng thế nào. Là thần phạt sao? Binh lính Ai Cập đâu? Sao không thấy bóng chúng đâu cả?

Thanh âm đập cánh từ đỉnh đầu truyền đến, Izumin ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bờ cầu đưa thư của Ruka. Mờ tỉnh báo ra, lập tức trên mặt Izumin trong chốc lát kinh hãi, trong chốc lát lại âm trầm, không hề rùng. Thuộc hạ dè dặt cẩn thận tiếp nhận tình báo, đọc xong thì kinh ngạc hô lớn: Nguyên lai là nữ hoàng Ai Cập Asisu đến tiếp viện. Nàng hạ lệnh nước sông nghịch lưu, khiến thành Atsiria biến thành bùn

“Nữ hoàng Ai Cập có thể khiến nước sông nghịch lưu?”

“Một chiến thuật thật lợi hại!”

Đúng vậy! Thật là một chiến thuật lợi hại! Izumin âm thầm tán thành. Hắn đã phái binh lính điều tra hồi báo, nguyên lai Asisu ở nơi hạ du sông đã ra lệnh chặt một số lượng lớn cây cối ngăn lại dòng sông, nước sông không còn chỗ đi, chỉ có thể chảy ngược lại, khiến Atsiria gặp đại họa

“Hoàng tử! Ai Cập đã có cô gái sông Nile, chi bằng ngài hãy cưới vị nữ vương tựa nữ thần này về đi!” Một thuộc hạ thân tín đột nhiên đề nghị

Những người khác cũng đi theo hưởng ứng “Đúng vậy! Hoàng tử, nghe nói nữ hoàng Asisu diễm lệ vô song. Chỉ có nữ tử tài mạo song toàn như vậy mới có thể xứng đôi với hoàng tử Hitaito kiều ngạo”

“Hoàng tử, chúng thần khẩn thiết kỳ vọng ngài có thể cưới nữ vương Asisu làm hoàng tử phi của chúng ta!”

Sự hy vọng của đám thuộc hạ làm Izumin hơi đỏ mặt. Hắn làm sao mà không nghĩ tới. Cứ nghĩ khi Asisu rời đi không lời từ biệt, Izumin khôi phục bình tĩnh. Không được, hắn không nên miên man suy nghĩ linh tinh. Hiện tại phải làm gì để cướp được tâm của Asisu mới là quan trọng nhất

Phía xa, đại đội Ai Cập rút lui gây ra một trận khói bụi mù mịt “Ồ bên kia! Binh lính Ai Cập ở bên kia!”

Izumin nghiêm thần sắc “Đuổi theo! Cô gái sông Nile đang suy yếu vì độc hoa, còn chưa khôi phục. Tốc độ của chúng sẽ không quá nhanh. Quân Ai Cập vừa bị tổn thất qua trận chiến trước, không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này!” Giơ lên cánh tay kiên quyết. Asisu, sau sự kiện sông Chigurit này, các quốc gia sẽ biết được giá trị của nàng. Ta sẽ không cho bất cứ ai có cơ hội đoạt lấy nàng, ta sẽ làm cho nàng trở thành hoàng tử phi của ta

Bên kia, Menfuisu phát lệnh, mau chóng ra khỏi lãnh thổ Atsiria, tiến vào nước trung lập Syria. Mọi người đều mệt mỏi sau trận chiến 12 phút, giờ lại phải mang thân thể sắp chịu không nổi cố gắng đi tiếp. Menfuisu gất gao ôm Carol đang suy yếu vào lòng, đau lòng không thôi, trải qua nghi thức săn sư tử, thật vất vả mới lại được ôm nàng vào ngực. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, thở gấp không thôi, hắn tự trách cùng yêu thương đan xen vào nhau. Ôm chặt lấy nhân nhi, hắn ra roi thúc ngựa, chạy nhanh về phía trước. Carol, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ mang nàng trở về Ai Cập

Tiểu Kail và Cindy bọn họ bốn tiểu đội trưởng gất gao theo sát bên người ta. Bị Izumin đuổi theo phía sau khiến ta không an tâm chút nào. Binh lực

Hitaito tình nguyện hơn chúng ta rất nhiều. Rất nhanh, khoảng cách giữa bọn họ và chúng ta ngày càng gần. Vừa mới đầu chỉ mới nhìn thấy đám bụi mù mịt, giờ đã có thể nhìn rõ bóng dáng bọn họ. Nhìn phía sau đứng là Izumin âm thầm bất tán, ta thật sự không hiểu vì sao hắn muốn truy kích chúng ta. Trong lòng ta bỗng chua xót, còn có thể vì sao nữa? Hắn cùng với Ai Cập là tử địch, lại đang liên minh với Atsiria, đuổi giết Ai Cập vừa đánh thắng Atsiria thì có gì không đúng? Không đúng thật ra là ta. Giữa hai chúng ta chỉ có tình ý nhân nhật, khiến ta đánh giá sai địa vị của ta trong lòng hắn. Hắn là một chính trị gia. Cùng một vị chính trị gia lãnh khốc vô tình nói chuyện tình yêu, ta thật buồn cười vô cùng. Cắn chặt môi, trong lòng khổ sở vô cùng, khiến ngay cả cười khổ, ta cũng làm không nổi nữa.

Trốn đi! Cùng Menfuisu trốn đi! Tô Vinh, không nên lại mơ mộng nữa

Menfuisu trên mặt có chút lo lắng. Nếu cứ tiếp tục chạy thế này, Ai Cập không khỏi sẽ phải đụng độ với Hitaito. Nhưng Ai Cập vừa mới trải qua một trận đại chiến, tình huống lúc này rất bất lợi. Ít nhất, chiến trường cũng không thể tại nơi này. Quân ta cần phải nghỉ ngơi. Một khi quân Ai Cập phục hồi thể lực thì căn bản không cần sợ Hitaito. Nhưng trước mắt, phải làm gì đây?

Minue đề nghị, không bằng chia binh ra làm hai đường, để hắn dẫn quân ngăn cản Hitaito

Menfuisu cự tuyệt hành động liều chết của Minue. Hắn chỉ phía trước “Chỉ cần qua dãy núi này, phía bên phải cách đây không xa chính là sa mạc Syria. Binh Hitaito không quen chiến đấu trên sa mạc. Mà Ai Cập chúng ta ba mặt đều là sa mạc bao quanh, đánh trên sa mạc là chuyện thường”

Minue mặt sáng lên “Chúng ta sẽ tiến vào sa mạc Syria, dụ toàn quân Hitaito đến, phản công!”

Menfuisu khen ngợi gật đầu. Tốc độ toàn quân nhanh hơn, nhắm hướng sa mạc Syria

Kỳ thực, ta đối với chiến tranh không vui không chút nào. Tuy làm Asisu nhiều năm như vậy rồi, cũng tiếp nhận được không ít sự giáo dục về phương diện này. Nhưng dù sao ta vẫn là một công dân từ thế kỷ 21, luôn đối với chuyện huyết tính này có phản đối. Ở thế kỷ 21, khi sống trong hòa bình, ta lại oán giận vô cùng kiểu cuộc sống quá mức bình thản. Đi đến thế giới loạn lạc này mới hiểu được, cuộc sống an ổn là cuộc sống cỡ nào hạnh phúc

Một trận gió lớn thổi đến, ta ngửa đầu đón gió nhắm hai mắt lại “Gió đông nam bắt đầu thổi rồi. Loại gió này mang cát đi sẽ làm thành một trận bão cát khủng khiếp” Menfuisu và ta quả thật tâm linh rất thông, cùng cảm nhận được hướng gió có vẻ khả quan này. Chúng ta nhìn nhau, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta

Nhìn thấy vẻ mặt của hai người ấy, Carol giật mình. Gió đông nam? Đúng rồi, gió đông nam trên sa mạc sẽ làm ra một trận biển cát lớn. “Menfuisu, sẽ có bão cát sao? Chúng ta có thể bị nhốt ở sa mạc không?” Carol lên tiếng, giọng nói lo lắng không thôi

Ta mỉm cười. Menfuisu trấn an giúp nâng đỡ lên khẩn trương “Sẽ không, gió này chỉ biết tạo thành sa phong”

“Đúng vậy, sa phong chỉ biết cuộn lên cát bụi” Ta cười giải thích. Carol vừa mới đến Ai Cập không bao lâu vẫn chưa hiểu được tình huống này

Menfuisu không giải thích nhiều. Trực tiếp hạ lệnh cho Minue thả năm sau con ngựa chạy lên trước, tiến vào sa mạc Syria

Ruka rất muốn ngầm báo cho Izumin nhưng hắn không hiểu được sách lược của Menfuisu nên chỉ có thể ngốc ở một bên trông mắt. Nhìn mặt Ruka ngốc, ta cười đến vô cùng vui vẻ, người làm sao có thể đối phó được với đệ đệ của ta. Chỉ có chủ tử của người mới có khả năng địch nổi với Menfuisu thôi

Menfuisu hạ mệnh lệnh thứ hai: toàn quân giả bộ phi thẳng hướng Ai Cập, nhưng khi vào sa mạc rồi thì lập tức vòng sang bên phải

Carol bị cát bụi cuộn lên không thể hô hấp. Menfuisu và mọi người lo lắng không thôi. Nữ hài này... Ta thật muốn giận chó đánh mèo. Cũng không thể trách nàng. Thân thể vừa mới trúng độc vẫn còn vô cùng yếu ớt. Nếu ở thế kỷ 21, nàng đã sớm được ở trong căn phòng xa hoa an tâm chữa bệnh. Làm sao có thể vận động mạnh như thế này. Carol cũng hiểu được, luôn cố gắng tỏ ra bình thường để trấn an mọi người. Ruka vẫn chưa từ bỏ ý định, dọc theo đường đi luôn tiếp cận Menfuisu, nói muốn mang Carol trốn theo đường khác. Ta xem hắn hẳn là muốn trốn đến đại bản doanh của Izumin

Menfuisu không đếm xỉa tới hắn. Từ giờ, muốn đem Carol từ trong lòng hắn ra đâu có dễ dàng như vậy

Đoàn ngựa dẫn đầu đã bị lún vào một bãi cát lún. Quả nhiên, gió sa mạc rất hay có lưu sa. Menfuisu đã tính đúng. Mọi người cẩn thận tránh đi khu vực cát lún. Sắc mặt ta có chút trắng. Izumin không rành về sa mạc chiến, cạm bẫy này hẳn là sẽ bị mắc. Ta vừa lo cho hắn, vừa muốn Hitaito lui quân. Đang do dự không biết nên làm gì, thì nghe thấy Menfuisu ra lệnh cho tướng quân Honsu mang quân đến ốc đảo Ieriko. Carol thân thể quá kém, thật sự không theo kịp đội ngũ, hắn muốn mang nàng đi theo con đường nhỏ

“Ieriko là một địa danh rất nổi tiếng, thương nhân thường tụ tập ở đó để trao đổi hàng hóa” Carol lúc này tinh thần ham học lại nổi lên.

Đại quân Hitaito rất nhanh đã đuổi đến. Binh lính Ai Cập vừa được nghỉ ngơi một lúc giờ tinh thần đã tốt hơn. Menfuisu hạ lệnh, bắt đầu thực hiện kế hoạch lưu sa. Ruka về mặt lo lắng rốt cuộc không đấu được. Sự trung thành và tận tâm đã làm hắn sợ hãi hoàng tử sẽ mắc bẫy. Hoàng tử lĩnh quân từ trước đến giờ đều đi dẫn trước. Sự anh dũng của ngài là lá cờ toàn quân noi theo. Chỉ cần nhìn đến bóng dáng anh dũng kia là các binh lính Hitaito đều trở nên dũng mãnh vô cùng

Ta hiểu Ruka lo lắng, nhưng cũng thúc thủ vô sách. Nói cho Izumin thì chúng ta không có đường sống, nếu không nói cho hắn, ta lại sợ hãi hắn chết đi. Sau khi Kaputa chết, ta cũng không dám xác định đúng các tình tiết nữa. Hơn nữa, theo tuổi tác, trí nhớ cũng dần tiêu thất, Ta chỉ có thể nhớ được những chuyện chính, như thế nào có thể xác định Izumin sẽ không vì chuyện này mà mất mạng?

“Mục tiêu của chúng là ta. Các người cứ lớn tiếng kêu, cho chúng biết ta ở đây” Menfuisu cười lớn, hoàng tử Izumin, từ trận chiến trước, chúng ta đã lâu không gặp mặt. Giờ ta cho người một cái đại lễ, cho người trực tiếp trở lại bên người thần linh đi

Ruka đầu nhanh chuyển động. Nếu tiếp tục như vậy, hoàng tử nhất định sẽ rơi vào bãi cát lún. Phải tìm mọi cách thông tri cho ngài. Hấn cần chặt môi dưới, thủ đoạn cuối cùng, chính là ở trước mặt hoàng tử nhảy vào lư sa. Chỉ có cách đó mới có thể báo cho ngài biết.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Để cho ta được ôm nàng, mang lại cho nàng sự an ổn nhất

Ta nhìn sắc mặt của Ruka đang không ngừng biến hóa, đoán xem hấn đang nghĩ cái gì. Xả thân cứu Izumin? Khả năng này rất lớn.

Chưa kịp nghĩ nhiều, đại quân của Izumin đã tới đây. Từ xa, ta nhìn bóng dáng của hấn. Một đoạn thời gian không nhìn thấy hấn, hấn hình như càng thêm tỏa sáng. Một thân mặc giáp khiến hấn anh khí bừng bừng. Chỉ cái mũ kiểu Arab kia là đáng ghét nhất. Tựa hồ, chỉ khi ở nhà, hấn mới bung xuống mái tóc màu bạc nguyệt kia

Menfuisu khiêu khích. Đại quân Hitaito vừa nhìn thấy Menfuisu, quả nhiên kích động vọt lại đây. Ngay khi bọn họ đứng phía trước cái bẫy, Menfuisu vùng kiêu lên, mệnh lệnh mọi người khẩn cấp lui lại.

Nhìn binh lính Ai Cập ào ào như dòng chảy, nhanh chóng chạy thẳng. Ta đứng tại chỗ không hề động, Kail cùng nhóm tiểu đội trưởng cũng không động. Mọi người lặng lẽ đứng tại chỗ, chờ mệnh lệnh của ta

Ruka xông lên trước, ngã vào lư sa

Izumin phát hiện bất thường, Menfuisu đâu có dễ dàng lùi bước như vậy. Đang định ra lệnh toàn quân đình chỉ tiến công thì lại nhìn thấy Ruka đang gãy giữa giữa bãi cát trước mặt. Sao lại thế? Izumin còn chưa kịp suy nghĩ, binh lính phía trước cả người lẫn ngựa đã bắt đầu chìm vào cát

Thân mình nghiêng xuống, hai chân trước của con ngựa Izumin đang cười cũng lăm vào sa lĩ. Trúng kế! Izumin nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại, vô số binh lính Hitaito bị lực cát vĩ đại kia kéo xuống. Họ chưa bao giờ gặp phải tình huống này nên toàn quân loạn một mảnh. Họ gào khóc thảm thiết, cũng không ngăn nổi bước chân của những quân lính đi sau. Không có mệnh lệnh, tình huống không rõ ràng, quân đội Hitaito liên tiếp rơi vào bãi cát lún, thế là gần một trăm một nghìn người đang kêu thê thảm giữa vùng cát lớn

Izumin lúc này mới phát hiện, nguyên lai Ruka muốn cảnh báo cho hấn rằng nơi này có lư sa. Nhưng đã quá muộn, ngay cả hấn cũng bị mắc bẫy. Hấn không dám cử động, chỉ cần động đây là sẽ bị lún xuống nhanh hơn. Tệ hơn chính là, tại gió sa mạc Phi Dương mà toàn bộ binh lính không thể truyền tin đi. Izumin đỏ mặt hồi lạnh, Menfuisu đáng giận, thiết kế ra được cạm bẫy tuyệt diệu này. Cứ như vậy, chẳng những bị tổn thất một lượng lớn binh lính, mà ngay cả hấn cũng bị lư sa nuốt hết

Lư sa đã dâng đến ngực Ruka, nhưng hấn không hề để ý đến, chỉ gấp gấp nhìn quanh cố tìm hoàng tử Izumin. Lại thấy nữ hoàng Asisu luôn lạnh lùng đứng ở phía trước. Hấn quá sợ hãi, tại sao quân Ai Cập đã lui hết rồi mà nữ hoàng lại còn không đi? Không lẽ... Không lẽ nàng muốn gây bất lợi cho hoàng tử?

Ta lúc này đã không còn để ý gì được đến xung quang nữa. Vẫn luôn lạnh lùng nhìn binh lính Hitaito tre già măng mọc hướng lư sa lao đến. Rốt cục cũng có người rống trọi mọi người mù quáng, những người còn lại mới dừng chân lại. Một vùng lư sa, khiến đại đội Hitaito đại loạn. Ngay cả chủ soái cũng lăm vào hiểm cảnh

Nhìn con ngựa đã bị lún chỉ còn cái đầu, Izumin sắp bị cát bao phủ. Trong đầu ta chỉ có một ý nghĩ. Ta không muốn hấn chết! Ta muốn cứu hấn!

Vung tay lên, June lập tức tung trường tiên, cuốn lấy cánh tay Ruka, khôn khéo lôi lên. Kỳ thực, vùng lư sa cũng không lớn lắm, chỉ rộng bằng cái sân thể dục khoảng bốn trăm thước. Chính là lúc này cát tràn ra dưới chân quân Hitaito, bị uy hiếp bởi uy lực của thiên nhiên khiến họ chưa đánh đã chạy

Ruka được cứu ra khỏi bãi cát lún. Hấn nằm trên mặt đất thở hổn hển từng hơi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bãi cát kia

“Không cần sốt ruột, ta sẽ cứu Izumin ra” Ngờ khí bình thần nghe không ra cảm xúc dao động. Ruka cả người lập tức cứng ngắc. Nữ hoàng Asisu sao lại nói với hấn câu đó? Không lẽ nàng biết được gì sao?

Lại vung tay, June cùng Patkita cẩn thận tiến lên, vung lên dây thừng có một đầu buộc vào tảng đá đến bên Izumin

Bị sắc cát, Izumin không nhìn rõ phía trước. Đột nhiên, có một dây thừng hạ xuống đúng tầm tay hấn, hấn phản ứng nhanh chóng cầm trụ. Một lực kéo mạnh hấn lên khỏi mặt cát. Hấn không gãy giữa, hết sức đem thân thể thả nhẹ. Tiếp xúc với mặt cát càng gần, trọng lực như càng nhẹ dần

Cảnh phía trước bắt đầu rõ ràng, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt. Izumin nhắm chặt mắt, không muốn nâng nhìn thấy hấn chật vật. Thấy Izumin trên mặt hiện lên một tia nan kham, ta đột nhiên nở nụ cười. Bất ngờ tươi cười giống như sự kích thích đột ngột, khiến những binh lính đang mắc kẹt dưới lưu sa đều ngừng giãy giụa, kinh diễm nhìn chằm chằm mặt ta (Tojikachan: sao mà háo sắc quá >

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Binh chia hai đường, quay về Ai Cập

Ngọt ngào không được vài ngày, chúng ta phải về nước. Hiện giờ hai nước vẫn còn đang trong trạng thái đối địch, nếu hai chúng ta muốn từ nay về sau ở bên nhau thì phải thay đổi tình trạng này. Cách ngôn nói, không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Đối với điểm ấy, ta thật ra không thấy lo lắng. Chỉ cần Izumin có thể khiến sắc quý lão ba kia nói thông, hủy bỏ hiệp ước với Atsiria vô dụng kia, rồi đưa đến Ai Cập một minh ước thư hòa giải. Tin tưởng Ai Cập sẽ đồng ý. Dù sao, bớt một địch nhân, thêm một bằng hữu bao giờ cũng tốt hơn. Hơn nữa, ta còn có thể ám bang nghĩ kĩ

Romeo, sao chàng lại là Romeo. Nghĩ đến cái lời kịch kia, ta đột nhiên rung mình một cái. Nếu lúc trước, ta tùy ý Ari xử lý Mitamun, thì hiện tại Izumin tám phần sẽ đứng ở ban công Ai Cập mà bi ai hát lên “Juliet, sao nàng lại là Juliet” đi. Làm việc gì cũng nên lưu lại đường sống, lời cổ nhân nói quả nhiên rất đúng, rất sắc sảo. Asisu chính là không hiểu điểm ấy nên mới đem bản thân đẩy vào vạn kiếp bất phục

Chúng ta ở bên nhau y như đang trong tuần trăng mật vậy, muốn chúng ta tách ra thật sự rất khó khăn. Né tránh mọi người, ta trở lại bên người Izumin, thường thức mái tóc bạch nguyệt thật dài của hấn. Cả mái tóc cùng thanh chùy thủy trên đó bị ta côi bỏ hết xuống, rồi lại đeo lên. Lại côi bỏ, lại đeo lên. Khi ở bên Izumin, hấn cực kỳ dễ chịu, trừ bỏ khi làm công sự ra thì ngay cả nói chuyện cũng không nhiều, luôn dùng ánh mắt nuông chiều nhìn ta.

“Ta muốn ăn nho” Hấn cười vầy vầy tay, ý bảo bọn lính mang vào

“Ta muốn uống nước” Nước ngay bên cạnh, hấn cầm lên rót cho ta

“Ta muốn ăn cơm” Izumin chớp chớp lông mi dài. Đó là cái gì?

“Người sao không nói chuyện với ta?” Bị hấn câu kinh quen rồi, ta càng không thể thích ứng nổi bộ dáng chiều chuộng này của hấn. Một phen kéo kéo lấy tóc của hấn, giương mặt mình lên nhẹ nhàng tròn mắt nhìn hấn. Izumin vẫn cười cười. Rất kỳ quái nha, vì sao trong nguyên tác, hấn khi cùng Carol nói nói cười cười, còn có thể khiến nàng ấy phát điên. Nhưng đối với ta lại là bộ dáng vĩnh viễn bao dung thế kia? Phóng chừng ở trước mặt Mitamun hấn cũng như vậy, nếu không thì đã không thể đường ra một cô nàng kiều ngao câu kinh duy ngã độc tôn

“Người về sau chỉ có thể sủng một mình ta” Nghĩ đến đây, ta có chút ghen tị. Cho dù là muội muội, ta cũng không muốn chia sẻ người. Quyết mở miệng, trong lòng một thùng dấm chua, vẫn còn có một Mira đang chờ đợi tình yêu của hấn cơ!

“Đi? Trên mặt nàng sao lại có một điểm đen?” Thấy ta đột nhiên nhìn hấn bắn ra tia lửa giận, Izumin trong ánh mắt hiện lên ý cười

“Có sao?” Ta nâng tay lên sờ loạn

“Sang bên trái một chút, một chút nữa. Chính chỗ đó, mạnh tay chút”

Bản này ở đâu ra a? Mà sao ta lau nửa ngày mà Izumin vẫn bảo là chưa sạch

Hấn vươn bàn tay to, nhẹ nhàng sờ làn da vì bị ta lau thô lỗ mà hồng hồng “Vẫn chưa được, vẫn chưa được” Ta nóng nảy, vậy người lau giúp ta nha! Nếu không thì ta đứng đây đi rửa mặt không thêm nhờ người!

Izumin trong mắt ý cười càng sâu. Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên chỗ mà ta chà xát đến đỏ hồng “Phải như vậy mới được”

“Xoát!” một tiếng, mặt ta lập tức hồng đến mang tai. Người ta nói, nữ nhân đang yêu thì chỉ số thông minh sẽ tương đương số không. Trước kia chê cười người khác, hiện tại bị báo ứng. Âm mưu rõ ràng như vậy mà ta lại dễ dàng mắc mưu. Nắm chặt lấy quần áo hấn, ta hận không thể xông lên cắn hấn mấy cái. Nhìn ta giống như con mèo nhỏ đang giương nanh vuốt yếu xiu lên, Izumin ôm lấy ta bế đứng lên. Đẩy đẩy ra vài cái, nhưng thoát không nổi, ta tức giận rống to “Khí lực mạnh, rất giỏi a!”

—————Ta là phân cách tuyến tình yêu—————

Ta kể truyện cười cho Izumin nghe

Một đôi tiểu tình lữ chuẩn bị đi chơi. Nam nhân cười ngửa đứng trước cửa nhà nữ nhân chờ đợi, những người xung quanh tò mò nhìn người chưa gặp bao giờ này. Nữ nhân khi đi ra thấy tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm người yêu thì có chút ngượng ngùng. Vì thế hỏi, muốn bao nhiêu vàng để đưa ta đến phía tây bờ sông Nile. Nam nhân nhìn thấy nữ nhân ngượng ngùng, cũng làm bộ không quen, nói là không cần tiền, chỉ cần nàng hôn hấn ba cái là được. Nữ nhân cũng không do dự, trực tiếp bước lên hôn ba cái. Hai người ngọt ngào rồi đi

... Izumin ánh mắt ôn nhu nhìn ta một lúc lâu, nửa ngày không nói gì

(Tojikachan: Ta cũng không nói được gì. Truyện cười gì mà... ==#)

Ta hiểu truyện cười này có chút... không buồn cười, nhìn vẻ mặt không hiểu của Izumin, ta quá mất mặt, thẹn quá thành giận

“Không buồn cười sao?” Ta nắm chặt tay hần, hung hãn trừng mắt nhìn hần

“Nàng kể truyện cười?” Izumin có chút mê hoặc

#@&*\$5@9(!!!

Ta phần nộ! Đang chuẩn bị bão nổi. Hần vỗ vỗ đầu ta, xử lý tiếp công sự trong tay “Khát nước không? Ta rót cho nàng” Há há miệng, ta giống như quả bóng bị xì hơi, không nói nổi lời nào, vô lực ngã xuống đệm. Kể truyện cười cho cổ nhân nghe, là ta tự tìm mất mặt

...

Các tình huống, khi hai người ở bên nhau lần thứ N, 80% kết quả là Izumin thắng, 15% là hần nhường ta, 5% còn lại thắng lợi thường khiến ta kiêu ngạo nhếch nhếch lên cái đuôi. Sau đó lại quên mất giáo huấn trước, tiếp tục bị Izumin cho ném mùi thất bại

Dù nể mặt ta, đám lính bên ngoài không nói gì, nhưng ta biết họ cũng có đôi chút khó xử. Izumin tuy rằng chưa nói gì, nhưng theo lệnh mà hần ban ra vài ngày trước, thì hai chúng ta phải chia xa. Quốc gia Hitaito sẽ không thể để cho một đại lượng lớn binh lính ở bên ngoài tiêu tốn những đồ dùng thức uống một cách không tất yếu thế này

Mười ngày sau, tuần trăng mật luyến ái ngắn ngủi của chúng ta chấm dứt. Izumin phải về nước chuẩn bị minh thư hòa ước với Ai Cập. Nghĩ tới, Menfuisu hần là đã về tới Ai Cập. Ta mất tích đã được một thời gian, tuy đã dùng bò câu đưa thư báo tin cho hần rằng ta vẫn bình an vô sự, nhưng cũng không muốn hần lo lắng

Cũng may hần bị một đại lượng lớn binh lính kéo đi, cộng thêm Carol ốm yếu, tốc độ hành quân chắc vẫn không thay đổi. Chỉ cần thời gian chúng ta về nước không sai biệt với nhau lắm, Menfuisu hần là sẽ không hoài nghi. Cùng Izumin tình cảm lưu luyến, ở tình thế mọi sự hai nước còn chưa rõ ràng, ta tạm thời nghỉ không công khai

Sau khi lưu luyến không muốn rời, Izumin rốt cục khởi hành. Mang theo đội đặc chủng cùng Ruka, ta nhìn theo hần rời đi. Đội nhiên có cảm giác tựa như thể từ thời cổ đại tiễn đưa trượng phu, bóng dáng Izumin vẫn còn tại trước mắt, ta liền chờ mong sự sum vầy sắp tới

Có Ruka bách sự thông thạo, phương hướng về nhà tuyệt đối không sai. Ánh mắt của hần khi nhìn ta cũng thay đổi, trước kia là cảnh giác đối địch, giờ lại là tôn kính và sùng bái, khiến ta nhìn không được rót đầy da gà xuống đất. Hần từng trình trọng quý xuống hướng ta tuyên thệ, sẽ tuyệt đối tình nguyện trung thành với ta, cũng chờ mong ta sớm trở thành hoàng tử phi của Hitaito. Ta nhìn xuống cảm giác thẹn thùng, mỉm cười tiếp nhận sự trung thành của hần. Quay đầu nhìn thấy Izumin, ta hung hăng một trận. Động tác của ta giống như người điên vậy, khiến Izumin như đang xem kịch vui, cười đến gần gặp người lại “Nàng hần là nên tạo thành thói quen. Binh lính Hitaito của ta kỷ thực rất sùng bái nàng”

Ta đảo mắt trắng dã, nghịch lưu sông Atsiria chỉ là ta thuận tay mược tới. Nếu bọn họ mà biết, ở thế kỷ 21, ta chỉ là một trạch nữ cực kỳ cực kỳ bình thường thì bọn họ còn có thể đem ta thành thần mà bái không. Cũng may là ta cũng có kiến thức mấy ngàn năm này, hồ lộng một phen vẫn là sẽ không xấu mặt

Ta ngọt ngào cười, lại nhớ lại chuyện vài ngày trước. Tiểu Kail khuôn mặt xinh đẹp có chút âm trầm, đi theo phía sau ta, hần đột nhiên có chút không phục nói “Bệ hạ, chờ ta trưởng thành, ta nhất định sẽ bảo vệ được ngài” Dừng một chút “Ta nhất định sẽ lợi hại hơn hoàng tử kia” Càng nhìn tiểu Kail, ta càng cảm thấy hần đáng yêu, nhìn không được quay đầu lại ôm lấy đứa nhỏ mà ta yêu quý không thôi “Ta biết, tiểu Kail của ta trưởng thành thành một nam tử vĩ ngạn, nhất định sẽ bảo vệ được nữ nhân quan trọng nhất của ngươi”

Tiểu Kail ánh mắt càng thêm âm trầm, bệ hạ Asisu rõ ràng là không hiểu lời thổ lộ của hần. Emi vỗ vỗ vai hần, trên khuôn mặt quyến rũ tràn đầy thiện ý cổ vũ. Bệ hạ kỳ thực đối với chuyện tình yêu vẫn là cực kỳ tri độn. Thổ lộ như vậy, làm sao nàng hiểu được a

(Tojikachan: Ta thích tiểu Kail này, rất đáng yêu!!!)

Khi ta về Ai Cập, đôi vợ chồng son kia quả nhiên chưa về tới nơi

Tắm sạch một thân đầy phong trần. Ta vui vẻ ào vào ao tắm hoa sen. Bơi ếch, bơi ngựa, bơi tự do, chơi đùa cực kỳ thỏa thích. Nhìn nước ao trong suốt, ta lặn xuống đáy, nổi hứng muốn nhảy ballet dưới nước. Kết quả, vì chưa từng thử qua nên ta bị uống mất mấy ngum nước lớn, khiến Ari đứng bên cạnh hầu hạ sợ tới mức oa oa kêu to. Nhìn nàng nước mắt lưng tròng, ta ngượng ngùng, chỉ có thể an phận không nghịch nữa

Dựa vào bờ ao, ta nhàm chán bắt đầu miên man suy nghĩ. Mấy ngày nay hình như ta đã quên mất cái gì. Ai nha! Ta vỗ vỗ đầu, quên mất Hasan. Hasan cùng theo chúng ta từ Atsiria thoát ra, ta vội vã cứu Izumin ra khỏi bãi cát lún, căn bản không nhớ rõ là mang hần theo bên người

Hasan đáng thương, nói như vậy trong khoảng thời gian này bị miếng sắt da mặt dày Carol tra tấn. Ta có chút áy náy, quên mất cả bằng hữu, thật sự không nên

Sáu ngày sau, Menfuisu rốt cục trở về. Thấy ta, Hasan như gặp được cứu thế, nhanh như chớp vọt tới bên ta, sống chết không chịu lại nhìn thấy Carol.

Nghe nói, tính tò mò của Carol lại dờ chừng. Thân thể vừa mới tốt một chút, đã liền kéo Hasan bồi nàng đi xem cái gọi là suối nước thánh, còn nói cái gì mà sau một ngàn năm nữa chúa Jesu sẽ rửa tội ở đó. Nàng hưng phấn gương mặt đỏ bừng, hận không thể vọt tới con sông mà tắm một phen

Hasan mặc danh kỳ diệu. Vốn bị Carol bắt ép đi cùng, hắn đã đủ lo lắng, nếu bị hoàng đế Menfuisu biết, còn không rơi đầu. Nhưng nữ hài này triển công cũng thật cao, bị nàng liên miên lải nhải nửa ngày, hắn liền mơ mơ màng màng, khiến đường về suýt nữa quên!

Nhìn Hasan hoài nghi, Carol lại nâng cao thanh âm “Người vì sao không tin ta? Nơi này thật sự là thánh tích!” Hasan đầu đầu không thôi, liên tục ứng phó” Vâng vâng vâng, thần tin tưởng ngài, giờ có thể về nhà rồi?” Carol giận dữ, trở về mấy ngày rồi cũng không nói chuyện với Hasan, ngay cả khi Hasan mang thuốc tới, cũng không chịu uống

Hasan thật quá xui xẻo. Minue phụng mệnh Menfuisu ra ngoài tìm bọn họ, vừa thấy Hasan liền ra lệnh cho binh lính trời hắn lại. Menfuisu vừa nhìn thấy hắn, hận không thể lập tức rút dao chém luôn. Tuy Carol giúp hắn cầu tình, nhưng Menfuisu lần nào cũng dùng ánh mắt hung tợn trừng hắn. Bất đắc dĩ nhất là, Menfuisu lệnh cho hắn chăm sóc Carol. Nếu nàng bị làm sao thì chỉ hỏi hắn. Hasan khóc không ra nước mắt, hắn rốt cuộc là chộc ai a. Asisu đột nhiên mất tích, nếu không phải muốn tìm nàng thì ta đâu có phải cần rằng trụ lại nơi này

Bên kia, hoàng đế Babylon Ragashu cũng bắt đầu rục rịch. Nghe được chuyện Atsiria, hắn lại càng thêm tò mò đối với nữ nhân náo động Ai Cập kia. Bất quá, hắn cũng không muốn cướp trắng trợn Carol. Nữ nhân trong lòng hắn chỉ giống như một món đồ chơi thôi, không có một chút địa vị. Hắn cười lạnh nói với bọn thuộc hạ thân tín “Có nữ nhân trí tuệ này bên người chẳng khác gì rước lấy họa, loại nữ nhân này nên giết chết!” Hừ, cái gì mà nữ nhi của thần, chẳng qua chỉ là một tiểu nữ nhi mà thôi. Chỉ cần giết chết cô gái sông Nile, Ai Cập khẳng định đại loạn

Đối với nữ hoàng luôn trầm mặc uy phong Asisu, hắn lại có hứng thú “Ta nghĩ cưới nữ hoàng Asisu” Bọn thuộc hạ ào ào kinh hãi, lấy cái nữ hoàng bị từ hôn kia về nhà làm gì? Xem nàng cũng dám nghịch lưu Atsiria, không chừng sẽ đem Babylon thiêu rụi

“Ngu xuẩn! Cô gái sông Nile luôn chính thịnh. Tương đối mà nói, Asisu ánh sáng yếu kém dễ dàng tiếp cận hơn” Hắn không có hảo ý nheo lại mắt “Nghe nói vị nữ hoàng này tuyệt sắc thiên hương. Không bằng ta cầu hôn với nàng, đem nàng từ nơi xấu hổ cứu ra. Nữ nhân này, có được cả trí tuệ cùng mỹ mạo, khẳng định đối với Babylon có ích lợi rất lớn”

Chạm vào thanh trường kiếm đeo bên người, hắn cười càn tà ác “Các người thử nói xem, nếu sau khi cô gái sông Nile bị giết, hoàng đế Menfuisu cũng biến mất, ta lại có được nữ hoàng Asisu, ta có thể hay không đương nhiên thành hoàng đế Ai Cập không?”

Các đại thần có chút lo lắng “Hoàng thượng, kế hoạch này liệu có ổn không?”

“Cứ thử xem xem” Ragashu nhướn mày “Thừa dịp lúc này, ta hướng nữ hoàng Ai Cập quần lấy, khó nói nàng sẽ không động tâm. Nữ nhân này có giá trị đồng dạng với Ai Cập, nhất định ta sẽ nhét nàng vào giữa hậu cung”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chúc mừng các người, rốt cục kết hôn

Sau khi trở về, Menfuisu có chút khản trương. Lần trước, hôn lễ của họ mới cử hành được một nửa, vì Carol bị sự tử tha vào dòng sông Nile. Lần này, nhất định phải đăng quang Carol, làm nàng trở thành vợ chân chính của mình

Biết được tin Carol thoát nạn trở về, Ai Cập lại sôi trào. Mọi người hồ hởi tới thần điện chúc phúc cho Carol. Mấy ngày trước khi Carol về, nước sông Nile dâng lên, dân Ai Cập càng thêm phấn khởi, thấy được dân Ai Cập đối với Carol là cực kỳ sùng bái

Biết được tin này, Menfuisu càng thêm vui vẻ ” Ta cũng phải dâng lễ vật lên nữ thần sông Nile, thỉnh thần cho phép ta lấy Carol làm hoàng hậu, cũng cầu ngài phù hộ cho Ai Cập vĩnh viễn phồn vinh”

Imhotep cười đến mặt hắn đỏ nếp nhăn “Đây cũng là tâm nguyện của chúng thần”

Nghe thấy điều này, ta kém chút là hừ lạnh ra tiếng. Ta khi trở về, lại không được mọi người chào đón nồng nhiệt như vậy. Không phải là ta thích so đo, nhưng sự đãi ngộ khác biệt này có phải quá mức không? Nhất là gần đây Imhotep nhìn ta có chút kỳ quái, thái độ của hắn đối với ta cũng cung kính hơn trước. Ta không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hắn lại thay đổi như thế. Hasan có nói với ta, có phải vì chuyện nghịch lưu sông Atsiria không. Ta sững sờ một lúc lâu, mới phản ứng lại được. Ai nha, lão cho rằng chuyện này là do Carol làm, quên mất chính mình cũng cáo mượn oai hùm làm một phen đại sự.

Sau mười ngày chuẩn bị, thần tế Oman rốt cục bắt đầu. Điện tế thần Oman lấy nước thánh từ sông Nile, lên thuyền thánh một đường đến trước thần điện. Trước sự chúc phúc của thần Oman, hoàn thành hôn lễ của Carol. Nói cách khác, thông qua lễ mừng này, Carol chính thức thành hoàng hậu của Menfuisu

Mấy ngày này, Carol buồn đến hồng rỗi, cả ngày nháo đòi xuất môn. Ruka và Unasu đáng thương vì không có chuyện gì, chỉ có thể đem nàng biến thành quan ở nhà

Nghe được tin này, ta và Hasan cùng thờ phào nhẹ nhõm. Không bị phiền toái kia chọc đến, Thượng Hạ Ai Cập thanh tịnh không ít. Ta mang theo Emi cùng Betty, cả ngày quần lấy Hasan giúp hắn nghiền cứu các loại được vật phòng thân. Ở nơi ta an bày, cuộc sống của Hasan rất dễ chịu. Nơi này khí giới phong phú, vật liệu vô cùng nhiều, còn có hai đồng chí tâm đầu ý hợp. Số lớn được vật cùng dây chuyền sản xuất ào ào ra lò. Ta mừng đến vô đầu bút tai, mỗi ngày đều tìm một đám công tượng đến nghiền cứu, trang sức nào có thể trạm rỗng, trang sức nào có thể thiết kế cơ quan nhỏ đều mang ra làm. Tỷ như, vòng cổ hạt châu rỗng ruột, nhồi vào các loại độc. Đại khái sau khi phân loại độc tính, rồi khám lên các loại đá quý khác nhau để dễ dàng phân biệt, trên vòng tay hình xà đều tạo rỗng ruột, để khi cần thì chỉ cần tẩm đầu rắn vào trong nước là có thể xuất độc ra. Hoặc là, ta đem một ít độc được đã nghiền nát tạo thành sơn móng tay, cho vào các bình nhỏ linh tinh chẳng những có thể mang theo người dễ dàng, mà còn có thể lừa mắt địch nhân. Tóm lại để trở thành độc được mỹ nhân, ta đều đem tất cả các cách nghĩ ra được thực hiện. Chỉ hận là không thể phóng ngay một viên độc bao con nhộng từ làn da, để phòng ngừa vạn nhất

Nhìn đến hành động khủng bố của ta như thế, tiểu Kail sợ hãi. Hắn không rõ là nữ hoàng giống như lâm vào địch bàn như thế là vì cái gì. Ta cũng lười giải thích, dù sao các người rất nhanh sẽ biết. Vài ngày này, tiểu Kail cả ngày chăm chỉ luyện tập võ nghệ. Đứa nhỏ này, luôn nỗ lực vì lợi mà hắn đã hứa

Không khí trong cung thật khẩn trương, mọi người không muốn hôn lễ này lại một lần nữa bị bỏ dở. Trước sự chúc phúc của thần Oman, Menfuisu dùng thân phận thần tử đứng ở phía trước, dẫn đường cho các nghi thức khác tiến hành. Tấm đá khắc ghi lại sự kiện được thuyền sông Nile đưa tới. Carol nhìn cảnh tượng hiếm thấy, cực kỳ hưng phấn

Menfuisu mang vương miện hồng bạch, mặc y phục nghi thức. Tân nhậm đại thần quan tên Tahak. Hắn bất đồng với Kaputa, là một nam nhân cực kỳ suất khí trầm ổn. Ánh mắt hắn phát ra sự chính khí của một nam nhân gần bốn mươi. Ta lại không tin, không có thủ đoạn thì sao có thể dễ dàng trở thành đại thần quan của Ai Cập được. Nhớ tới kiếp trước quan viên luôn tỏ ra bề ngoài đạo mạo nhưng kỳ thực bên trong lại nam đạo nữ xứng, ta cười nhạt. Nếu bề ngoài có thể nhận biết được người tốt người xấu thì không biết đạo lý tốt xấu ở đâu nữa

Thị vệ trưởng báo lại “Hoàng đế, đại thần quan Tahak nói đã có thể xuất phát”

Menfuisu vui mừng đáp lại “Tốt, ta đã biết”. Hắn cũng đã chuẩn bị xong rồi, ta sửa sang lại một phen dung nhan, rồi đi ra ngoài.

Nghe Ruka nói, lúc này Carol lại không an phận. Nàng nói, ở thế kỷ 20 chỉ có thể nhìn thấy bích họa điển tế được khắc trên tường giờ lại được chính mắt thấy quá trình. Nàng giống như con khi vậy, nhảy lên nhảy xuống. Teti có chút sốt ruột “Carol, cô nương ngàn vạn nên bình tĩnh lại. Hôm nay, nhất định phải thuận lợi gả cho hoàng đế Menfuisu. Hoàng đế Menfuisu đang tâm phiền ý loạn, dân chúng cũng chờ mong đã lâu. Ngươi nhất định không nên mắc sai lầm” Nghe Teti nói rất nghiêm trọng, Carol lúc này mới bình tĩnh lại. Nếu hôn lễ này lại bị bỏ dở lần nữa thì không chừng mọi người sẽ phát điên mất

Đang lúc sửa soạn sắp xong xuôi, Menfuisu đến. Hắn kéo kéo áo cưới Carol, trêu đùa nói “Carol, nàng yên tâm, lần này nàng nhất định sẽ chính thức trở thành hoàng hậu của ta” Carol xấu hổ đỏ mặt, chỉ biết luống cuống kéo lại áo mình, khiến nhiều nếp nhăn trên áo một mảnh

Lần này, ta cũng tham dự. Kỳ thực, ta cũng hy vọng bọn họ kết hôn nhanh nhanh. Nếu lại phải làm lại lần nữa, thì một chết người. Hao tổn tiền của không nói, cổ của ta còn bị những thứ đồ trang điểm muốn chặt đứt. Lại là tóc giả, lại là kim quan. Chỉ sợ duy nhất là kim quan là một cái kim quan hàng thật giá thật. Má mị a! Định đầu có hơn hai mươi cân trang sức, ta dè dặt cẩn trọng bước nhẹ, chỉ sợ nếu không qua được thì hai cái chân lại chổng lên trời

“Thuyền chuẩn bị sao rồi?”

“Đã chuẩn bị tốt, hoàng đế!”

“Thuyền phu nghi thức đâu?”

“Đã ở ngạn sông Nile đợi mệnh”

Menfuisu biết cuối cùng cũng chuẩn bị xong hoàn tất, liền tuyên bố tế điển bắt đầu. Hắn nói lớn, để ca ngợi thần tối cao-thần sáng tạo sinh mệnh Oman, lần này y theo lệ cũ, cử hành trong mười một ngày. Hắn với tư thế oai hùng tọa sang khiến Carol thần hồn điên đảo. Nhất cử nhất động của hắn, đã hoàn toàn bắt được lòng dân, cùng với lòng nàng, Carol thẹn thùng mỉm cười không thôi

Nhóm nữ thần quan theo tiếng nhạc từ thần điện ra ngoài. Nhóm nam thần quan khiêng thánh thể thần hoàng kim cũng đi tới. Trước sự trang nghiêm của tượng thần hoàng kim mang lên bờ. Mọi người bị không khí hưng phấn ấy lây lan, người dân Ai Cập lúc nào cũng yên vui, nhất là khi có chuyện gì vui lớn, liền cao hứng ca hát nhảy múa

Menfuisu đưa Carol lên thuyền thánh vào thần điện. Nhiệm vụ của ta là lấy thân phận Đại tế ti chúc phúc cho Menfuisu và Carol trước thần tế. Hiện tại, mọi người còn hoài nghi với ta, ta làm như vậy là đủ để vượt hết xuống các lời đồn. Vì thế, ta cam tâm tình nguyện mang theo đồng đồ trang sức cô, mặc lên đồng quần áo nóng chết người, ở một bên đợi

“Thần Oman vĩ đại! Xin hãy chúc phúc cho hôn lễ của hoàng đế Menfuisu và cô gái sông Nile Carol, cầu người phù hộ cho Ai Cập ngày càng hùng mạnh” Lời kịch đã xong, không nhiều lắm. Nhưng chỉ vì mấy cái lời hai ba câu này mà ta phải chịu đựng cả một ngày hôm nay. Ari đứng bên đỡ lấy thân hình muốn đổ của ta, ta cố hết sức đứng thẳng lưng. Chỉ cần kiên trì một lát nữa, một lát nữa thôi là ta thoát rồi

Nghi thức sẵn sự từ không thể không hoàn thành, lần này Menfuisu vẫn muốn tiếp tục. Carol sợ hãi, khóc thảm thiết. Ta cũng khẩn trương, tuy lần này phòng vệ nghiêm hơn trước, đội đặc chủng của ta cũng đã đầu nhập bảo an nhưng ta vẫn sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Menfuisu thành thực ném mạnh

cây thương vào đầu con sư tử, nháy mắt đã xong nghi thức. Carol khóc thành một đoàn lúc này mới mở mắt ra ôm chầm lấy Menfuisu. Ta nhẹ thở phào, tay giữ chặt lấy Ari đã thấm đẫm mồ hôi

Dâng lên sư tử. Đến lúc này hôn lễ của hoàng đế Ai Cập mới xong hoàn toàn, Carol rốt cục trở thành hoàng hậu Ai Cập. Khi bọn họ nhận lời chúc phúc của dân chúng, ta thật sự chịu không nổi. Thừa dịp quay về tắm cung, dù sao ta cũng không cần đi theo hai nhân vật chính làm bối cảnh

Ban đêm, ta ngẩng đầu lên ngắm sao. Hôm nay sao thật sáng ngời a. Ta đã ngủ hào một giấc, thức dậy nhàm chán ngắm sao “Sao sáng lấp lánh chột lóe chột lóe, đầy trời đều là sao nhỏ...” Thật quá sức vô vị, ta thấy trước sau không có người, liền hát lên nhạc thiếu nhi. A, ngôi sao kia thật giống ánh mắt Izumin a, không biết giờ hắn đang làm gì? Nhớ tới Izumin, lòng ta lại ngọt ngào. Ari nói, gần đây, ta đẹp hơn. Ta nhìn nhìn đằng trước sau của ta trừ bỏ trên mặt cười tươi hơn trước thì không có gì thay đổi a

Nhưng gần đây khi xuất môn, hay nhìn đến thị vệ canh bên cột. Nhìn một cái, hai cái, ba cái, thị vệ bị nhìn đến choáng váng, ta ghen nửa ngày, vẫn là nhìn không được nở nụ cười. Cái này tốt lắm, thị vệ kia còn cuồng hơn. Emi gấp đến độ hận không thể lấy cái khăn che khuất mặt ta. Nàng nói, ngay cả đội đặc chủng cũng không ngăn cản không nổi nụ cười của ta. Trước kia ta tuy rằng cũng thân cận với mọi người nhưng nụ cười cũng chỉ là nhạt nhạt. Mọi người chưa bao giờ gặp qua nụ cười từ nội tâm khoái hật như vậy. Tất cả bọn họ đều chân thành chúc phúc ta có thể được hạnh phúc

Đúng vậy! Ta luôn độc thân, chưa bao giờ được cảm giác hạnh phúc này vậy quang. Liền ngay cả khi Ragashu sắp tới, cũng không làm ta sợ hãi. Năng lực của tình yêu thật vĩ đại

Ngắm sao đến mệt mỏi, nhớ Izumin đến mệt mỏi, ta trực tiếp quỳ xuống mặt gối mềm ngủ. Ngày hôm sau, ta còn đang mơ màng, lại bị một tiếng chân vội vã lay tỉnh. Ngẩng lên nhìn thì thấy Menfuisu. Ủa? Đêm tân hôn xong rồi à? Ta dụi dụi mắt, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Menfuisu về mặt khó xử nói trước “Tỷ tỷ, ta và Carol hình như xảy ra vấn đề”

Cầm ta như roi trên đất. Các người không phải vừa mới kết hôn hôm qua sao? Sao lại có vấn đề?

Menfuisu ngồi bên cạnh ta, mái tóc đen mềm mại bị hắn kê lên. Nhìn về mặt muốn nói lại thôi của hắn. Ta đánh một cái bảo hắn dừng. Ta đi rửa mặt trước chải đầu, rồi mới hào hào ngồi bồi hắn. Cũng khó trách tuổi trẻ, hôn nhân luôn không ổn định, nhưng vừa mới qua đêm tân hôn, đã xảy ra chuyện. Ta nghĩ thế nào cũng không ra. Nói thế nào thì nói, nhưng đôi vợ chồng son này cũng không phải cưới chui, sao lại bất đồng rồi?

Thật vất vả, Menfuisu mới thôi áp úng mà mở miệng. Ta nghe hắn nói xong, một bên làm giống hắn, đem tóc làm thành nàò gà kê lên, một bên thì cười ha ha. Nguyên lai, vấn đề của họ là từ tên Angon ghê sợ kia mà ra

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Angon gây ra tai nạn

Ta ở một bên cẩn thận chải tóc cho Menfuisu, một bên suy xét xem nên làm thế nào để giải quyết vấn đề của đôi vợ chồng son này

Angon ghê tởm hẳn dân kia thật sự là họa ngàn năm. Lần trước hắn đem Carol và Menfuisu lên giường, tuy chưa làm gì nhưng lại đánh sâu vào tâm hai cái tiểu thanh năm này

Đêm qua, Carol trang điểm hảo, vì hai người mà chuẩn bị tốt, có được giường ngủ lớn mềm mại. Tuy thường xuyên bị người cường hôn, cường ôm, nhưng chưa bao giờ OOOXXX nàng, nên trong lòng khăn trương không thôi. Một hồi nghĩ đến anh trai Raian nếu biết nàng tự mình xuất giá chắc chắn sẽ tức giận, trong chốc lát nghĩ đến nếu Menfuisu và anh gặp nhau, chắc chắn sẽ nổi trận thiên lôi cho mà xem

Menfuisu mặt có chút ghen tuông, trước khi hắn vào phòng. Carol đã luôn kêu to cái gì không thể! Tuyệt đối không thể là linh tinh! Hừ, cũng không biết có phải nàng hối hận hay không. Hắn đường đường là Faraong Ai Cập, vì một tiểu cô nương mà cả ngày lo lắng đề phòng, còn chưa cưới vào cửa, đã đánh nhau không ít trận. Một tay ôm lên Carol người đầy hoa, Menfuisu bá đạo mệnh lệnh nàng không được phép nói không thể. Nàng là của hắn, nàng chỉ có thể thuận theo hắn

Carol giờ lại vô cùng ngọt ngào, thiếu nữ ôm ấp tình cảm khiến nàng không nói ra nổi lời phản đối, chỉ có thể đáp ứng “Ta đã biết, ta đã biết, Menfuisu” Nhìn tiểu tân nương mềm mại nhỏ nhẹ như vậy, trong lòng Menfuisu càng đầy nhu tình mật ý. Carol thận thùng dựa vào lòng hắn, nói hắn khi dễ người, nói hắn đáng ghét, nói hắn hồ chửi là sử dụng bạo lực, Menfuisu ôm vào lòng nhân nhĩ, trong lòng chỉ có một ý niệm, không thể tin được, trân quý nữ hài này đã thuộc về hắn. Nhớ tới trước kia, nói thiên tân vạn khổ cũng không phải quá mức. Menfuisu dựa trán vào trán Carol, dùng giọng điệu ôn nhu nói cho nàng, sẽ không để nàng đi đâu nữa, vĩnh viễn ở lại bên hắn

Carol tâm tình kích động, cái gì cũng không nói, ước hẹn ước định này, nàng không chịu nổi tịch mịch, hứa hẹn đó cũng giống nhóm chính trị gia, khi nên quên đi, sẽ theo lý thường phải làm là không nhớ rõ

Ta nhủ mày, đến chỗ này hoàn toàn tốt nha “Menfuisu, nói trọng điểm đi”

Thế nhưng Menfuisu hình như khó mở miệng

Hắn nói, khi hắn ôm Carol đến giường lớn, nhẹ nhàng mà coi bỏ quần áo mà thị nữ đã cố ý để lỏng. Đây là lần đầu tiên của hai người, nguyên bản là bọn họ hẳn hưng phấn, hẳn là khẩn cấp, nhưng khi da thịt hai người chạm vào nhau thì lại đồng thời chấn động

Huyết sắc cùng tình cảm mãnh liệt của cả hai dần dần thối lui, cảnh tượng Angon cười dâm loạn nhào đến hai người họ hiện lên. Nơi này, nơi này, còn có nơi này, đều bị tên ghê tởm kia từng chạm vào. Menfuisu và Carol đồng thời nhìn thân thể đối phương, càng nhìn, trong lòng càng thấy ghê tởm

Menfuisu cố thủ xua đi hình ảnh khiến hai người cực độ không vui, bắt đầu hôn môi, vuốt ve thân thể mềm mại của Carol, Carol cũng khép hờ hai mắt, tận lực thả lỏng bản thân, hưởng thụ cảm giác Menfuisu mang đến. Cứ như vậy mười phút sau, hai người đồng thời nhảy dựng lên, buông tha cơ hội kết hợp của hai người

Được rồi, nói đến trọng điểm rồi. Carol lạnh nhạt với Menfuisu, Menfuisu cũng đồng dạng

Lần đó, Angon suýt chút nữa là thành công cưỡng X bọn họ, tuy đã qua lâu. Nhưng cho tới bây giờ Menfuisu và Carol lại luyện ái theo kiểu Plato thức tỉnh thân. Menfuisu vì tôn trọng Carol nên chưa bao giờ có hành vi tiền trạm hậu tẩu với nàng. Cùng lắm thì chỉ ôm vào lòng hôn. Điều này ta hiểu. Trước kia, khi Asisu âm ỹ nói phải gả cho Menfuisu, hẳn ngay cả hôn hôn cũng giảm đi. Menfuisu không phải nam nhân chỉ nghĩ bằng nửa người dưới. Tuy nam nhân cổ đại không nên tin nhng trong hoàn cảnh nhiều năm bị ám sát, hẳn không thể không học cách chỉ có một mình. Đương nhiên, không bao gồm ta. Lúc trước, khi Hitari hôn trộm hắn, đều là dưới tình huống hắn cho phép. Nếu không, nữ nhân kia sớm đã chết dưới kiếm của hắn, sao còn có thể để nàng sống đến khi đầu độc phụ vương bằng thuốc độc

Chưa từng dự đoán được, đệ đệ thân yêu của ta lại gặp phải vấn đề này. Ta cũng có chút bó tay, ta cũng không phải đại tỷ tri tâm tri kỷ, thực đọc trăm thư, giỏi về tâm lý để có thể giải đáp vấn đề này, ta đâu có biết nên làm gì bây giờ a?

Thấy ta cứng họng, không biết làm gì, Menfuisu trên mặt chờ đợi cũng giảm xuống. Hắn lhoanh chân mà ngồi, ôm lấy thắt lưng ta, tựa đầu chôn sâu vấp trong lòng ta “Tỷ tỷ, ngay cả người cũng không thể giúp ta sao?”

Nghe Menfuisu tựa như động vật bé nhỏ, phát ra ai ai khẩn cầu, lòng ta đau nhói. Hắn từ nhỏ đã phải trải bao khổ sở, vì sao ngay cả chuyện luyện ái cũng phải gặp khó khăn. Nhẹ nhàng vuốt chân mày đang nhíu chặt của hắn, ta cũng không dám nói bừa chủ ý. Trừ bỏ thăm mền người khác, thì chính là người khác đơn phương thăm mền ta. Trừ bỏ chuyện vợ chồng OOOX trên Internet thì ta chỉ là lý luận suông

Kỳ thực, ở niên đại kia, hôn nhân là chế độ một vợ một chồng, nhưng vì áp lực quá lớn mà giữa hai vợ chồng hay xảy ra nhiều vấn đề kỳ kỳ quái quái. Nhớ tới một bằng hữu, hẳn nói hôn nhân của hắn thật bất hạnh, kết hôn mới hai năm, đứa nhỏ cũng vừa tròn một tuổi vậy mà ly dị. Hắn nói, lúc trước, khi cùng vợ yêu đương thì người nhà luôn phản đối. Nhưng tuổi của vợ hơn hắn ba tuổi, nhà gái cũng tương đối sốt ruột, thúc giục cạch mẹ hắn tới cầu hôn. Khi tình yêu hai người đang lung lay, gia trưởng bọn họ nắm trong tay, liền hi li hồ hồ kết hôn

Sau khi kết hôn, thân đồng nam (xử nam) thường khi ném xong tư vị trái cấm, hay khiến vợ mang thai. Từ đấy, vợ hắn luôn lấy cớ này nọ cản hắn thân mật. Khi hắn có động tác hơi quá một chút, là vợ hắn sẽ mắng to hắn là sắc lang. Thời gian lâu, bằng hữu của ta cũng nguội xuống, hẳn thậm chí có cảm giác bị vợ lợi dụng, bởi vì vợ hắn chỉ chăm lo chiếu cố đứa con, không để đến hắn. Cuối cùng, nàng ôm đứa bé trở về nhà mẹ đẻ, rất ít cùng hắn sống chung dưới một mái hiên. Hẳn bắt đầu dĩ cảm thán, “Hôn nhân của ta sao lại thế này a! So với người chưa kết hôn còn tự do hơn”

Hai người họ hề gặp mặt là cãi nhau. Đây nói, người không có tiền thì đừng quản, kia nói, người căn bản là muốn dùng ta làm đệm cho đứa nhỏ. Ly hôn rồi, hẳn có chút không đành lòng, đứa bé chỉ có hơn một tuổi, đã thuộc gia đình đơn thân. Nhưng cố tình cả hai người đều quật cường, không ai chịu nhường ai, không đem đối phương thua thì không im miệng. Trước khi ta xuyên qua, bằng hữu nửa sống nửa chết nín kéo hôn nhân tan vỡ này. Hẳn nói, chờ đứa bé lớn hơn một chút, mới ly hôn. Dù sao cũng chịu không nổi nữa, cũng may song phương không can thiệp đến chuyện của nhau. Ly hôn sớm, ly hôn muộn, dù sao cũng giống nhau

Nguyên tưởng rằng, nam nhân cổ đại hẳn là sẽ không phải phiền não về phương diện này. Bọn họ thường xuyên tam thê tứ thiếp, nữ nhân ở đây không có địa vị. Đương nhiên chỉ là ở trong các gia đình bình thường, không giống các nữ nhi đại thân cao quý, có đệm lưng là nhà mẹ đẻ, thượng phụ nào dám không nhìn mặt. Dù ở thời đại nào, quốc gia nào, đều giống nhau

Ta một bên miên man suy nghĩ, một bên nhẹ nhàng vuốt ve tóc Menfuisu. Menfuisu hô hấp dần vững vàng, cuối cùng ngủ mất. Đứa nhỏ đáng thương, cả đêm rồi rấm chuyện XXXOOO. Trong lòng hưng phấn với thân thể lạnh nhạt khẳng định khiến hắn vô cùng mệt mỏi. Để hắn nghỉ ngơi một hồi, không còn mấy giờ nữa là lại phải đi giải quyết quốc sự

Menfuisu chớp mắt được chốc lát, liền miễn cưỡng lấy tinh thần lâm triều. Nơi này lúc lâm triều vẫn là tương đối an ổn, có thể nhìn đến thái dương. Đâu có giống Trung Quốc, mỗi ngày luôn vội vàng đi họp, một năm bốn mùa không lúc nào nghỉ ngơi. Nếu ta làm cái hoàng đế Trung Quốc kia, khẳng định ta sẽ chịu không nổi, chiến sĩ thì đùa cũng đâu đến cái mức ấy

Không để ta nghỉ ngơi chốc lát, Carol đã tìm tới. Nữ hài này có tính thần lạc quan nước Mỹ, đồng thời cũng có cái miệng bất quá lời kéo ta từ trong ra ngoài, chuyện nhỏ đến lớn, lại từ Menfuisu đến Angon nói một lượt. Trật tự hỗn loạn, chủ đề bị lạc, nếu ta không sớm biết nàng và Menfuisu có cùng một vấn đề thì ta thật sự không biết nàng rốt cuộc đang muốn nói cái gì

Quá nhiều trợ từ giọng điệu, biểu tình cả kinh bất chợt, nhún vai, vỗ tay, sờ đầu, Carol một mình nói bất diệc nhạc hồ, rất giống đang biểu diễn hí kịch. Nhưng cố tình nàng lại không giống diễn viên trên sân khấu, không thể ngăn cản khán giả buồn ngủ. Vừa thấy ta có chút thất thần, đã vội dõn dáp “Asisu tỷ tỷ, tỷ nói tại sao Menfuisu lại như vậy?” “Asisu tỷ tỷ, tỷ nói ta nên làm cái gì bây giờ?” “Asisu tỷ tỷ...” “Asisu tỷ tỷ...”

Ta đầu trống rỗng, cái gì làm sao bây giờ? Vấn đề của người với Menfuisu đâu phải do ta gây ra. Hiện tại, chính là chém đứt cánh tay của Angon, làm cho tâm lý các người tồn tại một bóng ma. Kiếp trước ta chỉ là một nữ hài bình thường, hiện tại bất quá cũng chỉ là một nữ vương nhân tàn, người là cần

bác sĩ trị liệu tâm lý chứ, ta làm sao mà giải quyết được?

Ta tin tưởng, Carol đã đi tìm Teti thổ lộ hết. Nhìn Teti đứng một bên một mặt đồng tình, thật không biết nên nói là nàng quá mức đơn thuần, hay là nói nàng không có đầu óc. Chuyện riêng tư giữa vợ chồng như vậy mà lại tùy tiện nói cho người ngoài là sao? Nói nhỏ chút, người khác mà biết liền không thể giải quyết, không chừng có người bát quái còn lan truyền ra ngoài, nếu Menfuisu biết nếu trừ bỏ ta ra mà còn có người nào biết được chuyện này, kia còn không thẹn quá thành giận. Chuyện này thật sự đã kích tới tự tôn của nam nhân a. Người hiện đại tìm bác sĩ tìm cố vấn, đó là vì họ không biết tình huống của bản thân, coi như là biến thành tâm lý an ủi. Hơn nữa, một bác sĩ tâm lý tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, sẽ không đi xung quanh tiết lộ này nọ. Ít nhất, thì cũng bảo hộ chuyện cá nhân riêng tư. Chính người khen ngược, đồ lạnh mồm lạnh miệng. Xung quanh mồm rộng nói hết cho người khác, Menfuisu ngày hôm qua thế nào không cử, nơi nào là giải quyết vấn đề, căn bản chính là hòa thượng thiếu du

Thật vất vả ta mới tìm được cơ hội ngắt lời nàng. Cường điệu mấy lần để nàng không xen vào được, đem sự nghiêm trọng của chuyện này nói cho nàng nghe. Carol nghe xong, mặt mở to, nửa ngày không hề rặng. Nàng gãi gãi đầu hỏi “Asisu tỷ tỷ, ta đã nói cho vài người nghe rồi, phải làm thế nào đây?”

Ta hận không thể lay nàng chết luôn, heo so với nàng có khi còn thông minh hơn! Chạy nhanh hỏi tên mấy người kia, quay đầu lại uy hiếp lợi dụ. Nếu bọn họ đem chuyện này lan truyền ra ngoài, chẳng những đã kích đến Menfuisu mà còn liên quan đến thể diện của hoàng gia Ai Cập. Ta không thêm để ý nữ nhân ngu ngốc này, phân phó Ari chạy nhanh đi làm. Cách thức của nàng ta rõ ràng. Nếu quả có người dám âm phụng dương vi, tin tưởng mạng sẽ không còn. Mấy năm nay, tâm ta cũng cứng rắn không ít. Gặp phải nhiều chuyện sống chết như vậy, ta lại thiên chân không đủ thương người, không có ý nghĩ muốn hại người, cứ như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ không có chỗ chôn. Chỉ có thể lui mà cầu an, chỉ cần người không hại ta, ta sẽ không hại người. Một khi có người dám có ý đồ, ta không nhiều lời mà khiến chúng biến mất. Thủ hạ còn nhiều có thể động thủ, ta căn bản không cần phải để bản tay mình ô uế

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ta thành đại tỷ tỷ tri tâm tri kỷ

Vài ngày nay, Menfuisu đều đến thăm cung của ta, hẳn thậm chí trốn tránh Carol. Ta hiểu hành động của hắn, một người nam nhân, ở trước mặt nữ nhân yêu mến, lại vô năng tiến tới, thật sự là đã kích vô cùng

Carol lấy ra biện pháp triển nhân, muốn bám dính lấy Menfuisu, muốn tạo ra thế giới của riêng hai người, cũng muốn chữa khỏi bóng ma trong tâm lý mỗi người. Mà ta nghe Menfuisu nói, hẳn cũng đã nỗ lực nhiều lần. Nhưng mỗi lần hắn đều suy sụp muốn buông tay, vì Carol đều lộ ra biểu tình bị cưỡng X. Nhìn Carol cố gắng tỏ ra hạnh phúc, nhưng thân thể lại cứng nhắc như tảng đá, Menfuisu sao có thể có tâm tình tiếp tục

Cuối cùng, hắn thường xuyên đến thăm cung của ta, ngủ trên chiếc ghế trường kỷ mà trước kia hắn thường ngủ

Có đôi khi, trong lòng phiền muộn, hắn hay đưa ta vụng trộm cưỡi ngựa ban đêm ra ngoài giải sầu. Dưới ánh trăng, sông Nile ánh lên tinh quang, một loại yên bình. Chúng ta lặng lẽ tựa lưng, hẳn càng ngày càng ít nói, thường hay ôm ta, đầu chôn ở gáy ta, hoặc ôm thắt lưng ta, hít thở mùi thơm của ta. Chuyện này, ta cũng không dám tùy tiện khuyên giải, chỉ có thể lặng lẽ ở gần hắn khi hắn cần ta

Mặc kệ Menfuisu quyết đoán như thế nào chuyện quốc sự, nhưng ở trước mặt ta, hắn vĩnh viễn là đứa nhỏ không lúc nào muốn rời xa ta. Từ nhỏ, chúng ta đã mất đi mẫu hậu, Ari và Nefutera tuy là đường mẫu của chúng ta, nhưng các nàng dù sao cũng là phận người dưới, chỉ có chúng ta mới có thể hiểu được chúng ta chân chính cần là cái gì. Carol xuất hiện khiến Menfuisu càng ngày càng rời xa ta, ta mặc dù có chút mất mát, nhưng cũng biết điều này là cần phải có

Menfuisu gần đây luôn nhớ tới chuyện trước kia. Trong chốc lát chỉ vào cái tượng thần kia, nói chung ta hỏi nhỏ từng đã ở đây chịu rét. Asisu còn hôn hắn, nói yêu hắn nhất, lớn lên nhất định phải gả cho hắn. Trong chốc lát lại kéo ta đến một gốc cây đại thụ, lười biếng ghé vào trên chân ta, trước kia, chúng ta thường nghỉ ngơi ở đây tránh né mấy tên hộ vệ đáng ghét. Có đôi khi, Menfuisu còn báo nhỏ, một viên lại một viên thả vào miệng ta. Hắn nói, trước kia đều là ta chăm sóc hắn, hiện tại, đến lượt hắn chăm sóc ta. Liền ngay cả thị sát công trường, hắn cũng hay kéo ta lên ngựa đi cùng

Ta hiểu rõ Menfuisu đã kết hôn rồi mà vẫn ý vào ta như vậy là không nên, nhưng ta thật sự không đành lòng bỏ mặc hắn. Để cho chúng ta tạm thời giống như hồi còn bé như vậy, sáng lạn đối mặt với tương lai. Tuy không thể vô ưu vô lự nhưng ít nhất cũng thể giúp hắn tạm thời quên đi những chuyện phiền não

Carol gần đây hay nhìn ta với ánh mắt càng ngày càng u oán. Nàng muốn tìm ta nói chuyện, nhưng Menfuisu vừa nhìn thấy nàng, chưa nói được hai ba câu đã kéo ta rồi đi. Nàng muốn tìm Menfuisu nói chuyện, Menfuisu cũng không có nghe đến hai ba câu, liền lấy cớ xử lý quốc sự, trực tiếp biến mất. Sau khi bị ta phê bình lần trước, nàng cũng không dám tùy tiện nói với ai hết, nhìn ra được nàng đã ghen một bụng oán khí

Ta vỗ vỗ cánh tay mà Menfuisu đang cầm lấy tay ta, để Carol hảo hảo phát tiết một phen đi. Menfuisu cũng khổ sở vô cùng, không phải hắn không nghĩ ở bên cạnh Carol. Nữ hài tóc vàng ấy đã vì hắn mà bị bắt bị đánh, chịu đã quá nhiều thương tổn, hắn nên hảo hảo mà đau nàng, yêu nàng, vĩnh viễn bảo hộ nàng. Nhưng, khi thấy nàng, lòng lại suy sụp, giống như đột nhiên dâng lên một đám mây đen khiến cho tâm tình vừa mới sáng sủa lên lại âm u một mảnh, nhìn đến nàng, nhìn không được muốn thân cận nàng, nhưng lại một lần phát hiện bản thân mình vô dụng

Hắn vì sao lại vô dụng như vậy? Ngay cả mang đến hạnh phúc cho người yêu mến cũng không làm được. Menfuisu càng ừ ừ, thấy Asisu mấy ngày nay

luôn mỉm cười ngọt ngào, phiền chán trong lòng Menfuisu cũng dần dần tiêu thất. Tỷ tỷ chưa bao giờ hỏi hấn vì sao thế này vì sao thế kia, cũng chưa bao giờ bức hấn, luôn yên lặng bên người hấn. Khi hấn vất vả, vừa quay đầu lại, luôn có thể thấy bóng dáng nàng nhả nhặn lịch sự. Khi hấn buồn khổ thương tâm, nàng luôn ôm lấy hấn vào lòng, để cho ta cái gì cũng không muốn nghĩ nữa. Từ khi nào đã bắt đầu, tồn tại của nàng, ôn nhu của nàng được hấn coi như lý thường sẵn có? Menfuisu quay đầu nhìn về phía Carol, người yêu đến từ sông Nile. Nghĩ tới, hấn là từ lúc sau khi Carol đến đi. Asisu cũng không hề tranh cãi âm ỹ với hấn, cũng không ghen tuông, luôn trầm mặc đứng một bên, dùng nụ cười ấm áp nhìn chúng ta cãi nhau âm ỹ

Nghĩ đến đây, Menfuisu tràn ngập nhu tình đối tỷ tỷ cười

Đón lấy ánh mắt đột nhiên thâm thúy của hấn, ta giật mình. Menfuisu chưa bao giờ ôn nhu cười như vậy với ta cả. Hấn luôn sáng khoái vô tâm cơ cười to, đối ta bày ra gương mặt trong sáng. Nhìn ánh mắt hấn, tâm tư của ta đột nhiên bay tới bên người Izumin. Lần nào hấn cũng dùng đôi mắt thâm thúy ấy mà nhìn chăm chú thật sâu vào ta, nhìn đến mức gương mặt ta ửng đỏ, cuối cùng quần quá mà dùng tay che lại mắt hấn. ta cúi đầu cười cười, chưa từng nghĩ tới khi trở thành người yêu của Izumin, ta lại bị ảnh hưởng lớn đến vậy

Menfuisu nhìn Asisu, tim đập mạnh và loạn nhịp, đột nhiên ánh mắt nàng lại như nhìn xuyên qua hấn, nhìn về phương xa, cuối cùng nở nụ cười. Hấn miễn cảm phát hiện ra, Asisu chẳng phải là đáp lại nụ cười của hấn. Tỷ tỷ, hình như có chút lạ. Menfuisu trong mắt hiện lên một tia phức tạp quang mang. Trở lại, hấn nhìn về phía Carol, cười cười có lẽ “Nàng hảo hảo bồi tỷ tỷ”

Khi ta sắp ngủ, Carol rút cục đem bức tức phát ra “Asisu tỷ tỷ, lần trước không phải ta cố ý nói cho mọi người chuyện ta với Menfuisu. Mấy ngày nay, chàng không hề quan tâm đến ta. Chàng có phải đang tức giận không?” Trong đôi mắt lam của Carol chứa ngập nước

Nói đến chuyện này, ta có chút đau đầu. Tốc độ truyền tin trong cung vĩnh viễn không chậm. tuy Ari đã kịp ngăn trở mấy người kia tiếp tục bát quái, nhưng mọi người vẫn loáng thoáng biết được. Hơn nữa, nhìn bộ dáng xa lạ của hoàng hậu trước mặt, mọi người không có việc gì cũng có thể bát quái, huống chi còn nghe được chuyện ân mật thể này.

Menfuisu cũng biết chuyện này. Hấn thật sự cấu kình khó chịu, đem tấm cung của ta phá hư đến mức gần như không còn gì lành lặn. Ta liên tục trấn an hấn, Menfuisu mới chán nản ngừng tay. Hấn lui đến góc tường, thu bản thân lại, mái tóc đen dài giống như cái áo choàng bao lại toàn thân. Nhìn Menfuisu vốn luôn sáng sủa giờ lại bị dâm kích thành như vậy, lòng ta đau quá. Ôm lấy hấn khóc nhỏ. Nghe được tiếng khóc của ta, Menfuisu mờ mịt ngẩng đầu lên. Hấn nhẹ nhàng lau đi nước mắt của ta, đem ta ôm vào ngực, ngốc ngếch an ủi ta “Tỷ tỷ, sao ngươi lại khóc? Ngươi đừng khóc, ta mang ngươi ra ngoài giải sầu. Ngươi đừng khóc”

Ta ngẩng đầu miễn cưỡng cười “Được! Chúng ta đi bờ sông Nile. Năm nay sông Nile đặc biệt dễ chịu, ti tưởng Ai Cập sẽ có một mùa bội thu. Chúng ta đi nhìn xem mọi người gieo như thế nào đi” Menfuisu ôm lấy ta, đi ra ngoài. Ta có chút không được tự nhiên liền từ chối, hấn mới buông tay để ta tự đi. Ra đến nơi, còn chưa đi được mấy bước, ta nhìn thấy Carol đang ở sau một gốc cây bàng, vụng trộm nhìn theo chúng ta

Ta cười cười, giữa vợ chồng xảy ra vấn đề, ta vẫn là không nên xen vào. Ta gọi Menfuisu lại, cũng gọi Carol ra “Các ngươi cùng nhau đi xem đi. Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi” Nhìn ánh mắt Menfuisu có chút oán giận xen lẫn xấu hổ, cùng với mắt Carol có chút lóe sáng. Ta mỉm cười lui ra

Năm nay hoa sen nở cũng nở thật rõ. Ta nhìn không được đi đến bờ sông, hái mấy đóa hao sen vui vẻ ôm trong lòng. Lại gặp tể tướng Imhotep, nhìn thấy ta, Imhotep cúi đầu thật sâu “Nữ hoàng là sự kiêu ngạo của Ai Cập, có ngài là hạnh phúc của Ai Cập chúng ta”

...%&(*&#...

Ta không nói gì. Nói chuyện với người, người sẽ không thể bình thường chút được sao, luôn là bộ dáng than thở, không chê một a. Tâm tình tốt vừa rồi hoàn toàn tan thành mây khói. Ta mỉm cười gật gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ rồi ôm hoa sen rời đi. Đối với lão râu son dương này ta thực không có gì để nói. Nhất là gần đây hấn luôn nhìn ta với ánh mắt rất cổ quái, khiến ta thấy phát sợ, vẫn là nên cách hấn xa thì hơn

Tiểu Kail luôn vụng trộm theo sau ta giờ chạy chậm đi lên. Gần đây, hấn và Emi bọn họ bị Menfuisu đuổi xa. Chỉ có Ari là luôn ở bên hầu hạ ta, liền ngay cả Hasan ta cũng chưa gặp hấn. Menfuisu gần đây niềm ta thật chặt, vừa mới hỏi cung, là hấn đã bắt ta không tha. Thất vất vả mới được yên tĩnh, là mọi người đều xông tới. Nhìn mọi người ai cũng vẻ mặt oán, ta đỡ khóc đỡ cười. Họ giống như một đám oán phụ vậy, người không biết còn tưởng ta khi dễ họ a!

Nghĩ đến đây, ta thay đổi tư thế thoải mái “Carol, giữa vợ chồng không thể tránh khỏi mâu thuẫn. Cái người cần làm là như thế nào vượt qua, không tạo cho Menfuisu áp lực, không nên gắt gao bám lấy hấn, càng không nên thấy áp lực vì hấn”

“Nhưng mà, ta thấy chàng hình như thích Asisu tỷ tỷ hơn, cả ngày đều đến đây, đâu có quan tâm đến ta a” Liếc ta một cái, Carol nhỏ giọng nói thầm “Trước kia Asisu tỷ tỷ là vị hôn thê của chàng, ta thấy hiện giờ chàng cần bản là đang hỏi hấn cùng ta kết hôn”

Ta nhún mày. Carol nói những lời này là có ý gì?

“Asisu, người có thể khuyên nhủ Menfuisu không, để hấn đừng đến đây nhiều, ở bên ta nhiều hơn a” Carol ghen mặt, phảng phất đã phải lấy rất nhiều dũng khí

Ta một trận lạnh lẽo, từng đợt từng đợt rét lạnh trong lòng phát ra khiến ta không tự chủ được phản kích lại “Carol, người nên hiểu rõ, Menfuisu thích làm cái gì, ta không có biện pháp ngăn cản. Ta chỉ là tỷ tỷ của hấn. Mà người làm thê tử của hấn, thì hấn việc người cần làm không phải là đến chất vấn ta, mà là đi tìm cách giải quyết vấn đề của các người. Cho tới bây giờ ta cũng không hề có ý nghĩ muốn xen vào chuyện của các người”

Carol thấy ta lạnh mặt, vội vàng giải thích “Ta không có ý đó, Asisu tỷ tỷ, ta chỉ là thấy hấn thích người như vậy nên trong lòng có chút sốt ruột. Ta thật sự không có ý này”

Ta phát phát tay, ý bảo Ari tiễn khách, thật sự là không thể nói chuyện tiếp với nàng, một mảnh hảo tâm bị coi thành lòng lang dạ thú. Tại cái nơi Ai Cập tỷ lệ có thể thông hôn này, lập trường của ta thật xấu hổ. Ta giờ hẳn là nên chú ý một chút, phải bảo trì khoảng cách nhất định với Menfuisu

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Carol hướng ta thị uy

Gần đây, ta có điểm phiền

Vì tránh làm người thứ ba trong hôn nhân của Menfuisu, cũng vì ngăn chặn miệng bát quái của người khác. Ta luôn lấy cớ cầu nguyện mà ở lại thần điện, đóng cửa lại không ra. Nhưng Carol vẫn có thể khiến lòng ta không yên. Ví dụ, Menfuisu cùng nàng cãi nhau, hơn nữa tranh cãi rất hung. Theo thị nữ mà Ari quen biết được, dĩ nhiên là vì ta. Menfuisu nhìn thấy ta với Carol nói chuyện một lần kia, đôi nàng càng ngày càng lạnh nhạt, nhưng chỉ cần hơi động chạm một chút thôi là đã nổi trận lôi đình. Hẳn từ nhỏ nếu muốn cái gì là được cái đó, nào có ai quản thúc. Carol ăn ngấm bồ hòn, cố tình giải thích không rõ ràng. Kỳ thực Menfuisu cũng không dễ yên, toàn bộ đều hiểu lầm nàng. Ta cũng bị lời nói không có đầu óc của Carol làm thương tổn. Nghĩ ta trở thành nữ hoàng Ai Cập tới nay, ai đối với ta cũng không khách khí quá như vậy. Tuy ta nói chuyện dễ gần, nhưng đã nhiều năm như vậy, mọi người đều theo ta, thuận theo ta, ngay cả khi cùng Izumin là địch trước kia, cũng không ai đánh phá ta như thế. Bởi vì trừ bỏ quyền lực ra, ta còn có mỹ mạo. Không có biện pháp, người xinh đẹp, đi đến đâu cũng có thể chiếm tiện nghi

Nhớ ngày đó khi còn ở hiện đại, tìm việc cũng là mấy cô nương xinh đẹp có quyền ưu tiên, huống chi là nơi cổ đại sông băng không tan hoàn toàn này. Nhưng ta cũng được nuông chiều, mới chịu một điểm đã kích, trong lòng đã có chút không yên

Tiếp đến, sau khi bị Carol “nhắc nhở”, ta quả thật cũng phát hiện Menfuisu có chút lạ. Gần đây, ánh mắt hắn nhìn ta, trừ bỏ sự ôn nhu vốn có, còn có cả nhu tình. Menfuisu thay đổi khiến ta cảm thấy vô cùng lạ lẫm

Ở trong trí nhớ của ta, tất cả đều là bộ dáng đáng yêu hồi nhỏ của Menfuisu. ta chưa bao giờ ý thức được, Menfuisu đã trưởng thành. Ngay cả khi hôn nhân của hắn và Carol tiến hành, cũng không thể thay đổi ấn tượng của hắn trong lòng ta. Ta luôn cảm thấy, hắn vẫn là đứa nhỏ mà trước kia ta luôn yêu thương, sung, không muốn để hắn chịu một chút đau đớn, rồi lại phải học buông tay để hắn lớn lên

Menfuisu nói năng với ta cũng ngày càng nhiều. Ta đột nhiên phát hiện, hắn cũng có ngực dày rộng, hai tay cường tráng. Hắn đã không còn là đứa nhỏ phải bảo vệ trong trí nhớ của ta. Hắn thường xuyên không để ý ta phản đối, đem ta kéo vào lòng, cầm đề lên trán ta, dùng giọng điệu nửa bắt buộc nửa mềm yếu muốn ta bồi hắn. Từ nhỏ đã không muốn nghịch lại ý muốn của hắn, ta sao có thể chống cự lại Menfuisu. Hắn cũng hay kéo ta xuất cung, chạy khắp nơi

Ta lắc lắc đầu, không được, chuyện cứ tiếp tục thế này thì phương hướng phát triển sẽ tiếp tục kỳ quái. Ngay khi ta còn không chế được sự tình thì phải chú ý. Trước kia, Emi từng nói, ta rất yếu đuối trong tình thương. Nga, nguyên thoai của nàng đương nhiên không phải như thế này, mà là trọng điểm ta rút ra được sau ý tứ thất loạn bát vòng của nàng. Ngấm lại cũng đúng, khi ta chạy theo hắn chung quanh, cũng không tự giác được là ta bị hắn hấp dẫn, nên cần bản không phát hiện ra ngay được tâm ý của bản thân. Cứ luôn giống con vịt mạnh miệng, cứ cho nguyên nhân do bản thân là có mục đích hành động, chứ không phải vì hắn. Tất cả mọi người đều nhìn ra, theo ta một người còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, tin tưởng chuyện mà họ thấy được. Nhất là ở trên cảm tình, ta lại càng trì độ

Thật sự không thể trách ta a, nếu nói ta tinh thông tình yêu nam nữ thì vấn đề nhược trí có thể đã sớm nhìn thấu. Ai bảo, ta ở phương diện này ta là ma mới. Ăn chút nết, giao chút học phí, chuyện tình còn không phải theo lý thường phải làm

Aiz! Nếu đã phát hiện vấn đề, vậy phải nhanh mà vấn hồi thôi. Nhưng Menfuisu lại hay đến cửa thần điện cầu xin, muốn ta ra ngoài bồi hắn. Nghe thanh âm tội nghiệp của hắn, rất nhiều lần ta kém chút nhịn không được. May mắn Emi một phen kéo ta lại, ta mới tỉnh táo lại

Thấy thỉnh cầu ở phía ta không hiệu quả, Carol đáng thương liền thành đối tượng phát tiết của Menfuisu. Nhân nhượng được một hai lần, Carol quát cường cấu kinh cũng phát ra. Hai người liên tục hòa, trừ bỏ bộ dáng giả bộ hòa thuận trước mặt quốc dân, thì hẳn ở riêng một cái, đều là mất to trừng mắt nhỏ

Nhìn đệ đệ như vậy, đầu ta đau không thôi. Hasan phát ra chủ ý, chỉ bằng hạ được, trực tiếp đóng gói hai người họ ném lên giường đi. Khi ván đã đóng thuyền, tin tưởng bọn hắn sẽ không còn bóng ma tâm lý nữa. Chủ ý này tuy không phải cao kiến, nhưng cũng có thể giải quyết được vấn đề. Gần đây, Carol vừa nhìn đến ta liền phát khí, ta hận không thể bỏ chạy ngay lập tức. Bị nàng dùng ánh mắt chỉ trích như vậy, ta lại có cảm giác như tiểu tam xen chân. Ta lắc lắc đầu, tạm thời không nghĩ hạ được. Vạn nhất phản hiệu quả thì làm thế nào giờ

Cung điện Ai Cập tuy lớn, nhưng để trốn hai người quyền thế nhất thì vẫn khiến ta hao tổn biết bao suy nghĩ. Năng lực trinh sát, ẩn nấp v.v... của đội đặc chủng được ta cho luyện đến vô cùng nhuần nhuyễn. Hai người kia chỉ có thể thấy cái bóng của ta mà thôi. Đương nhiên cũng có lúc vận khí không tốt, ví dụ như hai ngày trước đây

Lúc ta ngồi buồn phát ngốc trong thần điện, đến khi chịu không nổi, liền bảo Patkita phái thủ hạ của hắn thám thính. Biết được Menfuisu đang ở trên chính điện giải quyết quốc sự, Carol tản bộ ở tây đình. Vì thế ta cực kỳ nhẹ nhàng mà đến đông đình, hô hấp một chút không khí mới mẻ. Mấy ngày qua,

ta thật sự gần như phát điên. Trước kia ta đồng tình với người lãnh đạo, nói cuộc sống của bọn họ không có lạc thú, nào biết đâu chính mình cũng có một ngày như thế. Mắt thấy xung quanh rất yên tĩnh, ta bảo Ari cũng lui xuống. Những người khác cũng nói rộng vòng vây, nếu có gì cũng có thể tùy thời hội báo.

Nghĩ đến đây, ta có chút ủy khuất. Nào có ai ở trong nhà mình mà lại giống như kẻ trộm vậy, cả ngày lén lút, xuất môn cũng phải nhận được báo cáo của đội đặc chủng. Izumin cũng không biết đénag vương bận chuyện gì mà chưa gửi thư hòa ước đến Ai Cập. Chẳng lẽ lão ba hảo sắc của hần lại khó trị như vậy? Aiz, hoàng tử và vua một nước chính là không giống nhau, làm chuyện gì, bên trên đều có nói đề nặng. Nếu tòa núi lớn này không có tài năng, thì trừ bỏ khoa tay múa chân cùng vương tay vương chân ra thì chỉ khiến người dưới đau đầu thêm thôi

Gió nhẹ sông Nile ban đêm thật thoải mái dễ chịu a. Đông đình có sông Nile trực tiếp chảy qua, hoa sen thơm ngát ngào ngạt từng đợt bay tới, sự tức giận của ai đó đáng xa giống như hát ru vậy, khiến ta buồn ngủ. Đến dưới một mảnh cây cối hơi tối, ta nằm xuống đất mà ngủ. Phiêu phiêu荡荡 trong mơ, ta phảng phất về sa mạc Syria. Lưu sa đáng sợ kia hung hăng túm Izumin xuống. Ta hoảng hốt vờn tay, dùng sức giữ chặt lấy Izumin mà kéo lại. Vô luận là cố gắng đến đâu, Izumin vẫn một tác lại một tác bị kéo xuống. Cuối cùng, hần buông tha, dùng ánh mắt bị ai nhìn ta, không nói một lời. Ta thương tâm quá độ, nhìn khuôn mặt tuần tú của hần trần ngáp ai thiết, khóc lớn

Lạnh lạnh, một mảnh khăn tay mềm mại ôn nhu lau đi lệ trên mặt ta, không biết lúc nào Izumin đã thoát khỏi lưu sa. Hần nhẹ nhàng lau đi nước mắt của ta, ở bên tai ta thấp giọng thì “Đừng khóc, ta sẽ không lại rời nàng đi” Ta kinh hỷ vô cùng, nâng tay lên ôm lấy cổ hần, đáp lại cái hôn của hần. Ta không bao giờ rời người đi nữa. Ta sẽ không bao giờ để người chịu đau thương nữa

Một cánh tay rắn chắc gắt gao ôm ta, cảm giác chân thực vô cùng. Đột nhiên, ta nhú đầu mày, hương vị không đúng. Không đúng, đây không phải Izumin. Ta kinh hãi, cấp tốc lui về sau, nhưng lại bị một cổ lực lớn kéo lại, ta bị đau kêu thét một tiếng, nhất thời thanh tỉnh

Ta ngẩng đầu, ôm ta là Menfuisu. Ta nhìn thấy môi hần ướt át, không lẽ vừa rồi là hần hôn ta? Trong đầu ta cấp tốc xoay quanh các loại ý nghĩ, cấp tốc tỉnh táo lại. Theo bản năng buông xuống lòng mi, che dấu trụ ý nghĩ của ta. Nên làm cái gì bây giờ? Suy nghĩ vài giây sau, ta quyết định, giả ngu

Ta cố ý ngập một cái, lưỡi biếng tựa vào trong lòng Menfuisu, hữu khí vô lực hỏi “Người đến đây lúc nào?”

Menfuisu cười lạnh một tiếng “Tỷ tỷ, hiện giờ muốn gặp người thật khó”

Vờn thất lưng, ta giả bộ một mặt vô tội “Người nói gì vậy? Gần đây ta luôn cầu nguyện, đối thoại với thần, đương nhiên muốn tâm vô bàng vụ. Menfuisu, người làm sao vậy?”

Bị ta phản hỏi, Menfuisu ngược lại không nói được gì. Dừng một lúc lâu, hần hỏi “Tỷ tỷ, người muốn cầu nguyện bao lâu nữa đây? Ta có một số việc muốn thương lượng với người”

Trực giác cho thấy, Menfuisu là tim lý do tiếp cận ta. Xin nhờ! Lão bà người đã cảnh cáo ta, li xa người một tỷ. Người còn kẻ cận ta làm gì. Ta nhẹ nhàng tránh thoát cái ôm của hần, hần thân thiết khiến ta càng ngày càng không quen. “Menfuisu, chuyện quốc gia ta luôn không rõ, người đều là bản thân quyết định, hoặc tìm tể tướng Imhotep bàn luận. Ta sao có thể cho người ý kiến a” Đứng dậy, hơi chút sửa sang lại quần áo, ta chuẩn bị chạy

Một trận âm thanh dồn dập truyền đến, ta nhìn lại, Carol xuất hiện. Trong thời gian này, hình như nàng ta lúc nào cũng sung đầy nước mắt trong đôi mắt lam, hiện ra sự bất mãn đối với ta. Trong lòng ta phiền chán, gắt đầu coi như tiếp đón, liền muốn rời khỏi

“Asisu tỷ tỷ, người phải về sao?” Carol đáng thương hề hề gọi ta lại

Ta than nhẹ một tiếng, muốn chạy cũng không được, các người rút cuộc muốn làm gì a? Ta thản nhiên cười “Đúng vậy! Thần điện cầu nguyện sắp bắt đầu, ta phải trở về chủ trì”

Đón nhận ánh mắt của Carol, nàng lại thêm núp vào. Quay đầu nhìn về phía Menfuisu, tươi cười sáng lạn chói mắt “Menfuisu, thật hư nha! Một mình vụng trộm tìm Asisu tỷ tỷ nói chuyện phiếm, cũng không mang ta theo”

Mẫn cảm thấy được ẩn ý trong lời nói của nàng, ta thật sự có chút nhện không được trọn trắng mắt. Trước kia còn cho rằng Menfuisu thiên chân, giờ mới biết, để bảo vệ hôn nhân nàng cũng có thể thành như vậy. Suy sụp quả nhiên là thuốc tốt nhất để thúc đẩy nhân loại trưởng thành

Carol tươi cười tràn ngập thân thiết đi tới, nắm lấy cánh tay ta. Một động tác bình thường thế nhưng lại khiến ta nổi da gà một mảnh “Asisu tỷ tỷ, người cũng không biết, gần đây Menfuisu hay khen người, nói người ôn nhu hiền lành, tao nhã. Hần còn thường nói ta nên học tập người a!”

Ta lạnh lùng nhìn nàng, không đáp lại, người là hướng ta thị uy sao?

Carol tươi cười ngượng ngùng “Ta là muốn theo tỷ tỷ học tập. Asisu tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, là đệ nhất mỹ nhân của Ai Cập ta. Người muốn cầu thần đêm không xuê. Đợi khi Asisu tỷ tỷ xuất giá, khi ta muốn tìm người tâm sự chuyện tỷ muội sẽ gặp khó khăn” Ta gắt gao cắn răng, hít sâu một hơi, rồi mới quay lại nhìn nàng tươi cười. Thua người không thua trận, sao lại có thể để người chế giễu. Vừa mới lên làm hoàng hậu Ai Cập, đã nghĩ biến ta thành gói đồ văng đi? Ta có nói ta đối với lão công người có hứng thú sao? Nhưng là nghĩ lại, nàng nói cũng không sai. Ta là con gái Ai Cập, nàng là quốc mẫu Ai Cập, con gái sớm muộn đều phải lập gia đình. Nàng bùng lên cái đề tài này, ta thực không có gì tranh luận được với nàng

“Cho đến giờ, người vẫn có thể đến chỗ ta ngoạn a” Ta có chút bị ai cười cười. Giờ này, quả nhiên đều là kẻ thù. Thật sự vô tâm tình cùng nàng tranh luận, ta hát ra cánh tay bị nàng nắm, gọi Ari, hướng thần điện đi đến

Trước khi đi, ta nhìn thấy nét mặt xanh mét pha lẫn phức tạp của Menfuisu. Lúc này, ta quyết định, nhất định phải đóng gói hai người ném lên giường.

Miền không có việc gì lại tìm ta, khiến ta nổi nóng

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ragashu đến Ai Cập

Trở lại thần điện, ta cực kỳ giận dữ. Ta vốn không muốn xuất hiện trước mặt Menfuisu, khó xử Carol. Menfuisu đã rất kỳ quái, ta sợ bản thân trong khi xúc động mà làm hấn trở nên không thể cân nhắc. Ta nhìn Patkita cùng 9 thủ hạ của hấn đang quỳ dưới đất “Bảo các người canh gác cẩn thận, thế nào lại để cho Menfuisu vào?” Ta hiểu rõ mình là đang giận chó đánh mèo, cả một bụng oán khí quả thật rất đả thương người. Ta cần một chỗ trú ẩn

“Bệ hạ, xin hãy xử phạt chúng thần. Sau khi hoàng đế Menfuisu biết bệ hạ ngủ, liền phái vài thị vệ trong cung bao vây chúng thần. Chúng thần không dám phản kháng, chỉ có thể để hoàng đế đi vào” Nhìn thấy nữ hoàng tức giận đến đỏ mắt, Patkita cùng thủ hạ cúi đầu thật sâu “Để bệ hạ chịu ủy khuất, xin ngài hãy giáng tội”

Hasan tìm được bí được, trực tiếp đưa cho Ari. Hấn nhìn thấy thần sắc của nữ hoàng, hiểu rõ nàng đã hạ quyết tâm muốn đem hai tiểu bạch đáng ghét kia về man lên giường. Ta cố chịu lệ ý, muốn Patkita cùng đội đặc chủng rời đi “Là ta oan uổng các người, các người trước đi xuống, để ta yên tĩnh một chút” Quay đầu nhìn hướng Ari “Người cùng lui xuống”

Mọi người không dám nói gì, động tác nhẹ nhàng ly khai. Chỉ có Hasan không đi. Ta hung hăng trừng mắt hấn, đôi mắt hẹp dài của hấn lộ ra tia ôn nhu “Khóc đi, khóc ra sẽ thấy dễ chịu hơn”

Khóc cái gì? Ta vì sao muốn khóc? Đâu phải vì bị người ta đuổi! Đâu phải vì bị người ta coi như một món đồ gói vào ném khỏi Ai Cập! Ta đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, ta cứ không khóc. Ta quật cường cắn môi dưới, ngón tay đang cảm quạt lông chim cầm chặt đến phát đau

Hasan vươn tay, nhẹ nhàng mà gỡ ra ngón tay bị nắm chặt kia “Vì sai lầm của người khác mà trừng phạt bản thân, không phải khiến cho người khác chế giễu sao?” Hấn có chút do dự, cuối cùng vẫn là vươn tay, đem đầu ta dựa vào lòng hấn “Người chính là luôn cậy mạnh, có cái gì khổ, vẫn luôn một mình cứng rắn kiên trì. Cho nên, cho tới bây giờ ta vẫn chưa hề coi người là nữ hoàng cao cao tại thượng. Người luôn luôn là ôn nhu trong lòng ta. Khóc ra đi, sẽ không ai nhìn thấy”

Nhắm mắt lại, hốc mắt lệ bùng lên, trong chớp lát đã khiến trước ngực Hasan ướt một mảnh. Ta thật sự rất ủy khuất. Hasan cũng không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của ta, vỗ vỗ lưng ta, để ta không bị khóc nghẹn, xua tan khí

Phát tiết xong, tâm tình của ta quả nhiên tốt hơn nhiều “Ta cũng không hề đem người là hạ nhân. Người là bằng hữu của ta” Ta rầu rĩ nói. Đúng vậy, Hasan là tự do. Hasan chỉ vì bản thân mà sống, hấn vĩnh viễn biết bản thân cần gì. Ta nghĩ gặp hấn, cũng là vì ngưỡng mộ tài hoa của hấn. Rồi lại phát hiện ra sức quyến rũ của hấn. Có người mê rượu, uống vào nóng gay, nhưng cũng nhanh tỉnh. Có người lại uống giống rượu được chế ở nông thôn, uống vào đậm như nước, nhưng tác dụng lại chậm và mãnh liệt, khiến người ta bất tri bất giác mà say. Hasan chính là người sau

Ta ngẩng đầu lên, hai mắt sưng đỏ khiến ta nhìn có chút không rõ ánh mắt của Hasan bình thản và ôn trọng. “Được mạnh không? Phải thu phục mở được, ta chịu đủ đôi kia”

Hasan giả hoạt cười “Yên tâm, tuyệt đối đủ mạnh. Hơn nữa ta đặc biệt bỏ thêm liều, có thể khiến họ mơ hồ cả đêm, không nhanh chóng phát hiện ra khả năng”

Ta lạnh lùng hừ một tiếng, nên thế, các người cho là ta sẽ không tức giận sao?

Được hiệu quả nhiên vô cùng tốt. Ngày hôm sau, ta liền nghe thấy tin tức hai người họ XXXOOO. Vừa ăn quả, ta cùng Hasan đối diện cười. Ari thấy ta chịu ủy khuất, ý xấu đem được đổ hết vào rượu của Menfuisu và Carol. Ngày đó, đúng lúc Carol vì lấy lòng Menfuisu, an ủi hấn, bảo nô tỳ chuẩn bị một chút mỹ yến. Ari âm mưu thủ đoạn thực hiện cực kỳ thành thực, nàng thông qua một tâm phúc khác mang một cung nữ mới vào. Vụng trộm kê đơn được sau, rồi vụng trộm rời đi. Thị nữ mới này được nàng ném cho một túi vàng, trực tiếp bảo nàng về nhà lập gia đình. Nếu còn dám ở lại trong cung thì kết cục sẽ khó bảo toàn. Ari cố ý âm ngoan vô cùng, nghe nói thị nữ đáng thương kia bị dọa sợ hãi

Carol không biết rượu bị hạ được, liền cùng Menfuisu uống vào. Mật được lợi hại vô cùng, nghe nhóm thị nữ nói, phòng bọn họ ngày hôm sau hỗn loạn kinh khủng, có vẻ như hai người bị ép buộc cả một đêm. Ngày hôm sau, sau khi Menfuisu tỉnh lại, tức giận vô cùng. Hấn và thế tử bị hạ được giao hoán, đổi lại là nam nhân nào cũng không giữ nổi mặt mũi. Carol lúc này bị ép buộc hữu khí vô lực, căn bản không rõ nguyên nhân tại sao bị hạ, nàng bị Menfuisu đem qua thô lỗ mỗi một chịu không nổi. Đương nhiên, khi được còn hiệu quả, nàng vẫn có được khoái cảm. Chỉ là đêm đầu tiên lại cuồng dã như thế, thân thể mệt mỏi đau nhức là không thể tránh khỏi

Ta khen ngợi Ari. Người tài giỏi như thế, vậy mà lại là nhân vật phản diện, thật sự lãng phí

Vấn đề hôn nhân của Menfuisu và Carol, ta kiên quyết không xen vào nữa. Khó trách người khác nói quan nan đoạn việc nhà. Quả nhiên đúng vậy. Nếu không, ta chẳng khác gì tự gây nghiệp chướng cho mình. Sớm biết thế này, nên quay về ngay Hạ Ai Cập, không ở đây làm gì, tội gì gây họa

Ta còn đang một mình hờn dỗi, thì tể tướng Imhotep báo lại, hoàng đế Ragashu lấy danh nghĩa thân cận tới Ai Cập. Menfuisu có chút kinh ngạc, Babylon là một quốc gia lớn, nhưng chưa bao giờ cùng Ai Cập tiếp xúc quá, giờ hân đột nhiên đến là vì sao. Chuẩn bị xong xuôi sau, hân ngồi trên đại điện nghênh đón Ragashu

“Đưa con của thần Oman vĩ đại, hoàng đế cai trị Thượng Hạ Ai Cập, ngưỡng mộ đã lâu...”

Menfuisu giờ lên cánh tay phải, ý hoan nghênh “Hoàng đế Babylon Ragashu, hoan nghênh ngài đến Ai Cập”

Khi hai người kia còn đang khách khách sáo sáo, ta kiểm chế ý muốn ngáp lớn. Làm nữ hoàng Ai Cập, ta cũng phải tham dự các trường hợp như này. Thật sự rất nhàm chán, nếu hai người kia không có mặt thì đã có thể đàm tiếu yên yên. Ta giờ vẫn phải cố tươi cười giả dối ứng phó, dù trong lòng chỉ nghĩ mấy chuyện riêng tư

Nam nhân này khuôn mặt có chút giống Hasan, nhưng khác ở chỗ, trên mặt Ragashu lại mang theo vẻ đã tâm nhân nhật. Trên đầu vĩnh viễn là kiểu mũ xấu đời mạng kia, làm người ta không hiểu, hân rốt cuộc là che dấu cái đầu ngọc hay là hân cảm thấy như vậy đẹp mắt. Một khắc kia nhìn ta, trong ánh mắt Ragashu bắn ra một tia quang mang khiến người ta cực không thoải mái, nhưng cũng thật mặt kinh diễm, khiến ta nhìn nhất thanh nhị sở

Nữ hoàng Asisu quả nhiên xinh đẹp như truyền thuyết, mặt mày như bức tranh, dáng hình đều đều, mười ngón thon thon, eo nhỏ trong suốt bám chặt lấy vải. Bộ ngực đầy đặn cùng đùi thon dài trong bộ trang phục Ai Cập càng thêm hoàn mỹ. Kinh diễm nhất chính là, trên khóa mắt nàng có sự mê mị khiến người ta mê muội, dù rất trang nhã. Hai khí chất hoàn toàn tương phản, khiến quang mang trên người nàng càng thêm đẹp chói mắt. Người ta luôn nói nữ nhân đẹp là nữ nhân không có đầu óc, nhưng Asisu lại không giống thế. Ragasha phát hiện ra trong đôi mắt to sâu kia có quang mang cơ trí, thường thường điệu thấp vừa ẩn vừa hiện, chỉ có nhân tài đoan trang cẩn thận mới nhìn ra. Ragashu không khỏi YY đứng lên, mỹ nhân khó có thấy như vậy, nếu cỡi quần áo xuống ở trên giường thì nị hoặc lan tràn, chắc chắn là một cảnh đẹp khó thấy

Thấy Ragashu không kiêng nể gì đánh giá ta, ta giấu đi chán ghét trong lòng, khóa miệng cong lên, đáp lại hân một chút tươi cười. Hiện tại tâm tình của ta đang buồn bực đến cực điểm, người đến cũng tốt, chúng ta sẽ hảo hảo mà chơi một phen. Nhìn thấy Asisu lộ ra ôn nhu tươi cười, Ragashu thần tình sáng lên. Thật đẹp, quả nhiên là đệ nhất mỹ nữ Ai Cập

So sánh, hân dù khỏe mặt liếc Carol một cái. Cái gì mà con gái nữ thần, phát dục thì không hoàn toàn, thoát nhìn quát vô cùng. Không ngực không hông, trừ bỏ làn da, màu tóc với ánh mắt, không có một điểm nên hồn. Ánh mắt Menfuisu thật kém cỏi, lại đi buông tha nữ nhân xinh đẹp như vậy, lại đem một tiểu cô nương gầy yếu coi như trân bảo. Ragashu ác ý nghĩ, chớ không phải bởi Menfuisu chưa có ham muốn đặc thù, chỉ thích mấy tiểu cô nương chưa phát dục. Rất có khả năng, gần đây Menfuisu cũng không nghe được mấy tin đồn liên quan đến hân sao. Hân ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia đồng tình. Một nam nhân anh vĩ như vậy, đáng tiếc

Cảm giác được Ragashu đối với Asisu tràn ngập hứng thú, Menfuisu cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nào biết đâu rằng Ragashu đột nhiên nhìn thẳng hân, trong mắt lại hiện lên chút thương hại. Menfuisu ngẩng ra, cảm thấy giận dữ. Tin đồn dãi nhảm chán kia quả nhiên bị nhiều người biết được. Hân mang theo ánh mắt chán ghét nhìn lướt qua người đang ngồi bên dưới hân, Carol, giờ còn đang phờ phạc ỉu xiu. Hừ! Nữ nhân quả nhiên không thể sùng quá mức. Quả thực là không biết trời cao đất rộng

Carol vẫn luôn chú ý đến Menfuisu, thấy Menfuisu rốt cục cũng nhìn nàng một cái, nàng cao hứng quay đầu cười, lại bị sự chán ghét trong ánh mắt hân làm tổn thương tâm. Trước đó vài ngày, với sự cổ vũ của Nafutera với với lý do đã chuẩn bị tốt, nàng cố lấy dũng khí xuất hiện trước mặt Menfuisu. Gặp Asisu ánh mắt thương tâm, Carol có chút không đành lòng. Nàng vừa đến Ai Cập, đã luôn được Asisu chiều chuộng, liền ngay cả khi bị bắt đến Hitaito và Atsiria, Asisu vẫn luôn giúp nàng được trở lại bên người Menfuisu. Nàng giờ lại đối với Asisu như thế, thật sự có điểm lang tâm cầu phế. Nhớ tới Asisu lúc nào cũng tốt với nàng, Carol tự trách không thôi. Nàng lúc ấy sao cứ như bị ma quỷ ám ảnh!

Nhưng giờ khi nhớ đến khuôn mặt trắng bệch của Asisu, Carol lại cảm thấy khoái ý. Nafutera nói quả nhiên rất đúng, nàng mới là hoàng hậu Ai Cập. Asisu sớm hay muộn cũng phải gả ra ngoài, chỉ có đề nàng sớm một chút rồi đi, Menfuisu mới không rời nàng. Trước kia thật tốt, sự tình gì Menfuisu cũng lo lắng cho nàng, nàng chỉ một lòng nhào vào môn khảo cổ yêu nhất, tiếp thu văn hóa lịch sử cổ đại mà người là được. Nhưng sau khi cùng Menfuisu vào sinh ra tử, thật vất vả mới được bên nhau thì lại bị chuyện này sinh ra mâu thuẫn

Nhớ tới tối hôm qua điên cuồng, khỏe miệng Carol giấu đi một ý cười ngọt ngào. Menfuisu thật sự rất dũng mãnh, thân thể nàng bây giờ vẫn còn chút không khỏe. tuy không biết là ai hạ được, nhưng dù sao nhờ chuyện đó mà chúng ta mới thành vợ chồng chân chính. Menfuisu tuy rằng tức giận, chỉ cần nàng cẩn thận ôn nhu, hân nhất định sẽ cùng ta hợp tốt. Nafutera nói, nếu muốn nắm chặt lấy nam nhân thì phải gắt gao bắt lấy được dục vọng của bọn họ

Đang nhập thần, đột nhiên nàng phát giác Menfuisu đang nhìn lại đây, đang định quay về cho hân ôn nhu tươi cười, ánh mắt Menfuisu đã đi rồi. Carol sắc hiểu ra, Menfuisu còn chưa tha thứ cho nàng. Trong lòng nặng nề, Carol suy nghĩ nửa khóc òa. Bị Angon suy nghĩ dâm loạn, còn không phải bởi vì muốn cứu người. bị kẻ đơn, cũng không phải ta làm, Menfuisu, người đã thay đổi, người lại không tín nhiệm ta

Đứng ở một bên Nafutera đem đồ uống bung tới, thuận tiện đưa nàng ánh mắt, Carol mới phản ứng lại đây, hoàng đế Ragashu còn đang ở đây, không thể để Ai Cập mất mặt

Ta ở một bên tuy rằng đã buông xuống ánh mắt, bảo trì ý cười nhạt nhẽo. Nhưng Menfuisu và Carol lúc đó hồ động, ta cũng không quan tâm. Nhất là hành động của Nafutera, khiến ta nhìn không được suy xét. Carol thiên chân không hiểu nhìn người khi cùng người tranh luận, làm sao có thể nói ra lời nói bèn nhọn như vậy. Lúc ấy ta bị giận đến hồ đồ, nên không để ý đến điểm này. Nếu không phải chính nàng nghĩ ra, thì là ai đã giật dây?

Suy tư một phen, ta nhìn Teti luôn cúi đầu. Lão bà này có vấn đề, nàng giống Unasu, đều không để ta vào mắt. Tuy bên ngoài dịu dàng, nhưng có thể ở trong cung nhiều năm như vậy, chắc chắn không thể khinh thường. Đi theo Carol, địa vị của nàng càng thêm vững chắc. Nếu Carol thất thế, nàng cũng không có chuyện gì tốt. Carol hiện tại bị vây ở thế yếu, nàng khẳng định là sẽ ra mặt trợ giúp một chút chủ ý. Một chút tức giận lóe ra trong mắt. Hừ, hiện

giờ ngay cả một tỷ nữ cũng dám tính kế nữ hoàng đương triều. Lão hồ ta không phát uy, các người đều cho ta là con mèo bị bệnh?

Cảm giác được Asisu đánh giá mình, sau lại truyền đến cảm giác lạnh lùng cùng hàn ý. Nafutera cả người run lên. Vừa rồi liều lĩnh tiến lên, khẳng định khiến nàng ta chú ý. Nàng luôn điệu thấp mới bảo trì được danh dự tốt trong cung. Nhưng cạnh tranh với Ari, Nafutera luôn coi thường. Một đường mấu của nữ hoàng, một đường mấu của hoàng đế. Bọn tỷ nữ trong cung thói quen lại luôn nịnh bợ, như không có chuyện gì, thật đúng là đừng nghĩ sinh tồn ở nơi ăn thịt người này. Vốn không nghĩ để Asisu bệ hạ cảnh giác, làm một tỷ nữ, làm gì có quyền thế đấu với chủ nhân. Nào biết đâu rằng một sơ sẩy nhỏ lại khiến cho Asisu bắt được sơ hở. Nafutera có chút ừ ừ. Nhìn Carol luôn ý vào mình, Nafutera cố lấy lại tinh thần. Nữ hài này luôn tín nhiệm mình, chỉ cần có nàng ở, nàng nhất định sẽ bảo vệ mình. Asisu bệ hạ giữ chỉ là hoài nghi, còn chưa có chứng cứ gì. Nafutera không cần phải quá mức sầu lo

Tojikachan có lời muốn nói: nhân vật Nafutera trong nguyên văn là “tháp toa”, dịch ra là Teti, nhưng gần cuối truyện lại thấy nói là Tháp Toa là mẹ của tướng quân Minue, trong ONM rõ ràng Nafutera mới là mẹ của Minue, chẳng hiểu ra sao? Tránh nhầm lẫn trong các tình tiết của đồng nhân này thì từ giờ mình sẽ đề Tháp toa thành Nafutera nhé

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người thân yêu của ta, lại làm ta bị tổn thương sâu nhất

“Diễm danh truyền khắp các nước chư hầu lĩnh quốc, nữ hoàng Asisu! Nàng so với truyền thuyết còn xinh đẹp hơn. Nhất là khi đến gần, giống như tiên nữ” Ragashu khi nói lời này, thái độ nhìn vô cùng chân thành. Nữ nhân đều thích nghe những lời ca ngợi mình, Asisu hẳn là không ngoại lệ” Ta từ Babylon nhìn bầu trời xanh hướng Ai Cập, liền khát vọng muốn gặp nàng. Nữ hoàng Asisu, khi chưa gặp nàng, ta ái mộ nàng đã thật lâu”

Nhìn vẻ vô cùng thành khẩn của Ragashu, lòng ta cười thầm. Lấy cây quạt che lại sự tính kế trong ánh mắt, ta cười duyên liên tục “Hoàng đế Ragashu, ngài thật sự là năng ngôn thiện đạo a” Ý bảo Ari tiến lên rót rượu cho Ragashu, Ari ngầm hiểu. Nhẹ nhàng bần ra từ giữa ngón tay của tay cầm bầu rượu, một chút bột trắng liền thuận lợi rơi vào rượu. Ari rót đầy cho Ragashu xong, cũng rót cho ta một ly

Ta nâng ly rượu lên “Hoàng đế Ragashu từ xa đến, đường xá xa xôi vất vả. Ta kính ngài trước một ly, hi vọng ngài có thể ở Ai Cập được thoải mái khoái hạp” Ragashu thấy ta đàm tiếu yền yền, không hề phòng bị, một ngụm liền uống hết ly rượu có thuốc. Ta cũng khẽ nhấp mấy ngụm, thuận tiện dùng khăn tay nhẹ lau khô miệng, đem giải được gấu trong khăn tay nuốt xuống

“Nữ hoàng Asisu, nàng thật sự là nữ thần Ai Cập đẹp nhất” Ragashu tiếp tục ca ngợi “Ta khát vọng nhất đồ phương dung, mới có thể ngàn dặm xa xôi đến Ai Cập” Ta rất phối hợp đưa ra một nụ cười sáng lạn, một bộ dáng khiến người lâng lâng. Người cứ tiếp tục hát đi, hôm nay trước cho người ném chút phấn ngựa, hiệu quả không lớn, chỉ là khiến người cả đem ngủ không tốt mà thôi

“Nữ thần xinh đẹp, nàng có mái tóc đen óng ả, khí chất tao nhã cao quý, đôi mắt sáng ngời như hắc thủy tinh. Nam nhân nào nhìn thấy người đều bị người bắt mắt hồn” Ari tiếp tục rót rượu cho hẳn, tài ăn nói của Ragashu quả thật rất ngọt. Ta nghe mà hai má ửng đỏ, bị người ca ngợi như vậy, thật là có cảm giác vui vẻ a “Nàng thật sự đẹp đặc biệt quá a!” Tuy biết bản thân hẳn xấu xa, nhưng bị dùng từ tao nhã phiên công kích, ta không khỏi vui vẻ

Hắn vẫy tay một cái, người hầu lập tức bưng lên một cái hòm nhỏ tinh mỹ. Ragashu hướng ta mở ra “Đây là đá quý Babylon, chỉ có nữ thần xinh đẹp như nàng mới có thể đeo nó”

Đá quý vòng cổ rạng rỡ, hạt châu tinh mỹ, bên cạnh có mấy viên đá quý đen được khảm vòng quanh. Ta làm bộ kinh hy “A! Một vòng cổ thật mê người” Vươn tay chạm vào vòng cổ, cẩn thận đoan trang. Thợ khảm ở thời kỳ này mà nói vẫn là đỉnh tinh xảo. Đá quý bề mặt vốn gồ ghề, màu đen trầm ổn bị các tay nghề thô ráp làm thành một khối đá quý tinh chất cực kém, không có chỗ nào không chê. Hừ, một thứ đồ hư như vậy, người cũng không biết xấu hổ tặng người khác? Có bản lĩnh thì người lấy năm mươi tấn vàng dùng kéo trang hảo đưa ra!

Kỳ thực, này cũng là do ta có thành kiến mới có thể nghĩ như vậy. Vương quốc Babylon nông nghiệp, thủ công nghiệp, buôn bán đều có quy định nhất định, thủ công nghiệp phân công đã tương đương tề. Có chế chuyên, may, tạc đá quý, luyện kim chờ. Mà ta chính là nhìn không nổi Ragashu. Tùy tay ném vòng cổ về hộp, ta tiếp tục đàm tiếu với Ragashu “Đây là tặng cho ta sao? Ta cảm tạ hoàng đế Ragashu rất nhiều”

Thấy nữ hoàng kinh mạn, Ragashu thế nhưng trong mắt lại hiện lên một tia thách thức chiến đấu. Nữ nhân này quả không sai, không dễ tiền tài vào mắt, đoan trang hào phóng, rất có khí chất của một quốc gia chi mẫu. Hắn rất muốn đem nàng tới tay

Một bên Menfuisu nhìn đã lâu, thấy Ragashu trừ bỏ miệng tán dương ra còn tặng vòng cổ cho Asisu. Khiến hắn cau kinh nhăn nhó được “Hoàng đế Ragashu, không biết đây là đá quý gì? Tựa hồ Ai Cập không có tài nguyên khoáng sản này” Đoạt lấy câu chuyện, Menfuisu muốn rời lực chú ý của Ragashu đi. Ta mừng rỡ thoải mái, hôm nay nhiệm vụ kẻ đơn hoàn thành. Ngày mai, nghĩ xem dùng phương pháp nào bắt nạt hắn

Thấy bộ dáng hai người ở mặt ngoài gặp nhau hận trễ. Ta ngồi thoáng chốc, liền lấy cớ không khỏe, lui xuống. Dù sao tiệc tối nay ta cũng không phải nhân vật chính. Gọi Ruka tới, bảo hắn gần đây chú ý tới Nafutera. Tuy trong lòng ta hiểu rõ nhưng vẫn muốn bắt được nhược điểm của nàng. Sau đó khép chặt cửa lớn, miễn tiếp khách. Nghe nói, vào lúc ban đêm, Ragashu sai vài binh lính giúp hắn tắm tẩy sạch cả đêm, cả đêm kêu ngựa, thẳng đến

bình mình, mới mỗi một nặng nề ngủ

Ngày hôm sau, Ragashu đến gặp ta. Tuy không thắng nổi nhiều phiền này, mà ta luôn ôm ác ý muốn chinh hấn, nên miễn cưỡng bởi hấn đi dạo, hấn một đường ca ngợi ta. Ta cố ý đùa, hấn đắc ý vênh váo, uyển chuyển ý bảo hấn cho ta một cái lễ hôn tay. Ragashu quả nhiên không có phòng bị, nước miếng ghê tởm khiến ta rùng mình. Quay đầu liếc mạng rửa cổ tay, sợ có vi khuẩn cảm nhiễm. Mu bàn tay ta có thoa lên được tiêu chảy, vị cũng rất nhẹ, tựa như không khí, một buổi tối liền bị thu phục

Ngày thứ ba, Ragashu nằm lỳ trong tấm cung không nghĩ xuất môn, phòng chừng buổi tối bị tiêu chảy mệt. Ta phái đội đặc chủng vụng trộm hạ chút mê dược lên gối hấn khi hấn còn đang tắm rửa. Loại dược này là Hasan nghiên cứu ra, mỗi ngày đều phải huân hương, Ragashu đảm bảo không ngủ ra được. Chính là làm người ta một ngày tinh thần hoảng hốt, không ngừng nói nhảm. Cụ thể, giống như là bị não tắc động mạch phát tác, đầu óc người ta phản ứng rì độn, rõ ràng muốn nói này, nhưng nói ra miệng lại là ý khác. Nghe nói, ngày đó, Ragashu nói muốn ăn tảng đá, uống hạt cát, còn muốn bánh mì làm ghê. Thuộc hạ của hấn kinh hãi, vội y quan đến kiểm tra, lại nghe y quan nói chỉ là quá mệt mỏi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe. Hiệu quả của loại mê dược trên gối kia đương nhiên sẽ không tiếp tục sau đêm. Sáng sớm ngày hôm sau lại đổi đồ dùng trên giường. Thị nữ lấy đi, liền không còn chứng cứ

Ngày thứ tư, bị tra tấn quá Ragashu tham gia tiệc tối Menfuisu tổ chức. Ở hoàn cảnh này nếu muốn chinh hấn, càng dễ dàng. Lần này, ta cho hấn loại dược khiến người ta phát hỏa. Ví dụ như trên mặt mọc mụn a, bị trĩ a, miệng loét a, đổ máu mũi a, dù sao ta cũng là tuân theo thứ tự các bệnh theo các mùa khí hậu mà kê đơn cho hấn. Ragashu một phen bị chinh, rớt cục sinh bệnh. Lần này, là khí hậu không phục, thượng thổ hạ tả khiến hấn ngay cả đi đường đều loạn choạng đánh phiêu. Ở trong phòng mình nằm hai ba ngày liền, còn kém không hấp hối

Biết được tin này, ta và Hasan cười đến gập người. Hasan gần đây cũng dừng cảm. Có một người thân phận cao quý giúp hấn làm thí nghiệm, hấn hưng trí quá mức còn chế tạo ra thuốc khiến người ta không ngừng hắt xì, giống như mẫn cảm phấn hoa, hấn còn không ngừng tạo những thứ dược khiến căng chân rút gân. Dù dược cổ quái đến mức nào cũng được làm ra. Betty và Emi đồng dạng trắng đêm không ngủ. Nhìn cái diện mạo Ragashu, mọi người tựa hồ như cùng cừu địch, khoi lên một sức sống như chưa bao giờ có

Lúc này, Ai Cập nhận được văn thư từ Hitaito. Izumin rốt cục cũng thuyết phục được phụ thân hấn, quyết định tạm thời đình chỉ đối địch cùng Ai Cập. Menfuisu cảm thấy có chút kỳ quái, Hitaito sao lại đột nhiên hành động như vậy. Trước kia, bản thân đoạt một cái thành của họ, còn hạ cạm bẫy khiến chúng tổn thất nhân mã. Bọn họ còn cùng Atsiria ký minh ước, thế nào lại đột nhiên trở mặt với Atsiria

Nhưng hoài nghi thì hoài nghi, tóm lại vẫn là tin tức tốt. Đối phương đã tỏ thành ý, bản thân cũng nên bày tỏ lại. Vì thế, Ai Cập cũng phái người mang tin tức đi qua, biểu đạt nguyện ý cùng Hitaito bảo trì cục diện hòa bình. Ta thờ phào nhẹ nhõm, nguyên bản còn sợ Menfuisu không chịu đồng ý. Xem ra, không cần ta đi phân tích thuyết phục, hấn cũng biết lợi hại trong quan hệ đó

Từ Ruka biết được tin tức, ta mới biết được, nguyên lai Izumin lấy cớ cưới ta về Hitaito để thuyết phục sắc quý lão cha của hấn. Trải qua trận nghịch thủy sông Atsiria, danh dự của Ai Cập lên đến đỉnh. Quốc vương Hitaito vốn trừ bỏ cái kinh tảo bạo, thì một chuyện cũng không nên hồn, nghe thấy chuyện này liền trong lòng có chút hoảng. Tuy thực lực của hấn vẫn cường thịnh trong một nước, nhưng khi đối mặt với Ai Cập đang nổi bật chính liệt, căn bản mũi nhọn này dùng không xong. Nguyên khí của Atsiria bị tổn thương lớn, hấn không cần cùng Atsiria ở cùng một cái thuyền sắp chìm. Nếu Hitaito với Ai Cập khai chiến, chỉ có thể để các nước khác như hồ rình mồi đi sau nhặt tiện nghi. Một khi đã như vậy, không tất yếu làm chìm đầu đàn. Dù sao gần đây Ai Cập gây thù nhiều quá. Hấn không động thủ, tự nhiên sẽ có nước khác hiểu sai chủ ý. Nay không được, quốc vương Hitaito liền đuổi đi qua

Ngoài ra, Izumin còn cùng hấn cẩn thận phân tích địa vị của ta ở Ai Cập. Quốc vương Hitaito cảm thấy nếu có thể cưới ta về, về sau công chiếm Ai Cập, hoặc là quốc gia khác công chiếm, đều rất có ích. Hơn nữa, ta thông minh cũng được quốc vương Hitaito tán thưởng. Nữ nhân thông minh như vậy, nếu để các quốc gia khác cướp mất, không bằng kéo đến quốc nội. Vì thế, văn thư hòa ước đối với Ai Cập thế là sinh ra. Tuy nói nghe dễ dàng, nhưng Izumin cũng phải mất một phen trắc trở. Cũng may phụ thân hấn cực kỳ tín nhiệm hấn, từ rất sớm đã định hấn làm thái tử. Nếu không, nếu đối là người khác đưa ra chủ ý hoang đường như thế, phòng chừng lập tức sẽ bị hấn chém. Izumin còn bảo Ruka đưa cho ta một phong thư. Ta kính hỷ trở về phòng, nửa ngày luyện tiếu mở ra

Không biết Izumin muốn nói gì với ta? Ta ngồi đoán nửa ngày, cũng không có kết quả. Cuối cùng vẫn là mở ra nhìn. Liếc mắt một cái nhìn lại, ta lập tức nổi giận sôi lên. Bên trong chỉ có bảy chữ “Không cần di tình biệt ly a!” Phòng chừng hấn là hấn nghe được tin Ragashu theo đuổi ta cùng với hành động kỳ quái của Menfuisu. Cũng đúng, Ruka có cái gì không dám hội báo cho hấn chứ. Cứ nhìn mấy chữ viết tựa như đùa vui này, ta vẫn là tức quá. Hào ngạo cái Izumin, ta còn chưa dặn người cách xa xa Mira đáng yêu kia một chút kia. Bút trưởng này ta sẽ hảo hảo mà nhớ kỹ, rồi chúng ta sẽ hảo hảo mà tính!

————— Ta là phân cách tuyến bi thương —————

Menfuisu trầm mặc gần đây, hình như luôn luôn suy xét cái gì. Khi Ragashu đang ôm đầu trên giường, hấn lôi kéo ta tham gia các hội nghị

“Tỷ tỷ, ta xem ra hoàng đế Ragashu có ý đồ không tốt, còn người nghĩ thế nào?” Menfuisu hỏi ta

Ta nghĩ hấn hấn là muốn hướng ta cầu thân đi “Ta cũng không rõ, có thể là bị phong thái của hoàng hậu sông Nile hấp dẫn, muốn diện kiến phương dung đi”

Imhotep cầm cây trượng vĩnh viễn không thay mới, mở ra hai tay, hát lên bài ca muôn thuở lên tiếng “Hoàng đế Menfuisu vĩ đại, cự thần nghĩ, hoàng đế Ragashu hấn là cón ý với nữ hoàng Asisu xinh đẹp cơ trí. Trước đây vài ngày, hấn luôn hướng tới nữ hoàng Asisu bày tỏ ân tình, cự thần phỏng chừng, hấn sớm hay muộn cũng sẽ đưa ra lời cầu hôn” Ta không ngoài ý muốn thấy sự sâu sắc của tể tướng Imhotep, nếu không phải như vậy, hấn nào có thể lẫn lộn trong triều đình, có được vị trí dưới một người trên vạn người

Imhotep liếc ta một cái, trên mặt mang theo tươi cười quý dị. Đầu ta tê dần, không tốt, đáng chết lão nhân sao lại giống như đang tính kế ta vậy. “Hoàng

để Menguisu anh minh, Ai Cập ta có được hai nữ nhân xinh đẹp và nổi tiếng. Một người là hoàng hậu Ai Cập, một người còn lại là kiều ngao của Ai Cập, nữ hoàng Asisu. Nếu hai người đều có thể vĩnh viễn vì Ai Cập mà dốc sức, Ai Cập ta có thể trở thành cường quốc, có được địa vị bất bại”

Đây là ý gì? Buộc ta vĩnh viễn không gả đi, luôn ở tại Ai Cập? Quan viên phía dưới xôn xao, đàm luận ào ào. Tất cả mọi người đều đồng ý. Nữ hoàng Asisu hẳn là nên ở lại Ai Cập, quốc gia đã bồi dưỡng được một nữ hoàng suất sắc như vậy, sao có thể để các nước khác được tiện nghi

Menfuisu nghe thấy bình luận của mọi người, trong mắt bắn ra thần sắc mừng như điên “Đúng vậy! Ta luôn lo lắng chuyện này” Hắn cùng Imhotep liếc nhau một cái, ta nhưn mảy, hai người kia sau lưng ta đã thương lượng chuyện gì?

“Vương tử, ta chính thức cầu hôn với nàng. Xin hãy gả cho ta, trở thành hoàng phi của ta” Menfuisu trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy ý cười hạnh phúc. Đầu ta ÔNG! một tiếng, dường như một thứ gì đó rất nặng đâm mạnh vào đầu ta, cả lòng như chìm vào đáy cốc tối như mực. Ta lẳng lẳng nhìn Menfuisu đang cười đến sáng lạn, trong lòng một mảnh mờ mịt. Ta không nghe sai đi, Menfuisu đang nói cái gì?

“Vương tử, ta rốt cục cũng hiểu sự quan trọng của nàng đối với ta. Ta không bao giờ muốn rời nàng đi nữa. Chúng ta thành hôn đi” Menfuisu cầm lấy tay ta, chờ đợi nhìn ta

“Ha ha...” Kinh ngạc nhìn gương mặt luôn nhìn từ nhỏ đến lớn, ta đột nhiên cảm thấy vô cùng xa lạ. Hẳn thật sự là đệ đệ thân yêu mà ta luôn không nỡ đánh, không nỡ trách móc sao? Thế nhưng lại vũ nhục ta như vậy? Đính hôn với ta, rồi lập tức từ hôn, khiến ta thành trò cười cho các quốc gia khác. Hiện tại biết được giá trị của ta, rồi lại muốn cưới ta thành hoàng phi?

“Tỷ tỷ, còn nhớ không? Nàng hồi còn nhỏ đã luôn miệng nói phải gả cho ta, nói hi vọng về sau luôn cùng một chỗ. Lúc đó, chúng ta cả ngày phải đối mặt với những vụ ám sát đáng sợ, lần nào, tỷ tỷ đều ở bên cạnh bảo vệ ta. Tỷ tỷ, gả cho ta đi. Chúng ta kết hôn rồi, nàng sẽ không cần phải gả cho ngoại quốc, nàng sẽ không phải đối mặt với những nơi xa lạ. Chúng ta còn có thể tiếp tục hạnh phúc cùng một chỗ, bảo vệ tốt Ai Cập mà phụ vương đã giao cho chúng ta” Menfuisu càng nói càng hưng phấn

“Ha ha...” Ta cười càng ngày càng lớn tiếng, nước mắt rốt cục không khống chế nổi cuộn cuộn rơi xuống. Thì ra, không để ta gả ra ngoài, người còn nói là vì ta suy nghĩ a. Nhớ ngày đó, ngôi vị hoàng hậu ta còn không hiếm lạ, người thế nhưng để cho hoàng tử đã lớn lên từ nhỏ với người, làm hoàng phi của người, xếp dưới Carol. Nhìn đi, Asisu, đây là Menfuisu mà từ nhỏ người luôn yêu nhất. Người hãy mở to hai mắt nhìn xem hắn đối đãi với người như thế nào

Menfuisu thấy trên mặt tỷ tỷ thảm thiết tươi cười réo rắt, hoảng sợ, đem ta kéo vào lòng “Tỷ tỷ, nàng nghe được tin này nên mắt húng sao? Nàng vì sao lại khóc a?”

Ta ngẩng đầu, nhìn đường cong cằm duyên dáng của hắn. Cao hứng? Ta phải cao hứng sao? Ta tránh thoát hắn, hung hăng quăng cho hắn một bạt tai. Chóp lên trước đôi mắt đầm lệ thấy khuôn mặt vận vẹo của Menfuisu, bộ dáng hắn trở nên rất khó

“Menfuisu, ta hận ngươi!” Cấn răng, ta gần từng tiếng nói cho hắn. Nhìn mặt hắn xóat một cái trắng bệch, ta khoái ý vô cùng

Ta không chế không nổi nước mắt cuộn cuộn, đi đến trước mặt Imhotep “Ta mặc kệ là ai đã nghĩ ra chủ ý này, nhưng ta có trong tay di chỉ của phụ hoàng Nefeenmat. Bất luận kẻ nào cũng không thể can thiệp chuyện hôn nhân của ta. Bao gồm người, trí tuệ của Ai Cập, tể tướng Imhotep”

Thấy trong mắt nữ hoàng bắn ra hận ý vô cùng, Imhotep mặt xám mày tro. Sớm đã biết nữ hoàng Asisu sẽ không đồng ý chuyện này, nhưng hoàng đế Menfuisu lại khư khư cố chấp. Kỳ thực, trong lòng hắn cũng có chút hy vọng. Asisu bề hạ đối với Menfuisu rất tốt, tuy làm hoàng phi có phần ủy khuất, nhưng nàng cũng rất có khả năng đồng ý. dù sao, đây đều là vì Ai Cập

Lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng các quan viên. Lúc trước, khi Menfuisu hỏi hôn, một đám các người vỗ tay khen ngợi. Nói Carol là con gái của thần, nàng có thể làm Ai Cập thêm cường thịnh. Nhất là người, ta nhìn thẳng Imhotep vốn luôn xem thường ta. Người nói Ai Cập cần dòng máu trong sạch không loạn luân, không tán thành ta và Menfuisu tỷ đệ kết hôn. Bây giờ, lại đương nhiên là người đề ra việc này, Tất cả các người, đem ta thành cái gì?

Ta không thèm để một đám điệu bộ. Cùng với Ari luôn bên cạnh, ta trở về tắm cung

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ai cũng đừng nghĩ trời buộc ta

Ta nghĩ đi nghĩ lại, bản thân có phải có chuyện gì chưa xử lý. Dưới sự ngăn cản toàn lực của ta, sự tình vẫn là phát triển theo hướng không hy vọng nhất. Ai Cập, có phải hay không muốn bức ta phản?

Đứng ở trên bậc thềm cao, ta nhìn sông Nile xinh đẹp xa xa. Tuy rằng ta có trí nhớ 30 năm Tô Vinh, nhưng ta chưa bao giờ quên quốc gia này đã từng cho ta hết thảy. Mọi người ủng hộ ta, mọi người quan tâm ta, cùng với mọi người đối ta trung thành và tận tâm. Quốc gia này phảng phất đã dung nhập vào rong máu ta. Muốn ta buông tha cho nó, ta thật sự luyến tiếc. Ta luôn nhân tàn quen, cũng chưa bao giờ muốn có quyền lực lớn hơn nữa. Hạ Ai Cập

của ta lấy thần quyền là chính, bầu không khí chính trị cũng không ga gắt thâm hậu như Thượng Ai Cập. Quyền lực của ta, trở thành người đứng đầu Hạ Ai Cập, ta thật sự không có dã tâm như vậy. Nhưng là sau này, nếu ta lại không sử xuất thủ đoạn, sợ là ta phải trở thành hoàng phi Ai Cập

Ta cười lạnh không thôi. Mefuisu, đừng trách ta với người là địch

Đội đặc chủng của ta là đội tinh nhuệ nhất, cũng là hộ vệ trung thành nhất của ta. Bọn họ và Hasan luôn một mực thăm lặng quan tâm ta, sợ ta bởi vì MenFuisu mà không gượng dậy nổi. Trên đường từ hội nghị về tẩm cung, nước mắt của ta cũng rơi đi. Lúc trở lại tẩm cung, nước mắt trên mặt đã không còn. Khóc lóc là hành động của kẻ yếu đuối, ta sẽ không làm mấy cái chuyện đó nữa

Sau đó, a đóng cửa lại, đem tất cả mọi người đuổi ra, đến ngày thứ ba, ta xuất ra. Vài ngày này, lửa giận trong lòng ta hừng hực thiêu đốt. Ta trước hết làm chút khúc nhạc dạo, mới có thể tiêu diệt hết tức giận trong lòng

Ta gọi Ari tới “Mời các trọng thần và các nữ quyền ngày mai tới tham gia yến hội cung đình tổ chức. Cần phải yêu cầu, nếu không có tình huống đặc thù, một người cũng không chuẩn vắng mặt

Chờ Ari rời đi, ta suy xét rong chốc lát, gọi Cindy tới “Thỉnh đại thần quan Tahak đến đây một chút” Hẳn là người duy nhất không đồng ý đề nghị của Menfuisu. Người này có chút đầu óc. Dĩ vãng, sự cảnh giác của ta đối với cái chức vụ đại thần quan này rất nặng, at nghĩ trước tiên cùng hắn tiếp xúc một chút

Ước chừng nửa giờ sau, Tahak đến. Cận thận nhìn một cái, hẳn quả nhiên là thúc thúc có sự nho nhã phong độ của tuổi trung niên. Tuy đầu bóng lưng này giấu đi một nửa cái sáng rọi của hắn, nhưng hẳn hàng ngày có thể khiến người khác cảm thấy khâm trọng

“Đại thần quan, gần đây được chứ?” Ta ý bảo hắn không cần đa lễ, ngồi xuống rồi nói

Tahak thần sắc kinh nghi bất định. Lúc ấy, Asisu khiến các đại thần rụt cổ, hắn nhìn rành mạch. Hoàng đế Menfuisu gần đây luôn có ý nghĩ hướng nữ hoàng Asisu thành hôn, hẳn không nghĩ đồng tình, vì thế trầm mặc mà chống đỡ, không nghĩ tới nữ hoàng lúc đó thương tâm muốn chết mà vẫn chú ý đến hắn “Nữ hoàng Asisu xinh đẹp, được ngài chiếu cố, sự vụ thần điện trước sau như một”

Ta mỉm cười, giọng quan mui phần a! “Gần đây, sông Nile dễ chịu hiền hòa có thể hay không như năm trước, Ai Cập ta năm nay có thể hay không có một mùa bội thu?”

Tahak càng ngày càng nghi ngại. Tình hình năm nay tất cả mọi người đều biết, Ai Cập khẳng định là một năm bội thu. Asisu bệ hạ nói lời này là có ý tứ gì? “Tâm của bệ hạ luôn đặt ở Ai Cập, là quốc gia chi hạnh. Ai Cập năm nay rất tốt, mọi người đều đang nghênh đón một mùa thu hoạch dồi dào nữa”

“Chúng ta là những người gần với thần nhất. Hẳn là cầu phúc nhiều hơn cho Ai Cập, nguyện Ai Cập vĩnh viễn đều giống như năm nay, quốc thịnh dân cường” Âm thầm, ta ném ân ngữ. Nếu đều là gần với thần, giả trang danh nghĩa của thần nói, vẫn còn là nhẹ nhàng. Liên tính Menfuisu và Imhotep không tin, nhưng dân chúng ngu muội thì lại coi như thánh chỉ

“Tiền nhiệm đại thần quan Kaputa vì tư dục quá mạnh, làm thần Oman tức giận. Đại thần quan Tahak, người phải nhớ kỹ giáo huấn này” Kaputa làm sao mà bị giết? Là vì hắn dám vu hãm ta. Tin tưởng, là người bên trong, rất rõ mới cách đây không lâu màn trình diễn “thần quan xuống ngựa nhớ!” đi. Ta có thể cho người thượng vị, cũng có thể kéo người ngã xuống. Đừng tưởng rằng ta là cái nữ hoàng nhân từ, khổng chế không nổi người. Phương diện thần điện này, ta luôn luôn có quyền lực tối cao

Liếc mắt Tahak một cái, phát hiện thấy hắn rất thông minh linh ngộ ý tứ của ta. Cũng đúng, có thể đạt được vị trí này, có mấy người là ngu ngốc? Kaputa chính là ngồi trên vị trí đại thần quan quá lâu, nên đôi dạng quá mức, hẳn không rõ ràng cái gì nên nhúng tay, cái gì là không thể đụng vào. Trước mắt cứ cho Tahak một chút áp lực, tin tưởng hắn là một người hiểu biết, sẽ đứng ở phía ta. Trước mắt, ta coi như là nhân vật nổi bật nhất Ai Cập. Menfuisu sùng ái cùng Imhotep tôn sùng tuy ta không quan tâm, nhưng ở vài thời điểm, vẫn là dùng được

Nói chuyện phiếm cùng hắn chốc lát, liền phóng nam nhân sau lưng đã ướt đầm này trở về. Hôm nay muốn buộc hắn nói trung thành, khẳng định là không có khả năng, tuy thời gian của ta không còn nhiều, nhưng có một số việc không thể nóng vội

Ân, còn có chuyện gì muốn làm sao? Ta nằm sấp trong chốc lát, nghĩ đến khuôn mặt gầy gò của Imhotep, liền gọi June tới, sau khi thảo luận với hắn, liền phân phó hắn chạy nhanh đi làm. Nhớ tới Imhotep tựa hồ còn có hai người con trai đang ở trong triều làm quan. Tuy quan chức không lớn, nhưng cũng là vị trí có chút quyền lực. Lấy quyền lực làm tư, đặt ích lợi của gia đình trên hết là chuyện bình thường. Ta phái một nữ nhân trong đội đặc chủng, trà trộn vào những người bên cạnh hắn, tìm ra những chứng cứ chứng tham ô. Ta không tin, quan lớn như vậy còn có thể thanh liêm. Ba năm thanh tri huyện, mười vạn tuyết hoa ngân. Imhotep quyền thế đào thiên, hẳn không cần nói chủ động muốn. dưới quyền luôn có vô số người dâng lên cho hắn. Lão quá giáo hoạt, khó có thể bắt được nhược điểm, ta nghĩ con của hắn hẳn là không làm nổi việc hành động một cách bí mật mà không bị người ta lần ra được

Saturan, người luôn được ta ân sủng trong đội đặc chủng, rất ít xuất hiện, vô luận là tướng mạo hay học thức, đều là số một. Nhưng nuôi quân ngàn ngày, dụng binh tức thời. Sau này, cần các năng hảo hảo làm việc giúp ta

Hacan và Saturan sau khi nhận được nhiệm vụ, kích động đến run rẩy. Emi và Betty rất nổi bật trong đội đặc chủng, các nàng đã sớm muốn thi thố tài năng. Nhưng nữ hoàng chưa bao giờ giao nhiệm vụ. Giờ có cơ hội, các nàng ngay lập tức phân công nhau đi làm việc

Dưỡng bệnh vài ngày, Ragashu cuối cùng khỏe lại. Đến Ai Cập chưa được bao lâu, hắn đã phải ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, ngày nào cũng thế. Hẳn từ trước đến giờ luôn mê tín, luôn tin vào thần sẽ bảo vệ cho hoàng đế là hắn, giờ hắn lại cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng mà mục đích còn chưa đạt được, hắn sao có thể bỏ được mà rời khỏi

Vì tỏ vẻ quan tâm, Menfuisu lại chiêu mở tiệc tối. Kiểu yến hội công vụ này ở Ai Cập thật đúng tổ chức không ít. Vì bảo trì hình tượng, ta vẫn là tận lực ít động đến đồ ăn. Liền tính sức ăn của ta không lớn, quay đầu cũng hay là muốn bỏ ăn một ít. Chịu đựng lâu, thật đúng là ép người

Yến hội một mảnh vui mừng, còn chưa được bao lâu, Ragashu liên cố ý vô tình nói với Menfuisu, Atsiria muốn ký ước cùng với Babylon. Khi vừa nghe thấy tin này, Menfuisu có chút phẫn nộ, có ý tứ gì, chẳng lẽ người là muốn lấy chuyện này ra để đến đe dọa ta?

Ragashu nói xong, cũng không tiếp tục, nhàn nhả thưởng thức ca múa. Menfuisu nhìn không được “Hoàng đế Menfuisu, lần này, ngài với danh nghĩa thân cận tới Ai Cập, là muốn nói cho ta chuyện này sao?”

Ragashu vừa lòng cười cười, còn đang chờ người nói ra lời này a “Đâu có, Hoàng đế Menfuisu. Lần này ta đến, là có tâm nguyện, muốn ngài thành toàn”

“Ồ? Hoàng đế Ragashu lại có tâm nguyện không thực hiện được? Ngài thật biết đùa” Menfuisu trong lòng biết rõ ràng, chính sự hân là lập tức sẽ bàn đến. Người mơ tưởng, tỷ tỷ là của ta, người đừng mơ tưởng tư trong tay ta cướp nàng đi. Menfuisu kêu tới một vũ nữ đã chuẩn bị tốt, ở trước mặt Ragashu nhảy bụng vũ quyền rũ

Ragashu đòi nào đem loại tư sắc nữ tử đó ở trong lòng. Hân bốn phía ca ngợi vũ nữ xong, vẫn là đem lời vừa nãy nói tiếp “Hoàng đế Menfuisu, kỳ thực, ta yêu thương một nữ nhân, đối nàng luôn mong nhớ ngày đêm, luôn trần trọc nan miên”

“Nữ tử này thật hạnh phúc, được hoàng đế Ragashu ưu ái. Ta cũng có lúc vì trong lòng yêu thương mà thức trắng đêm” Nhìn người mà từ nãy đến giờ không nhìn hân lấy một cái – nữ hoàng Asisu, Menfuisu thần sắc có chút âm đạm. “Bởi vì ta không kịp thời nhận ra tâm ý thực sự của bản thân, nên để vượt mất nàng. Khi ta muốn bù lại hết thảy thì mới phát hiện ra nàng không chịu tha thứ cho ta”

Thấy Menfuisu không hề giả bộ, Ragashu bắt đầu hứng thú “Hoàng hậu sông Nile không lẽ đang giận đối ngài sao? Nữ nhân là dễ sùng, hoàng đế Menfuisu cần phải ôn nhu một chút a”

Hôm nay, Carol không tham gia yến tiệc. Phòng chừng là nàng nghe được Menfuisu muốn cưới hoàng phi, bị dả kích nặng nề. Nafutera cũng không có mặt. hân là đang đi dỗ tiểu hài tử thôi. Thanh âm đối thoại của bọn họ không lớn, vừa vặn ta có thể nghe thấy. Ta cười nhạt không nói, cho các người hai người đi mà lục đục với nhau. Dù sao hiện tại ta không cần phải lo lắng chuyện Menfuisu sẽ ném ta đến Babylon

Menfuisu nghe xong, trên mặt có chút đồ ùng “Hoàng đế Ragashu xem ra rất có kinh nghiệm. Ở phương diện này, ta hẳn là nên hướng ngài lãnh giáo” Ragashu có chút khó chịu, chẳng lẽ tiểu tử này cố ý bôi đen hân ở trước mặt Asisu?

“Lại nói tiếp, hôm nay không thấy hoàng hậu sông Nile, nàng không khỏe sao?” Đối với Menfuisu chỉ đồng đánh tây, Ragashu cố ý nhắc lại chuyện cũ

“Cảm ơn hoàng đế Ragashu lo lắng, Carol hôm qua bị lạnh, y quan đề nghị tốt nhất không nên ra gió” Ta nào biết nàng đang nháo cái gì. Thông tri cho nàng tham gia yến hội, nàng một câu cũng không nói gì. Kỳ quái, trước kia thế nào lại không phát hiện ra Carol tùy hứng như thế. Hân mất nhu tình nhìn Asisu, vẫn là tỷ tỷ tốt nhất, vĩnh viễn đều biết điều như thế. Hai ngày này, tỷ tỷ gây đi không ít, nàng vì sao lại giận hân? Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn gả cho ta sao? Hơn nữa, chuyện muốn cưới tỷ tỷ, ta tạm thời không thể công bố, không thể nói cho Ragashu, đành phải nhẫn nhịn

Dư quang khỏe mắt nhìn thấy Menfuisu lại đối ta phóng điện, ta lười đáp lại. Đối với đệ đệ này, tâm ta đã đau thấu. Trước kia nói Carol là xem thường sói, không nghĩ tới người chân chính xem thường sói lại là mình. Ta mỉm cười với Ragashu cũng đang nhìn ta, đến đây đi, để ta xem các người vì ta dựng lên chiến tranh kiểu gì. Ragashu người cũng đừng làm ta thất vọng nha

Nhìn thấy trên mặt nữ hoàng Asisu tươi cười mê người, tâm tình Ragashu bắt đầu chuyển động. Nữ nhân này, càng nhìn càng thấy đẹp. Nếu có thể lấy về nhà, thì tốt biết mấy “Hoàng đế Menfuisu, mời ngài vô luận như thế nào cũng phải đáp ứng ta, để nữ thần Asisu xinh đẹp trở thành hoàng hậu Babylon đi” Bị Menfuisu dắt mũi, tối hôm nay phòng chừng là đảm bắt thành chuyện cầu hôn. Ragashu lười rào trước rào sau, trực tiếp vào đề

Menfuisu có chút mất hứng. Rõ ràng hân không muốn nghe, Ragashu lại nói ra, có phải hân không tỉnh mắt hay không “Tỷ tỷ là nữ thần xinh đẹp nhất Ai Cập ta, muốn có được sự ưu ái của nàng, không phải chuyện dễ dàng” Phòng chừng tỷ tỷ cũng không muốn gả đến Babylon, tên Ragashu này nhìn thế nào cũng không hợp, tuyệt đối không vào được mắt tỷ tỷ. Liền tính tỷ tỷ đồng ý, thì không có ta cho phép, nàng nơi nào cũng không được đi

Nhìn thấy trong mắt Menfuisu một mảnh độc chiếm, ta hiểu hân quả nhiên không muốn gả ta cho Babylon. Ta đã lo lắng nhiều năm chuyện gả này, một giây thánh chỉ cuối cùng không chỉ ngăn được Ragashu mà còn ngăn cả Menfuisu. Chuyện khó lường như vậy, thật sự khiến ta dờ khóc dờ cười. Mà lúc này ta khóc không nổi, cũng cười không nổi. Ai Cập hiện tại, đã không thể làm ta an lòng. Ta phải kiên cường, mới có thể bảo hộ bản thân

“Hoàng đế Ragashu, lời cầu hôn của ngài, tỷ tỷ có biết không?” Thấy Menfuisu khôn khéo ném bóng cao su cho ta. Ta vẫn như cũ không nói gì, nhàn nhạt lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng lắm

Hân về mặt có chút thật có lỗi nói “Ai nha, hoàng đế Ragashu, ngài không rõ rồi. Nếu ngài thật tình muốn cưới tỷ tỷ, thì ngài phải có được tâm của tỷ tỷ trước đã. Chỉ có tỷ tỷ đồng ý, mới có thể xem như có lương duyên” Menfuisu thật sự thay đổi. Trước kia, ta cho rằng hân rất thẳng tính, không hề để lời nói nào ở trong lòng. Ta tưởng giờ hân sẽ cự tuyệt thẳng thừng, không nghĩ tới hân lại ném cục diện rối rắm cho ra. Khéo léo từ chối như vậy, có thể khiến cho Ragashu mất hết mặt mũi, nhất cử lưỡng tiện

Menfuisu a Menfuisu, người làm sao mà biết ta nhất định sẽ theo như nguyện ý của người đâu? Vì ngại di chi của phụ vương, người không dám cưỡng bức ta thành hôn, thậm chí không dám hướng cả nước công bố, bởi vì người và Imhotep căn bản vô pháp đoán nổi ta sẽ bắn ngược lại kiểu gì. Mà cái này, là cái mà ta có thể dựa vào. Ta mỉm cười nói với Ragashu “Hoàng đế Ragashu, ta đã sớm nghe nói quốc gia của ngài có một tòa thiên tháp tên là Babel. Nó cao đến ngọn mây, nghe nói là địa phương tiếp cận gần với thần nhất. Một kiến trúc hùng vĩ vĩ đại như vậy ta chưa bao giờ nhìn qua. Là đại tế ti của Ai Cập, ta rất có hứng thú đến tham quan. Không biết hoàng đế Ragashu có hoan nghênh?”

Ragashu và Menfuisu rõ ràng bị yêu cầu thỉnh linh của ta mà ngây ra. Ragashu giật mình “Nữ hoàng Asisu xinh đẹp, nếu nàng gả đến Babylon, tháp Babel tùy thời nàng có thể tham quan”

Ta che miệng mà phiêu liếc mắt Ragashu một cái “Thân ái hoàng đế Babylon, muốn cưới người như ý, thì phải tỏ thành ý. Nhưng mà ta chưa thấy được thành ý của ngài, như thế nào có thể dễ dàng đồng ý đâu?” Không theo đuổi ta, đã nghĩ cầu hôn, ngay cả cảm tình cũng không bồi dưỡng, thành ý của người ở đâu a

Menfuisu hoảng thần, tỷ tỷ sao lại đột nhiên muốn đến Babylon? “Tỷ tỷ, là nữ hoàng của một quốc gia, nàng không thể tùy ý đến ngoại quốc”

“Menfuisu, người lo lắng cái gì? Quốc vương Babylon có thể đến Ai Cập muốn gần gũi, Ta cũng có thể làm sứ giả thân cận đến Babylon tham quan. Coi như là lễ thiện lui tới đi” Lấy danh nghĩa thân cận đi sứ, người hẳn là không nên dị nghị thời. Gần đây, nếu ta ở quốc nội thủ chân, mọi người chỉ biết ở phía sau màn mà bàn tán độc thủ là ta. Ta phải biến mất một thời gian, mới có thể giám sát đề phòng của các người

Thấy ánh mắt bất mãn của Ragashu, Menfuisu phát giác mình nói sai, vội vàng cứu vãn “Đương nhiên không phải, ta chỉ là lo lắng tỷ tỷ thân thể. Nàng thân thể luôn yếu, ta sợ nàng chịu không nổi”

“Một khi đã như vậy, để hoàng hậu sông Nile theo giúp ta đi. Có con gái của thần Ai Cập bên cạnh chăm sóc, Menfuisu hẳn sẽ an tâm đi” Dễ dàng dỗ lại cho hẳn, Menfuisu, người mơ tưởng không chế ta

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chuẩn bị đi sứ Babylon

Carol đã vài lần khóc hôn mê rồi. Nafutera gấp đến độ ôm Carol mà khóc lão lệ tung hoành. Nên làm cái gì bây giờ? Hoàng đế Menfuisu sao có thể ý định cưới Asisu bệ hạ, Carol mới gả cho ngài không lâu, vì sao hẳn lại bạc tình như vậy?

Nhìn Carol nằm bệt ở trên giường, khóc đến không còn khí lực, chỉ có nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi. Nafutera bắt đầu đi. Con của nàng là Minue, là đại tướng quân đặc lực của hoàng đế, nàng lại là thị nữ tâm phúc của Carol. Cả một nhà ai cũng có ô dù tốt, vinh hoa phú quý hưởng thụ luôn đầy đủ. Cứ như thế, chẳng phải sẽ giống như trước kia, nàng chỉ có thể là một tiểu nhân vật an nhàn không chút hào quang?

Nafutera không cam lòng. Ngay khi Carol vừa mới xuất hiện, nàng là bà vú liền nhận ra ngay trong mắt Menfuisu có sự hứng thú. Tận lực tiếp cận Carol, tận lực ôn nhu mà chống đỡ, chỉ vì muốn nịnh bợ nữ hài tiền đồ vô lượng này, trở thành mẫu thân khiến Carol chỉ biết ý lại, nàng chỉ biết, nàng đã trở thành tia hy vọng để bám lấy của công chúa hoàng kim này

Hiện tại Carol thất thế, Asisu bệ hạ đã chú ý tới nàng, nàng nên làm thế nào để có thể đảm bảo mình sẽ luôn được an toàn?

Asisu mấy ngày nay bề bộn nhiều việc. Thời gian cùng Ragashu tới Babylon đã xác định, ngay mười lăm ngày sau. Ragashu rất có kỷ cương chú ý đến lời phê bình của nàng đối với mình. Mỗi ngày đều nghĩ biện pháp tiếp cận nàng, lấy lòng nàng. Menfuisu gấp đến độ nổi trận lôi đình. Nhìn hai nam nhân cứ rảnh chút là xuất hiện bên mình đang đầu đến bát diệc nhạc hồ, Asisu lại nghĩ đến mấy vị phu nhân trong yến hội mấy ngày trước

Nữ hoàng bệ hạ mời, người bình thường đương nhiên không dám lấy cớ từ chối. Có người có tâm muốn vượt môn ngựa, có ý muốn lấy lòng nàng. Nhưng Asisu căn bản không cần để ý mấy nữ nhân đó. Nàng chỉ để ý có một người luôn ngồi ngay ngắn một bên – Hastuts – lão bà của Imhotep. Hastuts đã hơn 40 tuổi, nhờ bảo dưỡng tốt mà thoát nhìn chỉ có 30 tuổi. Nàng cũng giống như những phu nhân quý tộc khác, đừng nhìn những phu nhân này đó một đám đoan trang như không để ý phạm trần, cuộc sống đằng sau vẻ ngoài ấy thực chất là dâm loạn không chịu nổi

Không biết sinh hoạt cá nhân của Hastuts có bao nhiêu phần kích? Asisu ác ý nở nụ cười. Imhotep tuổi lớn, một bộ dáng gần đất xa trời, chỉ cần biết như thế là đủ hiểu về phương diện “kia” khẳng định không còn đủ dũng mãnh. Còn Hastuts ở độ tuổi này thì, theo cách nói ở quê hương ta, gọi là nữ nhân 40 dừng mảnh như hồ, Ta không tin, nàng ta không cho lão râu son dương đội nón xanh (Đội nón xanh: người bị chồng (vợ) mình ngoại tình)

Trước tiên, ta muốn nhìn xem có bao nhiêu nữ quyền quan hệ giao hảo với nàng đây. Nữ nhân thời đại này luôn tôn trọng phu là trời, những nữ nhân muốn thân cận với nàng hẳn là những người có chồng ủng hộ Imhotep. Những người này, ta muốn bắt được cả đám. Đừng nóng vội, một đám cứ đến, tất cả các người sẽ cảm nhận được khoái hạt lớn nhất mà ta mang đến cho các người

Không lôi kéo làm quen, sẽ không có ai tỏ vẻ thân cận. Ta cách một ngày liền tổ chức một yến hội nữa. Hastuts hẳn là bị Imhotep có ý bắt đến đây. Trong yến hội, ta cực kỳ cẩn thận, bắt quá, ta không nghĩ kết giao với người, người cũng không cần phải lo lắng như thế

Vào lần yến hội thứ tư, ta nhìn thấy trên mặt Hastuts có vẻ cực kỳ mệt mỏi. Ta làm bộ quan tâm hỏi “Tể tướng phu nhân, tối hôm qua ngủ không tốt sao?” Hastuts nhanh nhẹn cúi đầu đáp lại “Ta on bệ hạ quan tâm, ta gần đây quả thực có chút không khỏe. Còn có, thỉnh bệ hạ cứ gọi ta Hastuts là được ạ”

“Tuổi tác của Hastuts phu nhân lớn hơn ta, một tiếng kính xưng là nên” Ta khách sáo nói “Bởi vì ta sắp đi sứ Babylon, nên mới nhớ tới, mấy năm nay ta

rất ít tụ họp với các vị phu nhân khác. Asisu từ trước tới giờ luôn bận việc thần điện, chuyên tâm vì Ai Cập và cầu nguyện, nên có điểm chậm trễ, còn phải thỉnh các vị phu nhân tha thứ”

Các vị phu nhân khác đương nhiên mượn cơ hội nói đùa theo, còn nói các nàng hẳn là nên chủ động đến thăm ta, nói vì Ai Cập cầu nguyện là chuyện đại sự, không nên chậm trễ. Ý cười bên môi càng đậm, nhìn xem, có quyền lực chính là có lợi. Ta nói đen, không ai dám nói trắng, ta chỉ hươu bảo là ngựa, ai dám phản bác ta?

Trong yến hội, ta bảo Emi và Betty ghi nhớ những phu nhân mà Hastuts trao đổi nhiều nhất. Sau đó, khi Hastuts rời đi, ta liền phái người theo dõi nàng, xem nàng qua lại với ai nhiều nhất. Cầm trong tay danh sách các đại thần trong triều để xác minh, trong lòng mình bạch hơn phần nửa. Số đại thần giao hảo với Imhotep quả thật rất nhiều. Ta rút ra trong danh sách gần 10 cái tên, phái người theo dõi sinh hoạt cá nhân của họ. Ta không vội, vẫn nên từ từ

Dưới sự ảnh hưởng của Ai Cập, ta không tin một đám các người có thể chịu được tịch mịch

Nhìn xuống sự chán ghét trong lòng, ta đi đến phòng Carol, ta còn muốn nàng đi cùng tới Babylon để thiêu tháp Babel a! Lúc này, ngàn vạn không thể để nàng buồn khổ mà trầm mình xuống sông Nile. Nếu không, lại biến mất hai tháng, ta đi đâu tìm nàng. Ta cũng không muốn mình phải động thủ phòng hỏa, loại phí sức lao động lại phí công này lại còn bị người ta oán hận, cũng chỉ có Carol mới dám làm

Nhìn thấy ta đi tới, Nafutera cực kỳ sợ hãi, phục ở trên mặt đất run run. Nga! Vài ngày trước ta tùy tiện phái vài người bí mật bắt mất nàng, kéo đến một căn phòng tối, nhốt một chút, rồi sau đó thả ra. Thương thế không nặng, chỉ là trừng phạt nhỏ thôi. Hôm qua, ta lại sai người đem nàng đến một căn phòng khác, cho nàng uống một chút dược của Hasan, độc này làm da của nàng nổi lên mụn nước. Ta nghĩ nàng có lẽ sẽ không dám nói ra, mụn nước này cực giống tình trạng dịch bệnh, nói ra chỉ có một con đường chết. Ngay cả mạng của Minue cũng không thể bảo đảm

Ta nghĩ nàng hẳn vẫn còn mộng lung không biết đám người đó là ta phái đến, nên chỉ để lại một câu cảnh cáo “Không cần nói những lời không nên nói” Nafutera là một nữ nhân thông minh, nàng sẽ hiểu ngay là ý gì. Nếu không, đội đặc chủng ta nói, gần đây Nafutera hay nơm nớp lo sợ, bên cạnh luôn có ít nhất là ba bốn người, hơn nữa trời vẫn còn đang nóng, nàng lại suốt ngày mặc áo dài, cứ như bao chặt chẽ bảo vệ bản thân vậy. Tra tấn một người, không nhất thiết nhất định phải để nàng chết. Đã kích trên tinh thần, khiến hẳn cả ngày sống trong sợ hãi là được. Tuy rằng ta không biết nàng có phải hay thành thật một chút, nhưng giờ nhìn nàng, nhận thấy nàng cũng không phản kích gì. Chỉ là một tôi tớ thấp kém, mà lại dám đối xử hoàng cung tay múa chân, không biết nàng là ngại mạng dài quá hay là Carol cho nàng cái lá gan lớn? Ta thậm chí còn phân vân không biết có nên kê đơn Minue không, làm cho toàn gia bọn họ tuyệt tử tuyệt tôn. Ngẫm lại vẫn là quên đi. Minue và mẫu thân hẳn không giống nhau, hẳn là người rất rất rất tốt. Đối với một người trung hậu, trung thành, ta lại ra tay ác như thế, cùng với tiểu nhân bức ta đến mức đề tiện, thì có cái gì khác nhau

Mất Carol giống như cà rốt vậy, ngờ ngạc ngồi trong phòng, không hề có phản ứng nhìn ta. Lòng ta thực không đành lòng. Cô nương này, tuy ta luôn luôn không thích, nhưng cũng không muốn nàng từ hoạt bát biến thành bộ dáng ngu ngốc. Hơn nữa, đối với nam nhân thay lòng đổi dạ nhanh như biến sắc mặt, ta coi như lãnh giáo

“Carol, người có khỏe không?” Ta ngồi bên cạnh nàng, thử hỏi một câu. Vẫy vẫy tay, ý bảo Ari đem khăn ướt vắt Nafutera đuổi đi, thấy lão bà quá đáng này, nhìn không nổi

Nàng lẳng lẳng quay đầu nhìn ta “Asisu tỷ tỷ, người thật sự phải gả cho Menfuisu sao?”

Đưa nhỏ thiên chân, người như thế nào mà đến giờ còn chưa rõ, không phải là ta muốn gả cho Menfuisu, mà là hẳn muốn cưỡng hôn ta “Carol, ta không muốn gả cho Menfuisu, ta chưa bao giờ làm người bị tổn thương, trước kia đã không, hiện cũng không có” Ta hướng nàng cam đoan. Ta nhiều lắm thì chỉ có đứng một bên xem diễn, thật sự chưa hề làm gì làm nàng bị tổn thương. Trước kia không có, là vì không tất yếu. Chuyện sau này thật sự cũng không dám cam đoan. Ta tỏ vẻ chân thành nhìn nàng. Đưa nhỏ đáng thương, mới 17 tuổi, đã bị chồng ruồng bỏ

Carol nghe ta nói như vậy, mới bắt đầu phục hồi tinh thần. Nàng cầm lấy tay ta, nước mắt lại chảy thành sông “Asisu tỷ tỷ, vài ngày trước ta nói chuyện vô tâm, tổn thương người, người còn ôn nhu với ta như vậy, ta thật sự rất hối hận” Ta vỗ vỗ đầu nàng, không nói gì mà chống đỡ, muốn nói không để ý, ta lại thấy bản thân giả tạo, còn không bằng không hề rằng

“Asisu tỷ tỷ, người có giúp ta không? Ta thật sự rất yêu Menfuisu, ta không thể không có hẳn. Ta từ thế kỷ hai mươi đến, chỉ vì một người cổ đại là hẳn mà ờ ị. Chúng ta chỉ alf có chút mâu thuẫn, ta biết là hẳn vẫn yêu ta. Asisu tỷ tỷ, người giúp giúp ta đi” Nàng khóc nói lộn xộn, lòng ta lại trùng xuống. Ta cũng là từ thế giới tương lai đến, nhưng ai có thể giúp ta? Đôi khi, có một tâm tư đơn thuần thật tốt, cái gì cũng có thể nói ra, chuyện gì cũng mở miệng nhờ người

“Carol, ta đã thỉnh cầu Menfuisu, chúng ta cùng nhau đến Babylon giải sầu đi” Ta giống như nói ra mấy lời thăm thía “Nam nhân chính là vì người cho hiểu quá nên họ mới không biết quý trọng, khoảng cách có thể sinh ra bất đồng. Thừa dịp cơ hội này, chúng ta ra ngoài một chút. Có lẽ, Menfuisu có thể nghĩ thông suốt được tầm quan trọng của người đối với hẳn”

Carol dùng cặp mắt thũng kia ngờ ngạc nhìn ta, rõ ràng đầu óc không kịp nghĩ ngợi “Phải không? Như vậy sẽ có tác dụng sao?”

Ta ôm nàng, không ngừng an ủi “Hẳn là được” Ta nào có biết có dùng được hay không. Mục đích của ta chỉ là đem người cùng tới Babylon, thậm chí phương pháp này có đúng hay không ta còn thật không biết. Ta thật hy vọng nó hữu dụng, hiện tại chỉ cần để Menfuisu không cách nào quản lý ta, ta có thể không để ý giúp người tìm tâm của hẳn về

Được Carol đáp ứng, ta bắt đầu giúp nàng bày mưu tính kế. Nói ví dụ, ở nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, cố ý tạo ra sự gặp ngẫu nhiên, kích khởi sự nhiệt tình đã biến mất ở Menfuisu. Lại nói ví dụ, yên lặng nhìn hẳn làm việc. Rồi giúp hẳn sửa sang quần áo hẳn sẽ mặc ngày hôm sau, sử dụng mùi hương hẳn thích, chú ý hẳn thích ăn cái gì, đại loại thế. Ta nói cho nàng, nam nhân không thể đối tốt quá, cũng không thể quá chặt, phải như gần như xa, lấy ôn nhu mà chống đỡ, để cho bọn họ không cảm thấy áp lực. Thời điểm kia, Menfuisu cũng vì áp lực quá lớn mà tìm sự ấm áp ở bên ta, mới bắt đầu

quần quýt lấy ta

Để bảo đảm nàng sẽ không nhảy sông Nile, trong khoảng thời gian này ta xem như cùng nàng như hình với bóng. Liền ngay cả Menfuisu và Ragashu giống như tiểu cầu cầu mà đảo đi đảo lại bên cạnh ta, ta cũng mang nàng đi theo. Thuận tiện trả lại cho Nafutera vài cái liếc mắt, thư hoãn một chút tâm tình

Ari và Nafutera hành động thật nhanh. Hai người rất nhanh chóng sửa sang chuẩn bị lễ vật, đồ cá nhân đi sứ. Ngày xuất phát ngày càng gần. Nhóm đặc chủng đã điều tra kết quả bước đầu, quả nhiên như ta sờ liệu, tuy rằng không phải cấu kết với các vị phu nhân khác, mà là tìm được mấy cái tình nhân, là phu nhân đoan trang xinh đẹp của Imhotep - Hastuts

Còn con của họ bên kia, còn cần quan sát một thời gian dài, dù sao ta cũng không chuẩn bị động thủ bây giờ, để 11 danh đội đặc chủng lưu lại đi, những người khác, theo ta đi Babylon xem pháo hoa thôi

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Hội hợp tại ốc đảo

Biết được hoàng đế Menfuisu chưa đồng ý lời cầu hôn của hoàng đế Babylon với nữ hoàng Asisu, mà là để nữ hoàng lựa chọn. Đại thần Ai Cập có chút bất mãn, vì sao không đồng ý cộc hôn sự này. Giờ phút này thấy được dã tâm Atsiria tràn ngập, vì hòa bình và quốc dân, cũng vì hạnh phúc của nữ hoàng, gả đến Babylon làm vương phi thì có gì không tốt. Cái giấy di chỉ kia và sự phản nộ của Menfuisu, bọn họ cũng chỉ dám nói thầm bàn luận riêng không ngừng

Đối với những kẻ nhân tâm lạnh như bụi kia, ta không muốn phản bác. Hasan lại phản nộ vô cùng, các người nói được như vậy, làm gì không đem con các người gả đến Babylon đi. Ai thêm cái danh hiệu vương phi kia chứ, dùng một nữ nhân để mưu cầu hạnh phúc, các người cũng không biết thẹn sao!

Ta lôi kéo ông tay áo Hasan, ngăn cản hấn mắng to ra miệng. Nói không nổi đạo lý với họ, nếu không trước kia Asisu cũng sẽ không thể bị kết cục bị đuổi đi Babylon

Hasan tức giận đến hai tay phát run, hấn nói nhất định phải đi theo ta đến Babylon, Ragashu bụng dạ khó lường, Carol lúc này cũng ta có hiềm khích, hấn lo lắng cho ta. Ta mừng rỡ đồng ý, lần này tiệc tối yên hòa Babylon, người là nhân vật chính không thể thiếu. cho dù người không đề suất, ta cũng muốn đem người đi cùng. Nhìn ánh mắt ôn nhu của Hasan, trong lòng ta ấm áp. Ở Ai Cập cổ, còn có thể có được một đám huynh đệ tỷ muội đứng bên cạnh, ta không cần cô đơn một mình. cho dù cùng với thế giới là địch, ta cũng không sợ hãi

Tiểu Kail mỗi lần nhìn thấy Nafutera đều nhìn không được ý muốn tấu nàng. Hai lần trước sửa trị, hấn đều xưng phong nhận. Đứa nhỏ này, ngôn ngữ không thạo, luôn dùng hành động để biểu đạt sự yêu quý đối với ta. Có đôi khi nhìn thấy ánh mắt không muốn rời xa của hấn, ta nhìn không được nhớ tới Menfuisu hồi nhỏ. Con người, nếu vĩnh viễn không lớn lên thì tốt biết mấy, không âm mưu, không phiền não, lại càng không nhẫn tâm làm ngược lại với tâm tính vốn thiện lương của mình. Kail sống chết không chịu ở lại Ai Cập, hấn nhất quyết muốn đi theo ta. Ta nhìn ánh mắt kiên quyết của hấn, cuối cùng đành phải đồng ý

Gần nhất, tâm tình của Carol cực kỳ không ổn định, mãi cho đến khi đội ngũ xuất phát, nàng vẫn không thể tự khống chế khóc cười. Menfuisu đã gây cho nàng đã kích quá lớn. Một nữ tử thế kỷ hai mươi, nữ nhân nào có thể chịu đựng nổi trạng thái vừa mới tân hôn không lâu liền thay lòng đổi dạ? Huống chi lại là nữ nhân từ Mỹ quốc-đất nước tự do. Carol được nuông chiều từ bé, trong nhà ai cũng ưa, là bảo bối trong tay. Hơn nữa, tính cách nàng vốn sáng sủa, các bằng hữu cực kỳ thích nàng, không một ai muốn để nàng chịu ủy khuất. Mặc dù cũng có người ghen tị nàng, nhưng lòng dạ nàng vốn rộng rãi, cho tới giờ chỉ nhớ người khác tốt. Theo ta, tuy nàng thiện lương đến mức sắp thành ngu ngốc, nhưng nàng đúng là nữ hài tâm địa rất tốt

Đừng nói là Carol cảm xúc không khống chế được, nếu là ta ở là nàng, ta cũng không chắc chắn rằng mình cũng không biến chuyển. Xem ra, tạm thời rời đi Ai Cập đối với Carol mà nói thật đúng là lựa chọn không sai. Kỳ thực, ta cũng chỉ sợ nàng về nhà mẹ đẻ. Tuy rằng lợi dụng nàng lúc tinh thần nàng không được tốt quả thật có chút có mức, nhưng trước mắt ta cũng không có biện pháp. Ta nếu tiếp tục ở lại Ai Cập, chắc chắn sẽ phải chịu áp bách lớn. Như thế còn không bằng đem Carol tạm thời cùng biến mất một đoạn thời gian. Đường trong tương lai còn dài, ta cũng phải hảo hảo lo lắng một chút nên như thế nào tiếp tục đi

Trước khi xuất phát, Menfuisu lưu luyến không rời, Carol si ngốc mà chống đỡ. Ta làm bộ không phát hiện, dân chúng phía dưới cao giọng la lên

“Cầu nguyện cô gái sông Nile đi đường bình an”

“Thủ hộ nữ hoàng thần thánh Ai Cập”

“Hi vọng hoàng hậu sông Nile đi đường bình an”

“Chúc nữ hoàng Asisu thuận buồm xuôi gió”

Menfuisu đột nhiên cởi ra bùa hộ mệnh hoàng đế trước ngực ra, đưa cho Carol còn đang ngây ngốc “Mang nó vào trước ngực đi, nó đại biểu cho ta”

Carol theo bản năng nhận lấy, trên khuôn mặt tái nhợt rốt cục cũng hiện lên nhiều điểm đỏ ửng “Nàng là một vị hoàng hậu liêu lĩnh, lần này theo tỷ tỷ đi Babylon, khẳng định nhào người khác chê cười, ta sẽ đưa các nàng một đoạn đường, thẳng đến sa mạc mới thôi. Carol, dù sao nàng cũng là hoàng hậu của ta. Đến từ Ai Cập, khi thể hoàng hậu ngàn vạn không thể để mắt Ai Cập ta”

Nhìn Menfuisu như vậy, trong lòng ta đột nhiên dâng lên một cỗ lo lắng. Lúc này, Menfuisu hẳn hẳn là cảm giác được Carol thương tâm. Ta biết đệ đệ của ta, chưa bao giờ lãnh tình tuyệt tình, có lẽ, lúc này là lúc động lòng trắc ẩn. Hẳn dù sao vẫn là thật sâu yêu Carol. Tiểu biệt thẳng tân hôn, có lẽ, hôn nhân của Menfuisu và Carol vẫn còn có thể cứu được

Đem bùa hộ mệnh kia ửng vào trong ngực, Carol khóc ra. Nhiều ngày như vậy, Menfuisu lần đầu tiên quan tâm nàng, tâm của hai người, lần đầu tiên dựa vào nhau gần như vậy, Asisu tỷ tỷ nói đúng, hai người hẳn là cần có một đoạn thời gian bình tĩnh. Menfuisu, ta sẽ làm nỗ lực cuối cùng cho hôn nhân của chúng ta. Nếu quyết định cuối cùng, chúng ta vẫn không thể cùng một chỗ, ta sẽ nỗ lực tìm phương pháp về nhà, vĩnh viễn biến mất khỏi cổ đại

————— Ta là phân cách tuyến chờ mong JQ —————

(JQ: gian tình)

Babylon rất xa. Carol và ta vốn đã quen phương tiện hiện đại, kỳ thực cũng không quen nổi cổ đại. Cười lạc đà, mỗi ngày đều lắc lư, chúng ta đều bị choáng vàng, nghĩ muốn đi hít thở một chút không khí, lại bị mọi người ngăn trở, chúng ta đành phải tiếp tục buồn ngủ trên lưng lạc đà

Nắm chặt bùa hộ mệnh trước ngực, trên mặt Carol bắt đầu xuất hiện tươi cười khó thấy. Nhìn nàng bắt đầu khôi phục bộ dáng vốn có, lo lắng của ta cũng được giảm bớt vài phần. Nàng luôn luôn là cái nữ tử kiên cường. Lần này Menfuisu gây cho nàng dả kích gần như bị hủy diệt tính cách vốn có, nhưng nàng thuộc loại cô đại ven đường, luôn lấy cứng cỏi lạc quan làm thái độ đối mặt với tương lai. Ta không cho Nafutera đi cùng, để Carol cách xa nàng chút luôn là tốt nhất, lại để nàng vạch bố, thường xuyên ở sau Carol điều khiển, sẽ khiến Carol cũng bị nhiễm theo. Nafutera này nghĩ cái xấu xa gì, tốt nhất không thể ảnh hưởng đến Carol. Ruka và Unasu đương nhiên ở bên cạnh bảo hộ nàng

Không thể không nói, Carol ở dưới ta chỉ cách, cuộc chiến bảo vệ hôn nhân rốt cục có hiệu quả. Menfuisu gần đây nhìn ta lạnh hơn, phỏng chừng cũng có chút bất đắc dĩ. Carol một lòng vì hắn suy nghĩ, còn khiến hắn nhớ lại ngọt ngào không ít trước kia. Hắn đối Carol cũng có kiên nhẫn hơn. Nam nhân thường đều như thế này, vĩnh viễn đều muốn trái ôm phải ôm, ăn trong chén còn hướng trong nôi. Ta cười nhạt, cũng có chút lo lắng. Trong nguyên tác, Menfuisu vốn trung trinh như một giờ lại thành như này, không biết Izumin có thể hay không cũng có nhị tâm? Menfuisu xem như một ví dụ. Nam nhân, quả nhiên không thể để họ quá an tâm, phải lúc nào cũng bảo trì cảnh giác với họ, họ mới có cảm giác nguy cơ

Nhìn Menfuisu cười ngượng, Carol chỉ vào phía trước nói “Ồ thế kỷ 20, muốn đến Babylon thì phải đi qua sa mạc Arab phương bắc. Phương hướng bên phải hẳn là sa mạc Napdo. Nơi này ta không quá quen thuộc, bởi vì lúc này chưa đến mức sa mạc hóa”

Menfuisu gật đầu. Mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, hẳn đều nhanh quên hết, Carol có năng lực tiên đoán. Nhìn bóng dáng bé nhỏ màu vàng kia, trong mắt hẳn lóe ra quang mang. Có phải hắn đã khiến nàng rất thương tâm? Muốn cưới tỷ tỷ, chính là vì nàng và tỷ tỷ giống nhau, có thể khiến Ai Cập ta vĩnh viễn cường thịnh, nhìn phản ứng của tỷ tỷ, cho thấy phương pháp này tựa hồ không được. Nhưng còn lại Carol vẫn một lòng yêu hắn, hẳn có phải nên tỉnh lại sau những hành vi mấy ngày nay? Là cái gì khiến ta có ý nghĩ cưới tỷ tỷ, khur khur cổ chấp? Hắn quay đầu, nhìn Babylon phương xa. Ragashu đáng chết, đều là do người tạo thành. Người căn bản chính là ôn thần của Ai Cập

Nhìn Carol muốn xuống dưới ngựa. Hắn đi lên phía trước, vươn tay ngăn cản nàng “Hoàng hậu không thể đi bộ. Carol, nàng vẫn là nhẫn đi, đợi đến nơi nghỉ ngơi, ta sẽ đi cùng nàng”

Carol có chút kinh sợ. Menfuisu đã có một đoạn thời gian không ôn nhu với nàng như vậy. Nàng đỏ mặt gật đầu

Ta cười lạc đà, đột nhiên có cảm giác không đúng. Menfuisu chuyển biến có phải quá nhanh chút? Hắn đang nghĩ cái gì? Không muốn nghĩ nhiều, Ruka bí mật truyền đến một tờ giấy nhỏ. Izumin ngay tại phụ cận. Tuy đã cùng Ai Cập ký kết minh ước nhưng lấy thân phận của hắn tạm thời vẫn chưa thể đến Ai Cập. Biết ta sắp đến Babylon, hẳn cái trang bí mật đi theo ở phía sau, chuẩn bị cùng ta gặp mặt. Biết được tin này, ta cực kỳ vui sướng, đã thật lâu không gặp, thật sự rất nhớ hắn a

Unasu báo lại “Phía trước có cái ốc đảo, đêm nay chúng ta có thể đến đó trú”

Carol vui vẻ nói với Menfuisu “Ốc đảo này chính là ốc đảo Analak ở thế kỷ 20. Menfuisu, tối hôm nay người nhất định phải đi với ta đi dạo” Menfuisu hồi đầu cười ôn nhu

Ta càng cảm thấy không ổn, này đệ đệ, sao càng ngày càng không đoán ra nổi ý nghĩ của hắn

Tắm hơi miễn phí ở sa mạc, chảy mồ hôi cả một ngày. Buổi tối Carol lôi kéo Menfuisu ngoạn ở vùng nước bên ốc đảo, rất hưng phấn. Ruka lên rồi đi, lúc hắn liên hệ với hoàng tử của hắn, thương lượng thời cơ trà trộn vào đội ngũ chúng ta. Ai Cập đi sứ Babylon, trên đường đột nhiên xuất hiện danh hoàng tử Izumin, Vậy phải nói kiểu gì, nên Izumin quyết định che dấu tung tích, đi theo bảo hộ ta. Trong lòng cực kỳ ngọt ngào, được nam nhân yêu mến suy nghĩ cho mình như vậy, thật là chuyện luôn khiến người ta vui vẻ

Carol thấy Ruka đột nhiên không thấy đâu, đi xung quanh tìm kiếm. Hắn linh cơ vừa động, hái một chuỗi nho về. Carol kinh hỷ cầm lấy ăn “Ngọt quá! Người tìm được ở đâu vậy?” Nàng hái một quả ửng vào miệng Menfuisu “Người cũng ném thử, mùi vị thật thơm a!”

“Cô gái sông Nile, ngài chưa ngủ sao?” Ruka thúc giục nàng nghỉ ngơi, Carol do dự

“Đã đến thời gian đi ngủ rồi sao?” Nàng lưu luyến nhìn Menfuisu, không biết Menfuisu có thể cùng nàng nghỉ ngơi trong cùng một lều trại

Menfuisu nắm lấy tay Carol “Đêm đã khuya, chúng ta nghỉ ngơi đi. Nếu không ngủ, ngày mai sẽ mệt mỏi”

“Đáng tiếc, bầu trời đêm rất mỹ lệ” Trong lòng Carol có chút sợ hãi, vạn nhất, sau khi trở về lều trại, Menfuisu lại thay đổi thì làm thế nào?

“Vùng này trừ bỏ cát vàng ra, cái gì cũng không có” Menfuisu nhìn bầu trời, không rõ ngôi sao có cái gì thưởng thức được

“Mới không đâu! Ở dưới cát vàng, chôn rất nhiều dầu mỡ” Carol lại nhìn không được bày tỏ kiến thức

Menfuisu dựng lên lỗ tai “Dầu mỡ?”

Carol đột nhiên ngừng miệng, quên đi, đó là chuyện trong tương lai. Nói ra, Menfuisu cũng không hiểu. Nguyên liệu này là dùng trong tương lai, khiến con người luôn muốn sở hữu, cuối cùng dẫn đến chiến tranh chiếm đoạt dầu mỡ, rồi sử giả hòa bình giả mạo

Trong lều trại, Menfuisu ôm lấy Carol đang ngủ, cẩn thận ôn nhu. Bản thân có phải cũng phạm vào bệnh chung của nam nhân, có được đến tay, liền không cần. Một nữ hài trân quý như vậy, trước kia hẳn từng làm vô số chuyện lưu lại nàng. Cũng không thể bởi vì nhất thời xúc động, để các quốc gia khác chiếm được tiện nghi. Hơn nữa... đột nhiên linh quang chợt lóe, Carol tựa hồ thích chạy loạn, ưu điểm này có thể lợi dụng một phen

Đêm dài nhân tĩnh, tất cả mọi người đều đang nghỉ, chỉ có thị vệ gác đêm là bận rộn. Nga! Ta đương nhiên cũng không nghỉ ngơi, đây là thời cơ đục nước béo cò tốt nhất. Nguyệt hắc phong cao, là lúc giết người cướp của. Sự tình gì, chỉ cần ở trong bóng đêm tiến hành, luôn thuận theo tự nhiên

Vài bóng người bí mật đi đến lều trại của ta. Trong đó có một bóng dáng tuấn vĩ vừa xuất hiện, Kail và đội đặc chủng liền lui mở đường. Izumin, người rốt cục xuất hiện. Ta không nhìn nổi vui vẻ, thẳng muốn đi lên

Izumin kéo ra áo choàng vốn che khuất diện mạo, mỉm cười nhìn ta “Asisu, mấy ngày qua nàng có hay không nhớ ta”

Tiểu Kail và mọi người khuôn mặt hồng thắm, một đám đóng cửa ly khai lều trại. Ta kéo kéo góc áo, cọ cọ xát xát, chính là không chịu đi lên. Hừ, lâu như vậy mới đến tìm ta, thật là không lương tâm

Izumin đi lên, một tay ôm lấy thẹn thùng ta vào lòng “Khá lắm, nhà đầu vô tâm, có phải hay không ở Ai Cập được người khác theo đuổi mà nghĩ muốn đi tình biệt ly a?” Vừa nghe đến đó, ta nổi giận. Một ngum cắn đầu vai hắn. Người mới đi tình biệt ly! Cả nhà người mới đi tình biệt ly! Mấy ngày nay, người cũng không biết ta ở Ai Cập có bao nhiêu thảm

Hung hăng cắn, đột nhiên mũi ta sứt sứt. Nước mắt ào ào chảy xuống dưới “Vô lương tâm, ta chỉ có một mình vừa vội vã vừa thương tâm. Người lại không đến giúp ta, lại còn chất vấn ta” Một phen ôm lấy cổ hắn, ta khóc đến thiên hôn địa ám. Cố gắng làm tinh thần tỉnh táo, bản thân làm việc những việc không muốn làm, tinh thần đã quá mệt mỏi, giờ nhìn thấy Izumin, ta mới có thể thả lỏng xuống. Mấy ngày qua, ta luôn luôn phải chịu đựng không rơi nước mắt, không phải không muốn khóc, mà là không muốn những người bên cạnh ta thất vọng. Tín ngưỡng của bọn họ, là một nữ hoàng kiên cường không sợ hãi, không phải là một người chỉ biết khóc trong cảnh khốn cùng

“Mỗi lần ôm nàng, nàng đều khóc tinh rồi mù” Izumin than nhẹ, giúp ta vỗ nhẹ lưng để thuận khí “Khóc đi! Ta biết nàng ở Ai Cập phải chịu hết ụy khuất. Những kẻ đã bức bách nàng, ta sẽ khiến cho chúng phải trả giá đại giới. Asisu, nàng yên tâm, ta sẽ không để cho bất cứ ai khi dễ nàng” Nói đến đây, Thân thể Izumin cứng lại

Ta ngừng đầu, nhìn thấy trong mắt hắn lóe ra sự tức giận và đau lòng. Thật tốt! Ta vẫn còn có một bả vai để dựa vào

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Súng và mũi tên

Rúc vào trước ngực Izumin, ban ngày đã mệt mỏi không chịu nổi mà khóc lên, giờ đã bị mê man quán lấy. Izumin ôm lấy ta, đặt trên giường trong lều trại, để ta ngủ được thoải mái. Ta không an ổn ở trong lòng ngực hắn tìm một góc độ thoải mái nhất, theo bản năng cọ cọ, rồi mới chìm vào giấc ngủ

Izumin có chút dờ khóc dờ cười. Đang ngủ, vẫn còn nhớ rõ lau nước mắt lên người hắn. Tay hắn lấy ra khăn lông ướt đã chuẩn bị trước, nhẹ nhàng giúp ta lau đi mặt. Những nước mắt này mà không lau sạch sẽ, ngày mai Asisu phỏng chừng muốn mang một đôi mắt hạch đào tránh ở trên lạc đà không dám gặp người

Mấy ngày qua, hẳn gần như lúc nào cũng nóng như lửa đốt. Biết được Ragashu muốn cầu hôn Asisu, hẳn đã nếm đủ đắng chua. Đang lúc chịu, nào biết đâu rằng đột nhiên truyền đến tin tức, hẳn dưới con giận dữ, kém chút khởi binh tấn công Ai Cập. Nhưng chân trước vừa mới đưa hiệp ước qua, sau lưng lại đem quân đi đánh, về sau muốn cùng Ai Cập hợp hảo, thì sẽ thành ra nói nhảm. Hẳn nhìn xuống lửa giận trong lòng, dặn Ruka chiếu cố nàng. Việc này, hẳn không có biện pháp nhúng tay, chỉ có thể để mình Asisu giải quyết. Cũng may nữ hài trí tuệ này sớm ném ra di chỉ của Faraong tiền nhiệm, khiến Menfuisu và Ragashu thúc thủ vô sách.

Nhớ tới mệnh lệnh phụ vương hạ xuống, Izumin đột nhiên bật cười, từ trước đến giờ cũng chưa thấy qua sắc mặt kỳ quái như vậy của phụ vương. Cũng đúng, vừa mới bàn bạc xem làm cách nào để cưới nữ hoàng Ai Cập về, nào biết đâu rằng nữ hài bình thường không ai chú ý này đột nhiên trở thành tâm điểm nóng, nam nhân nào cũng muốn cưới nàng về. Quốc vương Hitaito hạ mệnh lệnh cho Izumin xen vào. Cô gái sông Nile vắn đã đóng thuyền, trở thành hoàng hậu Ai Cập, chỉ còn thừa lại Asisu, ngàn vạn phải cưới nàng về

Izumin rốt cục cũng có lý do rời khỏi quốc nội, bí mật đến lều trại của Asisu. Còn đang tưởng cửu biệt gặp lại sẽ có tình cảm mãnh liệt ra sao, nào biết Asisu vừa gặp liền khóc lớn một hồi, khóc một hồi ngã ngủ, hẳn lại phải giúp nàng thu thập. Izumin ôm Asisu trong lòng chặt hơn. Nàng một nữ hài, tại trong cái hoàn cảnh này, thật không biết nàng làm thế nào để sinh tồn. Trừ bỏ thông minh ra, còn có phân kiên cường mà người khác không bằng. Nhớ tới trước kia khi nàng bị cự tuyệt hôn ước, chẳng những không thương tâm, còn có tâm tư đi theo cô gái sông Niel chạy loạn, nếu là nữ hài khác, khẳng định là chỉ có thể trốn trong nhà khóc đến thiên hôn địa ám

Nhớ tới Asisu trước kia, Izumin rất đau lòng. Nàng lúc đó, luôn mang một đôi mắt thông minh nhìn thế giới, cả lòng đầy hứng thú, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không thất vọng. Nàng cùng hẳn một chỗ chưa được bao lâu, nàng liền gầy đi không ít. Sự nhiệt tình trong mắt, cũng trở nên rất thưa thớt. Ruka nói, nàng ở Ai Cập rơi lệ rất ít, luôn ở trong tình trạng vất óc bầy mưu tính kế. Hẳn cúi đầu, hôn đôi môi hồng nhuận của nàng, mấy ngày nay, vất vả cho nàng. Yên tâm, nếu đã ở bên cạnh nàng, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng

Đang lúc Izumin hôn Asisu, tiểu Kail đột nhiên tiến vào lều trại. Izumin theo bản năng cứng người lên cảnh giác, nhìn thấy là tiểu Kail, mới thu lại thể tấn công. Tiểu Kail gặp tình cảnh kia, khuôn mặt đáng yêu liền đỏ bừng một trận, nhanh chóng xoay người “Hoàng . . hoàng tử, ta là có chuyện cần bẩm báo bệ hạ”

“Ân? Như thế nào?” Ta bị đánh thức, từ trong lòng Izumin ngồi dậy, mơ mơ màng màng hỏi. Đã trễ thế này, còn có chuyện gì a?

Izumin đem ngã trái ngã phải ta vào lòng “Có chuyện gì sao?”

“Vâng” Tiểu Kail trả lời “Có một đám người đột nhiên xuất hiện cắt đứt dây cương của khoảng mười con lạc đà, tháo bàn đạp, thả lạc đà. Lúc chúng thần phát hiện, bọn chúng đã làm xong. Xem bọn chúng và thị vệ có vẻ như không có bộ dáng đối địch, không giống đạo tặc, hình như là nội quý?”

Ta này mới thanh tỉnh lại. Nội quý? Nội quý không có chuyện gì làm hay sao mà làm cái chuyện này. Ta nhìn Izumin, thấy hẳn cũng đang nghi hoặc. Mục đích của những người này là cái gì?

“Chúng ta sẽ ngăn cản chứ ạ?” Tiểu Kail xoay người lại, trên mặt vẫn còn đỏ ửng chưa lui

“Bọn chúng muốn công kích chúng ta sao?” Izumin hỏi. Không lẽ hẳn đến khiến Menfuisu chú ý. Hẳn muốn dẫn xà xuất động?

“Xem ra không giống, bọn họ chỉ vây quanh lều trại của hoàng đế Menfuisu và hoàng hậu sông Nile. Có vẻ như mục tiêu của chúng là họ” Chúng ta càng thấy kỳ quái, nếu là nội quý, vì sao lại muốn công kích Menfuisu?

Izumin buông ta ra, đứng dậy mặc áo choàng “Phân phó mọi người lấy lại tinh thần. Nếu mục tiêu không phải chúng ta, tạm thời không cần công kích”

Tiểu Kail nhìn về phía ta, ta gật gật đầu. Hẳn hồng một trương mặt nhỏ nhắn lui ra ngoài. Khó trách tất cả mọi người không chịu tiến vào, khẳng định đều biết tình huống bên trong. Đáng giận Cindy, gạt gẫm ta nhiều nhất chính là người, trở về ta nhất định tìm người tính sổ. Nhớ tới nữ hoàng Asisu mảnh mai ở trong lòng hoàng tử Izumin, tiểu Kail có chút nổi giận. Nữ hoàng Asisu quả nhiên cần cường đại hơn người đến bảo hộ. Bản thân quá yếu

Sau khi Izumin cùng ta hiểu rõ người ngựa toàn bộ giới nghiêm, đột nhiên thấy vài cây đuốc ném vào lều trại của Menfuisu. Unasu lúc này mới phản ứng, lao ra từ trong lều trại, lớn tiếng hỏi “Xảy ra chuyện gì? có phải có đạo tặc không?”

“Tướng quân, là hỏa hoạn!” Binh lính hồi báo

“Sao lại có lửa. Hoàng đế và hoàng hậu còn đang ở trong lều trại, mau dập tắt lửa!” Unasu nhanh chóng hạ mệnh lệnh

Ta và Izumin chạy nhanh vọt tới chỗ đất trống, chiếm chỗ tốt. Đội đặc chủng bao quanh hộ vệ chúng ta

“A? Lửa?” Carol bị đánh thức từ trên giường ngồi dậy

Menfuisu ôm lấy nàng “Carol, nhanh đi ra ngoài. Lều trại rất dễ dàng trở thành mục tiêu”

Bên ngoài lều trại, Ruka cản trở bảo vệ bọn họ “Nguy hiểm, cô gái sông Nile, xin hãy nhanh chóng chạy tới chỗ đất trống” Đột nhiên, 10 con ngựa kia bị sợ hãi. Chúng nó hí vang, phóng vào sa mạc. Tình thế loạn thành một đoàn

Menfuisu tay trái ôm Carol, tay phải rút ra trường kiếm “còn chưa tìm được nguyên nhân hỏa hoạn sao?” Hẳn tựa hồ không còn kiên nhẫn, một phen kéo đến một con ngựa, chuẩn bị mang Carol lên ngựa. Carol sợ tới mức kêu to “Menfuisu, chậm một chút”

Đột nhiên, một ngọn lửa nhỏ bén đến lều trại trưởng thành một biển lửa. Ta đột nhiên có cảm giác không ổn, tình cảnh này, phảng phất có chút quen thuộc

“Không tốt! Mỏ dầu đang cháy!”

“Ryan tiên sinh!”

Tiếng Anh quen thuộc truyền đến. Tuy trình độ tiếng Anh của ta kém, nhưng câu cuối cùng “Ryan tiên sinh” lại nghe rất rõ ràng. Sắc mặt ta đột nhiên trắng bệch, chính là tình tiết này, Izumin bị Ryan bắn thương bả vai, từ đây bị ốm đau quắn thân. “Cindy!” Ta run run gọi kêu hấn

“Bệ hạ, có gì phân phó?” Cindy cẩn thận đến bên người ta

“Bảo vệ Izumin. Phía trước sẽ có người nổ súng. Ách, chính là sử dụng vũ khí thần bí công kích chúng ta. Sẽ có một tiếng nổ. Nếu người nhìn thấy có nam nhân tóc đen cầm lên một thứ gì đó màu đen, lập tức bắn một mũi tên vào hấn cho ta” Ta dồn dập phân phó. Ai quản người là Ryan hay ai, ta sẽ không phép người làm hại đến Izumin!

Izumin có chút khó hiểu, Asisu sao đột nhiên hạ mệnh lệnh này. Chẳng lẽ, nàng tiên đoán được nguy hiểm sắp đến? Hấn càng trở nên cẩn thận hơn. Hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào biển lửa tưởng như vô biên vô hạn

Cindy nhanh chóng phân phó những người khác cầm lên cung tiễn, sẵn sàng bắn ra

Biển lửa quỷ dị gần lan tới chỗ Carol. Ta linh quang chợt lóe, không đứng, nguyên tác là Izumin chuẩn bị cướp đi Carol mới cùng Ryan nghênh diện gặp phải. Mà lúc này đã không giống như thế. Ta mở to hai mắt, nhìn Menfuisu. Ở bên cạnh Carol là Menfuisu

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, liền nghe thấy Carol hô “Anh Ryan!”

Hai mặt hỏa diễm, Menfuisu cùng Ryan kinh ngạc đối diện. Trong hỏa diễm thế nhưng có người. Khi Ryan nhìn thấy Carol trong lòng Menfuisu, lập tức kinh hãi “Carol, em sao lại ở đây?”

Nàng làm sao lại quen biết tên nam nhân lạ mặt này? Anh Ryan, chính là nam nhân mà trước kia nàng luôn gọi tên sao? “Carol, lại đây, không được đi qua” Cảm giác được Carol muốn thoát khỏi vòng ôm, Menfuisu nhanh chóng ôm chặt lấy nàng

“Khoan! Người là ai? Người muốn đem Carol đi đâu?” Ryan còn chưa nói xong, đã bị một trận nhiệt phả vào người khiến hấn phải lui lại vài bước

Nhìn thấy Ryan gặp nguy hiểm, Carol sợ hãi kêu thảm thiết. Ryan càng lo lắng. Sau khi hấn lui khỏi hỏa diễm, liền bị bảo an và đội cứu hỏa bắt lấy. Mọi người ồn ào khuyên hấn rằng rất nguy hiểm, nhanh chóng lui ra sau. Ryan rống giận “Em gái tôi ở bên trong, mọi người buông tôi ra!”. Mọi người kinh ngạc “Bên trong là biển lửa, sao có thể có người?”

“Nói bậy! Mọi người xem! Ở bên trong!” Thấy bọn họ mờ mịt, Ryan nhanh chóng rút ra súng lục của bảo an, giữ thẳng bằng, ổn định hô hấp “Carol, anh lập tức cứu em!”

Bên này biển lửa, ta thấy loáng thoáng bóng dáng Ryan phảng phất đang cầm lên súng, kích động kêu to “Cindy! Bắn hấn!”

Cindy sẵn chuẩn bị tốt mũi teenhoo rõ một tiếng, ngay lập tức, tiếng súng cùng tiếng mũi tên bắn ra vang lên. Ta theo bản năng gắt gao ngăn trước mặt Izumin. Hấn cấp tốc xoay người, dùng lưng che chở ta. Tiểu Kail và đội đặc chủng ào ào xông lên, muốn làm tường bằng người che cho chúng ta

“A!” Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên. Thanh âm cách chúng ta có một khoảng cách

Tất cả chúng ta nhìn về phía người kêu thảm, phát hiện đó là một tiểu binh bị thương. Menfuisu trong lúc ta kêu lên, đột nhiên ôm lấy Carol nhảy xuống ngựa, thuận tay nắm lấy một gã binh lính chắn ở phía trước. Ryan một viên đạn kia bắn thủng cánh tay binh lính, máu tươi văng khắp nơi

Chúng ta hai mặt nhìn nhau, không phải hướng tới chúng ta sao? Vậy tiếng hét thảm còn lại là từ đâu? Trong hỏa diễm, một bóng dáng ôm bả vai suy sụp ngã xuống đất. Một đám người vây quanh dùng tiếng Anh nói không ngừng. Không thể nào, Cindy thế nhưng chuẩn như vậy, nhất tên liền bắn trúng Ryan. Ta toát mồ hôi

Đột nhiên như lúc đến, hỏa diễm cũng đột nhiên quỷ dị tiêu thất. Xung quanh, lửa thiêu lều trại cũng biến mất, thông thiên hỏa diễm vừa rồi cũng biến mất không thấy

“Đã dập tắt lửa” Unasu thờ hồn hấn bẩm báo với Menfuisu

Menfuisu mặt trắng bệch, vừa rồi nếu không phải phản ứng của ta nhanh nhạy, thì người bị bắn đạn không phải là binh lính bình thường kia.

Carol mặt đầy nước mắt, được nhìn thấy Ryan, nàng còn chưa phản ứng lại, liền không nhìn thấy được nữa. Anh Ryan, mẹ, con rất nhớ mọi người

Ta và Izumin cùng liếc nhau một cái, hấn ngay lập tức hơi cúi người xuống, binh lính Hitaito cũng vậy, ả vào trong đội đặc chủng. Ta nhanh bước lên hỏi “Menfuisu, các người không sao chứ?”

“Tỷ tỷ, không có việc gì!” Menfuisu cười với ta “May mắn có Carol bảo vệ, ta mới không bị thần tích vừa rồi làm thương”

Ta hấn. Carol vừa rồi bảo vệ người kiểu gì? Ta đâu có thấy

“Unasu, nhanh thu dọn tàn cục, tìm về ngựa bị thất lạc. Có phát hiện ra đạo tặc không?” Ta thấy hai người không sao, liền quay đầu hỏi Unasu

“Nữ vương bệ hạ, chúng ta không tìm được đạo tặc. Bọn chúng rất giảo hoạt, thấy không ổn liền bỏ chạy” Unasu có chút hổ thẹn “Trừ bỏ mấy thót

ngựa chạy tan tác, hai cái lều trại bị thiêu. May mắn chúng ta không có tổn thất khác”

“VẬY là tốt rồi! Tối hôm nay phải gia tăng cảnh giác. Nếu lại phát sinh sự tình đồng dạng, ta sẽ không tha cho người” Menfuisu ôm lấy Carol về lều trại

Nhìn ánh mắt mê luyến không thôi của Carol, cùng với sự bảo hộ của Menfuisu với nàng và sự lạnh nhạt của Menfuisu đối với ta. Ta càng cảm thấy kỳ quái. Sự tình hôm nay phát sinh quá đột ngột. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trở lại lều trại, Izumin đã cởi bỏ áo choàng. Ta ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn sườn mặt xinh đẹp của hắn, đầu óc trống rỗng “Asisu, nàng còn chưa nhìn ra sao?”

Lòng ta đã thoáng hiểu ra, nhưng vẫn không chịu tin tưởng. Căn môi dưới, ta không hề rặng

Izumin thở dài, giải cứu môi dưới của ta “Tối hôm nay, căn bản là do một tay Menfuisu đạo diễn”

Ta nhắm mắt lại, vẫn như cũ không chịu nói

Izumin kéo qua thân thể ta, nhẹ nhàng nói bên tai ta “Cô gái ngọc, chấp nhận sự thật đi. Menfuisu không còn là đệ đệ trước kia của nàng nữa. Hắn hiện tại là hoàng đế Ai Cập tâm tư kín đáo”

Đúng vậy. Menfuisu hẳn đã hiểu, Carol là công cụ hắn vô pháp mất đi. Vô luận hắn bây giờ có còn yêu Carol hay không, chỉ cần lưu lại nàng ấy bên người, là có thể. Vì vấn đề sai lầm mà bản thân phạm phải, ngẫu nhiên dùng tiểu xiếc đơn giản mà hữu hiệu thì có cái gì không được đâu? Nếu không, ai có thể giải thích đám đạo tặc kia cùng đám thị vệ sao có thể quen thân đến mức đi lại như nhà mình, dễ dàng gây náo loạn dưới sự nghiêm ngặt của thủ vệ hoàng đế Ai Cập? Tin tưởng trải qua một hồi trở ngại như vậy, đủ để xoay ngược cục diện giữa hắn và Carol hiện giờ

Ta mở mắt ra, bị ai nhìn Izumin. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt ta, trấn an một cái hôn nhẹ.

Menfuisu, người thật sự thay đổi

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cuộc sống ở sa mạc

Ngày hôm sau, ta không có gì bất ngờ khi nhìn thấy trong mắt Carol khôi phục lại thần thái trước kia. Nhìn xa đánh giá, ta chưa từng rời mắt đi, Carol không có phát hiện ta, Menfuisu đang cúi đầu nói nhỏ với nàng gì đó. Nàng chốc lát mặt đỏ, chốc lát thẹn thùng. Ta biết Menfuisu biết ta đang nhìn bọn họ, nhưng hắn cố tình làm như không biết. Ta lạnh lùng hừ một tiếng, không vạch trần! Gọi tiểu Kail đến, ta chuẩn bị giả bệnh

Ragashu không cùng đường với chúng ta. Hắn đi trước một bước về nước chuẩn bị nghênh đón chúng ta, chúng ta mang theo đội ngũ khổng lồ, chậm rãi đi về phía trước. Vì muốn dọn ra một không gian cùng Izumin ở chung, ta chỉ có thể cả ngày làm bộ như đau muốn nghỉ ngơi, than thở không ngừng. Hasan tới “kỳ căng” chuẩn đoán, nói tình huống hiện giờ của ta không thích hợp đi lạc đà, vì thế lệnh cho binh Ai Cập mang cỗ kiệu đến

Menfuisu nhìn ta dựa vào kiệu giả chết, có chút bất đắc dĩ “Tỷ tỷ, thân thể người như vậy có thể đến Babylon không?”

Ta lười biếng nhìn hắn “Hôm trước người không phải đã được cô gái sông Nile phù hộ sao? Cơ thể ta tuy suy yếu nhưng chỉ cần có nàng bên cạnh, liền sẽ không có vấn đề”

Menfuisu có chút chật vật “Tỷ tỷ, ta chỉ là lo lắng người”

Ta xả ra một chút ý cười nhạt, thẳng chống lại ánh mắt hắn “Cảm ơn Menfuisu quan tâm, nếu đã đáp ứng hoàng đế Ragashu, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa đến Babylon” Hắn là đang lo lắng không muốn ta đến Babylon đi? Menfuisu, tính toán không nên tính quá tinh, hồ lộng ở Carol là đủ rồi, ngư cùng hùng chương không thể kiềm

Nói đến, ta cũng cảm thấy kỳ quái. Carol ngày đó không phải thấy được Ryan bị thương sao Nàng thể nhưng còn có tâm tư cùng Menfuisu cả ngày liếc mắt đưa tình. Ngay ta cũng cảm thấy thật có lỗi, sớm biết thế thì lúc ấy, ta đã bảo Andy bắn thiên một ít. Ta có chút xấu xa nghĩ, đáng tiếc mũi tên kia, lại thành vật nghiến cứu của hiện tượng siêu nhiên

Lắc lắc cây quạt, ta ý bảo binh lính bên cạnh kéo hạ màn. Không thèm nói hơn nửa câu, nói với Menfuisu ít vài câu, tức giận sẽ thiếu sinh một ít. Mặt Menfuisu rõ ràng không hề đồng ý, nhưng nhìn đến bộ dáng mặt mũi của ta, lại cũng không tốt phát tác. Ta vụng trộm lè lưỡi lúc binh lính hạ màn xuống, tức chết hẳn là tốt nhất

Đem tóc bao vào cái áo choàng bình thường giống kiểu của Hasan, thuận tiện dùng thuốc đã nghiên cứu trước kia biến làn da thành màu sẫm, Izumin ngay trang vô cùng thành công. Nếu không, ở trước mặt Menfuisu đi lại nửa ngày, chắc chắn sẽ bị phát hiện. Khi ta lựa chọn người cho đội đặc chủng cũng không có tiêu chuẩn gì cho hình dạng, nên cao thấp mập ốm gì đều có. Izumin trà trộn ở bên trong, ngoại nhân sẽ không phát hiện ra

Tiến vào sa mạc không lâu, Menfuisu sẽ quay lại Ai Cập. Ta ý tứ một chút, biểu đạt sự cảm ơn. Nhìn thấy trong mắt Menfuisu lóe ra ý tứ không rõ, ta xoay người rời đi, lưu lại một làn gió. Phóng chừng người còn muốn cùng Carol triển miên một phen đi, ta sẽ không quấy rầy

Đỡ lấy tay của ta, đưa ta lên xe ngựa, Izumin nhẹ giọng hỏi “Đi Babylon, nàng muốn làm gì sao?”

Ta còn có thể làm gì? Phá hư. Ah, là ngẫm duy trì Carol làm phá hư. Nếu quả có khả năng, nàng thiêu tháp Babel, ta thiêu cung điện, hiệu quả có thể rất tốt. Dù sao dầu mỡ hiện tại không thu tiền, muốn lấy bao nhiêu có bấy nhiêu

Thấy khoe miệng Asisu chứa tia cười xấu xa, Izumin có chút đau đầu, nàng lại có chủ ý hư gì đây?

“Hasan!” Ta gọi Hasan tới “Người có biết nơi này có loại nước đen mùi thối nào không? Chính là loại nước mà sau khi bén lửa, rất khó dập tắt”

Hasan có chút ngạc nhiên “Người làm sao mà biết được?”

Vậy là có rồi! “Izumin, thủ hạ của người có ở gần đây không?”

Izumin liếc Hasan một cái, mặt thanh trả lời nói có. Nam nhân kia, tựa hồ không đem Asisu thành bệ trên

“Hasan, người nói cho bọn họ vị trí cụ thể đi. Loại nước này, ta muốn rất nhiều” Cũng nhớ không rõ ràng lắm Carol rốt cuộc cần bao nhiêu dầu mỡ, dù sao ta cần phải lấy dầu nhiều làm dự bị

“Nàng muốn những thứ đó để làm gì?” Izumin có chút kỳ quái

“Hắc hắc, dùng để đốt pháo hoa a” Ta cố ý cười thần bí. Hiện tại nếu nói cho các người, còn không phải đem các người đi chết. Đợi khi đến Babylon, rồi nói sau

“Cái gì là pháo hoa?” Hasan cũng kỳ quái

...*&%%&\$%...

Ta không nói được gì

“Chị Asisu, ngày đó, anh Ryan có phải bị thương?” Carol lo lắng hỏi ta. Menfuisu hồi tâm chuyển ý, làm nàng càng ngày càng tín nhiệm ta. Xem đi, ngay cả vấn đề này cũng hỏi ta

“Ta cũng không rõ ràng lắm, lúc ấy ta thấy tình huống nguy cấp, bảo Cindy bảo vệ Menfuisu. Cái người mặc kỳ quái kia là anh trai người sao?” Nhìn đứa nhỏ không hay ho này, ta không nói được gì để chống đỡ. Đến tận khi Menfuisu đi rồi, người mới nhớ ra anh trai a

“Đúng vậy! Hắn là người anh trai yêu thương ta nhất...” Lược bỏ năm ngàn chữ

Không biết có phải thế giới này biến hóa quá lớn hay không, hay ta vẫn là “ao đặc”. Ta thế nào càng cảm thấy không hiểu Carol a? Người hiện tại mới biết Ryan thương người? Vậy khi cùng Menfuisu chàng chàng thiếp thiếp, người nghĩ cái gì?

Ta buồn ngủ chờ nàng nói xong, mới nghe được câu tổng kết của nàng “Anh Ryan hẳn là không có chuyện gì, Y học hiện đại phát đạt như vậy, khẳng định có thể cứu được”

Liếc tiểu Kail một cái, hẳn liền chuyện bé xé ra to xông lên “Bệ hạ, ngài lại không thoải mái sao? Ai nha, có phải lại thấy nóng quá?” Ta nhờ người giúp ta, đâu bảo người kêu khoa trương như vậy. Ta ngượng ngùng đỏ mặt, thật có lỗi nhìn về phía Carol, như vậy còn không thể đuổi người đi?

Carol rốt cục thức thời “Asisu tỷ tỷ, người nên nghỉ ngơi nhiều mới được”

Ta mệt mỏi nằm trong kiệu. Mỗi lần cùng nàng nói chuyện, luôn khiến ta tiêu tụy. Một chén nước đưa qua, trong ánh mắt Izumin tràn ngập ý cười nói “Giải khát đi. Thật không nghĩ tới cô gái sông Nile nói nhiều như vậy. Đáng thương nàng...”

Ta lấy chén nước một hơi uống trọn, kéo lấy tay áo hần xả bực tức “Đương nhiên rồi, người cũng không biết nàng... tự cho là đúng không nói, còn đặc biệt thích bảm người khác nói mấy chuyện mình thích, cổ tình còn không hiểu nhìn sắc mặt người khác mà đoán tâm tình. Lần trước... còn có lần đó... Ta thật ghê nàng, nhưng nàng cổ tình còn không biết...” Đắng sau lược bỏ một vạn chữ

Izumin dờ khóc dờ cười. Thế nào mà nhân vật nói nhiều lại chuyển thành Asisu nhanh như vậy!

Dọc theo đường đi, trừ bỏ Carol ngẫu nhiên sẽ đến làm phiền ta ra, ta luôn luôn cùng Izumin chơi trò chơi. Cũng khó vì hắn là hoàng tử, nhưng luôn giả làm hạ nhân cũng không ngại ủy khuất. Thật lâu không hưởng thụ không khí thoải mái này, ta ước gì vĩnh viễn không đến được Babylon

Tiểu Kail là đứa nhỏ tâm tư phẳng lì. Ngày đó, hắn kéo kéo ống tay áo của ta. Khó nhìn thấy hắn làm nũng, ta ý cười dạt dào “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Hasan gần đây hình như không vui”

Ta sừng sốt, mấy ngày nay, ta đúng là đã không để ý đến hắn. Ta sờ sờ đầu tiểu Kail, tỏ vẻ cảm ơn. Ngay cả đứa nhí Kail này còn nhìn ra, ta thế nhưng lại không nhận ra. Thật sự là rất không nên

Ban đêm khi hạ trại, ngay lúc rảnh, ta kéo Hasan ra ngoài. Sao trên sa mạc đặc biệt sáng ngời, phẳng phất như chỉ cần với tay là có thể với tới. Nơi này nhiệt độ chênh lệch thật lớn, chỉ có ban đêm, mới là thời điểm thoải mái nhất. “Hasan, thật xin lỗi” Ta yên lặng nhìn hắn, nỗ lực thể hiện ra đáng về có lỗi

Tuy trong tình yêu chỉ số của ta không cao, nhưng ta không phải đứa ngốc. Hasan đi theo ta, không phải vì ham vinh hoa phú quý. Ta ngốc đến thế nào đi nữa cũng có thể hiểu được tâm của hắn

Hasan gần đây gầy đi, trên mặt vốn không có nhiều thịt, lúc này gò má càng móp lại. Hắn dùng đôi mắt hẹp dài, thật sâu nhìn ta, phẳng phất hi vọng đem ta ẩn vào trong lòng. Trong lòng ta chất chát. Ta thật sự hư hỏng, một bên thích Izumin, một bên lại đi trêu chọc Hasan. Hắn tựa như con chim to, luôn luôn tự do tự tại bay lượn. Là tư ích kỷ, ngăn cản hắn giương cánh, lại không thể cho hắn hi vọng gì. Mặc kệ là ta có được trí nhớ của Asisu, nhưng ta không thể nào xử sự giống như nàng, trừ bỏ người yêu ra, đối với bất cứ kẻ nào ái mộ lại cảm thấy là đương nhiên, là đặc quyền mình được hưởng thụ

Tuy ta không thể cho hắn hy vọng, nhưng ít nhất ta có thể dùng cảm thừa nhận cảm tình của mình. Hasan, ta không thể làm người chậm trễ. Những lời này, ta để lại trong lòng, cũng không nói gì ra. Ta biết, lấy hắn kiêu ngạo, hắn không hy vọng ta sẽ nói rõ ra như thế. Bảo vệ tự tôn của mình, là cái hắn cần nhất

Thật lâu sau, Hasan nở nụ cười. Hắn xoay người, cung kính nói “Asisu, người cho tới bây giờ cũng không biết, gặp người, ta luôn luôn cảm thấy rất hạnh phúc” Hắn đi vào lều trại

Hạnh phúc sao? Cho tới bây giờ ta vẫn không biết là, bị người cự tuyệt cũng là hạnh phúc. Lần đầu bị tâm ý chôn sâu của Hasan cảm động, thương cảm, ta thật lâu không nói nên lời. Lấy ánh mắt hiện đại đến xem, gặp gỡ một người cự tuyệt bản thân, mà không hề có ý nghĩ tới tâm đối với người ấy, chỉ cần bảo hộ đằng xa, cũng là một loại hạnh phúc. Nhưng ở đây, cũng sẽ có người có hạnh phúc loại này? Hasan, ta hiện tại biết vì sao ta hưởng thụ thời gian ở chung với người, vì người không điệu bộ, tôn trọng người khác, nên mới hấp dẫn ta. Ở trong này, ta thật sự rất cô độc

Thẳng đến khi chân đều đã tê rần, ta mới nâng lên hai chân như bị ngàn vạn con kiến cắn, đi vào lều trại. Một cánh tay cường tráng đến gần, đỡ lấy thân thể ta đang lung lay. Người thấy hương vị quen thuộc, đầu ta không nâng lên cũng biết là Izumin. Hắn trầm mặc đỡ lấy ta, mang ta vào lều

Ta vẫn như cũ bị vây trong trạng thái ngẩn người. Yêu người và được yêu, kỳ thực đều có áp lực. Ai nói được yêu là hạnh phúc? Rõ ràng biết bản thân không thể đáp lại, nhưng không thể không thừa nhận áp lực, kiểu này đủ để khiến người đêm không thể ngủ

Izumin thấy nàng xuất thần đã gần nửa giờ, hắn lấy biểu tình tràn ngập nghiêm túc nói “Không nên đi tình biệt ly nữa!”

Sao trên trời phẳng phất đã biến thành đàn quạ đen. Ta nhảy dựng lên, cố không để ý hai chân tê dại, hung hăng cắn bờ vai hắn. Ta khó có thâm trầm một phen, người không thể phối hợp sao? Hai người hi hi ha ha thành một đoàn, thẳng đến khi ta mệt mỏi mới chấm dứt đùa giỡn. Ta dạn ra hai tay, bắt nhả nằm lên đất. Nếu Hasan biết ta không thể đáp lại, cũng tiếp nhận sự thật này, ta còn phiền não cái gì?

Giống Asisu, ngửa đầu lên đất, Izumin quệt đi nước mắt lưu trên mặt nàng, hơi cười cười. Rốt cục giải quyết tình địch thứ nhất

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Kế hoạch phối hợp thiêu tháp

Đường đến Babylon dài đến thế nào, cuối cùng vẫn đi đến nơi. Ngày đó, chúng ta đi đến biên cảnh Babylon, đại thần Omri tiến đến nghênh giá

Đi đến Babylon, Carol vô cùng hưng phấn. Lôi kéo Ruka nói, nơi này trên thánh kinh từng đã tiên đoán, thành thị biến thành hoang vu, hoang dã, cuối cùng trở thành tuyệt địa. Không nghĩ tới, hiện tại lại phồn hoa như vậy a

Ruka tuy rằng đã quen tính cách cả kinh bất chợt của Carol, nhưng vẫn là bị lời nói kia kinh đến. Nếu không biết tình huống, còn tưởng rằng nàng đang ác độc nguyên rủa Babylon đâu. Vừa mới đến, đã nói nhà người ta biến thành nơi tử vong chìm không để được trũng. Những lời này nói kiểu gì cũng khiến người ta không thoải mái a! Ruka vụng trộm vỗ vỗ ngực, hoàn hảo Hitaio không bị nàng nói như vậy, nếu không, lấy tính cách cáu kỉnh của quốc vương, khẳng định sẽ bóp chết nàng

Đưa chúng ta vào thành, Ragashu phân bố phòng ở. Ta ngẩng đầu nhìn, nơi này chẳng những cao, ngay cả của sổ cũng không phải chỉ một ô. Không đốt đèn, đi vào thấy một mảnh tối đen. Thấy thế nào cũng cảm thấy đây là một cái lồng giam hoa lệ. Không phải; là ta đa tâm, chuyện Ragashu không phải người tốt mọi người đều biết. Ta và Carol nếu không đề phòng, thì đừng nói là thiêu tháp, ngay cả chạy thoát cũng khó khăn

Carol quả nhiên rất hứng thú với tháp Babel. Tòa tháp này trong mấy trăm năm, luôn gặp vấn đề trùng lặp như hư hỏng hay trùng kiến, thẳng đến thời đại của hoàng đế Nephkado Nezan mới hoàn thành. Nga, đây là Carol nói. Ta đâu nhớ được nhiều lịch sử như vậy. Nhưng Ragashu lần đầu nghe "tiên đoán" của Carol làm cho chấn động

Thừa dịp Carol còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn, hắn làm như lơ đãng hỏi "Hoàng đế Nephkado Nezan là thuộc bao nhiêu năm sau vậy?"

"A... Ước chừng sáu trăm năm sau" Carol tính tính, quay đầu lại nói cho hắn. Nhìn thấy Ragashu và Omri vẻ mặt khiếp sợ, nàng mới hậu tri hậu giác phản ứng lại. Bản thân sao lại quên mất rồi

Ta sợ Ragashu vì nổi giận mà nhốt ngay chúng ta, nên cười tiến lên hòa giải "Nếu Carol cảm thấy hứng thú như thế, hoàng đế Ragashu, không bằng người đưa nàng tham quan một phen đi"

Ragashu như được gãi đúng chỗ ngứa vừa nghe lời ấy, hai mắt đều sáng. Hắn cho người mang xe ngựa đến, đem Carol hai mắt cũng đang sáng đi tháp Babel. Ta và Izumin nhìn nhau, bắt đầu thực thi kế hoạch. Đêm qua, ta đem kế hoạch thiêu hoàng cung Babylon nói cho Izumin biết. Hắn nghe xong, ý nghĩ đầu tiên chính là phản đối. Lập tức, hắn chậm rãi ngồi xuống "Nước đen là một trong những công cụ của nàng sao?"

Ta lộ ra ánh mắt tán thưởng. Không hổ là Izumin, quá thông minh

Hắn nhú nhú mày "Cô gái sông Nile biết kế hoạch của nàng sao?"

Ta trong lòng thề lưỡi, đương nhiên không biết. Đâu thể nói, kế hoạch này của ta là vì phối hợp Carol mà nghĩ ra được. "Ragashu luôn luôn đối với Carol có ý đồ xấu xa, lần này hắn khẳng định mượn cơ hội nhốt Carol vào trong tháp. Chỉ cần cho nàng một cơ hội, nàng có thể hủy cái tháp kia"

Izumin liếc ta một cái "Ý của nàng là, Carol không biết?" Ai nha, người có thể không cần khôn khéo như vậy sao? "Hơn nữa, ta thấy người mà hắn có ý đồ xấu xa là nàng!" Nhìn chăm chăm ta, trên mặt Izumin nhìn không đến ý cười

Đại hân, ta kém chút quên. Tuy Izumin mặt ngoài thanh lãnh, nhưng trên thực tế là một cái bình dấm chua to đùng "Chính là vì ta chán ghét hắn, mới có thể là như vậy a. Hắn vốn muốn lấy địa vị cường quốc cưới ta, cùng với bị động, ta còn không bằng đã kích hắn trước" Thật sự không tìm ra lý do hợp lý, ta bịa chuyện bừa

Trong ánh mắt Izumin hiện ra rõ ràng không tin. Hắn chậm rãi nói "Nói kế hoạch của nàng ra, rồi chúng ta lại thương lượng" Ta khóc không ra nước mắt, xem đi, biết ngay là nói với hắn sẽ bị phản đối a. Tuy hắn cũng muốn đã kích mạnh Babylon, nhưng hắn có thói quen lập kế hoạch tác chiến, đâu có thể tán thành ý nghĩ đầy sơ hở của ta

Ta suy xét cẩn thận một phen, phải nói là, cẩn thận nhớ lại tình tiết trong truyện tranh đã không còn nhớ được nhiều lắm. Tựa hồ, Ragashu đem Carol nhốt vào tầng hầm trong tháp, muốn nàng tiên đoán tương lai của Babylon. Sau đó, nàng tìm kiếm đường chạy trốn, kết quả gặp Hasan, cũng đang muốn tìm kiếm nàng mà trốn vào trong tháp. Nàng báo Hasan đi lấy dầu mỡ. Sau đó bản thân nhân khí bất quá, thuận miệng tiên đoán sẽ có nhật thực. Nào biết đâu rằng, cuối cùng thành sự thật

Ragashu sợ chết tim thể thân, thay hắn chịu trừng phạt, chính hắn lại đi tị nạn ở chỗ Carol. Khi hắn bắt Carol tắm cùng hắn, Carol liền phát hiện ra mạch nước ngầm thông với tháp Babel. Vì thế, thông qua nó vận chuyển đại lượng dầu mỡ vào. Carol lại tiếp tục giả tiên đoán, rồi đuổi tất cả mọi người, tự mình châm kích nổ. Ai ngờ, Omri còn chưa rời đi, kết quả kế hoạch chạy trốn vốn hoàn mỹ lại bị bắt tại chỗ

Binh lính Ai Cập luôn đợi ngoài thành đợi lệnh của Carol. Chỉ có Unasu và Ruka cảm thấy không thích hợp nên vọt tiến vào. Sau khi tháp bị nổ mạnh, bọn họ chỉ có thể thông qua mạch nước ngầm bơi ra ngoài. Rồi sau đó hội hợp với binh lính Ai Cập, lại bị Ragashu đuổi giết. Cuối cùng, mọi người bị bắt cóc, trốn vào sa mạc quý. Cuối cùng thông qua sa mạc, về tới Ai Cập

Nhưng cái đó giải thích thế nào với Izumin đây? Nếu trực tiếp nói rõ ràng, ta là người đến từ tương lai, phỏng chừng hắn sẽ đem ta là con gái của thần gì gì đó đi. Quệt tóc đen trước trán, ta vắt hết óc nghĩ. Trước kia, muốn làm gì thì làm, bây giờ còn có người quản. Thật sự là không quen a không quen...

"Ta cảm thấy trừ bỏ cưới ta, Ragashu càng muốn lưu lại Carol tiên đoán tương lai. Nếu không, sau khi đưa nàng vào trong tháp, ta tin hắn sẽ không dễ dàng thả nàng ra. Izumin, như vậy đi. Nếu Carol không có việc gì, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác. Nếu nghe được tin xấu của nàng, chúng ta liền bắt đầu công kích" Ta đưa đẩy đề ra ý kiến. Ragashu sẽ bỏ qua cho Carol sao? Vấn đề này đơn giản như vấn đề ruồi bọ có ăn thịt hay không

—————Phân cách tuyến Ragashu tức chết—————

Dùng từ hàng đêm sinh ca đến hình dung cuộc sống về đêm của ta, tuyệt không khoa trương. Ragashu biểu hiện ra thành ý của hắn, mỗi ngày ăn mặc chau chuốt gặp ta. Liền ngay cả Carol cũng rất vui vẻ. Có thể tiếp xúc đến văn hóa lịch sử nước khác, đưa nhò vô lương tâm này chỉ biết chơi lại nói

"Asisu xinh đẹp, không biết trải qua thời gian du lịch này, ấn tượng của nàng đối với Babylon như thế nào?" Ragashu có chút a dua hỏi ta

Dù thấy tốt, ta cũng không thể lưu lại "Cùng Ai Cập của ta có điều khác, có phong vị khác biệt. Không biết hoàng đế Ragashu có thích ăn hoa quả không?" Ta cười, hỏi lại

"Có a!" Nhìn đồ ăn trên bàn, Ragashu có chút nghi hoặc, chứ không phải là ngại này nọ thiếu?

"Hoa quả từ trước đến nay là dùng trước bữa ăn, mỹ vị vô cùng. Nhưng nếu làm bữa ăn chính thì sẽ dễ dàng làm cho người ta đói nhanh" Ta lấy một quả

táo nhỏ, tao nhả cho vào miệng

Ragashu trên mặt có chút xấu hổ. Nói đến nói đi, người chính là không thích Babylon? Vậy người còn đến quốc gia của ta làm gì? Thật sự là du lịch ngắm cảnh à? Nhìn Carol hứng thú ở bên cạnh thường thức vũ đạo Babylon, trông mắt Ragashu vừa chuyển. Nếu thật sự không được, thì xuống tay với cô gái sông Nile vậy

Theo ta được biết, Ragashu lừa Carol vấp trong tháp Babel với lý do cực kỳ đơn giản, chỉ cần nói cho nàng nơi đó có phong cảnh khác biệt, tên có đầu óc không dài sẽ ngoan ngoãn theo đi. Nhốt Carol vào tầng hầm vô cùng dễ dàng. Theo sau, Ragashu tìm nữ tử có dáng dấp giống Carol, rồi hỏa thiêu nàng ở phòng bên cạnh

Nghe được tiếng khóc lúc chết của thị nữ, Carol quá sợ hãi. Unasu và Ruka cảnh giác giữ lại Carol đang định lao ra. Lúc này đã tối muộn, cửa lớn bên ngoài đã bị binh lính trùng trùng của Ragashu cản trở. “Ha ha, cô gái sông Nile, người ở trong này ngủ ở đây đi!” Ragashu cười to

“Người tên dê tiện tiểu nhân. Vì sao một bên ký ước cùng Ai Cập ta, một bên lại nhốt ta?” Carol nỗ lực duy trì phong phạm hoàng hậu, tức giận mắng

“Nữ hài trần quý như vậy, ta đương nhiên muốn lưu lại người” Không chút nào thương hoa tiếc ngọc bắt bả vai Carol, kéo vào ngực mình, Ragashu kéo tóc của nàng, cẩn thận ngả ngón. Bé bỏng như vậy, quật cường như vậy. Trong ánh mắt màu lam luôn tràn ngập sức sống. Cô gái sông Nile, nhiều quốc gia như vậy muốn cướp người. Cho dù người không có năng lực tiên đoán đi nữa, Babylon cũng không muốn để người rời đi. Ý bảo Omri hảo hảo trông chừng Carol, Ragashu cầm lấy thi thể bị thiêu thân nhiên mang đi. Chỉ còn lại đám Carol, bắt lửa

Phân cách tuyến “có chút bất lực”

“Người nói, đây là Carol?” Cầm khăn trùm đầu bị hỏa thiêu chỉ còn một nửa, ta khóc lả chã “Không có khả năng, nàng sao có thể bỏ rơi Ai Cập? Nàng là con gái của thần, nàng nhất định không có việc gì. Hoàng đế Ragashu, chúng ta là sứ giả hòa bình đi sứ Babylon, để xảy ra chuyện này, ta hy vọng người có thể cho Ai Cập chúng ta một lời giải thích” Ta đứng lên, cao ngạo nâng lên cằm, xả giận vào Ragashu

Hừ, ngu ngốc, dưới tình huống như vậy, còn dám thiêu cháy Carol. Trong nguyên tác, người cưới Asisu, xem như ván đã đóng thuyền. Mà lúc này, người lại dựa vào cái gì? Nghiêm nghị không sợ, ta trừng mắt Ragashu. Làn váy trên người theo gió tung bay, trong tiếng ào ào, sóng ồ ào cuộn sóng. Ragashu đại ra, hoảng hốt nhìn ta một lúc lâu, sau đó hần cười lạnh lùng “Nữ hoàng Asisu, xảy ra chuyện này, Babylon ta cũng thật đáng tiếc. Ta sẽ mau chóng điều tra nguyên nhân, cho Ai Cập một lời giải thích thỏa đáng”

Nhẹ nhiu mày, ta không muốn nhiều lời “Hoàng đế Ragashu, mời người tuân thủ lời hứa. Ta mỗi mắt mong chờ. Nếu không, Ai Cập ta sẽ không keo kiệt binh lực, trực tiếp tấn công Babylon. Người đâu! Tiền khách!”

Sau khi hần đi khỏi, ta nhìn không được xi cười lên tiếng “Izumin, lúc này người nên đồng ý kế hoạch của ta thôi. Ragashu quả nhiên động thủ”

Ragashu rời đi, tâm tình còn đang kích động. Asisu quả nhiên là nữ nhân tuyệt phẩm. Chẳng những dung mạo xuất sắc, khí chất lại càng thêm xuất chúng. Đáng tiếc nữ tử tao nhả tuyệt đại như thế lại không thể là của hần. Nếu không chiếm được, trong mắt Ragashu lóe ra sát ý, vậy thì trừ bỏ đi

Chờ hần đi, ta mang theo đội đặc chủng suốt đêm trốn vào một góc hoàng cung. Hoàng cung lấy tứ phương là chính, trừ bỏ kiến trúc ra, thì đó là lượng lớn cây cối. Nơi nguy hiểm nhất, thường là nơi an toàn nhất. Trước kia, chúng ta tìm được một cái phòng bỏ đi. Hiện tại phát huy tác dụng. Dầu mỡ đã được vận chuyển vào hoàng cung, vụng trộm vận đến nơi này. Mọi người khẩn cấp họp, nghĩ biện pháp làm thế nào đã kích Ragashu nặng nhất

“Muốn thiêu hủy hoàng cung là chuyện không thể tưởng. Hơn nữa, số lượng nước đen này cũng không nhiều” Izumin nhìn số dầu mỡ kia, suy xét tác dụng lớn nhất của nó

Mọi người đều đồng ý, nhưng nếu dùng hỏa tiễn tạo hỏa hoạn chính diện của Ragashu, vẫn là không có vấn đề. Nghĩ đến đây, ta đột nhiên nghĩ đến, tựa hồ Angon cũng tới. Nợ máu cánh tay, hần luôn tìm cơ hội trả thù Ai Cập. Thừa dịp hỏa hoạn lần này, kéo hần xuống nước. Nhưng như thế nào tìm được hần, vẫn là cái vấn đề

Sau khi ta đưa ra tình huống này, mọi người kỳ quái liếc ta một cái, không có hoài nghi phán đoán của ta. Đối với sự thần thông mà ta thường có thường ngày, đoàn người dù có lạ nhưng cũng không để ý “Kỳ thực tốt lắm, chỉ cần phái người tản ra trong lúc xảy ra hỏa hoạn, tung lời đồn Atsiria tấn công, Angon tự nhiên sẽ gặp rắc rối” Phương pháp của Izumin rất đơn giản, cũng thực dụng

Hasan có chút phức tạp nhìn Izumin, bản thân cùng hần có chênh lệch quá lớn. Trừ bỏ tri thức phong phú và tình thông y được ra, bản thân không hề biết mấy thứ kia

“Hasan” Không nhìn thấy vẻ mặt hần, sau khi ta thương lượng cùng mọi người xong, nói cho hần “Người hiện tại tìm cách liên lạc với Carol. Người phải phối hợp nàng, giúp nàng thoát khỏi tháp Babel. Chuyện còn lại của nàng, nàng tự lo được” Ta cấp tốc phân phối nhiệm vụ. Hasan không nói hai lời, gật đầu đáp ứng. Kỳ thực, ta không phải không thấy Hasan mất mát. Nhưng ta có ý muốn mượn nhiệm vụ này, làm hần không lại bị vây trong thương tổn

Chỉ cần chúng ta duy trì vài ngày không bị Ragashu tìm ra, tin tưởng Carol rất nhanh sẽ thiêu tháp. Chúng ta tự nhiên sẽ có cơ hội chạy ra Babylon

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hết thấy theo kế hoạch mà làm

Đột nhiên không thấy Asisu đâu, Ragashu lửa giận tận trời. Hắn hăm hừ đi tới đi lui, nghiêng răng nghiêng lợi, Asisu rất giỏi hoạt, vừa thấy hiện thực khó khăn đối đầu, liền trốn khỏi đây. Nếu Menfuisu biết thì nên làm gì bây giờ? Babylon cảnh nội đã có chút không ổn định, rất nhiều thám tử báo lại, sau khi hai nữ nhân danh vọng nhất của Ai Cập rời khỏi nước, đã có vài quốc gia đã không kiểm được ý niệm xấu xa, mang theo một lượng lớn tùy tùng tiến vào Babylon. Hắn hung hăng văng mạnh ly rượu ra, nếu hai nữ nhân này đều bị hắn khống chế thì hắn không có gì phải lo sợ. Nếu tính sai lầm thì hỏng hết, vốn nghĩ khống chế cô gái sông Nile trước, rồi đến Asisu, không ngờ Asisu lại trốn thoát. Trong ánh mắt hắn thù hận càng ngày càng sâu, bây giờ, chỉ có thể bắt cô gái sông Nile viết thư cho hoàng đế Ai Cập. Khiến Menfuisu cảm thấy lẩn lộn. Nếu làm nước động, mò cá mới tốt

Hắn vội vàng mang binh vào tháp, vừa đứng lúc phát hiện Carol đang chạy trốn. Ragashu nhủ mảy, thị vệ tóc đen của Carol vốn cùng bị nhốt lại không thấy đâu

“Omri!” Quay đầu lại gọi, Ragashu còn chưa ra lệnh gì, thân tín Omri đã cười đắc ý với hắn

“Hoàng đế, ngài không cần lo lắng. Thị vệ kia chúng ta đã bắt được” Vẫy tay một cái, Unasu bị trói bị ném vào. Carol vừa sợ vừa hoảng, thấy Unasu đây người là máu, càng là đau lòng như cắt

Rút kiếm, Ragashu làm bộ sắp chém. Carol quả nhiên xông lên, dùng bản thân để bảo vệ thị vệ kia. Hừ, nữ nhân, chỉ biết xử sự theo cảm tính. Ragashu vừa lòng cười cười “Cô gái sông Nile, nếu ngươi còn muốn tên thị vệ này còn mạng, ngươi phải nghe lời ta, viết thư cho hoàng đế Menfuisu”

Quá trình thật nhẹ nhàng. Carol ngoan ngoãn dựa theo chỉ thị của hắn, viết thư. Tuy Unasu chính khí nói mạng mình cho dù bỏ cũng không quan trọng, nhưng Carol vẫn là không thể nhìn có người vì mình mà chết

Nhìn trong tay thư gửi, Ragashu cực kỳ đắc ý. Nếu mỗi người đều dễ khống chế như cô gái sông Nile thì ý muốn của hắn sẽ càng thoải mái hơn nhiều. Trong thời gian này Ragashu quả thật có chút khó chịu. Vốn tưởng rằng khống chế Asisu sẽ dễ dàng hơn, ai ngờ khó đối phó như vậy. Trước kia hắn còn muốn Asisu, nữ nhân này hắn là rất hận cô gái sông Nile, nào biết nàng lại luôn một bộ vân đạm phong khinh. Con người nếu không để ý thứ gì, thì rất khó tìm nhược điểm. Lần đầu đối đầu với Asisu, xem như thất bại. Sau đó, cũng không biết Menfuisu ăn nhảm thuốc gì, thế nhưng cùng bản thân tranh lấy lòng Asisu, ném cô gái sông Nile bé bỏng quật cường sang một bên. Nhìn đến sự tình càng không thể khống chế, Ragashu vốn muốn dẹp đường hỏi phủ. Nào biết, Asisu một mặt cự tuyệt hắn, một mặt lại muốn đi sứ Babylon, thế nhưng còn chủ động mang theo cô gái sông Nile

Ragashu nghĩ rằng, cho dù tâm nguyện muốn cưới nàng đã thất bại, hiện tại ít nhất cũng có thể đem hai nữ nhân tạm thời khống chế trong lòng bàn tay. Thật vất vả nhốt được cô gái sông Nile, Asisu lại thừa dịp hắn sơ sẩy trốn mất. Hắn nguyên bản muốn đem tin tức cô gái sông Nile chết cho Asisu nghe, vì muốn khiến nàng hoảng hốt. Ragashu trong lòng tổng giấu một tia hy vọng may mắn, nếu hắn có thể cưới nàng, thì đó là sự may mắn đối với Babylon. Dù sao, hắn cũng thích nàng. Nếu cũng không khác gì với Asisu như với cô gái sông Nile, chỉ sợ vô pháp cưới nàng làm vợ. Vốn muốn cho nàng một ít áp lực, bức nàng đi vào khuôn khổ. Nào biết, nàng lại trực tiếp uy hiếp muốn xuất binh. Tức nhất là, Asisu chân trước hiện ngang lăm lăm, một bộ không thể xâm phạm, chân sau lại so với con thỏ chạy còn nhanh. Babylon đâu có to đùng, hắn là hoàng đế thế nhưng không thể ngay lập tức tìm thấy nàng. Ragashu có chút hoài nghi, không lẽ vừa đến Babylon, nàng đã suy nghĩ đến chuyện chạy trốn?

Lắc lắc đầu, thật sự nghĩ không ra. Ragashu gọi người đến, gửi thư của Carol đi. Một ngày nay, biên cảnh lại có chút không ổn. Một đám binh lính có trải qua huấn luyện, lại vô duyên vô cớ gây sự lớn với thôn dân. Có người nhốt được những thanh trường kiếm và khôi giáp bị vỡ, mới biết được đó là binh Atsiria

Ragashu lại quăng mạnh vài cái chén. Rõ ràng là do Atsiria Agon tên khốn kia. Thấy bản thân không liên minh với hắn, hắn liền thừa dịp cô gái sông Nile ở Babylon, đánh lên rồi du kích. Đừng nghĩ rằng Ragashu ta là vô dụng, muốn niết liền niết. Ragashu tức giận. Hừ! Vẫn là trước tiên sửa trị cô gái sông Nile đi. Hiện tại, cũng chỉ có nữ nhân này mới khiến hắn thả lỏng được. Việc gì cũng chỉ có thể từng bước một đi

—Phân cách tuyến “ngăn người vài ngày”—

Ở hoàng cung không được vài ngày, chúng ta liền chạy đi. Không thể không khen Hasan, túi dịch dụng của hắn dùng rất tốt. Màu da, tóc giả đầy đủ mọi thứ. May mắn ta bình thường dẫn hắn dốc lòng nghiên cứu, bằng không thì nếu muốn chạy trốn khỏi hoàng cung, sẽ phải tốn rất nhiều tay chân. Để lại một phần đội đặc chủng trong hoàng cung. Chúng ta đã sớm hẹn ở một góc hẻo lánh, đào một cái động, mỗi ngày phái người đưa cơm cho họ

Ragashu muốn khuấy động nước ao, đó cũng là ý muốn của ta. Lúc này, Menfuisu hẳn là đi bình ổn vùng mỏ. Nhận được thư của Carol không muốn về nhà, lấy tính cách của hắn thì khẳng định vừa sợ vừa nghi, đuổi tới Babylon điều tra. Không sao, mặc kệ hắn tới hay không, cũng không liên quan đến kế hoạch của ta

Vài ngày nay, ta nghe được không ít tin tức tốt. Lão bà của Imhotep bị chúng ta thăm dò ra thời gian hẹn hò với tình nhân, lão bà đại thần khác cũng bắt hạnh trứng chiếu. Hai bảo bối con của hắn cũng lộ dấu vết. Lại tiếp tục tra vài ngày, chờ thu thập chứng cứ đầy đủ, chuyện Babylon cũng chấm dứt, là có thể đem chuyện này phao ra hết ra ngoài. Nếu không, cái lão sơn dương Imhotep kia sẽ nương chuyện Carol ở Babylon lâu mà đem nhà mình gièm pha việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Ta muốn khiến hắn sát cổ không sạch. Cứ nghĩ đến cái lão thất phu bộ dáng vô si, trong lòng ta buồn bực liền vô pháp bình ổn

Izumin và ta ngồi lặng lẽ phía trước cửa sổ, khuôn mặt hóa trang ngăm đen. Nhìn thấy mảy của ta nhủ lại, hắn mỉm cười nâng tay, giúp ta thư giãn “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

Izumin vài ngày nay cũng rất vội, vừa đến Babylon đã phải liên hệ với thám tử Hitaito tìm nơi ở thích hợp, rồi phân phó bọn họ tìm tung tích Angon, rồi ra lệnh cho binh lính giả mạo binh lính Atsiria quấy rối các vùng ở Babylon. Chiều này quả thật hoàn hảo, tình thế Babylon mấy ngày nay đột nhiên khản trương lên, các mệnh lệnh đối với vùng biên cảnh cũng càng ngày càng nhiều. Nghĩ đến Ragashu bị tức giận sôi lên, tâm tình của ta cũng tạm thư thái hơn

“Có thám tử vừa hồi báo, nói phát hiện có một nam nhân rất giống Angon, cụt tay, tóc quăn đen, tướng mạo đáng khinh. Asisu, chúng ta có nên đi xem?” Nhìn thấy khoe miệng của ta cười trộm, Izumin đưa ra đề nghị làm cho nàng vui vẻ hơn.

“Đương nhiên muốn!” Ta làm nũng liếc trắng mắt, thật sự là biết rõ còn hỏi a. Gần đây tin tức tốt luôn không ngừng bay tới a. Hasan nói, hắn đã tiếp cận được Carol. Quả nhiên, nàng yêu cầu Hasan đi chuyển dầu đen. Trong hoàng cung Babylon đột nhiên truyền ra tin tức sẽ có nguyệt thực. Không xác định được chính xác nơi phát ra, nhưng toàn bộ Babylon đều vì tin này mà bất an. Tên sợ chết Ragashu mấy ngày nay làm sao dám ngủ ở trong hoàng cung, mỗi ngày hắn đều nhốt mình trong tháp Babel lôi kéo Carol đi theo, rồi làm cái hoàng đế thế thân. Rất nhanh, chỉ còn vài ngày nữa thôi là có thể thấy tháp Babel vĩ đại to lớn kia chìm trong biển lửa

Nói thực ra, phong tục Babylon ta cực kỳ không quen. Ta thường xuyên nhìn thấy có vài phụ nữ đến thần miếu Aphal làm thánh kỹ, cùng vài nam tử xa lạ ái ân. Hơn nữa, không ai cho rằng các nàng đang bán dâm, mà là được coi là thế thân của thần thánh. Lại nhất chính là lưỡng tính thần Aphal Babylon, ta không biết nàng là nam hay nữ, là thánh hay là đấng phụ. Lấy mắt thấy tai nghe xem ra, những phụ nữ kia quan niệm cũng thật hào phóng, có thể so sánh với thời đại Mỹ quốc

Hơn nữa, độ dày tường thành cũng làm chúng ta đau đầu. Nếu cho một chiếc chiến xa lớn 4 ngựa kéo tông vào tường, người đoán sẽ có bao nhiêu xe chóc thùng nổ? Hơn nữa cũng giống tường thành, cứ cách một khoảng là có một tòa thành như thế, có 100 tấm đồng làm cửa thành. Babylon quả nhiên là cường quốc, trên phương diện quân sự thì cách phối hợp, điều khiển rất hợp lý. Trải qua giải thích của Izumin ta mới hiểu được, nguyên lai nó tồn tại không riêng vì phòng ngự quân sự, mà cũng là một cái đê chống đỡ sông nước tràn ra. Ta bắt đầu phiền não chính là sẽ gặp khó khăn lúc thoát khỏi Babylon. Sau lại nghĩ, vấn đề này căn bản không phải tất yếu. Có Carol đứng trước hấp dẫn chú ý của mọi người, ta cũng có thể giống như lần đó ở Hitaito, thông dong rồi đi

Ngồi trong quán rượu, ta uống đồ uống bản địa, điềm điềm, cũng có chút hương vị cồn. Izumin gọi bữa ăn, nhả nhận dùng. Ta nâng má nhìn Izumin trang điểm phác phác bụi, cười đến ngọt ngào. Thế này, có chút cảm giác như đang hẹn hò vậy. Đáng tiếc, thời gian cũng không nhiều. Hôm nay, ta không đề đội đặc chủng và hộ vệ của Izumin đi cùng. Chỉ là xem xét một chút, hẳn là không có chuyện gì ngoài ý muốn. Hơn nữa, Izumin cũng rất giỏi võ

“Mang rượu đến!” Một tiếng nam thô hào phóng vang lên, ta nhìn lại, xem là cái tên nào đánh gãy ta YY. Một khuôn mặt đại hồ tử nam nhân vỗ bàn, giận dữ gào

Thấy không phải là Angon, ta không thú vị quay đầu. Trong quán rượu tửu quỷ xuất hiện rất bình thường. Đang hưởng thụ đồ uống ngọt, một bàn tay to bản thủ duỗi đến hướng ta. Ta hoảng sợ, theo bản năng tránh đi, không ngoài ý muốn thấy bàn tay bản kia bị Izumin tóm trụ

“Người muốn làm gì?” Izumin đề nghị cổ họng, cảnh cáo hắn

“Nàng là vợ người à?” Đại hồ tử nam nhân chẳng những không có thu liễm, ngược lại còn cười đáng khinh “Thần miếu Aphal gần đây thiếu người, nàng phải đi vào thần miếu vài ngày” Nhìn bộ dáng lưu manh của hắn, ta kém chút quăng một cái tát

“Cút!” Izumin rõ ràng tức giận, quanh thân tản ra hơi thở lạnh như băng. Nếu không phải sợ gây chuyện, phỏng chừng đại hồ tử nam nhân đã bị hắn chém thành hai nửa

Đại hồ tử nam nhân có chút kinh ngạc, chưa từng có người cự tuyệt đến thần miếu Aphal. Có tiền, được hưởng thụ. Vừa rồi khi hắn nhìn thấy nữ nhân này quay đầu, mới phát hiện gặp may mắn. Nguyên lai ngũ quan của nàng cực kỳ nghiêm lệ, chính là bị làn da màu đen che đi không ít điểm lệ. Đang định tìm cái cơ đem nàng đi thần miếu. Nào biết còn có tên nam nhân nguy hiểm kia cản đường

Hắn vẻ mặt đáng khinh nhìn Izumin từ trên xuống dưới “Chẳng lẽ người chưa bao giờ đến thần miếu Aphal hưởng chúc phúc?” Nghe được cái tên Aphal, Izumin nổi giận. Hắn cảnh giác đánh giá xung quanh, phát hiện trong một góc không biết lúc nào xuất hiện vài nam nhân che mặt lén lút. Thám tử trong quán rượu hướng hắn bí mật ra thủ thế. Izumin đảo qua, phát hiện quả nhiên là Angon

Theo ánh mắt hắn, ta cũng nhìn đi qua. Đáng giận, Angon sao lại xuất hiện đúng lúc này. Thế này, không thể trực tiếp đánh đại hồ tử chết tiệt này. Đang phân vân, đột nhiên thấy Izumin cười. Ta mủn to hai mắt, không nhìn lầm đấy chứ, sao Izumin lại cười “ngọt” với tên đại hồ tử kia?

Đại hồ tử nam nhân cũng bị Izumin đột nhiên nở rộ tươi cười hấp dẫn. Hắn chỉ vào Izumin nói có chút lắp bắp “Người... người bộ dạng cũng tốt, đẹp quá”

Izumin tới gần hắn. “Thần miếu ta đương nhiên sẽ đi, hơn nữa, ta còn...” Có ý dừng một chút, Izumin lôi kéo đại hồ tử đi ra ngoài “Ta còn đi vài ngày a!” Đại hồ tử bị Izumin mê hoặc, Izumin cũng kéo cả ta ra ngoài cửa, nhanh rời khỏi quán

Mang tên đại hồ tử đang mơ mơ màng màng đi đến một góc nhỏ, nhìn không thấy quán rượu. Izumin đột nhiên xoay người một quyền đánh mạnh vào bụng hắn. Đại hồ tử đau đến khom lưng, Izumin thuận thế một cước đá lên, khiến thân thể cao lớn của đại hồ tử văng mạnh vào tường. Không đợi hắn phản ứng lại, Izumin lại xông lên, đánh lại đá, đánh đến mức đại hồ tử lăn như cái hồ lô

Chưa bao giờ thấy Izumin động thủ đánh người, ta cầm tóc đứng một bên. Nam nhân này quả thật nên đánh, dám hại Izumin phải dùng đến mỹ nhân kế. Nhìn hắn quyền cước đầy lực mạnh, là ta biết trong bụng nam nhân cao ngạo này ghen đầy hỏa. Đại trượng phu a, co được dẫn được. Mê muội nhìn Izumin đánh đấm, ta đặc ý nghĩ, quả nhiên là nam nhân của ta, ngay cả đánh người cũng đẹp trai như thế

Nhét tên chết tiệt vào thùng rác, Izumin vừa quay đầu lại liền thấy Asisu mắt đầy sao đứng đó. Đại hồ tử sớm bị hấn đánh ngất, hà giận cũng xong. Nhìn Asisu kinh ngạc, Izumin mới biết bản thân có chút quá khích, khuôn mặt hóa trang đen có chút nóng lên “Khụ, khụ, Asisu, chúng ta trở về đi”

Vậy là xong? Ta còn chưa trở về từ thế giới hào sắc, Izumin liền kéo tay ta hướng phòng ở tạm thời. “Angon quả nhiên xuất hiện. Chúng ta về nhà lập kế hoạch tiếp theo” Nhìn Izumin, ta đột nhiên nhớ tới còn có chuyện chưa làm. Vì thế thoát tay hấn, hung hăng đập mấy cái vãi tên đại hồ tử kia, người dám chiếm tiện nghi của ta, dám làm Izumin phải dùng mỹ nhân kế. Ta cũng chưa hưởng thụ qua đâu. Đã thỏa mãn xong, ta chạy về, khiến tay Izumin vui vẻ trở về

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Babylon rực lửa

(Tháp Babel)

“Mặt trăng bị che khuất!”

“Mặt trăng bắt đầu bị che khuất!”

Một trận xôn xao bùng nổ. Izumin lấy áo choàng che tốt bản thân, nhìn ra ngoài phòng ốc

“Nếu bị ánh trăng chiếu vào sẽ gặp tai họa! Đóng tất cả các cửa lại! Không được để ánh trăng chiếu vào!”

Thật sự không hiểu nổi tại sao người cổ đại phương tây lại sợ hãi nguyệt thực. Ta đứng ở cửa sổ, nơi có ánh trăng chiếu vào, thật đẹp. Cho dù thành Babylon ban đêm có rất nhiều cây đuốc chiếu sáng rọi, nhưng mặt trăng vẫn là vật chiếu sáng nhất. Nhìn mặt trăng sáng tỏ bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị che mất. Ta xúc động thật sâu trước thiên nhiên thần kỳ

Mặt trăng tròn dần dần bị ăn. Điều này không khỏi làm ta nhớ tới cái ngày nguyệt thực ở thế kỷ 21. Lúc đó, mọi người mang hết khả năng, không phải là mất kính che quang, thì là mưa thủy tinh che hàn điện lấy dùng, còn có kính X ánh sáng máy tăng, đeo lên mắt để thưởng thức nguyệt thực. Ngày đó khi nguyệt thực kết thúc, đèn ngã tư đường đột nhiên toàn bộ sáng lên. Trong nháy mắt, phảng phất như lòng cũng ấm áp theo. Bầu trời xinh đẹp giống như cái nhẵn vậy. Ta vốn không có nhiều tế bào lãng mạn, nhưng lúc đó chúng nó hầu như đổ dồn ra. Áo tưởng, nếu như lúc đó có nam nhân đẹp trai lãnh khốc mà hướng ta cầu hôn, thì tốt biết bao nhiêu. Ngay lúc đó ta, nghĩ đến ý nghĩ không thực tế kia, cảm thấy có chút chua xót. Bản thân đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, nam nhân anh tuấn có tiền lại biết săn sóc đều đã thành chồng người khác mất rồi

Khiến ta nằm mơ cũng không nghĩ tới đó là ta xuyên qua. Đáng tiếc ta lại thành nữ xứng, mang mệnh của vật hi sinh, giã giũa với vận mệnh, một lòng thầm nghĩ tham sống sợ chết. Không dám muốn như người ta xuyên qua, vui vẻ bất quá. Chỉ thầm muốn an ổn vượt qua cửa ải khó khăn, nghĩ nếu không thể gả người, thì làm cái trạch nữ quá cả đời, dè dặt cẩn trọng đi qua từng bước tính từng bước. Đáng tiếc không như mong muốn, nếu ta đã không giống Asisu chân chính, thì vận mệnh cũng sẽ theo đó mà thay đổi, có thể tốt hơn, nhưng cũng có thể tệ hơn Asisu nhiều

Nhìn ánh trăng dần bị che khuất hết, ta càng nhìn càng nhập thần. Nhật thực quả nhiên không giống nguyệt thực. Mặt trời quá mức chói mắt, làm cho người ta sợ hãi bản thân sẽ bị thương. Nhưng ánh trăng lại nhu hòa người ta, làm cho người ta nhìn không được thô lộ với nó hết thấy. Vươn hai tay, ta như đang cảm lấy ánh trăng đang càng ngày càng yếu dần, lại thấy may mắn có thể ở thời đại này được nhìn thấy cảnh sắc kinh diễm như thế

Một lực đạo kéo ta về phía sau, một cái áo choàng che kín ta. Tiếng Izumin lo lắng lại tức giận vang lên “Nàng không biết ánh trăng là điềm xấu sao? Sao lại còn ra ngoài? Không cẩn thận như thế?”

Ta luống cuống tay chân lộ ra hai mắt và mũi ra ngoài áo choàng, hít lấy mấy hơi thở sâu. Trong mắt Izumin có một chút tức giận, nhìn thấy động tác của ta, liền kéo áo choàng xuống thấp một chút “Thật không biết trước kia nàng làm thế nào để sinh tồn? Nhìn như khôn khéo, nhưng kỳ thực lại hồ đồ” Ta làm nũng trong lòng hấn, dùng sức cọ cọ. Đúng vậy, ta cũng không biết trước kia làm thế nào mà sống được. Quá ngây thơ rồi, cứ cho rằng bản thân biết rõ tình tiết trong tác phẩm, nên cứ hồ nháo không thôi. Nhìn thấy Izumin bảo vệ ta cẩn thận như vậy, trong lòng ta vô cùng ngọt ngào. Kỳ thực, vô luận ta bề ngoài cường thế đến mức nào đi nữa, nhưng bên trong nội tâm, ta vĩnh viễn chỉ muốn làm một tiểu cô nương

Nhìn thấy ta giống như con mèo nhỏ ở trong ngực cọ đến cọ đi, trong ánh mắt Izumin dâng lên một tia tình ý. Cô bé hai mặt hai tính cách này, thật sự là không có biện pháp mặt giận với nàng. Ôm chặt Asisu vào trong ngực, Izumin hung hăng hôn xuống, thẳng đến khi nàng thở hôn hển, hai má đỏ bừng mới buông ra. Nhìn Asisu hiện ra vẻ diễm lệ bất đồng trước kia, dự vọng độc chiếm trong Izumin lại càng mạnh. Lúc trước thấy nàng nhàm chán, muốn mang nàng đi xem Angon, nàng lại mang tới một tên sắc lang. Về sau, hấn có nên nhốt nàng vào hậu cung, không để cho ai thấy, miễn cho một đám sắc luôn mơ ước sắc đẹp của nàng

Tránh đi ánh trăng, Izumin kéo Asisu ngồi trên ghế dài, để nàng có thể kéo tóc hấn rồi chơi thanh chủ tử bên trong “Hasan phối hợp với mọi người đã mang được dầu đen vào. Sau khi thi vệ của nàng phóng hỏa hoàng cung, thám tử của ta sẽ trợ giúp họ trốn hấn là không gặp vấn đề gì. Sau đó, chúng ta có nên tung tin Angon đã chuẩn em vào hoàng cung Babylon?”

Ta ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn một cái “Người không phải đã an bài hết rồi sao? Ta nghe lời người”

Izumin vô cùng thân thiết dụi dụi đầu ta “Ta phát hiện, từ khi chúng ta chính thức cùng một chỗ, nàng liền không muốn động não” Nhìn bộ dáng ý lại vào hân của Asisu, trong lòng Izumin kỳ thực rất vui sướng. Một nữ nhân cường thế như nàng lại có mặt đáng yêu này, thật sự khiến hân kinh ngạc. Vốn nghĩ rằng, cùng Asisu ở chung, sẽ tranh cãi không ngừng. Nào biết, nàng cũng là một nữ nhân rất biết chú ý mặt mũi nam nhân. Menfuisu quả nhiên là ngu ngốc, một nữ nhân ưu tú như vậy, thế mà lại dễ dàng vượt khỏi tay. May mắn là ta bắt được nàng. Izumin ôm thân thể mềm mại chặt hơn nữa. Asisu, ta nhất định sẽ không thể nàng rời ta mà đi

Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi. Binh Ai Cập đã thừa dịp loạn mà trà trộn được vào trong tháp. Trong thành Babylon truyền đến tin tức Atsiria phái binh tấn công. Thành vốn đã hỗn loạn giờ lại càng thêm hỗn loạn. Dân chúng kêu cha gọi mẹ chạy loạn tới nơi an toàn, bên này truyền đến tin tức có người bị ánh trắng chiếu mà bỏ mình, bên kia thì vô số hỏa tiễn bắn tới bắn lên trời. Trong thành, hỏa hoạn liên miên không dứt

Quân lính thành Babylon khi thấy biến cố bất ngờ xảy ra, thì ngay cả tướng quân, đại thần cũng tránh ở chỗ an toàn, mệnh lệnh chỉ huy thì chậm trễ. Phòng ngự của Babylon lúc này đã hoàn toàn tê liệt. Ta lệnh cho đội đặc chủng trong hoàng cung những thám tử của Izumin mang số dầu mỡ chuyển lên đình, chỉ cần một mũi tên mang lửa bắn vào là bùng nổ, tuy vốn không muốn đã thương người, tận lực bắn lên nóc nhà, nhưng vẫn có người bị trúng tên mà cháy. Bọn họ khóc hô lẫn lộn trên đất, những người xung quang thúc thủ vô sách tuyệt vọng gào to. Ta có chút không đành lòng, vùi đầu vào lòng Izumin, Tuy là ta bày ra, nhưng khi nhìn đến dân chúng vô tội bị chết, ta vẫn là nhìn không được

Izumin ôm chặt ta hơn, an ủi ta “Đừng lo lắng, Asisu, chúng ta sẽ cố hết sức đem thương tổn đến mức thấp nhất”

“Ta thật sự không muốn làm những người vô tội đó bị thương” Ta rầu rĩ nói. Không muốn Ragashu yên ổn là ý muốn của ta, nhưng lại liên lụy đến dân chúng, ta thật sự không đành lòng. Tuy bây giờ có chút mèo khóc chuột già từ bi, nhưng vẫn là nhìn không được khổ sở. Nhớ ngày đó ở thế kỷ 21, ta ngay cả gà cũng không dám giết, bây giờ lại làm ra chuyện lớn như thế.

“Nàng nha! Luôn nhân từ nương tay” Izumin hơi thở dài. Người thành đạt, quá khứ và tương lai, người nào không nhiễm máu tươi. Asisu thật sự là một người kỳ tích, là một nữ vương nhưng vẫn giữ được một tâm mềm mại, thật sự là khó có được. Hân có chút lo lắng, xem tình cảnh trước mắt, xung đột với Ai Cập là điều khó tránh khỏi. Đến lúc đó, khi nàng đứng bên cạnh hân, chắc chắn sẽ bị tổn thương. Izumin nhu tình vô hạn, nếu Asisu không thể chịu được sự thương tổn đó, thì hãy để hân gánh cho nàng. Bảo vệ nữ nhân của mình, là chức trách của nam nhân

Một thanh âm ở trong đám người vang lên, “Hoàng đế Atsiria đã mai phục tại quán rượu Rừng Rậm, đội quân Atsiria lập tức sẽ tấn công lại đây.”

Mọi người cả kinh, đột nhiên oanh một tiếng sôi trào.”Không thể nào! Cha đứa nhỏ hân cha, chúng ta mau mang hành lễ tìm cái nơi an toàn trốn!”

“Mẹ đứa nhỏ, chạy nhanh về nhà mang đồ đáng giá! Chúng ta phải chạy trốn!”

Khi ở mọi người hoảng loạn không chịu nổi, mui mấy cái thanh âm vang lên từ các nơi “Cứu mạng! Cứu mạng! Hoàng đế Anogn giết người!”

Mấy chục mũi tên từ nhiều phía đột nhiên bắn vào đám người, trên đất một đồng dầu thối chảy lan tràn bị người dẫm đạp lên. Có hỏa tiễn dẫn đường, dầu đen đột nhiên bùng lên những ngọn hỏa diễm lớn, dập kiêu gì cũng vô dụng.

Angon mặc danh kỳ diệu phát hiện, bản thân bỗng nhiên bị một đám thi dân cả người cháy rách tung toé vây lấy. Mọi người phần nộ ào ào ném ra gạch trong tay, ném cả búa, hô muốn giết hân. Bọn thị vệ lại không ngăn được.

Lúc Babylon đột nhiên xôn xao, hân liền trốn ở trong phòng không đi ra ngoài. Bên ngoài có nguyệt thực, rất không an toàn. Cho đến khi nghe được có người hét lên tên của hân và nơi hân trốn, Angon bấy giờ mới phát hiện, thì ra hành tung của mình sớm đã có kẻ phát hiện ra. Hân và thân tín đang muốn thoát ra bên ngoài, chạy trốn đến một nơi an toàn, lại phát hiện cửa phòng thế nào cũng mở không ra. Angon giận dữ, vọt tới cửa sổ vừa định nhảy ra, bên ngoài lại phóng tới mấy mũi tên dài, khiến hân bị dọa rút trở về. Thật vất vả tránh được vũ tiễn, thì dân lại vây quanh hân.

Mất thấy tình huống nguy cấp, Angon trong mắt hiện lên sát khí. Hân quay đầu một kiếm chém đứt cánh tay của một thị vệ thân tín, phân phó những người khác băng bỏ nhanh chóng, rồi dưới sự bảo vệ của những thị vệ còn lại chạy ra ngoài. Tên thị vệ thân tín bị chặt tay máu chảy không ngừng, hỗn loạn bị Angon đỡ lấy, nghiêng ngã chao đảo cùng xông ra ngoài.

Trước đó hân đã lệnh cho hộ vệ phá cửa lớn, sau khi xông ra, Angon nhìn thấy ở cửa chất đồng vại cái ngăn tù, tức giận đến sắp phát điên. Từ lúc nào mà hân lại bị người ta coi như con ba ba ném vào chảo. Giận nhất chính là, đến bây giờ, hân còn không biết rốt cuộc là ai âm toán hân. Tin tức hân đến Babylon được giữ rất kín, rốt cuộc là kẻ nào tiết lộ ra ngoài.

Angon tuy vô cùng phần nộ, nhưng vẫn có lý trí. Hân cố kiềm nén cơn giận, kéo lên tên thị vệ thân tín vọt tới cạnh cửa, “Hoàng đế Angon ở trong này, mọi người mau tới bắt lấy hân.” Ném tên thân tín kia ra bên ngoài, hân thuận thế trà trộn vào trong đám người. Những tên thị vệ khác mất thấy chủ tử chạy, liền đuổi theo sau hân mà chạy. Bọn thị vệ nhìn đồng đội đau đến quay cuồng trên mặt đất, trong mắt đều hiện lên một tia hận ý. Nếu bản thân lúc ấy đứng gần một hoàng đế một chút nữa thôi, thì chỉ sợ bị làm thế thân chính là bản thân. Angon, người quả thật không phải một chủ tử tốt.

Hoàng cung hỏa hoạn cũng bắt đầu, mọi người hoảng sợ phát hiện, rất nhiều nơi đột nhiên nổi lên đại hỏa, liền ngay cả phòng nghị sự cũng bị châm. Lạ nhất chính là, trên đất không biết lúc nào xuất hiện một đồng nước đen dính, chạm đến lửa liền rất khó dập tắt. Mọi người vội vàng mang thùng nước, bắt đầu cứu hỏa. Nhưng những mũi tên lửa không ngừng phóng tới, đợi cho đến khi thủ vệ đuổi tới nơi bắn ra, thì lại không phát hiện thấy người nào. Làm sao bây giờ? Không ai chỉ huy, tất cả mọi người lộn xộn thành một đoàn, cứu hỏa tiếp tục cứu hỏa, tìm người tiếp tục tìm người, khóc kêu tiếp tục khóc kêu, lại có kẻ nhân cơ hội vơ vét của cải, tìm thứ đáng giá nhét vào trong người

Phương xa truyền đến một tiếng nổ mạnh lớn, bầu trời đột nhiên sáng bừng. Mọi người toàn bộ đại ra ở tại chỗ, khiếp sợ nhìn nơi phát ra địa chấn. Tháp Babel cháy!. Lửa lớn hùng hục cuộn với ánh trắng âm ảm chiếu sáng cả Babylon như ban ngày, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy mặt đối phương

trắng bệch không có huyết sắc

“Cứu mạng! Đây là thần phạt! Hoàng đế Ragashu muốn hại sông Nile nữ nhi, khiến thần tức giận!” Một thanh âm gào lớn đột nhiên truyền đến. Mọi người chấn động, thân thể run run, cơ hồ đứng không nổi. Ngay cả những người kiên cường nhất cũng đã rơi lệ đầy mặt. Đúng vậy, đây là thần phạt. Nếu không phải hoàng đế của mình muốn hại sông Nile nữ nhi, toàn thành Babylon làm sao có thể chìm trong biển lửa.

“Đây là thần phạt!” Mọi người không khỏi quỳ xuống về phía tháp Babel. Mọi người thành kính quỳ lạy, tay không ngừng lạy, một lòng muốn khẩn cầu trời xanh bình ôn lửa giận.

“Xin thần! Xin ngài bớt giận!” Vô luận là thị vệ hay tôi tớ, mọi người một lần lại một lần cầu nguyện.

Đột nhiên, lại một thanh âm vang lên. “Chạy mau! Nơi này đã là nơi thần phạt, chúng ta sẽ bị tan xương nát thịt!” Ngay khi thanh âm biến mất, một tiếng la thê thảm tê tâm liệt phế vang lên, trong hoàng cung mọi người người nhìn ta ta nhìn người, chần chờ trong mắt biến thành kiên định. Đúng vậy! Nơi thần phạt sao có thể ở, chúng ta phải về nhà, chúng ta muốn gặp người thân, chúng ta cũng cần sự an toàn. Mọi người giống như cùng thống nhất, cùng lúc chạy ra cửa lớn hoàng cung. Trong lúc nhất thời, cửa cung bị chèn ép, chặt như nêm cối.

Tiểu Kail cùng Cindy thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn vài tiếng hô to và tiếng kêu thảm thiết vang tới kịp, dọa mọi người chạy, phóng hỏa sẽ càng dễ dàng. Rất nhanh Ragashu sẽ phản ứng lại, lúc đó, mọi người nếu muốn trốn sẽ gặp khó khăn.

Ta và Izumin vui sướng nhìn hoàng cung đầy lửa, tháp Babel thì biến thành một cây đuốc khổng lồ. “Izumin, xinh đẹp không?” Tâm đồng tình của ta khi nhìn thấy tòa tháp kia bị châm, biến mất không thấy. Bên trong trừ bỏ Carol và Omri với một đội nhỏ người ngựa, thì cơ hồ không tạo thương tổn cho người nào. Về phần kiến trúc cổ bị hủy, ta thật ra thì một chút cảm giác cũng không có. Chỉ cần nghĩ đến Ragashu lại phải tiêu phí vô số nhân lực và vật lực xây tháp lần nữa, ta lại thấy vui vẻ không ngừng. Cuối cùng, cũng báo được thù, Ragashu, người xứng đáng!

Mất sắc nhìn thị vệ của Asisu chạy trở về, Izumin trong lòng cũng đầy vui vẻ cùng khiếp sợ. Tháp Babel quả nhiên bị cô gái sông Nile thiêu, Babylon cũng bị vài người bọn họ biến thành đại loạn. Đếm cả thị vệ của Izumin hẳn thì tổng cộng không đến 100 người ngựa, nhưng vẫn có thể đem thủ đô Babylon thành nơi người ngã ngựa đổ. Asisu thế nhưng có thể nắm chắc chuẩn xác thời gian tốt như thế, băng vào binh lực ít ỏi, đạt được thắng lợi lớn. Thiên phú quân sự của nàng thật cao. Xem ra, nữ tử trân quý này không thích hợp ở trong cung điện. Nàng thích hợp cùng ta cùng nhau rong ruổi thiên địa hơn. Izumin nhìn về mặt hưng phấn của Asisu đang nghênh đón đội đặc chủng, trong mắt hân hạnh lên quang mang yêu thương.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Coi như thuận lợi thoát đi

Bầu trời Babylon một màu đỏ lửa khiến thành đều sáng rực. Nhiệt lượng kinh khủng tỏa ra khắp nơi, trong hỏa diễm sáng ngời có thể nhìn thấy tháp Babel đang dần dần sụp xuống. Nhìn một mảnh toàn bộ rực lửa, môi Ragashu run run không ngừng. Hắn rút ra một thanh trường kiếm, rít gào “Cô gái Sông Nile, ngươi đừng mơ tưởng chạy thoát! Giết hết Ai Cập binh! Bắt sống cô gái sông Nile!” Ragashu bị tức giận mất đi lý trí cho rằng tất cả đều do Carol bày ra, hắn hận nghiền răng nghiền lợi. Ai nói nữ nhân này dễ đối phó! Ai Cập không có một ai là kẻ dễ bắt nạt. Lúc trước khi cảm thấy không đúng, liền lập tức phái Omri đi vào trong tháp giám thị cô gái sông Nile, nào biết bây giờ tháp Babel bị biến thành một ngọn lửa khổng lồ, làm sao có thể nhìn thấy bóng dáng cô ả

Nghĩ đến Omri, Ragashu như muốn nổi điên. Một cánh tay đắc lực lại bị cô gái sông Nile biến thành kẻ dữ nhiều lành ít, sao có thể khiến hắn không hận.”Đuổi theo! Cô gái sông Nile được binh lính Ai Cập hộ tống, theo sông Yufutaret đào tẩu!” Hắn mang theo binh lính cấp tốc đuổi theo dấu vết Carol để lại.

“Hoàng đế! Trong thành phát hiện tung tích hoàng đế Angon!” Một tướng quân báo lại.

Ragashu cảm thấy da đầu run lên, Angon chạy tới xem nào nhiệt? “Các người làm thế nào mà phát hiện? Có bắt được người của hắn không?”

”Hình như là đám thị dân phát hiện. Bọn họ tự phát vây công Angon, giờ hắn đang trà trộn vào trong đám người, tìm không ra. Nhưng thần tin, hắn nhất định vẫn còn ở trong thành.” Tướng quân bình tĩnh phân tích.

Ragashu nhìn phía xa truyền đến động tĩnh của binh Ai Cập càng ngày càng nhỏ, hắn không kịp nghĩ rõ ràng, liền phân phó tướng quân về trong thành vây diệt Angon, còn hắn vẫn đuổi theo cô gái sông Nile. Chỉ cần nữ nhân này còn ở trong tay hắn, thì không phải sợ quốc gia kia

Thật vất vả thông qua đường nước ngầm trốn thoát khỏi tháp, Carol phát hiện nàng bị Ragashu đuổi theo. Unasu cùng những người khác cũng lo lắng gấp gáp. Nàng chỉ có chút binh lực, làm sao có thể ngăn cản được Ragashu đang trở nên điên cuồng. Nghĩ đến nam nhân đáng sợ kia, Carol cả người phát run.

Ruka ngẩng đầu nhìn trời, lập tức sẽ trời đã sáng. Trong lòng hắn thầm nghĩ, không biết hoàng tử bên kia có gặp nguy hiểm không. Nhìn Babylon giống như kẻ hoạch đã bàn, cháy xung quanh thành, trong lòng hắn âm thầm bội phục. Tuy kế hoạch không đủ chu toàn, nhưng lại có thể thuận lợi đến thế. Nữ hoàng Asisu danh xứng với thực.

Trong bóng đêm tận lực giảm bớt thanh âm, binh lính Ai Cập nhanh chóng chèo thuyền. Cò lau từng, mọi người kinh hi phát hiện phía trước có một vùng cò lau lớn. Không chút do dự, tất cả mọi người tiến vào. Ước chừng 10 phút sau, Ragashu liền đuổi tới nơi.

So với binh Ai Cập chèo thuyền nhỏ, Ragashu lại mang thuyền gỗ, hiển nhiên tốc độ mau hơn. Rất nhanh đã có thể nghe được tiếng rống giận của hắn.

“Mau! Còn chưa phát hiện ra bóng dáng khả nghi sao? Chắc chắn chúng chưa trốn được xa, các ngươi nhanh chia làm hai đội, tìm dọc bờ sông, chú ý đám cò lau từng!” Trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, mày Ragashu gắt gao nhấn lại, “Đốt lửa lớn vào! Cần thận tìm! Không được bỏ qua một dấu vết nhỏ! Không được để lọt bất cứ tên Ai Cập nào!

Ragashu không kịp mặc quần áo hoàn chỉnh, ngực xích lõa cứ như vậy lộ ra. Nếu Ai Cập tấn công, Ragashu kỳ thực lại không quá lo lắng. Nhưng bị một con nhóc như cô gái sông Nile bài bỏ, khiến lòng tự trọng của hắn bị chịu đã kích lớn. Tuyệt không thể tha cho ngươi! Cô gái sông Nile! Ngươi mà tưởng chạy thoát! Hắn siết chặt thanh kiếm dài trong tay, hận không thể lập tức băm vằm Carol.

Tránh trong cò lau từng, Hasan và mọi người lo lắng không thôi. Quả nhiên bị đuổi theo, nếu bị phát hiện, thì trừ bỏ cô gái sông Nile, những người khác một người cũng đừng hòng sống sót.

Binh lính Ai Cập và đầu lĩnh đội trưởng Neketo trong mắt bắn ra sự kiên định, vô luận thế nào, thì cũng phải hộ tống an toàn cô gái sông Nile về Ai Cập. Một nhóm người lén tách đội, bọn họ sử dụng phương pháp đánh lạc hướng. Unasu và Ruka liếc nhau, nhẹ nhàng vào trong sông, cẩn thận đem Carol đang nằm sắp phục ở trên thuyền lên bờ.

Tầm mắt Ragashu quả nhiên bị đám binh lính đánh lạc hướng kia dẫn đi rồi. Tiếng gầm của hắn vang lên trong trời đêm, trong lúc nhất thời, tiếng nước bị động lớn. Tất cả cây đuốc đều hướng tới phía đó.

Trời cũng sắp sáng. Tướng quân Neketo nói cho Carol, nhất định phải chạy trốn tới biên cương. Nơi đó là nơi quân đội Ai Cập đóng quân. Chỉ cần đi qua thảo nguyên, qua cánh rừng bên phải, là tới lãnh thổ một quốc gia trung lập. Hasan thì thảo tự nói, nếu trước hừng đông mà chạy trốn được vào trong rừng rậm thì mọi người còn có một đường sinh cơ. Nhưng là, hắn nhìn lại phía sau. Ragashu đã giết chết đội binh lính Ai Cập đã thoát ly kia, cũng phát hiện ra bọn họ lên bờ. Dấu chân ướt sũng cũng làm bại lộ phương hướng bọn họ trốn. Không có kì binh, mọi người rất có thể sẽ chết.

Neketo chia số binh lính còn lại mỗi ba người một đội nhỏ, phân tán hòng nhiễu loạn sự chú ý của lính Babylon. Không ai phản đối, mọi người quỳ xuống, hôn giã váy Carol, rồi xông ra chịu chết. Chiến thuật này rất thành công. Một phần lớn binh lính Babylon bị đánh lạc hướng.

Thấy mọi người vì nàng mà chịu chết, Carol vừa kích động lại cảm động. Unasu một phen ôm lấy Carol đang vô lực, cùng Neketo chạy. Carol như vừa bừng tỉnh, đột nhiên kích động hô to: “Không cần, dừng tay, các ngươi trở về! Ta không muốn mọi người vì ta mà chịu chết.” Ruka và Hasan nhìn nhau, âm thầm lắc đầu. Cô gái sông Nile này, sao lại hồ to khi đang chạy trốn cơ chứ?

Unasu nhanh chóng che lại miệng của nàng, gấp gấp nhỏ giọng nhắc nhở, “Carol, nhỏ tiếng chút, nếu không sẽ bị hoàng đế Ragashu phát hiện.” Carol chẳng những không chịu, liều mạng lắc đầu, tiếng phản đối lại càng ngày càng lớn: “Không, không, không thể dùng sinh mệnh binh lính bảo vệ sinh mệnh của ta, nếu như phải chết, thì mọi người cùng chết!” Hasan có chút vô lực, càng không cho nàng làm gì, nàng lại càng muốn làm. Ngươi cũng không ngăn lại, ngươi sẽ bị giết sao? Cuối cùng thì người bỏ mạng vĩnh viễn là chúng ta. Thật không rõ, nàng làm sao có thể ngu xuẩn như thế. Lần trước chạy ra Hitaito cũng là như vậy, lần này muốn từ Babylon chạy thoát, lại vẫn là như thế.

Ruka gắt gao nắm chặt nắm đấm, nếu nơi này không phải có rất nhiều lính Ai Cập, hắn hận không thể một quyền đánh nàng bất tỉnh, miễn cho chỉ biết cản trở. Nhưng hắn nhìn sắc mặt những người xung quanh, chỉ có thể phần nộ buông tha ý muốn này. các binh lính Ai Cập còn lại, bao gồm cả Unasu mang vẻ mặt cảm động. Anh em tiểu bạch này chắc chắn cũng không thể cho bọn họ nổi bạo với hành vi ngu ngốc của Carol

Quả nhiên, Ragashu nghe được tiếng Carol. Hắn chỉ huy quân đội nhắm hướng này. Nguy hiểm lửa sém lông mày!

“Hasan, trừ bỏ rừng rậm, không còn đường nào có thể đi sao?” Carol gọi trở về số binh lính kia, “Ngươi là thương nhân lữ hành, đối với địa lý vùng này chắc rất quen thuộc đi? Sườn sơn tây không thể đi sao?”

Hasan vẻ mặt xám lại, “Đến nơi này đã không còn đường. Sườn sơn tây là sa mạc quý. Đó là mảnh đất chết. Người vô ý lạc đường vào, chưa có ai còn sống đi ra. Ngay cả chúng ta lữ hành thương nhân, cũng không dám đi vào.” Làm sao bây giờ? Hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mất thấy phía sau truy binh càng ngày càng gần, ngay cả mặt bọn chúng cũng có thể thấy rõ. Quay đầu nhìn trời, mặt trời lập tức sẽ mọc lên. Carol khẽ cắn môi, nhất quyết, so với bị bắt lại, còn không bằng chạy vào sa mạc quý!

Chợt nghe được Carol quyết định, tất cả mọi người sững sờ. Đi vào đó hắn sẽ chết, chưa từng có nghe nói qua có người còn sống đi ra. Hai ý nghĩ hoàn toàn bất đồng ở hai người xuất hiện. Một bên là Unasu – người đứng đầu binh lính Ai Cập, bởi vì cảm động với tâm ý của Carol nguyện ý cùng bọn họ cùng chết, hận không thể thế nguyện trung thành; Ruka lại cùng Hasan cực kỳ bất đắc dĩ. Bệ hạ Asisu nói, hết thấy nghe sông Nile nữ nhi, vô luận như thế nào, bọn họ cũng chỉ có thể làm theo. Nghĩ đến lúc trước, Carol vô duyên cớ vô cớ hy sinh nhiều binh lính Ai Cập đánh lạc hướng như vậy, buông tha nhiều cơ hội trốn thoát, giờ lại ra quyết định này. Hai người đều hận nghiêng rằng nghiêng lợi. Xem bề ngoài, thì cô gái sông Nile trọng tình trọng nghĩa, nhưng trên thực tế, nàng lại là tên ngu ngốc không rõ đầu rõ đuôi

Ngay tại khi binh lính Babylon hô to phát hiện ra cô gái sông Nile, thì binh lính Ai Cập lấy Carol đi đầu, toàn bộ cũng không quay đầu lại vọt vào sa mạc quý.

Ở trong thành, ta cùng với Izumin cũng không trong thoải mái. Nguyên tưởng rằng, cột tội danh lên thân Angon, chúng ta liền có thể thoải mái đi khỏi Babylon. Nào biết, nam nhân đáng khinh kia so với tưởng tượng còn giảo hoạt hơn. Khi Angon phản ứng có người ám toán sau, thế nhưng không chạy ra khỏi thành, mà là chui vào trong đám cư dân. Không chỉ có như thế, hắn còn mệnh lệnh một vài thám tử Arsiria bí mật điều tra, chặn cửa thành.

Tuy rằng quân lính Babylon ở trong thành bị Ragashu phân tán, nhưng binh lực chúng ta quá thiếu, cứng đối cứng không có lợi. Ta cùng với Izumin chỉ có thể tạm thời ở lại hoàng thành Babylon, nhìn Angon bị đuổi đông chạy tây chạy giống như cầu bị rơi xuống nước vậy.

Trời đã sáng. Mặt trời chói mắt mọc lên. Babylon một đêm hỗn loạn rốt cục đã xong. Một cổ thôi vị phiêu tán trong thành, dân chúng bị thương vẫn như cũ không ngừng quanh quẩn trong đám hỗn độn. Tháp Babel còn chưa cháy hết, vẫn như cũ cuộn cuộn khói đặc. Trong thành, mọi người đồng tâm hiệp lực dập tắt lửa tàn.

Mọi người mặt bị thương, chết lặng thu thập tàn cục. Mặc kệ ngày hôm qua có tổn thất mất mát lớn đến thế nào, thì ngày mai vẫn như cũ phải tiếp tục cuộc sống. Là đầu sỏ, ta áy náy vô cùng. Nghĩ muốn chạy ra ngoài hỗ trợ, lại bị Izumin kéo lại. "Nàng lúc này đi hỗ trợ, chuyện cũng không khá hơn."

"Ta biết" Mê mang nhìn Izumin, chân tay ta luống cuống đứng tại chỗ, nhìn bên ngoài dân chúng về mặt bụi mù, đầy người khói đen. Đều đã thiêu hủy hết nhà bọn họ rồi, nếu ta đi hỗ trợ, ít ra cũng khiến bản thân dễ chịu một chút.

Ôm chặt lấy ta, Izumin nhẹ giọng an ủi: "Không nên suy nghĩ nhiều quá. Cho dù hôm nay nàng không thiêu Babylon, thì lấy dã tâm của Ragashu, cũng sẽ có một ngày khiến Ai Cập không thể an bình. So với đề dân chúng của mình chịu khổ, còn không bằng đem tổn thất thương hại đẩy cho dân chúng quốc gia khác. Chúng ta tuy rằng có địa vị cao, nhưng năng lực vẫn hữu hạn. Điều có thể làm là bảo hộ thân dân của mình, bằng năng lực của mình làm cho bọn họ an cư lạc nghiệp. Còn lại, chúng ta chỉ có thể bất lực."

Hốc mắt đã ươn ướt, Izumin, kỳ thực những gì người nói ta đều biết. Nhưng ta vẫn cảm thấy khó chịu. Nhiều người mất đi thân nhân như vậy, chỉ vì một cái mệnh lệnh của ta. Trước kia, luôn thỏa mãn người khác coi thường sinh mệnh mà đạt mục đích riêng, không ngờ bây giờ nàng cũng là người như thế.

"Nếu có thể, ta thật sự không muốn thương hại người khác." Ta rầu rĩ nói. Ý nghĩ này có bao nhiêu thiên chân, ta đều biết. Hi vọng thế giới hòa bình, hi vọng không còn chiến tranh, hi vọng tất cả mọi người có thể bình tâm mà sống, hi vọng sẽ không còn người đổ máu. Nhưng ngay cả ở thế kỷ hai mươi mốt đều không thể thực hiện mong muốn, thì tại cái xã hội lạc hậu chế độ nô lệ này liệu có thể thực hiện sao? Cho dù mặc như siêu nhân quần hồng áo choàng xanh cùng trăm người Clak Kent cùng xuất hiện, thì ta vẫn tin, mong muốn ấy chắc chắn không thể thực hiện được.

Rất nhanh Menfuisu sẽ đuổi tới Babylon. Hắn sẽ ở sa mạc quý gặp được Carol. Trong nguyên tác, diễn phân của ta đã chấm dứt. Chỉ còn lúc khi Ragashu muốn xâm chiếm Ai Cập, Asisu mới lại xuất hiện. Hãm hại Carol sinh non, sau đó, luôn mai danh ẩn tích. Từ giờ trở đi, ta Tô Vinh đã chân chính thay thế Asisu ở cổ đại tiếp tục sống. Ta quả thật không có thời gian bị thương, tương lai, còn có rất nhiều chuyện cần ta đi giải quyết.

Gắt gao cầm lấy quần áo Izumin, ngửi hương vị khoan khoái trên người hắn, ta ngầm hạ quyết định. Tương lai, chỉ cần hắn vẫn luôn yêu ta như vậy, tin tưởng ta như vậy, ta sẽ luôn luôn không buông tay hắn ra.

Không thể không nói, vận khí của chúng ta tốt đến cực điểm. Ragashu mang theo rất nhiều binh lính về thành, chuẩn bị truy nã Angon, tiết oán khí của hắn vì không bắt được cô gái sông Nile. Angon bùng nổ phái người tấn công Babylon. Hắn lấy một thể thân, chiến đấu ở biên cảnh. Còn hắn thì cắt tóc, giả trang thị vệ, trốn ra khỏi thành.

Tình huống của Babylon thật sự nguy cấp. Thủ hạ đắc lực của Ragashu, Omri đã bị Carol làm nổ tung trong tháp, đã chết. Nên hắn thiếu tướng quân, một mặt đuổi bắt Angon, một mặt điều binh khiển tướng, chuẩn bị nghênh đón Atsiria khiêu chiến. Ashur là dân tộc huyết tính, mỗi người đều thị huyết vô cùng. Thủ hạ binh lính vừa nghe nói sắp khai chiến với Atsiria, lập tức yếu đi ba phần. Hơn nữa Babylon bị một phen đại hỏa thiêu làm bị thương chí khí, tất cả mọi người đều hi vọng lúc này có thể không khai chiến liền không khai chiến.

Không khí Babylon rất khẩn trương, tất cả cư dân đều hoảng loạn. Nhưng chuyện này không liên quan đến chúng ta. Thừa dịp trong thành rung chuyển bất an, chúng ta thông dong đi ra ngoài thành. Đã xong lữ hành Babylon, Izumin cười thoải mái. Hắn giờ giờ lên tờ giấy nhỏ trong tay, nói Carol bị một sa tặc bắt đi, nhưng thần kỳ được thả ra. Thì ra, lúc ở Hitaito, đứa bé mà được Carol nhảy xuống nước cứu chính là con trai độc nhất của tên thủ lĩnh sa tặc. Âm kém dương sai, Carol bình yên vô sự. Mãi đến khi bọn hắn thật vất vả vượt qua ban đêm sa mạc đáng sợ, Menfuisu đã đuổi theo. Hai người vui mừng gặp lại, liền vội đuổi tới biên cảnh, hội ngộ đội quân Ai Cập ở đó.

Mất tin tức của ta, Menfuisu sốt ruột. Đang chuẩn bị phái một tiểu đội binh lính đi tìm ta. Izumin lại cười vô cùng thoải mái. Hắn không nói gì với ta, trực tiếp lấy thân phận hoàng tử Hitaito viết thư cho Ai Cập. Nội dung đại khái như sau, hoàng tử Hitaito Izumin ở biên cảnh sa mạc quý cứu được nữ hoàng Asisu của quý quốc. Nàng luôn bị binh lính Babylon truy kích, may mắn kịp thời được Izumin cứu. Hiện tại, Izumin muốn thỉnh nữ hoàng Asisu kinh hôn chưa định đến thủ đô Hitaito làm khách, hi vọng tài cán an ủi nàng. Hai quốc gia đã ký kết hiệp ước hòa bình, quốc gia Hitaito đương nhiên sẽ không trộm trề tiếp đón nữ hoàng Asisu. Mấy ngày nữa, hoàng tử Izumin sẽ tự mình đưa nữ hoàng Asisu về nước.

Ta ngạc nhiên. Không thể nào, cứ như vậy bắt ta đi Hitaito gặp cha mẹ chồng?

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Mọi người cùng tới bắt gian

Trên đường đi, ta cực kỳ bất an. Trước kia hai lần đi Hitaito, cảm giác cũng không được tốt. Lần đầu tiên, kém chút bị quốc vương Hitaito đùa giỡn, lần thứ hai, chưa vào thành ta đã chạy. Lần này, tuy rằng mang danh nghĩa ngoại giao, nhưng tâm tình của ta lại thay đổi. Tất cả mọi người đều biết, gặp cha mẹ chồng cũng không giống gặp người thường, gặp người thường thì có thể tự cao tự đại, có thể cho sắc mặt, nhưng đối mặt với cha mẹ chồng, ta phải dè dặt cẩn trọng gặp bọn họ mới được. Tuy rằng biết, bọn họ không có khả năng khi dễ nữ hoàng Ai Cập giống kiểu tiểu nàng dâu trong nhà, nhưng ta vẫn sợ a.

Cindy luôn cười trộm. Tiểu Kail nhìn thấy ta đứng ngồi không yên, liền đề nghị: “Bệ hạ, nếu ngài thật sự không muốn đi thì chúng ta trở về Hạ Ai Cập đi.” Mắt ta lập tức sáng lên, đề nghị này thật không sai. Nhưng ta còn chưa bắt đầu thảo luận chi tiết, tiểu Kail đã bị Cindy tha ra lều trại, ta cũng bị Izumin nổi giận hung hăng khi dễ.

Trừ bỏ hiểu biết về Hitaito trong truyện tranh ra, kỳ thực ta cũng hiểu biết qua về đế quốc cổ đại này. Đây là dân tộc đã biến mất 3000 năm trước, kỳ thực, người hiện đại hiểu biết về bọn họ rất ít. Khi Tudhaliya I bình nguyên, có vô số quốc gia quân đội ở đây nam chinh bắc chiến, vô số đội ngũ thương lữ cũng ở đây bán buôn này nọ. Trong lịch sử, người Hitaito và người Ai Cập trong thời gian này không ngừng đánh đánh đấm đấm. Bọn họ thỉnh thoảng có phát sinh chiến tranh, nhưng hoàng thất cũng có thông hôn.

Mấy năm chiến tranh liên tục, khiến quốc gia xa xưa này nhất định phải luôn bảo trì nhân số quân đội đạt khoảng 30 vạn. Bọn họ sử dụng rìu ngắn, kiếm và cung tên. Đương nhiên, nổi tiếng nhất, là vũ khí đồ sắt. Trong tòa thành Hatusa, người ta tìm được các chất liệu chế ra kiếm sắt có chất lượng cao, vũ khí và khôi giáp. Mà vũ khí giúp người Hitaito có thể đã kích địch nhân hữu hiệu nhất đó là chiến xa. Ở trên chiến trường, quân đội của bọn họ đấu tranh anh dũng, đuổi lui được các mã chiến khỏa thiết giáp, địch nghe tin đã sợ mất mật.

Xã hội Hitaito bị nghiêm cấm chia làm nhiều cấp bậc, tầng lớp đứng đầu đương nhiên là quốc vương và vương hậu. Nhưng quyền lực vương thất lại không phải là tối cao, hành động xử sự của bọn họ được giám sát bởi một nhóm toàn quý tộc tạo thành nguyên viện đến giám sát. Cái này cũng giống như hội nghị quốc hội ở xã hội hiện đại. Dưới vương thất là giai cấp quý tộc, dưới nữa là tầng lớp tướng quân và quan lại triều đình, dưới nữa là thương nhân và thủ công, như là thợ rèn và làm đồ gốm, sứ; dưới nữa còn lại là nông dân trồng trọt tiểu mạch, đại mạch, kinh doanh mật và cây ăn quả, cung cấp cho tòa thành lương thực; bị vây ở tầng lớp thấp nhất chính là nô lệ, tất cả những người này đều hình thành từ một bản văn tự, có pháp luật tương tậm đến ước thúc, nên đối với những kẻ nô lệ muốn mưu sát, phản quốc và các hành vi phạm tội khác đều bị trừng phạt nặng nề, hầu hết là bị xử tử. Khiến ta kỳ quái chính là quốc gia này cũng có thể dễ dàng tha thứ bỏ qua tín ngưỡng của các tôn giáo khác nhau. Mà thần minh cao nhất của bọn họ là phong thần, thủy thần và nữ thần thái dương.

Ta cảm thấy, quốc gia này tương đương dân chủ. Bởi vậy, có thể nuôi dưỡng ra người thừa kế ưu tú như Izumin, là điều đương nhiên. Đáng tiếc ta thật sự nhìn không hiểu tên quốc vương đại hồ từ kia và bà vương phi cả ngày chỉ biết khóc suốt mướt sao lại là người nắm giữ quyền to cao nhất. Nhưng trong lòng ta cũng có chút mừng thầm, nếu về sau ta thật sự gả đến Hitaito, như vậy ta trong quốc gia cũng có địa vị quyền thế nhất định. Không giống ở Ai Cập, Asisu thật vừa được cầu hôn, liền không hề có đường nào để phản kháng. Tuy Menfuisu cũng làm bộ rộng lượng cho chị hấn có quyền lựa chọn.

Cả ngày miên man suy nghĩ, ta trở nên giống mẹ kế sinh con vậy, luôn dùng ánh mắt đáng thương hờ hờ nhìn Izumin. Mỗi lần cũng nhìn thấy biểu tình vừa bức mình vừa buồn cười của hấn.

“Ta không muốn gặp em gái Mitamun của ngươi, nàng trước kia đã không thích ta.” Ta bĩu môi oán giận.

“Về sau nàng sẽ là chị dâu của Mitamun, Mitamun sẽ không còn chán ghét nàng.” Izumin an ủi ta. Ta liếc trắng mắt, ta còn lâu mới tin

“Ta không muốn gặp phụ vương ngươi, hấn rất háo sắc.” Ta xuất ra đòn sát thủ vô cùng tàn nhẫn

Izumin áp ứng.”Ách, phụ vương, cái kia, hấn biết ta tính toán muốn cưới nàng làm vợ. Cho nên, hấn sẽ không giống như trước”

Ta lại liếc trắng mắt, “Ai nói ta muốn gả cho ngươi?” Hừ, trước mắt chúng ta là quan hệ tự do yêu đương. Thế nào lại trực tiếp nói chuyện cưới gả?

Izumin có chút mất hứng.”Nàng không gả cho ta, thì nàng còn biết gả cho ai”

Ta cũng nổi giận, “Ai nói ta không thể gả cho người khác. Người muốn kết hôn với ta không ít đâu!”

Izumin vươn tay ra tóm lấy áo ta “Nói chuyện với nàng có thể đừng nói sang chuyện khác?” Hấn giận trừng mắt ta.

“Rõ ràng chính là ngươi không đúng.” Ta không chút yếu thế. Ta cố ý nói sang chuyện khác. Bất an trong lòng hóa thành lửa giận, ta chính là cố ý muốn cãi nhau với ngươi!

Ngực Izumin phập phồng lên. Hấn trừng mắt nhìn ta, đột nhiên lại mỉm cười.

Ta mất lễ, “Ngươi cười cái gì?”

Hấn kéo kéo tóc của ta, ta tức giận kéo lại.”Đừng nghĩ chọc giận ta, rồi quay về Ai Cập. Lần này, ta nhất định phải danh chính ngôn luận giới thiệu nàng cho nhân dân của quốc gia ta”

Mặt ta run rẩy vài cái, suy sụp ừ rừ. Cái gì a! Một chút cũng không biết an ủi ta, luôn tạo áp lực cho ta. Ta càng nghĩ càng giận, hung hăng đánh tiếp, một ngụm cắn bờ vai hắn, mồm miệng không rõ oán giận, “Ngươi tệ nhất! Ta cắn chết ngươi!!!”

Izumin cũng không tức giận, kệ ta cắn bả vai cứng rắn của hắn, giống như một chút cũng không đau. Sau đó mỉm cười chờ ta chán cắn xong, cầm lấy tay của ta, kéo ta đến trước mặt hắn. “Nàng không cần sợ hãi, Asisu. Hitaito cũng không phải nơi hồ lang, lúc trước nàng không phải đã đi qua sao? Vì sao lần này lo lắng như vậy đâu?”

Ta nước mắt lưng tròng nhìn hắn, “Trước kia là đi chơi, lần này không phải.”

“Đưa ngọc, nàng coi như lần này cũng là đi chơi đi.” Khuôn mặt tươi cười của hắn càng ôn nhu.

Ta bĩu môi, đầu vung sang một bên: “Không! Ta muốn quay về Hạ Ai Cập. Chơi ở nhà của mình bao giờ cũng tốt hơn”

Nói xong, nửa ngày không nghe thấy Izumin đáp lại. Ta lén lén quay đầu nhìn hắn, phát hiện hắn bị làm cho tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Mạnh cầm lấy ta, hôn ta đến thiên hôn địa chuyển, còn dùng cơ bắp cứng rắn của hắn đè ta đến phát đau, không còn khí lực đứng lên mới chấm dứt trận tranh cãi này.

Phân cách tuyến “cố tình gây sự”

Vài ngày nay, ta luôn muốn tìm tiểu Kail tâm sự. Nhưng mỗi lần còn chưa nói được với ta mấy câu, thì không là bị Cindy kéo chạy, thì là bị Izumin trừng đi rồi. Khiến ta cả ngày ừ rừ, trong lòng luôn luôn bất ổn, giống như khi đi thi vào trường cao đẳng vậy. Nhưng tin tức truyền đến từ Ai Cập lại khiến tinh thần của ta như rung lên.

Béo công chúa Libia Kafura đến Ai Cập. Theo tin tức Ruka truyền đến, Menfuisu tựa hồ với nàng mất đi mây lại, rất có tình tứ. Trong lòng một trận đau nhức. Trước kia, đứa em trai mà ta đã thề phải bảo vệ hiện giờ lại trở nên như vậy, thực khiến ta vừa hận vừa sợ.

Bọn họ tựa hồ còn cùng nhau qua một đêm, chính là không biết có OOOX hay không. Nhưng không quan hệ, việc này đối với ta mà nói, vô pháp khiến ta cảm thấy hứng thú.

Tahak đã câu được nhiều thế lực trong triều. Hừ, tên đầu bóng lờng này quả nhiên thông minh. Nhưng chỉ cần hắn không quấy rầy ta, thì cuộc sống của ta sẽ trở nên dễ dàng rất nhiều. Ta có ý để hắn hỗ trợ cho Kafura. Nếu làm vậy có thể lấy lòng Menfuisu, lấy lòng ta, thì Tahak thông minh sẽ không bỏ qua. Về phần có đắc tội cô gái sông Nile vốn không có thế lực kia hay không, hắn cho tới bây giờ chưa hề lo lắng quá.

Khiến ta cảm thấy hứng thú đó là tin tức mà Saturan và Hacan mang đến. Hai con trai của Imhotep là cái ngu ngốc. Quan nhị phẩm ý nghĩ cũng không khôn khéo, nhưng lão cha hắn quả lợi hại. Bọn chúng chỉ cần không rất ngốc, thì đều có thể ở Ai Cập hỗn ăn hỗn uống, hạnh phúc đến chết. Chuyện kiểu mua quan bán quan, đút lót nhận hối lộ linh tinh, Saturan và Hacan đã nắm giữ không ít tin tức. Sau đó, hai cái ngu ngốc này vừa khéo cùng nhau nhận đút lót của một tên quan hạ đẳng. Đó là cơ hội tốt nhất, ta có thể gièm pha Imhotep, rồi vạch trần hết ra.

Khi tuyên bố mệnh lệnh, ta do dự rất lâu. Trước kia, ta từng quyết định, nhất định phải bảo vệ quốc gia mình. Mà lúc này, ta lại muốn rung chuyển Ai Cập bất an. Nghĩ đến Nepheenmat đối với ta tốt, nghĩ đến hồi còn nhỏ Menfuisu ý lại, ta do dự rất lâu. Cuối cùng, ta vẫn phát ra mệnh lệnh. Bây giờ, Ai Cập đã thay đổi. Nếu ta không bảo vệ tốt bản thân, tin tưởng tương lai ta càng không thể sống yên ổn.

“Phân cách tuyến “Imhotep sắp không hay ho”

Hastuts trong khoảng thời gian này sống tương đối dễ chịu. Gần đây, cũng không biết là thời vận đến hay là thế nào, mọi người quan tâm đến nàng hơn. Ý vào thế lực của Imhotep, nàng sống như cá gặp nước. Nghĩ đến gần đây, con hiếu thuận, tình nhân tí mĩ sẵn sóc, tâm tình của Hastuts càng ngày càng tốt, màu da cùng thân thể càng mê người. Kỳ thực, Imhotep sớm đã biết nàng có tình nhân, nàng cũng không thêm quan tâm. Nhà mẹ đẻ của nàng cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, Imhotep nếu muốn bỏ nàng thì cũng phải xem thế lực sau lưng nàng. Chỉ cần không làm ra đại loạn, thì cuộc sống hạnh phúc vẫn có thể tiếp tục hưởng.

Hastuts vui vẻ cười, phân phó thị nữ mang đến kẻ mất và phần, trang điểm tốt. Nàng là nữ nhân lớn tuổi, nếu không trang điểm đẹp, tẩy vết nhăn, thì sao dám gặp người. Mất nửa giờ, Hastuts mới trang điểm xong. Người mà tối hôm nay nàng muốn gặp là tình nhân bộ dạng cực kỳ anh tuấn. Tên tình nhân này đã khiến nàng tiêu phí vô số tâm tư mới lừa đến tay. Chẳng những cho hắn tiền tài lớn, còn cho hắn quan chức không nhỏ. Nàng còn tiêu tốn cho vô số nô lệ và người thổ địa, những kẻ bị nàng dùng biện pháp trở thành tình nhân, những số tiền đó Hastuts tuyệt không đau lòng. Dù sao lão nhân trong nhà tài giỏi, nếu mất đi người làm và nô lệ, sớm hay muộn sẽ bắt những tên kia về. Hastuts mê muội nghĩ, chỉ có ở trong lòng tình nhân, nàng mới có thể cảm nhận được vui vẻ

Còn chưa xuất môn, Imhotep đã trở lại. Hastuts có chút mất hứng, lão bắt từ này, vài ngày nay luôn là vẻ mặt cau kính.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Hastuts dù không thích, nhưng cũng chỉ có thể dè dặt cẩn trọng hỏi. Dù sao, lão nhân là trụ cột trong nhà.

“Àn, là có chút phiền phức. Người nói Li-bia Kafura liệu có thể điệu thấp một chút. Cô gái Sông Nile vừa trở về, sao nào có thể nói nàng rằng bản thân muốn làm nhị vương phi?” Imhotep nặng nề dậm dậm trọng trong tay, “Cô gái Sông Nile khóc lớn một hồi, cuối cùng nhảy vào sông Nile. Cho tới bây giờ, còn chưa tìm thấy mà vớt lên. Ta thật hoài nghi, nàng đã trở lại nơi ở của mẫu thân.”

Hastuts có chút tò mò, “Cô gái Sông Nile thật đúng là thần kỳ. Ở trong sông ngốc thời gian dài như vậy lại không có chuyện gì xảy ra. Lần trước, nàng bị sư tử cắn, sau khi trở về, trên người một chút vết thương cũng không có.”

Trong mắt Imhotep cũng có tia bội phục, “Đúng vậy! Nguyên bản, ta còn không thể tin được nữ hài này chính là con gái của thần. Chỉ vì nàng có thể tiên đoán mới nói hoàng đế Menfuisu nên cưới nàng. Đáng tiếc chính là, lại bởi vì chuyện của nàng, ta đắc tội với Asisu. Asisu luôn luôn điệu thấp, có được dị năng, trước giờ lại không để lộ ra năng lực của mình. Nếu sớm biết thế, ta đã đề nghị hoàng đế trước cưới Asisu, rồi cưới cô gái sông Nile làm nhị vương phi. Miễn cho Asisu chẳng những hận ta, còn mang nhị tâm với Ai Cập.”

Nhớ tới yến hội gặp Asisu, Hastuts trong lòng nghĩ mà sợ. Rõ ràng nữ vương luôn không đem lực chú ý đặt ở bản thân, nhưng cứ nhìn thấy nàng, trong lòng liền run lên. “Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

Imhotep phản nộ nói, “Còn có thể làm sao? Chỉ có thể trước tiên đặt chuyện nhị vương phi sang một bên, chờ cô gái sông Nile trở về rồi nói tiếp. Chúng ta đã mất đi tâm Asisu, không thể lại để cô gái sông Nile đi nốt. Nếu không, Ai Cập sẽ càng thêm nguy cơ bị các nước đối địch xâm chiếm”

“Hừ, người quan tâm chuyện của Ai Cập, nhưng ai có thể nhớ được lòng tốt của người?” Hastuts nói móc.

“Nếu ta không như vậy, các người còn có thể sống yên vui sao?” Imhotep liếc sắc mắt Hastuts một cái, nữ nhân ngu xuẩn, cả ngày chỉ biết hưởng thụ, con đều bị nàng dưỡng thành ngu ngốc. “Người tối hôm nay muốn ra ngoài?”

Hastuts có chút không được tự nhiên. “Đúng vậy. Tối hôm nay, ta cùng vài phu nhân khác hẹn với nhau rồi, nếu lỡ hẹn thì không tốt lắm.” Lão nhân đáng chết, trước kia rất ít để ý nàng, sao hôm nay tâm huyết dâng trào lại đi hỏi.

Imhotep trầm ngâm nói: “Gần đây, ta luôn có chút bất an. Từ ngày mai, người tận lực ít ra ngoài.”

Hastuts có chút khinh thường, hừ, tên nhát gan. “Đại nhân trí tuệ Ai Cập, ta đã biết.” Chanh chua hỏi một câu, Hastuts lượn lờ đi khỏi. Nhiều năm như vậy cũng không xảy ra chuyện gì xấu, giờ lo lắng cái gì không biết.

Tình nhân chuẩn bị một bàn món ngon mỹ vị, còn hát tình ca. Đêm nay Hastuts cực kỳ khoái trá. Như vậy mới là cuộc sống. Sau khi rượu com no nê, hai người lần thành một đoàn.

Đang lúc rằm rì, đột nhiên nghe được tiếng rầm rầm từ bên ngoài ngoài. Hastuts cả kinh mở to mắt, chuyện gì thế? Đồng tử của nàng đột nhiên tròn to, nhìn trên tường bỗng xuất hiện một cái động lớn. Vô số đồ vật linh tinh nguy hiểm bị ném vào, nàng cùng tình nhân đau đến chảy nước mắt ào ào. Bọc mình vào chăn, nàng cùng tình nhân anh tuấn trực tiếp xông ra ngoài.

Chạy ra khỏi cửa phòng, mới phát hiện bên ngoài vây đầy người. Mọi người ào ào bàn luận, mắt khinh bỉ nhìn bọn họ. Hastuts hai mắt đăm đăm, sao lại có nhiều người ở đây như thế?. Khóe mắt đột nhiên thấy được trên cửa có tờ giấy, viết: “Vợ của tể tướng Imhotep, Hastuts tối nay cùng tình nhân yêu đương vụng trộm!”

Ôm mặt, Hastuts thét chói tai té xỉu. Tên tình nhân bỏ mặc Hastuts, chặt vật lao ra đám người, trốn rất xa.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đáng sợ trào gian sôi nổi

Gần đây, đại thần Ai Cập ngay cả đi đường cũng phải co đầu rút cổ. Không hiểu tại sao, gần 10 phu nhân đại thần đã bị nhóm dân trào gian ngay tại hiện trường. Vừa mới bắt đầu, nhóm dân Ai Cập còn có chút sợ hãi rụt rè. Dù sao người đầu tiên gặp chuyện không may chính là phu nhân tể tướng Imhotep. Nghe nói, sau khi phu nhân Hastuts té xỉu tại chỗ, người hầu nhà Imhotep vội vàng xông tới nâng trở về. Vài ngày sau, phu nhân Hastuts còn chưa đi khỏi phủ tể tướng. Theo tin đồn, sau khi phu nhân Hastuts bị khiêng về nhà, ngày nào cũng lấy lệ rửa mặt. Tể tướng Imhotep nổi cơn giận rất lớn, chỉ trích Hastuts đã làm hấn mất mặt. Cụ thể thế nào những người hầu cũng không biết. Chỉ là ngẫu nhiên nghe được trong phòng tể tướng Imhotep truyền ra vài tiếng kêu thảm thiết.

Sau lại phát hiện càng nhiều phu nhân đại thần cũng đang yêu đương vụng trộm, gần nơi họ vụng trộm luôn có một tờ giấy, mặt trên viết rất ngắn gọn “Thời gian XX, địa điểm XX, phu nhân XX cùng người XX đang yêu đương vụng trộm”. Ban đầu chỉ có vài người đến chỗ người ta ước hẹn nhìn lên, vốn chỉ định thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Nào biết, những kẻ yêu đương vụng trộm luôn bị các loại lý do ngoài ý muốn, đuổi ra đi. Quần áo không chỉnh, tóc xoã tung, vừa thấy là biết đã cái làm gì. Sau đó, sự hứng thú của mọi người đều bị điểm bạo.

Sau đó, chỉ cần một người nhặt được tờ giấy đó, thì lập tức cả thành Tebe sẽ biết cả. Mấy trăm hội dân toàn quốc tiến đến Tebe tham quan, so với xem kịch còn nghiền hơn. Mấy sự kiện trào gian phát sinh rất khéo, đều xảy ra sau khi phu nhân Hastuts gặp chuyện không may. Thành Tebe ngày hôm sau HAPPY kinh người, gặp người liền hỏi, “hôm nay người thấy được phu nhân XX không có?”, “Người có thấy vài cái phu nhân đại thần?” hay “Ai nha, vừa rồi, lại có một phu nhân bị trào gian phải không?”, “Cái gì, lại trào gian được một người? Đi! Chúng ta chạy nhanh đi xem!”

Chỉ một lúc, cao trào trào gian ở Ai Cập trở nên sôi nổi. Từ ngày thứ ba bắt đầu, tuy trên đường người ta nói những là thứ chỉ điểm phu nhân XX đại thần yêu đương vụng trộm chỉ đều là lời đồn. Nhưng, nhóm dân Ai Cập lại không lo lắng, mọi người đều vui vẻ. Trên đường cái, một đám người trong chốc lát chạy đằng này, trong chốc lát lại chạy hướng kia. Thường thường còn có người hô lớn: “Nhanh chút! Bên kia lại có một đôi!” Cuối cùng, thành

Tebe phải dùng quân đội, mới bình ổn trận náo động này.

Có cơ hội nhìn thấy những chuyện xấu của các đại thần cao cao tại thượng, đây là chuyện bao nhiêu năm mới phát sinh một hồi a! Dân thường toàn bộ mừng rỡ. Hai ngày này chuyện yêu đương vụng trộm mọc lên như nấm, một lúc toát ra nhiều vụ. Liền tính bản thân cũng không có gì tốt, nhưng xem náo nhiệt ai cũng thích. Cừu phú, cừu quan là tâm tính bình thường của con người. Mọi người đều nghĩ thâm trong lòng, lần này không biết là loại người nào “nổi danh”, chinh các đại thần mặt xám mày tro, thật sự khiến nhân tâm đại khoái a.

Menfuisu mấy ngày nay không thể vào triều. Mỗi ngày, luôn có một loạt đại thần quỳ gối khóc kể với hần, thỉnh cầu bắt thủ phạm đứng sau màn. Đối với mấy chuyện của đám phu nhân đại thần, Menfuisu sớm đã nghe thấy. Ngay cả Imhotep đều ủ rũ, một bộ có khổ mà nói không nên lời. Điều nói quan giới khó quản việc nhà, mấy chuyện kiểu đó, hần làm sao có thể giải quyết được. Huống chi, chính Menfuisu hần đây đều phiền đến muốn giết tóc. Vừa mới cùng Kafura béo kia thân cận một chút, còn chưa đạt kết quả gì, chỉ mới cùng nàng ở trong thần điện một buổi tối, Carol liền nhảy sông. Sớm biết thế, hần đã gao nấu thành com, đem chuyện thành sự thật, nếu không cũng sẽ không oan uổng như vậy.

Nhìn Kafura không e lệ chút nào cả ngày dán lấy hần, Menfuisu càng nhìn càng phiền. Đi Babylon, tý tý lại chạy đến Hitaito, vợ thì chạy về nhà mẹ đẻ. Còn thừa lại cái nữ nhân xấu như vậy, muốn bao nhiêu ngăn liền có bấy nhiêu ngăn. Tiểu quốc Li-bi kia, luận thực lực và phồn hoa so với Ai Cập căn bản không bằng một góc. Nhưng làm gì có quốc vương nào không hy vọng nữ nhân hậu cung càng ngày càng nhiều? Nhìn nàng cứ áp cả người vào hần, hần vốn miễn cưỡng nhận. Lại sợ Carol không chấp nhận được, liền nương chuyện thần điện thử một chút. Giờ thì tốt lắm, kết quả là Carol trực tiếp bỏ chạy.

Menfuisu hung hăng đồ con giận vào Nafutera. Nữ nhân này, bình thường hần ban thưởng vàng bạc bảo vật cho nàng, nhưng nàng lại không chăm sóc trấn an Carol, dám để Carol nhảy sông Nile. Liền ngay cả đại thần quan Tahak cũng bị Menfuisu giận chó đánh mèo một phen. Điều là hần nói ra chuyện bản thân muốn nạp nhị vương phi. Tuy rằng Tahak chỉ theo ý chỉ của bản thân mà làm việc, nhưng không phải là đã làm không tốt? Nên phạt!

Về lo lắng trong mắt Menfuisu càng ngày càng nhiều, Babylon, quả nhiên là mầm tai họa của Ai Cập. Vô luận là trong quân sự hay là tai nạn mà Ragashu mấy ngày nay mang đến. Khởi binh chinh chiến Babylon là việc phải làm.

Phân cách tuyến “Hưng tai nhạc họa”

Nghe nói Ai Cập gần đây rất sôi nổi với phong trào “trảo gian”, ta cũng thật kinh ngạc. Người nói xem, mọi người thế nào lại thích xem náo nhiệt như vậy? Nguyên tưởng rằng, tụ tập xem diễn việc người Trung Quốc thích làm nhất, không nghĩ tới những người da đen cũng thích vây quanh một vòng tròn, xem gièm pha trong nhà người khác. Bất quá, hiệu quả lại rất tốt. Ta có thể tưởng tượng bộ mặt đen lại của Imhotep cùng với mấy đại thần trong triều, trong lòng khoái ý vô cùng. Nghe nói, thành Tebe gần đây trị an vô cùng hỗn loạn. Mọi người giống như điên cuồng lên, gần như lúc nào cũng thấy tụ tập một chỗ gần một ngôi nhà nào đó, rồi lại giải tán khi chuyện trào gian kết thúc.

Binh lính thành Tebe gần đây cũng vội đến điên rồi. Ban đầu là khuyên giải, sau lại biến thành vũ lực xua đuổi. Các binh lính đều không thể giải quyết được nhiều dân chúng như vậy, giải quyết không xong hành vi đồng loạt đi giúp vui. Không rõ chính là, đôi khi số lượng binh lính thiếu, lại hay bị người dân dùng đầu, móng, chân cuồng tấn. Cho nên mỗi lần đều phải mang theo mấy trăm người đi bình loạn.

Nghe tình báo Hacan và Saturan mang về, 11 danh đội đặc chủng dùng các loại biện pháp đuổi người từ trong phòng ra. Sau lại gặp phải vài người khôn khéo, chết sống ở trong phòng không chịu đi ra. Nhóm dân nóng tính trực tiếp đá vỡ cửa, ngay cả cửa sổ cũng phá. Mổ phu nhân cùng với tình nhân bị những người đi xem náo nhiệt đập ngã một mảng tường lớn. Bên trong, nam nữ bị những đôi mắt lóe ra sự tò mò làm cho sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, muốn khóc cũng khóc không được.

Nghe nói trong triều còn có vài gian phu. Cái này thật náo nhiệt a. Đội đặc chủng chỉ cần làm chút nhiễu loạn, khiến những tội tở tay không kịp để cho nhóm dân thoải mái “bắt quái”. Một người đối phó với mấy chục người, dù lợi hại đến đâu cũng đánh không thắng. Nghe nói còn có vài tội tở bị nhóm dân đâm đập đến mức trọng thương. Lúc này, y quán cũng vô cùng vội vã. Tất cả đều là những người bắt quái cùng tội tở chiếm chỗ. Người mừng chỉ có mấy bác sĩ, tạ thần bái phạt, cảm tạ năm nay là năm bội thu.

Sau lại, những người dân điên cuồng đó khiến cho cả những nam nữ bình thường thân thiết cũng phải yêu đương vụng trộm. Mọi người đối với quan hệ giữa nam và nữ cũng trở nên nể cảm vô cùng. Lại sau, từ khi bắt đầu xem náo nhiệt, liền xuất hiện những hình phạt do thần điện đề ra đối với những nam nữ yêu đương vụng trộm đó. Tin tức từ mọi người truyền đến, 80% đôi là bị oan uổng. Có tình không khí Ai Cập lại càng ngày càng sôi nổi, tuy trên đường cái mấy chuyện bất kể thông dâm sôi nổi không giảm, nhưng vẫn có người nhìn không được bị tuyên thưởng thân kích thích thúc dục, luôn cho rằng bản thân sẽ không gặp phải chuyện không hay ho như vậy. Kết quả, chẳng những bị kẻ nào đó cố ý hãm hại, còn bị đưa vào thần điện, nam thì thường thường bị đánh mấy đấm, móng bị trúng mấy đá, nữ thì cơ hồ bị mọi người ném muối. Mọi người đều khóc không ra nước mắt. Hai ba ngày sau, rốt cuộc không ai dám tùy tiện hẹn hò. Mọi người không dám lại ôm tâm lý muốn may mắn. Sau lưng luôn tai vách mạch rừng, cứ cảm thấy đều có một đôi ánh mắt cứ nhìn chăm chăm không biết từ đâu tới.

Bất quá các đại thần cũng thật thông minh. Một lúc đắc tội nhiều người như vậy, hơn nữa đều có thể lực, là gốc tử cũng nhận ra không thích hợp, huống chi là tên gian trá lão sồn dương Imhotep. Vì thế, thành Tebe liền bị giới nghiêm. Rất nhiều dân thường xem náo nhiệt vô tội bị lọt vào áu đả, thậm chí là bị giết hại. Tại hoàn cảnh huyết tính này, thành Tebe trào gian sôi nổi mới hạ nhiệt. Đội đặc chủng may mắn thông minh, chỉ hai ngày sau khi các đại thần ra lệnh, đã lặng lẽ xóa dấu vết và lui quân. Các đại thần tuy lừa giận tận trời, muốn bắt kẻ chủ mưu, nhưng thất bại, chúng ta bên này đầu tiên lập mưu rõ ràng sau đó mới hành động, lưu lại cái đuôi cực nhỏ.

Menfuisu tức giận vì bị mấy phu nhân làm loạn, các đại thần kêu phiền, liền đem đồ lừa giận lên Babylon, lập tức liền chinh binh xuất phát. Nghe nói lần này, Ai Cập tập kết 50 vạn binh mã. Ta hiểu, Menfuisu muốn đánh lên Babylon. Sau khi Babylon trải qua đại loạn lần trước, đã rất suy nhược. Chẳng những trong thành, các phòng ở bị thiếu hơn một nửa, còn đánh một trận đánh với Atsiria. Thừa dịp khi bọn họ yếu nhất mà tiến hành công kích, đương nhiên có thể chiếm được lợi thế. Menfuisu dẫn đầu chỉ mới tập kích bất ngờ, liền đã khiến tâm nhân Babylon trên dưới khủng hoảng. Xem ra, Menfuisu không nghĩ muốn hoàn toàn công chiếm Babylon, chỉ cần làm bọn họ vô lực đến quấy rầy Ai Cập là được. Chiều tình huống trước mắt mà xem, một

đoạn thời gian sau, quân đội Ai Cập sẽ khai hoàn trở về triều.

Cầm tờ giấy nhỏ, ta chậm rãi đưa vào ngọn đèn để thiêu hủy. Việc này, ta tạm thời không muốn nói cho Izumin. Dù hận Ai Cập, nhưng ta vẫn là nữ hoàng Ai Cập. Izumin là người thừa kế của Hitaito. Khi hôn sự của chúng ta còn chưa định, ta không thể nói với hắn nhiều. Không, ta buồn xuống hai tròng mắt, lắc đầu, cho dù về sau ta gả cho hắn, cũng không thể nói với hắn những chuyện này. Việc xấu trong nhà không nên để nhiều người biết, nếu hắn cứ ôm cảnh giác cũng tốt, ta không nghĩ khi ta sinh thời, phải nhìn thấy Izumin khởi binh tấn công Ai Cập.

Rèm cửa lều trại xốc lên, Izumin đi đến. Hắn kéo xuống mũ che, bưng một đĩa mứt táo đi tới.

“Đây là đặc sản nơi này của chúng ta, cũng là món nàng thích ăn nhất” Izumin cầm vài quả táo đưa vào miệng ta. “Gần đây, nàng luôn ăn không no ngủ không, khuôn mặt đều gầy đi không ít.”

Ta liếc một cái mứt táo, mắt liền sáng ngời, xống lên ăn bất diệc nhạc hồ. “Đừng vậy! Phải gặp phụ vương và mẫu hậu của ngươi, ta khấn trương a!” Có ý nhấn mạnh hai chữ “Phụ vương”, ta xấu xa nhìn hắn. Nếu có thể, ta thực không nghĩ muốn gặp cha hắn. Chỉ nghĩ đến cha hắn từng lộ ra bộ dáng tham nhỏ nước miếng nhìn ta, ta liền nghĩ đến một từ rất đáng khinh: “Cha chồng bá bối”! Cha chồng cùng nàng dâu bị bốn chữ này hình dung quả thực là không ra làm sao. Nếu hắn giống Izumin, là một nam nhân có khí chất phong độ trung niên, có lẽ ta còn có chút hứng thú. Chỉ nhìn thấy bộ dáng của hắn, ta thật có chút ghê tởm. Không biết râu hắn mỗi ngày có rửa hay không, cảm thấy nó rất bẩn.

Izumin mỗi lần nghe ta nói như vậy, trên mặt luôn lộ ra một tia xấu hổ. Ta ngầm hiểu, cũng không nhiều lời. Nam nhân a! Vẫn nên cấp chút mặt mũi, chỉ vui đùa chút thôi, nhất định không thể để hắn mất mặt. Hơn nữa là vui đùa kiểu này, cũng không thể vui đùa nhiều. Vạn nhất làm Izumin nổi giận, chắc chắn ta sẽ mất nhiều hơn được.

“Khi nào thì sẽ tới Hitaito?” Ta chuyển đề tài.

“Chiều ngày mai. Buổi tối chúng ta sẽ tham gia một yến hội, nàng nên chuẩn bị một chút.” Izumin bàn tay to kéo ôm ta vào trong lòng. Ta liếc trừng mắt nhìn hắn, gần đây, hắn rất thích ôm ta như ôm trẻ con. Mặc dù càng gần Hitaito, nhiệt độ không khí càng thấp. Ta vốn sợ lạnh cũng thích ở trong lòng hắn. Nhưng không có nghĩa là ta không cảm giác được sự khát vọng của hắn.

Gần đây, luôn cảm giác được thân thể hắn phát ra nhiệt độ, ngẫu nhiên xuyên thấu qua quần áo, còn có thể trực tiếp cảm nhận được dục vọng của hắn. Trong ánh mắt hắn, không chút nào giấu diếm khát vọng đối ta. Mỗi lần, mặt ta đều đỏ như mông khỉ. Kiếp trước hay kiếp này, ta luôn luôn là thân băng thanh ngọc khiết. Trước kia không có cơ hội, phải làm trạch nữ luôn có chút oán, nhưng khoái hoạt. Kiếp này từ nhỏ bị bồi dưỡng làm nữ vương, nhận giáo dục cung đình, ta chỉ có thể tiếp xúc với nam nhân duy nhất là Menfuisu.

Ta biết Menfuisu từ nhỏ đã xóa bỏ lệnh cấm, dù sao hắn là Pha-ra-ông tương lai, làm sao có thể luôn giống ta, duy trì thân trong sạch. Về phần Izumin, ta nhàn nhạt liếc hắn một cái. Phòng chừng hắn cũng vậy. Làm gì có vị hoàng tử nào luôn giữ được thân xử nam trước khi thành hôn.

Cẩn thận kéo ra khoảng cách nhất định, vẫn là không nên khiêu khích dục vọng của hắn. Ta thuận tay cũng đưa hai cái mứt táo cho Izumin. “Ngươi có nên nói với ta chuyện Mira?” Hừ, ta không nhắc đến, ngươi cũng đừng nghĩ giả bộ hồ đồ.

Izumin quả nhiên bị ta làm cho ứng phó không nổi. Trầm mặc trong chốc lát, Izumin chậm rãi cười, khoe miệng gương mặt đều ngập ngọt ngào. “Asisu, nàng đang ghen?”

Vô nghĩa! Ta miễn cưỡng nhắc nhở: “Phiền toái ngươi không nên nói sang chuyện khác.”

“Mira sao, ta luôn luôn coi nàng là muối muối. Mẫu hậu tuy rằng rất thích nàng, nhưng ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn kết hôn với nàng.” Izumin ít ỏi vài câu liền nói xong.

Ta khó chịu, lập tức đứng dậy: “Ngươi không nghĩ cưới nàng, không có nghĩa là mẫu hậu ngươi sẽ không bức ngươi cưới nàng.” Nhấn lại cái mũi, ta bắt đầu viết lên mặt. “Izumin, ngươi chỉ có thể có một từ là ta. Chuyện trước kia, ta không xen vào, nhưng tương lai, chỉ có thể một mình ta bồi bên cạnh ngươi.” Ta kiên định nhìn hắn, “Nếu không, ta thề rằng không ở bên ngươi”

Izumin cười, trong ánh mắt đều là ôn nhu: “Asisu xinh đẹp, ngươi đã quyết định muốn cùng ta cả đời tương tuyền sao?”

Cùng hắn khai thông, ta tựa hồ có chút khó khăn. Mặt đỏ liếc trắng mắt, “Izumin, ngươi nghe không hiểu hay vẫn giả bộ a?”

“Cô gái ngốc!” Izumin ý cười càng ngày càng sâu, hắn kéo ta hôn môi. Tình ý nhàn nhạt tràn ngập xung quanh “Ta Izumin thề, cả đời yêu chỉ dành cho Asisu. Nếu như phạm vào lời thề này, hãy để cho thần tình yêu trừng phạt ta, làm Ai Cập Asisu vĩnh viễn rời ta đi. Làm ta vĩnh viễn không tìm được nàng, không có được lòng của nàng lần nữa.”

Ta chớp chớp mắt, nhìn xuống cảm động trong ánh mắt. Izumin, kỳ thực ta cho tới bây giờ đều không tin mấy lời thề thốt. Chỉ cần lòng của ngươi là chân thành, ta liền nguyện ý bồi bên cạnh ngươi.

Nhất thời, hai chúng ta không ai nói gì. Lúc này, không một tiếng động. Ta làm nũng ở trong lòng hắn tìm góc độ thoải mái lại an toàn. Nghĩ ngợi qua đi, lập tức sẽ lên đường. Kỳ thực, ta thật cảm tạ Izumin vì đã không hỏi ta nào động ở Ai Cập. Trong ánh mắt hắn, ta hiểu hắn đã biết đến nào động đó có liên quan đến ta. Nhưng hắn không hỏi, làm ta không cần xấu hổ nghĩ nên trả lời hắn như thế nào, thậm chí là nói dối hắn. Ta không muốn phải nói dối hắn. Nếu có thể, ta tình nguyện trầm mặc. Người yêu, nếu nói dối, thì sự chân thành sẽ dần không còn nữa.

Ở hiện đại, ta đã thấy rất nhiều sự dối trá giữa vợ chồng, thậm chí ngay cả chơi mạng chược cũng trở thành tập quán tính lừa trượng phu. Kết quả, chồng

luôn không tin vợ. Vô luận giải thích kiểu gì, đều phải gọi điện thoại tìm bạn bè để hỏi rõ ràng. Vợ miệng đầy nói dối đã phá hủy sự tín nhiệm giữa hai người. Ta không muốn giống người vợ bi ai kia. Đối mặt với người yêu của ta, ta hi vọng có thể càng thêm chân thành.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Không có khói thuốc súng chiến tranh

Dù ở trên đường dừng dằng như thế nào, cuối cùng vẫn đi đến Hitaito. Hoàng đế Hitaito mang chúng đại thần nhiệt liệt nghênh đón ta, ở đại điện, sau khi ta được thể mà tỏ vẻ lòng biết ơn, liền đi rửa mặt chải đầu một phen, chuẩn bị buổi tối tham gia tiệc tối hoan nghênh chính thức.

Người thứ hai ta nhìn thấy đó là nữ mẫu của Izumin, Mura. Không thể không khích lệ chính là, Mura rất có uy nghiêm, ít nhất so với Nafutera và Ari. Cho dù đối mặt ta, Mura cũng không nao núng chút nào, nên làm gì liền làm đó. Cảm giác cho thấy nàng bài xích ta, nhưng ta cũng không thêm để ý. Cho dù trong lòng thầm khen, trên mặt cũng bày ra xa lạ nhàn nhạt

“Nữ hoàng Asisu, đây là phòng của ngài. Có nhu cầu gì, xin hãy phân phó.” Sau khi Mura nói xong, liền mang theo các thị nữ lui đến một bên.

Nhìn thấy Emi cúi kính có chút nhìn không được, ta quăng cho nàng một ánh mắt. Emi cắn môi, cùng Betty đứng ở một bên. Lần này xuất hành, ta biết có nguy hiểm, nên để Ari ở lại quốc nội, tuy rằng nàng có điểm cẩn thận. Khi đi Babylon, rất có khả năng sẽ gặp phải trường hợp ta không chế không được, vì thế để nàng ở lại Ai Cập. Dù sao có Nafutera ở, nàng vừa vặn có người “Làm bạn”.

“Ta đã biết, các người trước tiên lui xuống đi. Ta muốn rửa mặt chải đầu.” Mặc kệ Mura lạnh nhạt, ta khách khí thỉnh nàng tạm thời rời đi. Mura thông minh không lưu lại quần áo Hitaito. Ta cũng không phải là Carol, là bị chộp tới. Làm nữ hoàng Ai Cập, thứ ta mặc, chỉ có thể là quần áo Ai Cập

“Bệ hạ, ngài quá thoải mái với nàng.” Emi có chút bất bình.

Ta cười với nàng “Ở nơi của người khác, chúng ta phải điệu thấp thôi.” Hơi xua hai tay, ý bảo nàng và Betty giúp ta thay quần áo, chuẩn bị tắm rửa. Trước mặt, ao trì nước ấm nổi lên hơi nước hôi hối, đã sớm khiến ta hận không thể nhảy ngay xuống. Nơi này rất lạnh a! Tuy rằng Ai Cập nằm ở vùng gần xích đạo, nhưng độ ẩm cũng tương đối thoải mái. Ta chỉ cần không bị lạnh, nhưng nóng thì có thể kháng được. Ta phải làm quen với khí hậu nơi này thôi. Tuy trong phòng không có gió bắc lạnh suu suu, nhưng cũng không thể một năm bốn mùa trốn tránh không ra cửa đi.

Betty đi lên, giúp ta cởi bỏ quần áo. Những năm gần đây, ta sớm đã quen ở trước mặt thị nữ cởi áo tháo thắt lưng. Lại cảm ơn Asisu, chẳng những tướng mạo xuất sắc, ngay cả dáng người cũng không chỗ nào không tuyệt. Nhìn thế nào, đều cảm thấy xinh đẹp. Ta lúc trước cự tuyệt các nàng hầu hạ, nhưng các nàng sợ quá mức, cho rằng bản thân không làm tốt. Sau đó, ta cũng liền nhập gia tùy tục. Dù sao đều là nữ nhân, nếu các nàng đã không để ý, thì ta cũng đành mặc kệ.

Nửa người chìm ở trong nước, ta hưởng thụ Betty giúp ta chà xát lưng thả lỏng. Từ thái độ của Mura, ta có thể thấy được thái độ của hoàng tộc Hitaito. Ở đây, vùng vàng dùng không xong. Ta phải đề cao cảnh giác, không thể để cho bọn họ coi khinh ta.

Xối rửa tóc đen, ta một tay nắm chặt lấy tóc, lại thả lỏng. Trừ bỏ khuôn mặt, ta thích nhất chính là mái tóc dài này. Chẳng những không giống tóc kiếp trước dễ dàng rụng như vậy, mà còn mềm mại rất hay bay lên khi có gió thổi qua. Đáng tiếc a, không thể đeo lên nụ hoa ta thích nhất, nếu không khẳng định trông rất tuyệt vời. Miên man suy nghĩ, ta ở trong ao tắm nửa giờ. Aiz, có tiền thật tốt. Một cái nơi tắm thôi lại lớn như cái ao vậy, lại chỉ có một người là ta tắm. Hôn nữa, nước lại là nước ấm. Trong suốt thấy đáy, sạch sẽ nhìn không thấy một chút bụi. Rất hạnh phúc. Nhắc chân loạn đá nước, vẩy nước lên người Betty và Emi, khiến các nàng cười không ngừng. Cuối cùng còn một tay kéo các nàng xuống dưới, tắm cùng.

Chỉ có Emi thả lỏng. Đáng thương Betty, trái luống cuống, phải luống cuống. Vợ vàng tẩy sạch vài cái, rồi chạy nhanh đi lên. Nàng nói, không thể để người Hitaito nghĩ rằng tôi tớ Ai Cập không có gia giáo.

Mãi mới tắm xong, ta buồn ngủ nhận các nàng giúp ta trang điểm, ta cũng phải dưỡng thần, sắp đi đánh giấc mà! Mệnh khổ a, đến đâu cũng không thể yên tĩnh. Ngẫm lại, Carol không có quan hệ cha mẹ chồng, nhiều lắm thì chỉ có cái chị chồng không thích nàng. Nàng ở phương diện này, so với ta hạnh phúc hơn.

Khi trang điểm xong, Izumin đi vào. Thấy bộ dạng Asisu mềm nhũn, hần rất buồn cười. Nhẹ bước đến gần nàng, vụng trộm hôn lên mặt nàng. Đang ngủ mơ mơ màng màng, ta theo bản năng xua xua tay, lại bị Izumin cầm trụ. Miễn cưỡng nâng cao tinh thần, mở to mắt, xem là người nào lớn mật dám đánh lên ta. Không ngoại lệ nhìn thấy là Izumin, ngẫm lại thấy cũng đúng, ở địa bàn của hần, ở sự bảo vệ của hai thị nữ đại cường thế, làm gì có tên sắc lang nào có thể có bản lĩnh lớn như vậy. Ta ý bảo Emi cho ta chén nước, tỉnh tỉnh đầu óc.

“Izumin, yến hội đã bắt đầu sao?” Ta thờ dãi.

Thấy ta một bộ như sắp đi tử hình, Izumin vui vẻ. “Lấy tinh thần đi. Nữ hoàng Asisu là hóa thân của đại thần trí tuệ và xinh đẹp, nàng như vậy chỉ mình ta nhìn còn được, ta rất luyện tiết để cho người khác thường thức a.”

Hừ, ta nhàm chán quăng hần một cái ánh mắt. “Đi thôi, ta đã chuẩn bị xong.”

Nắm tay của ta, Izumin nói: “Phụ vương và mẫu hậu đã đến, Mitamun hẳn là cũng nhanh đến.”

“Mira đâu?” Ta lười biếng hỏi. Hôm nay hẳn sẽ thấy được nàng đi.

“Ta nghĩ, nàng có lẽ sẽ ở bên người mẫu hậu.” Izumin có chút chần chừ nói. Ta vụng trộm trợn trừng mắt, cái gì mà có lẽ, có khi đúng thế rồi.

“Mira rốt cuộc là xuất thân gì?” Trong nguyên tác, ta rất tò mò điểm này.

“Nàng là con gái đại thần, từ nhỏ cùng ta cùng nhau lớn lên. Mẫu hậu rất thích nàng, luôn hi vọng ta có thể lấy nàng. Mà ta từ trước đến nay chỉ coi nàng là em gái, giống như Mitamun.” Nga, nguyên lai các người là thanh mai trúc mã a. Ta hiểu gật gật đầu. Phòng chừng, tối hôm nay, vương hậu sẽ không cho ta cái nhìn hoà nhã.

Phân cảnh tuyến “không yên bất an”

Cũng giống yến hội Ai Cập, đại sảnh yến hội Hitaito, trừ bỏ mỹ rượu ngon đồ ăn ngon ra, thì là các sofa to, vừa thấy liền cảm giác rất thoải mái. Izumin dẫn đường, ta ngồi ở bên cạnh hắn, không ngoài ý muốn đưa tới ánh mắt của mọi người. Hâm mộ, ghen tị, sùng bái, kinh diễm, cảm giác gì cũng có. So với sự sùng bái của binh lính đối với ta, thái độ của các đại thần Hitaito đối với ta phức tạp hơn. Ta ưỡn ngực, tư thái tao nhã. Mặc kệ các người đối ta có ý kiến gì, chuyện tới mặt, ta liền nhất nhất tiếp chiêu.

“Nữ hoàng Asisu, lần này người có thể đến Hitaito làm khách, thật sự là vinh hạnh cho Hitaito chúng ta.” Quốc vương Hitaito khách sáo vài câu.

Quả nhiên quốc vương chính là quan ngoại giao, chỉ một câu như vậy, khiến ta không khỏi cao nhìn hắn một cái. Dù sao lúc trước, ấn tượng hắn lưu cho ta thật chẳng ra sao. Lần này, được đội ngũ khổng lồ của hắn nghênh đón, vẫn là cho ta mặt mũi. Ta cong lên khóe miệng, hơi cười: “Hoàng tử Hitaito Izumin cứu ta trong nguy nan, Asisu đương nhiên muốn đến để cảm tạ. Hitaito giàu có dồi dào xinh đẹp, Asisu ở Ai Cập từ trước đến nay nghe danh đã lâu. Có thể mượn cơ hội này đến thưởng thức, Asisu cũng cảm thấy rất vui vẻ.” So khách sáo, ai không làm được chứ. Ta cười đem đại lượng ngôn ngữ ngoại giao quăng qua. Không ngoại lệ thấy được ánh mắt thưởng thức của quốc vương Hitaito.

Một bên vương hậu sắc mặt có chút không tốt. Nàng hơi hoài nghi hỏi: “Nữ hoàng Asisu, chúng ta có phải đã từng gặp qua?”

Ta mở to hai mắt, ra vẻ thiên chân hỏi: “Phải không? Có thể được hoàng hậu xinh đẹp quý giá nhận sai, Asisu cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Ôm tâm đánh chết cũng không thừa nhận, ta nhẹ bồng đồ nghi vấn của nàng về.

Izumin buồn cười nhìn mẫu hậu nhủ nhủ đầu mày, cố nhớ nhưng không ra. Cũng đúng, lúc trước Asisu trong lúc hỗn loạn, lộ mặt ea. Sau đó liền luôn gắt gao giấu kín bản thân. Trí nhớ của mẫu hậu dù tốt, cũng sẽ không thể nhớ được tiểu tê ti đi theo cô gái sông Nile lúc trước.

“Mẫu hậu, nữ hoàng Asisu ở Ai Cập nổi tiếng là hóa thân của sự xinh đẹp tuyệt vời, cơ hồ chân không rời nhà, người làm sao có thể gặp qua.” Mitamun luôn mang vẻ mặt nhỏ nhắn nhún nhún, ngay cả nói chuyện cũng không nói.

Trong lòng ta thờ dài một hơi, lúc trước người cướp người yêu cầu người chính là Carol. Tiểu cô nương này sao lại không rõ tình huống chứ, sao lại cứ đem bút trưởng tính đến trên đầu ta a.” Công chúa Mitamun, đã lâu không thấy. Người càng trở nên xinh đẹp đáng yêu.” Ta lấy lòng cười cười với nàng. Hòa giải đi! Ta lúc trước không tính toán làm khó dễ người, hiện tại, người cũng đừng tìm ta phiền phức biết không?

Mitamun thấy ta nói vậy, cũng ngượng ngùng cảm thấy mình hơi quá. Lúc trước, anh trai đã cảnh cáo nàng, không được làm khó dễ Asisu. Khó gặp được nữ tử khiến anh trai yêu thương hơn mình, Mitamun nhìn Mira khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt luôn si ngốc nhìn Izumin, cảm thấy cũng có chút bất đắc dĩ. Mira, không phải ta không muốn giúp người. Tâm của anh trai không ở trên người người, ta căn bản không giúp được người.

Vương hậu ánh mắt lướt nhìn ta, rồi khi nhìn về phía Mira, thần sắc lại tràn ngập hòa ái thân thiết. Ta hơi cười khổ, quả nhiên, con người là sinh vật có tính chủ quan. Khi không thích ta, thì ngay cả nhìn cũng không đồng ý liếc ta một cái. Ánh mắt nàng nhìn Mira, giống như là đem nàng trở thành cái bảo bối vậy.” Mira, người đi rót rượu cho Izumin đi.” Vương hậu yêu thương nói, “Nhìn thấy Izumin trở về, người đều vui đến hồng rồi đi. Mỗi ngày qua, người luôn luôn nhớ hắn, còn thường đi thần điện cầu nguyện hắn bình an. Khi hắn trở lại rồi, người lại chỉ biết ngơ ngác ngồi một bên. Đúng là đứa ngốc.”

Nghe thấy lời nói của vương hậu, trên mặt tái nhợt của Mira hiện lên một tia đỏ ửng. Bộ dáng xinh đẹp khả nhân, ngay cả ta đều có chút nhìn không được động tâm. Nàng nhu thuận cầm lấy bầu rượu, rót một ly rượu cho Izumin. Nhìn thấy Izumin cười cảm ơn nàng, ta mặt ngoài bất động thanh sắc, kỳ thực đáy lòng đã bắt đầu bốc hỏa. Trước mặt ta liếc mắt đưa tình, người cho là ta không tồn tại sao?

Sâu sắc cảm giác được ta khó chịu, Izumin tiếp nhận bầu rượu của Mira, cũng rót đầy rượu của ta.” Asisu, lần đầu tiên đến Hitaito, hi vọng nàng có thể lưu lại ấn tượng tốt về nơi này.” Ta gật đầu, kì thực trong lòng dấm chua lập tức đập. Mím cười đáp lại: “Đúng vậy, Izumin vương tử. Nghe nói nơi này phong tục cùng Ai Cập có khác biệt. Hi vọng đến lúc đó, ngài có thể rút ra thời gian dẫn đường cho ta, ta thật muốn cảm thụ sức quyến rũ của Hitaito.”

Căn bản không nhìn sự tồn tại của Mira, ta quay đầu cười nói với quốc vương: “Quốc vương Hitaito tôn kính, không biết đến lúc đó có chiếm dụng thời gian quý giá của hoàng tử không?” Hừ, Mira người có vương hậu làm chỗ dựa vững chắc là giới sao.

Mira bị hành động rõ ràng đặc thù của Izumin đã kích đến. Nàng run rẩy đứng trong chốc lát, rồi nhẹ lùi về bên cạnh vương hậu. Nhìn thấy sự căm tức của vương hậu đối với ta, ta không hề keo kiệt, thần nhiên mỉm cười chống đỡ. Thấy rõ ràng a, không phải là ta quần quít lấy con người, mà là con người thích ta.

Chút com ta ăn vất vả vô cùng. Chốc lát khách khí lại khách khí với quốc vương, chốc lát lại khiến vương hậu cảm tức ta bằng cách mỉm cười, rồi lại cười nói với Mitamun tỏ vẻ thiện ý. Đối với Izumin, lúc này, ta không còn tinh lực ứng phó nữa rồi. Vô luận hắn nói cái gì, ta chỉ là nhợt nhạt cười, ngắn gọn trả lời.

Izumin ánh mắt nhìn về phía ta mang theo thương tiếc càng ngày càng nhiều. Hắn kéo tay của ta, nhẹ nhàng hôn xuống một cái.”Asisu xinh đẹp, đường xa mà đến, nàng đã mệt mỏi. Không bằng, ta đưa nàng đi nghỉ ngơi. Ngày mai, chúng ta cùng nhau tham quan Hitaito được không?”

Ta cho hắn một ánh mắt thức thời, mỉm cười trả lời: “Cảm ơn sự quan tâm của ngài. Nhưng là, Asisu lại rời đi sớm thế này, đối với mọi người là rất bất kính.”

Quốc vương ánh mắt nhìn ta đã sớm từ kinh điển biến thành thương thức, hắn nhanh chóng nương lời nói của ta, rồi nói: “Sẽ không. Khiến nữ hoàng Asisu mệt mỏi như thế, là chúng ta thất lễ. Izumin, ngươi còn không mang theo Asisu nữ vương đi nghỉ ngơi!” Hiểu rõ tâm tư của con, quốc vương Hitaito từ đầu tới đuôi luôn giữ một bộ thành toàn. Hắn như vậy khiến ta thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ cần người không nhìn ta với vẻ mê đắm, ta liền cảm tạ ông trời. Nhìn người rộng rãi như vậy, ta sẽ cố mà buông thành kiến, nhận người làm thân nhân tương lai của ta.

Đứng lên, tay ta khoát lên trên tay Izumin, tao nhã khom người về phía mọi người, rồi bước về phía lối ra.

Vừa trở lại phòng, ta toàn thân đều thả lỏng, vọt tới ghế tựa, xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi xuống. Betty và Emi giúp ta tẩy trang. Nhìn thoáng qua Izumin cũng cùng vào, ta vô lực vẩy vẩy tay hướng hắn.”Ta muốn đi ngủ, người ngày mai đến sớm vậy.” Một chết ta, làm gì còn có tâm tư triền miên với người a.

Izumin nhìn thấy, Emi đau lòng bệ hạ nên cấp tốc tẩy trang, trong ánh mắt Izumin tràn ngập ôn nhu ý cười.”Đề ta bồi nàng đi, tối nay thật sự làm nàng vất vả.”

Mắt đang điu lại, ta vô pháp trọn trắng mắt.”Không vất vả, ai bảo ta thích người đâu!!” Trong lời nói mang theo chút bướng bỉnh, mang theo bất mãn rõ ràng.

Izumin ha ha cười rộ lên. Emi giúp ta rửa mặt hoàn tất, nàng và Betty nhanh chóng lui xuống.

Izumin ôm lấy ta đang ngồi phịch trên ghế tựa, nhẹ nhàng mà đặt lên giường. Ta lăn hai vòng, mắt không mở ra được. Hôm nay thật mệt, ban ngày vừa mới đến, buổi tối liền đi đánh giấc. Đừng nói thể lực ta vốn không tốt, dù tinh lực tràn đầy cũng chịu không nổi. Mơ mơ hồ hồ, cảm giác được Izumin luôn ôn nhu nhìn ta. Ta mặc kệ tư thế ngủ xấu hay đẹp, cứ thế vù vù ngủ say. Mọi chuyện của hôm nay đã xong, dưỡng tốt tinh thần, chuyện ngày mai lại nói.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kéo ra màn đả kích nặng nhất

Phong cảnh Hitaito rất khác so với Ai Cập, đầy rẫy đá tảng và bình nguyên mênh mông vô bờ, gió đông lạnh thấu xương, làn da bị thổi quật đau vô cùng. Cảnh sắc trước mặt làm ta nhớ đến cao nguyên đất vàng, nhớ tới điệu hát thể lương vọng trời. Sông Hồng mênh mông vô bờ quanh co khúc khuỷu dọc theo đường chân trời chạy hướng về phương xa. Cưỡi ngựa, đứng ở chỗ cao, mặc gió thổi bay ống tay áo lăn vẩy phát phới. Trước mắt phong cảnh, rất ít thứ làm trở ngại tầm mắt, khiến cho tầm mắt cùng tâm đều thoải mái yên tĩnh vô cùng. Đối mắt nhìn lại, một tâm tình muốn nắm thiên địa trong tay bỗng nhiên dâng lên. Kiếp trước, ta luôn luôn ở vùng sông nước Giang Nam. Quen thuộc nhất đó là mưa nhỏ giọt giọt tí tách, cùng cảnh nhỏ nông thôn đơn sơ mà mê người. Đầu có chỗ nào gặp qua bình nguyên thung lũng tung hoành, đồi núi trập trùng, vô biên vô hạn bao la hùng vĩ. Dần dần, cảm giác cũng bình lặng, làm tâm tình cũng đi theo bình tĩnh vô ba.

Quay đầu nhìn Izumin luôn bồi ở bên cạnh, cho hắn một cái mỉm cười điềm đạm. Ánh mắt hắn cong cong, Izumin hiểu, hắn hiểu ta cảm động. Nơi này phong cảnh phong tình nồng đậm địa vực khiến ta rung động, hắn cảm nhận được từ ngôn ngữ tứ chi của ta. Có đôi khi, sự trao đổi giữa người với người đôi khi cũng kỳ quái như vậy. Không cần nói thêm gì, chỉ cần một ánh mắt, một cái mỉm cười, đối phương đã có thể hiểu được.

“Thật đẹp!” Ta lắng nghe tiếng gió gào thét, mặc gió to cuồng dã đem tóc đen của ta thổi ra sau, lộ ra cái trán trắng nõn.

“Ừh, thật đẹp!” Izumin hòa theo. Cảm giác được ý cười trong lời nói của hắn, ta quay đầu nhìn hắn một cái. Ta nhìn không được mặt đỏ lên. Hắn nhìn chăm chăm vào ta, đầu gối như đang ca ngợi phong cảnh. Lời ngon tiếng ngọt quả nhiên là ni non êm tai nhất giữa tình lữ.

“Izumin, xem ra mẫu hậu người thật sự không thích ta!” Ta vuốt vuốt tóc, trên mặt mang nụ cười, lời nói lại bén nhọn.

“Mẫu hậu chỉ là rất thích Mira. Về sau, nàng nhất định sẽ thay đổi.” Izumin nói qua loa. Trên mặt ta ý cười càng sâu. Đúng vậy, nàng nhất định sẽ thích ta. Một con gái đại thần cùng nữ hoàng Ai Cập, nàng sẽ hi vọng người nào trở thành con dâu đây? Kỳ thực, so với quốc vương, ta thật ra lại thích vương hậu hơn. Tại quốc gia mà vương hậu có được quyền thế nhất định, nàng lại có thể nặng tình trọng nghĩa như vậy, không lấy ích lợi làm trọng, khiến ta cảm giác nàng không giống người vương thất. Người như vậy, ở chung hẳn là có thể không cần phí nhiều tâm tư đối phó, có thể thoải mái chút mà hưởng thụ cuộc sống.

Nghĩ đến quan hệ phức tạp, suy nghĩ của ta lại phiền xa. Ai Cập a! Quốc gia của ta. Con gái ngài luôn luôn phiêu bạt ở bên ngoài, ngài biết không? Trên mặt tươi cười dần dần hiện lên một tia ưu thương. Nếu có thể, ta nguyện ý chỉ thật tình kính yêu Ai Cập, vì nó mà ngày đêm cầu nguyện. Nghĩ đến bản thân có một ngày, cũng thay đổi như chong chóng như Menfuisu, trở tay làm mưa khiến Ai Cập rung chuyển không ngớt. Trong lòng thực có chút khó chịu.

Khiến ta khó chịu chính là, Imhotep bị vạch ra chuyện xấu lớn như thế, nhưng lại luôn bảo trì trầm mặc. Nhìn các đại thần sốt ruột như đang nhảy nhót, ta càng cảm thấy tâm tư Imhotep thâm trầm. Hừ! Chỉ vì lão bà xấu xa mà làm người không thể gờ chân sao? Vậy nếu hai con trai của người xảy ra chuyện, không biết người còn có thể tiếp tục bảo trì trầm mặc hay không? Trong lòng ta lạnh lùng cười cười.

Đem việc này tạm thời ném ra sau đầu, quay đầu nhìn phía Izumin, “Đi thôi! Chúng ta vào trong thành chơi đi.”

Lần trước bị bắt đến đây, ta đã đi qua một cái chợ nhỏ, ta đã bắt đầu cảm nhận được dân tộc Hitaito độc đáo. Bọn họ dùng đại mạch và nước làm bánh bột ngô, đó là đồ ăn thường xuyên ăn nhất. Loại bánh bột ngô này không thể để lâu, chỉ có thể hôm nào làm hôm đó ăn, tư vị giống như bánh kem mật. Điều này làm cho ta nghĩ đến bánh bao. Một loại bánh có thể làm món chính, vị đậm, hơi có vị ngọt, vô luận đồ ăn gì cũng đều có thể ăn cùng, người nào cũng có thể ăn. Cho nên loại bánh mạch này có thể trở thành món chính, cũng không kỳ quái chút nào.

Nhưng ta vốn ăn quen Trung Hoa mỹ thực, vẫn đang không thể nào quen được bánh này. Betty và Emi thường thường vì ta khẩu vị không tốt, đến hoàng bếp hoàng cung tự thân làm. Mọi người Hitaito cho rằng các nàng làm ra chính là đặc sản Ai Cập tản ra mùi hương mỹ vị. Emi miệng nhỏ nhắn phụng nói: “Đây là bí phương của nữ hoàng Asisu, thông qua thần dụ mà có được. Trừ bỏ hoàng cung ra, Ai Cập rất ít người biết làm.”

Nhất thời tâm huyết dâng trào, ta bảo Emi lấy bánh mạch chung chín sau, rồi lấy dầu thực vật xào một phen. Sau khi làm xong được đưa lên bàn, mùi hương mưng vị món xào, Izumin tuy cực lực bảo trì tư thế ăn tao nhã, nhưng đồ ăn trên bàn tốc độ vui dần rất nhanh vẫn khiến Emi cười trộm không thôi.

Sau đó, trong Hitaito vương cung, mọi người dần có hứng thú. Emi và Betty cũng thành người được mọi người hoan nghênh nhất. Vô luận đi đến đâu, đều có người dùng ánh mắt sùng bái nhìn các nàng. Ngay cả Mura cũng không bày ra bộ mặt thối kia. Ta từng hỏi qua Izumin, Mura sao lại thay đổi. Hắn không trực tiếp trả lời, chỉ nói Mura từng là ti nữ bên người mẫu thân. Được, biết điều này ta liền hiểu vì sao nàng lạnh lùng nhàn nhạt với ta.

Sau tiệc tối, ta bảo Betty làm nóng món ăn hầm nước nấu mạch điều cùng rau trộn. Tâm của một nữ đại thần Hitaito cùng phu nhân bị chúng ta thu mua. Biết là có hiệu quả, chỉ là ta không nghĩ tới hiệu quả tốt đến như vậy. Ai bảo muốn bắt lấy nam nhân, trước tiên phải nắm lấy dạ dày hắn chứ? Nữ nhân cũng giống thế cả. Vô số người tiến đến bái phỏng, thỉnh giáo chúng ta. Ta không chịu nổi phiền nhiễu, trực tiếp suy nghĩ vài loại cách làm đồ ăn, trực tiếp để Izumin phát đi ra ngoài. Nhưng vẫn không ít người muốn vãn an ta, thật mệt.

Ta nghĩ kỹ, dù sao ảnh hưởng đã lớn, không bằng lại làm lớn hơn nữa đi. Vì thế bảo Emi cùng Betty đem vài thêu khi chúng ta làm khi nhàn chán ở Ai Cập ra. Đây là một gợi ý khi cho một người xuyên không tiểu thuyết. Nơi này trừ bỏ vài Á Ma Ai Cập vốn có ra, thì còn có vài làm từ thực vật có thể làm thành những trang phục như kiểu tạp dề ngắn nhỏ bó sát người. Đương nhiên, bông vải cũng là một trong những nguyên liệu.

Ta cố ý dùng vài Á Ma thô làm vài thêu chữ thập ô vuông, trên mặt thêu đồ án xinh đẹp. Phương pháp làm cũng đơn giản, có thể hưởng thụ thêu hoa tao nhã. Ở Ai Cập, ta chỉ ở phạm vi quý tộc mà truyền bá. Bởi vậy, quốc gia khác cũng rất ít biết kiểu thêu này. Về phần người nghèo, ta không phải là coi thường họ, chỉ là bọn họ phần lớn vài không che đủ, suốt ngày phải làm lưng vắt vả, làm sao có thời gian hưởng thụ mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt mỹ thuật đó.

Sau khi đưa ra khăn thêu chữ thập, thì ngay cả vương hậu cũng động dung. Từ trước đến giờ, loại thủ công dùng để kiếm sống này, chỉ có tú nương chuyên môn đi làm. Hiện tại, có thể bản thân tự tay thêu, có nghĩa là có thể tiết kiệm thời gian, cơ hồ không có nữ nhân nào không thích. Phải biết rằng, nữ nhân thời đại này rất ít có hoạt động giải trí. Làm gì có nơi nào giống niên đại kia của chúng ta, ca hát, khiêu vũ, xem tivi, chơi máy tính. Các nàng luôn cao ngạo tao nhã ngồi, luôn duy trì phong thái, sợ bị mấy chuyện thô tục phá hủy sự xinh đẹp của mình.

Bảo Betty và Emi đẩy nhanh tốc độ vài ngày làm nhiều khăn tay thêu xinh đẹp, ta rộng rãi đưa cho vương hậu và Mitamun. Không chút ngoài ý muốn nhìn thấy các nàng vui sướng. Về phần Mira, nhìn bóng dáng luôn sợ hãi rụt rè kia. Ta thật sự vô pháp gạt khỏi ý nghĩ đã kích nàng, một tiêu chuẩn đáng thương như vậy, nếu muốn nhằm vào nàng, thì có vẻ như ta quá đáng không chịu buông tha người. Dù sao, Izumin nếu muốn cưới nàng, thì đã sớm làm. Đầu cần chờ tới bây giờ? Nếu nói ta mềm lòng cũng được, nói ta không chê dục không mạnh cũng thế, ta thật sự thuộc kiểu người có tính công kích không mạnh. Chỉ cần người khác không công nhiên xâm phạm đến ta, ta căn bản không dậy nổi ý muốn đả kích.

Theo tin tức của đội đặc chủng, con của Imhotep thu hồi lộ bán ghế quan đã mấy ngày nay. Tại tình huống giới nghiêm này, ta có nên hay không để Saturan và Hacan hành động? Một đội đặc chủng, không phải là những người ta có thể để mất. Trừ bỏ đội hộ vệ thần điện ra, thì những người của đội đặc chủng chính là những người cuối cùng dưới trướng đáng tin cậy nhất của ta. Nhưng lúc này là cơ hội tốt nhất để lật đổ Imhotep, khó thấy được hắn bị đánh, từ đỉnh cao bị lật xuống, nếu ta không nắm chắc thời cơ thì lần sau nếu muốn gây phiền toái cho hắn chắc sẽ khó khăn hơn.

Suy xét thật lâu sau, ta vẫn bảo Cindy đem mệnh lệnh tuyên bố ra ngoài. Ta mất nhiều tâm tư như vậy mới tạo được cục diện trước mắt. Không thể để thất bại trong gang tấc được.

————— Phân cách tuyến “Trò hay sắp bắt đầu” —————

Bộ dáng thanh thuần Saturan ở trong khoảng thời gian này, rất được con lớn nhất của Imhotep-Adatud thích. Cô nương này lúc trước làm việc ở trong quán rượu. Thấy nàng bộ dạng xinh đẹp lại biết tinh thú, Adatud liền mua nàng về. Phụ thân nàng là một lão tửu quý, không mất bao nhiêu tiền liền có thể mua được nữ nhân như vậy, Adatud rất vui vẻ.

Kỳ thực, trong nhà đã có một nữ tử tuyệt trần hầu hạ. Nhưng cô ta đi đến đâu, luôn khiến một đám thiếp thị phát khóc phải chạy về nhà, khi biết tư vị

vinh hoa phú quý rồi, lại quân hấn quá chặt chẽ. Adatud chơi cô ta đã chán ngấy, nên cứ một đoạn thời gian lại đi ra ngoài tìm nàng khác. Phụ thân Imhotep đã từng nói với hấn, muốn hưởng thụ nữ nhân, thì nhất định không thể dùng bạo lực để cướp. Adatud đắc ý nghĩ, trực tiếp mua các nàng về, như vậy sẽ không tính là bắt buộc.

Sau khi gặp được Satura, Adatud thật sự cảm thấy trước mắt sáng ngời. Trước đó vài ngày, hấn thấy thằng em trai Mutra có nữ nhân xinh đẹp, tên là Hacan. Đáng người kia, về mặt kia, hấn hâm mộ nước miếng rào rào chảy. Cô nương kia xuất sắc nhất đó là thân mình mềm mại đáng yêu như rần nước, nhảy vũ, ánh mắt mị hoặc có thể nhỏ xuống nước. Hấn nói với em trai, muốn nàng rất nhiều lần, nhưng nó chết sống không nhường. Nghe nói, cô nương kia là hấn phát hiện trong vũ đoàn. Vừa mới mua trở về không bao lâu, đúng lúc đang có hứng thú nồng hậu. Adatud nghĩ, chờ nó chơi ngấy, đương nhiên sẽ cho hấn.

Nào biết, không quá bao lâu sau, hấn may mắn phát hiện ra nữ nhân tuyệt sắc Saturan này. Adatud thật sự cảm thấy thích nàng. Cô nương này không kiêu không nóng nảy, cũng không tham tiền. Hấn cứu nàng khỏi mấy đòn đánh của lão ba tưu quý, nàng còn hiểu được ân báo đáp. Adatud hí hóp, mê đắm nghĩ, đáng tiếc, nàng chết sống không để hấn chạm. Cho dù hấn nói sẽ cho nàng một thân phận là thiếp, nàng cũng không do dự ra sức khước từ. Phỏng chừng đây là nữ nhân quen dùng kỹ xảo đi. Nếu không, trước đó vài ngày còn có chút kháng cự hấn, nhưng mấy ngày sau, Saturan càng ôn nhu.

“Lão gia, thời tiết quá nóng, ăn chút hoa quả đi.” Đang nghĩ tới Saturan, nàng liền xuất hiện. Adatud mừng rỡ, cười chỉ thấy rằng không thấy mắt, chà xát tay, nhìn xuống ý muốn kéo nàng ngồi trên đùi.

“Nàng thật cẩn thận. Nàng cũng theo giúp ta ăn một ít đi.” Adatud ra vẻ ôn nhu nói. Nữ nhân như động vật, chỉ cần cho các nàng một chút sắc mặt hoà nhã. Các nàng sẽ bị mê hoặc ngay.

Trên khuôn mặt thanh tú của Saturan hiện lên một tia đỏ ửng, nàng thẹn thùng cúi đầu: “Lão gia, như vậy không tốt. Chờ người ăn xong rồi, còn thừa lại thưởng cho ta vậy.”

Adatud nhìn thấy Saturan nhu thuận như thế, thật sự nhìn không được. Kéo nàng qua, hôn mặt nàng một cái, nhìn nàng ngượng ngùng lao ra cửa, vui vẻ cười ha ha. Rất thú vị, người ta luôn nói công nhiên không bằng trộm. Quả thế. Loại cảm giác trộm tình này quả nhiên làm cho người ta hưng phấn a.

Trái phải nhìn thấy không có người, hung hăng quệt lau nước miếng ghê tởm trên má, Saturan nhìn xuống ý muốn mãnh liệt muốn đánh một đấm vào Adatud. Sắc lang này, chờ nữ vương trừng phạt người đi. Nàng đang cầm một cái bình không, chào hỏi quân sự đại nhân xong, lợi dụng danh nghĩa mua rượu để đi ra ngoài.

Đi vào trong thành, nàng đem bình đưa cho lão bản quán rượu, rồi trốn vào trong phòng ám. Hacan đã sớm chờ nàng ở đó. Nhìn sắc mặt Hacan cũng không tốt chút nào, trong lòng Saturan nhất thời cân bằng hơn.

“Ha ha, có phải không lại bị ăn bớt?” Saturan vỗ vỗ bờ vai Hacan.

Hacan văng bần tay Saturan trên vai mình ra, giận trừng nàng: “Đừng hy vọng trên chọc ta để rừ tức giận, xem mặt của người đỏ như mông khi là biết, người cũng bị chiếm tiện nghi.”

Saturan ý cười nhất thời ngưng kết trên mặt. Hai người liếc nhau, đều nhìn không được thở dài. Nam nhân háo sắc dễ tiếp cận, nhưng cự tuyệt bọn chúng thân thiết, lại là chuyện rất đau đầu. Nhìn Hacan, Saturan ngượng ngùng vui đùa. Hacan giỏi nhảy, giả trang thành vũ nữ, mị ý mọc lan tràn. Mutra từ trước đến nay là quý háo sắc, sao có thể buông tha nàng. Sau khi thất thân, Hacan tìm nàng khóc rống một hồi. Tuy mọi người không cho rằng, mất đi trinh tiết là có nghĩa không còn sạch sẽ. Nhưng ủy thân cho nam nhân ghê tởm như vậy, nàng vẫn không cam lòng.

Sau khi khóc đã, Hacan lau khô nước mắt. Nhiệm vụ này, là các nàng tự nguyện gia nhập. Bệ hạ cũng đã hỏi rõ ý kiến của nàng. Sớm biết sẽ gặp khó khăn, hai người bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý

“Tình huống của người bên kia thế nào?” Sau khi Hacan trở thành phụ nữ, trên người ngây ngô còn sót lại đã tiêu thất. Nhất cử nhất động của nàng đều tràn đầy mỹ ý cầu nhân. Saturan trầm nghĩ, nếu bản thân không phải nữ nhân, tám phần cũng sẽ bị nàng mê hoặc. Khó trách Adatud luôn nhớ mãi không quên, hấn luôn muốn mua Hacan từ chỗ Mutra.

“Ngày kia, yến hội như thường sẽ bắt đầu. Chắc chắn Mutra đã nhận được thông tri.” Saturan trả lời. Loại yến hội nhỏ này hai tên sắc lang thường xuyên đến dự, trừ bỏ hưởng thụ nữ nhân mà người khác đưa lên, còn có thể thu được đại lượng tiền tài. Nhưng số lần bọn chúng tổ chức yến hội không nhiều lắm, thời gian cũng cách xa. Hacan ở bên người Mutra ần núp lâu như vậy, cũng chỉ gặp một lần. Mà lần đó Adatud lại không tham gia.

Lần này, nghe nói chức quan lần này tương đối lớn, có rất nhiều kẻ muốn. Kẻ đã làm quan lại muốn thăng lên. Hai tên kia thay phiên chào mời khách, khách cũng đã giằng co nhau một thời gian. Tiệc tối ngày kia là quan trọng nhất, nghe nói, tiền giao dịch sẽ bắt đầu sau khi tiệc tối kết thúc.

Đã nhận được mệnh lệnh, Saturan và Hacan sớm đã có sở chuẩn bị. Vài ngày nay, mọi người luôn sự dụng những lá thư để khuấy động dư luận, phương pháp của bệ hạ thật hiệu quả. Trước khi tiệc tối bắt đầu, những thành viên khác của đội đặc chủng sẽ đem những lá thư ghi rõ những tên có quyền có tiền sẽ giao dịch trong đêm nay phát khắp nơi. Trong khoảng thời gian này, tuy thành Tebe nghiêm cấm cầm tụ tập, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có người nhìn không được vùng trộm đến xem.

Đến lúc đó, nhiệm vụ của hai người bọn họ chính là nội ứng ngoại hợp, đem hai tên sắc lang xấu xa trực tiếp bại lộ cho mọi người xem. Nếu pháp luật trừng phạt không xong hai tên trộm kí sinh này, thì hãy để cho các nàng đến làm đi. Hi vọng nữ hoàng Asisu phù hộ đêm nay hành động sẽ thuận lợi tiến hành.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Chuẩn bị về nước

Màn đêm còn chưa buông xuống, thái dương vẫn còn lấp ló nửa đầu, tiệc tối liền bắt đầu. Hacan biểu diễn một hồi vũ đạo dẫn tới tràng thượng nam nhân người người nước miếng chảy ròng. Mutra triệu triệu thủ, Hacan liền mị nhu không có xương ý ở hẳn bên cạnh, hăm mộ liền Adatud đều đổ mắt.

Saturan cố ý xả một phen Adatud, dẫn tới hẳn quay đầu nhìn về phía bản thân. Tắc một viên nho đến trong miệng hẳn, nói nhỏ: “Lão gia, chẳng lẽ cái kia vũ nương so với ta hoàn xinh đẹp sao?”

Nhìn thấy Saturan ghen tị, Adatud càng thêm thích. Hẳn thừa dịp rượu kính, một tay lấy Saturan kéo đến bản thân trên người, hung hăng hôn đi xuống. Đây nữ nhân, điều bản thân khẩu vị thật lâu. Tối hôm nay, nhất định phải được đến người. Hẳn nhẹ nhàng mà thờ gấp, ở Saturan bên tai học nhiệt khí: “Đêm nay, người đừng đi. Liền đi theo ta đi.”

Saturan trong mắt lợi mũi nhọn chột lóc, lập tức giấu hạ. Nàng cười duyên xoay người rúc vào Adatud trong lòng, nũng nịu yếu ớt địa thuyết: “Lão gia, người xấu lắm. Chỉ sợ, đến lúc đó người trong mắt chỉ có cái kia vũ nương.”

Adatud gặp luôn luôn đoan trang Saturan lộ ra như thế mềm mại một mặt, mừng đến hận không thể đương trường đem quần áo của nàng lấy hết. Hẳn hầu cấp ở Saturan bên hông sờ soạng lại sờ, e ngại những người khác mặt mũi, không tốt làm được quá mức, vừa ý hạ đã khảm trương. Ném cho Mutra một cái ánh mắt, Mutra ngầm hiểu.

Adatud ôm Saturan cười to triều mặt sau phòng đi đến, một cái tướng mạo anh vĩ nam nhân đi theo theo đuôi tiến đến.

“Đại nhân, này là của ta một điểm tâm ý, mời người xin vui lòng nhận cho.” Cười theo, anh vĩ nam nhân trên mặt lộ ra một tia đáng khinh, hẳn hướng Adatud đưa qua một cái nặng nề cái túi nhỏ. Đang nhìn đến Saturan ở Adatud vỗ về chơi đùa hạ, bộ ngực sữa bán lộ khi, càng là nhin không được hung hăng nhìn nhiều khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng Saturan vài lần.

Tùy tay tiếp nhận, Adatud ước lượng, nhướng mày: “Ta chưa bao giờ tiếp mấy thứ này.” Hẳn đem này nọ ném trở về.

Anh vĩ nam nhân hoảng một phen tiếp nhận tiểu Bu-đa-pét. Trên mặt xẹt qua một tia kinh hoàng hậu, hẳn tiếp tục lấy lòng cười, mở ra gói to khẩu, đem bên trong khế ước mua bán nhà, địa khế lộ xuất ra. “Đại nhân, ta phi thường khâm phục ngài. Thịnh ngài nhất định phải nhường ta có cơ hội ở ngài bên cạnh hầu hạ ngài.”

Saturan trong mắt hiện lên một tia tức giận. Hầu hạ hẳn, một cái tử tướng con, một cái nhị lưu đại thần, dựa vào cái gì muốn nhường người tới hầu hạ hẳn. Đây là Ai Cập đế quốc, là Pha-ra-ông đế quốc, không là y mỡ thiên hạ. Hừ, Imhotep lấy thúng úp voi, lại đường này hai cái bốn Đản Nhi tử. Xứng đáng hẳn không hay ho.

Adatud làm càn vuốt ve Saturan cái mông, hưởng thụ nàng thấp suyền khi kiều mị. Không cần quay đầu nhìn nhìn, “Ta đã biết, người trước đi xuống đi. Ân, liền ném ở trên bàn đi.” Phát phát tay, Adatud không kiên nhẫn. Đây nam nhân, thực không cảm thấy được, không thấy được bản thân chính vội vàng sao?

Liên tục tiến vào hai người, đều để lại không ít cái túi nhỏ. Bên trong không có tiền mặt, đều là đại lượng khế thư. Saturan trong lòng minh bạch, vì sao bọn họ giao dịch hội như thế thoải mái. Lúc gần đi, nàng xem đến Mutra cũng ôm Hacan đến khác một cái phòng. Nói vậy bọn họ cũng là ở thu hồi.

Saturan có chút sốt ruột, thế nào đồng bọn nhóm còn không có bắt đầu hành động. Lại không tới cứu nàng, bản thân đều phải bị Adatud bá vương ngành thượng cung. Quần áo đã bị bác không sai biệt lắm, cổ tình lại bởi vì tường theo vào đến, cố ý câu Adatud muốn ngừng mà không được. Saturan trong mắt đã có chút nước mắt. Ngân vạn không cần ở phía sau, nhường bản thân thất thân cấp này sắc lang a.

Nhìn đến Saturan mị nhãn như tơ, tình lượng trong ánh mắt ần ần chứa đựng thủy quang. Adatud hưng phấn vô cùng. Hẳn đại lực vuốt ve dưới thân kiều như không có xương thân thể, nhìn dưới thân nữ nhân bởi vì bản thân động tác chống đỡ hết nổi than nhẹ cầu xin tha thứ. Adatud hận không thể một tay lấy nàng thừa lại quần áo toàn bộ kéo xuống đến. Không được, cũng còn cuối cùng một cái. Hẳn nhin xuống bản thân dục vọng, đem Saturan kéo đến trên đùi, kiểm chế không được cách quần áo, đỉnh trên người hương khí mê người thân thể mềm mại.

“Đại nhân, này...” Cuối cùng một cái vào nam nhân bị trước mắt cảnh xuân cả kinh có chút lắp bắp.

“Có chuyện gì nói mau.” Adatud lửa giận tận trời, thế nào gặp được như vậy cái ngu ngốc, không thấy được bản thân đã tên đã trên dây sao? Còn không chạy nhanh thức thời đem tiền giao ra đây cắt đi. Sớm biết rằng, bản thân trước hết đem Hacan làm trở về nhường Saturan ghen tị, sẽ không cần can ngao lâu như vậy. Đuổi ở phía sau thần phục bản thân, cũng không biết Saturan là có ý khảo nghiệm bản thân vẫn là thế nào, đậu trong lòng hẳn ngứa giống như mười vạn con kiến ở trào.

“Đại, đại nhân, đây là ta, là ta đưa cho, không, là ta hiến cho ngài lễ, ách, lễ vật...” Một câu nói, nam nhân kia lại nói rồi rầm vô cùng. Hẳn cũng là sắc nam nhân. Hôm nay tiệc tối, hai nữ nhân xuất sắc nhất bị này hai huynh đệ một người lấy một cái. Thật vất vả có thể no nhìn đã mắt, hẳn kém chút liền chính sự đều quên.

“Nếu không có gì muốn nói, ngươi liền rời đi đi.” Adatud thấy này nam nhân ánh mắt đều thẳng, có chút khoe ra có ý nắm lấy một phen Saturan bộ ngực sữa, vừa lòng xem đến cái kia nam nhân trông mắt đều nhanh trừng xuất ra. Nghe được Saturan có chút kháng nghị hừ nhẹ ra tiếng, hấn rút cuộc nhịn không được, trực tiếp đem Saturan kéo ở trên giường, hung hăng đánh tiếp.

Một bên háo sắc hôn môi, một bên vội vàng cái kia luôn luôn tại bên cạnh nhìn xem nước miếng giàn giụa nam nhân. “Còn không mau đi!”

Saturan nước mắt thật sự xuất ra. Chớ đi a, ta thật sự kháng không được. Của nàng kháng cự bị Adatud trở thành tình thú. Saturan trong mắt hiện lên một tia sát ý, thân thể cũng tùy theo cứng ngắc. Khả năng nhất tưởng khỏi bề hạ, lại nhụt chí cần môi dưới.

Đang lúc nàng chuẩn bị buông tha cho vô dụng giấy giữa, đột nhiên ngoài cửa sổ “Oanh” một cái. Saturan trong lòng vui vẻ, rốt cục tới sao? Nàng làm bộ run run, cả kinh ôm lấy Adatud. Adatud cũng mặc danh kỳ diệu, hấn ngừng đầu, nhìn thấy một đồng ống ném vào, đánh hấn đến mức máu mũi văng khắp nơi. Hấn hét một tiếng, ôm cái mũi ngả xuống.

Saturan nhìn thấy Adatud đau đến quay cuồng trên mặt đất, một bên kêu sợ hãi: “A? Ngươi là kẻ nào?” Một bên xông lên, ném giường lên người Adatud, hung hăng đá mạnh hấn. Ai cho ngươi muốn ta! sắc lang! Để xem ta có phé ngươi không!. Saturan một bên thê thảm kêu to, một bên đá không lưu tình chút nào, chân đá trúng “chỗ hiểm”.

Nhìn trong phòng khói tiêu thất một nửa, Saturan kháp đùi mình một phen, khóc thảm. “A! Van cầu các ngươi! Tha ta đi!” Nàng nâng tay tát mình vài cái, xả loạn tóc, cũng lẩn trên mặt đất.

Ngoài cửa sổ, có tiếng bước chân ồn ào truyền đến. Saturan không ngoài ý muốn nhìn thấy người dân đông đảo. Nàng lấy túi tiền trên bàn ném lên trời, làm bộ sợ hãi chạy ra ngoài cửa sổ, trong tay còn không quên cầm lấy hơn mười trương khế ước. Ném ra ngoài cửa sổ.

“Đây là cái gì?” Có người tò mò nhặt lên.

“Trời ạ! Đây là địa khế! A! Còn có khế ước mua bán nhà! Dĩ? Đây không là khế ước đại nhân Kuro mua bán nhà sao? Em gái ta đang làm thị nữ ở đó mà!” Có người kêu sợ hãi.

“Bên trong thật là đại nhân Adatud sao?” Có người giương đầu tò mò nhìn xung quanh.

“Thật sự thật sự, ta quen biết hấn. Tuy rằng mặt hấn đầy máu, nhưng hấn thật sự là Adatud. Bạn gái em trai ta từng bị hấn mua về nhà. Chúng ta một nhà đều biết mặt hấn.” Có người khẳng định nói.

Một cái cửa sổ cũng âm âm, mọi người kinh ngạc thét chói tai. Mutra cũng đã xảy ra chuyện.

Nghiêng ngã chao đảo đi tới một cái cửa sổ. Saturan nhìn đến Hacan ngọc thể ngang dọc nằm ở trên giường, Mutra đùi máu me nhảy nhụa. Saturan chặt vật nhìn thấy trong mắt Hacan hận ý, trong lòng chợt lạnh. Nàng chẳng lẽ không muốn sống chăng?

Menfuisu khuôn mặt tuần tú, ngồi ở trên ngai, nhìn Imhotep mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, nghe hấn giải thích. Trên mặt Menfuisu tuy lộ vẻ đồng tình và tức giận, nhưng trong lòng lại cười lạnh không thôi. Hừ! Hai cái tên ngu ngốc, nhận hối lộ bị người ta bắt gặp. Còn khiến dân chúng tiến đến tham quan, tình huống đến mức này, các ngươi rốt cục vô pháp che dấu. Imhotep, ta cũng đã nhìn nhin ngươi quá lâu rồi.

Imhotep bị chuyện tối hôm qua chinh cả đêm, ngủ không được. Hai con trai, một cái tàn tật, một cái thì “chỗ hiểm” bị thương, về sau có thể giao hợp hay không cũng không thể cam đoan. Lúc trước thì lão bà là người thứ nhất bị tố giác yêu đương vụng trộm, hiện tại con lại bị phát hiện bán vị quan. Tức nhất chính là, đến bây giờ, hấn còn chưa tra ra được là kẻ nào động thủ.

Khóe mắt nhìn thần sắc của Menfuisu, Imhotep mồ hôi lạnh chảy ròng. Tên hoàng đế Pha-ra-ông này lợi hại thế nào, hấn sớm đã biết. Đừng nhìn bề ngoài xúc động táo bạo, đã tâm hấn rất lớn. Imhotep ta quyền cao chức trọng, nên sớm đã khiến hấn bắt mắt. Có tình, ta lại dùng nửa đời xây dựng danh dự cực cao, khiến Menfuisu nhất thời không thể không đề phòng hấn

Khi cô gái sông Nile xuất hiện, hấn có ý phân tán vương quyền, chia rẽ hôn nhân của Menfuisu và Asisu. Kỳ quái chính là, lúc ấy hoàng đế và nữ hoàng không hề phản đối. Điều này cũng luôn khiến hấn nghi hoặc khó hiểu. Vốn hấn muốn mượn việc vương quyền phân tán làm cớ, gả Asisu nhanh ra ngoài, thu hồi quyền thống trị Hạ Ai Cập. Nào biết, hoàng đế Menfuisu không hiểu nghĩ thế nào, lại đột nhiên mãnh liệt theo đuổi Asisu. Đáng tiếc Ragashu Babylon đến cầu thân, nhưng lại lãng phí mất cơ hội tốt đó.

Hấn còn chưa nghĩ ra cụ thể sách lược, lại bị đá kích chuyện hai đứa con bị vạ cớ trần. Imhotep hiểu, chuyện này tuy rằng không thể hủy diệt bản thân. Nhưng chuyện lão bà yêu đương vụng trộm, đã khiến danh dự của hấn tụt xuống thê thảm. Con bán ghế quan, càng làm Menfuisu lấy cớ để chèn ép quyền lực của ta.

Huống chi, hấn oán hận nhìn đại thần quan Tahak bên cạnh. Đáng chết đầu bóng lưng! Tên này đã sớm không về phe hấn. Lần này, chắc chắn sẽ nương cơ hội này mà đá kích. Nói cái gì mà thần dụ chỉ thị Ai Cập sẽ có đại nạn, quyền không thể quá mức tập trung trong tay một đại thần. Cái gì thần dụ, tất cả mọi người đều biết là gạt người!

“Tể tướng Imhotep, ngươi nên về phủ nghị nghị hồi phục một đoạn thời gian đi.” Menfuisu làm bộ an ủi hấn, trực tiếp báo cho hấn. “Hai con trai của ngươi bán quan, đã xúc phạm pháp luật, lý ra nên xử tử. Nhưng xem mặt mũi ngươi, ta chỉ tước quan bọn chúng, vì dân, suốt đời không được tuyền

dụng. Về phần người, gần đây cũng có chút mệt mỏi, vẫn nên tạm thời nghỉ ngơi đi. Còn vũ nương làm con người bị thương, chờ ta điều tra rõ ràng, rồi sẽ cho người công đạo.”

Imhotep không dám nói gì, gật đầu tạ ơn. Xoay người, duy trì tôn nghiêm tể tướng, tận lực ngăn đầu ưỡn ngực đi ra đại điện.

Nhìn Imhotep mặt xám mảy tro, Menfuisu kém chút vỗ tay cười to. Sau khi Carol về nhà mẹ đẻ, đây là chuyện đầu tiên làm hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mặc kệ là ai gây ra, hắn đều phải cảm tạ. Trong mắt lộ ra một tia sắc bén, tỷ tỷ, người đã ở bên ngoài lâu lắm rồi. Quốc nội đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng cũng nên trở lại đi.

————— “Phân cách tuyến “thích méo mó” —————

Nhận được tin tức không may, ta mờ to mắt, không dám tin. Cô nương này, vì sao làm như vậy? Thấy ta không hiểu chút nào, Cindy nhỏ giọng giải thích: “Nghe nói, tên sắc lang Mutra kia cường gian Hacan”

Trong lòng ta đau xót, hốc mắt đỏ hồng. Vậy sao? Nguyên lai là nguyên nhân này sao? Ta sớm biết, đem hai cái nữ hài đưa đến bên cạnh hai sắc lang kia, có thể gặp những chuyện gì. Nhưng vì thực thi kế hoạch, ta vẫn phải đưa các nàng đi. Tuy các nàng cũng rất vui nhận. Nhưng loại chuyện này, ta thật sự không muốn nó xảy ra

Hacan là đứa nhỏ ngoài mềm trong cứng. Ta không thể để nàng gặp chuyện không may, ta phải trở về. Cindy nhìn thấy vẻ mặt nữ hoàng tức giận và thương tâm, hắn nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Hacan là cố ý.”

A? Có ý gì? Ta kinh ngạc nhìn hắn.

“Nếu không nháo lớn chuyện nên, Hacan sợ Imhotep còn có khả năng một tay che trời điều khiển được sự tình. Nàng viết thư nói cho ta, kế hoạch của nàng là, nàng thừa nhận bản thân là người ủng hộ cô gái sông Nile. Sau khi bị Mutra bắt buộc, nàng đã biết Mutra ngầm cùng huynh trưởng tiến hành giao dịch dơ bẩn này. Vì Ai Cập, cũng vì tín niệm trong sáng cô gái sông Nile nữ nhi, nàng nhất định phải tố giác.” Cindy có chút âm trầm nói.

Cầm cò mạng tên Carol quả nhiên là phương pháp tốt. Mà ta không muốn nàng bị những chuyện này làm bị thương. Vốn dĩ nàng có thể ở dưới sự bảo vệ của ta, tìm hạnh phúc của mình. Cô gái ngọc này, vì sao muốn làm như vậy?

Ta cắn môi dưới, quật cường. Thấy khuyên nữ hoàng không xong, Cindy quỳ gối xuống. “Bệ hạ, Hacan đều là vì ngài. Trước đó vài ngày, nhìn thấy ngài thương tâm muốn chết, nàng đã sớm có ý muốn báo thù cho ngài. Lần này, để có thể đá kích lớn Imhotep, khiến lão nhân luôn khi dễ ngài bị đá thương lớn, nàng đã liều mạng, cũng là để bảo vệ địa vị của ngài ở Ai Cập không bị uy hiếp. Đội đặc chủng chúng thần thân phận luôn luôn ẩn mật, khả năng kế hoạch thành công rất lớn. Hacan một lòng trung thành, bệ hạ, xin người hãy thông cảm cho nàng.”

Ta rút cuộc nhìn không được, nước mắt từng giọt chảy xuống. Nguyên lai là như vậy sao? Nhưng, Hacan người có biết hay không, ta chưa bao giờ coi nàng và những thành viên khác trong đội đặc chủng là thuộc hạ. Vô luận là người nào, đều là của đồng bọn tốt của ta. Họ bị vũ nhục và bị thương, đó là điều ta không thể thừa nhận. Betty và Eni đã sớm khóc thành một đoàn. Nhìn thấy nước mắt ta cũng chảy xuống gò má. Các nàng cùng quỳ xuống, khóc thình cầu ta: “Bệ hạ, xin ngài không nên làm sai tâm ý của Hacan.”

Ta cứng ngắc đứng thẳng thân mình. Là một nữ hoàng nên luôn phải chịu áp lực sao? Nắm chặt nắm tay, ta lau khô nước mắt phân phó bọn họ: “Ta đã biết, các người đi ra ngoài đi.”

Ngửa đầu nằm ở trên giường, trên mặt ta đã không còn nước mắt. Hacan, thực xin lỗi, ta không thể trở về cứu người. Hi vọng khi ta trở lại Ai Cập, người vẫn còn sống. Đến lúc đó, vô luận như thế nào, ta cũng phải bảo vệ người khỏi bất cứ chuyện gì.

————— “Phân cách tuyến “ta hết giận” —————

“Nữ hoàng bệ hạ Asisu, bữa tối của ngài mang đến đây sao ạ?” Mura không hề cần ta đồng ý, đã trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Ta chậm rãi ngồi dậy, lạnh lùng nhìn nàng: “Mura, ai cho người trực tiếp vào?” Khách khí với người, không có nghĩa là ta không hề cáu kỉnh. Ta là nữ hoàng Ai Cập, đến Hitaito là khách. Người một đường mẫu nhỏ nhỏ lại dám không coi ta ra gì.

Mura trên mặt có chút kiên cường. “Hoàng tử Izumin chưa từng bảo ta phải bẩm báo trước.”

“Ha ha!” Ta nhẹ cười ra tiếng. Hôm nay tâm tình ta không tốt đến cực điểm. Người muốn làm cái thùng cho ta phát tiết, ta sẽ thanh toán người.” Betty, Eni!” Ta nhẹ kêu.

“Bệ hạ, có gì phân phó ạ?” Hai cô nương vô cùng mau lẹ tiến vào.

“Nàng vào bằng cách nào?” Chỉ vào Mura, sắc mặt ta như sương lạnh.

“Nàng nói, hoàng tử phân phó nàng đến hỏi. Khi chúng ta muốn tiến vào thông báo, nàng đã vọt tiến vào.” Biết tâm tình ta không tốt, hai cô nương này rõ ràng là có ý để Mura vào để làm ta hết giận.

“Hừ! Mura! Người thật to gan! Không được thị nữ của ta đồng ý, đã trực tiếp xông vào phòng ta.” Ta tức giận nhìn chằm chằm nàng: “Ta rất hoài nghi, người có phải muốn mưu sát ta?”

Mura cả người chấn động, theo bản năng quỳ xuống. Tội mưu sát nữ hoàng Ai Cập quá nặng, nàng gánh không nổi.”Nữ hoàng Asisu, xin hãy minh giám, Mura chỉ là muốn đưa bữa tối cho ngài, chưa bao giờ có ý khác.”

“Người nhiều lần dối ta bất tuân, lần này lại tự tiện vào phòng ta. Ta muốn hỏi quốc vương Hitaito, Asisu ta đến đây, có phải bị biến thành tù phạm. Ngay cả một thị nữ, cũng dám bắt kính với ta!” Thanh âm của ta không cao, trong lời nói lại lộ ra một tia sát khí.

Mura thấy ta nói càng ngày càng nặng, sợ tới mức chỉ dám dập đầu. Là tâm phúc của vương hậu, biết vương hậu không thích nữ hoàng Ai Cập, nàng cũng theo giống ngài ấy. Nguyên tướng tính cách của vị nữ hoàng này mềm. Nào biết, thì ra không phải kẻ dễ bắt nạt. Làm sao bây giờ? Mura mở hỏi như mura

“Sao vậy? Asisu, nàng sao tức giận đến vậy.” Izumin thấy cửa phòng ta mở toang, Mura dập đầu không thôi, có chút nghi hoặc.

Ta ngẩng lên cảm, “Người hỏi nàng!”

Mura há mồm định giải thích, ta một tay đoạt câu chuyện: “Trước đó vài ngày, nàng luôn không có ý tốt đối ta. Hôm nay, nàng dám đẩy ra thị nữ của ta, trực tiếp xông vào. Izumin, ta muốn biết, thị nữ này rốt cuộc muốn làm cái gì? Có phải muốn ám sát ta?”

Trong mắt Izumin hiện lên ý cười, hiểu ra ta muốn kéo Mura xuống ngựa. Hắn cũng không hỏi nhiều, xoay người quát hỏi: “Mura, người hãy giải thích rõ ràng.”

Nghe được hắn nói những lời này, ta diễn cũng xong rồi. Quả nhiên, Mura nói xong từ đầu đến đuôi, Izumin liền nhẹ nhàng bằng quơ đem sự tình từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không. Thuận tiện nhắc nhở Mura: “Nữ hoàng Asisu là khách quý của nước ta, lại là người trong lòng ta. Mura, người là bà vú của ta, người càng hiểu chuyện mới đúng.”

Ta quét mắt nhìn Mura còn đang run run một cái, hừ lạnh một tiếng. Izumin nâng nâng cằm, ý bảo Mura lui ra ngoài. Thấy ta còn tức giận, hắn một tay ôm ta vào trong lòng, khẽ hôn vài cái, “Còn chưa hết giận sao? Thật muốn ta đánh Mura, nàng mới vui vẻ sao?”

Ta bĩu môi, “Thiết, đau lòng bà vú người thì cứ việc nói thẳng. Che chở rõ ràng như vậy, cũng không sợ ta thương tâm sao?”

Izumin trong ánh mắt đột nhiên xẹt qua một tia do dự, “Nghe nói, Ai Cập gần đây không yên ổn”

Ta nhẹ nhàng cười, “Đúng vậy! Izumin, đi ra ngoài đã lâu, ta chuẩn bị về nước”

Thấy ta không nói thêm gì, Izumin có chút cười khò. Muốn kết hôn với một lão bà khôn khéo, thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ. Nhưng Asisu lại gắt gao giữ được tâm hắn. Bây giờ, muốn không yêu nàng thì khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Hai sư tử đối đầu

“Nàng chuẩn bị khi nào thì trở về?” Thanh âm thanh lãnh để nghe của Izumin vang lên ở phía sau ta.

Từ ngày hôm qua nhận được tin tức Ai Cập gặp chuyện không may, tâm tình của ta luôn bị vây trong bất ổn. Ngẩng đầu hướng hắn mỉm cười, “Chỉ hai ngày này, ta muốn nhanh chóng.”

Izumin yên lặng nhìn ta, trong ánh mắt có khẳng định: “Ta cùng nàng trở về.”

Ta mở to hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Sẽ không liên lụy tới chuyện quốc nội Hitaito chứ?”

“Đi sứ Ai Cập, đối mặt với hoàng đế Menfuisu đưa ra lời cầu thân, thế này có tính đại sự không?” Ánh mắt nâu của Izumin cười đến cong cong, mang theo một tia tà khí. Ta nhìn không được cười lớn hơn nữa, phụng lệnh quốc vương truy lão bà, hắn thật đúng là biết gộp việc tư xen lẫn việc công.

Mấy ngày qua, vương hậu vẫn lạnh nhạt với ta. Kỳ thực ta cũng không để ý nhiều. Tôn trọng người, là vì người là mẫu thân Izumin, người đã cho hắn ra đời, ta sẽ không so đo nhiều với người. Người ta nói, đá cẩu cũng phải nhìn chủ nhân. Ta đã làm khó Mura, tin tưởng người hắn là hiểu ý tứ của ta. Khách khí với người, không có nghĩa là ta sợ hãi người. Sau khi cảnh cáo nhẹ nhàng bằng quơ ném cho vương hậu, ta vẫn như cũ khách khí có lễ đối nàng. Vương hậu tuy rằng không còn cứng rắn đẩy Mira đến chỗ Izumin trước mặt ta nữa, dù đáy mắt vẫn lạnh nhạt. Vương hậu, kỳ thực ta cũng không phải thật thích người. Chỉ cần người không xúc phạm ta quá đáng, thì sẽ chẳng có chuyện gì hết.

Về phần Mitamun tiểu nha đầu phiền từ kia, bị ta một ít chuyện nhỏ làm cho miệng cười không ngừng. Nữ hài đơn thuần này đối ta cũng tốt rất nhiều, xem như một cái bắt đầu tốt đi. Kỳ thực ta cũng biết, Izumin sùng ái nàng cũng có rất lớn tác dụng. Hắn quả thật là anh trai tốt. Trái lại với em trai nhà ta, ta thờ dài. Người với người khác biệt thật lớn a. Ta không có khả năng yêu cầu mọi người đều thích ta. Hơn nữa, tập quán cuối cùng của ta là điệu thấp. Chỉ cần có thể ở phạm vi ta có thể dễ dàng không để ý, ta cũng sẽ không khơi mào tranh chấp. Nhưng nếu thật sự chọc giận ta, ta cũng sẽ không thể để

ý hậu quả. Sợ phiền phức sẽ không gây chuyện, gây chuyện sẽ không sợ hậu quả. Hitaito ta còn không quen, trừ bỏ có Izumin làm chỗ dựa ra, ta cũng không có thể lực gì hết. Trước tiên điều thấp chút, sẽ ít chỗ hỏng hơn.

Về nhà đi! Ai Cập, nơi đó sông Nile gió mát phơ phất đang chờ ta đâu! Ta không có thời gian lại nghỉ ngơi, còn có một trận đánh ác liệt đang chờ ta đánh. Nhìn đáy mắt Izumin đau lòng, ta cho hắn một nụ cười xán lạn. Ở Babylon, người đã cho ta hưởng thụ sự khoái hạt tình yêu mà một nữ hài binh thường đáng được hưởng thụ, đoạn thời gian đó chính là bảo bối mà ta rất trân quý. Vì tương lai của chúng ta, ta nguyện ý cùng người kẻ vai chiến đấu.

Sau khi quốc vương Hitaito chính thức tiến bước, hắn quả nhiên phản phò Izumin đưa ta quay về Ai Cập, cũng mượn cơ hội thỉnh cầu Ai Cập đưa ra lời cầu thân. Sắc mặt của vương hậu không khó coi cho lắm, chỉ là miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười. Ta khách khí có lẽ cười cười với nàng, không sao, chiến tranh giữa mẹ chồng con dâu vĩnh viễn là phiền toái. Chờ ta chính thức gả lại đây, chúng ta lại chậm rãi so chiêu đi.

Tất cả mọi người đều lo lắng Hacan, tốc độ lên đường về nhà cực nhanh. Dọc theo đường đi, ta không còn tâm tư liếc mắt đưa tình với Izumin. Nhìn cảnh sắc càng ngày càng quen thuộc, lòng ta càng trầm trọng.

Khi đến nơi, người dẫn đầu nghênh đón ta đó là thân ái em trai, Menfuisu.

Trong lòng xoay quanh các loại ý nghĩ phức tạp, ta xa lạ cười với hắn.

Menfuisu có vẻ tiêu tụy nhiều. Mấy ngày qua, lão bà chạy mất, lãnh binh đi đánh trận trong nước, quốc nội lại loạn thành một đoàn. Phòng chừng hắn cũng thật lâu không có ngủ ngon đi. Hắn miễn cưỡng tươi cười, giọng hồi còn nhỏ vậy, trên khuôn mặt anh tuấn trừ bỏ thiết tình vui sướng nhìn không ra một cảm xúc nào khác. "Tỷ tỷ, nàng rút cục đã trở lại." Cực kỳ tự nhiên, trước mặt mọi người, kéo ta vào trong lòng.

Cảm thụ được độ ấm quen thuộc trong lòng hắn, hốc mắt ta đã ươn ướt. Nam nhân này phảng phất chuyện gì cũng không vướng bận, thật sự chính là Menfuisu mà ta từ nhỏ đã đau, sưng, không muốn hắn khổ chịu, thậm chí luyện tiếc hắn chịu khổ từ người yêu Carol sao. Ta không đẩy ra hắn, Menfuisu, ta muốn cho người một cơ hội. Nhẹ nhàng mà nâng tay kéo hắn ra, nhỏ giọng nhắc nhở: "Menfuisu, Izumin Hitaito cũng tới."

Thấy Asisu không bài xích, trong mắt Menfuisu rõ ràng hiện lên một tia kinh hi. Hắn nói ta ra, thuận thế kéo ta đến bên người hắn, khách khí có lẽ nhìn Izumin: "Hoàng tử Izumin, sau lần trước từ biệt, chúng ta đã rất lâu không gặp."

Izumin vẫn đậm phong khinh đứng, ống tay áo bay nhẹ, tóc bạc mềm nhẹ bay ở sau lưng. Bề ngoài, hắn phảng phất không để ý ta cùng với Menfuisu thân thiết, ánh mắt như có như không nhìn chằm chằm tay phải Menfuisu kéo ta. Ta lúc này mới chậm nửa nhịp phản ứng lại, tâm tình kích động hạ, ta thể nhưng không phát hiện Menfuisu luôn nắm lấy ta. Cười khổ rút tay ra, thói quen a, quả nhiên đáng sợ.

Bên miệng Izumin lúc này mới ra mím cười: "Hoàng đế Menfuisu, lần này có thể lấy thân phận đại sứ nước đồng minh đến Ai Cập, ta cũng cảm thấy rất vinh hạnh."

Trên mặt hai người đều lộ vẻ tươi cười, mà ta phảng phất cảm giác được trong ánh mắt bọn họ phát ra tiếng sấm. Hai nam nhân này, theo nguyên tắc đến bây giờ, luôn luôn không hòa hảo. Hai người gặp mặt, không rút kiếm mà chống đỡ, đã là chuyện khó thấy. Có thể nho nhã lễ độ đứng chung một chỗ, chắc chắn họ không thể nào thích thú gì.

Menfuisu tươi cười: "Nếu đã là nước đồng minh, vậy thì hoàng tử Izumin cũng không nên quá khách khí, hãy đem Ai Cập trở thành nhà của mình."

Ta cúi đầu cúi mắt, các người cứ ghê tởm nhau đi. Để ta quen trong chốc lát. Lão huynh Bát Giới nói, có một số việc học phun sẽ quen. Cùng Menfuisu đi vào Ai Cập, nhân dân luôn từ xa hoan hô tên của ta. Ném rất nhiều hoa sen về phía ta. Ta vui vẻ đón lấy chúng, tao nhả ôm vào trong ngực.

"Nữ hoàng Asisu, ngài đã trở lại!"

"Nữ hoàng Asisu xinh đẹp, ngài là nữ thần của Ai Cập chúng ta!"

Menfuisu và ta đồng thời nhấc tay, chào mọi người. Ngửi hơi nước sông Nile, ý cười càng ngày càng đậm. Đúng vậy! Ta đã trở về. Thấy ta lộ ra tươi cười vui vẻ, Menfuisu luôn ôn nhu nhìn ta, ta làm bộ như không thấy. Khóc mất nhìn thấy trong mắt Izumin một tia âm áp biến mất, trên mặt như trước lộ vẻ khách sáo tươi cười. Ta ai thán, thôi xong rồi, người nào đó đang ăn ghen lớn.

"Hoàng tử Izumin, mong ngài hưởng thụ được sự nhiệt tình ở Ai Cập." Một thanh âm ôn nhu truyền đến, ta ánh mắt đảo qua, phát hiện Kafura vô liêm sỉ đứng ở một bên.

Ta hừ lạnh một tiếng, khi nào thì đến phiên người lấy thân phận chủ nhân nói chuyện ở đây. Quay đầu nhìn Izumin, hắn vẫn luôn nhàn nhạt đứng tại chỗ, ta tràn ra đẹp nhất tươi cười: "Hoàng tử, ngài xem, khách nhân của Ai Cập công chúa Kafura đều đã cảm nhận được sự nhiệt tình của nơi này. Tin tưởng, ngài cũng có thể khoái hạt khi ở nơi này." Ánh mắt mới rời đi hắn, tươi cười lập tức biến mất. Lạnh lùng quét béo nữ nhân Kafura, ý bảo Menfuisu ta muốn hỏi cung rửa mặt chải đầu trang điểm. Theo lệ thường, yến hội đêm nay sẽ được tổ chức

Kafura bị ta mất dao khí thế thất linh bát lạc, nằng đồ bùng mặt, nghiêng rặng nghiêng lợi đứng tại chỗ. Cố tình Menfuisu cũng không giúp nàng giải thích, chỉ tiếp đón Izumin, giúp hắn an bày chỗ ở. Thật vất vả, Menfuisu mới nhìn về phía Kafura "vách tường hoa" bị mặt trời chói chang phơi đen, làm bộ ngạc nhiên hỏi: "Công chúa Kafura, cảm tạ người giúp ta tiến đến nghênh đón khách quý. Không biết ngài vì sao không quay về nghỉ ngơi? Tiệc tối sắp bắt đầu rồi."

Nhìn khuôn mặt Menfuisu anh tuấn lộ vẻ ý cười mê hoặc, oán khí của Kafura tựa hồ tiêu tán. Nàng lắc lắc mông to, đi lên phía trước kéo tay Menfuisu làm nũng nói: "Đây là lần đầu tiên Kafura gặp nữ hoàng Asisu. Quả nhiên nữ hoàng Ai Cập đoan trang hào phóng hơn nhiều so với ta công chúa tiểu

quốc, ngay cả khi thể cũng mười phần a!” Trong lời nói, ả ả có ý tứ chế nhạo.

Trong lòng Menfuisu hiện lên sự chán ghét. Tỷ tỷ của ta, đương nhiên không thể mang ra so sánh với loại cô nương nông thôn như người. Hẳn làm bộ như không có nghe hiểu: “Ta thay vương tỷ cảm tạ công chúa ca ngời.” Hẳn gọi tới Minurê, chuẩn bị rời đi, bỏ mặc Kafura tại chỗ.

Lần này, Kafura hoàn toàn phát điên. Nàng cầm chặt tay bà vú, trên mặt biểu tình dữ tợn đáng sợ.”Bà vú, Asisu dám không nhìn mặt ta. Ta nhất định sẽ không bỏ qua nàng! Không phải chỉ là một nữ hoàng Ai Cập sao? Nghe nói sau khi bị Menfuisu từ hôn, còn muốn nạp nàng làm nhị vương phi. Hừ! Nữ nhân này tuy bộ dạng có vài tư sắc, sao có thể quyến rũ hơn ta. Ta nhất định sẽ không để nàng đạt được!”

Bà vú cả kinh che miệng Kafura. Lão thiên già, mấy câu đó nói ở trong tâm cung thì thôi. Còn lúc này, nàng nhìn chung quanh, trừ bỏ thần dân Ai Cập thừa thốt qua lại, cũng không người nào. Bà vú nhụt chí buông lỏng tay ra. Quên đi, dù sao cũng không có người để ý các nàng.

(Tojikachan: A!!! TA ghét bà béo Kafura kia!!! Không thể chịu nổi mà!!!)

Phân cách tuyến “Ghen”

Trở lại tâm cung quen thuộc, ngửi thấy hương hoa sen quen thuộc. Ta vô cùng không muốn. Nếu Izumin cầu thân thành công, lần sau ta muốn trở về một chuyến chắc sẽ không dễ dàng. Ở đây hơn mười năm, ta đã sớm đem nơi này trở thành nhà của ta.

Saturan tiêu tụy đã cùng Ari đứng ở một bên chờ ta. Nàng khóc thũng ánh mắt, tràn ngập kỳ nhìn ta. Ta nhẹ nhàng ôm ấp nàng: “Đừng khóc, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu Hacan.”

Saturan mở ra môi khô khốc, tươi cười thăm đạm nhìn ta.”Nữ hoàng, hoan nghênh ngài về nước.”

Rốt cuộc nhện không được chưa xót trong lòng, mắt ta dâng lên nước mắt. Hô hấp sâu một ngụm, ta nỗ lực bình tĩnh trở lại.”Saturan, Ari, trước giúp ta rửa mặt chải đầu đi.” Không thể khóc, Asisu, khóc không thể giải quyết vấn đề. Mọi người còn đang dựa vào ta, ta không thể yếu ớt như vậy

Thừa dịp thời gian rửa mặt, ta nắm chặt thời gian hiểu biết rõ ràng tình huống Ai Cập trước mắt. Imhotep bị ngừng lương giữ chức, con hắc bán quan vĩnh viễn không được tuyển dụng, mấy chuyện đó tạm thời không đề cập tới. Hacan vì làm Mutra bị thwong, bị nhốt trong đại lao. Mấy ngày qua, nàng thường xuyên chịu thẩm tấn, may mắn thân thể không chịu khổ gì. Hacan một mực chắc chắn, nói bản thân luôn rất ái mộ cô gái sông Nile, nhìn thấy Mutra dám bán quan, mới nhất thời nhện không được xuống tay thiên hắc. Hơn nữa, nàng ở trong phủ cũng nghe nói Mutra đề tiện chiếm rất nhiều cô nương thanh bạch, cho nên nàng mới có thể nhện không được động thủ.

Nói thực ra, lý do này rất gượng ép. Tại thời đại không có gì bằng quyền lực này, Menfuisu nếu tin, Hacan cũng sẽ không sao, nếu không, Hacan sẽ rất nguy hiểm. Nếu ta ra mặt cố gắng bảo vệ nàng, cũng có thể giữ được mạng của nàng. Nhưng đó là hạ sách, làm như vậy, những chuyện ta che giấu trước đây sẽ uổng phí toàn bộ. Nhưng thật sự không còn biện pháp nào, ta khế căn môi, chỉ có thể làm như vậy. Kém nhất, toàn bộ thực lực đều bại lộ, khiến Menfuisu và Imhotep cảnh giác, thậm chí bị bọn họ hợp lực đối phó. Khỏe miệng ta xả ra một tia cười nhàn nhạt, dù sao ta chỉ là cái nữ hoàng nhàn tản. Trước kia khi trên tay không có quyền lực, ta sống rất khá. Về sau, ta cũng có thể sống rất khá. Nói ta ngu xuẩn cũng tốt, nói ta không hiểu thượng vị giả nhàn kính cũng tốt, ta cho tới bây giờ vốn không phải nữ hoàng trời sinh. Ta học không xong chuyện hy sinh tính mạng của đồng bạn mình, đòi lấy lợi ích của mình.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Lời cầu hôn thất bại

Tiệc tối hoa lệ bắt đầu. Theo thường lệ, Menfuisu ngồi ở vị trí chính giữa, ta ngồi ở một cái ghế trường kỷ. Izumin và Kafura da mặt dày ngồi đối diện chúng ta.

Tahak đầu bóng lưỡng giáo hoạt cũng tham gia. Khỏe mắt mặt mày của hắc đều tràn ngập lấy lòng tươi cười, vô luận là với ta hay là với Menfuisu. Cầm quạt lông chim, ta che mặt xùy một tiếng. Không hồ là tên gian trá, làm cho người ta hận không thể đánh hai quyền cho hả giận.

Đang ở trong lòng khinh bỉ hắc, Tahak cầm quyền trượng đi đến giữa đại điện.”Dưới sự phù hộ của thần Oman, nữ hoàng Asisu rốt cục có thể bình an vô sự.” Ta âm thầm tròn trĩnh mắt, lại bắt đầu rồi.

Tahak ngẩng đầu hướng ta cười, còn có chút đẹp mắt. Đáng tiếc một bộ mặt đẹp dễ như vậy lại là kẻ chẳng ra sao. Trong lòng ta âm thầm đáng tiếc, ngoài miệng lại thuận thế nói: “Cám ơn đại thần quan Tahak đã lo lắng. Nhớ ngày đó ta và hoàng hậu sông Nile, nhất định là đại thần quan đã thành tâm cầu nguyện, chúng ta mới thoát hiểm.”

Một chút lời nói chứa đầy ẩn ý, nhưng lại không thể làm tên đầu bóng lưỡng này biến hóa sắc mặt. Trên mặt hắc tươi cười chưa biến: “Có thể cầu nguyện cho hai vị nữ nhân giàu có nhất trí tuệ và xinh đẹp, là chức trách của đại thần quan.”

Nhìn thấy Tahak thần nhiên nhận, ta cũng nhện không được, “Phốc xích” bật cười. Rất thú vị! Quả nhiên lợi hại a.

Sau khi từ Babylon trở về, Menfuisu thấy trên mặt của ta thường lộ ra lúm đồng tiền. Tâm tình của hắn cũng chuyển biến tốt đẹp.”Tỷ tỷ, lần này, ngươi thực vất vả. Sau khi không thấy ngươi đâu, ta sốt ruột nơi nơi tìm ngươi. May mắn được hoàng tử Izumin trợ giúp, ngươi mới bình yên vô sự.”

Nhìn hắn, ta cười làm bộ như vui mừng nói: “Đúng vậy! Hoàng tử Izumin đã cứu ta, ta luôn khắc trong tâm khảm. Sau còn mời ta đến Hitaito làm khách. Menfuisu, ngươi nên cảm ơn ngài ấy.”

Izumin ngồi ở bên cạnh, tao nhã phẩm rượu ngon nghe vậy, cười ôn nhu.”Có thể cứu được nữ hoàng Ai Cập Asisu xinh đẹp, Izumin cũng rất vinh hạnh.” Đó là, phụng chỉ tán gái, ngươi còn không thích méo mó.

“Menfuisu, nghe nói hoàng hậu sông Nile về nhà mẹ đẻ?” Đừng nhìn một bộ không vội không hoãn của ta, kỳ thực trong lòng cảm thấy nôn nóng vô cùng. Nhưng ta cũng chỉ có thể nhẫn nại tính tình khách khách khí khí.

Nghe vậy, ánh mắt Menfuisu hơi âm, “Đúng vậy! Ta nghĩ, có thể là nàng nhớ mẹ sông Nile đi.”

Kafura rốt cục cũng lấy được cơ chen vào, nàng mở ra môi dày phi, cười quyến rũ với Menfuisu: “Hoàng hậu Sông Nile thật là trẻ con. Trở về cũng không chào hỏi với hoàng đế Menfuisu, làm hại mọi người vội vàng tìm khắp nơi.”

Nhìn thấy nữ nhân này, ta liền tức giận. Buông xuống lòng mi, ta giấu đi tính kế trong lòng: “Ồ! Nghe công chúa Kafura nói, tựa hồ biết nguyên nhân hoàng phi sông Nile mất tích?”

Nàng vừa nghe, quả nhiên hớn hờ lên.”Nghe nói, nguyên nhân nàng tức giận chỉ là vì ta cùng với hoàng đế Menfuisu ở một đêm cùng trong một thần điện. Chỉ vì chuyện này mà hoàng hậu sông Nile giận dữ trở về nhà mẹ đẻ. Là một hoàng hậu của một đại đế quốc, sao lại chỉ vì điểm ấy mà cáu kỉnh.”

Nữ nhân ngu xuẩn, đây là chuyện Ai Cập ta. Lại dám nói trắng ra như thế, là việc xấu trong nhà chúng ta, ngươi là một ngoại nhân, còn chưa gả vào,胆敢 ở trong này bình phẩm từ đầu đến chân. Ngươi thật sự coi bản thân đã là người Ai Cập? Thật không biết từ nhỏ nàng bị giáo dục ngu ngốc gì nữa.

“Công chúa Kafura, hoàng hậu sông Nile là sự kiêu ngạo của Ai Cập ta. Nàng làm bất cứ chuyện gì cũng có đạo lý. Là công chúa Li-bi, mời ngươi nói cẩn thận chút đi.” Ta lạnh lùng ném cho nàng một câu. Hừ! Phi bà đáng chết, đừng tưởng rằng Carol đi rồi là Ai Cập ta liền không có nữ nhân. Nam nhân thì ngượng ngùng so đo với ngươi, chẳng lẽ ngươi tưởng rằng bản thân ngươi là nữ chủ nhân nơi này sao!

Mặt Kafura lập tức đỏ bừng, nửa ngày không nói được gì. Menfuisu trong lòng khoái ý vô cùng. Lúc trước hắn sao có thể nghĩ đến chuyện thu bốn nữ nhân này làm thiếp cơ chứ, thấy thế nào cũng ngu xuẩn. Luận đơn thuần thì không bằng Carol, luận thông minh thì không bằng tỷ tỷ. Trừ bỏ chút thủ đoạn đùa giỡn ra, ngay cả thân thể cũng không cường thịnh. Menfuisu đột nhiên nghĩ tới Hitari, nữ nhân cũng là từ tiểu quốc tới. Nghĩ đến đây, Menfuisu càng tức giận. Hừ! Càng là từ tiểu quốc tới, thì càng không hiểu tiến thoái.

Thấy Menfuisu nhìn mình, Kafura cố ý chớp chớp mắt, cố gắng cho nước mắt xuất ra: “Menfuisu, ta không có ý đó.”

Nhìn thấy Kafura còn dám làm nũng với hắn, Menfuisu càng phiền chán. Hắn gạt nhẹ bừa vài cái, phát phát tay, để thị nữ rót đầy rượu cho mình, rõ ràng mặc kệ nàng.

“Hình như không thấy tể tướng Imhotep đâu?” Nhìn thấy Kafura an phận, ta thử thăm dò nhắc tới râu son dương.

Trên mặt Menfuisu vẫn tươi cười như cũ, hắn ngẩng đầu nhìn ta, ý cười phảng phất càng sâu.”Tỷ tỷ, trong khoảng thời gian ngươi không trở về, Ai Cập có chút không an ổn. Bất quá, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta, ta liền an tâm.”

Nhìn thấy Menfuisu tựa hồ thoải lý hữu thoải, ta cắn cắn môi dưới, không nghĩ tiếp tục nói.

“Hoàng đế Menfuisu.” Izumin luôn mỉm cười ngồi ở một bên thấy tể ngắt, thanh âm thanh lãnh liền vang lên.

“Hoàng tử Izumin, có chuyện gì sao?” Ta nhìn ra được, Menfuisu kỳ thực thật không kiên nhẫn. Ta cũng nhìn ra được, Izumin kỳ thực lại càng không muốn ngồi ở chỗ này.

“Lần này ta đi sứ Ai Cập, là ôm một mong muốn tốt đẹp. Trên đường tới đây, ta luôn bất an, chỉ sợ không thể thực hiện nguyện vọng này.” Izumin thâm tình chân thành nhìn ta, ta giống như con mèo nhỏ vậy, tóc gáy toàn bộ dựng đứng. Không thể nào, ngươi chuẩn bị đề hôn sự? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ chờ vài ngày. Tình hình đang rắc rối đã quá lâu, lúc này ngươi còn muốn đến xem náo nhiệt cái gì a.

“Ồ? Là chuyện gì khiến hoàng tử Izumin cơ trí cũng phải bất an như vậy?” Menfuisu trong lòng biết không ổn, thực không muốn nói tiếp, nhưng có tình lại không thể lảng tránh.

“Lần trước khi ta du lịch, ngẫu ngộ nữ hoàng quý quốc Asisu. Sự xinh đẹp, trí tuệ, ôn nhu của nàng, thậm chí sự nghịch ngợm ngẫu nhiên lộ ra của nàng, đều có lực hấp dẫn rất lớn đối với ta. Sau khi ta thanh tỉnh lại mới phản ứng lại, ta đã bị Asisu độc nhất vô nhị thật sâu mê hoặc. Lần này, ta đi sứ Ai Cập, chính là muốn hướng nữ hoàng Asisu cầu hôn.” Không chút nào ngoài ý muốn, lời của Izumin làm mặt Menfuisu lập tức thay đổi.

Yên lặng nhìn Izumin, Menfuisu nhìn thật lâu sau. Đón ánh mắt lợi hại của Menfuisu, Izumin cười đến hào không úy kỵ. Ta muốn nói chuyện, há miệng mấy lần lại phát hiện căn bản không chen vào được. Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng khinh miệt hừ thanh, ta khóe mắt đảo qua, lại là Kafura.

Không đợi ta tức giận, Menfuisu đã lạnh lùng trừng mắt nhìn Kafura. Chưa bao giờ thấy mặt bạo ngược của Menfuisu, Kafura rung mình một cái. Nàng

không khỏi cảm chặt lấy tay bà vú, lui thành một đoàn. Mặc kệ nàng, Menfuisu một lần nữa nhìn về phía Izumin: “Hoàng tử Izumin, người muốn cầu hôn nữ hoàng Ai Cập Asisu?”

“Hoàng đế Menfuisu, ta đã nói rất rõ ràng. Có lẽ, người còn không rõ thành ý của ta.” Từ khi bước chân vào Ai Cập, Izumin đã phải nhen một bụng hỏa. Thật vất vả có thể hòa nhau một lần, hân cười càng thêm thanh nhã. Trục tiếp đứng lên, đi đến trước mặt ta, nhẹ nhàng mà cầm lên tay của ta, trước mặt mọi người in xuống một cái hôn: “Asisu, nàng đã ở trong lòng ta thật sâu. Lòng ta thời thời khắc khắc đã bị yêu dày vò, ta rút cuộc kiềm chế không được muốn có được nàng. Asisu, đáp ứng lời cầu hôn của ta đi! Để chúng ta cả đời đều cùng một chỗ, để chúng ta cùng nhau đối mặt với mọi khó khăn.”

Trong lòng bị cảm động tràn ngập. Là một nữ hài, ta cũng có giấc mộng không thực tế kiểu này. Áo tưởng người yêu ta, ở trước mắt bao người, hướng ta ngó lời yêu, hướng ta cầu hôn. Tuy rằng sớm đã biết tâm của Izumin, nhưng ta vẫn bị giờ khắc này mà cảm động. Nước mắt trong suốt nhìn hân, ta nhất thời ngây ngốc.

Một bên, Menfuisu chân chính sắc mặt đại biến. Hân chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình như vậy ở trên mặt của vương tử. Ngay cả khi công bố hôn sự của hân và nàng, nàng cũng chỉ là nhân nhạ, phảng phất như chuyện không liên quan đến mình. Hân luôn đối với nàng có tin tưởng, hân cho rằng, chỉ cần nàng ở lại Ai Cập, hân liền có cơ hội lại có được nàng.

“Tỷ tỷ!” Menfuisu gấp giọng đánh gãy lời đáp ứng sắp ra khỏi miệng của ta.”Ai Cập trước mắt rất cần người.”

Ta chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Menfuisu đang sốt ruột, tâm đang nóng lập tức lạnh xuống, đúng vậy, trước mắt ta tạm thời không thể đáp ứng cầu hôn. Nhìn trong mắt Izumin khẩn thiết, ta cố gắng áp chế xúc động trong lòng. Ta nặn ra tươi cười, “Hoàng tử Izumin, tâm ý của người ta hiểu được. Xin hãy cho ta vài ngày.”

Tay Izumin cầm lấy tay ta khẽ run lên, mê luyến trong mắt dần chuyển thành thanh lãnh. Hân không dự đoán được, ta lại cự tuyệt hân trước mặt mọi người. Bỗng nhiên, miệng hân hiện lên một tia cười khổ, nhìn hân mà trong lòng ta đau rút.

“Nữ hoàng Asisu, ta sẽ luôn luôn chờ tin lành.” Lại nhẹ nhàng in xuống một cái hôn lên tay, động tác của Izumin vẫn như cũ tiêu sái, nhưng lại mang theo một chút cô đơn. Hân xoay người ngồi trở lại chỗ ngồi, trên mặt khôi phục biểu tình lạnh nhạt.

Trong lòng đau đớn từng trận, dần đến cổ liền biến thành chua xót. Ta nỗ lực quay lại ánh mắt, không nhìn Izumin cả người cô đơn. Thẳng tắp nhìn Menfuisu, em trai, tại sao lại ích kỷ như vậy?

“Tỷ tỷ, người có biết khi nào thì Carol trở về không?” Nhìn thấy trong mắt nàng thương tâm muốn chết, Menfuisu không muốn tiếp tục đề tài, ngưng hỏi.

“Không rõ ràng lắm. Ta nghĩ, hoàng hậu sông Nile không bỏ xuống được Ai Cập, hân là rất nhanh sẽ trở về.” Ta vẫn không chuyển khai tâm mắt theo dõi hân. Ta muốn thấy rõ ràng, đứa em trai mà ta luôn luôn cho rằng đơn thuần, làm sao có thể biến thành như vậy.

“Đúng vậy. Hoàng hậu Sông Nile là món quà mà nữ thần tặng cho Ai Cập ta. Nơi này chính là nhà nàng, nàng nhất định sẽ trở về.” Thấy chúng ta hai người sắc mặt đều không tốt lắm, Tahak nhanh chóng đi lên hoà giải.

“Đúng vậy! Hoàng hậu Sông Nile sẽ không bỏ Ai Cập. Giống như mỗi một lần tạm thời rời đi, nàng sẽ trở về.” Những người khác nhìn thấy hai người sắc mặt đều lạnh xuống, đều nhin không được bất an. Loại yến hội này, ngồi cũng quá khó khăn.

Hai chủ nhân cộng thêm một khách quý toàn bộ đều mặt không chút thay đổi, vô luận vũ nữ dưới đài nhảy đẹp thế nào, vô luận đồ ăn cỡ nào mỹ vị. Bầu không khí xấu hổ toàn phòng, khiến những người tham gia yến hội giống như mọc thêm cái đuôi vậy, bất an na đến na đi. Tahak nỗ lực điều tiết không khí, nhưng chúng ta ba người đều không phối hợp, tốt nhất chỉ có thể phần nộ không hé răng.

Thật vất vả, Menfuisu mới tuyên bố tan yến. Mọi người gần như chạy ra khỏi phòng, bao gồm cả Kafura bị Menfuisu dọa đến kia. Izumin tác phong nhanh nhẹn đứng lên, thật sâu nhìn ta, sau khi thì lễ, lạnh nhạt rời đi.

Ta hít sâu một hơi, xoay người nhìn về phía Menfuisu. Thật sự không thể đè nén nội tâm khổ sở. Hân không thể đi lên đánh hân một quyền, lại chỉ có thể nhin xuống phần nộ: “Menfuisu, Ai Cập gần đây rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hoàn toàn ngả bài

Từ lúc Izumin đưa ra lời cầu thân, mặt Menfuisu luôn xanh mét. Hân gấp giọng: “Ai Cập như thế nào? Ha ha, tỷ tỷ, kỳ thực người đều biết mà.”

Ta nhắm chặt mắt, thật sự phải ngả bài cuối cùng sao?”Ta hi vọng người có thể nói cho ta.”

“Chuyện nhà Imhotep, có phải do nguoi làm?” Menfuisu phảng phất mắt đi nhìn nài. Hấn trực tiếp hỏi ta.

Ta không khỏi cười thâm, ha ha, thì ra, chỉ có ta mới luôn thiên chân. Kỳ thực, Menfuisu đã sớm thay đổi. Chỉ là ta thiên chân không chịu tin. Đến cuối cùng ta vẫn luôn hi vọng, hấn vẫn là đứa em trai luôn cười đùa xung quanh ta. Ta vẫn có thể để ý hấn, đau hấn. Cho dù lúc trước hấn muốn nạp ta làm hoàng phi, ta vẫn cứ lừa mình dối người trốn tránh hiện thực.

“Ha ha, Menfuisu, nguoi đánh giá tỷ tỷ rất cao.” Ta nhắm chặt mắt, giấu đi khổ sở trong lòng. Phụ vương, ta cô phụ tâm nguyện của nguoi. Ta và Menfuisu đã ly tâm. Chúng ta không bao giờ nữa có thể đồng tâm hiệp lực, bảo hộ đất nước mà nguoi yêu nhất.

“Tỷ tỷ!” Thấy ta đột nhiên cười khổ, ánh mắt dần dần tràn ngập lạnh lùng. Menfuisu ngăn nguoi, hấn đứng lên, một tay ôm lấy ta. “Tỷ tỷ, ta không có ý trách cứ nàng. Ta cũng không thích lão nhân Imhotep kia. Mặc kệ có phải nàng làm hay không, kỳ thực ta đều vui vẻ với kết quả”

“Cho nên? Menfuisu muốn nói cái gì với ta?” Ta nâng lên bàn tay mềm, khẽ đặt lên ngực hấn. Trong lòng thật sự có ý muốn: đào tìm hấn ra để xem, rốt cuộc nó là làm bằng cái gì.

“Tỷ tỷ, kỳ thực trong lòng nàng cũng không thể bỏ xuống Ai Cập đi?” Menfuisu tươi cười, chứa một tia giả hoạt. “Một khi đã như vậy, nàng vì sao không lưu lại Ai Cập? Tỷ tỷ, ta biết nàng yêu ta.”

“Cho nên, nguoi liền ngăn cản ta đáp ứng Izumin cầu hôn?” Trong thanh âm của ta hàm chứa một tia tức giận.

“Tỷ tỷ.” Menfuisu đem tay của ta gắt gao đặt tại hấn ngực, “Nàng thật sự không cảm giác được sự chân thành của ta sao?”

Trái tim dưới bàn tay ta nhảy rất mãnh liệt, nhiệt độ mà làn da truyền đến cũng luôn là thứ ta quen thuộc nhất. “Menfuisu, nói đi. Nguoi rốt cuộc muốn làm gì?”

Khuôn mặt tươi cười của Menfuisu dần dần nghiêm túc lên. “Imhotep đang rục rịch, tỷ tỷ, nàng thật sự không biết sao?”

Trong lòng ta cả kinh. Lão nhân này, quả nhiên không dễ chọc. Nhíu mi, ta hỏi: “Hấn có kế hoạch gì sao?”

“Hấn và vài đại thần trong triều mật hội, gần nhất có thể sẽ hành động ở Ai Cập.” Menfuisu cũng có chút đau đầu.

Ta cắn cắn răng, “Menfuisu, trước thả Hacan ra đi.” Lão nhân này, mặc kệ có động đến hấn hay không, thì sớm hay muộn sẽ có một ngày hấn làm loạn như vậy. Nào có nguoi nguyện ý vĩnh viễn làm nguoi thứ hai ngàn năm. Hiện tại, phòng chùng Imhotep là được ăn cả ngã về không. Nếu hấn không vào đến, Menfuisu khẳng định sẽ phân tán quyền lực của hấn. Nhân cơ hội này ta đưa ra yêu cầu của mình, cũng là đưa ra thành ý hợp tác với Menfuisu. Không được đụng vào nguoi của ta, đương nhiên ta sẽ nguyện ý giúp nguoi bình ổn quốc loạn. Nếu không, ta sẽ phải tay không để ý, để mặc nguoi đối mặt.

“Tỷ tỷ, không thể được!” Menfuisu buông tay, mặt bắt đầu dĩ nhìn ta.

Ta trong mắt bắn ra một tia lửa giận, “Vì sao?”

“Nàng nghĩ xem, cả ta cũng biết Hacan là thù hạ của nàng, chẳng lẽ Imhotep lại không biết sao? Chúng ta đã thiên con của hấn, nếu lại phóng một con đường sống cho nữ nhân kia, vậy chẳng phải công nhiên khai chiến?” Trong ánh mắt Menfuisu lộ ra nghiêm cần.

Lòng ta căng thẳng, chẳng lẽ không thể cứu được Hacan?

“Tỷ tỷ, kỳ thực, chỉ cần giết chết nữ nhân kia, lấy cớ là hi vọng vì nước trừ hại, vậy thì đối với nàng và ta đều tốt cả. Vì sao lại muốn cứu nữ nhân kia ra?” Menfuisu có chút khó hiểu, không phải chỉ là một cái thuộc hạ thôi sao? Chỉ vì chuyện này mà mâu thuẫn với Imhotep, đối với Ai Cập căn bản không ưu việt. Hiện tại, vương thất đang bị vây thượng phong, không tất yếu vì muốn cứu nàng mà trở nên bị động.

Ta cắn nhanh răng, vì sao a, nếu nguoi thật sự hiểu thì sẽ không hỏi ta như vậy. “Menfuisu, không thể tìm nguoi thế thân, đổi lấy nànga. Ta cam đoan về sau nàng sẽ không xuất đầu lộ diện.”

“Tỷ tỷ, không làm được! Imhotep đã đề cập với ta rất nhiều lần, nhất định phải tận mắt thấy nàng ta chết. Với tình huống trước mắt, ta không muốn đả thảo kinh xà.” Menfuisu bắt đầu dĩ nhìn ta.

Được lắm, râu son dương đáng chết, không ngờ tâm tư kín đáo đến mức này. Ta bị ai nhìn Menfuisu. Hấn không chịu giúp ta, chắc chắn không riêng gì nguyên nhân mà hấn vừa nói đi. Lần này ta ở Ai Cập quả thực đã nháo lớn, là Pha-ra-ông, phòng chùng trong lòng hấn cũng có chút thâm giận. Nương việc giết chết Hacan, hấn muốn áp chế ta

“Tỷ tỷ, chuyện này chúng ta bàn lại sau. Ta muốn hỏi nàng một chút chuyện nàng và Izumin là thế nào? Ta ngay từ đầu đã kỳ quái, vì sao Hitaio đột nhiên muốn hòa giải, có phải do nàng và hấn tác động vào?” Lúc trước Menfuisu một lòng muốn cưới Carol, tâm tư căn bản không đặt ở chuyện quốc gia đại sự. Lần đó hôn nhân xuất hiện vấn đề, hấn phảng phất bị tức giận mà nghĩ không thông suốt, giờ mới tỉnh táo lại. Dù loại chuyện không thích hợp đều có hiểu rõ. “Nàng và Carol lúc bị bắt đến Hitaio đã đến với nhau.” Lập tức Menfuisu tràn ngập lửa giận, tỷ tỷ luôn là của một mình ta, khi nào thì đến phiên nam nhân khác nhúng chàm?

Ta cười nhàn nhạt, vấn đề tình cảm của ta phải giải thích với nguoi sao? Menfuisu, nguoi không tha Hacan liền tính, liền ngay cả hôn nhân đại sự của ta cũng muốn can thiệp? Nguoi quản hình như quá rộng rồi! “Phụ vương đã nói qua, bất luận kẻ nào cũng không được bắt buộc ta trong chuyện hôn nhân.

Menfuisu, chuyện này ta không cần giải thích với ngươi.” Ta mắt cũng chưa nâng, trực tiếp ném một câu cho hắn.

“Tỷ tỷ!” Sắc mặt Menfuisu càng ngày càng khó coi, hắn cầm trụ vai ta, bắt ta nhìn hắn.”Ta sẽ không cho phép nàng gả ra nước ngoài. Nàng chỉ có thể là của ta, nàng chỉ có thể ở lại Ai Cập.”

Trong ánh mắt Menfuisu tràn ngập cường thế và ham muốn chiếm hữu. Nhìn ta cự tuyệt, hắn tức giận càng tăng, hung hăng hôn xuống. Trong nụ hôn bá đạo của hắn, ta không hề cảm giác được một chút tình yêu. Ta không giãy giụa, cũng không kháng cự, chỉ bị động nhận. Đột nhiên cảm giác bản thân tựa như một món đồ chơi. Trước kia, ta ở bên người hắn, hắn luôn không cảm giác được ta tốt. Hiện tại, ta muốn rời khỏi, hắn lại nhớ lại ngày xưa đủ loại. Khi ta ở bên thì hắn thấy vô vị, khi ta bỏ đi thì hắn thấy tiếc. So với nhường cho người khác, còn không bằng bắt ở bên cạnh mình là tốt nhất.

Hồ hấp ồ ồ của Menfuisu phá đến trên mặt của ta, ta lại miên man suy nghĩ. Rõ ràng cảm giác được ta không chú tâm, Menfuisu trùng trùng một ngụm cắn ở môi ta. Ta đau hô một tiếng ra. Nhìn thấy ta đau đớn, trên mặt Menfuisu có tia tàn nhẫn khoái ý: “Tỷ tỷ, khi Izumin hôn nàng, nàng cũng không chú tâm như vậy sao?”

“Menfuisu, ngươi phải rõ ràng, ngay từ đầu, là ngươi không cần ta.” Thật sự phiền lòng dây dưa với hắn, ta cũng không muốn nhẫn nại. Hắn giống như đầu sư tử có tính công kích rất mạnh, vô luận ta thoái nhượng thế nào, hắn chỉ biết bức ta lui đến mức không thể lui được nữa, cũng không để ý cảm giác của ta.

“Ta đã hối hận. Tỷ tỷ, ta đã sớm không muốn Carol.” Menfuisu có chút sốt ruột giải thích.

Nhìn hắn, ta chớp chớp mắt, muốn thấy rõ ràng hơn. Bề ngoài không thay đổi, cái mũi vẫn như trước thẳng, ánh mắt như trước sáng ngời, môi như trước hoàn mỹ. Nhưng, tâm hắn đã thay đổi.”Cho nên, ngươi dù không còn yêu Carol, nhưng ngươi vẫn trời cô gái sông Nile giữ ở bên người. Rồi khi nhìn thấy tác dụng của ta đối với Ai Cập, ngươi liền muốn cưới ta – nữ hoàng Ai Cập làm hoàng phi? Menfuisu, ta không yêu ngươi! Ngươi trước kia là em trai của ta, về sau, ta hi vọng cũng chỉ là em trai. Ta không muốn làm vợ của ngươi.” Nhìn sắc mặt của hắn dần dần tái nhợt. Ha ha, có phải ta đã nói trúng nội tâm của ngươi rồi? Ô ta, thứ mà ngươi hướng thụ vĩnh viễn chỉ là cho dư. Ngươi chừng nào thì mới trả giá vì ta quá?

“Tỷ tỷ, người ta yêu là nàng.” Menfuisu gần như hét lời. Nửa ngày, mới thì thào nói ra.

“Cho nên, ngươi liền lấy danh nghĩa yêu ta, không hề cố kỵ làm ta bị thương?” Ta không chút đồng tình sự yếu thế của hắn. Menfuisu rõ ràng bị lời nói bén nhọn của ta làm thương đến, trong mắt hắn dần dần ngưng tụ nổi lên bi thương. Nhìn khuôn mặt tuần tú rất quen thuộc giờ tràn ngập đau thương khiến nhân tâm đau như cắt, ta kém chút liền mềm lòng. Ta bắt buộc bản thân quay đầu đi. Không được, ta không thể lại mềm lòng. Mỗi lần, hắn đều lấy khuôn mặt này khiến lòng ta đau không thôi, làm cho ta không khỏi vì hắn mà nhượng bộ.

“Nàng yêu Izumin?” Trong mắt Izumin bi thương đột nhiên hóa thành oán hận. Nam nhân kia, hắn đã cướp tỷ tỷ lúc nào?

Ta thân nhiên trả lời: “Đúng vậy, ta yêu hắn. Ta hi vọng cùng hắn dặt tay quá cả đời.”

“Tên nam nhân đã nhiều lần thua ta, rốt cuộc điểm nào tốt!” Menfuisu giống như đứa nhỏ không được đường ăn, trên mặt bắt nắn ngây thơ đến buồn cười.

“Bởi vì hắn một lòng đối ta, cho nên, ta cũng một lòng đối hắn.” Đây là nơi ngươi không bằng hắn. Ăn trong chén, nhớ trong nồi. Ngươi vĩnh viễn không thể có được điều đó. Tâm nguyện của ta rất nhỏ, chỉ hy vọng có một người nam nhân có thể thật tình đối đãi ta, có thể thật tình yêu một mình ta. Nếu Izumin vi phạm lời hứa, cưới hoàng phi, thì ngày đó, ta cũng sẽ vĩnh viễn rời đi hắn.

“Tỷ tỷ, nàng chỉ là hận ta từ bỏ nàng, cưới Carol.” Menfuisu cực kỳ hối hận. Lúc trước sao lại nghe lão nhân Imhotep kia mê hoặc, ném tỷ tỷ sang một bên đi cưới Carol. Thật không biết, lúc ấy hắn bị cái gì làm cho hỏng đầu óc

Lại bị ai phát hiện, ta cùng Menfuisu căn bản vô pháp khai thông. Hắn vĩnh viễn tùy hứng như vậy, vĩnh viễn tự cho là đúng. Cho rằng tất cả các thứ trong thiên hạ đều theo lý thường là của hắn.”Menfuisu, ta cảnh cáo ngươi, không nên lấy hôn nhân bức bách ta. Ngươi sẽ hối hận.” Ta lưu lại lời nói này, thoát khỏi lòng hắn, triệu Ari, đi đến hướng tắm cung.

Sắc mặt Menfuisu hồng một trận bạch một trận đứng tại chỗ. Ta không để ý hắn. Menfuisu, ngươi hẳn là phải học một thứ tên là ‘buông tay’.

————— phân cách tuyến “mặt mới” —————

Trở lại tắm cung, minh nguyệt đã nhô lên cao. Trong tắm cung đèn đuốc ầm ầm, một bóng dáng ngồi ở trên ghế dài, nhìn ta đi đến. Là Izumin, sau khi rời đi yến hội, dưới sự trợ giúp của Ruka và đội đặc chủng, đi vào tắm cung của ta chờ ta.

Nhìn trên mặt hắn bình tĩnh vô ba, lòng ta có chút áy náy. Phòng chừng hắn không dự đoán được, đêm nay ta sẽ cự tuyệt hắn đi. Lúc ấy, trong mắt hắn thất vọng và đau lòng, đâm vào ta kém chút nhìn không được chảy ra nước mắt. Chân thành đi đến bên cạnh hắn, còn chưa kịp mở miệng, lại phát hiện hắn trong mắt nguyên bản bình tĩnh đột nhiên lòi ra một tia mũi nhọn. Hắn đưa tay chạm vào môi ta, trong thanh âm Izumin ảm đạm tức giận.”Hắn làm?”

Ta theo bản năng sờ sờ, là vết thương Menfuisu cắn. Ta xấu hổ ghê tởm. Bàn tay to của Izumin ôm lấy ta vào lòng, kịch liệt tức giận hôn xuống. Thẳng đến khi ta thở hắt ra, cả người nhuộm, không khí lực dựa vào ngực hắn, hắn mới buông tha ta.”Về sau, không được để hắn hôn nàng.”Trong thanh âm không giấu được sự phẫn nộ.

Ta thở dài một hơi, gật gật đầu. Ta cũng không muốn a, mà ta lại không có cơ hội cự tuyệt.

“Asisu, ta hi vọng có thể giúp nàng.” Izumin lấy tay nâng lên cằm ta, thật sâu nhìn ta. “Đừng làm ta cảm thấy bản thân rất vô năng, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được.”

Ta nhìn không được cắn cắn môi dưới. Mặc dù có Izumin làm trợ lực, có thể lược bỏ rất nhiều phiền toái giúp ta. Nhưng ta thật sự không hy vọng hẳn tham dự đến chuyện náo động quốc nội Ai Cập. Hơn nữa, ta đã bảo hắc thể, đời này kiếp này vĩnh viễn không xuất binh chiến đấu Ai Cập.

Giúp môi ta giải thoát sự ngược đãi. Izumin theo ánh mắt ta biết ta lo lắng: “Ta nói rồi, ta sẽ không xuất binh chinh chiến Ai Cập, nhưng cũng không có nghĩa là ta không thể dùng thám tử để thám thính nội tình Ai Cập, làm một vài chuyện giúp nàng. Asisu, tin tưởng ta, ta sẽ không mượn cơ hội này gây bất lợi cho Ai Cập. Ta chỉ là muốn giúp nàng, chính là muốn cưới nàng.”

Suy nghĩ một phen, ta yên lặng nhìn hắc: “Izumin, hi vọng người nhớ được lời nói đêm nay.”

Izumin hôn nồng nhiệt dùng ở trên môi ta, mang theo một tiếng thở dài. “Asisu, hãy tin tưởng ta. Ta sẽ không giống Menfuisu làm lòng của nàng tổn thương.”

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chính là cố ý tìm người đánh nhau!

Nếu Menfuisu không chịu thả Hacan, vậy thì chỉ có thể lật đổ hoàn toàn lão sơn dương Imhotep kia mới có thể cứu được nàng. Nhưng lão râu sơn dương này thật giao hoạt. Ta rời đi quốc nội đã lâu, nắm giữ tình báo không nhiều bằng Menfuisu, xem ra để cứu Hacan, chỉ có thể đi từng bước dò xét.

Làm ta vui mừng chính là tướng quân Nakuto hồi báo, trước mắt Hạ Ai Cập tương đối yên ổn. Lão nhân Imhotep chỉ có thể vờn trào bao trùm Thượng Ai Cập, còn đối với Hạ Ai Cập của ta, hẳn không có năng lực quấy nhiễu. Nhưng tình thế trước mắt không thể lạc quan. Mật thám của Izumin và ta đồng thời truyền đến tin tức, những kẻ cùng Imhotep mưu đồ bí mật tạo phản là những đại thần lần trước bị ta chinh gả bay chó sủa. Các đại thần khác thì hẳn có nghe thấy, mặc dù không chịu gia nhập, nhưng cũng không tỏ ra lập trường rõ ràng có đứng ở bên hoàng tộc hay không. Ai Cập từ trước đến nay cường giả vi tôn, nhiều lần có chuyện phản đối Pha-ra-ông, tự lập làm vương, cho nên hành vi này của bọn họ, ta cũng không kỳ quái.

Lấy Imhotep cầm đầu tạo phản, thế lực vững chắc nhất chính là nhà mẹ đẻ của Hastuts. Nhà mẹ đẻ Hastuts ở Ai Cập từ trước đến nay luôn có quyền thế, lần này, nữ nhi bị người ta trao gian tại chỗ, trở thành trò cười cho Ai Cập và các quốc gia khác, khiến bọn họ vô cùng phẫn nộ. Còn cùng Imhotep giao tình đã lâu, họ cũng sợ hãi Imhotep mất quyền lực vì chuyện này. Một đại thần mất đi quyền lực, rất có khả năng không thể bảo đảm được tính mạng của họ.

Nghe được tin tức này, ta có chút hối hận. Lúc ấy sao lại không nén giận, đâm đầu động thủ với Imhotep. Nhưng ai có thể cam đoan chuyện hôm nay về sau sẽ không có hậu quả? Ta chỉ là một căn ngòi nổ, đem tai họa ngầm toàn bộ bại lộ hết ra. Hiện thời, chúng ta có phòng bị, còn đang nắm tình thế trong tay. Nếu chờ Imhotep chủ động, thì có khi cơ hội để xoay người, chúng ta cũng không có. Nghĩ đến khi truyền tranh bắt đầu, Carol phát hiện có đóa hoa nhỏ trong quan tài của Menfuisu, trong lòng ta cả kinh. Xác ướp của Menfuisu rất trẻ, nói cách khác, hẳn là bất ngờ chết đi. Rốt cuộc là ai làm? Đáng tiếc lúc ấy còn chưa kỹ càng kiểm tra, xác ướp của Menfuisu đã bị cướp. Đến nay cũng chưa tìm về được.

Tính toán thời gian, Carol hẳn là sắp trở về. Lúc trước Babylon bị chinh, phòng chừng bọn họ đang xuống dốc, không tạo được uy hiếp. Về phần Atsiria, cũng bởi vì đánh hôn chiến với Babylon, cho nên hiện tại lại càng suy nhược không chịu nổi. Hitaito lại hòa giải với Ai Cập, lại có ta ở đây chen vào, hẳn là không vấn đề gì. Nước ngoài xem như tạm thời an toàn.

Nếu không thể dùng nhân tố bên ngoài để dẫn rời lực chú ý của Imhotep, thì cũng chỉ có thể dựa vào Carol. Tựa hồ, lúc này nàng đã có có thai. Ha ha, Faraong trẻ tuổi có hậu đại, nếu Imhotep muốn xưng vương, thì trở ngại càng lớn hơn nhiều. Carol, người dù thương tâm muốn chết, không muốn trở lại thời đại này, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lời nguyện xưa, nó sẽ không dễ dàng buông tha người. Nhanh, khi người trở về, cuộc diễn nơi này sẽ bắt đầu.

Ta gọi Ruka, bảo hắc lập tức đuổi tới Hạ Ai Cập. Lúc này sau khi Carol trở về Ai Cập, nhất định sẽ không muốn về hoàng cung. Nhưng chỉ cần cho nàng biết Kafura bị đuổi đi, Menfuisu không nạp thiếp, hẳn là sẽ vui vẻ một chút đi. Ta cần nàng, chính xác mà nói, ta cần đứa nhỏ trong bụng nàng.

Sau khi trở về, Hasan vẫn chưa chủ động tới tìm ta. Hắc luôn ở lại Ai Cập. Trong lòng ta hiểu rõ, kỳ thực hẳn là vì ta mà lưu lại. Ta bảo Eni mời Hasan đến, ta muốn nói chuyện riêng với hắc.

Hasan gầy đi không ít. Nguyên bản mặt hẹp dài, giờ hai gò má lại càng gầy đi xuống. Thấy ta mời hắc, trong ánh mắt Hasan tràn ngập ý cười ôn nhu. “Asisu, người biết Carol nhất định sẽ xuất hiện ở Hạ Ai Cập sao?”

Ta gật gù đầu, “Ừ, hẳn là đúng vậy. Hiện tại thân thể nàng rất suy yếu. Hasan, có thể, ta phải làm phiền người.” Ta biết bản thân rất ích kỷ, đã không thể cho Hasan hứa hẹn nào, nhưng lại yêu cầu hắc này nọ. Ta thống hận Menfuisu đối với ta như vậy, mà ta lại đối đãi ha son chẳng khác gì hắc.

Nhìn thấy ta xin lỗi, Hasan cười đến mặt đầy ôn nhu. “Asisu, là ta cam tâm tình nguyện đứng bên cạnh người. Người không cần áy náy.”

Hasan vĩnh viễn thiện giải nhân ý như vậy, ngay cả người đứng bên cạnh hắn, đều có thể cảm giác được khí chất như một gió mát của hắn. Nếu ta không xuyên vào thân thể Asisu, thì lựa chọn cuối cùng, hắn là sẽ là hắn đi. Đáng tiếc, ta và hắn không thuộc cùng một thế giới, ta không có khả năng ném thân phận của mình để cùng hắn lưu lạc thiên nhai. Huống chi, hiện tại, người mà ta yêu chỉ có Izumin.

“Thực xin lỗi.” Tuy rằng ta hiểu hắn là tự nguyện, nhưng ta không thể nhận tâm yêu của hắn. Hasan, nếu có một ngày ngươi muốn rời đi, thì không nên trói buộc bước chân tự do của ngươi. Chỉ hi vọng ngươi hiểu rõ một điều, nơi có ta ở chính là nhà ngươi. Ở bên ngoài một môi, hoặc là muốn nghỉ ngơi, nơi này luôn hoan nghênh ngươi trở lại.” Nếu không thể yêu hắn, thì đem hắn làm thân nhân vậy.

Ánh mắt dài nhỏ của Hasan cười.”Asisu, ta biết. Khi ta rời đi Carep, ta cũng đã đem ngươi trở thành thân nhân.” Nếu Asisu đã hi vọng như vậy, vậy thì hắn sẽ làm theo ý nguyện của nàng.

“Hasan, nhờ ngươi cùng Ruka đi Hạ Ai Cập, giúp Carol bình an vô sự trở lại thành Tebe.” Ta chậm rãi nói. Hasan là người kiêu ngạo. Quá nhiều áy náy đối với hắn mà nói chính là gánh nặng.”Carol hắn là đang mang thai.”

Nghe được câu nói của ta, Hasan cả kinh. Hắn nhìn ta chằm chằm, nhẹ nhàng mà tràn ra tươi cười.”Yên tâm đi, Asisu, ta nhất định sẽ bảo vệ hoàng hậu tốt.” Tình cảnh trước mắt người của Asisu đang rất khó khăn, đứa nhỏ trong bụng cô gái sông Nile có quyền kế thừa, nói vậy thì hắn có thể giúp tình huống hiện tại tốt lên.

Phân cách tuyến “kỳ thực thật thích Hasan”

Hôm nay, ánh mặt trời rất nhẹ, không gắt, gió cũng nhẹ nhàng khoan khoái, dưới bóng cây rất mát mẻ. Đáng tiếc, hai nam nhân bên cạnh ta một chút cũng không vui vẻ.

Sáng tinh mơ, Izumin mời ta đến bờ sông Nile ngồi hóng mát, ta vui vẻ đồng ý. Khi chúng ta hai người tình chàng ý thiếp ngươi nùng ta nùng, Menfuisu chạy đến. Làm ta buồn bực chính là Kafura cũng theo ở phía sau hắn tới. Ta trừng mắt nhìn Menfuisu, ngươi không muốn đuổi nàng đi, cho nên đem cả nàng đến chỗ ta. Biết rõ ta không thích nàng, rõ ràng là muốn mượn tay của ta đuổi nàng đi. Hừ! Ngươi tính toán cũng thật giỏi. Cũng may, ta cũng muốn đuổi cái phi nữ nhân kia về nước. Vậy thì ta cũng liền tương kế tựu kế.

“Asisu, ăn nho đi.” Izumin không nhìn sự tồn tại của Menfuisu, vô cùng thân thiết đưa một quả nho đã bóc vỏ vào miệng ta. Ta ngọt như mật há miệng ăn.

Một bên, Menfuisu đem bột sen lạnh trên bàn lên.”Tỷ tỷ, thời tiết nóng, nàng nên ăn nhiều đồ lạnh.”

Ta liếc hắn một cái, “Cám ơn Menfuisu đã quan tâm, ta biết.” Ta vẫy tay ý bảo Ari nhận bát bột sen. Nhưng tính cách kinh của Menfuisu lại phát tác, chét sống không chịu đưa cho Ari, cứ cương ở tại chỗ. Bát bột sen trong tay hắn kém chút là đổ ập về phía Ari.

Izumin nhẹ nở nụ cười. Hắn nhẹ ấn trán mình, ánh mắt vốn trong trẻo giờ lại nổi lên một tia lãnh khốc.

Menfuisu nhận ra, thấy Izumin khiêu khích rõ ràng như vậy, giận dữ kém chút là tóc dựng lên tận trời. Hung hăng trừng mắt nhìn Izumin, hắn nhìn cái kinh xuống.”Tỷ tỷ, không khí nơi này tựa hồ không tốt lắm. Chúng ta đến tây đình ngồi đi. Nơi đó hoa sen đã nở hết”

Kafura cướp lời: “Đừng vậy nha! Đó là nơi hoàng đế Menfuisu yêu thích nhất a!” Nàng vừa tức vừa hận. Bản thân đuổi theo nam nhân nửa ngày, nhưng nam nhân này lại đi lấy lòng nữ nhân kia trước mặt mình. Cổ tình, mình lại còn không có địa vị để chen ép nàng.

“Công chúa Kafura, tựa hồ thời gian ngươi ở Ai Cập quá dài a.” Ta ném một cái xem thường đi qua. Kỳ thực, trước kia ta chưa bao giờ chanh chua đối đãi người như vậy. Liền ngay cả đối với Mira – người gần như không tính là tình địch, ta cũng chưa bao giờ cấu kinh đến thế. Nhưng vừa thấy phi nữ nhân này, tính nhẫn nại của ta lại biến mất sạch.

“À... Do hoàng đế Menfuisu thịnh tình mời, ta thật sự quá yêu Ai Cập. Ta muốn ở đây lâu một chút, không biết có thể chứ? Menfuisu?” Kafura phồng chĩnh đã sai khi kéo Menfuisu giải vây giúp. Nhìn thấy ta hai ba câu đã bức được Kafura đến vách núi đen, Menfuisu chỉ kém nhảy lên mừng rỡ.

“Công chúa Kafura, hi vọng lần tới khi ngươi đến, có thể tiếp tục hưởng thụ phong cảnh xinh đẹp ở Ai Cập.” Về mặt Menfuisu đứng đắn mời. Nụ cười của Kafura lập tức cứng ngắc, ta mắt sắc nhìn thấy tay nàng đang run lên.

Rõ ràng lửa cháy đổ thêm dầu, ta ác ý tiếp lời: “Ai nha, thì công chúa Kafura chuẩn bị về nước a, Ta còn tưởng rằng ngươi có sắp tâm gì, muốn ở Ai Cập không chịu về nhà đâu? Xem ra, là ta trách lầm ngươi.” Ủ, ta rất vừa lòng nhìn lần này nàng cả thân đều đang run lên.

Izumin lại nhìn không được nở nụ cười. Hắn nhẹ nhàng kéo ta lên khỏi ghế trường kỷ, cười thanh nhã: “Asisu, chúng ta đi tây đình tản bộ đi. Ta cũng rất muốn ngắm hoa sen nở nơi đó.” Ta nhìn hắn, ôn nhu tươi cười, cùng hắn sóng vai chậm rãi đi hướng tây đình.

Menfuisu vừa định đi theo, Kafura đã khóc lóc kéo hắn lại.”Hoàng đế Menfuisu, đây là đạo đãi khách của Ai Cập các ngươi sao?”

Menfuisu chán ghét bỏ tay nàng ra “Công chúa Kafura, hoàng hậu của ta là do ngươi nên mới rời đi. Hi vọng ngươi có thể tránh đi, ta không muốn sau khi nàng ấy trở về lại phải nhìn thấy ngươi.” Thấy Asisu và Izumin tình ý nồng đậm, sự nhẫn nại cuối cùng của Menfuisu đối với Kafura đã biến mất. Hắn cũng không quay đầu lại, để mặc lại Kafura khóc nước mắt văng khắp nơi tại chỗ. Hừ, để xem ngươi còn có thể không biết xấu hổ ở đây ăn không uống không!

“Tỷ tỷ!” Menfuisu từ phía sau đuổi theo, một phen giữ chặt một cánh tay của ta. Ta bị đau hô nhẹ ra tiếng. Izumin như rồng mây, lập tức dừng lại.”Hoàng

để Menfuisu, người làm Asisu bị đau.”

“Chuyện ta và tỷ tỷ, không cần người quản!” Menfuisu mãnh liệt kéo ta vào trong lòng hắn. Lòng mi nhẹ nhưn, tức giận đã hiện ra mắt. Thấy ta đau đến nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, hắn lười nhiều lời, một quyền đấm thẳng vào Menfuisu.

Menfuisu đã sớm tức giận Izumin, thấy hắn động thủ, Menfuisu cũng không nói hai lời, buông ta ra rồi xông lên. Ta nắm cổ tay bị Menfuisu bắt, muốn khuyên can nhưng lại không biết nói thế nào. Ngay từ đầu hai người kia đã xem không vừa mắt nhau, còn không bằng để bọn họ đánh một hồi rồi nói sau.

Một chút gà bay chó sủa, cộng thêm bụi đất bay lên, khi thị vệ chạy đến, hai người mới dừng đánh nhau. Menfuisu lung lay thoáng động đứng lên, Izumin tư thế thanh nhả ngồi dưới đất. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của ta, hắn nghiêm mặt hướng ta trấn an cười cười. Trong ánh mắt tất cả đều là khoái ý. Ta lắc đầu, thật sự không có biện pháp với tên Menfuisu không phân rõ phải trái này.

Đi lên, ta đỡ lấy Izumin, giúp hắn phui đi bụi trên người, định quay về tắm cung giúp hắn bôi thuốc. Menfuisu ở một bên lại ủy khuất kêu: “Tỷ tỷ, ta cũng bị thương.”

“Unasul!” Unasu đã tới nơi nhưng lại ngậy ngốc tại chỗ, không rõ tại sao hoàng đế lại cùng hoàng tử Hitaito đánh đấm nhau. Ta nhìn thấy hắn liền lên tiếng, “Mang Menfuisu đi bôi thuốc đi. Nếu không, miệng vết thương sẽ cảm nhiễm, sẽ sinh bệnh.” Thấy ta một tay ném hắn cho Unasu, Menfuisu càng thêm khó chịu, hắn vọt tới trước mặt ta, muốn kéo ta về phía hắn.

Izumin tay mát lạnh lẹ một tay ôm ta về trong lòng mình. Ta có chút tức giận: “Menfuisu, thị vệ lập tức sẽ tới. Phiền toái người thu liễm một chút.” Giống như đang chơi gà vậy, chẳng lẽ người và Izumin gặp một lần đánh một lần? Cũng không biết như thế rất nhàm chán sao?

Nhìn binh lính vội vàng chạy hướng nơi này, Menfuisu cũng không muốn mất mặt. Hắn oán hận nhìn chằm chằm Izumin, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi thẳng.

Ta sửa sang lại quần áo Izumin, vuốt lại mái tóc hỗn độn của hắn. “Người nha! Đừng trẻ con giống hắn nữa.”

“Ta không quen nhìn hắn khi dễ người.” Mặt mày Izumin đều là ôn nhu. Trên khuôn mặt tuần tú, treo lên đầy ý cười. “Hơn nữa, lần trước ta đã muốn đánh hắn rồi, vì hắn dám cưỡng hôn nàng.”

Ta thật sự nhịn không được, liếc trắng mắt, lại nhịn không được ý cười: “Ngay từ đầu, người đã cố ý chọc giận hắn.”

“Đúng vậy!” Izumin thoải mái thừa nhận. “Ta chán ghét hắn quẩn quít lấy nàng, nàng là của ta.” Hắn một phen ôm thắt lưng ta, chôn sâu mặt vào mái tóc của ta. Ta ôm lại eo rắn chắc của hắn, thuận tiện nhéo mạnh một cái. Nghe được Izumin thét lớn một tiếng, tâm tình mới tốt lên. Bình dấm chua lớn này, từ khi đến Ai Cập, tám phần đã muốn gây rắc rối cho Menfuisu. Hắn và Menfuisu cũng không khác nhau mấy. Chẳng qua một cái đề lộ hết tính nóng nảy ra ngoài, còn một cái che bản tính dưới bộ mặt thanh nhả tươi cười. Ở mặt ngoài thoạt nhìn vô hại, nhưng trên thực tế, độc chiếm dục lại không kém gì Menfuisu.

“Asisu, ta sẽ không lại để hắn làm nàng bị thương.” Izumin ở bên tai ta nhẹ nhàng nói. Hô hấp nóng bỏng nhất thời làm mặt ta nhiễm đỏ. Ta thỏa mãn ở trong lòng hắn, mặc kệ đám binh lính đang hai mặt nhìn nhau, không rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì xôn xao, cứ thế chạy trở về. Ta hôn lên đôi môi mọng của hắn “Izumin, cảm ơn người!”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Khiêu khích

Nghiêm mật giám thị phủ tể tướng. Lão nhân này, rất có tài chiêu binh mãi mã a. Không biết hắn vợ vét từ đâu ra, trong nhà thế nhưng vụng trộm dưỡng 3000 tinh binh. Tuy số người này trong mắt chúng ta mà nói, thật sự bé nhỏ không đáng kể. Nhưng khi nghe được tin tức này, ta và Menfuisu vẫn kinh hãi.

Nhất là ta, lần trước ta bình thoát hiểm chiêu, xuống tay với lão bà và con hắn, hơn nữa ta cũng không ở quốc nội, mới làm hắn sợ ý phòng bị. Nếu trực tiếp cùng hắn cứng đối cứng, không biết kẻ bại là ai nữa. Vụng trộm vuột vuột ngược nghĩ mà sợ, ta nhìn Menfuisu đang chau mày: “Đã thăm dò những đại thần đã tiếp xúc với hắn chưa?”

Trong mắt Menfuisu mang theo tia hung hiểm, tám phần còn đang tức giận vì chuyện lần trước. “Hắn là không có vấn đề gì. Chỉ là bọn hắn hành động cực kỳ âm mưu, rất khó bắt được nhược điểm của Imhotep.”

Trong lòng ta vừa động, không có nhược điểm sao? Vậy vì sao không đi chế tạo nhược điểm a. Nếu hắn đã dưỡng tư binh, cả binh khí cũng có, cho hắn cái tội danh mưu phản, chẳng phải là xong sao?” Menfuisu, người đoán trong nhà Imhotep có thể tìm ra đồ chơi tốt?”

“Trong nhà hắn hiện tại rất khó trà trộn vào, lúc trước cũng có cho thám tử vào, tổng cộng là 3 người. Còn bao gồm của nàng.” Trong mắt Menfuisu có

tia oán trách. Trước kia có chuyện gì, tỷ tỷ luôn nói cho hần biết, mà bây giờ vô luận nàng làm cái gì, hần lại không rõ ràng lắm. Ngay cả chuyện cài thám tử vào phủ tể tướng, nàng cũng là gạt hần, vụng trộm lắm.

“3 người, ha ha, 3 người là đủ rồi. Cũng không phải chúng ta muốn trực tiếp ám sát Imhotep. Những người này, chỉ cần có thể đem một ít thú vị gì đó trộm bỏ vào phủ, là tốt rồi.” Ta khỏe mỗi nhếch lên một tia giả cười, may mắn trước kia rất thích xem phim cung đấu. Hiện tại ngắm lại, có chút phương pháp sử dụng đến, quả nhiên phi thường đơn giản mà lại hữu hiệu a.

Menfuisu cũng phản ứng lại đây. Hần nhân tình sáng lên, “Tỷ tỷ, ý của ngươi là...”

Ha ha, muốn gán tội cho người khác thôi! Thả vào phủ của hần vài hoàng bào của Ai Cập Pha-ra-ông, cùng với lễ phục mà Pha-ra-ông hay mặc vào các ngày lễ, rồi đi tìm kho binh khí nhà bọn chúng, tìm đúng thời cơ vạch trần toàn bộ ra. Ngươi nói xem, hiệu quả có thể tốt hay không

Thấy ta cười đến âm hiểm, Menfuisu cũng nhịn không được cười ha ha. Vẫn là tỷ tỷ thông minh, Imhotep chẳng phải là muốn tạo phản sao, chúng ta liền giúp hần làm một thân long bào, giúp hần thực hiện ‘giấc mộng’ đi. Chỉ là không biết, hần còn có mạng để mặc hay không!

Mất thấy Menfuisu đang kích động muốn phác đi lên. Ta nhẹ nhàng đứng dậy, khoát lên tay Ari đi ra điện. Izumin nói, không được để Menfuisu chạm vào ta. Khỏe mắt liếc tiểu Kail đang trầm mặc, đứa nhỏ này, càng ngày càng không đáng yêu. Thật không biết khi nào hần đã bị Izumin thu mua mất rồi.

Phân cách tuyến “âm hiểm giả dối”

Tahak ngồi ở phía dưới. Hai chúng ta không nói một lời, chỉ lo ăn uống rượu đã gần một giờ. Ân, hôm nay lại là ngày nắng, mặt trời tuy rằng lớn, cũng không nóng lắm, độ ẩm vừa vặn tốt. Vẫn là Ai Cập thích hợp nhất đối với sinh vật hay ngủ như ta. Trong lòng miên man suy nghĩ, nhưng cũng không quên bớt thời giờ nhìn soái ca đầu bóng lưỡng.

Trong lòng Tahak một mảnh kêu rên, rốt cuộc hần đã tạo nghiệt gì, từ khi ngồi xuống ghế đại thần quan đã bị nữ hoàng Asisu tránh gắt gao. Nữ hoàng không hề uy hiếp hần, nhưng lại mời hần tới. Cổ tình nói chuyện còn quanh co lòng vòng, không nói thẳng mục đích.

Nhìn trên mặt soái ca đầu bóng lưỡng xuất hiện một tầng mồ hôi, ta hảo tâm không tiếp tục gây áp lực cho g hần nữa. Tahak là người thông minh, so với đại thần quan trước còn thú vị hơn. Đôi khi đùa hần cũng rất vui.”Đại thần quan Tahak, gần đây vẫn tốt chứ?” Ta ra vẻ quan tâm hỏi.

Lau đi mồ hôi sau gáy, Tahak thăm thò ra, nữ hoàng mở miệng là tốt rồi.”Cám ơn bệ hạ đã quan tâm. Gần đây Tahak sống rất khoái trá.”

“Khoái trá?” Ta nhếch lên đầu mày, chất vấn nhìn hần: “Tình huống gần đây ở Ai Cập, đại thần quan Tahak chẳng lẽ thật sự không biết chuyện? Hay là, đại thần quan chỉ biết một lòng cầu phúc, không cần biết tới thế sự”

Tahak hận không thể một ngụm cắn đứt đầu lưỡi của mình, chỉ nói khách khí cũng có thể lọt vào bẫy.”Bệ hạ hiểu lầm rồi. Tahak chỉ là luôn muốn Ai Cập mưa thuận gió hoà, là đại thần quan, tâm của Tahak luôn hướng về Ai Cập.”

Thấy đỉnh đầu bóng lưỡng soái ca đều phỉm đỏ, ta thật sự ngượng ngùng tiếp tục bức. Nếu Kaputa cũng đẹp trai như vậy, thì ta cũng sẽ luyến tiếc giết hần. Con người a, nếu được trời cho một bộ da tốt thì luôn được chiếm tiện nghi hơn những người khác.”Đã làm đại thần quan vất vả rồi. Ai Cập có thể có được một đại thần một lòng vì nước như vậy, đó là vinh quang mà nữ thần sông Nile đã ban cho Ai Cập.”

Xả đến xả đi, vẫn chưa xả đến trọng điểm, Tahak có chút nóng nảy, rốt cuộc muốn phạt hần ngồi đến khi nào a.”Từ lần trước Tahak được bệ hạ dạy bảo, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Tahak không cha không mẹ, không vợ không con, cả đời vì Ai Cập mà suy nghĩ, là bản chức và cũng là nguyện vọng cả đời của Tahak.”

“Đại thần quan trung thành như vậy, hoàng đế Menfuisu và ta sẽ nhớ kỹ không quên.” Buồn cười nhìn hần cấp bách thổ lộ, ta cũng biết, hôm nay ra oai phủ đầu hần cũng coi như thành công.”Đại thần quan Tahak, gần đây Ai Cập mưa gió không yên, không biết có thần dụ hay không?”

Tahak sắc mặt nghiêm, dè dặt cẩn trọng trả lời: “Ai Cập được hoàng đế Menfuisu và nữ hoàng Asisu thống trị, một chút gió cũng không thể khiến mẹ hiền sông Nile lung lay lâu được.”

Ta có chút tán thưởng, quả nhiên là người thông minh, hiểu được cô gái sông Nile là mấu chốt.”Đại thần quan không biết có linh hội gì?” Ta muốn buộc hần đứng chọn đứng về một phía, không thể ở trung lập mà xem diễn được. Nếu đại thần quan và tể tướng liên thủ, thì sự uy hiếp mang đến sẽ không đơn giản. Nếu không, vì sao ta mang cái thân phận Đại Tể Ti đi đến đâu cũng nổi tiếng, nói radều là dính cái mác là thần dụ a! Nhóm dân chúng mê tín căn bản không hiểu cái gì là thực tế. Chỉ cần cho bọn họ com ăn việc làm, thì chủ tử dù có là ai, bọn họ cũng không quan tâm.

“Tahak biết, với sự anh minh cơ trí của hai vị tối cao, trước sau như một sẽ bình định hết thủy chương ngại. Tahak đương nhiên sẽ đem hết toàn lực, phụ tá hoàng đế Menfuisu và nữ hoàng Asisu, để Ai Cập của chúng ta càng thêm phồn vinh phú cường.” Tahak hiểu rõ, hôm nay nếu như không cho lời chắc chắn, thì lập tức hần sẽ bị xếp vào danh sách cần bị tiêu diệt. Trừ bỏ cái mác thần linh để có thể dựa ra, vẫn chưa kể thiết thể lực riêng ở Ai Cập, kém Imhotep khá xa. Đầu có dám giả bộ ngơ ngẩn để lừa dối.

Ta vừa lòng cười cười. Câu chuyện vừa chuyện: “Đại thần quan, gần đây Asisu có chút phiền muộn.”

Tahak thật sự nhịn không được, hần ngẩng đầu kinh ngạc nhìn ta: “Bệ hạ, không biết vì chuyện gì mà phải phiền lòng?” Không phải nữ hoàng chỉ bắt hần tỏ rõ trung thành thôi sao? Sao lại còn có câu dưới a?

“Asisu là một nữ tử, chỉ muốn có một nơi an ổn để dựa vào...” Ta gò má ửng đỏ, coi như là biến thành mời hần hỗ trợ đi.

Tahak lập tức hiểu ra, nguyên lai là vì chuyện hoàng tử Izumin cầu hôn bị bắt tạm dừng.”Bệ hạ Asisu là vinh quang của Ai Cập ta, đương nhiên phải được hưởng hạnh phúc cả đời. Xin bệ hạ không nên vì chuyện này mà phiền não. Thần Oman sớm đã có báo mộng rằng đã tìm được một người tốt nhất để bệ hạ bầu bạn.”

Thấy trong mắt Tahak sáng long lanh, ta biết hẳn hiểu được ý của ta, ta xấu hổ kém chút không ngẩng nổi đầu lên. Đáng giận, đều là tại Menfuisu, hại ta còn phải vì chuyện hôn sự của mình mà đi cầu đầu bóng lưng kia. May mắn bộ dạng hẳn cũng không sai, nếu là cái tên tai to mặt lớn ngu xuẩn tham tiền háo sắc Kaputa, thì ta thật không biết mở miệng như thế nào nữa.

“Đã làm phiền đại thần quan vì Asisu lao lực, Asisu sẽ ghi nhớ sâu trong lòng.” Vẫy vẫy tay, ý bảo Eni mang đến một cái hòm nhỏ nạm ngọc đã sớm chuẩn bị tốt.”Thỉnh đại thần quan hãy nhận lấy, xem như nhận một mảnh tâm ý của Asisu.”

Cầu ai cái gì, ngàn vạn không nên quên đáp tạ. Nếu không, lần sau còn ai cam tâm tình nguyện giúp người làm việc a. Tahak mặt cười quyến rũ, cầm lấy hòm, mặt cười rồi đi. Nhìn bước chân không nhẹ nhàng lắm của hắn, ta cũng hiểu, khẳng định là do hắn buồn bực hồng rồi. Ha ha, nói chuyện với người thông minh, sao cảm giác lại tốt như vậy a?

Bóng dáng Tahak vừa ly khai, trong điện liền truyền đến một tiếng cười, ta tức giận nói: “Còn không mau đi ra, xem diễn một giờ, cũng không ngại buồn chết sao.”

Izumin vén lên màn sa, trên mặt tươi cười vô cùng xán lạn.”Asisu, nàng đối với đại thần quan tựa hồ rất có nhãn nại a.”

Nhớ tới bóng dáng Tahak có chút nản lòng, ta cũng cười.”Cũng phải, mỗi lần nói chuyện với hắn, cảm giác của ta đều tốt lắm.”

Izumin bất động thanh sắc, ngồi xuống bên cạnh ta.”Ồ, nàng rất thích thường xuyên nói chuyện với hắn sao?”

Ta căng thẳng, câu này không hiểu sao nghe có chút không thích hợp? Ngẩng đầu nhìn hắn, quả nhiên phát hiện trong mắt Izumin có sự ghen tuông, ta nhanh chóng giải thích “Kỳ thực, cũng không phải. . .” Còn chưa giải thích xong, đã bị hắn ôm mạnh lấy hôn.

Thỏa mãn buông ra thiên hạ bị hôn đến chóng mặt ra, Izumin cứ như chuyện gì cũng không liên quan đến hắn, cứ nhàn nhạt nói: “Đừng cho là ta không nhìn ra, nàng rất thích nói chuyện với hắn.” Ta đảo cặp mắt trắng dã, rõ ràng là ta chỉ thích nhìn Tahak bị ghen lời thôi mà.

“Không được phản bác ở trong lòng.” Thanh âm trong trẻo của Izumin lập tức vạch trần tâm tư của ta. Hắn lại mặt dày nói tiếp “Nhưng nghe hẳn sáng khoái đáp ứng hỗ trợ hôn sự của chúng ta như vậy, ta sẽ không so đo với hắn.”

Ta bĩu môi, hừ, nói đến nói đi, vẫn là ghen tị.”Trước khi Hasan đi, có cho ta rất nhiều được thú vị. Hắn nói, có thể chúng ta dùng được.” Trong lời nói của Izumin mang theo ý cười. Ta nhất thời đỏ mặt hời hợt, chuyện lúc nào a? Sao cho tới bây giờ ta vẫn không nghe nói qua. Tahak đáng thương, nếu không có lời nói duy trì lập trường thì phỏng chừng hôm nay uống xong trà của ta, rồi về nhà thoải mái nôn lên nôn xuống.

Nhìn tiểu Kail đứng ở một bên, mặt dường như không có việc gì. Tiểu tử này, trước kia rất hay kè cận ta, không biết từ lúc nào đã thay đổi người. Nhìn thấy ta bất mãn, tiểu Kail cười đáng yêu lại với ta. Izumin chuyển mặt ta trở về, nặng nề mà hôn một cái, trừng phạt ta dám thất thần khi nói chuyện với hắn. Ghé vào bên tai ta, hắn nhỏ giọng nói: “Tiểu thị vệ của nàng có ý tứ. Hắn nói muốn giống ta, thành nam nhân có thể bảo vệ nàng. Cho nên ta tốt bụng giúp nàng chỉ đạo một chút.” Ta mở to hai mắt nhìn, này có tính là bệnh độc ăn mòn không a? Thủ hạ của ta, không biết từ lúc nào, một đám liền làm phản.”Giúp hắn có năng lực bảo vệ nàng thì được, nhưng người có thể làm thế này với nàng, chỉ có thể là một mình ta.” Lại hôn ta đến mức không phân biệt nổi nam bắc, khi ta mê man mờ mắt, thấy tiểu Kail và những người khác đã lên ly khai. Ta bĩu môi, có chút không vui trừng mắt một cái. Đều là tại người, hại ta mất mặt!

Cười đến vô tội, Izumin ôm lấy thân thể mềm nhũn của ta, đặt ta ngồi lên đùi hắn. Trong ánh mắt nâu đều là thâm tình chân thành: “Asisu, ta cũng đã phải tâm phúc của ta-một tướng quân-đi Hạ Ai Cập. Cô gái sông Nile hẳn là rất nhanh sẽ xuất hiện. Ta giúp nàng bắt cô gái sông Nile về.”

Ta gật gật đầu, đúng là chỉ dựa vào Ruka thì không đủ. Đáng tiếc thủ hạ của ta không đủ, không thể phái ra nhiều người. Hơn nữa, nếu ta hành động nhiều, chỉ sợ Imhotep phát giác ra. Tướng quân Neketo đã giúp ta tìm xung quanh rồi, nhưng thêm một người là thêm một phần hi vọng. Đột nhiên nghĩ đến, ở trong nguyên tác, lần này Carol trở về, tựa hồ lại bị Izumin bắt trước. Trong lòng lại càng thêm một phần tin tưởng. Vén ra cổ áo của hắn, ta nâng tay vuốt ve vai phải bóng loáng của hắn, trong lòng âm thầm may mắn, may mắn, Izumin không bị thương. Nhớ đến trong nguyên tác, Izumin bị vết thương tra tấn sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn thâm tình như trước, lòng ta liền đau không thôi. Nhất là nhớ đến, vì không để Carol bị quốc vương Hitaito lợi dụng, hắn thà rằng nhìn xuống lòng yêu, âm thầm giúp Carol rời đi, trong lòng càng nổi lên một tia ghen tuông. May mắn, ta an ủi mình, may mắn hiện tại người hắn thích chính là ta. Nếu mọi việc giống hệt nguyên tác thì tám phần ta sẽ nghĩ đến chuyện chết đi cho rồi.

Bên tai, tiếng hít thở trở nên trầm trọng, làn da dưới tay ta cũng dần nóng rực lên. Sừng sốt nửa ngày, ta mới phản ứng lại. Không tốt, ta đang làm cái gì? Còn chưa kịp rút tay về, Izumin đã nhanh chóng bắt lại đầu sỏ không ngừng sờ đầu vai hắn. Từ trước đến nay, thanh âm thanh lãnh dễ nghe mang theo một chút đè nén vang lên bên tai ta “Nàng đang khiêu khích ta sao?” Hơi thở nóng hầm hập làm tai ta nóng lên. Ta nhìn không được gần như run lên, Izumin ôm chặt cứng cơ thể của ta, đầu lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng chui vào trong lỗ tai ta. Ta ngửa gáy giữa muốn thoát ra, nhưng Izumin sao có thể buông tha ta. Hắn đẩy nhẹ ta ngã ở trên ghế dài, một tay nắm lấy một “núi” của ta. Tay kia thì gặt gao nắm cổ hai tay cố định ở trên đầu, làm ta vô pháp đẩy hắn ra.

Chưa từng thân mật với Izumin như vậy, ta gần như nói không nên lời.”Không. . . không nên. . . Izumin, hiện tại không thể. . .” Izumin nâng mắt nhìn ta, trong mắt tràn ngập tình dục. Nhìn thấy ta sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hắn giật mình, nhãn nại chôn đầu ở cổ ta. Ta sợ tới mức không dám nhúc nhích, nếu lại chọc hắn, thì thật sự sẽ thất thân. Ta quả thực rất yêu hắn, nhưng ta không muốn cho hắn dưới tình huống như vậy. Ta hi vọng sau khi mình gả đến Hitaito rồi, lúc đó mới đem tâm thần hoàn mỹ cho hắn.

“Tiểu yêu tinh, lần sau không nên như vậy. Nếu không, ta sẽ không thể không chế được” Sau một lúc lâu, thanh âm khàn khàn mới rầu rĩ vang lên bên cổ ta.”Thật muốn nhanh chóng cưới nàng trở về, miễn cho chịu đựng lâu, ta sợ mình cảm dục đến mức ‘không được’ ” Izumin lắc lắc đầu, xoay người đứng lên, cũng kéo ta lên, chỉnh tốt quần áo của ta, giọng nói mang theo oán giận.

Ta đáng thương hề hề ngồi ở một bên, không dám nói tiếng nào. Ai bảo, ta quên mất nam nhân là động vật chuyên suy xét bằng nửa người dưới, đầu thể chịu nổi khiêu khích vô ý của ta cơ chứ.

Buồn cười nhìn ta, Izumin in xuống một cái hôn lên trán ta.”Đi ra ngoài tản bộ đi, nếu lại ngốc ở trong này, ta sẽ không nhịn được mà ép nàng.” Ta mím môi cười, đối với sự săn sóc tỉ mỉ của hắn, ta cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Trước khi mưa đến gió đầy phòng

Trên đường phố Ai Cập gần đây có truyền nhau một tin tức bất quá nhỏ. Nghe nói, Faraong Ai Cập vĩ đại nhất tựa hồ có bệnh mà không tiện nói ra.

“Thật vậy chăng?” Một phụ nhân đang giặt quần áo tò mò hỏi bạn.

“Là tin truyền ra từ trong vương cung. Con gái của chú ta đang làm việc ở bên trong.” Một phụ nhân khác đang phơi quần áo về mặt thần thần bí bí nói.

“Hắn là không phải, nghe nói cảm tình giữa hoàng đế Menfuisu và hoàng hậu sông Nile rất tốt mà!” Phụ nhân giặt quần áo có chút khinh thường, chắc chắn là tin vicia hề.

Phụ nhân đang phơi quần áo nóng nảy, “Chính xác mà. Ta còn nghe nói, ngày đầu tiên kết hôn, hoàng đế Menfuisu đã trở mặt với hoàng hậu sông Nile rồi.”

Tin tức này giống như một cái chùy lớn, đánh trở mình tất cả những người nghe thấy, bao gồm cả chúng ta.

Lần này Menfuisu hốc mắt đều biến thành đỏ như máu. Hắn vỗ mạnh cái bàn, “Đáng giận!!! Lão cẩu Imhotep đáng chết kia! Dám dùng loại chuyện này nói xấu ta!” Hắn tức giận đi tới đi lui trong đại điện.

Ta không nói được gì. Imhotep chỉ ước gì Menfuisu không có con nối dòng, ta hi vọng Carol sẽ mang đến tin tức tốt. Lúc trước Carol nhất thời lạnh lùng nói hết chuyện ra, phỏng chừng cũng không đoán nổi lại bị Imhotep lợi dụng.

Hồi tưởng lại bộ dáng cười đến ngã trái ngã phải của Izumin lúc ở trong tấm cung của ta, ta cũng cười khổ trong lòng không thôi. Em trai bị người khác truyền thành như vậy, là chị thì sao mà dễ chịu cho được. Nhưng quả thật ta chẳng thể nói được câu gì.

Chờ Izumin cười đủ, mới phát hiện ta bĩu môi mất hứng. Hắn ngồi thẳng thân mình, ngừng lại ý cười: “Asisu, kỳ thực cũng không có gì, dù sao cũng chỉ là tin đồn, rất nhanh sẽ chìm xuống” Vừa mới dứt lời, hắn lại cười rộ lên. Phong độ công tử nhẹ nhàng thanh lãnh sớm đã bị hắn ném tới sau đầu. Ta tức giận đến mức xông lên đánh hắn. Coi như cho ta chút mặt mũi cũng không được sao?

“Tỷ tỷ!” Menfuisu nghiêng răng nghiêng lợi gọi ta.

Phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Menfuisu nắm trường kiếm định xông ra bên ngoài. Ta giật mình, lập tức gọi hắn lại: “Menfuisu, ngươi muốn làm cái gì?”

“Thà bị giết chứ không thể bị nhục! Lão Imhotep kia quá khinh người! Ta đi giết hắn!” Menfuisu nhìn ta, trong lòng do dự. Hắn đã sớm không phải là tiểu tử lỗ lã nữa. Nhưng lần này hắn thật sự không nhẫn nhịn được. Nhất là nghĩ đến, khi Izumin nhìn thấy hắn, ánh mắt liền loạn thành hình ánh trắng, hắn liền hận không thể xông lên đánh chết Izumin. Sao hắn lại có thể cưới một bà vợ ngu ngốc như thế cơ chứ, chuyện gì cũng dám nói ra.

“Được thôi! Ngươi đi đi!” Liếc trắng mắt, trong lòng biết ngay hắn chỉ hi vọng ta ngăn cản hắn. Rồi nhân cơ hội áp áp ôm ôm. Hiện tại làm gì có chứng cứ chứng minh là Imhotep làm. Chiêu này của Imhotep thật đúng là đủ ngoan, lại đi lấy sự uy phong của nam nhân mà nói xấu. Nhưng lại thông minh ở chỗ đi truyền ra đường phố. Hắn là sau khi bị ta lợi dụng uy lực của dư luận bêu xấu hắn, hắn liền nhận ra sự đáng sợ của lời đồn. Lần này, Imhotep hẳn là muốn ăn miếng trả miếng.

Thấy ta thờ ơ, trong ánh mắt hắn càng tràn ngập tình hồng quang mang.”Nafutera, còn có đám thị nữ bên người Carol, ta muốn lột hết da các nàng xuống, treo lên cửa thành thị uy!”

Thật sự nhịn không được, ta mỉa mai châm chọc: “Vi không tìm thấy chủ mưu, nên đi tìm hạ nhân để phát tiết sao? Menfuisu, bản lĩnh của ngươi càng ngày càng tiến bộ!”

“Tỷ tỷ!” Menfuisu rống to, làm ta giật mình.

Quên đi, vẫn không nên đã kích hấn. Ta cố gắng mỉm cười trấn an hấn: “Lời đồn đãi chỉ là cho những người muốn giải trí. Nếu Imhotep đã bắt đầu tiến công, chúng ta cũng nên có phòng bị mới đúng. Menfuisu, không biết ngươi có kế sách nào không?”

Menfuisu nổi giận đùng đùng ném đi trường kiếm trong tay, ngồi bên cạnh ta. “Nếu muốn đặt lễ quan và lễ phục vào phủ của hấn thì cần một đoạn thời gian. Vấn đề là, ta không tìm thấy cơ hội tốt để tiến công. Hơn nữa...” Hấn dừng một chút, nhìn về phía ta: “Tỷ tỷ, hôm nay Imhotep lại đến nói với ta chuyện xử tử Hacan. Hấn và hơn mười đại thần cùng nói, ta sắp không chống nổi.”

Kim lại nóng vội, ta cắn môi dưới. Rốt cuộc không thể kéo dài thời gian sao? Sao Carol còn chưa trở lại? Chỉ cần nàng xuất hiện, là ta lập tức rải ra tin tức nàng mang thai, phỏng chừng chuyện này sẽ làm cho cả Ai Cập chấn động. Chỉ là ba ngàn tinh binh mà thôi, muốn tiêu diệt Imhotep kỳ thực không phải chuyện khó, nhưng sau khi giết chết hấn, chắc chắn sẽ làm các đại thần khác phản kháng. Chỉ cần bọn họ làm cái nào động ở thành Tebe, sẽ khiến chúng ta phải xuất toàn lực. Hiện tại, rất nhiều quốc gia đang như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Ai Cập, giờ Ai Cập không thể loạn được.

“Menfuisu, cố gắng kéo dài vài ngày nữa thôi, rất nhanh sẽ có chuyển cơ.” Ta không thể giải thích chuyện Carol đã mang thai, vì nàng còn chưa hiện thân.

“Hoàng đế Li-bi nghe nói Kafura ở Ai Cập chịu ủy khuất. Ngày mai sẽ đến Ai Cập.” Menfuisu nghĩ đến đây, liền thấy quá phiền. Nội còn chưa giải quyết, giờ ngoại lại tới. Gần đây sao nhiều chuyện xảy ra vậy!

“Đi được bước nào hay bước ấy.” Imhotep phát ra lời đồn, thật sự là một nước cờ tuyệt diệu.

Phân cách tuyến “cha và con gái ghê tởm”

Hoàng đế Li-bi cũng giống Kafura, đều là kẻ phi đô đô. Nhưng lão nhân này lại không khéo hơn nữ nhi. Vừa mới thấy Menfuisu, đã lộ vẻ vừa lòng. Khó trách nữ nhi lâu không trở về nước, thì ra Pha-ra-ông Ai Cập là một nam nhân anh tuấn lãnh khốc như vậy.

Trong tiệc tối, lão nhân một mực chắc chắn hôn ước giữa hai nước sẽ là bằng chứng tốt nhất để kết chặt sự hữu hảo giữa hai nước. Buổi nói chuyện khiến Menfuisu rất xấu hổ. Lúc ấy, hấn quả thật có ý nghĩ này, nhưng cuối cùng bởi vì Carol mãnh liệt phản đối mà từ bỏ.

Tahak thấy tình thế không ổn, nhanh chóng đi ra: “Hoàng đế Li-bi, lúc ấy, ta căn cứ các chòm sao mà phán đoán rằng Ai Cập sẽ có đám hỏi. Nào biết lại là phán đoán sai lầm. Hơn nữa, việc này hai nước đang đang quá trình thương thảo, vẫn chưa làm kết minh cuối cùng. Là đại thần quan Ai Cập, ta cảm thấy rất có lỗi.”

Hoàng đế Li-bi khinh thường nhìn hấn một cái: “Thật sự rất khiến ta kinh ngạc! Đại thần quan, lời nói của ngươi khiến ta rất hoài nghi Ai Cập không có ý muốn đồng minh.”

Menfuisu vừa lòng nhìn Tahak, quả nhiên chuyện thay đổi đại thần quan tốt rất nhiều. “Việc này, quả thật là do một mình đại thần quan Tahak làm ra mà tạo thành hậu quả hiện nay, ta đã nghiêm khắc xử phạt hấn. Cũng lệnh cho hấn giáp mặt bồi tội hoàng đế Li-bi. Tuy không liên hôn, nhưng quan hệ đồng minh vẫn tồn tại.”

Hoàng đế Li-bi cười ha ha, “Nhưng Kafura đối hoàng đế Menfuisu mới tình thâm thiết, ta thật ra rất hi vọng có thể thúc đẩy chuyện này. Cho nên ta đã thông cáo chuyện hoàng đế Menfuisu muốn kết hôn với Kafura thông cáo cả nước.”

Menfuisu giận dữ, lão nhân này thật sự quá khinh người. Biết rõ Menfuisu hấn sẽ không đắc tội nước đồng minh Li-bi, nên mới buộc hấn phải lo lắng mặt mũi cho hoàng đế Li-bi.

Thấy Ai Cập đuối lý, á khẩu không trả lời được, hoàng đế Li-bi càng thêm khí thế bức nhân. Hấn nâng chén đứng lên: “Loại chuyện này không phải là chuyện có thể giải quyết bằng cách xử phạt đại thần quan. Ngài cũng không thể khiến ta mất mặt trước toàn dân chứ. Hoàng đế Menfuisu, mời ngài nên giải quyết.”

Ta và Izumin nhìn nhau. Loại chuyện này, Izumin không thể xen miệng, ta cũng không giải vây nổi. Bởi vì, ta căn bản không rõ, Menfuisu rốt cuộc có muốn cưới Kafura hay không. Nhìn ánh mắt Menfuisu lóe ra, ta khẽ lắc đầu. Hấn không ngừng do dự, vậy mà còn dám nói yêu ta.

Hoàng đế Li-bi cố tình lừa cháy đồ thêm dầu “Theo ta được biết, hoàng hậu sông Nile rời khỏi Ai Cập, không chịu quay về bên cạnh ngài. Không chỉ không để ý mặt mũi của Ai Cập, mà còn không theo lập trường của hoàng đế Menfuisu” Lão nhân này lại còn dám đề chuyện này xem như đã dẫn phải chân Menfuisu. Đang oán thầm trong lòng, Menfuisu đột nhiên hơi quay đầu nhìn về phía ta, trong mắt hiện lên một tia đắc ý. Ta có chút kinh ngạc, hấn định làm gì.

Đột nhiên, mấy tên thích khách từ ngoài điện vọt vào, cầm kiếm chỉ vào lão nhân đáng giận kia, miệng kêu lớn: “Tên hoàng đế Li-bi đáng giận! Nộp mạng đi!”

Menfuisu hét lớn một tiếng: “Minrê!” Minrê phản ứng mau lẹ ném cho hấn một thanh kiếm, Menfuisu một bên tiếp nhận trường kiếm, một bên nhanh chóng phân phó binh lính xông lên: “Có thích khách! Bảo vệ hoàng đế Li-bi!”

Izumin ở bên cạnh ta lập tức che ở phía trước ta. Tiểu Kail nhanh chóng đưa cho Izumin vũ khí, cùng Emi bọn họ lập trận địa sẵn sàng đón quân địch, bảo vệ xung quanh ta. Tahak rất nhu thuận, thấy không ổn liền nhanh chân chạy hướng ta. Ta ý bảo Emi đưa hấn vào vòng bảo vệ.

Ba, bốn thích khách trực tiếp đâm kiếm về phía cha và con gái béo phì kia, kiếm đâm vào những chỗ yếu nhất của họ. Hoàng đế Libi sợ tới mức sắc mặt

tái nhọt, Kafura hô to cứu mạng. Menfuisu dùng mảnh vọt đi lên, một miếng dăm bị thương một cái, đương trường chém một cái. Đám thích khách còn lại bị bọn lính vây quanh, thấy chuyện không thành, liền trực tiếp nhảy xuống sông Nile đào tẩu.

Thấy nguy cơ giải trừ, Menfuisu lúc này mới giận dữ: “Vệ binh rốt cuộc đang làm gì? Đang lúc quan trọng lại để cho thích khách lên vào! Mau chóng truy đuổi!”

Cánh tay hoàng đế Li-bi bị dăm bị thương, máu汪 khắp cả. Thị vệ của hắn thấy hắn thương thế nghiêm trọng, liền nhanh chóng hô muốn y quan.

Thị vệ kiểm tra thích khách bị Menfuisu giết chết, phát hiện một người trong đó là thị vệ Li-bi. Mọi người nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ có làm như vậy mới có thể thuận lợi lần vào hoàng cung. Nương cơ hội này, Menfuisu nghiêm túc tuyên bố với hoàng đế Li-bi tuyên bố: “Hoàng đế Li-bi tôn kính, ta rất tôn trọng hai quốc bang giao, cũng rất cảm kích tình cảm của công chúa Kafura. Nhưng nếu chúng ta lập hữu hảo bằng chuyện hôn nhân, thì ta xin nói rõ, hủy bỏ liên minh.”

Xem trước mắt một mảnh hỗn loạn, cùng với bộ mặt ăn cái ngậm bồ hòn lại không mở miệng được của hoàng đế Libi, ta và Izumin trong lòng có chút trầm trọng. Menfuisu càng ngày càng khó đối phó.

————— Phân cách tuyến “âm mưu ám sát” —————

Đã xảy ra loại chuyện này, đương nhiên không thể tiếp tục tiệc tối. Ta cùng với Izumin sóng vai đi về.

“Thích khách hẳn là do Menfuisu an bày.” Izumin một câu nói toạc ra.

Lòng ta im lặng

“Ha ha, Ai Cập Pha-ra-ông, càng ngày càng thông minh.” Izumin cười nhẹ ra tiếng, trong ánh mắt tràn ngập nóng lòng muốn thử.

Ta ho nhẹ một tiếng. Izumin quay đầu khiên tay ta, khẽ hôn lên má ta: “Yên tâm, ta nhớ được lời hứa của ta. Chỉ là, nếu có thể mượn cơ hội này cùng Menfuisu đấu một trận, vẫn sẽ không ảnh hưởng toàn cục.” Ai nói đồng tính tương xích, đồng loại cũng rất tương xích. Hai nam nhân này, căn bản chính là đối thủ một mất một còn trời sinh.

Ta linh cơ vừa động, “Izumin, chàng nói xem, chuyện này có thể vu oan cho Imhotep không?”

“Cũng có thể.” Izumin trầm ngâm trong chốc lát, “Nhưng cho dù muốn vu oan, cũng chỉ có thể chờ hoàng đế Li-bi đi khỏi. Nếu không, Menfuisu sẽ bị niết chỗ yếu, ép cưới Kafura.”

Ta mới mặc kệ hắn muốn kết hôn ai đâu! Chỉ cần ở trước khi Carol trở về, hắn không cưới thiếp là được. Nhìn thấy ý nghĩ trong mắt ta, Izumin cười thanh nhả, “Asisu, nếu có một ngày ta phụ nàng, có phải nàng cũng sẽ làm vậy đối ta?”

Ta lấy cây quạt hơi che mặt: “Ta mới sẽ không đâu!”

Izumin có chút kinh ngạc, “Ồ? Vậy sao?”

“Đương nhiên. Ta sẽ không phí nhiều tâm tư như vậy lên một nam nhân không còn yêu ta” Nhìn bên cạnh sông Nile, thị vệ đang xôn xao, ta cười về không sao cả: “Ta sẽ một lần nữa tìm được mục tiêu cuộc sống của ta, vứt chàng ra sau đầu.”

Izumin có chút nguy hiểm đưa mặt đến gần ta, “Ví dụ như?”

Ta nhẹ hôn một cái lên môi hắn, mỉm cười không thôi: “Ta có thể lưu lạc thiên nhai a. Không làm nữ hoàng kỳ thực cũng là lựa chọn không tồi.”

Ánh mắt nâu của Izumin càng ngày càng sâu, sâu đến mức ta không nhìn thấu được ý nghĩ của hắn: “Thì ra, nàng còn chưa buông tha ý muốn cùng một chỗ với Hasan a.”

Ta mở to hai mắt, sao hắn lại nói vậy a. Hắn hung hăng ôm ta vào trong ngực, lưu lại trên cổ ta một dấu hôn mạnh.”Nàng mơ tưởng. Chỉ cần ta còn sống, nàng cũng đừng nghĩ chạy với nam nhân khác.” Ta dở khóc dở cười. Izumin quả nhiên không phụ là bình dấm chua!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ta chính là trời của Ai Cập

Tìm thấy Carol. Thật sự là một tin tức tốt. Nhưng người tìm được nàng lại không phải người của chúng ta Ta và Izumin có chút bất đắc dĩ, phải nhiều người đi ra ngoài như vậy, thế nhưng vẫn để nàng thoát. Cô gái nước Mĩ kia, quả nhiên họa tình chuốc họa trời sinh

Sau, tin tức tốt liên tục truyền đến. Tỷ như, lão nhân tâm phúc mà Izumin phái ra là người thứ nhất phát hiện hành tung của Carol. Quả nhiên nàng vì chuyện Kafura, chết sống không chịu trở về. Lão nhân kia không có biện pháp, cũng không thể nói rõ thân phận để mang nàng đi, chỉ có thể nhanh chóng liên hệ với Ruka. Lại khéo nữa là, sau khi Menfuisu nghe được tin tức, cũng phái Unasu đi tìm Carol. Vì thế, nhân mã ba bên chạm trán. Hai bên đối khẩu, mới giải thích rõ hiểu lầm. Hasan quan sát Carol, phát hiện nàng quả nhiên mang thai, liền nhanh chóng dừng bỏ câu chuyện tin tức cho ta.

Trong lòng ta cười thầm, trước mắt là giải thích rõ ràng. Nhưng không có nghĩa là về sau còn có thể giải thích rõ ràng. Ta luôn thấy kỳ quái, Imhotep chỉ giấu 3000 tinh binh tâm phúc ở trong quân đội, liền dám ngăm tạo phản, khẳng định hẳn còn có chuẩn bị khác. Lão nhân kia, giáo hoạt đã một đời, không có khả năng gần đến già lại ngu ngốc đến thế.

Menfuisu chỉ tùy tiện cũng có thể tạo ra mười vạn quân tâm phúc. 3000 người kia sao có thể dùng? Trước mắt, chỉ hơi chút dùng chút phương pháp, là có thể không chế nhóm tiểu binh kia. Imhotep rốt cuộc dựa vào cái gì mà dám tạo phản, ta suy nghĩ rất lâu sau, cũng không suy nghĩ ra nổi.

Tiền hạ thù vi cừong, hẳn đã dám tư tỵ quần thần, chúng ta vì sao không thể tùy tiện an bày cho hẳn cái tội danh để xử lý hẳn?.

Ai Cập gần đây lại truyền nhau lời đồn.

“Này, các ngươi có nghe nói không? Tể tướng Imhotep gần đây lại có ý phản.”

“Không có khả năng! Tể tướng từ trước đến nay luôn trung thành và tận tâm.”

“Ngươi rất lạc hậu rồi! Ngươi không nghe nói phu nhân hẳn ngoại tình, còn bán quan sao? Đã nói lão tử anh hùng nhi hảo hán. Có con trai hỗn đản, lão tử phỏng chừng cũng là loại người mua danh chuộc tiếng”

“Đây chính là tin tức lớn. Không biết có chứng cứ bắt Imhotep không?”

“Cụ thể thì không có. Chỉ là nghe nói mà thôi, lần này hẳn cũng dám liên hợp thích khách của Li-bi, phái người ám sát hoàng đế Menfuisu và hoàng đế Li-bi, muốn khơi mào chiến tranh hai quốc.”

“Không thể nào! Âm hiểm như vậy sao?”

“Đúng vậy! Ta cũng cảm thấy bất khả tư nghị! Hơn nữa, ta còn nghe nói, chính là hẳn tung tin là hoàng đế Menfuisu không thể giao hợp.”

Hai người vừa đi vừa khe khẽ nói nhỏ. Cần thận nghe, kỳ thực, cả đường cái đều đang nói về chuyện này. Kỳ thực, Ai Cập từ khi chuyện trào gian tới nay, các tin tức nhỏ không còn là trò tiêu khiển của mọi người nơi trà dư tửu hậu. Nghe nói, còn có người lợi dụng nó để buôn bán, xây dựng thành cơ quan báo nhỏ, tức là tin vĩa hè thuần túy. Mỗi lần bản viết tay vừa ra, đã bị đoàn người tranh mua không còn.

Lấy một thân chi đạo, phản chế một thân. Không phải Imhotep rất thích lời đồn sao? Để cho hẳn lại một lần nữa trở thành nhân vật chính của lời đồn đi.

Menfuisu vừa vui vừa buồn. Vui chính là, rốt cục tìm được Carol. Unasu nói, nàng tựa hồ đã có thai. Chuyện này làm hẳn rất mừng. Bi chính là hoàng đế Li-bi nghe nói thị vệ của ông ta cấu kết với tể tướng Ai Cập tổ chức ám sát, nhất quyết không tha.

Hắn vọt vào tấm cung của ta, thấy Izumin tao nhã ngồi ở ghế trường kỷ cùng ta đàm tiếu yến yến. Menfuisu ghen tị trừng mắt hẳn một cái, “Tỷ tỷ, ta có chuyện muốn thương lượng với nàng”

Izumin chớp chớp mắt, cho ta một cái mỉm cười, tiêu sái đứng dậy đi ra ngoài. Khi lướt qua Menfuisu, hẳn cố ý nhìn hạ thân của Menfuisu, cho hẳn một cái tươi cười quý dĩ, rồi đi mất

Nhìn thấy Menfuisu tức giận đến mức cả người run lên, ta vội vã hoà giải: “Menfuisu, rốt cuộc có chuyện gì?” Izumin thật là, khi không lại trêu chọc Menfuisu. Đừng nói Menfuisu từ trước đến nay luôn táo bạo, dù là người không cầu kính, cũng sẽ bị hẳn làm cho tức chết.

Oán hận trùng Izumin đang đứng dưới bóng cây bên ngoài, Menfuisu thấy quá hận. Tên kia ý nói cho hẳn biết, chờ hẳn nói xong chuyện với Asisu, hẳn sẽ tiến vào. Mặt Menfuisu âm trầm, đành phải ném việc vật đó sang một bên. “Tỷ tỷ, là nàng rài tin tức sao?”

Ta vui vẻ, ha ha, biết ngay mà. “Không phải là ngươi muốn mượn cơ hội hất nước bẩn lên người Imhotep sao? Phương pháp này xem ra... rất hữu hiệu.”

“Hiện tại, hoàng đế Li-bi mỗi ngày đều làm phiền ta, muốn ta cho hẳn một câu trả lời.” Menfuisu vô cùng phiền chán.

Trong bụng ta cười thầm, trên mặt lại nghiêm túc: “Kỳ thực, cưới Kafura kia cũng không sao.”

Menfuisu không thể tin nhìn ta: “Tỷ tỷ, ta chỉ yêu một mình nàng. Ta căn bản không muốn cưới Kafura.”

“Dù sao lúc trước ngươi cũng có ý muốn nạp nàng ta làm nhị vương phi, không phải sao?” Ta nhấp hé miệng. Thật không rõ, Menfuisu cái gọi là yêu, rốt cuộc là cái gì.

“Cho nên, tỷ tỷ liền cố ý tán tin tức?” Menfuisu ngừng tức không còn vội vàng xao động, bắt đầu thông thả. Ánh mắt hẳn nhìn ta, có chút không thích hợp.

Cảm giác thấy hẳn thật sự tức giận, ta nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Đã tìm được Carol, hơn nữa nàng có con của ngươi”

“Đúng vậy! Tỷ tỷ an bày như vậy, chẳng phải muốn khiến nàng ấy tức giận chạy mất?” ánh mắt màu đen của Menfuisu, có đựng quang mang khó giải.

“Không sao, dù cho nàng chạy kiểu gì, thì sớm hay muộn vẫn phải trở về. Menfuisu, người đỡ nàng tốt là được.” Ta ân cần khuyên bảo: “Carol nói nàng đến từ tương lai, nơi đó chỉ có chế độ một vợ một chồng. Cho nên, nàng không thể tiếp thụ được. Nhưng nàng là hoàng hậu Ai Cập, vô luận nàng muốn chạy trốn như thế nào, cuối cùng chung quy vẫn phải trở về. Người chỉ cần nói cho nàng, vô luận người cưới bao nhiêu nữ nhân, thì người người yêu nhất thủy chung vẫn là nàng là được. Làm một cái đế vương, cưới tam thê tứ thiếp, căn bản không là cái gì. Nếu nàng thật sự muốn chạy trốn, thì nàng đi đâu, người liền đánh đến nơi đó a! Dù sao lúc trước không phải là người cũng làm như thế sao?” Có chút châm chọc, cũng có chút tự giễu. Asisu, hiện tại người không thể không nhận sự thật rằng Menfuisu không còn là động vật tế bào đơn nhiệt huyết sôi trào nữa.

“Cho nên, tỷ tỷ không chút để ý chuyện ta căn bản không đồng ý cưới Kafura, giúp ta lo lắng chu đáo như vậy.” Ngữ khí của Menfuisu càng ngày càng lạ.

Ta che dấu châm biếm nơi khóe miệng: “Đúng vậy! Cũng giống như lúc trước người chưa bao giờ để ý nghĩ của ta, người luôn đứng trên lập trường của người, tự cho là đúng giúp ta an bày tốt hết thấy.” Năm mươi bước cười một trăm bước. Ta chỉ là ăn miếng trả miếng, người có tư cách gì để tức giận?

“Tỷ tỷ!” Menfuisu có chút chán kinh, ánh mắt nhìn ta lóe ra phức tạp không rõ.”Nếu... Izumin cũng làm vậy với nàng, nàng sẽ nhận sao?”

Ta cười rộ lên, bây giờ người mới quan tâm đến ta sao.”Em trai, chuyện này, người không cần quan.”

Menfuisu đột nhiên duỗi tay ra, kéo ta từ ghế lên. Kéo ta ngã vào trong lòng hắn, ta kêu nhỏ một tiếng.”Tỷ tỷ, ta biết sai lầm rồi.” Hắn gắt gao ôm ta, căn bản không để ý ta giãy giụa: “Ta đã biết trước kia làm sai rồi. Tỷ tỷ, nàng không nên như vậy đối với ta có được không?”

Khóe mắt nhìn thấy Izumin đã đứng dậy, tư thế tao nhã chậm rãi đi tới. Lòng ta biết không ổn, Menfuisu lại không buông tay, hai người kia chỉ sợ sẽ đánh nhau.”Menfuisu, có chuyện gì từ từ nói. Người buông ta ra trước đã.”

“Ha ha, tỷ tỷ, thân thể người cứng ngắt. Có phải là Izumin đang lại đây?” Menfuisu tà ác ở ta bên tai nói nhỏ, cố ý chạm nhẹ môi vào tai ta, khiến đỏ ửng che kín gương mặt ta. Ta cực kỳ không được tự nhiên, dùng sức giãy giụa.”Ta cứ không để hắn như nguyện. Dựa vào cái gì hắn có thể có được người?! Người nguyên bản là hoàng hậu của ta!” Trước mặt Izumin, hắn cường thế nâng lên cằm ta, nặng nề hôn xuống.

“Menfuisu, phiền toái người buông Asisu ra.” thanh âm thanh lãnh của Izumin đã bắt đầu nhiễm tức giận.

Menfuisu không nói ra tay đang ôm ta, ta cảm giác được cơ bắp toàn thân của hắn trở nên cứng rắn. Ta nóng nảy, lần này chắc họ sẽ đánh nhau, sẽ không giống lần trước bị vết thương nhẹ.”Menfuisu! Đủ! Buông ta ra.” Ta quát nhẹ.

“Ta cứ không buông tay!” Menfuisu nhìn thấy cô Asisu có vết hôn, tức giận càng tăng. Hắn cúi đầu, cắn nặng một cái lên vết hôn kia, ta đau co rụt lại, không dám lên tiếng. Izumin đã đủ tức giận, ta không dám kích thích hắn.

Izumin thấy Menfuisu như vậy, ánh mắt thâm thúy như mực. Trên mặt hắn treo lên ý cười nhẹ nhàng, nâng tay đem tóc đến trước ngực, phàng phất không chút để ý Menfuisu khiêu khích. Trong lòng ta nhảy dựng, trong mái tóc của hắn có kiếm. Ta khẩn cầu nhìn hắn, Izumin dùng ánh mắt kiên định nhìn lại, cự tuyệt ta.

“Menfuisu, người buông ta ra trước. Có chuyện gì chúng ta từ từ nói.” Thấy Izumin đã nổi giận, ta chỉ có thể mềm giọng cầu Menfuisu.

“Tỷ tỷ, người sợ chúng ta đánh nhau sao?” Menfuisu cắn lỗ tai ta, nhẹ nhàng mà ở ta gò má nói.

“Ta không muốn hai người các người đánh nhau. Carol lập tức sẽ trở về, người còn rảnh rỗi ở đây dây dưa ta sao, còn không bằng nhanh chóng ngấm lại đối phó Imhotep.” Ta nổi giận, rốt cuộc hắn có biết nặng nhẹ hay không.

Nhẹ nhàng nói tay ra, ta đang muốn chạy đến bên cạnh Izumin. Menfuisu lại tùy tay kéo ta về, ta lao đảo, ta phát hiện mình bị kéo ra phía sau Menfuisu, nhìn Izumin vẫn luôn nhàn nhạt theo dõi hắn, Menfuisu bên miệng treo lên nụ cười thị huyết.”Ta căn bản không sợ Imhotep. Lưu cái mạng già kia của hắn là vì kiềm chế tỷ tỷ. Asisu, nàng chẳng lẽ không biết? Ở Ai Cập, ta chính là trời!”

Ta sắc mặt thâm đậm, trong lòng trống rỗng. Thì ra, chuyện mà ta nghĩ mãi không ra lại đơn giản như vậy. Cái gì mà Imhotep muốn xử tử Hacan, đều là do Menfuisu người cố ý tạo thành đi. Trong lòng lạnh như băng một điểm một điểm lớn dần, lạnh đến mức ta ngay cả đầu ngón tay đều chết lạnh. Menfuisu, rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu tính kế ta? Chỉ có ta luôn bị tình thân che mờ hai mắt, nhìn không thấu, cũng không muốn nhìn thấu nam nhân trước mắt này.

“Asisu, tỷ tỷ của ta, nàng cho là... chỉ có nàng mới có thể bày mưu nghĩ kế sao?” Menfuisu có chút điên cuồng mà nở nụ cười, “Nguyên bản, ta không nghĩ nói cho nàng chuyện này. Nàng hi vọng ta làm em trai, ta liền làm cho nàng xem. Nhưng còn nàng...” Hắn hung tợn nhìn chằm chằm Izumin, “Nhưng nàng thế nhưng muốn gả cho hắn. Asisu, nàng đừng hòng muốn đi đâu. Nàng vĩnh viễn là của một mình ta.”

Izumin luôn luôn lặng lẽ đứng ở bên cạnh nhìn Menfuisu biểu diễn, mặt cười khóe môi tiêu thất, nhìn thấy hai mắt Asisu đắm lệ mông lung, hắn đau lòng nhìn, rồi đem lực chú ý ở trên người Menfuisu. Menfuisu sẽ không làm ta bị thương, hiện tại hắn là đang cố ý dụ Izumin động thủ trước. Dù sao Izumin là khách nhân, chủ nhà không thể không có lý do giết chết sứ giả, ngược lại, nếu sứ giả muốn ám sát Pha-ra-ông Ai Cập, hắn cho dù không đánh gục Izumin, thì nếu làm kẻ trọng thương sắp chết, cũng không có người có thể chỉ trích.

Izumin hiểu điểm ấy. Bởi vậy, hắn luôn luôn nhẫn nại. Kể cả khi nhìn thấy ta bị Menfuisu hôn, hắn cũng cố gắng kiềm chế lửa giận hừng hực đáy lòng.”Menfuisu, người rốt cuộc muốn thế nào?” Izumin lạnh lùng quát hỏi.

“Ta chẳng muốn thế nào cả! Chỉ hi vọng người có thể trở về Hitaito. Ai Cập không chào đón người.” Menfuisu thấy đã khiêu khích nửa ngày, dù Izumin sát ý hừng hực nhưng không động thủ, cũng cảm thấy âm thầm bội phục.

Hai người như sư tử đang nổi giận, nhìn chăm chăm nhau. Không khí khẩn trương. Đầu ta đã trống rỗng, Menfuisu quả nhiên đã đá kích ta quá lớn. Cho dù trong lòng đã thất vọng đứa em trai này rồi, nhưng vẫn không chịu nổi kích thích mà hấn mạng đến.

“Hoàng đế! Hoàng đế Menfuisu!, Carol đã đến thành Tebe!” Đang lúc giương cung bạt kiếm, Nafutera đột nhiên chạy tới. Nàng kích động nước mắt giàn giụa, nhào vào cung điện của ta liền kêu rung trời vang.

Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, Carol tới thật sự là kịp thời.”Menfuisu, chúng ta đi nghênh đón nàng đi.”

Menfuisu không sao cả: “Gấp cái gì, chờ tự nàng trở về không phải là được rồi sao.”

Nhìn thấy hấn lãnh khốc vô tình, trong lòng ta lạnh như băng Carol sai chỗ nào chứ, nàng dù sao cũng là thể tử mà người tân tân khổ khổ theo đuổi.

“A? Hoàng đế Menfuisu, ngài... Carol đã mang thai, nàng hoài thai là hoàng tử Ai Cập ta. Hoàng đế Menfuisu, xin ngài hãy đi nghênh đón đi.” Nafutera bị câu nói của Menfuisu đã kích đến mặt không còn chút máu. Làm sao bây giờ? Carol thật sự đã thất sủng.

Nàng quỳ trên mặt đất, phủ phục về phía Menfuisu, khóc đến nước mắt roi đầy đất.”Hoàng đế Menfuisu, ngài hãy đi đi thôi. Carol thật sự rất yêu ngài!” Menfuisu nâng chân lên, ta cho rằng hấn sẽ một cước đá văng Nafutera. Nhưng hấn vẫn nhẫn nại, oán hận nhìn chăm chăm Izumin, không cam lòng quát: “Đừng kêu nữa! Ta lập tức sẽ đi!”

Vừa dứt lời, tình hình trong điện đột biến. Nafutera đang quỳ trên mặt đất đột nhiên nhảy lên, lấy từ trong vạt áo một thanh chủy thủ xông thẳng vào Menfuisu. Ta kinh kêu một tiếng, liền bị Izumin nhanh nhẹn kéo vào trong lòng.

“Cindy! Kail!” Ta theo bản năng gọi bọn họ. Mắt thấy Menfuisu không kịp phòng bị, luống cuống tránh né chỗ hiểm, nhưng vẫn bị Nafutera một đao cắt đầu gối.

Izumin lấy chủy thủ trong tóc, cẩn thận bảo vệ ta. Mặc kệ Nafutera điên cuồng mà đuổi theo tiếp tục ám sát Menfuisu.

Cindy cùng Kail đuổi tới toi, nhìn thấy Nafutera dám phạm thượng, sừng sốt một giây rồi chạy nhanh tiến lên vây công. Tùy tay ném một thanh trường kiếm cho Menfuisu, sau Emi cũng đuổi tới nhanh chóng ngăn chặn cửa, để phòng Nafutera chạy.

Menfuisu đón được kiếm, cùng Cindy vây Nafutera liền bắt được Nafutera. Trong mắt Nafutera tràn ngập điên cuồng, nàng căn bản không đi tìm đường lui, ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Ha ha, Menfuisu, người thế nào không chết đi a?”

Sắc mặt Menfuisu xanh mét, “Nafutera! Là ai phái người đến ám sát ta? Có phải Imhotep không?”

Nafutera oán hận nhìn hấn một cái, lại đem ánh mắt oán độc nhìn ta.”Là ai, rất quan trọng sao? Ta chỉ là hi vọng hai chị em các người không chết từ tế được. Hừ! Cũng dám hạ độc ta, còn hay đánh ta vô lý! Liên ngay cả con ta, các người cũng chỉ là để hấn làm cái tướng quân nhỏ. Nếu ta không phải là nhũ mẫu, trong tay có quyền lợi, thì có khi các người đã giết ta rồi?”

Izumin gắt gao nắm tay của ta, che đi giúp ta ánh mắt oán hận của Nafutera.”Menfuisu, xem ra phiền toái của người rất nhiều.” Giọng hấn mang theo mỉa mai không chút che giấu. Nhìn Menfuisu bị chúng bạn xa lánh, trong lòng hấn khoái ý vô cùng

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Di biến liên tục

Mặt Nafutera đã vụn vỡ. Ta nhú nhú đầu mày, thật sự không muốn nhìn nàng. Emi đã lén đi đến bên người ta.”Bệ hạ, bên ngoài tựa hồ có chút động tĩnh.”

Tiếng rối loạn càng ngày càng lớn, chúng ta đều nghe được. Sao lại thế này?

Menfuisu ở dưới sự trợ giúp của Cindy, miễn cưỡng bang bó lại chân bị thương. Hấn có chút tái nhợt, sau khi nghe được ồn ào, quay đầu hướng cửa hô to: “Minurê!”

Minurê vọt tiến vào. Nhìn thấy trên đất một mảnh đồng hỗn độn, mẫu thân bị Kail sử dụng kiếm áp trên mặt đất. Hấn cả kinh hô to:” Hoàng đế Menfuisu, mẫu thân, các người...”

Minurê mở to hai mắt, mặt không thể tin nhìn trước mắt hết thảy. Menfuisu sắc mặt không chút do dự, chậm rãi nói:” Mẫu thân của người Nafutera ý đồ

ám sát ta.”

Nghe được thanh âm của con, Nafutera tựa hồ có chút thanh tỉnh, nàng giãy giụa ngẩng đầu, khẩn cầu nhìn con.”Minurê, cứu ta!”

Minurê mở to miệng, ám sát Pha-ra-ông là tử tội, Hoàng đế không đương trường giết chết nàng, đã thủ hạ lưu tình. Hắn mở miệng, không nói được gì.

Menfuisu trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, sắc mặt lại càng thêm hòa hoãn: “Đưa kiếm của ngươi cho ta. Bên ngoài tựa hồ có chút ồn ào.”

Minurê lấy xuống bội kiếm đưa cho Menfuisu. Menfuisu tiếp nhận kiếm, bên miệng lộ ra mỉm cười, nâng tay liền một kiếm đâm bả vai Minurê bị thương. Minurê đau đến thét lớn một tiếng, hấn lay động, cũng không dám ngẩng đầu, ôm vai phải bị thương phục ngã xuống đất.

Nafutera hét thảm một tiếng. Từ trước đến nay con là kiểu ngạo của nàng, thấy bởi vì nàng mà Minurê bị thương, nàng đau triệt tâm phế.” Hoàng đế Menfuisu, đừng giết Minurê. Chuyện này cũng không liên quan đến hắn.”

Trong lòng ta vừa động, “Vậy có liên quan với ai?”

Nafutera khóc lảo lệ tung hoành, “Minurê không biết chuyện này, đều là lỗi lão nô. Imhotep nói, chỉ cần hôm nay ta có thể ám sát Hoàng đế Menfuisu, hắn sẽ cho ta vinh hoa phú quý. Hắn nói, về sau ta không bao giờ bị người bắt nạt nữa.” Bị Kail ấn trên mặt đất, Nafutera không thể động đậy. Nàng liều mạng giãy giụa, muốn tới gần con.

“Minurê, ta chỉ là hi vọng chúng ta có thể quá ngày lạnh. Mẹ chỉ là hi vọng không bao giờ bị người bắt nạt nữa. Mẹ không muốn liên lụy ngươi!” Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, tê tâm liệt phế thỉnh cầu Menfuisu: “Thật sự không liên quan đến hắn. Hoàng đế Menfuisu, xin ngươi buông tha hắn đi. Nề mặt ta chiếu cố ngươi nhiều năm như vậy, xin ngươi buông tha hắn đi.”

Ta có chút không đành lòng quay đầu đi. Lúc bị lợi ích mê muội, vì sao ngươi không nghĩ tới sẽ liên lụy đến con.

Izunin sắc mặt không thay đổi, thấy cảm xúc của ta có chút trầm xuống, nhẹ nhàng dùng sức một cái liền ôm ta nhập trong lòng hắn.

Menfuisu không chút nào động dung, nâng tay hướng đùi Minurê lại đâm một kiếm. Minurê đau đến nao núng một chút, không hé răng vẫn như cũ.”Tướng quân Neketo?” Menfuisu hướng ra phía ngoài hô.

Neketo mang theo một tiểu đội nhanh chóng hướng bên này đi đến. Menfuisu cau mày: “Bên kia đã xảy ra chuyện gì?”

Neketo quỳ xuống trả lời: “Hình như là có thích khách!”

Menfuisu nhần mày, hắn có chút thì thảo tự nói, “Lại là thích khách!”

Quay đầu nhìn Minurê đã đầy người là máu, hấn khinh xích: “Ngươi ở trong này, không cho phép nhúc nhích. Neketo, trói Minurê cùng tiện nhân Nafutera kia lại. Không được để bọn họ đào tẩu, cũng không cho chết.”

“Tỷ tỷ, ngươi là ở chỗ này, hay là theo ta cùng đi nhìn xem?” Nhìn Izunin gắt gao ôm ta, trên mặt Menfuisu lại chậm rãi tự nổi lên một tia sát khí. Hắn suy tư một phen, lại chuyển bình tĩnh.

Cảm giác được ngực Izunin có hơi chút chấn động, hấn trầm giọng trả lời: “Chúng ta cũng muốn đi xem.”

Nhàn nhạt nhìn Izunin một cái, Menfuisu không sao cả: “Tùy tiện các ngươi!” Lập tức đi theo Neketo hướng nơi đang tranh cãi âm ỉ chỗ phóng đi.

Nhìn Nafutera khóc đến mau tắt thở cùng Minurê đang cắn răng, trong lòng ta có chút đỏ. Izunin cẩn thận vỗ về ta, “Không nên xen vào chuyện này, chúng ta đi nhìn xem đằng trước có chuyện gì.”

—————phân cách tuyến ‘cảm xúc phức tạp’—————

Hoàng đế Li-bi cùng Kafura lúc này đều đang khóc kêu, chung quanh, binh Ai Cập cùng thị vệ Li-bi vây bọn họ làm thành một vòng tròn vòng. Ngoài vòng tròn, một đám người nhìn không ra trang phục bị giết.

Thấy Menfuisu vội vàng đuổi tới, Kafura ” Hoa” dung thất sắc khóc kêu: ” Hoàng đế Menfuisu, cứu chúng ta!”

Hoàng đế Li-bi sắc mặt rất khó xem, mới đến Ai Cập không bao lâu, thế nhưng bị hai lần ám sát.” Hoàng đế Menfuisu, ta cần một lời giải thích.”

Menfuisu sắc mặt cũng không tốt. Béo lão nhân này, so với Carol còn có thể chuốc họa.”Tướng quân Neketo, động tác lưu loát chút.”

Neketo chỉ huy binh lính, tự vây quanh đi lên. Về nhân số, Ai Cập bên này chiếm ưu thế, rất nhanh liền khống chế tình hình.

” Hoàng đế Menfuisu, ta sợ hãi.” Kafura khóc nỉ non khóc dựa vào hấn. Nàng gắt gao dựa vào Menfuisu, hấn không thể dấn ở trên người hấn.

Menfuisu lão đảo một chút, vết thương trên chân chỉ băng bó qua loa một chút. Béo nữ nhân lại đem sức nặng toàn thân đều đè ép lại đây, hấn có chút đứng không yên. Trên mặt hấn có nhần nại lừa gạt, nhưng không đẩy ra nữ nhân chán ghét kia

Đột biến lại tới, Kafura thoát nhìn vốn đang kiêu như giả tạo không biết từ nơi nào rút ra một thanh chủy thủ đâm thẳng vào lưng Menfuisu.

“Cẩn thận! Menfuisu!” Ta hét lên một tiếng, theo bản năng nghiêng người về phía hắn.

Izumin gắt gao giữ chặt ta, ôm vào trong lòng.”Cindy, đi, bảo vệ Hoàng đế Menfuisu!” Hắn phản ứng nhanh chóng hạ mệnh lệnh cho đội đặc chủng đang đứng ở bên cạnh.

Ta nước mắt mê mông, hôm nay rốt cuộc là như thế nào? Vì sao hai cuộc ám sát đồng thời an bày. Hơn nữa, đều là những người ngoài dự đoán.

Menfuisu vốn là có thương tích, một đao này chung quy không né đi được. Một phần tư chủy thủ cắm ở phía sau lưng hắn. Menfuisu nổi giận gầm lên một tiếng, nâng tay liền một kiếm đâm tới, đương trường giết Kafura ở tại chỗ.

Cindy xông lên đi, bắt trụ Hoàng đế Li-bi đang lấy ra một chủy thủ khác. Nhìn thấy nữ nhi chảy máu khắp cả, mềm yếu dựa vào trên thân kiếm của Menfuisu, Hoàng đế Li-bi thê lương nhưng không khóc kêu. Trên cổ bị đề mấy thanh kiếm, hắn lạnh lùng đứng lên, ngạo nghễ đứng ở tại chỗ.

”Hoàng đế Li-bi, vì sao ngươi lại ám sát ta?” Menfuisu gắt gao cầm lấy bả vai, nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi. Liên tục hai lần bị đâm bị thương, hắn vô cùng suy yếu. Tướng quân Neketo đã giải quyết thích khách đang chạy nhanh lại đây, đỡ lấy Menfuisu.

“Hừ! Coi khinh quốc gia của ta nhỏ, lừa nữ nhi của ta, còn muốn làm đồng minh với ta? Menfuisu, ngươi nói, ta làm sao có thể không hận ngươi?” Hoàng đế Li-bi sắc mặt có chút bại. Không giết chết Menfuisu, hắn cũng đừng muốn sống. Nhìn ánh mắt nữ nhi mà hắn luôn luôn sùng vô pháp vô thiên đã vô thần, hắn cảm thấy âm ảm. Nữ nhi chỉ làm Menfuisu bị thương, lại phải bồi một mệnh. Nữ nhi ngốc này.

“Chỉ vậy thôi? Hoàng đế Li-bi quá coi thường ta. Là Imhotep ở phía sau ngươi thúc dục đi?” Menfuisu sắc mặt càng ngày càng khó coi. Hắn đã đứng không nổi, qui một gối, chống trường kiếm, trong mắt phần nộ như đao thiên hồng thủy bắn thẳng hướng Hoàng đế Li-bi.

Quần áo Menfuisu bị máu dần dần khuếch đại nhiễm thẫm. Tí tách, máu trên quần áo ở dưới chân Menfuisu dần dần chảy thành một vũng, uốn lượn ở dưới chân hắn, dưới chân Neketo, còn có dưới chân Hoàng đế Li-bi, cùng máu Kafura tan hợp cùng một chỗ.

Máu đỏ tươi, vị huyết tinh kích thích ta hồng mắt, ta khóc hô to: “Menfuisu! Đợi lát nữa hãy tra khảo đi! Ngươi sẽ chết! Y quan! Các ngươi đi đâu hết rồi! Còn không chạy nhanh lại đây!”

Izumin thấy ta khóc cơ hồ hít thở không thông, thở dài một hơi bé ta đi qua. Cầm lấy bả vai Menfuisu, lòng ta đau như giã! Khóc cả người vô lực. Em trai, em trai của ta, ngươi đừng chết!

Y quan đã chạy tới, bọn họ vây quanh Menfuisu. Chặt đến ta ngay cả chỗ đứng đều nhanh không có. Ánh mắt Menfuisu có chút tan rã. Hắn đẩy ra y quan che ở trước mặt, gian nan cầm lấy tay của ta: “Tỷ tỷ!”

“A! Menfuisu! Ngươi làm sao vậy?” Carol xuất hiện. Thanh âm của nàng giống một đạo thanh tuyến, nhất thời kéo ta khỏi một mảnh hỗn loạn. Hasan, Hasan cũng đã trở lại.

Hốt hoảng trái phải tìm kiếm, quả nhiên thấy được bóng dáng Hasan gầy cao, lại làm nhân tâm an.”Hasan! Mau! Mau cứu Menfuisu!” Ta nói năng lộn xộn, kinh hỉ giống như vừa bắt lấy một dây thừng cứu mạng

Thấy tình cảnh trước mắt vô cùng hỗn loạn. Hasan cau mày, cấp tốc cùng y quan khác băng bó cho Menfuisu.”Asisu, ngươi đừng vội! Ta nhất định sẽ hết sức!”

Hết sức? Ta không thích nghe hết sức, ta muốn hắn phải sống. Mặc kệ hắn là tính kế ta như thế nào, mặc kệ hắn khiến ta thương tâm xuyên thấu như thế nào, chỉ cần hắn vẫn là em trai ta, ta liền hi vọng hắn phải sống. Trong đầu loạn thành một mảnh, ý nghĩ khó phân, mở miệng, lại không biết nên nói như thế nào.

Izumin kéo ta từ trên đất lên, vỗ lưng ta an ủi, môi lại ghé vào ta bên tai: “Asisu, bắt Imhotep quan trọng hơn.”

Ta cả kinh, đứng vậy! Không có khả năng chỉ ám sát liền đã xong, hắn nếu dám cùng Hoàng đế Li-bi liên hợp phản quốc, khẳng định sẽ không khinh địch chấm dứt như vậy. Ta không thể loạn đầu óc, ta muốn bảo vệ Ai Cập, ta phải bảo vệ quốc gia mà phụ vương đã giao cho ta cùng Menfuisu.

Thấy thần sắc ta dần dần thanh tỉnh, Izumin ôn nhu cười cười. Ta cảm kích nhìn Izumin, cảm tạ hắn không ở sau lưng tạo đã kích cho Ai Cập.”Neketo! Menfuisu phải bao nhiêu binh lính giám thị phủ Imhotep?”

Neketo có chút do dự, việc này rốt cuộc có nên nói với nữ vương bệ hạ?

Ta cảm tức: “Từ khi nào ngươi đã dám có điều giấu diếm?”

Bị tiếng quát của ta chấn đến, Neketo theo bản năng quỳ xuống: ”Hoàng đế Menfuisu sớm cũng đã có hành động, tuy rằng binh lính giám thị không nhiều lắm, nhưng có 5 vạn binh mã tùy thời có thể điều động.”

“Đi! Bắt Imhotep cho ta! Nếu hắn dám can đảm chống cự, giết không cần hỏi.” Ta bình tĩnh tuyên bố lệnh truy nã.

“Vâng!” Neketo mang theo binh lính chạy đi ra ngoài.

Nghe Carol ở bên cạnh khóc thét chói tai, trong lòng ta phiền chán vô cùng. Giữ chặt cánh tay của nàng, một cái tát quăng đi xuống. Carol bị một cái tát của ta đánh cho sững sốt, nàng theo bản năng còn muốn thét chói tai, ta lại quăng một cái bàn tay đi qua.

“Thanh tĩnh một chút! Ngươi hiện tại trong bụng có hoàng tử Ai Cập ta. Ngươi phải tĩnh táo lại. Nếu... nếu Menfuisu chết. Đứa nhỏ trong bụng ngươi chính là Pha-ra-ông Ai Cập ta.” Căn môi dưới, ta gần từng tiếng. Trong lòng đau đớn làm ta ngay cả cái tay đánh người cũng chưa cảm giác.

Menfuisu được chuyển qua trên giường đã lâm vào hôn mê, Hoàng đế Li-bi, Nafutera, Minurê bị trôi lại, thi thể Kafura còn nằm trên mặt đất không người để ý tới. Ta nhanh chóng suy nghĩ, còn có chỗ nào chưa nghĩ đến?

“Cindy! Gởi thư báo tướng quân Nakuto đem cả quân đội hợp thành đến thượng Ai Cập. Động tác mau!”

“Kashu! June! Các ngươi mỗi người mang binh không chế hoàng cung cùng thành Tebe, nếu có chút xôn xao, dù phải đổ máu, cũng phải bình loạn!”

“Đừng rồi, Emi, đi cứu Hacan!” Đầu vừa chuyển, đột nhiên nghĩ đến Hacan đang bị nhốt tại trong lao đã lâu. Hiện tại, Ai Cập đại loạn, tánh mạng của nàng đã không còn là quan trọng nhất.

Menfuisu, để cho ta nhìn xem, binh lực ngươi bày ra có thể bắt được cái tao lão nhân Imhotep kia.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thua cuộc

Ở trong vương cung, trong lòng ta bất an không yên. Hoàng đế Li-bi cùng Kafura vì sao đột nhiên ám sát Menfuisu, rất không hợp lý. Vua của một nước vì sao lại làm chuyện này một cách trắng trợn như thế. Trừ phi, trừ phi Imhotep có thể cam đoan Menfuisu hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chỉ có như vậy, Hoàng đế Li-bi mới có thể rời xa chiến hỏa. Không đúng, còn có chuyện chưa rõ ràng. Cái lão nhân vô cùng khôn khéo kia cuối cùng dùng ánh mắt không cam lòng trừng mắt Kafura. Ta cảm thấy, hẳn cũng thật ngoài ý muốn.

Trong lòng nhảy dựng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ? Nafutera nói, Imhotep chỉ bảo nàng đâm Menfuisu bị thương. Đâm bị thương? Chủy thủ có độc! Ta mở to hai mắt nhìn, tại sao có thể như vậy?

Hoàng cung im ắng, chỉ có y quan bận rộn phát ra động tĩnh.

“Hasan!” thanh âm của ta có chút run run.

“Sao vậy? Bệ hạ?” Hasan không ngừng động tác. Miệng vết thương sau lưng Hoàng đế Menfuisu quá sâu.

“Trên đùi, có phải trên đùi Menfuisu có độc?”

“Trên đùi?” Hasan có chút nghi hoặc, trên đùi miệng vết thương chỉ bang qua loa, mọi người chỉ để ý vết thương lớn trên lưng, không có thời gian chú ý ở trên đùi.

Hắn nhẹ nhàng cúi bỏ bang vải, kinh ngạc phát hiện, miệng vết thương trên đùi quả nhiên đã biến sắc. Tanh hôi hắc dịch bắt đầu ra thấm ra bên ngoài. Hasan đại hân đầm đìa. Thật sự có độc!

Carol vẫn luôn si ngốc ngờ ngác ngồi ở một bên nhìn thấy thương thế của Menfuisu càng ngày càng nghiêm trọng, thân thể vốn đã suy yếu, hai mắt vừa lật, liền hôn mê bất tỉnh. Ruka cả kinh chạy nhanh đỡ lấy nàng, ta có chút đau đầu. Việt vội việt loạn. Vẩy vẩy tay, bảo Emi đi qua chiếu cổ nàng, cùng Ruka bọn họ bảo hộ nàng. Lúc này Carol không thể xảy ra chuyện.

Izumin luôn ngồi ở bên cạnh ta, trong mắt hắn phức tạp sáng rọi thêm lại thêm. Nhưng vẫn đóng chặt mắt, hết thấy lại bình tĩnh. Nắm tay của ta, hắn nhẹ nhàng an ủi: “May mà phát hiện sớm, có Hasan ở, không có vấn đề.”

Trong lòng Izumin giãy giụa, ta cũng phát hiện, nhìn ánh mắt hắn thay đổi liên tục, ta luôn cắn môi dưới. Cuối cùng thấy hắn khôi phục bình thường thanh lãnh, trong lòng ta cũng hạ xuống khối tảng đá lớn. Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ không buông tay cơ hội tốt này. Izumin cuối cùng không động thủ, ân tình này, ta nhớ kỹ.

—————phân cách tuyến ‘Bắt Imhotep’—————

Imhotep quả nhiên giao hoạt. Hắn không có bên trong phủ, bên trong trừ bỏ cái lão bà đầy đà Hastuts của hắn kia, cùng bị đưa con hoạn quan Mutra ra, chỉ có một đám hạ nhân. Cái gọi là 3000 tinh binh, Menfuisu đã sớm bố trí tốt, căn bản không gây nổi tác dụng phản kháng gì, liền bị giết chết ngay tại chỗ. Còn lại đại thần bị binh lính bên ta vây quanh, trừ bỏ lạnh run ngoại, động tĩnh gì cũng không có.

Neketo rất nhanh liền thu phục Hastuts cùng Mutra. Bắt lại bọn họ về.

Khi nhìn thấy ta, Hastuts tóc tai bù xù, ánh mắt ác độc. Nàng kêu to khiến cả đại điện đều ông ông tác hưởng: “Asisu, ta rửa nguoi không chết từ tế được!” Mutra hữu khí vô lực xụi lơ một đoàn. Lần trước biến đổi lớn đã làm hấn đánh mất mọi dũng khí.

Saturan đổi một nhà bọn họ cừu thị vô cùng. Nhìn thấy Hacan thật vất vả được thả ra, trên người vết thương đầy rẫy, đau lòng không thôi. Thấy Hastuts lại vẫn dám mạnh miệng như thế, bèn không nói hai lời, đi lên loạn đánh. Đánh cho Hastuts đau đến quay cuồng trên mặt đất, cũng chưa chịu thu tay lại.

Ý bảo Saturan dừng tay, ta trầm giọng hỏi: ”Imhotep chạy đi đâu? Adatudat đâu?”

Khóe miệng Hastuts chảy máu, như từ ngư than trên mặt đất. Nghe được câu hỏi của ta, nàng thế nhưng cười ha ha lên: ”Imhotep đương nhiên sẽ không bỏ qua các nguoi! Các nguoi chờ xem, Anubis đem rất nhanh sẽ tiếp nhận các nguoi!” (Abunis: ở Ai Cập, Abunis là thú canh giữ địa ngục)

Izumin lập tức đứng lên, “Cindy, phong tỏa toàn bộ hoàng cung. Imhotep ở bên trong!”

Ta hoảng hoảng thân, đứng vậy! Không ở nhà, 3000 tinh binh cũng bị diệt, hấn chỉ có thể cướp thời cơ trốn ở trong vương cung, cho chúng ta nhất kích cuối cùng. Cầm lấy tay Izumin có chút run run, đối với việc này, ta chỉ là nhìn nhiều, ít trải qua. Nếu hôm nay không có hấn, Imhotep rất có khả năng sẽ thành công đánh tan ta cùng với Menfuisu.

Một cỗ khói đặc bốc lên, cung điện ta cháy.

Izumin và ta nhìn nhau, một phần tướng binh sĩ, vây quanh nơi đó.

Khi chúng ta đuổi tới nơi, nhìn thấy binh lính trông Minurê cùng Nafutera đã sớm chết. Thân ảnh đáng giận của Imhotep vẫn như vậy, lưng thẳng tắp, thân nhiên tự đắc nhìn chúng ta.

Một bên Nafutera cùng Minurê được mở trời. Nafutera ôm con khóc thiên hôn địa ám, nàng một lần lại một lần vuốt ve miệng vết thương của con. Thấy chúng ta đi đến, Nafutera chửi ầm lên: “Asisu, nữ nhân ác độc! Dám làm Minurê nguoi luôn luôn trung thành và tận tâm bị thương thành như vậy. Linh hồn của nguoi vĩnh viễn sẽ không được thần thái dương nhận. Nguoi sẽ vĩnh viễn lâm vào trong bóng tối!”

Minurê bị đá kích liên tiếp uể oải vô lực, ngẩng đầu nhìn ta, hấn nhỏ giọng ngăn cản mẫu thân nguyên rủa: “Mẫu thân, đừng nói nữa.”

Minurê mắt tràn ngập cảm xúc áy náy cùng thâm tình phức tạp. Ta không phản kích Nafutera. Tuy rằng, ta oan uổng, nguoi đâm Minurê bị thương rõ ràng là Menfuisu. Mà lúc này chính chủ không ở, ta đành phải gánh lấy thôi. Dù sao tội danh trên nguoi ta đã quá nhiều, không cần phải để ý chuyện này.

“Asisu, không nghĩ tới nguoi lại bức ta đến nước này.” Imhotep vẫn tác phong nhanh nhẹn như cũ.

“Ta cũng không dự đoán được, thì ra nguoi cũng chỉ là một viên quân cờ của Menfuisu.” Kỳ thực, trừ bỏ thành kiến đối hấn, ta vẫn là rất bội phục hấn.” Dưới sự khống chế của Menfuisu, nguoi vẫn còn có thể hạ độc ám sát nguoi, thật sự là không dễ dàng.”

“Aiz, lần này các nguoi làm ta không thể không phá phủ thành thuyền. Đáng tiếc, vì vội vàng, kế hoạch của ta có rất nhiều chỗ chưa thực hiện.” Imhotep lắc đầu, cảm khái không thôi.

“Trong đó một cái lỗ hồng, không biết vì sao Kafura lại đột nhiên ám sát Menfuisu?” Izumin bình tĩnh nhìn hấn.

Imhotep tràn ngập tán thưởng nhìn Izumin: “Đúng vậy! Nữ nhân kia, thật sự rất ngu xuẩn. Nguyên bản ta cùng Hoàng đế Li-bi đã thương lượng tốt, chỉ cần bí mật giết Menfuisu bằng thuốc độc là được. Nào biết nàng lại đột nhiên làm khó dễ, tự thân phác đi lên ám sát Menfuisu. Khiến ta bị động vô cùng.”

“Nguoi là muốn mượn binh từ Li-bi sao?” Khi nghe được Imhotep nói đến Kafura, ta đột nhiên suy nghĩ cẩn thận. Hoàng đế Li-bi tới Ai Cập, khẳng định cũng là Imhotep cổ động.” Vì sao Kafura lại phá hư kế hoạch của các nguoi?” Hai quốc kết minh? Hừ, chỉ là Imhotep lén cùng Li-bi kết minh đi. Phòng chừng Imhotep cho bọn họ không ít ưu việt.

“Hừ! nữ nhân ngu xuẩn kia, đối với chuyện Menfuisu từ hôn phi thường phần nộ. Hơn nữa, ta tận tin tức chuyện Menfuisu không thể giao hợp cũng đã kích nàng. Quan trọng nhất, là vì Menfuisu muốn xua đuổi nàng.” Imhotep liên tục than tiếc. Nữ nhân này, thật sự là cái nét bút hồng.

Trong lòng ta hiểu rõ, chỉ sợ không chỉ là thế này. Là một nữ nhân, nàng nhìn thấy Menfuisu đối ta yêu say đắm, phòng chừng cũng tuyệt vọng. Nữ nhân một khi tuyệt vọng, thì khi làm chuyện gì cũng liền không dễ dàng bảo trì thanh tỉnh.

” Imhotep, bút tích thật lớn. Thế nhưng dùng đám đại thần cùng 3000 nhân mã hồ lộng Menfuisu.” Ta không khỏi cảm thấy chua xót. Không phải gat Menfuisu, mà là lừa ta.

” Hoàng đế Menfuisu chỉ là lợi dụng ta, vậy khôn bệ hạ Asisu!” Nhìn đến vẻ mặt ta có chút ảm đạm, Imhotep bên miệng gợn lên mỉm cười.

“Còn có một lỗ hồng, đó là công kích của ta với nguoi, quấy rầy kế hoạch của nguoi đi.” Trong lòng ta hiểu rõ. Công kích này vô li đầu, cũng vô pháp đoán trước, khiến danh dự của Imhotep thất bại thảm hại. Cuối cùng mới làm cho hấn hốt hoảng ra tay.”Bất quá, này không phải là nguyên nhân chủ yếu.”

Imhotep mỉm cười gật gật đầu: “Đúng vậy! nguyên nhân Chính yếu đó là, ta không tính đến hoàng tử Izumin lại thiết tình thích ngươi. Thế nhưng giúp ngươi vượt qua kiếp nạn này.”

Izumin hơi hạ thấp người, tỏ vẻ cảm tạ đối với Imhotep không chút nào che giấu thương thức. “Nguyên bản, ngươi có thể đem chuyện giết Hoàng đế Menfuisu tính đến trên đầu Hitaito ta. Dù sao sau khi hoàng cung bị ngươi khống chế, đối ngoại như thế nào chẳng phải là từ ngươi định đoạt sao. Nhưng là, Kafura chịu chết, làm việc với kẻ không chịu theo kế hoạch này, khiến ngươi rất đau đầu.”

Nói tới đây, Izumin nhẹ nhàng mà nở nụ cười đến: “Asisu đột nhiên rải tin tức ngươi đánh lên Hoàng đế Li-bi, cũng khiến ngươi đại loạn đầu trận tuyến đi. Nguyên bản, các ngươi kết minh chỉ là bí mật. Nào biết lại đột nhiên truyền ra tin tức này. Chỉ sợ cái lão hồ li Hoàng đế Li-bi kia đã muốn lùi bước khỏi kế hoạch.”

Đáng tiếc, Kafura không cam lòng. Nàng không chiếm được nam nhân này, muốn hắn chết ở trong tay nàng.

”Thích khách nhắm vào Li-bi lần thứ hai, ba thật là ngươi làm ra?” Trong lòng ta dấy lên lửa giận. Lão sơn dương này, vừa thấy kế hoạch sơ hở nhiều, rõ ràng đã muốn xử lý hoàng đế Li-bi, đưa tới Ai Cập chiến tranh, muốn đục nước béo cò?

Imhotep vẻ mặt không thay đổi, hần sờ sờ râu: “Là ta phái đi. Vốn an bày người khác ám sát Hoàng đế Menfuisu, lại không nghĩ rằng Kafura giành động thủ trước. Thừa lại cái mai phục kia, cũng bị giết chết. Đáng tiếc a đáng tiếc! Kafura bởi một cái mệnh, nhưng lại chỉ là đâm Menfuisu bị thương. Còn không hữu dụng bằng Nafutera.”

Nghe đến đó, trong mắt Minurê lóe ra một tia lửa giận. Trong lòng ta vừa động, hần đối Menfuisu trung thành ta từ trước đến nay đã biết. Hay là...

Đột nhiên, bên cạnh một bóng dáng hướng ta phác đi lên. “Asisu, ngươi đi chết đi!”

Ta nhanh chóng quay lại, là Adatutat. Không biết khi nào thì, hần phần thành tiểu binh cách ta rất gần. Một thanh chủy thủ sắc bén hướng ngực ta đâm lại. Ta vốn không hề có năng lực tự bảo vệ mình, chỉ có thể thúc thủ vô sách đứng ở tại chỗ.

“Choang” một tiếng, Izumin bắt trụ chủy thủ của hần. Ta nhanh chóng thối lui đến vòng vây của Kail, nếu không thể cùng hần kẻ vai chiến đấu, thì cũng không thể khiến hần vương chân. Xoay người một phen rút ra chủy thủ trên lưng Cindy, ta ném hướng Minurê.

“Minurê!” Ta la lên, Minurê một phen tiếp nhận chủy thủ, không chút do dự một đao đâm Imhotep bên cạnh đang không hề phòng bị.

Imhotep bị một đao của hần đâm trúng bụng, hần bị đánh sâu vào lui vài bước về phía sau. Ôm chủy thủ đang cắm vào trong bụng rất sâu, Imhotep không thể tin nhìn Minurê. “Minurê, ngươi... ngươi chẳng lẽ không biết, không có ta, ngươi cùng mẫu thân ngươi sẽ chết sao?”

Minurê bình tĩnh nhìn hần: “Ta luôn luôn là trợ thủ đắc lực nhất của Hoàng đế Menfuisu, trước kia là vậy, về sau cũng là vậy.”

Nafutera lúc này mới phản ứng lại, liền thét chói tai, “Minurê, ngu ngốc! Ngươi làm sao có thể giúp đỡ Asisu làm hại tử tướng Imhotep!”

Adatutat một đao đánh bất ngờ bị Izumin đỡ được, Cindy cùng Kail đứng ở một bên nâng tay mấy kiếm, cuối cùng đâm xuyên qua thân thể hần. Trong nháy mắt, toàn thân Adatutat phun trào ra máu tươi. Hần dùng ánh mắt huyết tinh nhìn chăm chăm ta, không cam lòng nguyên rửa ta: “Asisu! Ngươi sẽ vĩnh viễn sẽ không đạt được hạnh phúc! Ta lấy danh nghĩa thần Oman nguyên rửa ngươi...”

Một bóng dáng từ tại chỗ lao ra, Izumin cầm chủy thủ, hung hăng đâm vào cổ họng hần. “Nói vậy, Asisu sẽ cùng ta sống hạnh phúc! Ngươi, chỉ cần đi tìm chết là được rồi.” Lưu loát rút chủy thủ bật ra, máu tươi bắn tung tóe ra, Adatutat vĩnh viễn ngậm miệng lại. Izumin trầm tĩnh lau sạch sẽ máu trên chủy thủ, rồi trở lại bên người ta.

“Adatutat!” thanh âm thống khổ của Imhotep hô, đau lòng trong mắt rốt cuộc không giấu được. Adatutat là vương bài cuối cùng của hần, nếu nhất kích của hần thành công, Asisu cùng với Menfuisu đều ngã xuống, Izumin là một ngoại nhân, căn bản vô pháp khống chế cục diện Ai Cập. Về mặt luôn luôn bình tĩnh của hần rốt cuộc thay đổi. Hối hận, ngoan độc, tuyệt vọng đan xen.

“Asisu, kỳ thực, ta cuối cùng hối hận, không có sớm một chút nhìn đến giá trị của ngươi. Ha ha, thua, hoàn toàn thua!” Thiên nhân giao chiến hậu, Imhotep khôi phục bình tĩnh. Hần cười khổ, rút chủy thủ ra, nâng tay một đao đâm vào tim Nafutera.

Nafutera lúc này tinh thần cơ hồ thác loạn. Một đao của Imhotep, vừa vận chằm dứt sinh mệnh của nàng.

“Mẫu thân!” Minurê phác đi lên, mặt đầy nước mắt đỡ lấy xác chết của Nafutera.

“Nữ nhân này, ta mang đi.” Imhotep bình tĩnh mà đối diện chúng ta. “Ta chỉ là muốn có được Ai Cập, chưa từng muốn Ai Cập rơi vào tay người khác. Nàng là cái tai họa, ta giúp các ngươi trừ bỏ thôi.” Ném đến một cái bình nhỏ, Cindy thuận tay tiếp được. “Bên trong là giải dược! Ha ha, ta thua cuộc rồi. Bệ hạ Asisu, cự thân đi trước một bước!”

Nhìn Imhotep đi đến cuối con đường, vẫn không giảm phong độ. Ta hướng hần gật đầu tỏ kính ý: “Ngươi yên tâm đi đi. Ai Cập sẽ tốt lên.”

Imhotep không nhìn chúng ta, ánh mắt hần dần dần vô thần nhìn sông Nile đang róc rách lưu động, miệng hát bài ca truyền thống, giọng cao lên hai tay, trang nghiêm quỳ xuống làm đại lễ, thân thể phủ phục trên mặt đất không còn nhúc nhích được nữa.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Hạnh phúc chuẩn bị xuất giá

Hạnh phúc mà chuẩn bị xuất giá

Hoàng hậu Sông Nile đã trở lại. Hoàng đế Menfuisu về mặt vui sướng nói cho mọi người, hoàng hậu sông Nile hoài đứa nhỏ của hắn. Tin tức vừa truyền ra, Ai Cập giống như địa chấn toàn bộ oanh động. Mọi người tràn ngập phấn khởi vừa hát vừa nhảy, tất cả mọi người đều cảm kích nữ thần Ai Cập ban thưởng cho hoàng tộc, vì Ai Cập sinh ra thần tử.

Khác với bên ngoài không khí vui mừng dào dạt, hoàng cung gần đây lại lẳng lặng. Tam đại cô, tứ đại di hoi người thân, muốn hỏi một ít bát quái nhỏ, bọn họ trừ bỏ nói cô gái sông Nile rất khỏe ra, thì ngậm miệng không nói.

Đương nhiên, cũng có người vụng trộm nói cho người nhà, hình như hoàng đế Menfuisu, sắc mặt hắn không tốt. Nhưng mọi người còn chưa đến hỏi rõ tin tức này có thật hay không thì người truyền ra liền biến mất.

Có người cũng kỳ quái, vài ngày trước, đột nhiên có một đoàn binh lính tiến vào thành Tebe, bắt đi không ít người, trong đó có người là dân xem náo nhiệt, có mấy người là đại thần. Lại nhất, phù tể tướng Imhotep gần đây yên tĩnh không ít. Cũng không biết toàn gia biến mất đi đâu. Không có người biết, cũng không ai dám nghị luận.

Nhưng việc vui của hoàng hậu sông Nile, vẫn khiến đại bộ phận người đơn thuần cảm thấy rất hạnh phúc. Việc này đại biểu cho Ai Cập vĩnh viễn sẽ mưa thuận gió hoà, mọi người sẽ không phải ăn khổ chịu đói, đều là phúc mà nữ thần sông Nile ban cho.

————— phân cách tuyến ‘không cần lo lắng lập tức sẽ kết thúc’ —————

Menfuisu tỉnh. Hasan đã kiểm tra quá, giải được mà Imhotep giao là thật. Thân thể hắn từ trước đến nay luôn cường tráng, tuy rằng bị thương nặng, nhưng không chết được. Chỉ là cần tu dưỡng thời gian rất lâu. Vì tuyên bố tin tức Carol mang thai, hắn miễn cưỡng chống thân thể bị bệnh, đứng ở trên đài cao tuyên bố hướng Ai Cập.

Trong lòng có chút phức tạp. Imhotep là đối thủ đáng giá tôn kính. Lão sơn dương râu này, không hổ là tể tướng Ai Cập ta. Nhà mẹ đẻ của Hastuts, cùng các đại thần có liên quan đến hắn, ta lưu lại, không động thủ. Sauk hi Menfuisu tỉnh lại, không chút do dự mệnh lệnh giết chết toàn bộ. Ba chân ếch thì khó tìm, nhưng người hai cái đuôi còn không dễ tìm sao? Một đám này chết, thì vẫn còn có rất nhiều người làm dự khuyết đâu!

Về phần cái hoàng đế Li-bi thời vận không tốt kia, Menfuisu lạnh lùng giết chết hắn tại chỗ. Đương nhiên, hắn tuyên bố ra ngoài, rải ra tin tức Kafura cùng hoàng đế Li-bi ám sát hắn. Cái tiểu quốc kia, Menfuisu còn chưa từng để vào mắt quá. Dám can đảm mạo phạm tôn nghiêm của Pha-ra-ông Ai Cập, nhất định phải bị trừng phạt. Quốc vương Li-bi kế nhiệm là em trai Kafura. Hắn vì linh về xác chết của phụ vương và hoàng tử, tự mình đi đến Ai Cập tạ tội. Menfuisu hai ba câu liền chen ép hắn cắt đất, bồi thường, bóc lột kém chút ngay cả quần cũng mặc không nổi. Nhưng hoàng đế tân nhậm này cũng là kẻ có dũng có mưu. Chỉ cần Ai Cập không tấn công Li-bi, khuất nhục gì hắn cũng nhẫn nại. Ta nhìn thấy thế cũng không ngừng gặt đầu, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử. Imhotep thua một phần cũng là vì chỉ có một mình hắn cường, còn lão bà, con đều là phế vật.

Đối với chuyện Menfuisu tuyên bố tin tức cùng mệnh lệnh gì, ta cũng không phản bác, cũng không sao cả. Đúng như Menfuisu nói, Ai Cập là thiên hạ của hắn. Cái ta có thể làm, chính là giữ lại một đường sống sinh tồn cho bản thân. Tướng quân Nakuto mang đại binh Hạ Ai Cập đã đóng quân ở ngoài thành Tebe. Sau khi sự tình kết thúc, ta vẫn chưa để bọn họ rời đi.

Hôm nay, đuổi khéo Carol, ta đối diện Menfuisu nói.

“Hôn sự của ta, hắn là không có vấn đề gì chứ.” Bình tĩnh, ta nhìn khuôn mặt tuần tú của Menfuisu đang đau xót còn chưa khôi phục huyết sắc.

Menfuisu tà tà tựa vào trên gối đầu, khóe miệng nhấc lên một tia ý cười cổ quái.”Tỷ tỷ, đại binh của ngươi đều tiếp cận. Ngươi nói xem, ta còn có thể không đồng ý sao?”

Ta nhẹ nhún mày, trong lòng hiểu rõ, hắn vẫn không cam nguyện.”Menfuisu, ta không muốn nháo với ngươi thành như vậy. Ngươi không thể thành tâm chúc phúc ta sao? Tựa như ta đã từng thành tâm chúc phúc hôn lễ của ngươi và Carol vậy.” Nói ta chấp nhất cũng tốt, nói ta nhìn không ra cũng tốt. Nhưng chỉ cần ta nhớ lại, khi bị trúng xà độc, Menfuisu từng cẩn thận ôn nhu chiều cô ta như vậy, ta liền vô pháp coi hắn trở thành địch nhân. Cho dù, hắn bây giờ khiến lòng ta lạnh. Nhưng khi đó, ta từng hạ quyết tâm, nhất định phải đổi đời hắn cho tốt, nhất định phải bảo hộ Ai Cập cho tốt.

“Tỷ tỷ, hiện tại nàng muốn làm vương Ai Cập đi. Lưu ta một cái mệnh, đủ để cho ta biết nàng vẫn là không bỏ được ta. Muốn ta chúc phúc ngươi là không có khả năng. Ngươi muốn gả, vậy thì gả đi.” trên mặt Menfuisu hiện lên một tia mệt mỏi. Mất tâm tư suy nghĩ nhiều như vậy, vẫn không lưu được Asisu. Lúc này hắn rất suy yếu, không thể đối cứng, Asisu luyện tiết hắn, cho nên Izumin sẽ không khách khí.

Nhìn về mặt tro tàn của hắn, trong lòng ta ngửi vị phức tạp. Thế sự quả nhiên vô thường, thế nhưng có một ngày, ta lại dùng quyền thế để làm cho Menfuisu đi vào khuôn khổ. Lắc đầu, ném xót xa ra sau đầu.”Menfuisu, vậy ngươi và Carol cùng nhau ban bố hôn sự của ta đi.”

Thân hình Menfuisu vì chấn, hấn ngẩng lên nhìn ta, mặt hấn đã không chút thay đổi.”Được!”

Ta quay đầu rời đi, không chút lưu luyến.

“An bày tốt rồi?” Izumin nắm tay ta, thản nhiên tản bộ ở trong vườn.

“Ừ, hai ngày này hôn sự sẽ ban bố.”

“Ha ha, không nghĩ tới Menfuisu thế nhưng không xử từ Minurê.” Izumin cũng có chút ngoài ý muốn.

“Bọn họ từ nhỏ lớn lên, Menfuisu vẫn nhớ được tình nghĩa đó. Lần này Minurê lại lập công giết Imhotep. Cho dù có chuyện mẫu thân hấn phản, Menfuisu cũng tiếc xử từ hấn. Đã chết nhiều người như vậy rồi, hấn vẫn phải để một chút lực lượng tại bên người đi. Nếu muốn bồi dưỡng một lần nữa, cũng cần phải tốn một đoạn thời gian a. Chỉ là không có chức vị tướng quân, biến thành hộ vệ tùy thân của Menfuisu, coi như là thù hạ lưu tình.” Nói đến đây, lòng ta tràn ngập bất đắc dĩ. Toan tính thiệt hơn, tính kế, lợi hại, Menfuisu phải sống một hơn mới có thể rõ ràng những lí lẽ đó a.

Izumin cười ôm lấy ta, ghé mặt ta vào chóp mũi của hấn: “Không nói mấy chuyện mất hứng đó nữa. Ha ha, Asisu, nàng rốt cục biến thành của ta.”

Gò má phỉm hồng, ta cắn hấn một ngụm: “Không tới bước cuối cùng, thì không nên nói khẳng định như vậy.” Lời này tuy rằng là đùa Izumin, nhưng trong lòng ta vẫn có chút lo lắng. Hết thầy, thật sự đã xong sao?

Sau, hết thầy đều rất thuận lợi. Menfuisu và Carol tuyên bố đám hỏi giữa Ai Cập và Hitaito trước mặt mọi người.

Nghe được những lời muốn nghe nhất, ta rốt cuộc nhin không được đầy ngập xót xa. Người khác lập gia đình thì lòng tràn đầy vui sướng, mà ta đi gả, lại phải đấu với em trai đến chết đi sống lại. Nhìn Menfuisu sau khi tuyên bố, trên mặt không chút biểu tình. Trong lòng chưa xót rốt cuộc nhin không được, biến thành nước mắt chảy xuống mặt đất. Lần này, thật sự phải rời khỏi Ai Cập.

Carol xem ra là thật cao hứng cho ta, nàng chạy tới nói với ta, muốn đến Hitaito chúc phúc cho ta. Khiến tập thể chúng ta giật nảy mình. Người tên ôn thần này, đi đâu cũng không hay ho. Sắc mặt Izumin cũng có chút trắng, hấn bắt động thanh sắc nhìn ta một cái, rồi cười khéo léo từ chối: “Cô gái sông Nile, hiện tại người đang có thai. Thân thể hoàng đế Menfuisu còn chưa tốt, tốt nhất vẫn nên ở lại Ai Cập đi.”

Carol nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý, không còn kiên trì nữa. Nàng nói, muốn đi hỗ trợ chuẩn bị ta đồ cưới. Nhìn bóng dáng của nàng, Emi và Kail thờ ra một hơi thật lớn. Mọi người hai mặt nhìn nhau, phát hiện sắc mặt đều không tốt lắm. Ta phớt xích bật cười, xem ra, uy lực của Carol làm tất cả mọi người vẫn còn sợ hãi.

Cho dù Menfuisu thừa nhận hôn sự, ta vẫn không dám thả lỏng. Mãi cho đến khi mọi người giúp ta chuẩn bị đồ cưới tốt, ta đi đến ngoài thành Tebe, đại quân vẫn một đường hộ tống ta đến biên cảnh. Chẳng đến khi được Izumin tiếp nhận tay ta, tướng quân Nakuto mới như phụ thân đưa tiễn con gái xuất giá, nước mắt tung hoành đem ta đến trong tay Izumin.

Ta cảm khái ngàn vạn, không nghĩ tới người cuối cùng đưa ta đi lại là vị tướng quân từ trước vẫn luôn một mực yên lặng ủng hộ ta. Hấn như thân cha vậy, khiến ta cũng nhin không được chảy nước mắt, cùng hấn khóc to. Chẳng đến khi tướng quân Nakuto đi đã xa, ta vẫn nhin không được quay lại nhìn.

Izumin cười chuyển mặt ta lại: “Nhóc ngốc, lập gia đình thì phải cao hứng. Đừng khóc nữa, cười một cái cho ta xem đi.”

Mất bị nước mắt làm cho mơ hồ, ta nhìn về phía Izumin, si ngốc nhìn đôi mắt nâu của hấn. Thật sự phải lập gia đình. Người nhà không đồng ý, đồ cưới cũng ứng phó tâm không cam tình không nguyện. Nếu ở hiện đại, tám phần ta sẽ bị coi như nghịch nữ trong nhà đi. Nghĩ đến đây, ta nhin không được cười ha ha ra tiếng.

Thấy ta nín khóc mà cười, ánh mắt Izumin rõ ràng hoảng hốt một trận. Hấn đột nhiên cũng cười, giờ áo choàng lên. Áo choàng to đồng thời bao lại chúng ta. Trước mắt ta bỗng tối sầm lại, cả mặt và mũi liền tràn ngập hơi thở của Izumin. Phục hồi tỉnh thần lại, thấy mọi người chung quanh che miệng cười quay đầu đi chỗ khác. Ta xấu hổ đến kém chút chui xuống đất. Động bất động liền ‘biểu diễn’ tại chỗ, người cũng quá cỏi mở đi.

Căn bản không chút để ý phản ứng của những người chung quanh. Thấy ta xấu hổ chui vào trong lòng hấn, Izumin đến gần tai đang đỏ bừng của ta, tà ác nói: “Rốt cục không cần một nửa liền dừng lại.”

Ta giật mình, mới phản ứng lại hấn nói cái gì, kém chút phát điên tại chỗ. Izumin cười ha ha, ôm chặt lấy ta, nhảy lên ngựa, khởi hành về Hitaito.

————— phân cách tuyến ‘hạnh phúc’ —————

Trong quá trình chuẩn bị hôn lễ, ta luôn bị vây trong trạng thái hạnh phúc. Không phải suy xét, không phải lục đục với nhau, chỉ cần làm cái tân nương hạnh phúc là được. Izumin và Ari mỗi ngày với xoay quanh, chỉ có ta thường thường nhàn nhàn không có việc gì, ngồi ngắm người.

Vương hậu vốn lạnh nhạt với ta giờ đã tốt hơn nhiều, phỏng chừng là do quốc vương đã cẩn thận phân tích với nàng. Thân ảnh Mira càng ngày càng ít thấy. Nhưng Mitamun rất thích khi rảnh đi quần quít lấy ta. Ta roi mò hỏi, không lẽ ta là người rất có duyên với trẻ con? Khi ở Ai Cập, Carol thích kể chuyện, đến Hitaito, thì đổi thành Mitamun.

Tiểu cô nương này có chút giống Carol. Ngạo khí, lòng hiếu kỳ mãnh liệt, có gan theo đuổi thứ mình thích. Thân ở hoàng gia, nhưng lại không có nhiều

tâm cơ, xem ra nàng được Izumin bảo vệ rất khá. Tiếp xúc gần, mới biết được nàng giống như cô gái bình thường ở thế kỷ hai mươi mốt, có được tâm tình của tiểu nhĩ nữ. Nghĩ đến mình, ta liên tục cười khổ. Hơn nữa về tuổi tâm lý, ta đều đã 35 tuổi. Những chuyện đã trải qua hai năm này, so với 33 năm trước kia mà ta trải qua còn kinh tâm động phách rất nhiều. Bề ngoài là 18 tuổi, nhưng tuổi tâm lý là 35. Nếu tính tuổi tâm lý, ta lâu rồi, ta hơn Izumin hai tuổi, vậy có tính là trâu già gặm cỏ non không a.

Thấy ta thất thần, Mitamun kéo kéo ống tay áo của ta. "Asisu, ngươi còn sợ lạnh không?"

Ta cho nàng một tui cười vui vẻ. Bên ngoài tuyết đang rơi, nhưng trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Ta đặt lò sưởi ở trong phòng, dùng gỗ làm đường thông gió trực tiếp thông ra bên ngoài. Phương pháp này được rất nhiều người Hitaito bắt chước, mọi người ngạc nhiên ào ào bàn tán, là kỳ tích mà nữ vương Ai Cập Asisu mang đến. Sau khi nghe thấy lời đồn đãi, ta mồ hôi chảy đầy đầu, không phải là ta phát minh, chỉ là tham khảo mà thôi.

Ta cười trả lời nàng: "Không lạnh. Buổi tối khi ngươi ngủ, có phải cũng cảm thấy ấm áp hơn?" Rất hạnh phúc phát hiện, nơi này thế nhưng cũng có than củi. Nếu đốt củi lửa, lỡ cháy to thì không dễ không chế.

"Đừng vậy! Asisu ngươi quá lợi hại. Biết được rất nhiều chuyện nga!" trong ánh mắt Mitamun tất cả đều là trái tim. Ta liên tục chảy mồ hôi. Rốt cục biết vì sao trước kia Carol lại xấu hổ. May mắn, gặp được chuyện vô pháp giải thích, ta có thể dùng thần dụ để giải thích. Nếu không... ta lau mồ hôi một phen, hậu quả sẽ không tưởng nổi.

"A? Đây là cái gì?" Mitamun cứ rành rỗi liền thích ở trong phòng ta ngắm đồ cưới của ta. Mấy thứ đó từ Ai Cập chuyển đến, khiến nàng cảm thấy rất hiếu kỳ.

"Đề ta nhìn xem!" Ta nhìn đi qua, lập tức cả người cứng đờ, là bản chú thuật. Ai nhét thứ đó vào đồng đồ cưới của ta?

"Mitamun, ngươi đặt nó ở trên bàn trước đây." Ta nỗ lực không chế thanh âm không bị run rẩy, bảo nàng lấy ra trước.

Trong lòng bất an càng lớn. Ta theo bản năng cảm thấy bản chú thuật này sẽ có ảnh hưởng xấu đến ta.

Bạn đang đọc truyện [*Động Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ta và Carol giống nhau

Bản chú thuật kia, ta không dám đụng vào. Ta gọi Kail cầm giúp ta, ta cẩn thận nghiên cứu. "Những kẻ quấy rầy giấc ngủ của Pha-ra-ông sẽ phải bị trừng phạt!" Không có từ dư thừa vô nghĩa, chỉ có thế.

Dưới đáy lòng đã sớm quên chú thuật bản tồn tại. Khi nó thành linh xuất hiện, ta mới như bị một cái búa lớn đánh tỉnh lại, ta giờ mới phát hiện, ta chỉ là phối hợp diễn, là búp bê bị một cái bản chú thuật mặc danh kỳ diệu đưa đi hiện đại, rồi lại bị kéo về cổ đại.

Cho tới bây giờ, ta cũng không rõ vì sao nó tồn tại. Chỉ biết là, do một pháp sư hận Asisu mà làm ra. Carol, là vì nó mới bị kéo vào Ai Cập cổ, cùng Menfuisu yêu đương. Cuối cùng, vị hôn thê là ta lại bị hung hăng vứt bỏ.

Ta từng thử chạm đến nó. Còn chưa chạm đến, đã bị một cỗ lực lượng cường đại đẩy ra. Đầu ngón tay ỉu đau, rất lâu không tiêu tan. Đau nhất là, trái tim ta phảng phất như bị một cái bản tay to gắt gao bắt lấy mà bóp. Ta sợ, vì sao đang lúc ta thật vất vả có được hạnh phúc lại để ta nhìn thấy thứ đáng sợ này. Mà ta nên nói với ai đây?

Vài ngày liên tục, về mặt ta hoảng hốt.

"Asisu, nàng làm sao vậy?" Izumin vội vàng làm xong việc, kéo ta kéo đến cửa sổ ngắm ánh mặt trời. Ta híu mắt nhìn thái dương, kinh ngạc nghĩ, vào đông, thái dương sao lại không có một tia ấm áp a. Rõ ràng có thể nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng lại không có thể trừ đi lạnh băng trên người.

"Asisu?" Izumin có chút lo lắng nhìn ta.

Ta phục hồi tinh thần lại, mỉm cười nhìn hắn: "Chuyện chuẩn bị hôn lễ thế nào rồi? Tất cả mọi người không cho ta làm, nói là sợ ta mệt. Ta rất nhàm chán a."

"Không phải nàng đang lo lắng chuyện này. Asisu, có chuyện gì ta không thể giúp nàng giải quyết sao?" Izumin khề cau mày. Nghe Emi nói, Asisu đã là lạ mấy ngày. Nguyên nhân, hình như là... "Là cái bản chú thuật kia làm nàng bất an như vậy?"

Nghe được Izumin đột nhiên nói đến bản chú thuật, ta sợ tới mức lạnh, sắc mặt lập tức trắng bệch. Izumin cũng hoảng sợ, hắn ôm lấy ta. Vô nhẹ lưng ta. "Asisu, nàng sao có thể bị dọa thành như vậy?"

Làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ? Trong lòng ta luôn luôn sợ hãi. Có phải... có phải bản chú thuật sẽ bắt ta về hiện đại? Nếu... ta thật sự đi trở về, thì ta có thể giống Carol như vậy đi lại tự nhiên không? Hay là, lần này đi, chính là vĩnh biệt!

Ta cần chặt môi dưới, ta không biết nên giải thích với hân như thế nào đây. Nói cho hân, ta là người của tương lai? Nói cho hân, hân chính là một phối hợp diễn trong một quyển sách? Nói cho hân, ta chỉ là một cái linh hồn? Nói cho hân, ta rất có khả năng sẽ biến mất?

Hân có thể hiểu không? Hân có thể hay không coi ta trở thành yêu quái? Hân có thể hay không sợ hãi ta?

Nghĩ đến đây, trên người ta hàn ý càng nặng. "Izumin, hôn lễ có thể đơn giản chút hay không. Ta muốn sớm thành hôn với chàng."

Thấy ta muốn nói lại thôi, Izumin không hỏi nhiều nữa, hân khẽ thờ dài. "Ta cũng muốn sớm cưới nàng vào cửa. Nhưng mà, không thể làm đơn giản. Thân phận của hai chúng ta, cũng không cho chúng ta đơn giản xong việc."

Ta gật gù đầu, đúng vậy! Có liên quan quốc thể. Ngây ngốc nhìn chăm chăm cổ họng Izumin, tâm tư đã phiêu xa. Thật thú vị, lúc hân nói chuyện, yết hầu liên động. Ta nhẹ nhàng mà chọc chọc. Dĩ, nó lại cử động. Lại chọc chọc, ha ha, nó lại cử động nhanh hơn. Chơi thật vui.

Izumin bắt đầu có râu. Rõ ràng buổi sáng hân đã cạo, sao buổi chiều đã mọc lên rồi? Thử nhổ một cái râu. Chán ghét, quá ngắn, không nhổ được. Ta chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nỗ lực. Một lần, hai lần, ba lần... khi thất bại lần thứ N, ngón tay ta đều tê cứng, cái râu kia vẫn không chịu ra.

Ta tức giận. Cắn một ngụm đi lên, dùng răng nhổ râu xuống dưới. Nhìn thấy cằm Izumin hồng hồng một mảnh, ta hắc hắc cười không ngừng. Dừng cầm lại đi lên, nhổ từng cái xuống.

"Nàng xác định nàng muốn tiếp tục chơi?" thanh âm của Izumin mang theo một tia từ tính. Ta chớp chớp mắt, nhìn con ngươi của hân trở nên sâu thẳm, gắt gât đầu.

Yết hầu của hân lại giật giật. Nhẹ nhàng hôn hôn môi ta, ôm ta lên đi hướng giường.

Ta si ngốc nhìn đường cong cằm của hân. Ta hiểu hân muốn làm cái gì. Trước kia kiên trì, ngượng ngùng, sợ hãi, ta đều ném ra sau đầu. Ta chỉ muốn hân gắt gao ôm lấy ta, nói cho ta, ta là tồn tại chân thật.

Nhẹ nhàng đặt ta ở trên giường, Izumin cúi người ép đi lên. Những cái hôn khẽ ấn lần toàn thân ta. Ta theo bản năng tránh né, lại cố nhẫn nại. "Asisu, nàng thật sự không hối hận?" thanh âm của Izumin ở bên tai ta vang lên, ta sợ ngửa cười khẽ.

"Vì sao phải hối hận? Ta vốn chính là muốn gả cho chàng." Nâng tay ôm lấy cổ hân, mặt ta nóng bừng, trong lòng lại vô cùng thanh tĩnh. Cô gái của thời tương lai khi có người yêu sâu nặng, có bao nhiêu người giữ được một tầng màng trinh tiết kia lâu? Izumin có thể chịu đến bây giờ, đủ giúp ta hiểu rõ địa vị của bản thân ở trong lòng hân. Sớm một chút cho hân, trễ một chút cho hân, lại có cái gì khác nhau? Huống chi, ta sợ hãi.

Izumin nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo ta, khi dùng môi hôn ta, hân cấp tốc cởi quần áo của hân. Ha ha, chưa bao giờ xem qua hân trần toàn bộ, ta nhìn không được nở nụ cười. Trắc trắc ngực, lại trắc trắc cơ bụng của hân, ần, đường cong vững vàng, sáng sủa, quả nhiên là bình thường rèn luyện có tố chất. Nhìn xuống thêm nữa, ta muốn nhìn nhưng lại ngượng ngùng nhìn. Cho tới bây giờ cũng chưa chính mắt gặp qua, thật sự tò mò.

Izumin mị mị ánh mắt, "Asisu, hình như nàng không hề thẹn thùng?" bàn tay to của hân ở dao động trên người ta, không muốn dừng ở một chỗ nào. "Nói cho ta, có phải trước kia nàng đã từng nhìn qua?" trong thanh âm mang theo một tia ghen tuông.

"Ta nơi nào gặp qua a! Ngươi lại chưa từng cho ta xem quá." Ta đánh chết không thừa nhận nhìn qua nam nhân hỏa thể. Kia đều là trên tivi, máy tính. Phim thì ta có xem qua. Không cảm thấy kích động, chỉ cảm thấy ghê tởm. Căn bản không rõ những người đó vì sao lại rên hừ hừ.

Thân thể nóng hừng hực của Izumin cơ hồ đều áp ở trên người ta. Thật là kỳ quái, vì sao ta không cảm thấy nặng a? Ta cau cái mũi. "Không được phân tâm!" Izumin nhắm ngay ngực ta cắn một cái, kích thích ta "A" một tiếng, cả người căng thẳng. "Có phải tại kỹ thuật của ta không tốt? Cho nên nàng mới có tâm tư nghĩ cái khác?"

Hình như hân yêu ngực ta, hân chôn ở bên trong ngoạn bất diệt nhạc hồ. "Àn..." Ta khó nhịn vặn vẹo thân thể, loại cảm giác thoải mái lại ngứa này khiến ta khó chịu vô cùng. Trong miệng cũng phát ra thân ngâm mà trước kia vốn cảm thấy kỳ quái. Ta không biết mình muốn cái gì, theo bản năng cọ vào hân.

"Khó chịu sao?" Izumin xấu xa nhìn ta, cười đến trong ánh mắt nâu đều trở nên cong cong. Hân tách hai chân ta ra, nhẹ nhàng cọ xát nơi tư mật nhất của ta. "Muốn sao? Nói cho ta, bảo bối, muốn sao?" hơi thở nóng rực phả vào bên tai ta, nhiễm đỏ toàn thân ta.

Ta bắt đầu ra một tia nước mắt, "Izumin, ngươi hôn đi!" Nắm chặt lấy bả vai hân, móng tay đã gắt gao cắm đi vào. Ta mang theo khóc nức nở, không chịu theo ý hân.

"Nào, Asisu, nói là nàng yêu ta, nói là nàng muốn ta." Izumin tuyệt không sót ruột. Nhìn ta khép chặt hai mắt, sợi tóc hỗn độn kề sát hân. Hân cố ý đùa, cố ý dựa hơi sát vào ta một chút, nhưng vẫn duy trì khoảng cách. "Nhanh chút, bảo bối, mở mắt ra, nói cho ta."

Nghe thanh âm mê hoặc của hân, ta mê man mở mắt. Mặt hân cũng bị kích tình nhiễm đỏ, ánh mắt từ nâu trở nên tối. "Vì sao chàng không khó chịu?" Ta không phục.

"Bởi vì ta muốn nhìn Asisu cần ta." Izumin ôn nhu hôn ánh mắt ta, mũi ta, môi ta. "Bảo bối, đừng kéo dài, nhanh nói!" Hân cố ý dùng sức đinh đinh. Thình lình xảy ra khoái cảm xa lạ làm ta háy mắt mở to hai mắt, trong óc đột nhiên trống rỗng.

"Nói, nàng yêu ta." thanh âm dễ nghe của Izumin đang dụ dỗ.

“Ta yêu chàng...” Ta ngỡ ngàng lặp lại lời hắn nói.

“Nói, nàng muốn ta.” Thanh âm càng ngày càng thấp, cơ hồ thì thầm.

“Ta muốn chàng...” Vừa dứt lời, đã bị một cổ đau đón bèn nhón bưng tỉnh.

“A!” Ta đau đến cả người cứng đờ.

“Bảo bối, thả lỏng chút.” Izumin cũng thét lớn một tiếng, hô hấp cũng dồn dập hơn. “Hít sâu, theo ta. Đến, nếu không, ta sẽ làm nàng bị thương mất.” nước mắt trong mắt loạn chuyển, đi theo Izumin hô hấp, ta dần dần thả lỏng. Nhưng là, ngó, vẫn là đau.

Nhẹ nhàng lui ra ngoài, Izumin cũng không nóng nảy. Hắn một lần nữa đưa ta cả người loạn chiến, thân ngâm khiến cả bản thân đều xấu hổ. Thế này mới hoàn toàn mang ta tiến vào thế giới tình dục xa lạ.

—————phân cách tuyến ‘thỏa mãn ý nghĩ đen tối’—————

Sau một phen mây mưa, ta ghé vào trước ngực Izumin. Phía dưới truyền đến đau đón nhắc nhở ta, ta đã trở thành nữ nhân.

“Gạt người, căn bản không thoải mái.” Ta bĩu môi, oán giận.

“Ha ha!” ngực Izumin chấn động. “Vừa rồi là đũa ngọc nào rên rỉ không ngừng?”

Ta thẹn quá thành giận, cắn mạnh vào ngực hắn: “Ta là nói, ta không cảm giác được cao triều a.”

ngực Izumin đột nhiên phập phồng lên. Hai tay hắn cầm sau đầu không an phận của ta, ngăn cản ta khiêu khích hắn: “Asisu, ta luôn luôn thấy kỳ quái. Nàng hình như một chút cũng không giống người trong Ai Cập vương thất.”

Ta đành chỉ động tác, từ hành động của hắn nhìn ra hắn đã khôi phục ánh mắt thanh tỉnh: “Người tựa hồ giống cô gái sông Nile, không giống chúng ta.” Hắn nhíu nhíu đầu mày, suy tư nên nói như thế nào: “Không đúng, người điệu thấp hơn Carol, càng biết bảo vệ bản thân. Nhưng ta có thể cảm giác được, nàng là bị bắt buộc dung nhập giữa hoàng tộc.”

Kinh ngạc với sự sâu sắc của hắn, ta đột nhiên có ý niệm nói cho hắn hết thảy. Ôm cổ hắn, ta nhẹ nhàng nói: “Izumin, ta hát cho người nghe.”

Theo “bắt đầu đã hiểu” của tôn yển tư, đến “sau lại” của lưu như anh, lại hát đến nhạc thiếu nhi “một đồng tiền”.

Trên mặt Izumin bắt đầu tràn ngập kinh ngạc, đến khi nghe được nhạc thiếu nhi “con rồng nhỏ”, “con thỏ nhỏ ngoan ngoan”, liền phì cười ra tiếng. Nhìn mỗi một biểu tình trên mặt hắn, ta đột nhiên nhớ tới ca khúc mà ta rất thích “gặp và không gặp”.

Nhớ lại giai điệu ca khúc, ta nhẹ nhàng hát cho hắn nghe: “Người gặp hoặc là không gặp ta, ta ở chỗ này không buồn không vui; người nhớ hoặc là không nhớ ta, tình là ở chỗ này không đến không đi; người yêu hoặc là không yêu ta, yêu là ở chỗ này không tăng không giảm; người theo hoặc là không theo ta, tay của ta liền ở trong tay người không buông không bỏ. Đến trong lòng ta, hoặc để ta tiến trong lòng người. Im lặng, yêu nhau, yên tĩnh, vui mừng.”

Hát xong, Izumin vẫn còn chìm trong ca từ chưa thoát ra được. Nhìn trong ánh mắt nâu của hắn một lần nữa xuất hiện tiêu cực, ta mỉm cười nhận nghi vấn cuối cùng của hắn: “Nàng rốt cuộc là người như thế nào?”

Hắn dùng tay phủ phủ trán, lập tức phản ứng lại: “Không đúng, nàng là Asisu. Nàng không giống cô gái sông Nile là đột nhiên xuất hiện. Nàng vẫn luôn ở Ai Cập. Nhưng vì sao?”

Thấy Izumin vốn luôn tư duy nhanh nhạy giờ lại mơ hồ. Ta cười đến nước mắt đều chảy ra. Đúng vậy, ta là người như thế nào? Ta đương nhiên không phải Asisu. Ta lại là người nào?

Izumin thấy ta cười đến thê lương, thấy ta định rồi đi liền một tay ôm lại ta: “Asisu, nàng làm sao vậy? Nàng đang thương tâm chuyện gì? Cái gì nàng cũng không nói cho ta, nàng bảo ta giúp nàng thế nào?” giọng điệu của hắn nhanh hơn, trong ánh mắt nâu tràn ngập lo lắng.

“Ta không phải Asisu. Hay là nói, ta không phải là Asisu trước đây. Chàng có thể lý giải là, ta cùng với Carol giống nhau, trước kia không thuộc về nơi này.” Bình tĩnh nói cho hắn bí mật lớn nhất của ta.

Trên mặt Izumin rõ ràng xuất hiện trống rỗng, hắn không hiểu ta rốt cuộc muốn nói cái gì.

Ta nhẹ nhàng mà gỡ tay hắn ra, mặc lại từng lớp quần áo. Động tác hơi lớn một chút, hạ thân liền truyền đến một trận không khoẻ. Ta cắn cắn môi, tiếp tục mặc.

Một bàn tay to lại đây, giúp ta cẩn thận sửa sang lại trang phục phức tạp. “Asisu, nàng đừng đi, nàng hãy giải thích rõ ràng.” Nhìn biểu tình của Izumin nghiêm cẩn nghiêm túc, ta cười cười. Đúng vậy! Không giải thích rõ ràng, không làm rõ ràng người rốt cuộc có thể tiếp tục yêu ta hay không, ta sao có thể bỏ được rồi đi?

Chương 69: Thực xin lỗi, ta đã làm chàng bị tổn thương

Izumin, người biết cái gì là tương lai không?

Tương lai chính là, đối với hiện tại của chúng ta mà nói thì đó là thời khắc chưa đến lúc. Giống như là ngày mai, đối với hôm nay mà nói, nó chính là tương lai.

Izumin, người biết cái gì là thời gian đảo lưu không?

Thời gian đảo lưu chính là, rõ ràng mọi người đều là hôm nay, ngày mai, ngày kia tiếp tục đi tới, đột nhiên có người bị mất đi ngày kia, trực tiếp về tới ngày hôm qua.

Izumin, người biết cái gì là sách không?

Thứ bằng đất sét, được để vào hộp bằng đất nung, dùng để ghi lại văn tự. Ở thế giới của ta, họ soạn văn tự thành một quyển sách nhỏ. Ở bên trong, có rất nhiều nhân vật sẽ khóc, sẽ cười, vì thế, người đọc cũng khóc theo, cười theo.

Izumin, người biết cái gì là xuyên qua không?

Chính là đột nhiên có một ngày, ta đi tới một nơi căn bản không phải ta không hề biết. Sau đó thân thể bị thay đổi, người chung quanh thay đổi, mà ta không tìm thấy phương pháp trở về.

...

Nghe ta từng câu từng câu kể ra, nhớ lại từ một khắc vừa mới xuyên qua kia. Khi đó, ta cho rằng bản thân chỉ là nằm mơ, không nghĩ tới khi hồn phách Asisu trở về, lại biến mất ở trong cơ thể ta; khi đó, ta không cứu phụ vương, bởi vì ta không biết, sự tồn tại của ta có thay đổi tương lai hay không. Cho nên, ta tùy ý phụ vương bị rắn hồ mang cắn chết; khi đó, ta muốn giúp Menfuisu giết chết độc xà, lại làm mình bị xà cắn; khi đó, ta thấy Carol xuất hiện, cho nên ta vui vẻ làm một người không hay ho bị từ hôn; khi đó, ta chán ghét bản thân chỉ biết là nhẩn nhệ chịu đựng, cho nên mới đi theo Izumin nơi nơi chạy loạn.

Sau đó, bắt đầu dần dần thích hắn, bắt đầu thay thế Carol chặn sông ở Atsiria, bắt đầu phát hiện thì ra bản thân có thể thay đổi vận mệnh, bắt đầu thành lập thế lực riêng, bắt đầu đấu tranh với vận mệnh, cuối cùng, muốn gả cho hắn.

Izumin ban đầu không thể tin, sau khi nghe xong, về mặt liên tục biến đổi.

“Ta học lịch sử không tốt, không hiểu thời gian cụ thể về sau rốt cuộc sẽ phát sinh sự tình gì. Ta chỉ là hiểu quyển sách này sẽ xuất hiện tình tiết gì. Cho nên, vốn Mitamun nên chết đi, ta thả nàng; vốn người nên bị thương, ta cũng nỗ lực bảo hộ. Mà ta không rõ, vì sao Menfuisu lại nháo với người mà nguyên bản hắn yêu nhất thành như vậy. Ta càng không rõ, vì sao hắn lại yêu ta.” Thông khổ nhìn Izumin, nước mắt ta cuộn cuộn chảy xuống. Chưa từng có người nào nói cho ta, ta nên làm như thế nào, đường tương lai nên đi như thế nào. Ta chỉ có một mình, sở soạn ở trong thế giới xa lạ này. Carol cũng là người xuyên qua, vốn sẽ là người hiểu biết ta nhất, nhưng ta cái gì cũng không dám nói. Ta ngay cả thân thể cũng không có, gặt gao ôm lấy mình, nước mắt ta từng giọt rơi trên quần áo.

Từ khi bản chú thuật xuất hiện, ta luôn bất an. Ta không có đồng bạn, liền ngay cả người yêu của ta, cũng chỉ là một nhân vật được tạo ra trên trang vẽ. Ai có thể giúp ta? Lòng đã dừng ở thế giới nguyên bản giả thuyết này, ta từng ý đồ đoạt nó lại, lại vẫn như cũ không thể bảo vệ cho.

Bản năng rút lui ôm chặt lấy mình. Ba mẹ, ta rất nhớ hai người. Nhiều năm qua như vậy, ta chưa bao giờ dám nhớ lại. Bởi vì ngay cả bản thân ta đều không rõ, này rốt cuộc có phải chỉ là một giấc mộng hay không. Ta hoài nghi, mê hoặc, bàng hoàng, luôn tránh rất xa, lại bị những chuyện ngoài ý muốn lôi trở về. Ta có thể cảm giác được đau, cảm giác được thương tâm, cảm giác được tuyệt vọng. Nếu đây là một giấc mộng, vì sao hết thấy đều chân thật như vậy?

“Ba mẹ, con muốn về nhà.” Khóc, đầu hỗn loạn, trong đầu hiện lên trí nhớ không phải của Asisu. Hết thấy về Tô vinh so với dĩ vãng càng thêm tình tường xuất hiện trong đầu. Ba mẹ yêu thương ta; khi đọc sách, ta dần dần trưởng thành cảm nhận được hàng trăm tư vị; sau khi công tác, đủ loại chuyện thuận lợi, chuyện không thuận lợi. Thậm chí ngay cả đoạn tình cảm thất bại, ngay cả bắt đầu đều không có, cũng đã chấm dứt của ta kia. Hết thấy, ta nói năng lộn xộn kể ra. Nhớ đến chỗ nào, nói đến chỗ đó. Hoàn toàn mặc kệ Izumin có nghe hiểu hay không.

Mắt ngập nước, ta nhìn trên mặt Izumin hiện lên rất nhiều biểu tình mà ta xa lạ. Trong lúc nhất thời, lòng ta đau như cắt. Ta theo bản năng muốn chạy trốn. Trở về, ta phải đi về. Thời đại này vốn không phải thế giới của ta.

“Bản chú thuật? Có quan hệ gì với nàng?” Izumin hỏi, đột nhiên đánh thức ta. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, kinh ngạc dừng nói. Đúng vậy! Bản chú thuật có quan hệ gì với ta? Trong nguyên tác, bản chú thuật vỡ vụn, Asisu có thể trở lại hiện đại. Nếu khỏi bản chú thuật này thật sự chính là thứ trói buộc nguyên

rủa Asisu. Có phải... ta cũng có thể nương nó về nhà?

“Asisu, nàng đang nghĩ cái gì?” Izumin từ trước đến nay đều có sức quan sát sâu sắc. Thấy vẻ mặt ta lạ, tâm hần đều đau lên. Hần không dám lớn tiếng, sợ kích thích đến ta, nhẹ nhàng ở ta bên tai hỏi.

“Ta suy nghĩ... phương pháp trở về.” Đắm chìm ở suy nghĩ, ta không chút phòng bị nói ra.

“A!” Trên cánh tay đau đớn kéo ta khỏi suy nghĩ miên man. Sắc mặt Izumin xanh mét.

“Nàng vừa mới nói cái gì?”

Ta mờ mịt nhìn hần: “Ta nói gì đó?”

“Nàng thế nhưng nói nàng phải đi về?” trong ánh mắt Izumin chứa đầy lửa giận mãnh liệt.

Trở về? Ta vừa rồi là đang nghĩ chuyện này à. Nhưng là, vạn nhất bản chú thuật nát, ta lại không trở về thân thể cũ. Vậy ta đây, có phải thật sự sẽ chết? Không biết, hồn phách của ta sẽ bay tới chỗ nào? Nhân gian? Thiên đường? Địa ngục? Hay là sẽ tiêu tán ở trong không khí? Lúc đó, Izumin sẽ nhớ ta sao?

“Mười năm sinh từ hai mờ mịt

Không cân nhắc

Tự khó quên.

Ngàn dặm cô phần

Thê lương không thể nói hết.

Có gặp nhau chẳng chưa dễ nhận

Mặt đầy bụi

Nắng pha sương

Đêm qua hôn mộng chợt hồi hương

Trước song hiên

Tựa đài trang

Im lặng nhìn nhau

Chan chứa lệ hai hàng

Chùng hần năm ấm nơi đứt ruột

Đôi đông quạnh

Dưới đêm trăng.”

Thì thảo đọc “Giang thành từ” của Tô Thức. Thi từ cổ nào thâm tình, lúc trước ta rất hay đọc. Luôn luôn cho rằng Tô Đông Pha là người chung tình sâu đậm. Cho nên hần mới có yêu thâm trầm với vong thê như thế. Đáng tiếc, lão bà hần tiếp tục cười, vong thê tiếp tục niệm. Nam nhân, ha ha, đều giống Menfuisu, coi chần chừ thành lý thường phải làm.

“Asisu, nàng đừng nói này những lời lạ lùng đó.” Izumin nghe thấy ta đọc thơ, bị sự bí ai trong thi từ lấy đến. Trong ánh mắt vốn sáng ngời của hần thể nhưng chứa một tia đau xót. “Nàng đang nghĩ cái gì? Đừng nghĩ nữa, Asisu, nàng nhìn ta này!” Hần gấp gấp rung mạnh hai vai ta.

“Asisu, ta mặc kệ nàng là ai. Cũng không quản trước kia nàng đến từ nơi nào. Nàng về sau sẽ là thê từ của ta. Có nghe thấy không?” Hần bắt buộc ta ngẩng đầu, nhìn vào mắt hần. Ánh mắt chân thành tha thiết cùng chuyên chú nhìn chăm chăm vào ta, ta luôn bị hần kéo khỏi mờ mịt. Mặc kệ ta đến từ nơi nào, ta đều là thê từ của hần?

“Chàng... không sợ hãi?” Ta vươn tay run run, nhẹ nhàng chạm vào mặt hần. Izumin rất đẹp trai, vô luận nhìn từ góc độ nào, đều có thể khiến người mê chết không đền mạng. Trong sách, chẳng phải, cho tới bây giờ hần đều không chịu rõ tâm tư chân chính của Carol sao? Vì sao lại nói với ta như vậy?

“Asisu! Nàng hãy phục hồi tinh thần lại, nhìn rõ ta này! Ta nói cho nàng một lần một lần nữa, ta mặc kệ nàng từ chỗ nào đến, chỉ cần nàng còn là thê từ của ta, thì nơi nào cũng không cho nàng đi! Không cho phép nàng trở về!” Vừa dứt lời, hần liền gắt gao ôm lấy ta. Trong thanh âm không giấu run rẩy được, ngay cả thân thể cũng run lên theo.

“Không quay về? Mà ta không có nhà a. Ai Cập không còn là nhà của ta, Menfuisu cũng không còn coi ta là tỷ tỷ. Ta luôn luôn phiêu đảng, rất vất vả mới tìm được nơi an ổn, lại bị đả kích hung hăng đến mức điêu đứng. Nếu... về sau chàng cũng không cần ta. Vậy thì ta đây nên đi nơi nào?” trong óc ta trống rỗng. Đúng vậy! Về sau chàng phải làm quốc vương Hitaito. Nam nhân, rất dễ dàng gặp một người yêu một người, khi chàng yêu người khác, thì ta nên đi đâu tìm nhà của ta?

“Ta sẽ không! Asisu.” Izumin nóng nảy. Asisu không bình thường, nàng rất không bình thường. Izumin có cảm giác mãnh liệt, nếu lúc này không thể lưu lại nàng, nàng sẽ biến mất. Vạn nhất, đúng như lời nàng, nàng sẽ biến mất. Vậy thì hấn nên làm cái gì bây giờ? Đi đâu mà tìm được cô gái đã lấy tâm hấn, cô gái vẫn cô đơn, khóc tránh ở góc nhìn không thấy.”Asisu, nơi có ta ở, thì đó chính là nhà nàng! Nàng còn nhớ rõ không? Ta từng đã nói với nàng, ta sẽ không giống Menfuisu làm tổn thương nàng như vậy! Ta chỉ có một mình nàng là thế tử! Nếu... nếu thật sự có một ngày, ta phụ nàng, cưới người khác, vậy thì ta sẽ không ngăn cản nàng rời đi. Nàng hãy tin tưởng ta, Asisu!”

Gắt gao ôm lấy ta, Izumin gần như khản cầu nói ở bên tai ta. Phải không? Hấn nói hấn chỉ có một thế tử là ta. Hấn nói nếu hấn cưới người khác, thì hấn sẽ không ngăn cản ta rời đi. Nâng tay ôm lấy cổ hấn, ta “Oa” khóc lớn ra. Hấn nói hấn sẽ không phụ ta, hấn nói nơi có hấn ở thì đó là nhà của ta.

Vừa mới mệt nhọc cùng tinh thần mệt mỏi làm ta tâm lực mệt nhọc, từng đợt hôn mê hướng ta đánh úp lại. Mơ hồ, ta cảm nhận được Izumin luôn luôn ở bên cạnh ta. Đôi môi hấn run nhẹ nhẹ một lần lại một lần hôn ta, chẳng phải Izumin luôn luôn bình tĩnh suy xét sao? Hấn là đang sợ hãi sao? Sợ hãi ta chỉ là một cô hồn? Hay là sợ hãi ta rời đi?

“Asisu! Đừng khóc!”

“Asisu! Đừng đi, vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta!”

“Asisu! Ta yêu nàng, ta sẽ luôn luôn đối tốt với ngươi.”

Bên tai truyền đến thanh âm có chút nghẹn ngào của Izumin. Izumin, sao chàng lại thương tâm? Ta không cố ý muốn làm chàng thương tâm. Ta chỉ là sợ hãi. Ta sợ hãi chàng sẽ ghét bỏ ta, ta sợ hãi chàng chán ghét ta. Ta sợ đến mức hận không thể chạy trốn. Chỉ là ta quá yêu chàng.

“Asisu! Menfuisu không hiểu nàng, hấn làm lòng của nàng bị thương. Nhưng ta sẽ luôn luôn yêu nàng, nàng hãy tin tưởng ta!” Đúng vậy! Lúc trước, ta luôn luôn yêu thương Menfuisu, coi hấn như em trai ruột thịt, giữ tâm của mình, để yêu thương hấn. Nhưng hấn lại đem tâm ý của ta hung hăng đập trên mặt đất, nặng nề mà nghiền nát. Izumin, thực xin lỗi, là ta không công bằng với chàng. Ta sợ hãi chàng sẽ giống như Menfuisu. Ta yêu chàng, nhưng lại từ đáy lòng không thể tin chàng. Tựa như... ta vừa cảm giác khi tỉnh lại, sẽ cảm thấy, chàng sẽ giống nguyên tác... yêu Carol. Thẳng đến khi chàng hôn ta, ôm ta, dùng ánh mắt màu nâu tràn ngập tình yêu nhìn ta, ta mới cảm giác được chàng là chân thật ở bên cạnh ta.

Izumin, thực xin lỗi. Ta đã làm lòng của chàng bị tổn thương. Thực xin lỗi...

Càng ngày càng trầm ngủ, luôn cảm giác được một đôi tay, luôn luôn ôn nhu giúp ta lau nước mắt. Thật ấm áp! Ta cầm lấy bàn tay kia, nhẹ nhàng mà ở trên mặt cọ cọ. Thì ra, ta cũng có người thương yêu ta như vậy. Ba mẹ, phụ vương, mọi người có thấy được không? Có người luôn luôn đau lòng ta, làm bạn ta. Để ta không cảm thấy cô đơn, cũng không sợ hãi. Mọi người có cao hứng cho ta không?

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hôn lễ và tuần trăng mật

Hôn lễ cùng tuần trăng mật

Đau đầu dục liệt. Ta làm sao vậy? Xoay người muốn đứng lên, nhưng tay chân đều không có khí lực. Híp mắt, ta nắm lấy mạn liềm muốn mượn lực. Một đôi bả vai hữu lực đến gần, giúp ta ngồi dậy. Cái chén ấm áp ghé vào bên miệng ta. Ta nhẹ uống một ngụm, ần, nước vừa độ ấm. Cổ họng đều sắp bốc hơi nước, một ngụm nước vừa mới nuốt xuống, trong cơ thể liền nảy lên như cầu lớn hơn. Ta cầm lấy cái chén rầm rầm một hơi uống hết nước.

Ta thỏa mãn thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn, nha! Là Izumin. Đôi mắt hấn đen đen. Ta cười, vờn tay sờ, hoàng tử suất khí cơ trí đỉnh lại mang mắt gấu, có thể bị tổn hại uy nghiêm.

“Còn muốn uống sao?” thanh âm của Izumin hơi khàn khàn, chất chất.

Ta nhú nhú mày lắc đầu, “Chàng không thoải mái sao? Thanh âm rất khó nghe a!”

“Có phải đầu rất đau?” Hấn không để ý, một phen kéo ta vào trong lòng. Ta dựa lưng vào hấn, thoải mái mà hưởng thụ hấn mát xa đầu cho ta. Lực đạo vừa tốt! Không nghĩ tới Izumin lại biết hầu hạ người như vậy a. Ta còn tưởng rằng, hấn chỉ biết dùng sức mạnh khi dễ người đâu! Nhớ trong sách, hấn luôn nói Carol cái này không được, cái kia không được. Suốt ngày thích đuổi bắt nàng.

Trong sách? Lòng mi ta run rẩy, có phải ta đã quên cái gì?

“Thân mình còn không thoải mái sao?” thanh âm của Izumin khôi phục thanh nhuận lời, nói ra lại làm ta ngượng ngùng.

Ta xoay thân mình, muốn dựa vào thoải mái chút.”Ân, hoàn hảo!” Tùy tiện có lẽ, ta tiếp tục hưởng thụ hân ôn nhu.

Chán ghét, trắng trợn cắt ngang, ta đều quên vừa rồi đang nghĩ cái gì. Trước khi ngủ, ta tựa hồ rất đau lòng. Là chuyện gì đâu? Thân mình cứng đờ, ta nhớ ra rồi. Ta nói với Izumin thân phận chân chính của ta. Ta luôn luôn khóc, nói toàn bộ hết nỗi khổ trong lòng nhiều năm qua. Khóc khóc, tựa hồ hôn mê rồi.

Izumin dừng động tác trên tay, mềm nhẹ lại hữu lực ôm ta vào trong lòng. Trên mặt đột nhiên mất đi ảm áp, làm ta không khỏi rung mình một cái. Izumin dán mặt ta, thanh âm ôn nhu ở bên tai vang lên: “Còn lạnh không?”

Trong lòng bỗng cảm động, nước mắt của ta lại dâng lên. Lắc đầu, “Thân mình không lạnh!” Chỉ là, trong lòng luôn lạnh lẽo. Đưa tay cảm lấy bàn tay to của Izumin, hấp thu nhiệt độ cơ thể hân. Thật ảm áp a!

“Đừng khóc! Ta sẽ luôn luôn bảo vệ nàng. Asisu, nàng khóc làm lòng ta đau.” Izumin than tiếc khiến trong lòng ta hoảng.

Ta lau khô nước mắt.”Ân, nín khóc! Ta cũng khóc mệt mỏi.” Izumin săn sóc không đề cập tới chuyện vừa rồi, ta cũng theo hân. Việc này, nguyên bản ta cũng không muốn nói cho người khác.

Ta biết, trong lòng Izumin vẫn không rõ rất nhiều điều. Mà ta cũng không có biện pháp giải thích rõ ràng. Ngay cả bản thân ta cũng không rõ, làm sao có thể đột nhiên đi đến thân thể này. Nếu quả có một ngày như vậy, ta cũng thành linh tiêu thất. Ý nghĩ vừa hiện lên trong lòng làm ta sợ hãi không thôi. Izumin ôm càng chặt, hân cảm giác được ta đang sợ hãi.

“Asisu, đi thôi! Chúng ta cùng đi chuẩn bị hôn lễ đi.” Hơi thở của hân có chút bất ổn, ta nâng mắt nhìn lên, hân lại cười ôn nhu trước sau như một. Ta cũng hơi nở nụ cười, không nghĩ nữa. Có một số việc không phải là muốn tránh là tránh được. So với chuyện ngồi ở một bên nao núng, sợ hãi, không bằng vui vẻ mỗi ngày đi. Trước kia, không phải ta luôn như thế này sao?

————— phân cách tuyến ‘không lại thanh nhàn’ —————

Không biết Izumin phân phó bọn họ thế nào, Ari bọn họ không còn đề ta rảnh rồi. Mỗi ngày ta đều bận bịu, chuẩn bị các loại nghi thức, đến thử mặc lễ phục, đến đại diện bố trí, ngay cả chuyện chọn trang sức nhỏ, mọi người cũng sẽ lôi kéo ta đến xem, xin ý kiến của ta. Ta thì có ý kiến gì a, bọn họ an bài đều có thương lượng cả, đã hà khắc đến gần như không thể soi mói. Khiến chuyện mà ta thường làm nhất bây giờ là gặt đầu tán thưởng!

“Bệ hạ! Người xem, như vậy thế nào?”

“Rất tốt a!”

“Bệ hạ, làm như vậy được không?”

“Có thể a! Cực kỳ hoàn mỹ!”

...

Ban ngày vội xoay quanh, buổi tối ta cũng không được nghỉ ngơi. Vừa đến ban đêm, Izumin sẽ lén đi đến trong phòng ta, cùng ta liêu chết triền miên. Mỗi một đêm, hân đều có thể làm ta mệt đến cái gì cũng không nghĩ được, chỉ nặng nề ngủ. Có đôi khi, ban đêm bị ác mộng bừng tỉnh, luôn phát hiện mình bị cánh tay rắn chắc của hân ép tới thở không nổi. Ta vùng trộm đẩy cánh tay của hân ra, nhưng không bao lâu sau, hân lại đè lại đây, theo bản năng ôm ta chặt hơn nữa. Trong đầu đột nhiên lóe ra một câu nói: ”Gánh nặng ngọt ngào.” Hân là chính là hình dung lúc này đi.

Khi nghe thấy ta hô hấp nhẹ nhẹ, Izumin hay tỉnh lại, trong ánh mắt thường có một tia đau đớn. Lúc đó, ta đều cho rằng mình nhìn lầm rồi. Bởi vì mặt cảm xúc sâu đậm kia cực đậm, sau đó lướt qua giây lát. Thấy ta không ngủ được, Izumin sẽ hỏi ta một ít vấn đề về thế giới trước kia. Kiểu như chúng ta ăn như thế nào, mặc như thế nào, cách đi từ một cái thành thị đến một cái thành thị khác như thế nào. Ta cũng sẽ giải thích tinh tế. văn hóa quốc gia của ta hoàn toàn bất đồng với nơi này, có đôi khi một vấn đề rất đơn giản, lại mất rất lâu. Có đôi khi ta giải thích nửa ngày, Izumin vẫn không quá rõ. Lúc đó, hân sẽ lập tức đè ép ta, đánh gãy đề tài trọng tâm.

Mỗi lần, hân sẽ luôn lấy tay, dùng môi làm lý trí của ta đều biến mất. Bên tai, luôn vang lên tiếng thầm thì của hân: “Bảo bối, kêu lên đi! Kêu cho ta nghe!” gò má ta đỏ bừng, luôn lắc đầu không chịu. Nhưng chưa bao giờ hân buông tha, một lần lại một lần khiến ta cơ hồ hồng mắt, cuối cùng như hân nguyện, mới nguyện ý đưa ta đến một khắc tốt đẹp nhất. Trước khi ngủ, ta nhìn thấy trong ánh mắt tràn ngập tình dục của hân, trừ bỏ nhiệt tình, còn có thật sâu bi thương.

Vài ngày nay ta rất khó nhìn thấy Kail, cũng không thấy bản chú thuật kia đâu. Chờ ta thật vất vả nhìn thấy bóng dáng hân, hỏi hân chuyện bản chú thuật, hân lại luôn lắc đầu không đáp. Ta vừa tức vừa buồn cười, đứa nhỏ này, sao càng ngày càng giống tâm phúc của Izumin. Thật sự bị hỏi nóng này, Kail sẽ cười với ta: “Bệ hạ, ta sẽ bảo vệ ngài tốt.” Nhìn bộ dáng của hân, ta sao có thể quở trách.

Hôn lễ đúng hạn cử hành.

Hôn lễ của ta tuyệt không kém cõi hơn Carol. Các nghi thức vẹn vẹn duy trì một ngày, Ari và Mura luôn đứng ở bên cạnh ta, nhỏ giọng nhắc nhở ta nên làm như thế nào. Ta đều nhất nhất nghe theo. Chỉ là, mỗi lần nỗ lực duy trì bình tĩnh, đều sẽ bị nhiệt độ trong mắt Izumin hóa thành hư ảo, cuối cùng xâu

hồ đồ mặt.

Ngồi trước mặt các sứ giả các quốc gia phái tới chúc mừng, hắn luôn luôn nắm chặt tay của ta. Trên mặt có ý cười thanh lãnh bình tĩnh, hoàn toàn ngược lại với trong tay độ ẩm nóng cháy. Nhẹ nhàng mà dùng ngón út ngoắc ngoắc lòng bàn tay của hắn, ta cũng cười hoàn mỹ kiểu vương giả. Cảm giác hắn run rẩy truyền đến, trong lòng cười lớn. Đột nhiên cảm thấy, chúng ta tựa như đứa nhỏ trốn tránh người lớn, âm thầm đùa giỡn. Càng ở trước mặt nhiều người, loại cảm giác này thành tựu lại càng lớn.

Izumin thừa dịp rảnh rỗi, híp mắt liếc ta một cái. Ta cười khiêu khích, hắn lộ ra một tia ý cười sùng nịch. Đột nhiên ghé vào bên tai ta, nhẹ nhàng liếm một cái, hô hấp nóng nóng nhất thời nhuộm đỏ mặt ta. "Buổi tối trừng phạt nàng!" mặt nạ trên mặt kém chút hồng mắt, ta nỗ lực duy trì, nhưng hạnh phúc trong mắt lại không che giấu được.

Đôi mắt đắm về mặt sứ giả háo sắc ở đại điện, Izumin luôn lộ vẻ tươi cười nhạt. Nhìn thấy có người nhìn chằm chằm ta ngăn người, hắn còn cố ý vô tình kéo ta ra, hoặc là ngăn cản ở trước mắt. Bên tai ta nghe được hắn nói nhỏ: "Bọn người kia, tám phần cũng giống lần hôn lễ ở Ai Cập, phải động chút can não." Hắn dưới mặt nạ, trong mắt mang theo một tia khinh miệt lại cảnh giác. Hắn dưới ánh mặt trời, sợi tóc theo gió nhẹ bay, ánh sáng màu vàng bao lấy thân hắn thành một vòng tròn, loá mắt khiến đầu ta trống rỗng. Đến bây giờ, ta vẫn còn có chút không thể tin được, nam nhân ưu tú này thế nhưng trở thành trượng phu của ta. Ta bật cười, này có phải gọi là chứng sợ hãi trước khi kết hôn không a!

Thình lình xảy ra ý cười, đánh nát mặt nạ xinh đẹp lại xa lánh người ngàn dặm trên mặt. Trong đám tân khách truyền đến một trận hút khí. Vài sứ giả ngoác đánh rơi cốc xuống. Ta cũng bị sự yên tĩnh đột nhiên dọa đến. Vừa định tiếp tục bày ra mặt nạ nữ vương, lại phát hiện có sứ giả thể nhưng khoe miệng chảy ra nước miếng sáng lấp lánh. Nhìn kỹ, thì ra là sứ giả Atsiria. Ta cười thản nhiên, quả nhiên có hoàng đế kiểu gì thì cũng sẽ có sứ thần kiểu đó. Đều thích mất mặt giống nhau.

Bàn tay đang nắm tay Izumin đột nhiên căng thẳng. Ta không chút nào ngoài ý muốn nhìn đến trong ánh mắt Izumin có chút rõ ràng bất mãn và giận dữ. Bình đạm chưa! Ta vụng trộm liếc trắng mắt. Nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, tiếp tục duy trì mặt nạ, mãi cho đến khi chấm dứt cũng không lại chọc hắn mất hứng.

—————phân cách tuyến 'ngọt ngào hạnh phúc'—————

Sau khi hôn lễ kết thúc, ta lôi kéo Izumin du ngoạn chung quanh Hitaito. Mỹ danh là 'tuần tra', kỳ thực, chính là hưởng tuần trăng mật. Khi biết đây là lần đầu tiên Izumin nghe thấy từ đó, hắn suy ngẫm rất lâu. Thấy về mặt ta nịnh nọt chờ mong, liền cười đáp ứng. Nghe nói vương hậu có chút không vui, oán trách ta cản trở Izumin xử lý quốc sự. Ta le lưỡi, mới không xen vào người đâu! Hiện tại, con của người, trượng phu của ta còn chưa lên làm quốc vương đâu! Mới tân hôn, vẫn phải cho tự do một chút đi.

Ta lôi kéo Izumin, cải trang đi thể nghiệm dân tình phong thổ quốc nội. Có đôi khi, tâm huyết dâng trào, còn có thể lôi kéo hắn làm một ít quần áo hiện đại. Nhớ lúc Emi bọn họ giúp ta vụng trộm mặc áo cộc, quần đùi, buộc mái tóc dài lên, làm thành một cái búi tóc đáng yêu trên đầu, biểu tình trên mặt Izumin cổ quái đến cực điểm.

Không đợi ta khoe nghiêng, Izumin liền lấy một cái áo choàng lớn bao kín ta lại. Ta nổi giận, ngẩn áo choàng, nói cho hắn rằng chuyện này rất bình thường ở quốc gia ta. Ta còn chưa mặc bikini đâu! Hắn nghi hoặc nhìn ta, hỏi: "Bikini là cái gì?"

Ta khoa tay múa chân ở trên người cho hắn xem, "Các cô nương có dáng người tốt, sẽ mặc thành như vậy đi bơi lội. Ha ha, có rất nhiều người tán thưởng."

Trong mắt Izumin rốt cuộc không giấu được ghen tuông, "Trước kia nàng cũng có mặc rồi?"

Mặt ta ửng rù, "Không có! Trước kia, dáng người không tốt như hiện tại, hơn nữa cũng không dám mặc. Rất ngại cảm!" Thật sự là thế, không mở bình thì sao biết trong bình có gì.

Sắc mặt của hắn lúc này mới bằng phẳng lại. Bất mãn giật nhẹ áo cộc của ta: "Không cho mặc loại quần áo này đi ra ngoài. Đòi phong bại tục!"

Ta tức giận, cái này mà gọi là đòi phong bại tục? Vậy thì các cô gái ở hiện đại, một đám đều thành nữ nhân không đứng đắn sao? Thấy ta tức giận trừng mắt hắn, Izumin đột nhiên mang theo ý cười tà ác nhìn ta, không có ý tốt nói: "Ta thật ra không để ý nàng mặc cho ta xem." Hắn sờ sờ cằm, vừa lòng nhìn ta từ trên xuống dưới. "Mặc vào sẽ rất xinh đẹp."

Trong lòng đang cao hứng hắn khen ngợi, hắn lại áp ta lên giường: "Làm ta nhìn không được, muốn lột sạch nàng." Miệng nói xong, trên tay cũng không ngừng. Ta dục khóc vô lệ nhìn quần áo bị hắn ném xuống đất, còn chưa kịp phản kháng, đã bị hắn làm cho thở gấp liên tục. Trong thân ngâm thông khổ mang theo khoái hoạt đầy phòng xuân ý.

Sau đó, hắn nói cho ta, loại quần áo này có phương tiện ở chỗ là dễ thoát, hi vọng ta mỗi buổi tối có thể mặc cho hắn xem. Khi nói lời này, cả người hắn trần, ôm lấy ta cũng đang trông tròn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 71: Menfuisu tới

Một năm đông đi xuân đến. Trong nháy mắt, kết hôn với Izumin đã được nửa năm. Mỗi một ngày, ta đều cực kỳ quý trọng. Có lúc ngẫu nhiên nghĩ đến khối bản chú thuật kia, trong lòng lại hoảng hốt. Ngẫu nhiên, ta cũng từng yên tĩnh suy xét. Rốt cuộc là ai thứ đó nhét vào? Lúc ấy, những người thay ta sửa sang lại hành trang, trừ bỏ Ari bọn họ ra, chỉ có Carol.

Nữ hài này, trừ bỏ ngốc chút, nhưng thật ra tâm không xấu. Nếu như nói nàng là vì nguyên rủa ta, mới nhét bản chú thuật vào hành trang của ta, ta thực không thể tin được. Cũng giống như là đang nói cho ta rằng Bill Gates phá sản, biến thành tên khất cái lưu lạc đầu đường.

Âm thầm, ta cũng từng hỏi qua Emi các nàng. Nhưng mọi người đều mờ mịt. Theo thời gian trôi qua, ta cũng chỉ có thể tạm thời buông chuyện này. Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn đi. Ta an ủi bản thân. Hi vọng sẽ có thể tìm biện pháp giải quyết.

Phải biết rằng, hiện tại, ngay cả bản chú thuật ta cũng không tìm thấy. Phòng chừng là Izumin dấu đi. Hắn từng hỏi qua ta, khối niềm thổ bản này vì sao lại làm ta bị thương. Cụ thể, ta cũng không rõ. Phải biết rằng, nguyên tác mãi cũng chưa viết xong. Chỉ biết là, khi nó vỡ vụn, có khả năng ta sẽ phải trở về. Nhìn ánh mắt Izumin, ta phỏng chừng hắn cũng buồn bực. Vốn nếu là ngoại ý tâm thương, thì trực tiếp ném xuống là được. Nhưng nó lại giống như một pho tượng Phật vậy, quăng lại không dám quăng, đập lại không dám đập. Chỉ có thể thờ phụng, sợ nó mùa đông lạnh, mùa hè nóng.

Hôm nay, đột nhiên truyền đến một tin tức, Pha-ra-ông Ai Cập Menfuisu sắp đến Hitaito làm khách.

Hơn nửa năm không gặp Menfuisu, chợt nghe được tin tức này, ta run nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại được. Hắn tới làm cái gì? Là tới thăm ta sao? Ta đã rời đi Ai Cập, đâu có thể làm chuyện gì hại đến hắn?

Không phải là ta không biết, ở trong khoảng thời gian này tướng quân Nakuto bị hấn chinh sống không bằng chết. Là quân vương, ai có thể chịu đựng được chuyện bị một tướng quân mang binh uy hiếp. Không trực tiếp lấy tính mạng của Nakuto là vì ta viết phong thư cầu hấn. Vì thế, Izumin rất tức giận. Hắn nói, nếu thật sự lo lắng thì hãy để Nakuto đến Hitaito đi. Có một tướng quân trung thành lại có thực lực như vậy, đi đến quốc gia nào cũng là bảo. Nhưng thế lực của tướng quân Nakuto ở Ai Cập rất lớn, mọi thân nhân cùng bằng hữu đều ở Ai Cập, hắn có thể đến đây sao? Izumin vừa phát câu kinh xong, lại nhìn thấy đôi mắt ta đỏ hồng, cũng thờ dài một hơi, hối hận vì hành vi đánh nghiêng bình dấm chua.

Izumin không trực tiếp nói xin lỗi với ta, ta vẫn hiểu được trong lòng. Hắn cùng Menfuisu từ nhỏ bị giáo huấn lý niệm giống nhau, mình làm cái gì cũng vĩnh viễn đúng, cũng không sẽ vì hành vi của mình mà giải thích. Nhưng hiện tại hắn lại ôn nhu gấp bội lại khiến ta biết hắn hối hận. Ta bật cười, nàng làm sao có thể có nam nhân vừa ôn nhu lại bá đạo làm lão công như vậy a. Vô quýt dây có móng tay nhọn đi. Ai bảo, ngay từ đầu ta đã đem hắn làm thần tượng, thật sự cảm thấy hứng thú.

Menfuisu muốn tới, thì tới đi. Nhìn Izumin, ta cười ôn nhu.

————— âm mưu a âm mưu —————

Ngày Menfuisu đến nơi, ta cùng với Izumin đứng ở bên cạnh quốc vương Hitaito, cùng các đại thần hoan nghênh hấn.

Trên mặt lộ vẻ cười, ta đánh giá đứa em trai nhiều ngày không gặp. Menfuisu gầy đi nhiều, hốc mắt hấn thâm lại, ánh mắt càng thêm sâu không lường được. Hắn chỉ sắp gần mười tám tuổi thôi. Nghĩ đến con trai thời hiện đại, khi mười tám tuổi còn nháo lên trong nhà, yêu đương phong hoa tuyết nguyệt, nhưng còn hấn lại phải khiêng gánh nặng của một quốc gia, đối phó với mọi tâm kế ác độc. Nghĩ đến đây, ánh mắt ta không khỏi ôn nhu lên. Giống như là con gà con khi ra khỏi trứng, mắt nhìn đến bất luận kẻ nào đầu tiên đều coi là mẫu thân. Hắn là đứa em trai ruột thịt của ta ở cổ đại. Đối hấn, ta vừa mâu thuẫn lại muốn thân cận.

Menfuisu cảm giác được ta từ lạnh lùng trở nên nhu hòa, nhìn ta tươi cười. Nhìn tươi cười trên mặt tuần tú của hấn rất trong sáng kia, ta không khỏi lại cười ôn nhu.

Trên lưng truyền đến một cổ căng thẳng, Izumin có điểm mắt hứng. Mắt hấn mang nhắc nhở liếc ta một cái, liền hôn nhẹ nhàng ở trên mặt của ta. Bùm mặt, ta nhìn hấn điểm điểm cười. Ta biết hấn đang lo lắng cho ta.

Ta có lệ đi hoan nghênh yến hội, ta chưa cùng tiếp xúc nhiều với Menfuisu. Lần này, hấn chỉ một mình tới. Carol vừa mới sinh hạ một nam hài, thân mình còn chưa khỏe. Ta không rõ hấn vội vã tới Hitaito rốt cuộc là vì cái gì? Chúc phúc ta? Ta cúi đầu cười cười, không có khả năng. Hoàng đế Ai Cập làm sao có thể ngây thơ như vậy?

Ngày hôm sau, Menfuisu quả nhiên tìm ta. Izumin do dự một chút, vẫn tạm thời tránh ra. Ta nhẹ nhàng ôm lấy hấn, không cần lo lắng, ta không phải trẻ con, ở Hitaito, hấn không có khả năng làm gì ta.

“Tỷ tỷ, đã lâu không thấy.” Menfuisu giúp ta ngồi xuống.

Toàn thân ta không được tự nhiên. Đã lâu rồi, ta chưa từng ở gần hấn như vậy.”Đúng vậy! Nghe nói người đã có hoàng tử.”

“Ân, tuy rằng trước mắt còn chưa lập, nhưng hấn hấn là sẽ là người thừa kế Ai Cập ta.” Menfuisu gật gật đầu. Hấn vừa sinh ra đã bị xác lập địa vị hoàng tử. Bởi vì phụ vương chúng ta cùng mẫu hậu cũng là chị em. Nghĩ đến đây, ta có chút chợt dạ. Lại nói tiếp, chẳng phải nàng cũng là kết tinh của loạn luân đấy sao.

“Vây là tốt rồi!” Ta nhu nhu nửa ngày, thật sự tìm không thấy đề tài nào nói với hấn. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện “Cái kia... chuyện tướng quân

Nakuto... cảm ơn ngươi.” Vốn, ta không nên đề chuyện này với hân. Đối với Menfuisu mà nói, Nakuto quả thực là sự sỉ nhục. Mà ta tâm hoảng ý loạn, thấy biểu tình trầm tĩnh của hân, thật sự tìm không thấy đề tài.

Ý cười trên mặt Menfuisu quả nhiên dần dần tiêu thất. Hân yên lặng nhìn ta một hồi lâu, thấy ta không được tự nhiên đứng ngồi không yên, mới bật cười: “Tỷ tỷ! Nàng đang sợ hãi ta.”

Đúng vậy! Ta thật sự sợ hãi hân. Ta miễn cưỡng cười cười: “Menfuisu, ngươi đang nói bậy bạ gì đó?” Bắt đầu cấp bản thân kiến thiết trong lòng, còn chưa qua mấy câu nói, liền bị Menfuisu đánh cho thất linh bát lạc. Mấy ngày này, hân càng có khí khái nam tử, liền ngay cả giơ tay nhắc chân, đều có cảm giác của bậc đế vương.

Khóe miệng Menfuisu đột nhiên toát ra một tia ý cười ý tứ hàm xúc không rõ. “Tỷ tỷ, nửa năm này, nàng hân là sống rất khoái trá đi.” Hân không chút để ý cầm lấy tay của ta, thưởng thức thủ trạc kim xà trên tay ta. “Tỷ tỷ càng ngày càng quyến rũ! Đáng tiếc là không từ ta làm. Izumin, hừ, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ a!”

Nghe thấy trong lời nói của hân truyền ra từng trận âm lãnh, ta có chút run run: “Menfuisu, mọi chuyện đều đã trôi qua. Ngươi còn không rõ sao? Hết thấy Ai Cập ta đều buông tha, liền ngay cả Nakuto, ta cũng chỉ là thỉnh cầu ngươi tha hân.”

“Tỷ tỷ, đừng nói về Nakuto với ta nữa.” Menfuisu đột nhiên tới gần sát vào ta, gần như thì thầm nhẹ giọng nói: “Nếu lại nhắc tên của hân, ta sẽ nhìn không được lột da hân ra, ném thịt hân cho cá sấu sông Nile.”

Nghe thấy thanh âm của hân mang theo mùi vị huyết tinh, sắc mặt ta trắng bệch cổ gằng kéo lại tay mình. “Hôm nay ngươi đến, là muốn nói với ta chuyện này sao?” Ta nỗ lực không chế kinh hoàng trong lòng. Asisu, đừng sợ. Menfuisu không thể làm gì được ngươi.

“Ta chỉ là nhớ tỷ tỷ. Asisu, nàng không biết, ta ngay cả trong mộng đều là hình ảnh chúng ta hồi còn nhỏ. Nàng nói xem, sao ta lại ngốc như vậy, lại để nàng chạy mất.” trong ánh mắt Menfuisu đột nhiên tràn ngập nóng cháy, nhìn ta khiến cả người ta rét run. “Nguyên tưởng rằng, có được Carol là có thể không chế tốt Ai Cập. Nào biết đâu rằng, nàng còn trân quý hơn Carol. Tỷ tỷ, mọi thứ nàng làm ở Hitaito ta đều biết. Ha ha, hòa lò, đồ ăn. Còn có các ý kiến tuyệt hảo trong chiến tranh, thật sự là rất thú vị. Ta thật sự rất hối hận a!” Nói xong một câu cuối, thanh âm của hân trầm thấp đến mức cơ hồ không nghe thấy.

“Tỷ tỷ, nàng rất lạnh sao?” Hân đột nhiên treo lên khuôn mặt tươi cười ấm áp mà ta quen thuộc nhất, ngay cả ánh mắt phẳng phất đều trở nên giống như trước trong suốt. Menfuisu lại kéo tay của ta một lần nữa, giúp ta sưởi ấm. Ta run run. Thì ra, ta chưa từng hiểu hân. Lúc trước, hân thật là muốn gả ta ra ngoài, cầm lại quyền cai trị Hạ Ai Cập. Cho nên mới cười tiểu bạch Carol chỉ có danh dự mà không có một chút quyền lực chính trị kia. Mà ta cũng không rõ từ khi nào đã bị hân cho rằng là uy hiếp. Một ta khi đó còn luôn lấy ánh mắt cười nhạo nhìn Carol, nhìn nàng gây chiến tranh hết lần này đến lần khác. Cho tới nay, thì ra kẻ ngốc nhất không phải Carol, mà là ta.

“Asisu!” Izumin bỗng xuất hiện.

Ta như người vừa được cứu mạng, lập tức đẩy Menfuisu ra, thẳng tắp bỏ nhào vào trong lòng hân. Rất lạnh, thật sự rất lạnh.

Izumin cười nói: “Asisu luôn luôn sợ lạnh, mỗi ngày đều thích kẻ cận ta. Nếu không, vừa ly khai trong chốc lát nàng sẽ lạnh run không ngừng, đã làm ngài chê cười rồi.” Trong mắt hân lại không có mỉm cười, lợi hại nhìn chằm chằm Menfuisu.

Menfuisu không sao cả buông tay, phẳng phất như căn bản không để ý bị ta đẩy ra. “Từ trước đến nay tỷ tỷ luôn ở Ai Cập nóng bức, đương nhiên không thích ứng được với Hitaito rét lạnh.”

“Asisu, nàng không thoải mái sao? Có muốn nghỉ ngơi chốc lát hay không?” Izumin ôn nhu cúi đầu hỏi ta, ánh mắt vẫn không thả lỏng nhìn chằm chằm Menfuisu.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Menfuisu hiện lên mỉm cười, hân đứng lên. “Tỷ tỷ xem ra thật sự rất không thoải mái, ta sẽ không quấy rầy nữa. Dù sao cũng còn nhiều thời gian.” Vừa dứt lời, hân liền xoay người đi hướng cửa.

Izumin ôm ta đến trên giường, nhẹ nhàng vỗ lưng ta. Thật lâu sau, ta mới hết run. “Thực xin lỗi, Izumin. Ta trở nên nhát gan.” đã kích liên tiếp khiến ta vô cùng không muốn xa rời những ngày bình tĩnh ở Hitaito này. Cô nhân nói, từ giản nhập xi dịch, từ xi nhập giản nan. Cuộc sống hạnh phúc cũng đã làm ta đánh mất ý chí chiến đấu khi đối mặt khó khăn. Hơn nữa, ta gắt gao cầm lấy quần áo Izumin, dưới sự bảo vệ của hân, ta càng ngày càng giống đóa hoa trong nhà ấm.

“Ta thật sự hi vọng bản thân có thể cường đại đến mức có thể cho nàng cuộc sống vô ưu vô lự. Asisu, đừng sợ! Đây là cuộc chiến đấu cuối cùng.” Izumin gắt gao ôm lấy ta, thanh âm kiên định mà hữu lực. “Vì tương lai của chúng ta, hãy cho chúng ta hào hào mà đối mặt trận chiến đấu này đi.” ý chí chiến đấu của hân giúp ta dần dần tin tưởng. Đúng vậy! Nếu lại sợ hãi, lại trốn tránh, cũng vô dụng. Còn không bằng cố lấy dũng khí đến.

Ta nâng bàn tay Izumin lên, dán trên mặt, cảm thụ được sự ấm áp cùng ôn nhu của hân. Chỉ cần có chàng ở bên cạnh ta, thì ta không phải sợ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 72: Sự phản bội đau lòng

Vì giám thị Menfuisu, Izumin bày rất nhiều thám tử ở bên cạnh hắn. Menfuisu tựa hồ cũng không nóng nảy, rất giống như đến thăm người thân. Mỗi ngày trừ bỏ đến chỗ ta tán gẫu, thì là bảo ta bồi hắn đi chung quanh một chút.

Phòng bị, hoài nghi, mâu thuẫn, mọi cảm xúc dây dưa ở trong lòng ta. Nhưng Menfuisu trừ bỏ ngẫu nhiên biểu hiện có chút cổ quái ra thì đại bộ phận vẫn là dùng khuôn mặt tươi cười vô cùng quen thuộc nhìn ta. Liên tục bốn năm ngày trôi qua, Menfuisu rất nhanh phải đi về. Chẳng lẽ, hắn thật sự không phải là đến gây chuyện?

Izumin chau mày. Mấy ngày qua, hắn vẫn luôn luôn ổn trọng điều tra suy nghĩ nhưng cũng không hiểu chút nào. Có đôi khi, trong ánh mắt hắn còn lóe ra một tia ngoan ý. Ta vội vã giữ chặt hắn, trấn an an ủi. Nếu Menfuisu không phải là đến nháo chuyện thì chàng cũng không thể tùy tiện động thủ. Ban ngày thì không có chuyện gì, mỗi buổi tối, ta đều bị ép buộc quá. Menfuisu ở xa tới là khách, Izumin không thể trực tiếp cự tuyệt không cho ta ở riêng hắn. Có thể thấy được cả ngày ta bị Menfuisu lôi kéo chạy nơi nơi, hắn ghen tuông nặng đến mức cách xa hai ba trượng vẫn cảm nhận thấy được.

“Asisu, thân thể nàng không tốt, không nên chạy loạn ở bên ngoài!” Một tay ôm lấy ta, Izumin cho Menfuisu một cái tươi cười giả dối, ngay cả lời từ biệt cũng lười nói với Menfuisu, cứ thế ôm ta trở về phòng.

Menfuisu cũng không tức giận, cười hi hi chào ta: “Tỷ tỷ! Buổi chiều ta sẽ đi thăm nàng.”

“Hừ!” Thanh âm tức giận của Izumin vang lên bên tai ta. Ta không nói được gì. Đây là thế nào a.

...

“Tỷ tỷ! Nàng nghỉ ngơi thế nào rồi?” Menfuisu vô cùng tự nhiên đi vào trong phòng ta. Rõ ràng nhìn thấy Izumin có ý cự tuyệt, hắn căn bản không để ở trong lòng.

“Hoàn hảo!” Ta nói. Khóe mắt nhìn Izumin đang ngồi ở một bên sắp nổi điên. Ông trời, ngàn vạn đừng để họ đánh nhau.”Menfuisu, buổi chiều sao không nghỉ ngơi?” Ta uyển chuyển cự tuyệt hắn.

“Khó được đến Hitaito một lần, ta còn hi vọng tỷ tỷ có thể mang ta đi lãnh hội phong cảnh nơi này.” Menfuisu ngồi sát vào bên cạnh ta, gần gũi đến mức ta đều có thể ngửi thấy hương vị quen thuộc trên người hắn.

Bàn tay to của Izumin lập tức vươn đến, kéo ta tách xa Menfuisu.”Hoàng đế Menfuisu muốn đi chỗ nào, vợ chồng chúng ta đương nhiên sẽ nhiệt tình chiêu đãi.” Thanh âm lại thanh lãnh, cố tình ghen tuông cùng uy hiếp ở bên trong lại nùng đến mức ngay cả Ari đang đứng ở một bên đều nhìn không được rùng mình.

Menfuisu cố tình như không nghe thấy, một phen kéo tay của ta: “Thật vậy chẳng? Tỷ tỷ, vậy hôm nay ta muốn đi xem chợ ở Hitaito.”

Ta sợ tới mức co rụt lại, khóe mắt đã thấy được trong ánh mắt Izumin đã bắt đầu bốc hỏa. Hắn cười nói: “Được rồi! Chúng ta nhất định sẽ khiến hoàng đế Menfuisu vừa lòng.” Lãnh ý trong lời nói làm ta nhìn không được run lên một cái. Ông trời, loại ngày này khi nào mới chấm dứt. Bên người mỗi ngày đặt hai cái bao thuốc nổ, ta lại chính là cái kíp nổ không hay ho kia. Dục khóc vô lệ, ta đáng thương hể hể nhìn Izumin.

Thấy bộ dáng ta như đang gặp cảnh khốn cùng, Izumin bật cười. Hắn hôn mặt ta, ôm ta lên, đi ra phía ngoài. Nhìn thấy Izumin thân thiết không chút nào tệ hiềm, trong mắt Menfuisu hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, lại được che dấu rất tốt. Một bên, Ari cúi đầu quỳ xuống, vui vẻ đưa tiễn chúng ta rời đi.

...

“Izumin, ngày kia Menfuisu sẽ về nước thôi” Đầu ta cực kỳ đau. Ngốc cùng Carol lâu, Menfuisu cũng biến thành ôn thần, khiến ta chịu không nổi.

“Ân.” trong mắt Izumin cũng có trầm tư.”Asisu, ta cảm thấy không bình thường. Menfuisu sẽ không khinh địch trở về như vậy.” Hắn có dự cảm không tốt, lại không biết nên giải quyết như thế nào.

“Có phải chúng ta đã nghĩ quá nhiều?” Rúc vào trong lòng hắn, ta càng không ngừng lấy ấm áp. Cảm giác làn da tương thiếp thật là thoải mái. Mềm yếu, ấm áp, hương vị trên người Izumin quanh quẩn ở chóp mũi. Cổ hương vị kia tựa như một gốc cây tuyết liên, thanh lãnh, di thể độc lập, lại ẩn ẩn tản ra hương khí độc đáo. Trong lòng may mắn, may mắn trừ bỏ Mira coi như rất tinh mắt kia ra, không có người nào có thể tiếp cận hắn. Cũng may mắn, là ta bắt được hắn.

Thấy bộ dáng suy tư của hắn, ta càng cảm thấy đáng yêu. Lén lút đưa tay xuống phía dưới chạm vào. Vừa lòng thấy hắn hít một ngụm khí lạnh, ta cười đến xấu xa.”Mi nhân trong ngực, người lại đang suy nghĩ đến người khác.” Cẩn lơ tai hắn, ta cố ý học bộ dáng lúc hắn đùa ta, lại liếm lại cắn: “Thật sự là rất khiến ta thất vọng rồi.” độ ẩm đột nhiên lên cao, hô hấp của hắn cũng trở nên ồ ồ.

“Tiểu trướng thổ! Nàng học được ở đâu?” Izumin cầm lấy bả vai ta có hơi chút run run. Ta dọc theo cổ hắn dần dần hướng lên trên cắn.”Học chàng a!” Khi qua ngực hắn, ta cố ý nặng nề mà cắn mấy cái ở chỗ mẫn cảm của hắn, thấy hắn không chế không xong ngâm ra tiếng, ta cười hi hi tiếp tục thăm dò đi xuống.

Rất đẹp, ta cảm thán. Dọc theo đường cong cơ bụng, ta dùng đầu lưỡi tiếp tục. Trừ bỏ ngực, ta cảm thấy nơi kêu gọi nhất của nam nhân chính là chỗ này.”Ân. . .” Izumin bị ta cố ý tra tấn nói ra thanh âm mê người.”Thanh âm của chàng thật là dễ nghe! Đến, hô lên đến cho ta nghe.” Trả hết cho hắn chiêu

số đi, cảm giác vô cùng thỏa mãn. Nghe nam nhân của mình bởi vì mình mà không không chế được, trừ bỏ cảm giác thành tựu ra, còn có thú vị ác lớn hơn nữa.

“Tiểu trướng thôi, nàng sẽ hối hận.” Âm cầm cổ họng nói ra uy hiếp làm ta có chút não giận, còn dám kiêu ngạo? Ta há mồm cần duyên trụ ‘vĩ đại’ của hắn, thỏa mãn nghe hắn rớt cuộc ức không được rên rỉ, trình độ cao thấp ta đều làm. Mút vào, nuốt, khế cắn, liếm, các loại phương pháp có thể nghĩ đến đều dùng. Hắc hắc, khó trách hắn thích nhìn bộ dáng ta không không chế được. Thật sự là rất thú vị.

Da đầu căng thẳng, hai tay Izumin đỡ sau đầu ta, đoạt quyền chủ động trở về, bắt đầu theo tiết tấu của ta tìm kiếm khoái cảm. Cổ họng đột nhiên xuất hiện dị vật làm ta nước mắt loạn chuyển. Thảm, chơi đùa phát hỏa. Ta ba chân bốn cẳng muốn đẩy hắn ra, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của hắn: “Khó chịu sao?” Ta không mở miệng được, ngơ ngơ muốn nói cho hắn, lại bị hắn cố ý đấm vài cái. Theo bản năng nuốt, đè ép đến lửa nóng của hắn, khiến hắn càng ồ ồ tiếng rên rỉ.

Thật là khó chịu! Nước mắt ta đều bị sặc ra đến. Izumin đột nhiên lui đi ra ngoài. Ta từng ngum từng ngum hô hấp, còn chưa kịp chỉ trích hắn, liền cảm giác được bàn tay to của hắn tà tà sờ hướng phía dưới ta. Kinh ngạc cảm giác được một mảnh trơn trượt, hắn không chút do dự, một cái dùng sức liền vào thẳng cơ thể của ta. “Ha ha, thì ra nàng cũng rất hưng phấn a!” Bên tai truyền đến thanh âm đen tối của hắn. Ta xấu hổ đến không dám tròn mắt, quả thật rất kích thích. “Tiểu trướng thôi, ta đã nói nàng sẽ hối hận.” Ngữ mang uy hiếp, hắn hung hăng khiến ta nhìn không được thét chói tai. Một giây trước khi có lý trí, trong đầu ta đột nhiên hiện lên một ý niệm, nam nhân quả nhiên là dã thú...

Ngày hôm sau, eo ta mỗi lưng đau, nằm ở trên giường kém chút không dậy được. Cả đêm bị Izumin tra tấn mấy lần. Cuối cùng hôn mê đi qua, hắn mới buông tha ta. Khi ngất xỉu, bên tai còn có tiếng hắn cười khê: “Thử nghiệm này thật là có thú, ta hi vọng nàng về sau có thể tiếp tục.” Ta lập tức lắc mạnh đầu, không dám nói tiếng nào. Mặt u oán nhìn hắn.

Hắn không chút thương tiếc kéo ta dậy. “Menfuisu không quá bao lâu sẽ đến. Ta không hy vọng người bị hắn nhìn sạch bách. Mau đứng lên đi.” Ngồi phịch ở trên giường, ta toàn thân vô lực để Ari giúp ta trang điểm.

Nhìn thấy ta một bộ oán phụ, Izumin ghé vào bên tai ta, thổi ra nhiệt khí khiến ta ngửa đầu khách cười không ngừng: “Nếu lại nhìn ta, hôm nay nàng sẽ lại ngất xỉu.” Ta sợ tới mức lập tức ngồi thẳng, bày ra một bộ tinh thần mười phần, nhìn không chớp mắt. Hắn tựa như một đầu sư tử bị xâm phạm lãnh thổ, thấy ta dám can đảm mạo phạm uy nghiêm của nam nhân, chính ta đến chết đi sống lại. Cổ tình còn bắt ta chủ động trở thành tình thú. Trong lòng ta hối hận không thôi, ngày hôm qua chắc chắn ăn nhầm cái gì không nên ăn!

Nhìn hắn thần thanh khí sảng, ta ghen tị trừng mắt nhìn mấy lần. Đáng giận, sao lại chỉ có một mình ta khó chịu. Hắn cả đêm cũng không ngủ ngon, sao giờ lại không thấy mệt.

Ari ở bên cạnh, nhìn chúng ta liếc mắt đưa tình. “Bệ hạ, kỳ thực...” Ari muốn nói lại thôi.

Ngẩng đầu nhìn nàng, ta ôn nhu cười cười. Ari là nữ mẫu tốt, mặc dù có chút tư tâm, nhưng cũng là thành tâm thành ý vì ta suy nghĩ. “Sao vậy? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.”

Sắc mặt Ari có chút trắng bệch, nàng yên lặng không nói gì giúp ta trang điểm tốt sau, mới quỳ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Ta cảm thấy kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Izumin, phát hiện sắc mặt của hắn cũng không được tốt. “Người có chuyện gì lên gạt chúng ta?” Izumin chậm rãi hỏi. “Hơn nữa, là có liên quan đến Menfuisu.” Ngữ khí vô cùng khẳng định.

“Bệ hạ, thực xin lỗi!” Ari khóc cầm quần áo ướt nhẹp.

Izumin xoay người kêu ra phía ngoài: “Kail! Đi thần điện nhìn xem!”

Ta có chút mơ hồ. Rốt cuộc là thế nào?

“Thì ra là người?” trong thanh âm của Izumin có một chút thống hận.

“Bệ hạ, hoàng tử điện hạ, không phải ta. Thật sự không phải ta!” Ari cả kinh ngẩng đầu nhìn chúng ta, liên tục xoa tay. “Ta chỉ là nhìn thấy hoàng đế Menfuisu vụng trộm nhét bản chú thuật vào đồ cưới của bệ hạ. Đương trường bị hoàng đế Menfuisu bắt đến hậu, hắn lấy gia nhân của nô tì uy hiếp nô tì, bắt ta không được nói đi ra ngoài. Nô tì nghĩ rằng... chỉ là một cái nguyên rửa của Anubis, cũng không lo ngại, không cần nói với bệ hạ.”

Như một tiếng sấm ở ta bên tai vang lên, ta giống như nghe thấy tâm bị phỏng thương phát ra mùi khét. Thân thể lung lay, trong bụng trở mình giảo thiên hôn chuyển, ta muốn nôn lại không nôn nổi phun. Phẫn bội, lửa gát, bên người ta vì sao lại luôn xyar ra những chuyện này? Ánh mắt chất chứa, rõ ràng trong lòng vô cùng thống khổ, lại không ra một tia nước mắt. Hối Eni, hối Kail, hối Betty, cổ tình không hối Ari. Ở trong lòng ta, nàng đối ta là trung thành nhất. Nhưng tín nhiệm sâu nhất, thường lại mang đến phản bội nặng nhất. Giống như Menfuisu.

Ôm lấy ta, Izumin trấn an vỗ ngực ta. “Vì sao bây giờ người muốn khai ra?” hơi thở ta bất ổn, móng vuốt hỏi nàng.

“Bởi vì hoàng đế Menfuisu luôn luôn ép hỏi ta, bản chú thuật kia chạy đi đâu. Nô tì không muốn nói cho hắn là bị hoàng tử Izumin lấy đi. Nhưng hắn...” Ari thống khổ “Hắn đã giết hơn một nửa gia nhân của nô tì. Bất bợn họ viết huyết thư cho nô tì xem. Nô tì không muốn lại phản bội bệ hạ.” Ari khóc lớn.

Thân thể Izumin căng thẳng. “Không tốt! Bị lừa!” Hắn ôm lấy ta phóng ra bên ngoài.

Còn đi chưa được mấy bước, liền xa đã thấy Menfuisu ở đằng xa. Trên mặt hắn vẫn tươi cười như ánh mặt trời trước sau như một, trong tay lại cầm bản

chủ thuật khiến chúng ta toàn bộ cứng đờ. Trên người tiểu Kail có mấy chỗ đỏ máu, gắt gao theo ở phía sau. Thị vệ Hitaito cầm kiếm vây quanh Menfuisu, không cho hắn cơ hội tới gần.

“Tỷ tỷ!” trong ánh mắt trong trẻo của Menfuisu hiện lên một tia đắc ý.” Tiểu thị vệ của nàng sao lại luôn cầm kiếm chĩa hướng ta. Có phải hắn muốn ám sát ta đâu?”

Izumin trầm giọng.”Ngươi muốn khỏi bản chú thuật này làm gì?” Ta và Izumin bất động thanh sắc, sợ bị Menfuisu phát giác trong lòng khủng hoảng.

“A? Khỏi này thì ra gọi là bản chú thuật a?” Menfuisu làm bộ ngạc nhiên lật nhìn trái phải. Ta và Izumin căng cứng, sợ hắn không cẩn thận liền ném

“Ta nghe Carol nói, khỏi bản chú thuật này tựa hồ có liên quan đến tỷ tỷ đâu!” Thỏa mãn nhìn sắc mặt chúng ta trở nên trắng bệch, Menfuisu khoái ý cười to: “Thì ra... tỷ tỷ hiểu rõ a!”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Bản chú thuật bị vỡ

Mắt sắc nhìn dấu vết trên cổ Asisu, biểu tình cười mỉm chi của Menfuisu đột nhiên thu liễm. Trong mắt lóe ra một tia nguy hiểm: “Izumin, ngươi nói xem, ta làm sao có thể hận ngươi như vậy đâu?”

Ta lập tức che lại cổ mình. Đáng chết, quần áo nơi này vừa nhẹ lại là màu trắng, đều không che được cái gì.

Vẫy vẫy tay, mặt Izumin không chút thay đổi phái thị vệ vây quanh Menfuisu.”Hoàng đế Menfuisu, thị vệ của ngươi cầm kiếm là muốn làm cái gì?”

Menfuisu nhìn thoáng qua trái phải, bọn thị vệ lập tức thu lại kiếm: “À, thấy tiểu thị vệ này muốn công kích ta, bọn họ bắt đắc dĩ, chỉ có thể bảo vệ ta.” Khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, dễ dàng đem bạch biến thành hắc.

Kail ôm miệng vết thương, mang theo kiếm, hung tợn nhìn chằm chằm Menfuisu.”Ngươi nói bậy!”

“Kail! Trở về!” Ta quát lạnh. Đứa trẻ ngốc, giờ thì cần tranh luận vấn đề này làm gì.

Âm thầm tránh thoát bàn tay to của Izumin, ta chân thành đi lên phía trước.”Menfuisu, thứ này ngươi không nên động.” Nói rất thân thiện, ta cách Menfuisu càng ngày càng gần.

Trong mắt Menfuisu không hề che dấu nóng cháy.”Tỷ tỷ, nàng rất muốn nó?”

Quơ quơ bản chú thuật trước mặt ta, Menfuisu đợi ta đến gần rồi, mới cố ý lui về phía sau từng bước.

Ta cắn môi dưới, ngừng đầu cười với hắn: “Đúng vậy! Ngươi cho ta được không?”

“Khó mà làm được!” Menfuisu lắc lắc đầu, khóe miệng đột nhiên hiện lên một tia cười giảo hoạt: “Ta nghe Carol nói, trước khi nàng ta đến Ai Cập, tựa hồ nàng từng đã xuất hiện bên cạnh Carol. Carol còn nhớ rõ lúc ấy, bản chú thuật này và nàng đồng thời bị phát hiện.” Nhẹ nhàng lắc lắc bản chú thuật, trong mắt hắn chứa một tia ánh sáng lạ.

“Lúc ấy, ta nghĩ. Bản chú thuật này nếu không chỉ dùng đến nguyên rửa người trộm mộ, còn có liên quan tới tỷ tỷ. Nàng nói, ta đoán đúng sao?”

Vui sướng nhìn thấy mặt ta thay đổi. Menfuisu cười đến càng vui vẻ: “Ta quả nhiên đoán đúng rồi. Trước khi nàng xuất giá, ta cho người chiếu theo trí nhớ của Carol để làm bản chú thuật này, rồi lên nhét đi vào. Nguyên tưởng rằng nó có thể có chút tác dụng. Ít nhất có thể để tỷ tỷ tỉnh táo lại, hiểu ra Ai Cập mới hắn là nơi nàng ở, mà không phải là Hitaito nơi băng hàn đan xen này.”

Chán ghét đánh giá xung quanh. Menfuisu ôn nhu cười cười với ta: “Tỷ tỷ, loại nơi này nàng thế nào quen nổi đây? Chúng ta vẫn là nên trở về đi.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó? Asisu là hoàng tử phi của Hitaito ta, sớm đã không còn là nữ hoàng Ai Cập của ngươi.” Izumin lạnh lẽo, nắm chặt nắm đấm. Dai dẳng lâu như vậy, ngày này vẫn là tối. Asisu, vì sao chúng ta không thể yêu ổn ở bên nhau? Trong mắt hiện lên một tia bi thống, ngực bị đau xót nồng đậm khiến cho thanh âm đều không được trôi chảy.

Không được, còn chưa thua. Menfuisu chỉ biết là bản chú thuật này có tổn hại tới Asisu, không biết tác dụng cụ thể. Izumin cắn răng, hắn còn có cơ hội.

“Thần sẽ trừng phạt kẻ nào dám quấy rầy giấc ngủ của hoàng đế!” trong mắt Menfuisu có nghi hoặc, “Nguyên bản, ta chỉ là muốn thử. Nào biết Izumin lại bảo vệ khỏi bản chú thuật này quá chặt chẽ. Ngay cả thám tử của ta cũng không tìm thấy nó. Asisu, vì sao các ngươi lại sợ hãi khỏi bản chú thuật này đâu? Nó không phải là thứ bảo hộ vương mộ sao? Nàng vì sao lại sợ hãi nó đâu? Không đạo lý a?” chút không quan tâm mình bị thị vệ bình trùng trùng vây quanh. Menfuisu cứ đứng đó đánh giá bản chú thuật.

Thấy bản chú thuật ở trong tay của hắn, lòng đều căng thẳng lên.

“Tỷ tỷ, nàng đang khấn trương cái gì?” Thừa dịp ta không chú ý, Menfuisu dùng một tay rảnh kia kéo ta đến gần. Izumin nhanh chóng vọt tới trước, lại lập tức dừng lại. Hồngбет, vốn không nên để Asisu đi qua.

Ta nhìn hắn lắc đầu. Bản chú thuật ở trên tay hắn, chẳng nào ta cũng phải đến gần, không có gì khác biệt.

Ôm eo ta, Menfuisu ghé vào đỉnh đầu ta hít một hơi thật sâu, khi cấp tốc rời đi, trên mặt lại có chán ghét.” Mùi trên người tỷ tỷ sắp nhanh bị Izumin nhiễm biến mất. Nhưng không sao, sau khi nàng theo ta trở về nhà, ta sẽ làm trên người nàng một lần nữa phủ kín mùi của ta.” Cắn lỗ tai ta, hơi thở nóng của Menfuisu phảng phất như muốn tiến vào đáy lòng ta.

Ta cương thân mình, sợ hãi nhìn bản chú thuật. Cách nó càng gần, ta càng cảm thấy tim đập nhanh. Rốt cuộc là Menfuisu bảo ai làm thứ này, vì sao ta có thể cảm giác được nó có uy hiếp kinh khủng với ta.

“Izumin, ngươi hãy tuyên bố với cả nước, Asisu muốn cùng ta về nước. Nếu không chịu cũng không sao, ta không để ý lại đánh một trận chiến!” Không nhìn ra ta sợ hãi, Menfuisu kéo ta vào trong lòng, cánh tay to ôm chặt lấy ta.

“Hừ! Xem ra các ngươi thật sự rất để ý thứ này.” Thấy ta bị kèm hai bên, Izumin cũng không dám có động tác. Lòng hiếu kỳ của Menfuisu nổi lên. Không phải chỉ là một khối đất thô sao, vì sao bọn họ lại sợ hãi?

“Là ai làm bản chú thuật?” Izumin chậm rãi hỏi. Đáy mắt hiện lên một tia sát ý. Rốt cuộc là ai muốn làm hại Asisu?

“À, Là ta bảo một vị thần quan làm. Nghe nói, hắn là thần thích của Hastuts.” Menfuisu không nhanh không chậm giải thích.” Danh vọng của tỷ tỷ ở Ai Cập ta cũng không thấp. Muốn tìm người hận nàng, cũng không dễ dàng đâu!”

Ta cắn môi dưới, thì ra là thế.

“Yên tâm đi!” Menfuisu trấn an vỗ nhẹ đầu ta, ” Ta đã giúp nàng giết kẻ hạ lưu kia. Hừ! Dám có ác ý với nàng.”

Kẻ thực sự có ác ý với ta đâu phải là cái thần quan kia. Ta lạnh lùng nở nụ cười. Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến Menfuisu đuổi theo ta không tha như vậy? Tôn nghiêm của nam nhân? Tôn nghiêm của đế vương? Hay là tình yêu theo như lời hắn? Ta thật sự không rõ. Hóa thù thành bạn giúp người, kéo cái liên bang cho người, cũng không thể thỏa mãn dục vọng của người sao? Tại sao lại cứ ép ta không thể sống yên, như thế người mới vừa lòng sao?

“Ha ha ha, Menfuisu, ngươi là muốn đòi chiến tranh sao? Vậy thì khai chiến đi! Hitaito ta đâu có sợ người!” Izumin nổi giận cơ hồ sắp mất đi lý trí. Luôn luôn bảo vệ lời thề, hắn buộc bản thân không được có ý niệm động tới Ai Cập. Cho dù là khi Ai Cập lung lay sắp đổ, hắn cũng chỉ cần hai tay mình có thể nắm chặt lấy cái tay kia. Lui lại lui, Menfuisu vẫn khí thế bức nhân. Izumin rút ra trường kiếm, “Asisu, thực xin lỗi, ta đành phải phá thề!”

“Không sao, Izumin. Vô luận thiên đường hay là địa ngục, ta vẫn sẽ bồi ở bên cạnh chàng!” Kiên định nhìn Izumin, bi thương trên mặt ta không ngừng tăng lên. Ha ha, nhân sĩ xuyên qua, chỉ có ta là thảm nhất đi.

“Tỷ tỷ! Nàng không cần thương tâm. Ta sẽ làm nàng rất nhanh quên đi Izumin.” Menfuisu nhẹ nhàng in xuống một cái hôn ở trên mặt ta, lời nói ôn nhu. Ta không tránh, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

“Đi thôi! Ta đã chuẩn bị tốt đội ngũ. Hôm nay, chúng ta sẽ cùng nhau quay về Ai Cập.” Không chút để ý ta lạnh lùng, Menfuisu một tay ôm lấy ta. Dưới sự bảo vệ của thị vệ, thối lui về phía sau.

“Đưa bản chú thuật cho ta!” Ta mở miệng nói với hắn

“Tỷ tỷ!” Menfuisu hơi nhíu mày, “Cho nàng kỳ thực cũng không sao, chỉ là, thứ này có ác ý với nàng, ta sợ nó gây tổn hại với nàng.” Thứ nàng muốn có ở trong tay hắn, hắn còn phải sợ nàng sẽ chạy sao? Menfuisu gương mặt nhìn sắc mặt Izumin bình tĩnh nhưng không lại giấu được lo lắng trong lòng. Không thể cho nàng, thứ này khẳng định có tác dụng rất lớn.

Nhìn Izumin bị lâm vào thế yếu, ta cười bi ai nhìn hắn. Không sao, chỉ là đi Ai Cập, ta như thường có thể chạy về Hitaito. Không nên tranh thắng lợi nhất thời. Sắc mặt Izumin càng thêm trắng bệch, tay cầm kiếm cũng biến trắng bệch. Nếu chỉ có Asisu ở trong tay Menfuisu, thì quá đơn giản, đại chiến một hồi là được. Nhưng mà, cái bản chú thuật kia lại đang ở chỗ Menfuisu. Nếu lúc đánh nhau, bản chú thuật không cẩn thận vỡ nát... Hắn không dám nghĩ tiếp. Asisu, vì sao ta lại vô dụng như vậy!

Nhìn thấy trong mắt Izumin thống khổ, ta thảm thiết cười. Không phải tại chàng, thật sự. Là ta làm phiền chàng.

“Tỷ tỷ! Khi nàng về tới Ai Cập, ta liền tuyên cáo cả nước, trực tiếp nạp nàng làm hoàng phi!” Menfuisu đắc ý tươi cười vô cùng chói mắt.” Lần trước, ta tôn trọng nàng, tôn trọng phụ vương, lại không nghĩ rằng bị Izumin chen vào. Nếu ta trực tiếp cưới nàng. Sợ là nàng căn bản không có khả năng rời ta đi nửa năm.”

Trong đầu từng đợt mê muội. Hắn đang nói cái gì? Hắn thế nhưng muốn cưỡng bách ta? Nhìn thấy Izumin cắn răng chịu đựng lửa giận, ta mờ mịt nhìn khuôn mặt tươi cười tuần dật của Menfuisu.

“Asisu, nàng căn bản cũng không biết nửa năm qua, ta sống như thế nào. Ta cả đêm đều không ngủ được, trong đầu hiện lên tất cả đều là nàng. Chỉ cần

nghĩ tới Izumin áp nằng ở trên người tùy ý đùa bỡn, ta liền hận muốn đâm một kiếm giết chết hắn. Asisu, ta không thể kiếm được. Ta muốn nói cho mọi người, nằng là của một mình ta.”

“Ta đã là thê tử của Izumin. Như vậy người cũng không để ý?” Ánh mắt đau quá, có phải đã bị thương tâm đến cực điểm, khiến ngay cả khóc đều là xa xỉ?

Menfuisu vừa nghe, trên mặt lập tức đờ đờ sát khí: “Ta đương nhiên để ý, cho nên ta nhất định phải bắt hắn trả giá đại giới, bắt Hitaito trả giá đại giới! Dám nhúng chàm thê tử của ta! Hừ!”

Trong lòng hiểu rõ, lần này nếu là quay về Ai Cập, ngay cả thân mình, ta cũng sẽ không thể bảo toàn. Menfuisu sẽ không lại cố kị cái gì. Không muốn, ta không muốn! Trừ bỏ Izumin, ta không muốn ai chạm vào ta cả! Ánh mắt nhìn chăm chăm bản chú thuật kia, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, nếu ta cướp nó về, có phải Menfuisu sẽ không thể uy hiếp ta? Đều là tại thứ này, đều là nó làm hại ta không thể trở lại bên cạnh Izumin. Nhìn không chớp mắt khối bản niệm thổ kia, ta hận trong lòng. Ta mặc kệ bản chú thuật có làm ta bị thương hay không, ta một phen kéo xuống tay Menfuisu, thừa dịp hắn không phản ứng lại liền ôm bản chú thuật vào trong lòng.

Á! Đau quá! Bản chú thuật truyền đến từng trận ác ý như đao, cả người ta mỗi một chỗ đều đau đớn. Cấn nát môi dưới, vẫn không thể nhịn xuống: “Á!” Hét thảm một tiếng, trấn lại đám người đang giằng co.

“Asisu!” Izumin thấy ta đau đến xoay người quỳ rạp ở trên đất, thân mình không đứng dậy nổi. Hắn đau lòng nhanh chóng chạy hướng lại đây.

“Không được tới đây!” Menfuisu rút ra trường kiếm, chỉ thẳng ngực ta. “Không được lại đây, Izumin.”

Izumin hoàn toàn dừng lại. Hắn kích động đến mức cả người căng cứng, không dám vọng động. Asisu từng nói, khi đụng tới bản chú thuật sẽ bị đau. Nhưng lúc này, nằng lại ôm bản chú thuật vào trong ngực. Rốt cuộc phải chịu bao nhiêu đau, nằng mới có thể kêu thảm thiết như vậy?

“Tỷ tỷ! Nằng làm sao vậy?” Menfuisu cũng sốt ruột. Một cái không chú ý, liền bị Asisu đoạt đi bản chú thuật. Nhưng vì sao nằng lại thế này? Chân tay có chút luống cuống nhìn Asisu đau đến sắp té xỉu, hắn muốn lấy đi bản chú thuật.

“Không được! Đừng lấy đi.” Ta suy yếu phản kháng, lại chỉ có thể tro mắt nhìn Menfuisu lấy bản chú thuật trở về. Không muốn, ta không muốn quay về Ai Cập với người! Bởi vì kịch liệt đau đớn, trước mắt ta một mảnh mờ hồ, chỉ nhìn thấy bản thổ chú thuật đang không ngừng chớp lên. Ta vô lực vươn tay đến gần nó.

“Ba!” Một tiếng vỡ vụn vang lên. Thanh âm rõ ràng không lớn, vì sao ta lại nghe rõ ràng như vậy. Nhìn bản chú thuật ở dưới chân bị tan thành vô số mảnh nhỏ. Nguyên bản ta bị vây ở trạng thái gần hôn mê, trong đầu đột nhiên một mảnh thanh minh. Ta mừng rỡ, chính lúc muốn tách rời khỏi Menfuisu, thình lình thân mình mềm nhũn, ngay cả một điểm khí lực cuối cùng đều tiêu thất. Ta mềm yếu ngã xuống, bị Menfuisu một phen tiếp được, khiêng lên đầu vai phóng ra bên ngoài.

Tro mắt nhìn bản chú thuật trong tay Menfuisu rơi đập nát. Tâm Izumin gần như nát. Nhìn thấy Asisu mềm yếu ngã xuống, nháy mắt hôn mê. Mắt hắn đỏ lừ. Chuyện đáng sợ nhất vẫn xảy ra sao? “Asisu!” Hắn rống ra thống khổ sâu nhất. Thân thể nhất thời thất lực, quỳ rạp xuống đất.

“Hoàng tử! Ngài làm sao vậy?” Đám thị vệ thân chủ từ đột nhiên không khống chế được, thất kinh. Thế nhưng không có người chú ý Menfuisu chạy mất.

Nắm chặt quần áo ở ngực, Izumin hận dục liệt. “Chặn hắn lại! Nhanh lên!”

Bọn lính lúc này mới phản ứng lại, đáng tiếc đã bị Menfuisu kéo ra khoảng cách. Vội vàng đuổi theo.

“Đóng cửa thành! Không được để hắn chạy thoát!” sắc mặt Izumin xanh mét, cấp tốc hạ mệnh lệnh.

“Ngăn chặn mọi con đường quay về Ai Cập!”

“Nhìn thấy bóng dáng binh Ai Cập, giết không cần hỏi!”

Nói xong một câu cuối cùng, tâm Izumin như nặng nề mà rơi vào rồi đáy cốc. Đã muộn, chỉ cần Menfuisu bắt lấy Asisu, bản thân sẽ không dám làm gì hắn. Một thanh kiếm cũng có thể khiến bản thân không có khả năng nhúc nhích. Asisu, nằng sẽ không rời xa ta phải không! Đôi mắt nóng lên, phảng phất như có cái gì dâng lên. Lần khóc cuối cùng, là lúc rất sớm trước kia. Nguyên tưởng rằng, hắn đã quên mất khóc như thế nào. Nhưng chua xót trong lòng lại níu chặt trái tim, hung hăng kéo, đau đến mức hắn chỉ muốn găm lên. Vuốt thứ nước ấm nóng xa lạ trên mặt, trên mặt Izumin tràn ngập bi thương dần dần biến mất, thay thế bằng vẻ mặt hận thù. Menfuisu, ta sẽ bắt người phải trả giá đại giới. Cho dù có phải mất mạng, ta cũng sẽ không tiếc.

Bạn đang đọc truyện [Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Ai mới là Asisu

Nhìn Menfuisu cấp tốc mang theo quân đội nhằm phía cửa thành, binh lính thất lạc trên đường vứt bỏ toàn bộ; nhìn hấn bị Izumin truy tả chỉ hữu chuyết, một tay lỏm ta ra, sử dụng kiếm để bức Izumin thối lui để đến gần biên giới; nhìn đại quân mà Menfuisu sớm đã an bày tốt đột nhiên xuất hiện, giằng co với Izumin; cuối cùng, ta vẫn phải trở mắt nhìn Izumin bởi vì ta mà bị bắt lui binh.

Ai Cập khai chiến với Hitaito, xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông. Mọi thần dân Hitaito phần nộ kinh khủng đối với hành vi lật lọng của Menfuisu, mạnh mẽ mang đi hoàng tử phi; binh Ai Cập cũng ngạc nhiên với hành vi cướp về vị nữ hoàng vừa gả đi của Pha-ra-ông. Trận chiến này, Ai Cập vô có xuất binh, Hitaito phần đầu quên mình. Không khí thăm thiết vờn quanh toàn bộ chiến trường. Sĩ khí phương Menfuisu rõ ràng không địch lại, cuối cùng, hấn dùng ta, một kiếm chĩa vào cổ ta, bức Hitaito lui quân.

Binh lính Hitaito vì mọi kỳ tích mà ta sáng tạo ra đã tôn thờ ta. Đoàn người tự giác lui về phía sau, ngay cả Izumin cũng chỉ có thể trắng bệch nghiêm mặt, đứng ở một bên, trở mắt nhìn ta bị mang đi.

Mắt thấy mình ôm cổ Menfuisu, mềm mại đáng yêu y ở bên người hấn. Ta sợ hãi run run.

“Menfuisu, em trai của ta, ta quá yêu ngươi.” “Asisu” hướng Menfuisu dâng môi đỏ mọng, trong mắt thật sâu nhu tình.

Menfuisu cười ôm “Asisu”, hôn nàng cả người như nhũn ra, thở hổn hển, mắt hạnh kiều mị tất cả đều là xuân ý mới buông ra.

...

Mở ra năm ngón tay, xuyên thấu qua thân thể trong suốt, nước mắt trong suốt của ta từng giọt từng giọt dừng ở trong không khí hư vô. Nếu cái “Asisu” kia đang hôn Menfuisu là thật, như vậy, ta là ai?

Khi bản chú thuật bị vỡ nát, khí lực toàn thân của ta đều mềm nhũn, khi bị Menfuisu ôm lấy, ta kinh ngạc phát hiện, ta thể nhưng đang bay ở không trung, nhìn thân thể yếu đuối kia đang rời xa ta.

Ta sợ hãi, muốn đi vào. Nhưng lần nào cũng đều bị đẩy ra. Có tình, có một cỗ lực lượng như có như không gao đẩy ta ta, làm ta không thể không tránh xa.

Khiến ta tràn đầy sợ hãi chính là, ta phát hiện thân thể thể nhưng tỉnh lại.”Asisu” mở mắt, khi thấy Menfuisu, trên mặt đầy kinh hi sáng rọi. Chỉ thấy nàng loan môi cười khê, diễm quang bắn ra bốn phía. Cổ cảm giác vô cùng quen thuộc kia làm ta nhận ra, nàng là Asisu chính quy. Không phải là nàng ta đã biến mất ở trong cơ thể sao? Làm sao có thể tỉnh? Hay là khối bản chú thuật kia không phải là nhằm vào Asisu, mà là nhằm vào ta, nhằm vào Tô Vinh!!!

“Vì sao lại như vậy?” Ta kinh hoàng. Ta lại hướng thân mình đến gần, lại chỉ có thể xuyên qua mọi vật thể. Cuối cùng, ta tuyệt vọng, ta bị ai phát hiện, nàng thật sự biến thành một cái hồn phách?

Nhu tình mật ý nhìn Menfuisu, Asisu khẽ mở môi đỏ mọng: “Menfuisu, ta yêu ngươi! Ta sẽ không bao giờ rời ngươi đi!” Menfuisu mặt kinh hi: “Tỷ tỷ! Nàng rốt cục hồi tâm chuyển ý? Cảm tạ thần Oman, cảm tạ chư thần Ai Cập ta. Tỷ tỷ, rốt cục thì nàng một lần nữa yêu ta.”

...

Asisu không rõ ràng lắm những chuyện xảy ra sau khi biến mất. Khi nàng nghe thấy nàng gả cho Izumin, là chẳng chực khóc, cầm lấy cánh tay Menfuisu khóc không kịp thở. Ai ai phủ nhận: “Không có khả năng, ta chỉ yêu ngươi, chỉ có Menfuisu. Ta làm sao có thể gả đến Hitaito?”

Menfuisu cũng đau lòng vạn phần. Một bên ôm Asisu, một bên suy tư. Từ khi bản chú thuật vỡ nát, tựa hồ có một số việc đã không trong khống chế. Asisu như thay đổi, tựa như hồi trước, một lòng muốn gả cho hấn. Trong mắt đột nhiên hiện lên một chút mê mang, lại không hiểu chút nào. Hấn... chẳng phải là luôn luôn muốn kết quả như vậy sao?

“Menfuisu...” Asisu si ngốc nhìn nam tử tuấn dật trước mắt này.”Thân thể của ta đã không còn trong trắng. Ngươi còn có thể yêu ta sao?”

“Tỷ tỷ! Ta sẽ không ghét bỏ nàng. Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ luôn luôn yêu nàng!” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Asisu bị thương muốn chết, Menfuisu động tình hôn xuống. Trong mắt tình yêu làm cả người Asisu nóng lên. Nàng kích động mắt rung rung, Menfuisu, ngươi thật sự yêu ta.

“Ngươi buông tay ra! Không được quăn lấy Menfuisu!” Nhìn vẻ mặt Asisu ái mộ, ta cảm thấy vô cùng chói mắt. Nhìn màu đen tóc Asisu cùng Menfuisu hôn môi quăn quít, cổ mị ý chấn nhân tâm phách chẳng những không có làm ta cảm động, mà là làm ta vô cùng nôn nóng. Làm sao bây giờ? Tại sao có thể như vậy?

Phiêu ở không trung, ta ôm lấy thân mình. Bất lực nhìn Asisu giúp đỡ Menfuisu bức lui Hitaito. Nhìn bóng dáng Izumin xa xa đứng cô đơn, cùng tóc dài tung bay. Ai có thể nói cho ta? Ta nên làm cái gì bây giờ?

————— phân cách tuyến ‘thật sự muốn làm mẹ’ —————

Trở lại Ai Cập, Asisu nhìn thấy Carol đã gả cho Menfuisu, còn sinh con cho hấn. Âm độc, điên cuồng đều bị kích phát. Nàng không rõ, Menfuisu rõ ràng vì nàng mà không tiếc gây chiến tranh với Hitaito sao lại đột nhiên cưới con gái của kẻ trộm mộ!

Khi nàng nghe thấy Menfuisu thể nhưng muốn kết hôn nàng làm vương phi, phản ứng của nàng cũng giống ta, không cam lòng, tâm lạnh đều hiện lên trên khuôn mặt quen thuộc vô cùng kia. Không có cao hứng phần chấn như trong tưởng tượng của Menfuisu, chỉ có bi phần không cam lòng chịu nhục.

Trong lòng ta cười lạnh. Ha ha, Menfuisu, người cao hứng quá sớm, người cho là cái gì cũng đều có thể như nguyệt sao? Asisu chính quy sẽ không thủ hạ lưu tình với Carol. Ngực hận ý làm ta cơ hồ bị ác ý vui lấp, ta thoải mái nhìn Asisu thiết kế Carol bị cả sáu đuổi theo, bị ám sát, bị hạ độc. Ha ha, rất có ý tứ! Đây là Asisu mà Menfuisu muốn cưới trở về.

“Tỷ tỷ! Nàng

g hãy bình tĩnh lại.” Menfuisu bắt đầu dĩ cầm lấy tay Asisu. “Carol đã là Ai Cập hoàng hậu ta, ta cũng tính toán cưới nàng. Không nên lại động thủ với Carol.”

Quạt cường, kiều ngạo đứng, trên mặt Asisu chảy lệ: “Từ nhỏ, ta đã cho rằng, ta là thê tử của người. Nhưng vì sao người lại phản bội ta? Cô ta căn bản không yêu người bằng ta yêu người, vì sao người lại phản bội ta?”

Vài ngày nay Menfuisu bị Asisu chinh đến sứt đầu mẻ trán. Một bên phải đề phòng Asisu, một bên khuyên bảo Carol. Hai nữ nhân này, không một người nào giúp hắn bớt lo cả. “Tỷ tỷ, ta không hề phản bội nàng. Carol là con gái thần sông Nile, nàng có chỗ hữu dụng với Ai Cập ta.”

“Nói bậy! Nàng căn bản không phải là con gái của thần! Menfuisu, người đừng bị nàng mê hoặc!” Asisu khóc ngời trên mặt đất, vì sao Menfuisu không tin ta. Trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không thấy Ari đâu, tướng quân Nakuto cũng không liên hệ với ta. Chỉ là muốn hại Carol, cũng phải hao hết tâm tư mới làm được. Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Vì sao hết thấy đột nhiên thay đổi?

“Menfuisu, người tin tưởng ta! Ta thật sự không biết vì sao lại gả đến Hitaito! Người nói là ta giết chết đại thần quan Kaputa và tể tướng Imhotep? Không có khả năng! Ta làm sao có thể làm loại chuyện này?” Asisu có chút điên cuồng, nàng si ngốc ngây ngốc nhìn Menfuisu, nói năng lộn xộn giải thích.

Đó bùng trong ánh mắt đột nhiên bắn ra một tia ác độc: “Ta đã biết! Khẳng định là nô lệ Carol hạ lưu kia, là nàng hại ta. Menfuisu, người phải giúp ta.”

“Nàng thanh tỉnh một chút? Tỷ tỷ, rốt cuộc nàng sao vậy?” Menfuisu thật sự nóng nảy. Đây không phải là Asisu bình tĩnh tự giữ, ôn nhu khả nhân mà hắn yêu. Khí thế bức nhân kia, một mặt dùng tình yêu bắt buộc hắn, Menfuisu vô cùng quen thuộc loại cảm giác này. Hồi còn nhỏ, Asisu chính là điên cuồng như vậy yêu hắn. Điên cuồng mà đối phó mỗi một nữ nhân tiếp cận hắn.

Nhìn gương mặt cười bị nước mắt cùng hận ý vắn vẹo kia, Menfuisu hung hăng hôn xuống: “Asisu, van cầu nàng, người trở lại như trước đây đi!” Trong lòng đột nhiên truyền đến một trận bi ý, chẳng lẽ là hắn bức Asisu thành như vậy? Không đúng, nàng là yêu ta. Tựa như ta kỳ vọng, hiện tại trong lòng nàng chỉ có ta, nhưng vì sao, long lại khó chịu như vậy?

Đau lòng sao? Menfuisu. Ta phiêu ở không trung, cũng điên cuồng giống như Asisu, cười to không thôi. Thì ra, người cũng biết cái gì là đau lòng a! Nước mắt như mưa, phiêu tán ở không trung, lại hóa thành hư vô. Ha ha, ai có thể cứu ta! Izumin, ta rất nhớ chàng...

“Menfuisu! Vì sao người lại cướp Asisu tỷ tỷ từ Hitaito về?”

“Menfuisu! Vì sao người lại muốn kết hôn với Asisu tỷ tỷ? Không phải... người đã nói với ta, người chỉ yêu một mình ta sao?”

“Menfuisu! Ta không muốn nhìn thấy người như vậy!”

“Menfuisu! Ta muốn đi về, ta không bao giờ muốn ở lại cố đại nữa!”

Carol nhốt mình trong tấm cung, mặc kệ Unasu hay Ruka thỉnh cầu, nàng cũng không chịu mở cửa. Ta không muốn, ta không muốn gả cho kẻ chán chường như vậy. Anh Ryan, mẹ, Jimmy, ta rất nhớ mọi người.

Đúng! Trở về đi! Nhìn Carol thừa lúc mọi người không chú ý, roi lệ đầy mặt trầm mình vào sông Nile. Asisu dựa vào cây cột, hận nghiêng răng nghiêng lợi; ta đi theo bên cạnh nàng, nhìn mà trong lòng khoái ý vô cùng. Đúng vậy! Trở về đi! Sau khi quên hết thấy, sau đó lại bị nguyên rửa mang về, vĩnh viễn lâm vào tuyệt vọng. Thoát thân không nổi, chỉ có thể lần lượt hưởng thụ thống khổ mà Menfuisu mang đến cho người. Trong lòng hận ý làm ta cơ hồ điên cuồng, nhìn những người mà ta đã từng một lòng muốn bảo vệ, ta tựa như một dã thú muốn cắn xé bọn họ vậy, chỉ hy vọng bọn họ có thể càng đau! So với ta càng đau!

Biết được Carol trầm mình vào sông Nile, Menfuisu sợ run rất lâu. Trên mặt xẹt qua một tia hối hận, nhưng lại lần nữa biến thành kiên định. Trước kia Asisu đã nói qua, Carol vĩnh viễn vô pháp rời Ai Cập. Nàng sớm hay muộn cũng sẽ trở về. Chỉ là, Asisu điên cuồng kia, thật sự là người mà hắn muốn cưới sao?

Thấy Carol đi rồi, Asisu cả ngày buộc Menfuisu cưới nàng. Bị liên tiếp ngoài ý muốn quấy rầy, Menfuisu chưa kịp tuyên cáo với dân chúng tin tức hắn muốn kết hôn Asisu. Nhìn Asisu say mê nhìn hắn, Menfuisu theo bản năng tránh né nàng.

Vây quanh Menfuisu, ta khoái hoạt nhìn hắn bị Asisu dây dưa mà phiền chán vô cùng, khoái hoạt nhìn thấy hắn bắt đầu bài xích Asisu. Không phải là người đòi ta yêu người sao? Vì sao Asisu chân chính yêu người như vậy, người lại không muốn? Ha ha, nam nhân thật sự là sinh vật kỳ quái. Càng là không chiếm được, lại càng muốn cướp; càng là đưa lên cửa, lại càng là muốn ném đi.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thì ra không phải nàng

“Bệ hạ Asisu gần đây rất lạ. Nàng luôn quần quít lấy hoàng đế Menfuisu, muốn gả cho hắn. Cô gái sông Nile về nhà mẹ đẻ. Ai Cập trước mắt tình huống hỗn loạn.”

Nhận được tin tức Ruka truyền đến, ngực Izumin lại một lần gắt gao co rút đau đớn. Từ khi Asisu bị Menfuisu mạnh mẽ mang đi, bệnh bi thương của hắn rất luôn phát tác. Một khi đau, Izumin chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, cả ngày không cử động được. Nhìn bản chú thuật vỡ vụn trên bàn kia. Hắn thử hợp lại, lại phát hiện không thể nào biến nó về nguyên hình. Hắn từng muốn vứt bỏ toàn bộ chúng nó, nhất là khi nghĩ đến Asisu bởi vì nó mà thống khổ, liền nhận không được muốn hung hăng đập nát nó. Nhưng cuối cùng hắn vẫn giữ chúng lại. Thử này khẳng định có chỗ dùng.

Phụ vương cực kỳ phản nộ đối với hành vi của Menfuisu. Ngay cả mẫu hậu, người luôn không thích Asisu, cũng vì thế mà phần nộ không thôi. Chuyện này đã không chỉ là mối hận đoạt thê, Menfuisu không coi ai ra gì như thế, tự mình phá hư mình ước, đây là khiêu khích trắng trợn với Hitaito. Là một đại quốc, đều sẽ không dễ dàng tha thứ hành vi miệt thị như thế. Hai quốc ở thời gian gần một tháng đã giao chiến vô số lần. Bất phân thắng thua!

Izumin gắt gao nắm chặt lấy ngực, đau lòng cùng tim đập nhanh đan vào cùng một chỗ, hắn đều sắp phân không rõ là loại đau nào làm cho bản thân hắn khó có thể chịu được. Asisu quần quít muốn gả cho Menfuisu? Sẽ không, sẽ không... Asisu của ta, chỉ yêu một mình ta.

Nhưng là, trận chiến trước nhìn thấy đầy mắt Asisu lạnh lùng cùng thống hận. Nàng như vậy, cho tới bây giờ hắn chưa thấy qua. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng đối hắn chính là tràn ngập hứng thú, hiền lành, phảng phất như chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm chuyện gì bất lợi với hắn. Chính cảm giác thân thiết mặc danh kỳ diệu này mới làm hắn không muốn khiến nàng bị thương.

Trong đầu, tất cả đều là hình ảnh Asisu cười, tức giận, đáng yêu, nghịch ngợm, ngọt ngào, hắn không dám cử động, sợ chỉ cần hơi chút cử động là những tưởng niệm về người mà hắn nhớ như điên sẽ biến mất. Bên cạnh còn phảng phất bay mùi thơm của cơ thể nàng. Nhưng mà, hắn lại sợ hãi, khiến nàng cứ như vậy tiêu thất. Nàng còn có thể quay về sao? Nàng nói quốc gia kia so với nơi này còn tốt hơn gấp trăm lần, ngàn lần, nếu nàng đi trở về... liệu nàng có còn muốn trở lại bên người hắn không?

Đau thương nghĩ, nàng nói nàng tên là Tô Vinh. Nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không dám gọi nàng như vậy. Sợ chỉ cần gọi tên thật của nàng, nàng sẽ biến mất khỏi hắn. Kỳ thực, cái tên này lại làm hắn có cảm giác có chút kỳ quái, rất đáng yêu. Izumin khoe miệng cười cười, trên mặt bi thương không có một chút khoái hoạt. Hắn muốn biết rõ ràng, vì sao Asisu lại thay đổi.

“Hoàng tử! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” về mặt Kail tiểu tụy. Hắn không làm tốt nhiệm vụ mà hoàng tử Izumin giao cho, chỉ có thể nhìn Menfuisu cướp bệ hạ đi. Vài ngày nay Kail luôn tự trách không thôi. Nhìn thấy trên mặt Izumin lại xuất hiện cười bi ai, đôi mắt Kail đều đỏ.

“Ta không tin... nàng lại muốn gả cho Menfuisu.” Thì thảo lắm bầm, Izumin nắm chặt lấy tượng điêu khắc bằng gỗ, đó là thứ mà trước kia Asisu nhất thời tâm huyết dâng trào làm cho hắn. Nó có hình trái tim, nét khắc rất thô ráp. Nhớ được Asisu có nói, ở quốc gia của nàng, khi mọi người bày tỏ tình yêu đều là biểu đạt như vậy. Khi nàng đưa cho hắn, hắn vẫn không vui lắm, chỉ cần Asisu nhắc tới chuyện trước kia, là hắn sợ hãi. Đặt cái tượng điêu khắc gỗ vào trong hòm nhỏ, hắn luôn không dám nhìn. Sau khi Asisu bị bắt, hắn mới phát hiện lục tượng điêu khắc gỗ ra khỏi hòm, gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay.

Hắn luôn ngu ngốc như vậy, sợ hãi nàng rời đi mới cự tuyệt tin tưởng hết thảy lời của nàng, cự tuyệt nhìn đến các loại kỳ tích mà nàng sáng tạo. Lại vô dụng khiến nàng bị tra tấn. Như với được một dây thừng, Izumin quý trọng đặt tượng hình trái tim tại trước ngực. Đặt nó ở nơi gần trái tim hắn nhất, như vậy Asisu hẳn là có thể cảm nhận được hắn khắc cốt tường niệm đi.

“Liên hệ với Ruka! Ta muốn đột nhập vào hoàng cung Ai Cập.” Lạnh giọng phản phó, Izumin triệu Hasan đến

Nói cho Hasan biết tin tức trong tay, Hasan ghen hờn nhìn trần trối, mặt không thể tin. “Không có khả năng, Asisu không phải là người như thế.”

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái! Cho nên, ta cần sự trợ giúp của ngươi.” Izumin nghiêm giọng nói. Nam nhân này là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Asisu. Hắn có nhiều loại thuốc, sử dụng rất phương tiện. Một nhân tài như vậy, thật không hiểu nàng tìm từ đâu ra. Nhớ tới Asisu ngẫu nhiên lộ ra linh tính quái, ngực Izumin đau xót. Đừng sợ, Asisu. Ta sẽ tới cứu nàng.

—————phân cách tuyến ‘nhận mọi người phê bình’—————

Cung điện xa hoa ở mặt trời chiếu rọi xuống lờ lờ tỏa sáng. Màn lụa mỏng ở trong ánh sáng màu vàng chậm rãi lay động. Menfuisu nằm ở trên ghế trường kỷ chợp mắt một chút, ngay cả khi thị nữ khi nào thì lui xuống, cũng không chú ý.

“Menfuisu!” thanh âm kiều mi ở bên cạnh vang lên. Trong lòng Menfuisu phiền chán, Asisu lại tới nữa. Bức Carol đi, lật vương cung đến chướng khí mù mịt. Mỗi ngày điên điên khùng khùng, nhìn thấy hắn liền nói yêu hắn, không phải là khóc lớn thì là ngây ngô cười. Menfuisu nghĩ không ra, vì cái gì hắn lại khổ não cướp Asisu về.

Một mùi hương quen thuộc đến gần, Menfuisu không vui mở mắt ra, nhẹ nhàng mà tránh. Thân hình hương nhuyễn mềm mại ý ới đến gần. “Menfuisu!”

“Hư! Đừng nói. Để ta ôm nàng một cái.” Nhắm mắt lại, quả nhiên có thể cảm nhận được cảm giác thư sướng đã lâu. Asisu rất lạ, mỗi ngày luôn âm ỉ la hét muốn gả cho hắn. Nàng càng chủ động, Menfuisu càng nghi ngờ. Nàng thật sự quên hết thảy trước kia sao? Vì sao lại khiến hắn có cảm giác hoàn

toàn không giống. Bản chú thuật, thứ đó rốt cuộc có tác dụng gì? Vì sao Asisu chỉ là mất đi một đoạn trí nhớ, liền tính cách đại biến?

Asisu, người luôn bình tĩnh đi đâu? Asisu, người mà trong tay cầm quyền lực to lớn nhưng lại cam tâm buông tha cho hết thảy đâu? Asisu, người luôn luôn đau lòng hần, luôn không muốn hần chịu một chút ủy khuất nào đâu? Vì sao lại biến thành như vậy? Nghĩ đến Asisu hiện tại, Menfuisu đều nhanh nhẹn không được muốn đá văng nàng ra. Nàng cũng không bận tâm tâm tình của hần, cứ lấy phương thức của nàng để biểu đạt yêu. Khó trách trước kia Asisu đã nói, tình yêu của hần rất ích kỷ. Đây có phải là báo ứng?

Miệng tựa hồ có một tia chua xót. Ngay cả Asisu cũng đã thay đổi, hần cũng bị chúng bạn xa lánh. Hần không ngừng tính kế nàng là vì tin tưởng từ đáy lòng rằng vô luận hần làm cái gì, nàng cũng sẽ tha thứ. Chỉ cần hần cười với nàng, là nàng sẽ không còn tức giận. Tựa như khi ở Hitaito, nàng nguyên bản về mặt lạnh lùng, khi nhìn thấy hần tươi cười lại không tự chủ được cười với hần. Lúc đó, Menfuisu chỉ biết ở trong đáy lòng Asisu vẫn có hần. Cho nên hần mới liều lĩnh, hần chỉ cần Asisu ở trong lòng hần.

Gắt gao ôm chặt thân mình trong lòng. Nhưng mà... nhưng mà Asisu này... căn bản không phải người mà hần muốn. Nàng chỉ biết nói yêu ta, chỉ biết đuổi đi mỗi một nữ nhân có uy hiếp với nàng, nàng đâu có biết thứ hần thực sự muốn

Sờ soạng trên dưới, muốn cảm giác được ấm áp từ thân thể của nàng. Cử động nhiệt tình làm thân mình nàng nhẹ nhàng mà run run lên. Asisu, thân mình của nàng thật hấp dẫn. Trong lòng đau xót, Menfuisu trói chặt hai tay Asisu lên đỉnh đầu. Rút ra một bàn tay, bạo lực xé quần áo của nàng.

“Ân! Menfuisu!” Asisu thở gấp không thôi. Menfuisu chưa bao giờ chủ động với nàng, Asisu ngượng ngùng thủ thủ động nghênh đón.

Rất thơm! Nhắm mắt lại, Menfuisu chỉ dựa vào bản năng đòi lấy trên người Asisu. Cảm giác Asisu dưới thân hần trực tiếp đáp lại, Menfuisu càng thêm hưng phấn. Kỹ xảo chống đỡ hai chân Asisu, dùng nóng cháy của hần mà sát ở bên ngoài nơi tư mật của nàng. Vừa lòng nghe được Asisu dưới thân hần phát ra tiếng rên rỉ kiều mị.

“A... em trai của ta, Menfuisu, ta yêu ngươi!” Asisu nhận không được tình cảm mãnh liệt khiêu khích như thế, liền động tình hờ.

Không đúng! Menfuisu lập tức mở to mắt, nhìn Asisu từ trên xuống dưới, sắc mặt nàng màu hồng, mị nhãn như tơ. Lúc trước, Asisu chưa bao giờ vừa gọi hần là em trai vừa nói yêu hần. Nữ nhân này... “Ngươi rốt cuộc là ai?” Nghĩ đến có khả năng hần bị lừa gạt, Menfuisu phẫn nộ nhắc Asisu từ trên giường lên, dùng quần áo trói hai tay của nàng, ấn vào tường

Còn chưa phục hồi tinh thần lại khỏi tình cảm mãnh liệt, trong ánh mắt Asisu một mảnh mờ mịt. “Menfuisu, ngươi làm sao vậy?” Nàng thẹn thùng muốn rút hai tay về, lại phát hiện về mặt Menfuisu cực kỳ đáng sợ.

“Ngươi không phải Asisu, không phải tỷ tỷ của ta, ngươi rốt cuộc là ai?” Menfuisu một tay bóp cổ Asisu, lạnh lùng chậm rãi bóp nhanh.

Khó chịu không thể nổi, Asisu muốn giãy giụa lại bị tay kia của Menfuisu thì dễ dàng chế trụ. Thấy sắc mặt Asisu biến tím, Menfuisu lúc này mới lạnh lùng buông lỏng tay.

“Khụ khụ...” Asisu sắc khụ không thôi, nửa ngày nói không ra lời. Nàng sợ hãi nhìn Menfuisu, “Ngươi làm sao vậy? Ngươi chưa từng làm như vậy với ta. Menfuisu, ngươi rốt cuộc sao vậy?”

Đề sát vào Asisu, từ đỉnh đầu nàng, ngửi được mùi chân, Menfuisu bị ai phát hiện, nữ nhân này thật là Asisu. Không, phải nói đúng là thân thể Asisu. Nhưng nàng lại trở nên không giống nữ nhân mà hần thích! Vừa nghĩ đến đây, lửa giận trong mắt Menfuisu càng thêm mãnh liệt, hần thị huyết liếm liếm khóe miệng, từ bên cạnh rút ra một thanh trường kiếm, đặt lên cổ Asisu.

“Ngươi có nói hay không?” Hoi dùng một chút lực, trên cổ non mịn của Asisu lập tức xuất hiện một đường máu. Dần dần, máu chảy càng nhiều, hội tụ thành một giọt máu tinh tế, dọc theo bộ ngực duyên dáng của Asisu lăn đi xuống.

“Menfuisu, ta là tỷ tỷ từ nhỏ lớn lên với ngươi. Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Asisu thật sự sợ hãi. Sát ý trong mắt Menfuisu khiến tay chân nàng lạnh lẽo, hần rất nghiêm cẩn.

Nhìn thấy tơ máu đỏ au ở trên thân hình trắng nõn của Asisu lưu lại dấu vết, Menfuisu ngăn ra, lập tức phục hồi tinh thần lại khỏi cảm xúc thô bạo. Hần tùy tay xé đệm chăn, bao lại cổ Asisu. Một tay ôm nàng ngồi xuống. “Tỷ tỷ, ta không cố ý.” Hần đang phát điên cái gì? Sao lại đột nhiên muốn giết chết nữ nhân mà hần yêu nhất?

“Y quan! Mau gọi y quan cho ta!” Nhìn thấy đám thị nữ vội vã tiến vào, Menfuisu tùy tay ôm Asisu, rống to về phía đám thị nữ đang thất kinh kia. Lưng lạnh cả người, cảm xúc nghĩ mà sợ khiến hần có chút không khống chế được.

Chỉ là vết thương nhỏ. Y quan bôi thuốc, buộc băng vải lên trên cổ Asisu, rồi ngoan ngoãn ly khai. Gần đây, hoàng đế Menfuisu cấu kình càng táo bạo. Trước kia, chỉ có cô gái sông Nile và nữ hoàng Asisu mới có thể làm hần bình tĩnh. Nhưng sau khi trở về nữ hoàng Asisu, chẳng những xung quanh hăm hại cô gái sông Nile, liền ngay cả tính tình cũng đại biến. Không khí trong vương cung khiến không ai dám thờ lớn tiếng. Đã có rất nhiều người vô duyên vô cớ bị rớt đầu. Nhìn vết thương trên cổ Asisu, y quan cười khổ, ngay cả nữ hoàng cũng bị thương, hần vẫn nên trốn xa chút đi.

Nhìn Asisu đau lòng có chút suy yếu, Menfuisu cảm thấy hối hận không thôi. Vô luận là nguyên nhân gì, hần cũng không nên làm Asisu bị thương. Nhưng là, sát ý trong mắt hần lóe lên, nhìn Asisu trước mặt, hần rất muốn chém nàng thành từng khối từng khối.

“Nàng thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia?” Menfuisu nỗ lực làm bản thân bình tĩnh hỏi.

“Ta nhớ được! Ta còn nhớ rõ, Menfuisu hồi còn nhỏ đáng yêu cỡ nào. Ta rất muốn sớm gả cho người. Ta mỗi ngày đều chờ đợi, mỗi ngày đều muốn có thể mặc áo cưới làm tân nương của người.” Bị Menfuisu thỉnh linh xảy ra thô bạo sợ tới mức còn không có phục hồi tinh thần lại, Asisu lại nghe được giọng điệu nhu hòa của Menfuisu, lại lâm vào trạng thái si ngốc. Hoặc là nói, từ khi nàng tỉnh táo lại, liền luôn luôn bị vây trạng thái không bình thường.

“Nhớ được Hitari sao?” Menfuisu cẩn thận suy nghĩ. Lúc trước, hắn luôn không đem Asisu để ở trong lòng. Chỉ có lúc đó, Asisu đột nhiên không lại quần quít lấy hắn. Mà hắn cũng bắt đầu quen thân cận với Asisu.

“Cái nữ nhân kia không phải là luôn luôn muốn gả cho phụ vương sao?” mặt Asisu mê mang, ngẩng đầu nhìn hắn.

Menfuisu trong lòng vừa động. “Nàng nhớ được phụ vương chết như thế nào sao?”

“Chết như thế nào?” Asisu nỗ lực nhớ lại, “Ta nhớ không ra. Menfuisu, phụ vương chết như thế nào?”

Trong ánh mắt đầy nước mắt, biểu tình Asisu kinh hoàng bất lực. “Lúc đó, ta giống như đi đến một thời đại kỳ quái. Thân thể Menfuisu bị cướp. A! Đúng rồi, kẻ trộm mộ chính là cha của Carol. Khi bọn chúng làm mất thân thể Menfuisu, ta lại đột nhiên tỉnh. Ta rất tức giận a! Thân thể Menfuisu là dùng để sống lại. Đám nô lệ hạ lưu đó làm sao có thể tùy tiện đụng chạm? Ta phóng xà cấn chết kẻ trộm mộ, sau đó bắt lấy Carol ném nàng vào trong thôn nô lệ. Ta còn muốn giết cả nhà nàng, nhưng bản chú thuật kia vốn đã nát lại bị hợp lại. Ta không có biện pháp lưu ở đó. Chỉ có thể bắt Carol trở về. Ta muốn nàng nhận hết tra tấn mà chết đi. Nhưng là, Menfuisu, người làm sao có thể yêu nàng?”

Asisu thì thảo tự nói thật lâu, si ngốc ngây ngốc đắm chìm trong ký ức. Menfuisu cẩn thận nghe. Carol là con gái của kẻ trộm mộ? Là Asisu kéo trở về? Nhưng mà lúc đó, Asisu nói, nàng căn bản không biết Carol.

“Menfuisu, người làm sao có thể vì nô lệ kia mà ném ta sang một bên? Ta rất yêu người a!” Ánh mắt mê mang khi nhìn đến Menfuisu đột nhiên thanh tỉnh lại. Asisu rơi lệ đầy mặt, khóc khàn cả giọng.

“Ta biết, tỷ tỷ. Sau đó thì sao?” Thấy cảm xúc Asisu không ổn định, Menfuisu dụ dỗ. Nhất định còn có chỗ không bình thường, hắn nhất định phải làm rõ ràng.

“Sau đó? Sau đó ta trở lại. Nhưng là, trong thân thể ta hình như có một người khác.” Mặt Asisu sáng lên, “Đúng rồi, lúc đó, cơ thể của ta bị một nữ nhân chiếm. Ta muốn đuổi nàng ra lại bị một cỗ lực lượng gắt gao ngăn chặn.” Nàng vẽ mặt chờ đợi bắt lấy tay Menfuisu: “Ta rất muốn gặp người a! Mà ta lại không biết làm thế nào mới có thể lấy lại thân thể”

“Một nữ nhân? Chiếm thân thể của nàng?” Menfuisu sâu sắc bắt được trọng điểm. Khi đó, tỷ tỷ không còn là tỷ tỷ? Nhớ lại cảm giác ngay lúc đó, là cảm thấy có điểm kỳ quái. Khi đó Asisu phảng phất như đột nhiên không quen hắn thân thiết, luôn theo bản năng tránh né.

“Đúng vậy! Trước đó vài ngày, ta đột nhiên tỉnh lại.” Asisu vẽ mặt ngưỡng mộ nhìn Menfuisu: “Khi ta phục hồi tinh thần lại, đã được Menfuisu gắt gao ôm vào trong ngực. Menfuisu, người là yêu ta? Đúng hay không? Carol kia, nàng dám quấy rầy giấc ngủ của chúng ta, ta nhất định sẽ giết chết nàng. Người yên tâm. Chỉ có ta mới có thể luôn luôn đứng ở cạnh người. Sống với người, yêu người.”

Menfuisu nhìn Asisu ghé vào trước ngực hắn, nói những lời vô nghĩa. Tâm phiền chán lại nổi lên, một chương đi xuống, liền khiến nàng hôn mê. Nói như vậy, người mà hắn yêu căn bản không phải Asisu này, mà là linh hồn xa lạ kia? Điều này sao có thể? Nhưng mà, hắn có chút dao động nghĩ, nếu thân thể của hắn lại sống lại ở tương lai, vậy thì vì sao không thể xuất hiện loại tình huống này đâu?

Vớ vẩn! Vớ vẩn! Khóe miệng Menfuisu nhếch lên một tia cười khổ. Thì ra người mà hắn bắt đi chính là tỷ tỷ, không phải là nữ nhân luôn làm hắn trần trọc không yên, ghen tị hoàn toàn khó ngủ kia. Phần nô làm ngực hắn giống như bị một tảng đá lớn ngăn chặn, thờ từng ngum từng ngum nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Hắn điên cuồng đập phá mọi thứ trong phòng. Menfuisu vô lực tựa lên tường. Cái bản chú thuật kia, nguyên rủa không phải là Asisu, mà là chính hắn.

“Ha ha!” Hắn ngửa mặt lên trời cười to, thì ra, nó nguyên rủa đó là hắn vĩnh viễn không chiếm được người mà hắn muốn nhất.

...

Ta luôn hiểu Menfuisu có bao nhiêu thông minh, hiểu hắn chỉ là cố ý nương bề ngoài lỗ mãng để che dấu cường đại. Có thể thấy được hắn nghe nói hai ba câu liền hiểu được chân tướng sự tình, trong lòng vẫn không khỏi nghĩ mà sợ. Nam nhân này... nàng đã coi hắn trở thành em trai. Kết quả lại bị hắn biến thành người không ra người, quý không ra quý, ngay cả chuyện có thể còn sống hay không cũng không rõ.

Izumin, nếu sớm biết thế này, ta đã không ngăn trở chàng, để chàng động thủ trừ bỏ hắn. Chỉ bởi vì ta lòng dạ đàn bà mới khiến chúng ta phải chịu bao đau khổ. Điên cuồng một trận sau, ta dần dần tỉnh táo lại. Theo lý, nàng hắn là phải biến mất mới đúng. Nhưng cỗ lực lượng như có như không vẫn gắt gao cột nàng ở bên người Asisu. Rốt cuộc đó là cái gì?

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Giết, hay là không giết?

Tình thế Ai Cập gần đây có chút khấn trương. Hitaïto khởi xướng chiến tranh điên cuồng, làm mọi người càng đánh tâm càng băng giá. Dĩ vãng, đều là vì cô gái sông Nile nên mọi người mới có thể có khí thế chiến đấu, nhưng lần này mọi người không thể nào có được khí thế như cũ, gần là vì chột dạ.

Ta phiêu ở không trung cười lạnh không thôi. Ai Cập sẽ không bị hủy được. Chỉ là một cái Menfuisu thôi, sẽ không làm các người mất nước. Trong lúc nhất thời, ta có chút hối hận. Đầu cần giết chết lão son dương kia sớm? Nếu quả có憾 ở, tin tưởng Ai Cập sẽ rất náo nhiệt.

Menfuisu là dũng tướng, nếu hắn không là xông vào tiền phương điều binh khiển tướng, thì chính là ở lại hậu phương uống rượu nhìn múa. Đối với Asisu này, hắn đã hoàn toàn chết tâm. Tìm đại thần quan Tahak tới, rồi hỏi khéo hắn xem có phương pháp triệu hồi linh hồn hay không. Vừa mới đưa ra ý tưởng này, Tahak liền quỳ trên mặt đất. Hắn chỉ là cái thần quan, đâu có thể làm được, dù có là người có pháp lực, thì nhiệm vụ này cũng quá khó khăn.

Nhìn Tahak đang run rẩy, Menfuisu kém chút nữa đã rút kiếm chém hắn. Đồ vô dụng! Tahak sợ tới mức nhũn ra, còn kém không gào khóc hướng ra ngoài điện.

Menfuisu dùng sức ném trường kiếm, ngửa đầu ngã vào trên ghế trường kỷ, trên mặt lộ ra bi ai, ha ha, kẻ vô dụng nhất hắn là hắn đi. Tính đi tính lại, hắn vẫn là đồ vô dụng. Nghĩ đến cái Asisu chỉ còn thể xác lại hoàn toàn không đồng dạng kia. Menfuisu có một cỗ kích động, hận không thể biến nằng thành kẻ thực vật.

Ha ha, tỷ tỷ, gọi tỷ tỷ nhiều năm như vậy, người lại không phải là tỷ tỷ ta. Hai tay ôm mắt, trong cổ họng hắn nhịn không được nước nở ra tiếng. Nếu sớm phát hiện, nếu hắn sớm có thể biết người trong lòng chân chính, vậy hắn còn ngu ngốc đẩy đôi tay ôn nhu kia ra nữa không?

Đề không bị tưởng niệm trong lòng giết chết, hắn đứng dậy đi hướng tẩm cung của Asisu. Cho dù người kia không phải phải là nữ nhân mà hắn yêu, hắn cũng muốn nhìn nằng một chút.

Bị Menfuisu nhốt, vẻ mặt Asisu thâm đậm, ánh mắt vô thần nhìn không ra một tia cảm xúc dao động. Nằng tần tần khổ khổ đợi nhiều năm như vậy, nhìn em trai âu yếm lớn lên. Lại bị trong lúc vô thức, mất thân, mất tâm, mất quyền, cuối cùng, còn bị em trai giam cầm. Vuốt cổ đang ần ần đau, nằng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Menfuisu đang tựa vào cửa điện, mặt hắn thất hồn lạc phách. Vì sao đến lúc này, nằng vẫn không hận được hắn. Tình yêu trong lòng đã cắm rễ thật sâu, em trai a! Mặc kệ người đối đãi ta như thế nào, người vẫn là tình yêu duy nhất trong lòng ta.

Menfuisu mê muội nhìn gương mặt Asisu vì tuyệt vọng mà thương tâm muốn chết. Đúng rồi, chính là vẻ mặt này. Lúc trước, chính là biểu tình sờ sờ động lòng người này, châm vào đáy lòng hắn tình cảm mãnh liệt kia. Cho tới bây giờ Asisu chỉ biểu tình biết dùng yêu thương, sùng nịch nhìn hắn. Mà người hắn muốn lại chính là một nữ nhân, không phải là tỷ tỷ. Khi phát hiện ra giá trị của nằng, không từ thủ đoạn muốn lưu lại nằng. Lại là biểu tình làm hắn mê luyến, câu động tiếng lòng đầy lòng ôn nhu nhất. Người đã không yêu ta, vậy hãy để người hận ta đi.

Hắn nghiêng ngả chao đảo đi lên phía trước, ôm mạnh Asisu trong lòng. Nhẹ nhàng mà in xuống một cái hôn, trên mặt, trên mắt, trên môi. Thật sự rất hối hận, bức nằng đến nước này, ta thật sự hối hận.

“Menfuisu! Mặc kệ người đối ta thế nào, ta vẫn yêu người!” Asisu không hối hận nhìn Menfuisu. Cho dù hắn từng điên cuồng mà lấy kiếm chĩa vào nằng, nằng vẫn vô pháp diệt tình yêu say đắm của bản thân.

Menfuisu cả người chấn động. Asisu vừa mở miệng, hắn liền thanh tỉnh khỏi trạng thái mê mẩn. Gắt gao cảm lấy bả vai Asisu, hắn oán hận trừng mắt nhìn nằng. Liền ngay cả cơ hội ho hắn mơ mộng cũng không cho! Mất hắn đồ lữ, “Vì sao!? Vì sao!?” Rung mạnh thân thể Asisu, trong lòng hắn bị bi ai trầm trọng ép tới không thở nổi.

“Ta là tỷ tỷ của người, từ nhỏ ta đã luôn yêu người.” Ánh mắt như thu thủy từ trước đến nay luôn là Menfuisu thích nhất, nhưng mà hiện tại nó chỉ như một vùng nước lạnh, không có tức giận, không có cảm xúc. Con mắt sáng rực rỡ sinh huy đâu? Đi nơi nào?

“Ta...” Có chút cứng họng, từ nhỏ tỷ tỷ yêu hắn bao nhiêu, hắn đều biết đến. Dù cho hắn không yêu nằng, thì cũng không nên đối xử với nằng như vậy. Trong lòng Menfuisu rối rắm, suy sụp ngồi ở bên cạnh.

Nếu có một cơ hội nữa, hắn còn có thể gắt gao đuổi theo Asisu, có được đến nằng sao? Trong mắt Menfuisu có chút mê vờng. Nhìn đến tỷ tỷ bên cạnh, trong lòng Menfuisu co rút đau đớn. Hao hết tâm tư, nhưng người mà hắn cướp trở về lại là tỷ tỷ. Tạo hóa trêu người! Ha ha, thì ra hắn thật sự không xứng có được nằng.

“Oe!” Nhìn thấy ánh mắt Menfuisu, trong lòng Asisu hiện lên một tia ngọt ý. Em trai, hắn vẫn là yêu ta. Trong bụng đột nhiên truyền ra một trận ghê tởm, nằng xoay người ghé vào bên giường nôn mửa không thôi.

“Nằng làm sao vậy?” Thấy Asisu thống khổ không chịu nổi, nôn thiên hôn địa ám. Menfuisu một phen đỡ lấy nằng, lập tức sắc mặt trắng nhợt, bệnh trạng này... là mang thai!

“Mấy ngày nay, cũng rất không thoải mái.” Asisu nôn xong, tiếp nhận nước trong súc miệng mà thị nữ mang tới.

Thấy Menfuisu không phản ứng, nằng có chút kỳ quái ngẩng đầu. Nhìn Menfuisu khẽ mở môi trắng bệch, vẻ mặt không thể tin.

“Người làm sao vậy?” Asisu có chút lo lắng, nâng tay sờ mặt hắn.

Một tay lấy bắt lấy bàn tay mềm trên mặt, sắc mặt Menfuisu cực kỳ phức tạp. Mang thai? Hoài con của Izumin? Máu nóng xông lên đầu óc, hấn hặn trong lòng. Ta muốn giết hấn, ta muốn giết đứa nhỏ này. Asisu chỉ có thể hoài con của ta. Nhưng là... Trong lòng hấn đột nhiên mềm nhũn, Izumin là con đường duy nhất có thể liên hệ đến nữ nhân mà hấn yêu, nếu đánh chết Izumin, thì hấn liền thật sự không thể gặp lại mặt hồn phách kia.

Tay run run, hấn lần đầu tiên phát hiện bản thân trở nên yếu đuối. Dĩ vãng quyết đoán giết chóc, lúc này đều hóa thành trăm mối lo. Bước chân hấn loạn choạng hoảng sợ chạy đi. Asisu như vậy, tỷ tỷ như vậy, ta không muốn nhìn thấy!

...

Ta mang thai? Phiêu ở không trung, ta không biết có nên cao hứng hay không. Nhẹ nhàng dừng ở bên cạnh Asisu, ta thân thủ phủ bụng của nàng. Ở nơi này, có đứa nhỏ của ta cùng Izumin? Trong lòng ngọt ngào, nếu... Izumin biết, không biết hấn cao hứng bao nhiêu a! Ha ha, đáng tiếc, đáng tiếc không phải bản nhân ta sinh hạ nó.

Menfuisu nổi lên sát ý đối đứa nhỏ này! Ta có chút lo lắng. Nhưng biểu tình phức tạp của hấn trước khi đi cũng khiến ta cũng có chút khó hiểu. Là luyện tiết sao? Menfuisu cũng sẽ luyện tiết sao?

...

Liên tục vài ngày, Menfuisu cả ngày ở trong tâm cung sống mơ mơ màng màng. Tin tức mà chiến tranh tiền phương báo lại, hấn không muốn quản. Minrê vì chờ lệnh, quỹ gói trước tâm cung đã vài canh giờ. Hấn đã không muốn quan tâm đến.

“Hoàng đế Menfuisu, đại quân Hitaito đã vượt qua lãnh thổ một nước. Xin ngài mau nghĩ biện pháp!” Minrê quỹ rạp trên mặt đất, đau khổ cầu xin. Hấn chỉ là cái thị vệ, nào dám tùy tiện tuyên bố mệnh lệnh. Nếu như là trước đây, hấn đã có thể giúp hoàng đế Menfuisu phân ưu giải nạn.

“Được rồi!” Menfuisu mở to mắt, đau đầu dục liệt.”Gọi tướng quân Neketo nghĩ biện pháp đi. Cho ta thời gian một ngày, ta sẽ đi ra.” Không thể lại suy sút. Hitaito đã sắp đánh vào cửa. Tên nam nhân đã cướp đi Asisu kia, ta không thể bại hấn!

————— phân cách tuyên ‘đừng vội nghĩ ngợi’ —————

Đêm khuya, một bóng dáng đen lặng lẽ đi. Đẳng xa, tốp năm tốp ba binh lính, thoải mái như đang dạo đường cái. Thân ảnh kia cười nhạo, khó trách Asisu từng nói, vào hoàng cung Ai Cập cùng với đi dạo chợ không khác nhau. Những năm gần đây, nàng không biết gặp được bao nhiêu lần ám sát. Làm hại nàng căn bản không dám dựa vào đám tuần binh này, chỉ có thể để đội đặc chủng bảo vệ ở xung quanh tâm cung.

Hấn ném một cái hòn đá nhỏ ra xa xa, rồi lao đi về phía một cái phương hướng khác.

“Người nào?” Một binh lính cảnh giác hô.

Khi hấn cấp tốc đuổi tới, lại chỉ phát hiện gió thổi cỏ lay, không có người nào hết.

“Tám phần là mèo sừng vật của hoàng hậu sông Nile đi! Người khản trương cái gì?” Một binh lính khác cười nhạo. Buổi tối khuya, từ đâu đến nhiều thích khách như vậy a.

Lắc đầu. Izumin giờ mới hiểu được, Asisu đề ý này với hấn kiến có bao nhiêu quý giá. Lúc trước, hoàng cung của hấn cũng chỉ là dựa vào một đội tuần tra binh trực đêm, mặt khác để thân binh của mình bảo vệ tâm cung. Bảo vệ như vậy, lỗ hổng quá lớn. Người khác tùy tiện động chút tay chân là có thể chinh hoàng cung đại loạn.

Ruka đã sớm chờ ở đằng trước. Izumin gặp hấn rồi đi tới tâm cung của Asisu.

...

Phiêu ở không trung, ta vẫn luôn ngẩn ngơ. Mấy ngày qua, ta cảm giác cỗ lực lượng lôi kéo ta kia đang dần dần tăng cường. Tuy rằng vẫn rất mỏng manh, nhưng thật sự là đang tăng mạnh lên. Vuốt bụng mình, nguyên nhân có phải là vì đứa nhỏ không? Nếu không có đứa nhỏ này, nàng hấn là phải ly khai thời đại này từ lúc bản chú thuật nát, nếu không trở về thời đại cũ, thì chính là hồn phách biến mất.

Mím cười nhìn cái bụng vẫn bằng phẳng như cũ. Nói như vậy, ta vẫn có hi vọng trở lại thân thể này?

...

“Hô!” Một thanh âm nhẹ vang lên.

Cảm giác có chút quen thuộc, ta quay đầu nhìn lại. Thấy một cái ống nhỏ từ ngoài cửa sổ vào, một cỗ khói nhẹ nhân nhạ phiêu khởi. Không bao lâu sau, thị nữ trong tâm cung liền té xỉu, cả Asisu cũng vậy.

“Thuốc của Hasan quả nhiên dùng được!” Một thanh âm quen thuộc vang lên, ta rút cuộc nhìn không được chảy nước mắt ra.”Ruka! Người tới xác định một chút xem mấy người kia đã ngắt hoàn toàn chưa? “

Izumin, thật là Izumin! Người tới tìm ta sao! Ta cực kỳ kích động, muốn xông lên đến gần hấn

Thân thể của ta liền xuyên qua hắn. Ta đại ra đứng ở tại chỗ, nhìn Izumin lo lắng nhìn Asisu. Ta khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Đó không phải ta! Izumin! Ánh mắt thâm tình của người, ánh mắt yêu thương của người, nhìn không phải là Tô Vinh, mà là Asisu!

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chàng ấy có thể cảm giác được ta

Cả người hơi run run, Izumin ôm Asisu đã té xỉu vào trong lòng. Đã lâu không ngửi thấy mùi hương của nàng, hắn nhớ đến gần phát điên. Asisu, ta tới rồi!

Vươn cánh tay trong suốt, ta muốn chạm đến Izumin, lại một lần nữa tuyệt vọng. Hung hăng lau nước mắt, ta nhìn Izumin hô to: “Ta ở trước mắt chàng! Ngu ngốc! Ta ở đây!” Biết rõ hắn không nghe thấy ta, nhưng ta vẫn phí công hô như cũ, kêu, thẳng đến khi sức cùng lực kiệt mới ôm chặt vai mình lui một đoàn, gất gao tựa vào bên cạnh Izumin.

Trong không khí, phảng phất bay tới một mùi hương quen thuộc. Izumin có chút nghi hoặc. Không phải phát ra từ Asisu trong lòng hắn, so với nàng càng thêm làm hắn nóng ruột nóng gan. Bên cánh tay phải phảng phất truyền đến cảm giác ấm áp. Izumin thân thủ sờ, không có gì cả. Hắn khó hiểu nhìn trong chốc lát, lại quay đầu nhìn về người đang ở trong lòng.

Ta kinh ngạc phát hiện, Izumin tựa hồ có thể cảm giác được nàng. Vừa rồi, khi hắn nhìn về phía cánh tay phải, ta còn tưởng rằng hắn phát hiện ra ta. Lập tức tim đập gia tốc, khiến nàng vui sướng vô cùng. “Chàng...” Còn chưa kịp hỏi ra miệng, Izumin lại nhìn về phía Asisu. Hắn... chỉ là có chút cảm giác, nhưng vẫn chưa chân chính biết nàng tồn tại. Trong lòng dâng lên một tia hi vọng, có phải... ta còn có cơ hội trở lại bên người hắn? Ta vui vẻ tiến lên ôm lấy cổ hắn, đây là hành động ta thích nhất. Vóc dáng Izumin rất cao, ta tựa như đứa trẻ câu lấy cổ hắn, cách khỏi mặt đất. Mỗi lần, nhìn thấy biểu tình sung nịch của hắn, ta luôn khoan khoái cười to. Sau đó mặc hắn ôm lấy ta, rồi lại nhẹ nhàng mà buông.

Trên cổ truyền đến một cổ căng thẳng. Izumin lại kinh ngạc phát hiện, bỗng nhiên nhớ tới cảm giác khi Asisu câu cổ hắn làm nũng. Nàng rất thích thừa dịp hắn không chú ý, đột nhiên câu cổ hắn, dựa vào hắn. Thành linh xảy ra sức nặng, thường thường ép hắn làm hắn mất đi cân bằng, phải cúi người xuống. Mỗi lúc đó, hắn sẽ ôm lấy nữ nhân trong lòng, cẩn thận để nàng không bị ngã.

Hắn sờ cổ, nhẹ giọng hỏi: “Vinh nhỉ? Là nàng sao?”

Hư hư ôm lấy cổ hắn, ta phiêu ở không trung. Nghe thấy hắn gọi, ta “Oa” một tiếng khóc to. Hắn thật sự có thể cảm giác được ta. Hắn gọi không phải là Asisu, là tên của ta. Cho tới bây giờ Izumin chưa hề gọi tên ta. Khi đó, lòng ta tràn đầy chờ đợi. Nhưng hắn lại phảng phất như quên tên của ta. Thì ra, cho tới bây giờ hắn chưa hề quên quá. Hắn luôn luôn nhớ ở trong lòng.

Về mặt Izumin có chút phức tạp. Nếu cảm giác của hắn là đúng, thì người đang ở trong lòng thật sự không phải là Vinh nhi. Chẳng lẽ, nàng là chân chính Asisu?

Nữ nhân trong lòng um một tiếng, chậm rãi mở mắt.

“Người là ai?” Ánh mắt có chút mơ hồ, khi nhìn thấy Izumin thì lập tức thanh tỉnh.

“Nàng không biết ta?” cho dù Izumin có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy dung nhan quen thuộc đầy hoài nghi, phòng bị, trong lòng vẫn giống như bị trùng trùng đánh một quyền, đau đến gần như không thở nổi.

“Đau quá!” Asisu xoay người từ trên giường đứng lên, một phen đẩy ra bàn tay Izumin đang nắm chặt vai mình. “Người rốt cuộc là kẻ nào?”

Bị Asisu đẩy ra, Izumin mới phát hiện, hắn thế nhưng không khống chế được bắt lấy vai nàng. Lực đạo nặng lưu lại trên vai phải non mịn của nàng một dấu vết màu đỏ.

Một tay kéo nàng trở về, Izumin cẩn thận vuốt ve; “Ta không cố ý! Có đau không?”

Ánh mắt Asisu hiện lên một tia lửa giận, nâng tay muốn tát Izumin một cái. “Làm càn! Ai cho phép ngươi tùy tiện chạm vào ta!”

Izumin phản ứng cực nhanh. Hắn cầm trụ cánh tay đang giơ lên giữa không trung của Asisu, thần sắc phức tạp tới cực điểm.

Nhìn thấy vài sợi tóc trắng lộ ra khỏi mũi chòm đầu của Izumin, Asisu đột nhiên tỉnh ngộ. “Người là hoàng tử Hitaito Izumin?”

Izumin không mở miệng. Nữ nhân này quả nhiên không biết hắn.

“Người vào bằng cách nào?” Asisu nhấn lại đôi mi thanh tú, dùng sức rút về tay mình.

Sợ lại làm đau nàng, Izumin thuận thế buông ra. “Nàng không cần phải biết, ta muốn mang nàng đi.”

“Đi nơi nào? Vì sao ta phải đi theo ngươi?” Asisu đứng thẳng thân mình, mặt địch ý nhìn nam nhân trước mắt. “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ thừa nhận ngươi là trưởng phu của ta sao? Người yêu của ta chỉ có Menfuisu. Ngươi tốt nhất hãy mau rời đi, nếu không, Menfuisu sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Asisu nhìn thấy nàng náo loạn lâu như vậy nhưng vẫn không có người nào tiến. Ngay cả thị nữ e rằng cũng đã gặp chuyện. Trong lòng hiểu rõ, phòng chừng mọi người trong tầm cung đã bị hạ gục hết. Nhưng nàng vẫn phô trương thanh thế, dù biết nàng chỉ là một nữ nhân, đầu thế địch nổi Izumin.

Izumin thân mình run lên. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt lấy trái tim bằng gỗ trong quần áo, bức mình ổn định hơi thở. “Có đi hay không, không phải do nàng.” Trên gương mặt bình tĩnh không chút biểu tình, chỉ có trong mắt chứa đựng đau thương. Trước mắt, tình huống rất quý dị, trước tiên mang nàng ra ngoài rồi nói.

“Ngươi dám! Ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không đi, ta lập tức hô to!” Asisu kêu gọi đứng thẳng thân mình. Nam nhân này thế nhưng muốn bắt nàng, thật to gan!

Izumin nhẹ nhõm mảy. Không cần thiết phải giải thích với nàng nhiều. Hắn vươn tay, đang định muốn làm Asisu ngã.

“Hoàng tử! Hoàng đế Menfuisu đang đến!” Ruka nhỏ giọng nhắc nhở.

Izumin dừng lại. Menfuisu tới làm gì? Thấy Asisu muốn lớn tiếng kêu to, hắn lập tức đánh ngất nàng. Một phen tiếp được thân mình yếu đuối của Asisu, cẩn thận đặt nàng ở trên giường.

Cho Ruka một ánh mắt. Izumin chột lóe, tránh ở chỗ âm u.

...

Khi Menfuisu đuổi tới, mọi hạ nhân đã bị Ruka chuyển qua góc tối. Menfuisu một mình nghiêng ngả chao đảo đi đến. Một ngày uống rượu, Menfuisu có chút không thanh tỉnh, cũng không chú ý tới dọc theo đường đi không thấy được thù vạ.

Ta khẩn trương phiêu ở không trung. Nếu Izumin bị phát giác thì chỉ có đường chết. Nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?

Nóng vội, ta lại thử chui vào trong thân thể Asisu đang hôn mê. Vừa đi vào, liền phát hiện một cỗ lực lượng lớn lôi kéo ta, làm ta sắp té xỉu. Khi ta phục hồi tinh thần lại, đã vào tới một không gian hư vô. Không có Izumin, không có Menfuisu, chỉ có hắc ám cùng Asisu mặt không chút thay đổi.

“Ngươi...” Mờ mịt, ta thật sự không biết nên nói cái gì. Cân não cấp tốc xoay xoay, nhìn Asisu trước mắt thần sắc vẻ lo lắng, nhanh chóng suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

“Ngươi chính là nữ nhân đã từng chiếm thân thể ta?” Asisu lạnh lùng mở miệng hỏi.

Ta gật gật đầu.

”Nữ nhân mà Menfuisu yêu... là ngươi?” Mặt Asisu đầy cô đơn.

Ta có chút phức tạp nhìn nàng. Nguyên tưởng rằng nàng cái gì cũng không rõ. Thì ra trong lòng nàng đều rõ ràng.

“Ngươi còn muốn cướp với ta sao?” Nàng nhìn ta chằm chằm, trong ánh mắt bình tĩnh vô ba.

Thật sự không rõ nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì, ta không hé răng.

“Vì sao ta phải tặng cho ngươi?” Asisu chán ghét nhìn ta. “Đây là cơ thể của ta, em trai của ta, vì sao ta phải tặng cho ngươi?”

Ta cúi mặt, trước kia, ta không muốn thân thể của ngươi, lại chỉ có thể lưu lại, hiện tại, ta không muốn trả lại cho ngươi, lại chỉ có thể biến thành hồn phách, ẩn giấu ở một bên, tro mắt nhìn. “Nếu có thể, chắc chắn ngươi cũng sẽ không thể tặng cho ta.” nếu Asisu có mười phần nắm chắc, căn bản sẽ không nói mấy câu vô nghĩa này với ta.

“Hừ! Quả nhiên ngươi thông minh hơn Carol.” biểu tình luôn luôn bình tĩnh của Asisu rốt cục lộ ra bi ai. “Khi ngươi đứng ở trước mặt ta, ta đã hiểu hết thấy. Nhưng ta không cam lòng. Dựa vào cái gì... các ngươi có thể có được hết thấy mong muốn của ta? Rõ ràng đây là giấc mộng từ nhỏ đến lớn của ta.”

“Nếu không có ta, ngươi vẫn như cũ vô pháp có được Menfuisu.” Không biết là nói với nàng chuyện này, nàng có thể hiểu hay không.

Asisu nửa ngày không tiếng động. Ta kinh ngạc nhìn nàng, phát hiện bí thông của nàng đã không che dấu được. “Có phải ngươi đã biết cái gì?”

“Biết.” thanh âm Asisu có chút bất ổn. “Hết thấy trong đầu ngươi... ta đều biết. Bao gồm thế giới trước kia của ngươi.” Nàng nhắm mắt lại, hai hàng thanh lệ chảy xuống. “Từ đầu tới đuôi, ta đều là một bi kịch. Tựa như ngươi nói, thân thể này cho dù có là của ta, hạnh phúc cũng không liên quan gì tới ta.”

Em trai, đứa em mà từ nhỏ nàng đã yêu. Bởi vì một đứa con gái của kẻ trộm mộ, bởi vì cái cơ thể nhẹ bồng là “cực kỳ quan tâm” liền ném ta tới Babylon. Trong tình yêu, kẻ thua vĩnh viễn là người trao yêu nhiều nhất.

“Nếu... ta giống ngươi, liệu Menfuisu có thể yêu ta hay không?” trong thanh âm Asisu có một tia tuyệt vọng. Ta hiểu. Trên đời này không có nếu, tựa

như trên thế giới không có thuốc chữa hối hận. Không thể nào thay đổi được sự thật.

“Đừng giết Menfuisu.” Asisu đầy bi thương, hai mắt đầm lệ nhìn ta.

Ta cắn môi dưới: “Lần nào cũng đều là hấn khiến ta không đường có thể đi.” Ta căn bản không muốn làm hấn bị thương. Là hấn khiến cho ta không thể không cùng hấn là địch.

“Đáp ứng ta đi!” Asisu ần ần than một tiếng, “Coi như là thỉnh cầu của ta lúc lâm chung.”

Trong lòng ta đau xót. “Được rồi! Nhưng chỉ một lần này!” Ta không phải quả hồng chịu trong tay người khác, không có khả năng vĩnh viễn đều chịu được bất công.

“Ta biết, ngươi cũng yêu hấn.” bóng dáng Asisu dần dần phai nhạt, “Tuy rằng, ngươi không giống ta, yêu toàn tâm toàn ý, yêu mất đi chính mình.”

Nhìn bóng dáng của nàng dần dần đậm nhạt, một cổ bạch quang ôn nhu xuất hiện. Cảm giác thật ấm áp, ta nhẹ nhàng ôm ở trong lòng bàn tay.

“Ha ha!” Thanh âm của một đứa trẻ đột nhiên cười khanh khách. Ta lệ nóng doanh tròng. Đứa nhỏ, là con của ta. Là con giúp ta sao?

...

“Asisu!” Yêu thương ôm Asisu đang ngủ vào trong lòng. Menfuisu cảm thụ được hô hấp mềm nhẹ của nàng. Linh hồn kia, là người khiến hấn tâm động. Hấn hôn nhẹ môi hồng nhuận của Asisu, qua mũi, qua lông mi dài. Gần đây, Asisu gầy đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn giờ cũng chỉ vừa bàn tay lớn của hấn, cảm giác càng nhợt.

Phùng trụ khuôn mặt Asisu, Menfuisu hôn thật sâu xuống. Hôm nay Asisu ngủ thực trầm. Thật tốt! Như vậy, thì sẽ không làm hấn nghĩ đến chuyện không thoải mái. Menfuisu động tình hôn, từ xương quai xanh, một lần một lần dùng môi hôn.

“Buông nàng ra!” thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên bên cạnh.

Menfuisu kinh hãi. Hấn ôm Asisu nhanh chóng nhảy sang một bên, nhưng vẫn không thể tránh thoát thanh trường kiếm lạnh băng kia.

“Izumin! Ngươi vào bằng cách nào?” Bị trường kiếm chặn cổ, Menfuisu không thể không buông Asisu trong lòng ra.

Giọng mỉa mai, nhếch cao khóe miệng, mặt Izumin không chút thay đổi nhìn hấn: “Không dự đoán được ngươi cũng có hôm nay đi, Menfuisu, ngươi sơ suất quá.”

Vụng trộm đưa tay đến gần đùi phải, Menfuisu rút ra đoản kiếm, “Đỉnh” một tiếng hát mạnh ra trường kiếm của Izumin.” Ai thắng ai thua còn chưa định đâu!”

“Ừm...” Bên cạnh, thanh âm của Asisu có chút thống khổ.

Hai nam nhân cả kinh, cùng quay đầu nhìn lại.

Asisu mở to mắt, nhìn thấy hai người bọn họ đang giằng co, cả kinh hoa dung thất sắc.”A! Các ngươi ở làm gì?” Nàng run run vươn tay hướng Menfuisu.

Menfuisu ôm chầm lấy nàng, khóe mắt nhìn thấy trên mặt Izumin hiện lên một chút thống khổ. Trong lòng đột nhiên có tí khoái ý.

“Hôm nay ngươi đã đến rồi thì cũng đừng tưởng rồi đi! Izumin! Ta sẽ không cho ngươi chết thoải mái!” khóe miệng Menfuisu nhếch lên một chút cười lạnh. Chê cười, coi hoàng cung Ai Cập ta là cái gì?

“Menfuisu...” thanh âm Asisu nhẹ run. Menfuisu theo bản năng vỗ nhẹ “Đừng sợ! Tỷ tỷ!”

“Răng rắc!” Một tiếng vang nhẹ vô cùng rõ ràng trong tầm cung, dị thường vang dội.

Menfuisu cau mày, nhìn lại Asisu tạo thanh âm kỳ quái. Còn chưa kịp mở miệng, liền bị một đồng bột phấn ném vào mặt. Hấn theo bản năng nín hơi, nhưng lại nhanh chóng bị mất đi khí lực. Thân thể mềm mại trong lòng đột nhiên rời đi, hấn trở mắt nhìn Asisu lạnh lùng đẩy hấn ra, vọt tới trong lòng Izumin.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Cường cầu tình yêu chưa sót vô cùng

“Nàng!” Menfuisu kinh ngạc nhìn Asisu ở bên cạnh Izumin, ánh mắt lạnh nhạt.

“Đúng vậy, là ta! Ta đã trở về, rất không ngờ đi!” Có thể tự tay chạm đến Izumin, cảm giác thật tốt. Ta nỗ lực không chế kích động bỏ nhào vào trong lòng hắn. Còn chưa thoát hiểm, ta không thể xử trí theo cảm tính.

“Thật là nàng!” vẻ mặt Menfuisu mừng rỡ. Trong ánh mắt tối tăm giờ tất cả đều là sáng lấp lánh sáng rọi.

Ta cười lạnh, Asisu, nếu ngươi còn có tri giác, nhìn đến Menfuisu như vậy, ngươi còn có thể chấp mê như vậy sao? Nam nhân này căn bản không quan tâm sự biến mất của ngươi.

Nhặt lên đoàn kiếm rơi trên mặt đất của Menfuisu, ta nâng tay hướng hắn đâm tới.

“Nàng làm gì vậy?” sắc mặt Menfuisu trắng bệch, nỗ lực dùng hết một tia khí lực cuối cùng né tránh.

Ta không để ý hắn, tiếp tục đâm kiếm tới. “Phốc!” Thanh âm của tiếng đoàn kiếm đâm vào thịt, làm lòng ta run lên. Cẩn môi dưới, ta rút kiếm ra, thấy vai trái Menfuisu lập tức trào ra máu tươi.

Giương mắt nhìn thoáng qua Izumin. Vẻ mặt của hắn cực kỳ quái dị, các loại cảm xúc phức tạp trong mắt bất khả tư nghị, biểu tình lại bình tĩnh giống ta. Khi ta đâm hướng Menfuisu, Izumin đột nhiên khoát tay, nhấn cổ tay ta về phía trước. Nguyên bản, ta chỉ định đâm một vết thương nhẹ của Menfuisu, dưới sự trợ giúp của hắn, thành công đâm Menfuisu một cái lỗ thủng.

Nếu... vừa rồi ta không mềm lòng, một kiếm kia sẽ đâm thẳng trái tim Menfuisu, chỉ sợ hắn đã bị ta giết chết. Ta không ngoài ý muốn nhìn thấy sát ý mà Izumin che giấu. Hắn đã sớm muốn giết Menfuisu.

Menfuisu ôm vai trái, kinh ngạc. “Asisu, nàng muốn giết ta?”

Ta sắc bén nhìn thẳng vào hắn: “Vì sao ta không thể giết ngươi?”

Thương tâm muốn chết che kín khuôn mặt anh tuấn của hắn. “Ta yêu nàng như vậy, vì sao nàng lại muốn giết ta?”

Ha ha, ta rốt cuộc nhìn không được, hắn thế nhưng còn dám nói yêu ta. “Menfuisu, có phải không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất? Bởi vì ta không làm theo ý của ngươi, cho nên ngươi mới dùng các loại thủ đoạn lưu lại ta.” Trong lòng căng thẳng, nghĩ đến sự tuyệt vọng vì từng đã cho rằng vĩnh viễn cũng không thể về. Lòng ta đau đến đứng không vững.

Bên cạnh, một đôi bàn tay to đỡ lấy ta. Ta hít sâu mấy hơi, nỗ lực bình phục tâm tình: “Menfuisu, ta cho ngươi một cơ hội. Lần này, ta không thể giết ngươi! Nếu ngươi còn có lần sau, ta nhất định sẽ không lại dễ dàng buông tha ngươi!” Coi như là ta hoàn thành hứa hẹn với Asisu. Sự bất quá tam, nếu hắn còn dám có lần sau, ta sẽ tự tay giết hắn.

Quay đầu, ta nhìn Izumin, lặng lẽ dùng ánh mắt thỉnh cầu hắn.

Izumin mỉm cười, kéo ta vào trong lòng. “Menfuisu, chúng ta sẽ lại thả ngươi ra.”

Nhẹ nhàng nói ta ra, Izumin đi lên, một quyền đánh vào bụng Menfuisu, một quyền nữa đánh vào mặt.

Menfuisu rên một tiếng, hôn mê. Kỳ thực, kia đem mê hồn phấn được hiệu pha trộn, hắn có thể chống đỡ đến bây giờ, đã không dễ.

Vượt thủ trạc hình xà, ta cười khò. Trước kia, ta có giấu ở trên người một ít thứ đồ chơi phòng thân, không nghĩ tới là có hiệu.

“Vĩnh nhi!” ôm ấp ảm ảm ửng đến gần, ta gắt gao ôm lại hắn. Để hắn mang theo ta, dưới sự trợ giúp của Ruka, rồi đi hoàng cung Ai Cập.

...

Hoàng cung Ai Cập đột nhiên cháy, tấm cung của nữ hoàng Asisu tràn ngập khói đặc.

Đám thị vệ gấp gấp múc nước dập hỏa. Vài lão nhân mê tín quỳ trên mặt đất thì thào nói. Nữ hoàng Asisu sau khi gả đi, Ai Cập liền luôn chưa an bình quá. Thần Oman! Chủ thần Ai Cập ta! Xin ngài phù hộ cho Ai Cập, phù hộ thần dân không còn lo lắng hãi hùng.

“Menfuisu!”

“Hoàng đế!”

Ba bóng dáng xông tới. Một thân hình mảnh mai ở trước biển lửa oanh oanh khóc, hai bóng dáng mạnh mẽ khác lập tức vọt vào tấm cung, cứu Menfuisu đang hôn mê ra.

...

Menfuisu dần tỉnh lại, trên người đau đớn làm hắn nhìn không được đau thở mạnh ra.

“Menfuisu! Chẳng có sao không!” thanh âm quen thuộc vang lên.

Menfuisu kinh ngạc quay đầu, thì ra là Carol. Nàng đã trở lại?

Sắc mặt Carol tái nhợt, vọt vào trong lòng Menfuisu, nàng khóc thảm đạm: “Thực xin lỗi! Đầu là ta hiểu lầm chàng! Menfuisu, thì ra chàng căn bản không hề phản bội ta.”

Nhìn Unasu và Minurê đang quỳ gối trước mắt, hẳn có chút hiểu rõ. Những thuộc hạ trung thành có lẽ đã nói gì đó với Carol.

“Menfuisu, sao ta lại có thể hoài nghi tình yêu của chàng. Ta thật sự là rất ngu ngốc!” Carol khóc nước mắt giàn giụa. “Asisu rất quá đáng, khi đào tẩu thế nhưng còn gây lửa muốn chàng chết cháy. Uống chàng yêu quý nàng ta như vậy!”

Menfuisu nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai nàng, kéo nàng vào trong lòng. “Đúng vậy! Ngốc nghếch. Nàng luôn là người mà ta yêu nhất. Nàng quên rồi sao? Lúc trước, ta từng lấy máu của ta để thề, người ta yêu chỉ có một mình nàng.” Ha ha, nói dối thuận miệng cứ thế mà ra. Có phải, Asisu từng cũng có đau lòng như vậy?

“Menfuisu, xin chàng hãy tha thứ ta! Là ta quá vô tâm.” Carol vô cùng cảm động. “Ta rất vô trách nhiệm, thế nhưng ném chàng và con, cứ như vậy quay về hiện đại. Ta thề, ta không bao giờ rời đi chàng nữa.”

Lạnh lùng hôn môi Carol, Menfuisu nhìn về mặt Unasu và Minurê vui mừng. Không nghĩ tới, còn có người trung thành và tận tâm chỉ vì hắn mà suy nghĩ như vậy. Menfuisu thuận miệng dỗ Carol vui về rồi đi rồi, lẳng lặng nằm ở trên giường, vuốt miệng vết thương ở vai trái.

“Hoàng đế, xin ngài hãy tỉnh lại.” Minurê quỳ xuống dập đầu. “Cô gái sông Nile đột nhiên xuất hiện trong sông Nile, chúng ta sợ nàng thương tâm, liền... liền nói cho nàng chuyện này.” Nghĩ đến vị nữ hoàng cao quý mà hắn luôn yêu thương lại tuyệt liệt như thế, trong lòng Minurê nổi lên từng trận chua xót.

“Còn có chuyện gì sao?” Đột nhiên cảm thấy tâm lạnh như bụi, Menfuisu có chút lười nhác. Trên mặt bản bụi và bụng ả ả đau, nhưng lại không đau bằng đau lòng. Nguyên rủa, bản chú thuật, thật đúng là treu người. Hắn thật đúng là đã coi thường đám thần quan chỉ hiểu được hưởng phúc kia. Thế nhưng có thể khiến hắn thống khổ.

Minurê có chút sốt ruột: “Hoàng đế Menfuisu, tất cả mọi người đang chờ ngài!”

Chờ ta? “Người là nói chiến tranh tiền tuyến sao?” Menfuisu miễn cưỡng hỏi.

Minurê quỳ trước mặt Menfuisu: “Hoàng đế! Tình huống hiện tại của Ai Cập rất nguy cấp. Ngài nếu như ở đó, thì sẽ làm sĩ khí đại chấn a!”

“Hừ! Nhiều năm như vậy, thì ra ta chỉ nuôi được một đồng phế vật! Chuyện gì cũng không thể không có ta!” Hitaito dù cường đại, nhưng Ai Cập cũng không kém. Vậy vì sao ngay từ đầu trận chiến tranh này, Ai Cập lần lượt bại lui.

Minurê nghe thấy Menfuisu quả trách, ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn. Khẽ cắn môi: “Hoàng đế, Ai Cập ta vô có xuất binh. Trận chiến tranh này là vì đoạt lại nữ hoàng Asisu đã gả ra, trong lòng mọi người thật sự mê mang!”

Huyết sắc trên mặt Menfuisu dần dần lui hết. Đúng vậy! Dĩ vãng, các cuộc chiến tranh đều thuận lợi. Duy độc lần này, dưới tình huống hẳn có thể chiếm hết tiên cơ, nhưng vẫn bị rơi vào kết cục như thế. Chẳng lẽ, thật sự tại hắn cường cầu?

“Nghe tướng quân Neketo nói, binh lính âm thầm bàn tán, thật sự không rõ vì sao hoàng đế lại đoạt lại nữ hoàng Asisu, bức hoàng hậu sông Nile đi. Tất cả mọi người đang sợ hãi nữ thần sông Nile sẽ tức giận. Ai Cập ta mưa thuận gió hoà, đều là nhờ có sông Nile ban cho. Rất nhiều người cũng không muốn đánh trận chiến tranh này. Tướng quân Neketo đã giết rất nhiều người, nhưng vẫn không ngăn cản được quân tâm thất lạc. Hoàng đế, xin ngài hãy thanh tỉnh lại!” Quỳ trên mặt đất, Minurê tận tình khuyên nhủ. Hoàng đế đã bị tình yêu làm cho mê muội, không biết hắn liệu chết khuyên can, ngài có nghe vào hay không.

“Tỷ tỷ là sự kiêu ngạo của Ai Cập ta! Lý ra nên gả cho ta mới đúng!” trong mắt Menfuisu lóe ra không cam lòng, dựa vào cái gì mà Asisu lại luôn là của Izumin.

“Nữ hoàng Asisu là được trong tiếng chúc phúc của mọi người, gả cho liên bang Hitaito. Lần này, hoàng đế đột nhiên bội ước, mạnh mẽ cướp nữ hoàng về. Chẳng những khiến cho Hitaito vô đến, liền ngay cả quốc gia khác cũng đang rục rịch.” Minurê liên tục dập đầu: “Hoàng đế, xin ngài hãy cân nhắc a!”

Menfuisu có chút mê mang, đúng vậy! Lúc trước, hắn từng ở trước mặt quốc dân chúc phúc Asisu. Nhưng mới nửa năm, hắn lại hủy ước, dùng hết thủ đoạn đoạt Asisu về. Kết quả, cướp về lại là tỷ tỷ. Nghĩ đến một màn Asisu vọt tới trong lòng Izumin kia, trong lòng Menfuisu một trận quặn đau. Đó không phải tỷ tỷ, đó là nữ nhân mà hắn yêu. Nhưng nàng, vừa thanh tỉnh đã muốn giết ta.

Ôm vết thương trên vai, Menfuisu đau đến nhúm mày. Không phải là đau vai, mà là đau lòng. Thì ra nàng thật sự không yêu ta. Cho nên người mà ta cướp về chính là tỷ tỷ, mà người quay về đến trong lòng Izumin, lại là Asisu.

Nàng sẽ không bao giờ trở lại bên người ta nữa, không bao giờ đối ta mỉm cười thật tình nữa. Menfuisu khép chặt khóa mắt chảy xuống hai giọt thanh lệ. Thứ mà hắn có thể dựa vào chính là sự không đành lòng của nàng đối hắn. Nhưng nay, ngay cả điểm ấy đều mất đi, thì còn có cái gì mới làm nàng lại quay đầu nhìn hắn?

Nếu... ngay từ đầu, hắn thật tâm yêu nàng, coi nàng là thê tử để trân trọng; nếu... ngay từ đầu, hắn không bị Carol hấp dẫn, một lòng đối nàng; nếu...

ngay từ đầu, hắn không hủy hôn, chỉ yêu một mình nàng, nếu... hắn không ngốc đến mức cho rằng nàng sẽ luôn tha thứ hắn, muốn cưới nàng làm hoàng phi; nếu... trước khi nàng gặp Izumin, gắt gao bất lý lòng của nàng, có lẽ nàng sẽ không ly khai đi.

Hối hận, thống khổ cắn nát nội tâm. Menfuisu nghĩ đến Asisu không lưu tình chút nào đâm hắn một kiếm kia, hô hấp nhất thời có chút khó khăn. Lần này, thật sự đã khiến nàng hết hy vọng với hắn. Từng bước ép sát, thì ra, đoạt tới không phải là tâm Asisu, mà là sự rời đi của nàng. Sớm biết như thế, hắn còn có thể khư khư cố chấp sao?

Nhanh cảm lấy ngực, Menfuisu vô cùng mê mang. Hắn thật sự không biết. Khi đó, hắn không hiểu tình yêu, cho nên mới tự cho là đúng yêu Carol. Hiện tại, hắn đã hiểu tình yêu, thâm nghĩ gắt gao nắm lấy hạnh phúc. Hắn từ trước đến nay nghĩ muốn cái gì là có thể được đến cái đó, vô luận là tướng mạo, thân thể hay là trí kế, tiền đồ thuận lợi khiến hắn cũng không biết cái gì gọi là thoái nhượng. Nếu có một cơ hội nữa, sợ là... kết quả vẫn sẽ như thế đi.

“Hoàng đế, xin ngài hãy tỉnh lại!” Unasu cũng khẩn trương. Menfuisu vẫn đang thờ ơ. “Ai Cập không thể không có ngài!”

Đúng vậy! Ai Cập không thể không có hắn. Menfuisu cười khổ, vì Asisu, hắn có thể ném quốc gia ra sau đầu sao? Không thể! Hắn không thể đắm chìm trong tư tình nhi nữ. Izumin... Nghĩ đến nam nhân làm hắn hận thấu xương kia, Menfuisu có chút thanh tỉnh lại. Không chiếm được Asisu, ta cũng không thể để Ai Cập thua. Izumin, người đừng tưởng nhất tiễn song điêu.

“Kiểm tra lỗ hồng bổ phòng trong hoàng cung! Hừ, ngay cả chủ soái địch quốc Izumin cũng có thể dễ dàng tiến vào, thật không biết đám thị vệ kia đang làm cái trò gì!” trong mắt Menfuisu sát ý tràn ngập. Vừa rồi, hắn thật hồ đồ. Một mặt chỉ đau lòng, kém chút đã quên đại sự. Con nôi dòng dõi vừa sinh ra, Ai Cập còn cần hắn bảo vệ. “Phong tỏa lộ tuyến tới Hitaito, chặn giết Izumin! Ta lập tức sẽ đến tiền tuyến! Minurê, ta khôi phục chức vị đại tướng quân cho ngươi, đi theo ta!”

Minurê mừng rỡ, liên tục dập đầu: “Tuân mệnh!” Hoàng đế rốt cục không còn suy sút.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nói với chàng, ta mang thai

Sóng nước vỗ nhẹ mạn thuyền, tạo ra thanh âm ào ào. Lúc này, ta cùng Izumin, cùng thân tín mà hắn mang đến cùng đội đặc chủng ở trên thuyền lớn. Izumin an bày chúng ta chạy theo thủy lộ, sau đó thẳng đến chiến trường. Hai nước chiến tranh, Izumin phải đích thân đi chỉ huy. Mới thoát ra hoàng cung Ai Cập, chúng ta không có khả năng bình yên trở lại Hitaito dưới phong tỏa nghiêm mật như thế. Đi chiến trường, là phương pháp tốt nhất.

“Nàng rốt cục đã trở lại!” trong thanh âm của Izumin đầy đau xót. Hai tay ôm ta rất nhanh, thân thể của ta có chút đau. Ta không hé răng, ta rất nhớ hắn, rất nhớ hắn gắt gao ôm ta.

“Nàng không phải Asisu, nàng là Vinh nhi đúng hay không?” Trong thanh âm có một tia không xác định.

Ta ngẩng đầu, ôn nhu nhìn hắn, nhẹ nhàng mà cầm mặt hắn hôn xuống. “Àn, là ta.”

Trong mắt Izumin nổi lên một làn nước trong suốt, ta kinh ngạc phát hiện, đó là nước mắt. “Izumin, chàng làm sao vậy?” Có chút không biết làm sao. Ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn khóc, ngay cả ở trong truyện tranh cũng không có.

Con người hắn lóe lóe, dần dần hóa thành ướt át. Izumin tựa đầu chôn sâu vào vai ta “Ta đang sợ hãi!”

Ta ôm lại hắn. Kỳ thực, ta cũng sợ hãi. Làm hôn nhân phách lâu như vậy, ta sợ cực kỳ cảm giác hư vô tồn tại. Ai cũng không nhìn thấy ta, ai cũng không nghe được thanh âm của ta, vô luận ta điên cuồng hay là cười to, vẫn chỉ là một cái vai xướng kịch.

“Izumin, ta mang thai.” Đột nhiên nhớ tới một chuyện, ta nhanh chóng nói cho hắn.

Thân mình Izumin chấn động, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Ta có chút hoảng, “Àch! Tuy rằng ta từng đã ở Ai Cập một tháng. Nhưng là đứa nhỏ này là của ngươi. Hắn đã sắp được ba tháng.” Gãi gãi đầu, sau khi bị bắt đi trở về, trực tiếp nói cho lão công, mình có thai, thì ai cũng sẽ hoài nghi. Trong lòng hiểu thì hiểu rõ, nhưng vẫn có điểm ủy khuất.

Đang bị ai, đột nhiên một trận thiên huyền địa chuyển. Chờ ta thật vất vả và phục hồi tinh thần, phát hiện mình bị Izumin đặt ở trên giường. Chóp chóp hai mắt, nhìn thấy trên mặt của hắn mừng như điên.

Một bàn tay to đặt lên bụng ta “Thật vậy chăng?” Thanh âm càng bất ổn.

“Vô nghĩa! Đương nhiên là của ngươi!” Ta giận trừng hắn! Đã giải thích với ngươi, ngươi thế nhưng còn dám hoài nghi ta! Có phải ngươi khi dễ ta không có nhà mẹ đẻ quay về a! Trong lòng đau xót, nước mắt lập tức ra. Trước kia thì còn có thể chạy về Ai Cập. Hiện tại thì ta không còn nơi nào để đi cả.

“Đừng khóc! Đừng khóc! Không phải là ta hoài nghi nàng!” Izumin hoảng thần. “Ta biết Menfuisu không chạm vào nàng, Ruka đã sớm nói với ta.” Hắn không ngừng hôn nước mắt ta, nhẹ như một mảnh lông chim, sợ làm đau ta.

“Nếu không có Ruka hội báo với ngươi, thì có phải ngươi sẽ hoài nghi đứa nhỏ không phải của ngươi?” Ta nổi giận! Ngươi có ý tứ gì!

“Ta không có!” Hắn ôm ta, trong thanh âm thế nhưng có một chút ghen ngào. “Ta căn bản không quan tâm chuyện đó. Cho dù... cho dù Menfuisu thật sự bắt buộc nàng, ta cũng sẽ không để ý. Ta chỉ là... chỉ là đang cao hứng. Ta cho rằng... ta mất đi nàng. Mấy ngày qua, mỗi ngày ta đều ăn không vào, ngủ không được, mỗi ngày đều không dám nhắm mắt. Bởi vì vừa nhắm mắt, ta sẽ nhớ đến cảnh nàng bởi vì bản chú thuật mà thống khổ, sẽ nhìn đến... cảnh nàng bị Menfuisu bắt đi ở trước mặt ta.”

Nước mắt thấm ẩm tóc, ta nắm lấy bả vai Izumin nặng nề mà cắn xuống. Đừng nói nữa, nếu nói tiếp, lòng ta sẽ đau đến mức vô pháp hô hấp.

“Khi nhìn thấy Asisu mở mắt, ta liền hiểu, đó không là nàng. Nhưng ta vẫn nhìn không được thương tâm. Bởi vì cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ dùng ánh mắt lạnh lùng đậm đặc như vậy nhìn ta. Ta sợ hãi... nàng không về. Cuối cùng, ta chỉ có thể nhìn Asisu kia mà cả đời thống khổ tưởng niệm nàng.” thanh âm khàn khàn vang lên bên tai, ta càng thêm dùng sức cắn, nhưng vẫn không dùng được tiếng khóc.

“Khi nàng tỉnh lại, miệng gọi lại là Menfuisu, ta thật sự rất khó chịu. Nhìn nàng vọt tới trong lòng Menfuisu trước mặt ta, ta hận không thể chém hẳn một kiếm!” Đau đến cả người đều run rẩy, ta mở miệng khóc to.

“Thực xin lỗi! Ta không bảo vệ nàng tốt! Thực xin lỗi!...” thanh âm Izumin càng ngày càng thấp. Đầu vai ướt một mảnh, ta đã không rõ rốt cuộc là nước mắt của ai.” Đến bây giờ ta vẫn không thể tin được rằng nàng đã trở lại. Vĩnh nhi, thật là nàng sao? Thật là nàng sao?”

“Là ta! Thật là ta!” Ta khóc đến không kịp thở. Trong lòng quặn đau làm ta nhìn không được muốn nôn ra, Izumin sợ tới mức đỡ lấy ta, phủ ở trên giường để ta nôn hết.

Ta vừa nôn vừa khóc, sắc mặt không thở nổi. Hắn sợ hãi, có chút vô thố, “Sao vậy? Asisu? Nàng đừng khóc!” Vô nhẹ lưng ta, muốn cho ta thoải mái một chút.

Thân mình Izumin đột nhiên cứng đờ, gắt gao nắm lấy ngực quỳ rạp xuống bên cạnh ta. Hai mắt đầm lệ mơ hồ, ta nhìn hắn, sắc mặt hắn trắng bệch. “Chàng làm sao vậy?”

Hắn miễn cưỡng cho ta một cái mỉm cười: “Không sao! Mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt. Người có chút không thoải mái.” Mồ hôi lạnh của hắn từng giọt toát ra. Ta sợ hãi. Hắn nói “Không sao, lập tức tốt lắm” thanh âm của hắn có chút mơ hồ, gắt gao cầm lấy tay của ta, thế nhưng hôn mê bất tỉnh.

Ta thét chói tai ra tiếng!”A ————— “

Nghe thấy ta thét chói tai, thị vệ bên ngoài thuyền đều vọt vào. Emi cùng Betty nhanh ôm chặt ta, liên tục an ủi: “Bệ hạ, không sao cả! Không sao cả!”

Hasan xông lên, cẩn thận xem xét, rồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Asisu, đừng sợ hãi. Hoàng tử chỉ là luôn không nghỉ ngơi tốt, bị thương tâm phé. Mấy ngày nay, hẳn quá mệt mỏi. Thấy ngươi trở về, hẳn mới thả lỏng, giờ đang ngủ.”

Ta nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, gắt gao cầm lấy tay Betty, “Hắn chỉ là đang ngủ?”

“Ân! Nghỉ ngơi một đoạn thời gian là sẽ không sao. Bệ hạ, hoàng tử từng phun ra máu. Giờ phải tĩnh dưỡng tốt.” Hasan cho ta một cái tươi cười cổ vũ.

Ta nhìn hắn, không dám tin tưởng: “Ngươi không gạt ta?”

Hasan ôn nhu cười cười, “Ta chưa từng lừa gạt ngươi. Asisu, ngươi tin tưởng ta!”

Trước mặt bỗng tối sầm, hai chân ta mềm nhũn hôn mê bất tỉnh. Thì ra... hắn chỉ là đang ngủ.

Đờ Asisu cùng với Izumin ở trên một cái giường, mọi người yên lặng rời đi. Hasan là người cuối cùng lui ra ngoài, trong mắt hiện lên một tia ảm áp. Asisu, hoan nghênh ngươi trở về.

Đến khi chúng ta đến chiến trường, đã là ba ngày sau.

Izumin vốn không muốn để ta lộ diện. Vài ngày nay, ta nôn nghén càng ngày càng nghiêm trọng, cũng chưa từng nhìn thấy bộ dáng hẳn mấy ngày nay. Mỗi ngày hầu ta ăn, sợ ta lạnh, sợ ta nóng, sợ ta đau, sợ ta mệt. Được hẳn bảo vệ giống như đứa trẻ vậy, trừ bỏ ở trên giường, nơi nào hẳn cũng cảm thấy không an toàn.

Ta giận trừng hắn, như vậy còn không để cho người ta sống!

Izumin luôn dịu dàng vuốt đầu ta, dùng mắt sáng lấp lánh nhìn ta, mặc ta cố tình gây sự phát giận với hắn, cuối cùng, hắn sẽ giúp ta thuận khí, rồi nói cho ta: “Hasan nói, nàng không nên tức giận.”

“Hasan lại không phải bác sĩ khoa phụ sản, hẳn là một bác sĩ ngoại khoa kiêm nội khoa, biết đâu được mấy chuyện này!” Ta một bên uống nước, một bên tò mò hỏi hần.

“Ách? Khoa phụ sản là cái gì?” Izumin chớp chớp lông mi dài.

“Chính là y quan quản việc sinh đẻ nhỏ!” Ta liếc trắng mắt. Rõ ràng là hần đang nói sang chuyện khác.

“Hần nói, là hướng phụ nhân khác thỉnh giáo.” Izumin cười đến có chút giảo hoạt.

Ta tức giận, trừng hần. Nàng sao có thể không biết xấu hổ đi hỏi! Rất quá đáng!

Ôm ta vào trong ngực, Izumin thỏa mãn hít sâu hương thơm ở đỉnh đầu ta: “Hasan cũng rất vội a! Nghe nói thai thứ nhất sẽ rất vất vả.”

Ta kháp hần một phen. Tình địch thì ra có thể lợi dụng như vậy.

...

“Asisu, ngày mai không nên đi chiến trường. Nơi đó rất nguy hiểm.” Ta vẫn là bảo hần gọi ta là Asisu. Dù sao tên của ta ở trong này rất cổ quái. Tuy rằng thanh âm Izumin rất êm tai, nhưng khi nói ra tiếng Trung vẫn thấy là lạ. Trong lòng ngọt ngào, này là bí mật của chúng ta. Không thể để cho người khác biết.

“Không được! Ta muốn đi.” Nói tới đây, ta có chút ai oán nhìn hần. “Ngày đó, khi ta đâm hần, chàng là cố ý.”

“Nếu không phải là nàng thỉnh cầu, ta đã tự mình động thủ.” trong mắt Izumin lóe ra thống hận. Hừ! Ý vào Asisu thương hần, cho nên càng ngày càng cả gan làm loạn.

“Tự thân động thủ, còn không bằng để ta đâm hần một kiếm tới thống khoái?” thanh âm của ta hơi hơi đề cao chút. Ý xấu mắt nam nhân, quý hẹp hòi.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng nóng giận! Không phải là nàng cũng không có giết hần sao!” hôn lên mặt Asisu, trong lòng Izumin có chút khó chịu. Nhìn một kiếm kia đâm vai trái, là biết nàng vẫn không thể mạnh tay, cũng không muốn tên kia chịu thương, thật sự khó giải mối hận trong lòng.

Tức giận nhìn hần! Trong lòng ta biết, ta cũng có chút cố tình gây sự. Nếu đối là ai, cũng không muốn nhắc tới tình địch. Hần ần nhẫn để ta chất vấn, đã rất nhẫn nại rồi. Nếu không phải bởi vì ta, thì sao hần có thể thủ hạ lưu tình với địch nhân.

“Cho nên, ngày mai ta cũng phải đi chiến trường!” Dựa vào trong lòng hần, ta lại đưa ra yêu cầu.

“Được rồi!” Izumin ôm ta nằm xuống, hơi thở dài một hơi. Kỳ thực nếu Asisu có thể lên sân khấu thì đương nhiên rất tốt. Nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng nhìn thấy Menfuisu, trong lòng vẫn là không vui.

Nắm lấy cánh tay cường tráng của hần, ta ôm vào trong ngực an tâm nhắm mắt lại. Vài ngày nay, mỗi ngày ta đều phải kề cận hần mới ngủ được. Buổi tối khi bình tĩnh, luôn theo bản năng tìm kiếm hần. Khi sờ thấy hần, luôn phát hiện ra hần mở mắt ở trong bóng tối nhìn chằm chằm ta. Ta mơ mơ màng màng nhìn hần mỉm cười, chui vào trong lòng hần, ôm lấy hần cùng nhau tiến vào giấc ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại, trong lòng vừa ngọt ngào lại xót xa.

—————phân cách tuyến ‘viết chiến tranh rất phiền’—————

Tựa vào bên cạnh Izumin, ta nhận tiếng hoan hô của các tướng sĩ.

Izumin giờ tay lên, tiếng huyền não phía dưới liên yên tĩnh xuống.” Hoàng tử phi Asisu anh minh cơ trí của chúng ta đã trở lại. Vận số của Ai Cập đã hết, thắng lợi là của Hitaito chúng ta.” Tự tin sáng rực ở trên mặt hần làm ta mê say, chỉ mấy từ ít ỏi đã có thể dưới đài một làm sĩ khí lẫn nửa chấn thiên.

Quân Ai Cập đóng quân ở phương xa nghe thấy tiếng hoan hô, mặt đều không dễ nhìn.

Menfuisu đã tới nơi, xem qua tin tức thám tử truyền đến, tức giận đến ngực phập phồng không ngừng. Khá lắm, Izumin, thế nhưng cũng giống ta, đi thẳng đến chiến trường. Khó trách đã phong tỏa toàn Ai Cập rồi mà vẫn không tìm thấy hần.

Asisu! Nhớ đến kiêu nhan tràn đầy hận, ngực Menfuisu căng thẳng. Nàng cũng tới...

“Menfuisu! Bọn họ bên kia như thế nào?” Carol xóc lên lều trại, lộ ra mái tóc ánh vàng rực rỡ.

Thình lình, một phen bị Menfuisu nắm lấy. Carol then thùng tùy ý trượng phu ở trên người nàng muốn làm gì thì làm “Menfuisu, ta yêu chàng!” Thâm tình thổ lộ với Menfuisu. Nàng thật sự rất may mắn, đi đến niên đại này, còn có thể có được tình yêu khắc sâu của một phu quân ưu tú như thế.

“Ta cũng yêu nàng!” Menfuisu không chút để ý trả lời. Phát tiết ở trên người nàng bị thương trong lòng. Nhìn ánh mắt mê luyến của Carol dưới thân hần, trong lòng Menfuisu dâng lên một tia trào ý. Thì ra, hần chỉ có thể có tiêu cô nương này ở bên. Hoàng hậu sao? Trong lòng hần hiện lên một tia lạnh như băng. Nếu như không dụng tốt một phen, thì sẽ làm thất vọng danh vọng này.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Trên chiến trường một quyết thư

Hai quân đối chọi, toàn bộ dựa vào vật lộn. Nhìn thấy chiến trường huyết nhục bay tứ tung, ta ghê tởm càng thêm mãnh liệt. Trước kia không phải là chưa thấy qua chiến tranh, nhưng chưa từng không thoải mái đến mức như vậy. Lúc ấy, chỉ là vì tình tiết trong tác phẩm đưa đẩy, lúc ấy ta lạnh nhạt nhìn chung quanh hết thấy, cảm thấy bất quá chỉ là phim ảnh chân thật chút. Khi ở Babylon, ta đã có giấc mộng. Mỡ ra hai tay, nhìn bàn tay trắng nõn, có chút cười khổ. Mới đến nơi đây có mấy năm, mà hai tay đã dính đầy huyết.

Giương mắt nhìn lại, Izumin đang ở cách đó không xa trấn định chỉ huy. Nơi nào cần tiếp viện, nơi nào cần tạm thời lui về phía sau, hình thành vòng vây. Nơi nào binh lực chỉ có thể tổn thất, mới có thể đổi về ưu thế lớn hơn nữa; nơi nào cần đề cao sĩ khí, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm giết đối phương. Máy chục vạn người cầm kiếm, mâu, thuẫn, tiếng giết rung trời chạm mạnh vào nha. Các loại thanh âm đan xen vào, nghe mà sắc mặt ta tái nhợt.

Một cô gái lớn lên trong xã hội hòa bình, hơn 30 tuổi, nhìn nhiều nhất đó là hòa bình. Ngày xưa này cái gọi là tăng lớn, cái gọi là cao cấp đặc hiệu, ở trước mặt sự chân thật, huyết tính giết chóc, đều là chề cười cả. Không được, ta không thể uể oải, về sau, ta còn phải trải qua chiến tranh đại quy mô như thế. Ta phải làm quen, tại cô đại luôn rung chuyển bất an này, yếu đuối chỉ có thể là ta cùng với người ta yêu thương lâm vào bị động, mặc người tàn sát.

“Cindy!” Ta quát nhẹ. Những năm gần đây, đội đặc chủng là chỗ dựa cuối cùng của ta. Tay trái gà không chặt, chỉ có thể nuôi dưỡng ra lực lượng của chính mình. Tuy rằng, ở trước mặt quân đội quốc gia, thì lực lượng này vô cùng mỏng manh. Binh quý ở kì, chỉ cần dùng tốt thì một cây chằm cũng có thể giết địch.

“Bệ hạ!” Cindy cùng vài tiểu đội trưởng nhanh chóng đi tới. Bọn họ luôn luôn đứng ở bên ngoài vòng bảo hộ, ngăn cản các mũi tên bị lạc. Ta cười cười, may mắn đây là cổ đại. Nếu là chiến tranh hiện đại, chỉ sợ vài người như vậy căn bản không thể chặn được đi.

“Bảo vệ ta tốt! Xem ra Izumin sẽ đi tiền phương. Ta cũng muốn đi theo!” Bình tĩnh nói. Ai Cập vì đề cao sĩ khí, đã đẩy Carol đi ra ngoài. Menfuisu không để ý an nguy của nàng, mang nàng theo trên người, xông vào tiền tuyến. Bang binh Ai Cập này, chỉ cần vừa thấy đến bóng dáng màu vàng của Carol, liền giống như đánh gà vậy. Cho tới nay, bọn họ bởi vì đuổi lý, cho nên hữu khí vô lực. Carol vừa đến, quả nhiên không giống như trước.

Nhất định phải lên chiến trường, chỉ là mình bạch ta cũng đồng dạng phải tăng sĩ khí, cổ vũ tâm lý cho quân Hitaito.”Bệ hạ...” thanh âm của Cindy có chút chần chờ. Ta quay đầu cười, ta hiểu là hắn đang lo lắng cơ thể của ta. Nhưng mà, ta không muốn tránh ở phía sau người yêu, bị hắn bảo hộ. Ta muốn cùng hắn kẻ vai chiến đấu, ta muốn cùng hắn cùng nhau bay lượn.

“Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ bệ hạ tốt.” Nhìn thấy lòng ta đã quyết, nhóm tiểu đội trưởng quỳ xuống hướng ta hành lễ, liền đưa ta đi hướng Izumin.

Bàn tay to nhẹ nhàng mà ôm ta, trên mặt Izumin vốn luôn lạnh nhạt gần như lãnh khốc giờ lại mỉm cười: “Chúng ta liền cùng đi đi!” Cẩn thận ôm ta lên ngựa, dưới sự bảo vệ của mọi người, đi thẳng đến tiền phương.

...

Đằng xa, ta đã thấy một ánh vàng rực rỡ kia. Carol lung lay sắp đổ đứng ở bên cạnh Menfuisu. Hào một bức bộ dáng vừa thấy đã thương. Trong lòng ta cười lạnh! Ai Cập thật sự là vận khí tốt. Dưới tình huống như vậy, thế nhưng có thể từ một cái Carol liền một lần nữa tỉnh lại. Cái thánh mẫu trời sinh kia đang hai tay giao nắm, cầu nguyện vì mọi người.

Thấy ta đã đến, nàng mở ra đôi môi hồng nhuận, tiêm kêu lên: “Asisu! Là vì người mà gây nên chiến tranh. Nhiều sinh mệnh như vậy bởi vì người mà biến mất, người không cảm thấy hổ thẹn sao?” Trên mặt của nàng tràn ngập thánh khiết, đại nghĩa bình nhiên chỉ trích ta.”Làm nữ hoàng Ai Cập, người làm sao có thể trợ giúp Hitaito đến tấn công quốc gia của mình. Asisu, người rất làm ta thất vọng rồi.”

Ta chớp chớp mắt, thật sự là rất buồn cười! Ai nói chiến tranh là ta mang đến? Người dựa vào cái gì đứng tại góc độ thuần khiết như vậy đến chỉ trích ta? Trong lòng dấy lên một tia lửa giận. Cho người chút ánh mặt trời, người liền đăng trên mũi mác!”Cindy!” Lạnh quát một tiếng, ta lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ nhân ngu ngốc đối diện kia.

“Suru!” Một tiếng vang nhỏ vang lên ngay sau khi ta vừa dứt lời, xông ra ngoài. Tài bắn cung của Cindy từ trước đến nay tốt nhất toàn đội. Một mũi tên đi qua, bắn rớt một luống tóc của Carol. Nếu không phải Menfuisu tay mất lạnh lẽ, kéo nàng một phen, thì mũi tên này sẽ cắm năng lại tại chỗ.

Sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, Carol ngoan ngoãn ngậm lại miệng làm người ta chán ghét kia. Menfuisu lui về phía sau một khoảng cách, neho lại ánh mắt, nhìn chăm chăm Cindy, trong lòng đại nhạ. Đoạn khoảng cách này là khoảng cách an toàn. Tại sao bên Asisu lại có cường cung như thế, nhân tài như thế, một tên kém chút nữa là giết Carol.

Hiểu rõ Menfuisu nghi hoặc, ta cười lạnh. Đó là tác dụng của sắt.

“Carol! Asisu ta từ khi gả đến Hitaito, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đối Ai Cập bất lợi! Là Pha-ra-ông Ai Cập Menfuisu cố ý phá hư minh ước mạnh mẽ, bắt ta trở về. Trọng phu của ta, Izumin vì cứu ta, phái binh đến viện. Nhưng Pha-ra-ông Ai Cập không để ý hậu quả, thế nhưng ở biên cảnh chỉ huy đại

quân xâm phạm Hitaito! Asisu thân là nữ hoàng Ai Cập, chưa bao giờ chịu quá vũ nhục như thế! Asisu từ nhỏ uống nước sông Nile, hưởng thụ hết thảy những thứ Ai Cập mang đến, nguyên không muốn chống lại tổ quốc. Nhưng ta lại phải chịu nhục nhã như thế, không có khả năng tùy ý xâm lược!” Lạnh lùng nhìn Menfuisu và Carol, hèn mọn trong mắt ta rốt cuộc giấu không được.

Nghe được ta chỉ trích, quân Hitaito vô cùng kích động.

“Nữ hoàng Asisu là hoàng tử phi Hitaito ta! Ai Cập dám bội ước bắt người! Chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

” Hoàng tử Izumin anh minh cơ trí đã cứu hoàng tử phi Asisu trở về, Pha-ra-ông Ai Cập sẽ phải trả giá!”

” Nhân dân Hitaito ta sẽ không ngồi đợi chết, không để các ngươi làm thịt!”

...

Gió mang huyết tinh theo đám đông huyền ảo nghênh diện đánh tới, thổi bay tóc dài của ta cùng với Izumin. Sợi tóc màu đen cùng sợi tóc màu bạc dây đưa ở trong gió, dưới ánh mặt trời màu vàng, chúng ta nhìn nhau cười. Dù sóng gió lớn đến đâu, cũng đừng nghĩ tách chúng ta ra.

Biểu tình trên mặt Menfuisu vặn vẹo, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân này làm hấn vừa yêu vừa hận, thật sự là có thể làm người ta điên cuồng! Nhưng mà, ngay cả nàng chân chính tên là gì hấn cũng không biết. Kích động tay run run, không chế không được lực đạo, khiến Carol ở trong lòng hấn bị đau kêu ra tiếng, Menfuisu lúc này mới tỉnh táo lại.

“Hoàng đế Menfuisu, ngươi còn muốn khư khư cố chấp sao?” Izumin nhẹ nhàng mà nắm tay của ta, độ ấm truyền đến làm trong lòng ta thư thái không ít. Một đôi vợ chồng ngu ngốc kia, ta nhìn mà trong lòng ngọt ngào.

“Coi khinh mặt thần dân Ai Cập ta, hoàng tử phi Hitaito của ngươi thế nhưng muốn làm hoàng hậu sông Nile quốc gia của ta bị thương! Ngươi có ý đồ gì!” trên mặt tuấn dật của Menfuisu hiện lên một tia âm ngoan. Lời nói này, căn bản là muốn châm ngòi Ai Cập binh lính tức giận.

Không nói thêm nữa, Izumin kéo ngựa nhẹ nhàng lui về phía sau. Hấn giơ lên cánh tay, mọi binh lính đều làm tốt chuẩn bị tấn công.

“Vì Hitaito! Vì vinh dự quốc gia của chúng ta! Chúng ta không tiếc tan xương nát thịt!” Hô to một tiếng vang lên ở trong quân. Cảm xúc của mọi người đột nhiên bị điểm bạo.

“Vì hoàng tử Izumin, vì hoàng tử phi Asisu! Thắng lợi nhất định là của chúng ta!”

Hô lớn, quân Hitaito theo bàn tay to của Izumin phát lên, phấn đấu quên mình vọt đi qua.

Cầm lấy cương cung ở trên ngựa, Izumin bắn mũi tên đi. Một tiếng vang quái dị theo mũi tên bay về phía trước, dừng ở cách đó không xa Menfuisu, đột nhiên tuôn ra một trận khói màu vàng. Đám người chung quanh không kịp bật mũi, ào ào ngã xuống đất không dậy nổi. Menfuisu cảnh giác lui về phía sau, một phen che lại mũi mình và Carol.

Theo mũi tên của Izumin, một trận vũ tiễn mang theo đồng dạng quái thanh bay về phía đại quân Ai Cập. Thành linh xảy ra công kích làm Ai Cập nhất thời trận thế đại loạn. Binh nhóm Hitaito lại phảng phất không có cảm giác, vừa rồi còn tiếng hô rung trời, lại đột nhiên im ắng lên. Vừa thấy mới biết được, thì ra khi Izumin bắn ra trường tên, bọn họ đã bị hết lại miệng mũi.

“Hasan quả nhiên là một nhân tài!” Izumin cười ha hả. “Đáng tiếc thời gian quá nhanh, không chế tạo được nhiều lắm.” Hấn hơi tiếc hận nói. Là Hasan nghĩ đến kế hạ độc trước trận, thật sự là tuyệt vời. Loại bột phấn độc được này có lực sát thương vô cùng lớn. Hấn cũng nghĩ ra cách làm khẩu trang bôi giải được cho các binh sĩ đằng trước. Nhìn chung quanh Menfuisu bị độc che kín, bộ dáng binh Ai Cập thất kinh. Ta giờ mới hiểu được, nguyên nhân hấn dễ dàng gạt đầu đồng ý mang ta tới. Thì ra, ta cũng là một trong những cái mồi. Nếu không phải vợ chồng ta đều đứng ở chỗ này, thì sao có thể làm Menfuisu ngoan ngoãn bị độc đầu!

“Hoàng đế Menfuisu bị giết!”

“Hoàng hậu sông Nile đã chết!”

Sau đó, xung quanh đột nhiên vang lên một trận kêu to. Đám binh Ai Cập bắt đầu xôn xao lên. Động tác của mọi người rõ ràng trì hoãn đi không ít. Trên mặt mỗi người đều đầy kinh nghi. Nhìn thấy cờ chủ soái cờ bị hạ xuống, khói thuốc bay cùng tiếng kêu to.

“Cánh tá! Cánh hữu! Xông lên đi!” Izumin lạnh lùng hạ mệnh lệnh. Trận hình Hitaito bắt đầu chuyển động. Theo quân đội biến hóa, dần dần ở chung quanh Menfuisu hình thành một vòng vây. Hơn phân nửa binh sĩ bị ngăn cách.

Ta cũng có chút khẩn trương. Lúc này, nếu không nắm chắc thời cơ thì sẽ bị quân Ai Cập cắt đứt. Chiến cuộc sẽ lại khôi phục nguyên trạng.

Quả nhiên, Menfuisu rất nhanh phản ứng lại, một lần nữa liên hệ quân đội bị cắt đứt để giao sát binh Hitaito.

Bên miệng lộ ra một tia cười lạnh, Izumin nhẹ nhàng vung tay lên. Lại là một trận vũ tiễn bay qua. Đáng sợ nhất chính là, trận vũ tiễn này thế nhưng vừa rơi xuống đất, liền dấy lên một mảnh hỏa diễm bốc tận trời. Ngửi thấy mùi quen thuộc trong không trung bay tới. Là dầu thô! Ta cũng có chút kinh ngạc! Hấn thế nhưng lấy tới dầu thô.

Hỏa thế càng ngày càng lớn, dần dần hình thành một biển lửa. Vô số binh Ai Cập thê thảm ở trong biển lửa, một ít binh Hitaito cũng bị cuốn đi vào. Nhưng quân Hitaito không hề kích động, cẩn thận tránh đi khu nguy hiểm, điên cuồng truy sát binh Ai Cập đang chạy trốn.

Không thể không khen, Izumin rất có tài năng trong chiến tranh. Ta mới chỉ làm mẫu quá một lần, hắn thế nhưng có thể vận dụng xảo diệu như thế. Lúc Carol hỏa thiêu tháp Babel, hẳn là sẽ không nghĩ tới có một ngày, cũng sẽ có người đem dầu thô đến hỏa thiêu nàng đi.

Thình lình xảy ra đại hỏa hoàn toàn đánh diệt sĩ khí của binh Ai Cập. Một vài ngài nhịn không được đáy lòng sợ hãi, khóc thét lên:

“Đây là thần tích!”

“Đây là sự trừng phạt mà nữ hoàng Asisu muốn chúng ta phải chịu!”

” Nữ hoàng Ai Cập Asisu của chúng ta, xin ngài hãy tha thứ chúng ta!”

Ta kém chút khóc thét theo, những người này, lúc nào cũng có thể xả đến thần tích. Thật sự là quá ngu muội.

Sương khói tràn ngập, đột nhiên thấy bóng người một tiểu đội đang chạy ra ngoài vòng vây.

“Là Menfuisu!” Izumin mắt sắc phát hiện ra. Hắn đặt ta ở bên cạnh Cindy, một bên giục ngựa tiến lên, một bên rút ra một mũi tên dài, giương cung vọt tới. Không có độc, không có dầu thô. Tên tốc độ rất mau, rất chuẩn.

“Hoàng đế Menfuisu, cẩn thận!” Một bóng dáng lao ra, đỡ lấy một mũi tên cho Menfuisu

Minrê luôn luôn dè dặt cẩn trọng theo ở bên cạnh, nhìn thấy đột nhiên có trường tên phóng tới, theo bản năng lao lên chắn.”Phập” một tiếng, tên dài dính ở trước ngực hắn. Minrê kêu một tiếng, đổ người về phía trước.

Menfuisu không nói một câu, đẩy Carol từ trong lòng ra đến Unasu, nhanh chóng khiêng lên Minrê. Dẫn theo tiểu đội binh lính phóng ra ngoài vòng vây.

Đối mặt với Menfuisu liều mạng, binh lính bình thường căn bản không ngăn được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn hội hợp với binh Ai Cập bên ngoài.

Izumin vì nhúu, khề thờ dài. Giục ngựa trở về, bẻ ta lên.”Đáng tiếc! Không giết chết được Menfuisu.” Tiếp tục chỉ huy quân Hitaito giao sát binh Ai Cập đang tháo chạy, hắn có chút tiếc hận nói.

“Trăm chừng chi trùng, tử mà không cương. Vận số của Ai Cập chưa hết.” Ta an ủi hắn.

Nhìn ta một cái, Izumin đột nhiên cười cười, trong mắt hiểu rõ.”Cứ như vậy cũng tốt, miễn cho thê tử của ta đau lòng. Còn nhiều thời gian, về sau còn có cơ hội.”

Ta mím môi giật giật khoe miệng, đại vương ghen tuông. Biết ta không đành lòng, còn châm chọc ta. Quên đi, lần này cũng hoàn toàn cùng Menfuisu đoạn tuyệt lui tới. Nếu không hạ thủ được, vậy thì vĩnh viễn cũng không gặp hắn đi.

—————phân cách tuyến ‘viết thống khổ vô cùng’—————

Chiến tranh liên tục đến nửa đêm, rốt cục đã xong.

Bởi vì Izumin ra kì chiêu, Hitaito rốt cục đạt được thắng lợi cuối cùng. Nguyên tưởng rằng sẽ tiếp tục truy kích, thì Ai Cập lại đưa tới thư hòa giải.

Nhìn văn bản bằng đất nung ở trên bàn, ta không phản ứng lại được. Đây không giống tính cách của Menfuisu a.

Thần sắc Izumin lại không có dị thường gì.”Hừ! Quả nhiên Menfuisu còn chưa hoàn toàn ngu.” Cũng phải, nếu thua, vậy thì nhận thua đi. Nếu lại đánh tiếp, thì Ai Cập sẽ không có được ưu việt gì. Hitaito ta cũng không có ích lợi gì lớn hơn. Một đại quốc như Ai Cập, muốn nuốt nó cũng không dễ dàng

Nhớ mạng máng, Hitaito và Ai Cập luôn luôn bất phân thắng thua, hai phương ai cũng không làm gì được ai. Nếu không phải Hitaito đột nhiên biến mất, phỏng chừng tứ đại quốc gia cổ văn minh sẽ nhiều hơn. Đáng tiếc lịch sử của ta chưa bao giờ tốt, không nhớ rõ được mấy chữ số vô cùng buồn tẻ kia. Cho nên, ta có thể sống khoái hoạt hơn Carol. Không biết gì về tương lai, không cần cả ngày lo lắng đề phòng.

“Đề cho Menfuisu chảy máu nhiều một chút đi! Không thể để hắn chiếm ưu việt.” Izumin ôm ta, hôn ta đến hít thở không thông.”Ta sẽ bắt hắn cách nàng rất xa.”

Ôm cổ hắn, ta cố gắng hô hấp. Không thể tức giận, vì dưỡng thai nên không thể tức giận. Nhưng mà, giương mắt nhìn thấy biểu tình có chút đắc ý của hắn, ta vẫn nhịn không được kéo kéo lấy mặt hắn, làm mặt của hắn méo đi. Chẳng đúng là cái bình dâm chưa to đúng! Thật sự là chịu không nổi chàng!

Bạn đang đọc truyện [Động Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Yêu chàng, thật tốt

Khi đàm phán, ta không đi. Thứ nhất là Izumin không chịu, thứ hai là ta cũng không đồng ý. Đi chỗ đó cũng không náo nhiệt, vuốt cái bụng đã có một chút nhô ra. Ta thoải mái ngồi ở sở chỉ huy tạm thời, hưởng thụ mọi người cẩn thận hầu hạ. Tuy rằng đã nói với mình là không nên suy nghĩ Ai Cập chuyện này chuyện kia. Nhưng trong óc vẫn không tự chủ được nghĩ tới.

Minurê đã chết! Ta có chút đáng tiếc khi nghe được tin tức này. Nghe Ruka nói, một mũi tên kia bắn xuyên qua thân Minurê, khi chiến tranh chấm dứt, Minurê đã hấp hối. Sắc mặt Menfuisu không được tốt. Cũng phải, từ trước đến nay Minurê luôn trung thành và tận tâm với hắn, từ nhỏ bồi dưỡng cùng nhau lớn lên. Cứ như vậy mất đi một cánh tay, Menfuisu khẳng định không thể dễ chịu.

Khi Minurê tắt thở, trong miệng hắn kêu trừ bỏ Menfuisu, còn có tên của ta. Aiz, nghe đến đó, trong lòng ta cũng không dễ chịu. Nam nhân này, luôn yên lặng yêu Asisu chân chính. Ta tuy rằng hiểu rõ tâm ý của hắn, nhưng lại không có biện pháp đáp lại. Đối với hắn, ta luôn là kính nhi viễn chi. Ở chiến trường bởi vì bảo vệ Menfuisu mà chết, chắc chắn cũng là nguyện vọng của hắn đi. Ta an ủi bản thân.

Izumin cũng cùng nghe tin tức này, vẻ mặt khiến ta cũng không rảnh hoài niệm Minurê. Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, nhìn chăm chăm đến mức da đầu ta run lên. "Thì ra, ta luôn luôn xem thường sức quyến rũ của nàng!" Ta theo bản năng cách xa hắn, nhưng hắn lại dùng một tay bắt ta trở về, hắn nhẹ nhàng cười. "Nếu không phải là thân thể nàng không có phương tiện, ta nhất định sẽ không cho nàng rảnh suy nghĩ những người không liên quan kia."

Ta có chút ủy khuất, "Người hắn thích cũng không phải ta!" Liên tính người ta thích ta, thì ta cũng đâu làm gì được?

Thoải mái mà khóa hai tay ta ở sau lưng ta, Izumin nâng lên cằm ta, "Ta nghĩ, về sau có nên làm cái mặt nạ cho nàng đeo hay không. Còn tiếp tục như vậy, nàng sẽ giống cô gái sông Nile, đi chỗ nào cũng có thể đưa tới một đồng ong bướm"

Ta luôn sợ nhìn về mặt không biết đang nghĩ cái gì của hắn, trong lòng ta chập bông. A đùa cười nói: "Ta sẽ không giống nàng không có việc gì liền chạy loạn như vậy. Chàng cứ yên tâm!"

"Ồ! Thì ra nàng cũng từng đã nghĩ như vậy?" Có chút ngả ngón dùng ngón tay ma sát ở trên mặt ta, xúc giác nhẹ nhàng làm mặt ta đỏ lên. Đầu đã là vợ chồng già, thể nhưng vẫn có ảnh hưởng lớn đến ta như vậy.

"Không có! Không có!" Ta liên tục phủ nhận. Trong lòng thật đúng là từng có ý nghĩ này. Nhớ ngày đó, công bộc hành lý lưu lạc thiên nhai, đó là giấc mộng của ta. Trước kia không có điều kiện, hiện tại có điều kiện cũng không dám.

"Yên tâm!" Thấy vẻ mặt ta có chút phiền muộn, Izumin không đùa ta nữa. "Chờ nàng sinh con xong, ta sẽ mang nàng đi chơi! Trước khi chúng ta còn chưa đăng cơ, chúng ta còn có thể vụng trộm lười." Nhẹ nhàng mà hôn hôn thái dương ta, hắn cười rất ôn nhu.

"Ừ!" Cầm lấy tóc của hắn, ta tưởng tượng ra tương lai. Thật tốt! Tuy rằng ta không thể trở về, nhưng có thể cùng người làm bạn đi thiên nhai, chỉ là nghĩ thôi cũng khiến cho ta cảm thấy thật hạnh phúc.

————— phân cách tuyến 'Menfuisu tiếp tục khó chịu' —————

Nghe nói, lần này Izumin nhắc đến cửa biển. Muốn lấy về thành thị bờ biển bị mất lúc trước, muốn Menfuisu bồi thường vàng, muốn một vài thành trì. Nghe nói, Menfuisu tức giận đến kém chút trở mặt với hắn. Đàm phán này cũng giống như đang buôn bán, chào giá đầy trời, trả giá rơi xuống. Menfuisu chủ động giơ lên cờ hàng, đương nhiên phải ăn một chút. Kích động là ma quỷ! Thật sự là không rõ, hắn bỗng dưng muốn đánh trận chiến này. Đánh thì đánh, lại đột nhiên người muốn hòa đàm. Đây không phải là tự tìm mất mặt sao!

Nghe nói, vẫn là không thể có được thổ địa Ai Cập. Nhưng hoàng kim lại lấy được không ít. Dù sao Ai Cập giàu có, điểm tổn thất ấy cũng không tính cái gì. Ta cũng quên đi luôn, sau chuyện này, Menfuisu hẳn sẽ an phận nhiều năm. Sắp tới, hẳn là sẽ không còn tùy tiện phát động đại chiến tranh. Như vậy cũng tốt, ít nhất đối với Hitaito mà nói, cũng có thể bình tĩnh không ít. Trong lòng ta vẫn là chán ghét chiến tranh. Có những ngày hòa bình, thì dân cư mới có thể phát triển, kinh tế quốc gia mới có thể phát triển. Cũng không phải là dân tộc du mục không có thổ địa phì nhiêu chỉ có thể sống bằng chiến tranh.

Kail cũng có tham gia, hắn âm thầm nói cho ta. Menfuisu vừa đến, ánh mắt liền nhìn chung quanh. Phòng chừng là đang tìm ta. Izumin tuy rằng bất động thanh sắc, chỉ nói hai ba câu khí hậu khác nhau ở từng khu vực khiến Menfuisu kém chút nhảy lên. Đàm phán cơ hồ không thành công. Bất quá, Izumin cuối cùng cười cười, nói hiện tại bốn bề Ai Cập đều là địch, Hitaito nguyên cũng sẽ không tham gia. Nhưng lần này Ai Cập vô cơ bội ước, coi khinh Hitaito không người. Thành ý của Hitaito bị giảm lên, nếu đã có một trận chiến, thì cũng sẽ không ngại lại tiếp tục tái chiến. Quả thực là uy hiếp trắng trợn.

Sắc mặt Menfuisu cực kỳ khó coi. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ phẩy tay áo bỏ đi, cuối cùng hắn lại hoãn xuống dưới, đáp ứng bồi thường kinh tế. Người khác không rõ, nhưng ta lại rõ ràng. Chỉ cần có Carol ở, hắn đương nhiên có thể đánh cướp tiểu quốc chung quanh. Ta chỉ không rõ chính là, Menfuisu luôn luôn không phải là kẻ biết sợ. Trong nguyên tắc, nhiều quốc gia đối Ai Cập rục rịch như vậy, hắn vẫn như thường sống vô cùng dễ chịu. Chỉ là, lúc đó có Imhotep, Minurê giúp hắn gánh vác. Hiện tại, hắn lại chỉ có cô đơn một mình. Quên đi, việc này không liên quan gì tới ta, ta lười lo lắng. Chỉ cần về sau hắn đừng đến quấy rầy ta là được.

...

Cùng đại quân chậm rãi về tới Hitaito. Tất cả mọi người long trọng tiến đến nghênh đón ta. Đáy lòng hiểu rõ, không riêng gì danh vọng mà ta thật vất vả có được ở Hitaito, lần này đại thắng Ai Cập, lại mang long thai, mới làm địa vị ta đại thắng đi. Người làm quan, con đường quanh co khúc khuỷu, cũng

không dễ hồ lộng giống như người thường.

Izumin luôn luôn ôm ta, ta tiết kiệm sức tựa vào trên người hắn, nhận mọi người hoan hô. Được người sùng bái cảm thấy thật không tệ! Ta mỉm cười cảm ơn mọi người. Lần này bị bắt đi, thật sự là tắc ông biết mã, yên biết phi phúc.

Mắt sắc nhìn đến Mira tránh ở đám người, dùng ánh mắt si ngốc nhìn Izumin. Cảm thấy nhất thời khó chịu. Tiểu cô nương này, nhanh chóng giả nài đi ra ngoài, miễn cho suốt ngày động dục với lão công ta. Đang động oai cân não, Mitamun vọt lại đây.

“Asisu tỷ tỷ! Ngươi thật sự rất là lợi hại!” Tiểu cô nương ánh mắt sáng lấp lánh, mặt bội phục.

Ta cong lên một chút ý cười ôn nhu, “Mitamun, mấy ngày này đã phải lo lắng rất nhiều.” Aiz, quả nhiên ta là cô giáo nhà trẻ, là tiểu hài tử thì đều thích kẻ cặn ta chơi.

“Đừng nha! Không nghĩ tới hoàng đế Menfuisu hư như vậy! Rõ ràng ngươi cùng anh trai ân ái như vậy, lại còn muốn chặn ngang một cước.” Tiểu cô nương tựa hồ quên nàng cũng từng ái mộ Menfuisu. Trong lòng ta cực kỳ thích hành vi bao che khuyết điểm của nàng. Nàng như vậy mới giống người một nhà.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, ta chậm rãi hướng cung điện đi đến. “Mọi chuyện đều đã trôi qua! Chúng ta có nên lo lắng hôn sự của Mitamun?”

Không ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, “Chán ghét! Asisu tỷ tỷ!” Tiểu cô nương kích động, thế nhưng trốn được vào trong lòng Izumin.

Izumin yêu thương vỗ vỗ đầu của nàng, “Yên tâm! Anh trai sẽ vì ngươi tuyển trượng phu tốt.”

Bất động thanh sắc lại nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, ta kéo nàng ra. “Chúng ta điều tra toàn bộ nam tử ưu tú của các quốc gia rõ ràng, xem xem em gái bảo bối của chúng ta cuối cùng lựa chọn ai.”

“Ta chỉ thích người giống như anh trai như vậy.” Tiểu cô nương quệt cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng nói.

“Được! Chúng ta liền ấn bộ dáng anh trai ngươi, giúp ngươi tìm trượng phu!” Ta liếc Izumin một cái, nhìn ý cười trên mặt hắn, nhất thời cảm thấy có chút chướng mắt. Luyện muội cuồng! Hừ!

Xoay mặt đi không để ý hắn, tiếp tục đùa với Mitamun

Một cái bàn tay to kéo ta lại. Izumin ôm lấy thắt lưng ta, nói: “Mitamun, Asisu mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một chút. Chờ đến tiệc tối, ngươi lại tán gẫu với nàng đi.”

Tiểu cô nương hiểu chuyện nhìn nhìn anh trai, đột nhiên cười đến giảo hoạt. “Anh trai là muốn cùng Asisu tỷ tỷ một chỗ đi, ta hiểu mà.”

Ta xấu hổ. Cả nhà này, không dễ bắt nạt ai cả.

...

“Asisu, nàng ghen tị!” thanh âm của Izumin thanh thanh đậm đậm, không có nghi vấn, là đang trần thuật.

Ta giận trừng hắn: “Nào có!” Đánh chết cũng không thừa nhận.

Ôm ta vào trong phòng, ý bảo mọi người đều đi ra ngoài. Ta vẫn nâng cao cằm như cũ, bày ra một bộ cao ngạo.

Izumin nở nụ cười. “Thì ra, nàng cũng sẽ không thoải mái a!”

Ta cực kỳ mất mặt. Nếu là cô nương khác cũng liền thôi, cố tình người kia lại là em gái hắn. Ăn dấm chua kiểu này, sao có thể không xấu hổ.

Nhẹ nhàng mà lôi ta ngồi xuống, mắt Izumin hàm nhu tình nhìn ta: “Cuối cùng đã trở lại!”

Đúng vậy! Rốt cục đã trở lại. Dọc theo đường đi, ta không hề nói với hắn rằng ta trở lại trong thân thể như thế nào. Nghĩ đến Asisu buồn bã biến mất, trong lòng có chút khổ. Menfuisu đối ta như thế, nếu là người khác, ta sợ giết ngay cả ý muốn giết hắn cũng sẽ có. Mà lúc này, ta lại chỉ là vĩnh viễn không muốn thấy hắn. Nhắm mắt làm ngơ đi!

“... Nàng ta còn có thể trở về sao?” trong mắt Izumin hiện lên đau xót.

“Hắn là sẽ không! Lần này, Asisu đã hoàn toàn hết hy vọng. Nàng ta hẳn là sẽ không trở về đây nữa.” Trong lòng cũng có một tia buồn bã. Nếu lúc đó, ta không có nguyện vọng mãnh liệt có thể trở về, thì có phải là ta cũng sẽ về tới trong nhà mình.

“Nàng đừng đi! Cho dù có cơ hội, nàng cũng phải ở lại... cùng ta...” Ôm ta vào trong ngực, trong thanh âm của Izumin có tia khẩn cầu.

Lòng ta đau, ôm lại hắn. Vì ta, hắn đau lòng nôn ra máu, ta sao có thể phụ hắn. “Được, không đi! Vĩnh viễn cùng ngươi!”

Mấy tháng sau, trong tiếng quát tháo thê thảm của ta, bảo bối rốt cục oa oa khóc to.

Là nam hài. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của hắn, hoa chân múa tay vui sướng khóc lớn. Ta càng cảm thấy đáng yêu.

Đem đứa nhỏ ôm cho ta xem, Izumin hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, “Thế này thì đám em gái sẽ có người bảo vệ.”

Ha ha, đúng vậy! Tựa như Mitamun vậy, có anh trai có thể dựa vào, có thể yên tâm mà làm nũng, có thể yên tâm mà ỷ lại. Nói như vậy, chẳng lẽ còn muốn ta tiếp tục sinh sao! Trong lòng ngẫm lại, lại thấy ngọt ngọt. Không cần kế hoạch hoá gia đình, đứa nhỏ còn muốn có bạn.

“Ari, Mura, ôm hắn đi ra ngoài.” Izumin đưa đứa nhỏ cho bà vú.

Ta kinh hãi, nàng còn chưa có ôm đủ đâu! Sao hắn đã vắng con ra. Đứa con mà ta tần tần khổ khổ mang thai 10 tháng, đau đến chết đi sống lại, hắn lại ném nhanh như thế.

“Nam hài không thể luôn kề cận mẫu thân. Giao cho bà vú là được.” Izumin nhìn ra ta bất mãn, nhàn nhạt nói.

Mất ứa lệ, ta nổi giận, có người nào như người sao? Tuy rằng nơi này không phải là thế kỷ hai mươi mốt, nhưng tốt xấu cũng là bảo bối của ta. Có đứa nhỏ nhà ai không phải là phùng ở lòng bàn tay, người khen ngược, ném hắn như ném một con mèo đi như vậy. Người không có cảm tình sao?

Hắn không nói chuyện, lẳng lặng ôm tay nhìn ta. Ta càng nghĩ càng tức giận, nước mắt ào ào chảy ra.

Izumin ánh mắt ý bảo đoàn người đi ra ngoài. Ôm lấy ta đang khóc to.”Ta không biết nơi của nàng giáo dục đứa nhỏ như thế nào, nhưng ở đây, thứ hắn cần phải học là rất nhiều.”

“Nhưng hắn vừa mới được sinh hạ.” Ta không chấp nhận lý do này.

“Chúng ta đều như thế này.” Izumin giúp ta lau nước mắt. Ngẫm lại tựa hồ thật sự là như vậy. Ở trong trí nhớ của ta, chỉ có ta cùng Menfuisu lẫn nhau vô tư, ỷ lại. Ở trong trí nhớ, cha mẹ chiếm vị trí cực nhỏ.

“Nhưng mà ta muốn cho hắn càng nhiều yêu.” Đứa trẻ còn nhỏ như vậy rất cần mẫu thân.

“Nàng muốn sau khi hắn lớn lên lại ỷ lại nàng sao?” biểu tình của Izumin rất nghiêm túc.

Ta có chút mờ mịt, chuyện này cùng về sau có quan hệ gì.

“Hài tử của ta, không thể giống con mèo nhỏ chỉ biết oa ở trong lòng mẫu thân làm nũng. Hắn phải gánh vác tương lai.” Izumin không nề phiền, nhàn nhạt nói với ta.”Cho nên, chuyện giáo dục, nàng không thể nhúng tay.”

“Ta cũng không thể nhìn hắn sao?” Ta ủy khuất hỏi. Tại sao làm mẹ ở trong này lại không dễ dàng như vậy a.

“Đứa ngốc!” Hôn hôn cái trán ta, Izumin nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Đương nhiên có thể a! Chỉ là nàng không thể rất sùng hắn. Ta cũng không muốn lại dưỡng ra một tên vô dụng.” Trong lòng hiểu rõ, hắn đang nói đến Menfuisu. Có lẽ, quan niệm giáo dục của ta căn bản không thích hợp niên đại này. Nhất là người hoàng gia. Chỉ cần cho ta nhìn đứa nhỏ bình an lớn lên, ta liền thỏa mãn. Từ mẫu là không tốt, phòng chừng ở trong lòng Izumin, ta là điển hình.

“Vậy chừng nào thì chàng theo giúp ta đi chơi?” Buông tâm sự, ta bắt đầu hứng lên.

“Mấy ngày nay Menfuisu chung quanh chinh chiến, ta cũng đi theo kết minh với các quốc gia mà hắn chiến. Ha ha, vừa vặn có thể mang theo nàng chung quanh du ngoạn.” Khóe miệng Izumin lộ ra một tia tà ý cười. Ta không nói gì. Menfuisu giựt tiền nơi nơi, người liền đi theo đằng sau nhặt tiền nghỉ. Thuận tiện còn có thể mang theo lão bà du sơn ngoạn thủy, thật đúng là nhất tiễn song điều a!

“Nhanh chút khỏe lại đi! Ta mang theo nàng, nhìn rõ mọi phong cảnh xinh đẹp của thời đại này.” hô hấp ấm áp của Izumin ở ta bên tai phát qua, “Yêu ta, yêu thời đại này, ta sẽ không để nàng hối hận.”

Cho hắn một cái tươi cười vui vẻ, ta rúc vào trong lòng hắn. Chờ mong ngày cùng hắn rong ruổi tại thiên địa rộng lớn này.

Izumin! Yêu chàng, thật tốt!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập] Ta Là Asisur được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Carol nghi hoặc

Carol nghi hoặc

Từ khi lưu lạc đến Ai Cập cổ, ta luôn luôn cảm thấy bản thân thật may mắn. Menfuisu tuy rằng là kẻ táo bạo quý, nhưng vẫn yêu ta. Asisu cực kỳ ôn nhu. Có đôi khi, ánh mắt nàng tựa hồ có thể nhìn thấu nội tâm ta, nhưng cho tới bây giờ nàng đều chỉ là ôn nhu cười, nhìn ta cùng Menfuisu phát sinh hết thấy.

Kỳ thực, ta không hiểu Asisu. Vì ta, Menfuisu hủy hôn. Đối với một nữ hoàng mà nói, hẳn là vô cùng nhục nhã. Nhưng hình như Asisu lại không tức giận, vẫn luôn cười.

Kỳ thực, ta cũng rất hi vọng bản thân có thể có một người chị ôn nhu như vậy. Anh Ryan tuy rằng quan tâm, nhưng lại rất bá đạo. Giống như Menfuisu vậy, luôn bắt buộc ta làm chuyện ta không thích. Có thể được một người chị tri kỷ như vậy trân trọng, ta rất vui vẻ.

Nhớ được lần đó, Asisu bị rấn cản. Menfuisu không có ngày nào là không ở bên Asisu. Ánh mắt Asisu sau khi tỉnh lại, ta vẫn luôn luôn nhớ được. Ánh mắt nhu tình tràn ngập trong suốt tam quang, làm ta cũng cảm thấy trong lòng ấm áp. Menfuisu đối với chị mình đều có thể tốt như vậy, hẳn khẳng định không phải là người xấu. Cho nên khi đó, ta liền vụng trộm thích thượng hẳn. Nhưng mà, ta vẫn không thể tin được. Pha-ra-ông cổ đại ưu tú như vậy, làm sao có thể yêu ta – một cô gái bình thường. Trừ bỏ tri thức lịch sử phong phú này, ta cái gì cũng không biết.

Ít nhất, ta muốn giống như Asisu tỷ tỷ, có được sự uy nghiêm của nữ hoàng, cả dung nhan, cả cử chỉ tao nhã.

...

Hôm nay, ta khóc không ngừng được. Hôn nhân của Menfuisu và ta xảy ra vấn đề. Cho tới bây giờ ta cũng không biết, hôn nhân thế nhưng còn có thể phức tạp như thế. Nguyên tưởng rằng, chỉ cần hai người yêu nhau cùng một chỗ, là có thể hạnh phúc.

Khiến cho ta sợ hãi chính là, Menfuisu thế nhưng cả ngày quần quít lấy Asisu tỷ tỷ. Hắn... có phải đã chê ta tính trẻ con hay không? Có phải một lần nữa cảm nhận được Asisu tốt? Không muốn, ta không muốn hắn yêu người khác.

Nafutera nói, Asisu tỷ tỷ sớm hay muộn vẫn phải gả đi ra ngoài. Ta mới là nữ chủ nhân chân chính của Ai Cập, không cần khách khí với nàng. Tuy rằng ta cảm thấy không quá đúng, nhưng khi nhìn thấy trong mắt Menfuisu thế nhưng toát ra nhu tình. Lửa giận liền bay lên, lời nói đã thương người kia, ta thế nhưng lại thốt ra.

Asisu tỷ tỷ rất thương tâm. Tuy rằng nàng thẳng người, miễn cưỡng hướng ta lộ ra tươi cười. Nhưng ánh mắt nàng lại đựng đau thương. Ta biết, ta làm lòng của nàng bị thương. Làm sao bây giờ? Ta không có ý.

Trở lại trong tâm cung, ta nói với Nafutera chuyện này. Ta không rõ, mình vì sao lại nhớ kỹ lời nói vốn không nên nói ra như vậy. Nhưng mà, ta ghen tị nàng. Ta thật sự ghen tị Asisu. Ta không giống nàng, là nữ vương trời sinh, căn bản không giống ta như vậy, không hợp với thời đại này. Ta càng sợ hãi nàng sẽ đoạt Menfuisu vốn là của ta.

Chân chính làm ta tuyệt vọng chính là, Menfuisu thế nhưng nói muốn cưới nàng. Làm sao có thể? Vì sao lại như vậy? Hắn không phải là chỉ yêu ta sao? Khi đó, hẳn vì cứu ta, khởi xướng chiến tranh với Hitaito; khi đó, hẳn vì cứu ta, chặn song Atsiria. Ta cho rằng, trong lòng hắn chỉ có ta, vì sao tâm nam nhân lại thay đổi nhanh như vậy?

Ta không cam lòng! Vì Menfuisu, ta từ bỏ tương lai, từ bỏ gia đình, thậm chí từ bỏ vị hôn phu. Vì sao hắn lại đối xử với ta như vậy? Chỉ mới vài ngày, ta trong trạng thái ngu dại ngốc, chỉ biết rơi lệ. Nafuter sẽ lo lắng. Nhưng mà rất kỳ quái, nàng cũng không dám nói xấu Asisu với ta nữa. Tuy rằng, ta nghe qua, trong lòng cảm thấy sáng khoái. Tuy rằng, những lời này, ta vĩnh viễn đều nói không nên lời.

Babylon Ragashu tới. Hắn yêu Asisu. Hắn nói muốn cưới nàng. Nếu Asisu tỷ tỷ có thể gả đi ra ngoài thì tốt rồi, Menfuisu sẽ chỉ yêu một mình ta. Cho nên, khi Asisu nói muốn ta bồi nàng đi Babylon, ta đồng ý. Tuy rằng, ta cũng không biết, nàng nói phương pháp bảo trì khoảng cách là để giữ tình yêu có chính xác hay không.

Ở trên đường, Menfuisu thật sự theo như lời Asisu, bắt đầu cải biến. Ánh mắt hắn không lại vây quanh Asisu, trong mắt hắn một lần nữa có ta. Ta mừng rỡ như điên. Liền ngay cả chuyện anh Ryan bị thương, ta đều tạm thời quên.

Menfuisu vẫn yêu ta. Chuyện này khiến ta cả ngày được vây trong khoái hoạt. Menfuisu, chờ ta từ Babylon trở về, chúng ta hẳn là sẽ hạnh phúc qua ngày đi.

...

Đáng giận hoàng đế Babylon, hắn làm sao có thể nót ta? Hắn không biết, ta phải đi về để gặp lại Menfuisu sao? Thật vất vả hắn lại lần nữa yêu ta. Ta làm sao có thể bị người bắt ở Babylon. Sau khi liên hệ với Hasan, ta vận dầu thô tới. Một phen hỏa, thiêu tháp Babel.

Vọt tới sa mạc, vọt tới trong lòng Menfuisu, ta khóc thiên hôn chuyển. Người không biết, sa mạc quý có bao nhiêu đáng sợ, người không biết khi ta thiêu hủy tháp Babel kỷ tích, trong lòng có bao nhiêu sợ hãi. Khi bị sa đạo bắt đi, ta có bao nhiêu tuyệt vọng. Menfuisu hôn ta, nói là hắn đều biết. Cho nên, hẳn tới đón ta. Người yêu của ta, trượng phu của ta, ta chỉ muốn người, ta nhất định sẽ không bỏ tay người ra.

Sau đó, sự tình càng ngày càng không khống chế được. Asisu và ta bị lạc nhau, được liên bang Hitaito cứu. Sau đó, lại tới một cái Kafura càng thêm đáng giận. Nàng cả ngày quần quít lấy Menfuisu, hoàn toàn không nhìn ta.

Thẳng đến lúc này, ta mới biết được, Asisu tỷ tỷ có bao nhiêu ôn nhu. Nàng luôn cho ta cùng Menfuisu thời gian ở riêng, cổ vũ Menfuisu đối ta sủng ái. Lẽ ra, nàng hẳn là sẽ ghen tị ta, nhưng trên mặt của nàng thường thường chỉ là ôn nhu tươi cười.

Hận Kafura, đồng thời ta cũng hận Asisu. Thế giới của ta, thế giới hạnh phúc ta, bởi vì các người chen vào, trở nên không thể khống chế được nữa. Dần dần, ta cũng hận cả Menfuisu.

Khi ta nghe được hẳn cùng với Kafura ở với nhau một đêm, ta hoàn toàn phẫn nộ rồi. Là người thế kỷ hai mươi của tương lai, ta có sự kiêu ngạo của ta. Trọng phu của ta, chỉ có thể có một thế tử là ta. Nếu Menfuisu không làm được, ta thà rằng trở lại tương lai, quên hết thầy.

Nhưng sau khi trở về, trong đầu thường thường nghe thấy các binh lính đến từ Ai Cập cổ kêu gọi. Mỗi lần, khi nhìn đến nước, ta luôn tạm thời mất đi trí nhớ. Trong lòng luôn hiện lên ản ản bi thương. Khi bị cuốn vào trong nước, ta tình tường nhớ lại hết thầy về Ai Cập cổ. Tựa như mọi lần, ta luôn bị lốc xoáy nước cuốn cuộn cuốn lấy. Loại vận mệnh này, tránh không thoát, trốn không thoát. Thì ra, ta thật là đã bị nguyên rửa.

Vốn, ta không muốn trở lại bên người Menfuisu. Nhưng Ruka và Unasu lại nói, Menfuisu không hề cưới hoàng phi. Hẳn chỉ yêu một mình ta. Menfuisu, ta đã hoài hài tử của người, người biết không? Nếu người không yêu ta, ta thà rằng mang theo đứa nhỏ cùng nhau lưu lạc ở ngoài, cũng không muốn ở bên cạnh người ủy khuất cầu toàn.

Nhưng là, tâm tư Menfuisu luôn khó có thể cân nhắc như vậy. Asisu đã gả đi Hitaito, hẳn thế nhưng còn muốn cướp Asisu về. Làm ta sợ hãi nhất chính là, Asisu sau khi trở về thế nhưng đối ta tràn ngập sát ý. Người chị vốn ôn nhu giờ đã thay đổi, nàng không bao giờ là người mà trước đây ta quen thuộc kia.

Ta lại nhảy vào sông Nile. Loáng thoáng, ta biết phương pháp trở về. Chỉ cần có liên quan đến nước, là ta có thể qua lại cổ đại cùng hiện đại. Khiến cho ta quên hết thầy chuyện đáng sợ này. Nếu có thể, ta không bao giờ muốn trở lại cổ đại nữa. Thế giới này không hợp với ta.

Nguyên rửa đáng sợ luôn luôn đi theo. Cuối cùng, ta vẫn bắt đầu đi mà trở lại. Asisu đã đi. Nàng thế nhưng dẫn phát chiến tranh với Hitaito. Nghĩ đến đây, ta đột nhiên nở nụ cười. Cứ như vậy, Asisu vĩnh viễn cũng không thể trở lại Ai Cập thôi. Nàng vĩnh viễn cũng không thể cùng Menfuisu cùng một chỗ.

Trong lòng ác ý tựa như cây dây leo, càng dài càng lớn. Ở trước trận chiến, nhìn thấy Asisu cùng Izumin dắt tay cộng chiến, ta rốt cuộc nhìn không được kia quái vật đang rực rạch trong lòng, ta hướng về phía nàng hô to, trách cứ nàng vì sao lại gây nên chiến tranh. Đúng vậy, ta chính là cố ý. Dựa vào cái gì, tình yêu của ta cùng với Menfuisu lại nhấp nhô như vậy, nàng lại có thể cùng Izumin song túc song phi. Dựa vào cái gì, trong ánh mắt Menfuisu cùng Izumin tràn ngập bóng dáng của nàng.

Ta không phải đứa ngốc. Tuy rằng Menfuisu đối ta vẫn như cũ yêu thương, nhưng hẳn đối ta có lệ, luôn luôn phản ứng bất khoái, ta cũng biết không bình thường. Từ khi Asisu đi rồi, tuy rằng hẳn rốt cuộc không nhắc tới chuyện cưới hoàng phi. Tuy rằng mỗi lần đều sẽ đến cứu ta. Nhưng tâm hẳn đã cách ta càng ngày càng xa.

Ta bắt đầu không rõ, vì sao ta phải ở lại chỗ này. Không phải là ta chưa thử qua cách trốn khỏi nơi này, vĩnh viễn không trở về cổ đại. Nhưng vận mệnh nguyên rửa tựa hồ chưa từng buông tha ta. Mặc kệ ta có nguyện ý hay không, ta vẫn phải đi đến Ai Cập cổ. Đó là trừng phạt đối ta sao? Cùng người yêu của ta cùng một chỗ, lại vĩnh viễn không chiếm được tâm hẳn.

Cho nên, ta lần lượt nghe theo lời mời của các sứ giả, thăm quan nước họ, ra khỏi Ai Cập. Kỳ thực, ta chỉ là muốn tạm thời rời đi Menfuisu. Tuy rằng, ta yêu hẳn, yêu sắp điên cuồng, yêu càng không ngừng lừa bản thân rằng trong lòng hẳn chỉ có ta.

Menfuisu có đôi khi sẽ nhìn tóc ta, bộ dáng của ta mà ngẩn người. Ta biết, trong lòng hẳn tưởng niệm chính là Asisu. Ta khóc hỏi hẳn, nếu hẳn yêu nữ nhân khác, vậy vì sao lúc trước lại cưới ta. Hẳn hôn ta, cùng ta làm yêu, khiến ta vì hẳn sinh đứa nhỏ, chỉ thân mật với ta, lại không bao giờ nói thật với ta.

Cô gái sông Nile. Ta nghĩ, đây là thứ Menfuisu cần nhất đi. Nhìn hẳn lần lượt vì ta khởi xướng chiến tranh, nhìn hẳn lần lượt vì ta dẫm máu chiến đấu hăng hái. Trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác thỏa mãn. Ít nhất, giờ khắc này, Menfuisu là toàn tâm toàn ý yêu ta.

Nếu trốn không thoát, vậy thì ta cứ lừa mình dối người đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Menfuisu điên cuồng

Khi Asisu ra lệnh bắn tên về phía Carol, ta mới hiểu được, ta thật sự mất đi nàng.

Đã không nhớ rõ từ khi nào thì bắt đầu, trong lòng ta dần dần có bóng dáng của nàng. Cho nên ta không cho nàng xuất giá, không cho nàng cùng Izumin

hào hảo mà qua ngày. Ta nhớ nàng nhớ đến nỗi điên, lại chỉ có thể một lần lại một lần vì Carol khởi xướng chiến tranh.

Hừ! Carol ngu ngốc này, lại bị người khác bắt cóc. Tuy rằng ta biết rõ người khác không có hảo ý, nhưng cũng tùy nàng đi. Nhưng quốc gia đó đoạt hoàng hậu sông Nile của Ai Cập, ta làm sao có thể không đi tấn công đâu? Cô gái sông Nile là thân hộ mệnh của Ai Cập ta.

Tỷ tỷ nói, nàng là con gái người trộm mộ. Nghĩ vậy, trong lòng ta liền nổi lên hèn mọn. Nữ nhân ti tiện như thế sao có thể xứng đôi ta. Nhưng mà, chỉ cần một ngày nàng là cô gái sông Nile, ta liền một ngày sẽ không buông nàng ra. Ai Cập đã mất đi Asisu.

Carol hỏi ta, vì sao không yêu nàng còn muốn cưới nàng. Kỳ thực, ta cũng muốn biết đáp án. Vì sao lúc trước điên cuồng mà yêu nàng như vậy. Là vì nàng là nữ nhân đầu tiên không thuận theo ta sao? Càng nghĩ, cũng chỉ có đáp án này. Nếu không, vì sao ta lại buông tay Asisu.

Hiện tại nghĩ đến, Asisu cũng rất giao hoạt. Nàng luôn cười với mặt ta, trừ bỏ ôn nhu cùng bao dung, ta rất ít có thể nhìn đến nội tâm của nàng. Nàng kỳ thực cũng không phải là nữ nhân chỉ dựa vào nam nhân. Nhưng nàng lại che dấu bản thân rất khá, khá đến mức ta cơ hồ không phát giác.

Minuê đã chết. Khi hắn chết, ta mới biết được trong lòng mình có bao nhiêu đau. Từ nhỏ, hắn cùng với tỷ tỷ cùng ta trưởng thành. Cho dù mẫu thân hắn muốn giết ta, ta cũng không ban chết cho hắn. Không chỉ là vì hắn đâm Imhotep một đao kia, mà là ta biết, hắn vĩnh viễn sẽ không phản bội ta.

Ta nghĩ, ta sắp điên rồi. Những người bên cạnh, không bị chết thì là rời đi. Chỉ để lại một mình ta, cô linh linh ở tại chỗ. Người bồi tại bên người cũng chỉ là cô gái sông Nile nữ nhi hữu danh vô thực, cái gì cũng không hiểu.

Mỗi đêm, ta luôn bồi vì tưởng niệm bóng dáng của nàng mà trằn trọc khó ngủ. Carol luôn ngủ rất ngon, căn bản không biết ta nắm chặt nắm đấm nhanh đến độ chảy máu. Phát tiết sát ý, phát tiết bi thương, ở trên chiến tranh, tìm kiếm khoái cảm mà tử vong mang đến. Thẳng đến giờ phút này, ta mới có thể quên đi nữ nhân đã mang đi lòng ta. Sau đó, vui vẻ ôm Carol vào trong ngực, làm bộ rằng nàng là Asisu, là Asisu chỉ yêu một mình ta.

Ta làm sao có thể ngu như vậy, làm nàng lại cứ như vậy trốn khỏi ta. Ngu xuẩn nhất chính là, ta thế nhưng không thừa nhận mình yêu thương nàng, thế nhưng chỉ nói cho mọi người, năng lực của nàng mới là thứ ta xem trọng nhất.

Kỳ thực, ta chỉ là không muốn thừa nhận, trước kia luôn luôn xem thường tỷ tỷ luôn quán quýt lấy hắn thả lỏng yêu. Khi ta mơ hồ biết tâm ý của bản thân, ta thế nhưng lại đuổi nàng ra đi. Nữ nhân mà chỉ biết mỗi ngày hô yêu ta, gả ta, làm sao có thể hấp dẫn ta. Sau khi ôn thần Ragashu xuất hiện, ta mới hiểu được, thì ra, ta đã bắt tri bất giác yêu nàng.

Ta muốn đem nàng ở lại bên người ta. Ta muốn trong mắt nàng chỉ có một mình ta. Tuổi cười của nàng, nhất cử nhất động của nàng, đã thật sâu khắc ở trong lòng ta. Nếu... ta ngay từ đầu chỉ yêu một mình nàng, nàng liền sẽ không rời đi ta. Cho nên, ta phần nộ, ta dùng thái độ không lý trí đối mặt nàng.

Cưới nàng làm hoàng phi. Ta thật không biết lúc ấy ta nghĩ cái gì, thế nhưng lại nghĩ ra chủ ý ngu ngốc này. Nhưng mà, khi đó ta thật sự nóng nảy. Thế nhưng quên mất nàng có bao nhiêu kiêu ngạo. Đúng vậy, ta rất ích kỷ. Ta không muốn buông nàng ra, cũng không muốn buông Carol ra. Ta thậm chí còn ảo tưởng, lúc ấy nếu cưới nàng trước, rồi mới cưới Carol, có lẽ, nàng sẽ không hận ta như vậy đi. Ha ha, đó chỉ là ảo tưởng mà thôi. Nàng cùng Carol giống nhau, các nàng đều không cho phép trượng phu phản bội.

Khi biết trong thân thể nàng thì ra là một linh hồn xa lạ. Ta mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra người ta yêu không phải tỷ tỷ, mà là bóng dáng tràn ngập sức quyến rũ kia. Khó trách, ta cuối cùng lại bất tự giác muốn tới gần nàng; khó trách, ở bên người nàng, ta vĩnh viễn cảm nhận được ôn nhu.

Đã muộn. Khi ta nhìn thấy ánh mắt nàng tràn đầy yêu nhìn Izumin, ta ghen tị phát cuồng. Vì sao rõ ràng ta quen nàng trước, nhưng nàng lại không yêu ta? Là vì Carol sao? Là vì người thay lòng đổi dạ trước chính là ta sao?

Nếu nàng biết, người ta yêu chỉ có nàng, nàng có thể yêu ta hay không? Cho nên, ta đuổi tới Hitaito, mạnh mẽ bắt nàng trở về. Nhưng nàng lại nói: "Menfuisu, dựa vào cái gì ta không thể giết người!"

Ta nghĩ, ta thật sự điên cuồng. Nàng thế nhưng muốn giết ta. Là bởi vì ta không để nàng cùng Izumin cùng một chỗ, cho nên, nàng muốn giết ta. Nàng thế nhưng phản bội Ai Cập, nàng thế nhưng cùng Izumin đánh tan Ai Cập. Kì chiều này, ta minh bạch, không có khả năng là công lao của một mình Izumin. Asisu của ta, luôn luôn là trí tuệ nhất.

Ta rất hận cái nam nhân kia. Càng nhìn đến hắn luôn bày ra bộ dáng một bộ tao nhã, lại mang theo ánh mắt thẳng lợi ôm Asisu vào trong ngực, ta liền hận không thể đánh hắn đại tá bát khối. Chẳng lẽ, ta thật sự không bằng hắn?

Asisu nói, ta không hiểu yêu. Kỳ thực, nàng chân chính không hiểu chính là, ta vì nàng điên cuồng tâm. Ta càng không ngừng tra tấn nàng, đồng thời đã ở tra tấn bản thân. Biết rõ nàng yêu không là bản thân, khả ta còn là tưởng đem nàng giữ ở bên người.

Cuối cùng, cường cầu không xong, nàng vẫn đi mất. Đi được tuyệt liệt như thế, đi cũng không quay đầu lại. Chỉ để lại ta, ở Ai Cập đau khổ tưởng niệm nàng.

Cười thảm, trong mắt chứa đầy lệ. Ta phát cuồng ở trên người Carol phát tiết, trong lòng tưởng niệm cũng chỉ có bóng dáng xinh đẹp kia.

Nguyên tưởng rằng, còn có thể nhìn thấy nàng lúc đàm phán. Kỳ thực, ta không muốn tiếp tục đánh với Hitaito, cũng là bởi vì nàng. Ta không bao giờ muốn nhìn biểu tình lạnh nhạt của nàng đối ta nữa, phảng phất giống như nhìn người xa lạ vậy, không có thống hận, cũng không có cảm xúc. Ở trong mắt nàng, ta ngay cả một tia bóng dáng của mình cũng không tìm thấy. Ta sợ hãi ở trên chiến trường, sợ hãi nhìn nàng cùng ta đối lập, sau đó đứng ở bên người Izumin, lạnh lùng nhìn ta, tìm kiếm cơ hội giết ta. Ta sẽ đau lòng mà chết.

Nếu không thể yêu ta, vậy ta sẽ khiến cho nàng hận ta. Để ở trong sinh mệnh của nàng lưu lại dấu vết của ta, để cả đời nàng đều không thể quên ta. Nhưng ngay cả tâm nguyện ấy, ta cũng thất bại. Nàng chỉ đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn Izumin bắn mũi tên phóng tới.

Đột nhiên cảm thấy tâm rất lạnh. Chẳng lẽ thật sự là do ta bức nàng đi? Ta không tin, rõ ràng nàng từng đã ôn nhu yêu ta như vậy, coi ta là em trai duy nhất, giống như một người chị, bảo vệ ta vào trong ngực. Tuy rằng, ta căn bản không cần sự bảo hộ của nàng.

Carol nói, ta thường xuyên bởi vì trên người nàng có bóng dáng Asisu mà ngăn người, ta có chút khó hiểu. Thật sự là như vậy sao? Ta chỉ biết là, khi ta nhìn thấy hết thấy từng có tồn tại của nàng, ta liền thật sâu tưởng niệm nàng. Mấy ngày khi nàng biến trở về thành tỷ tỷ, ta có vô số cơ hội có thể có được thân thể luôn khiến ta tưởng niệm phát cuồng kia. Nhưng mà, đó không phải là nữ nhân mà ta yêu, cho nên, ta không động đến.

Nàng từng nói ta không biết hỏi cái. Ta chỉ là yêu nàng, vì sao lại là sai? Đặt nữ nhân mình yêu ở lại bên người mình, làm như vậy là đương nhiên. Vì sao, ta không thể khiến nàng vĩnh viễn cùng ta? Nếu như vậy, nếu đã bị gọi là không biết hỏi cái. Thì cả đời ta đây cũng sẽ không muốn biết tư vị hỏi cái.

Ta muốn biến cường đại, một ngày nào đó, ta muốn lại đứng ở trước mặt nàng, nói cho nàng, ta yêu nàng điên cuồng như thế nào. Chờ ta, Asisu. Ta nhất định sẽ mang nàng về. Nàng đã từng uống nước sông Nile, vĩnh viễn không có khả năng rời đi Ai Cập.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Asisu sống lại

Mở to mắt, ta phát hiện mình đi tới một nơi xa lạ lại quen thuộc. Lúc ở trong thân thể cũ, biết được linh hồn tô vinh, ta từng biết được hết thấy về thế giới này. Nhưng là khi ta hiểu rõ bản thân hoàn toàn không có một chút liên hệ với Ai Cập, trước mặt bỗng tối sầm, ngất đi.

Khi tỉnh lại, ta ở một nơi mà tất cả đều là màu trắng. Tuy rằng cảm giác thật xa lạ, nhưng ta biết, chỗ này gọi là bệnh viện. Trước mắt, một đôi vợ chồng dùng ánh mắt yêu thương nhìn ta. Bọn họ hẳn chính là cha mẹ tô vinh. Bọn họ nói, ta hôn mê đã lâu. Sau khi tỉnh lại, đầu óc có chút không quá rõ ràng.

Mặc kệ bọn họ nói cái gì, ta cũng không muốn biện giải. Ta chỉ là không muốn nói chuyện. Tình yêu say đắm khiến ta thương thấu tâm thần. Vô luận người nào nói chuyện với ta, ta vẫn không phản ứng lại. Không muốn nghe, không muốn nhìn, không muốn suy xét. Ta chỉ muốn lẳng lặng ngồi như vậy.

Kỳ quái! Lời bọn họ nói ta lại có thể nghe hiểu được. Há miệng thở dốc, ta hiểu mình cũng có thể nói ra. Nhưng cuối cùng, ta vẫn không hé răng. Những người này chỉ là quan tâm nữ nhân đã cướp đi hết thấy của ta, không phải ta, không phải Asisu.

Cẩn thận cảm thụ được trong cơ thể, ta phát hiện cổ lực lượng quen thuộc kia đã tiêu thất. Làm Đại Tế Ti Ai Cập, ta luôn luôn có được thần lực. Tựa hồ, thay đổi cái thân thể, ta liền cái gì cũng mất đi.

Sau đó, cha mẹ tô vinh mang ta về một ngôi nhà cực kỳ nhỏ. Bọn họ nói, đây là nhà của ta. Trong lòng cân nhắc hai từ này. Ha ha, thế giới này thật thú vị. So với Ai Cập còn thú vị hơn. Trừ bỏ thân hình này, chưa bao giờ thấy quá những thứ có thể làm ta bay lên, có cả công cụ di chuyển cực nhanh lại êm, còn có vô số từ ngữ kỳ quái. Ta vô pháp giải thích, lại cảm thấy rất thú vị.

Theo bản năng, ta bắt đầu tiếp xúc những thứ mà ta chưa bao giờ đụng chạm quá, nó chỉ lại tồn tại trong trí nhớ của thân thể Tô Vinh. Cái cảm giác quen thuộc lại xa lạ này, làm ta tạm thời quên đau xót.

Mẫu thân Tô vinh là lão phu nhân có chút phiền. Nhưng nàng lại rất giống Ari, cực kỳ nhẫn nại chiều chuộng ta. Từ lúc ta sờ soạn cách mặc quần áo nơi này, nàng từng câu từng câu dạy ta nên quen thuộc thế giới này như thế nào. Giống như đang dạy một đứa nhỏ, nàng tuyệt không ngại phiền. Trong lòng dần dần nổi lên một tia ấm áp, được người quan tâm cảm giác thật tốt.

Tại thế giới hắc ám kia, ta đã sống lâu lắm. Vô luận mở ra mắt, hay là từ từ nhắm hai mắt, trước mắt luôn luôn là một mảnh đen tuyền. Không ai quan tâm ta, cũng không có người bởi ta nói chuyện. Tuy rằng lão phu nhân chỉ là lải nhải lẩm bẩm, ta vẫn nhẫn nại tính tình nghe nàng nói chuyện. Ít nhất, như vậy, ta sẽ không cảm thấy cô đơn.

Đã nhớ không nổi bao lâu không nghĩ đến Menfuisu. Nhìn rất nhiều rất nhiều sách, rất nhiều rất nhiều phim truyền hình. Để cho ta thích là thứ gọi là máy tính. Bên trong, ta có thể nhìn thấy chuyện lạ lắm, nghe những điều chưa hề nghe, thấy những điều chưa hề thấy. Rốt cục có chút hiểu ra vì sao Menfuisu sẽ yêu tô vinh, lớn lên trong thế giới như thế này, nữ hài làm sao có thể không hấp dẫn nam tử của thời đại lạc hậu kia. Tựa như Carol vậy, làm cho người ta thật sâu bị hấp dẫn vì sức quyến rũ của các nàng.

Nhưng mà, vì sao không ai yêu ta? Cô đơn ở lại thế giới không có người có thể hiểu ta, ta vẫn là ở ban đêm khóc. Lão phu nhân có một đêm không đi. Dĩ vãng, nàng cùng phụ thân tô vinh đều giúp ta làm cơm tốt, làm gia vụ tốt rồi rồi đi luôn. Bởi vì, ta luôn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng. Đối với ta mà nói, bọn họ kỳ thực chẳng khác gì người xa lạ.

Nhìn thấy con ngồi khóc ở trên sofa. Lão phu nhân đau lòng cực điểm, nàng nói: “Khuê nữ, không phải chỉ là sinh bệnh một hồi thôi sao? Vì sao ngay cả tính tình đều thay đổi.” Giúp ta lau nước mắt, ta phảng phất như có thể cảm nhận được nàng rất chân thành với ta. Trong lòng mềm nhũn, ta ngã vào trong lòng nàng, ôm nàng khóc lớn. Quá khứ... ta thể coi đó chỉ là một giấc mộng không? Có phải... ta có thể chiếm lấy lão nhân gian dị này, coi bọn họ

như phụ mẫu ta không?

Nhìn phụ thân tô vinh xoa xoa tay, đau lòng nhìn ta, lại không hiểu được nên khuyên giải ta như thế nào. Ta đột nhiên thấy trong lòng thoải mái hơn.

Vì Menfuisu, ta một mình đến thế giới xa lạ tìm kiếm thân thể hần. Hiện tại, Menfuisu lại không cần ta, ta lại bị ném vào một thế giới lạ lẫm khác. Vì sao cuối cùng ta chỉ có một mình độc hành. Ta cũng muốn có bạn, ta cũng muốn có người chân thành quan tâm ta, không phải là vì thân phận nữ hoàng của ta, không phải là vì xinh đẹp, mà chỉ đơn thuần là vì ta mà quan tâm ta.

“Khuê nữ, có phải con thất tình?” Trong thanh âm của lão phu nhân có chút nghi hoặc.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu. Trước kia ta luôn cho rằng, nàng cái gì cũng không hiểu. Thì ra trong lòng lão phu nhân, cái gì cũng hiểu cả.

”Khuê nữ của ta ưu tú như vậy, làm sao có thể không có người muốn!” biểu tình của lão phu nhân có chút đau lòng, cũng có chút tức giận.

Ta chớp chớp mắt. Nếu là trước kia, nói ta ưu tú ta thì ta còn rất có tự tin. Nhưng dung mạo của tô vinh, bình thường trong mắt ta trước kia xem ra, cơ hồ có thể được cho xấu xí. Như vậy, cũng có thể tính là ưu tú sao?

“Trên đời này đâu chỉ có một nam nhân! Bảo bối nữ nhi của ta, khẳng định có thể tìm được nam nhân tốt nhất!” Lão tiên sinh cũng vì ta nổi giận.

Nhìn bọn họ vì ta mà phẫn nộ, ta đột nhiên nở nụ cười. Đúng vậy! Nếu đã đi đến một thế giới mới, vì sao ta còn phải ôm hết thất bại trước kia không chịu buông ra. Nhìn thời đại này nhiều tình yêu như vậy, sự kiên trì của ta phảng phất như một hồi chề cười. Menfuisu không yêu ta, hần từ bỏ ta. Vậy vì sao ta nhất định phải vì hần thương tâm muốn chết.

Suy xét, nếu là cô nương nơi này, các nàng đại khái sẽ nói, không cần vì một thân cây mà buông tha cho toàn bộ rừng rậm đi. Trong lòng thừa nhận, bọn họ nói rất đúng. Nhưng Menfuisu cho dù là cây, thì cũng là đại thụ mà ta thấy ưu tú nhất

“Ba, mẹ...” Vừa mở miệng, ta thử xưng hô như vậy. Thật là kỳ quái, ta thế nhưng không hề cảm thấy lạ lẫm.

Lão phu nhân lệ nóng doanh tràng: “Mở miệng là tốt rồi! Mở miệng là tốt rồi! Mẹ sợ con luẩn quẩn trong lòng! Thật sự là khiến mẹ lo muốn chết!” Nàng lão lệ tung hoành, ôm ta, cũng khóc theo. Lão tiên sinh cũng mặt kích động. Nếu không phải là ngượng ngùng, sợ là hần cũng xông lên muốn ôm ta một cái.

Nghẹn ngào mấy tháng, ở hôm nay, cùng bọn họ cùng chảy khô. Menfuisu, ta sẽ học quên người.

...

Không còn là nữ vương, ta cũng không dám xằng bậy ở trong thế giới này. Ở đây, vô luận là giết người hay là đã thương người, đều sẽ bị bắt lại. Thậm chí, khả năng sẽ chết. Tính cách lãnh khốc, tàn bạo, ta đều thu liễm. Nơi này, là một thế giới hoàn toàn mới. Ít nhất, vì phụ mẫu ta, ta không thể đi sai bước nhầm.

Lần đầu tiên tìm việc, thường nhận được từ người khác mắt lạnh. Ta thấy tức giận, lại thấy mới mẻ. Ngón tay gật gật, nhìn xuống dục vọng muốn bóp chết bọn họ.

Lần đầu tiên công tác, bị lãnh đạo phê bình, trong lòng ta vừa chua xót lại chát. Trong lòng cười khổ, nếu là trước đây, bọn họ sớm đã bị ta lăng trì xử tử rồi.

Lần đầu tiên đã bị động sự xa lánh, ta mặc danh kỳ diệu, lại giận tím mặt. Trong mắt hiện lên một tia sát ý, lại mạnh mẽ đè nén. Ba mẹ, còn đang ở nhà chờ ta. Ta không thể xằng bậy.

Lần đầu tiên bị nam nhân sờ sảng, ta kém chút cầm cây đao trang trí đâm đi qua. Nam nhân dơ bẩn mà cũng dám chạm vào ta. Nhưng ta chỉ là quăng bọn chúng một bạt tai, rồi quay đầu rời đi.

Thì ra, thế giới này cũng không hoàn toàn tốt đẹp. Tuy rằng nữ nhân so với trước kia tự do hơn, lại khiến ta còn phiền não hơn trước kia.

Nhưng vô luận là phiền não đến mức nào, ta vẫn ôm tâm tính hứng thú đi thử nghiệm. Chẳng đến khi ta dần dần có thể tự nhiên sinh tồn ở trong này. Trong lòng có chút vui mừng, thì ra, ly khai Ai Cập, ly khai pháp lực tự nhiên trước kia, ta vẫn có thể sử dụng hai tay của mình nuôi sống bản thân.

...

Hôm nay, đã xảy ra một chuyện khiến ta sợ hãi, ta thế nhưng ở trong phòng nhìn thấy một bộ truyện tên là “Cô gái sông Nile”. Bên trong, thế nhưng vẽ đầy đủ hết thất bại trước kia của ta. Đáng sợ! Làm sao có thể có một quyển sách như vậy?

Nỗ lực thích ứng phương thức đọc truyện tranh, ta nhìn thấy ta khi còn sống. Từ lúc yêu Menfuisu như thế nào, đến chuyện bị hần vứt bỏ như thế nào, lại gả đến Babylon như thế nào, cuối cùng, điên cuồng mà muốn trở lại bên người Menfuisu như thế nào.

Rùng mình một cái, thì ra, ta chính là một nhân vật bị ai như vậy sao? Cầm quyển sách, ta không ngừng run rẩy. Ngay cả nàng cũng không thể thích nàng trong truyện, vì sao trước kia chưa bao giờ cảm thấy nàng sống thế thâm như thế?

Đáng sợ nhất chính là, khi ta còn sống, chỉ nổi ở một tờ trang trong sách này. Phảng phất giống như nguyên rủa, vậy ta ở trong một trương giấy kia. Sau đó, ta rốt cục suy nghĩ cẩn thận. Tô vinh thay thế ta sống sót, vậy chẳng phải là ta được giải thoát rồi sao. Giải thoát khỏi ma chú, tránh thoát cái vận mệnh vô cùng buồn cười kia.

Mẹ đến, thấy ta đang nhìn truyện tranh, chê cười ta đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn là không lớn. Ta ném truyện xuống, gắt gao ôm nằng. Mẹ sợ hãi, không ngừng an ủi ta, hỏi ta đã xảy ra chuyện gì.

Ta lắc đầu không đáp. Ta sao có thể nói được là trước kia ta chỉ sống ở trong sách. Nói ra, lại có ai có thể tin tưởng?

Thật lâu sau, ta mới cho mẹ một cái tươi cười. Nói cho nằng, ta chỉ là nghĩ tới chuyện thương tâm. Mẹ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nằng nói, trên đời không có ai là không có chuyện buồn cả. Nhìn nếp nhăn của nằng, ta đột nhiên nở nụ cười, thật vui vẻ nở nụ cười. Đúng vậy! Thế giới không có ai là chưa từng đau, ta cũng muốn giống mẹ vậy, thẳng đến khi trên mặt đầy nếp nhăn mà vẫn tích cực đối diện mỗi một ngày.

...

Hôm nay, có nam nhân tên là Triệu Ninh Hải hướng ta thổ lộ. Hắn là đồng sự của ta, hắn nói, ngay từ ngày đầu tiên khi ta đến, hắn đã rất thích ta. Hắn hi vọng ta làm bạn gái hắn.

Ta rất kinh ngạc! Từng lòng đã dào dạt chờ đợi tình yêu. Nhưng sau khi trải qua tình yêu tuyệt vọng, lòng đã sớm như nước lạnh. Lắc đầu, cự tuyệt hắn. Ta xoay người rồi đi.

Triệu Ninh Hải một chút cũng không thất vọng. Từ ngày thổ lộ với ta, hắn liền liên tục theo đuổi ta. Giúp ta lấy nước, giúp ta mua cơm, trời nắng thì sợ ta ốm, trời mưa sợ ta ướt.

Ta vẫn trốn tránh hắn, chỉ cần những thứ hắn đưa, ta đều không nhận. Mỗi khi, ánh mắt thất vọng của hắn luôn khiến lòng vốn cứng rắn như thiết của ta lại có chút cảm xúc. Ta không có mĩ mạo, không có quyền lực, vì sao lại có người yêu ta?

Nhóm đồng sự nói, Triệu Ninh Hải là nam nhân rất tốt. Nói là ta đã sắp ba mươi lăm, hắn là nên kết hôn. Ta cười không hé răng. Coi như là gái lơ thì cả đời, kỳ thực cũng không tệ. Ta hiện tại biết kiếm tiền, có thể tự thân nuôi sống mình. Không có nam nhân, ta cũng có thể sống được tốt.

Nhưng mọi người nói, khi ta già đi, sẽ hi vọng có bạn, cùng nằng xem mặt trời mọc mặt trời lặn, cùng nằng tán gẫu, cùng nằng cùng nhau đối mặt cái chết. Ta nói, ta có cha mẹ là được. Tất cả mọi người đều nở nụ cười. Cha mẹ luôn rời đi trước, chỉ có người yêu mới có thể theo giúp ta cả đời. Đột nhiên, ta nghĩ tới phụ vương Nepheemat. Đúng vậy! Sao ta lại quên rằng hắn cũng rất sớm đã rời xa ta.

Mọi người nói, lấy tuổi của ta, còn có thể được nam nhân tốt coi trọng như vậy, đó là phúc khí của ta, khuyên ta phải nắm chắc. Ta có chút mờ mịt, phải không? Quay đầu đánh giá Triệu Ninh Hải, hắn đang đây thâm tình nhìn ta.

Ở chỗ không người, ta hỏi hắn rốt cuộc coi trọng ta chỗ nào. Triệu Ninh Hải nói, trên người ta có khí chất yên tĩnh cao quý, tuy rằng bề ngoài không xinh đẹp. Một vài nam nhân luôn âm thầm thảo luận, thậm chí có người đánh đổ xem theo đuổi theo ta kiểu gì. Nhưng hắn không giống thế. Hắn cảm thấy, tuy rằng ta lạnh như băng, tuy rằng lạnh lùng, nhưng lại rất cô đơn. Hắn nói, rất đau lòng ta, muốn bồi theo giúp ta.

Nhìn mặt hắn vẫn vô kì như mọi khi. Ta đột nhiên có một ý niệm trong đầu. Nếu không, ta liền thử xem xem đi. Nếu hắn thật sự thích hợp ta, ta đây cũng không hề ý kết hôn với hắn. Dù sao, cũng chỉ là vì tương lai tìm cái bạn thôi.

Ba mẹ gặp mặt Triệu Ninh Hải, rất vừa lòng hắn. Âm thầm khích lệ ta rất tinh mắt. Nói rằng đây là nam nhân tốt, đáng giá cả đời phò tá. Ta nhìn khuôn mặt nghiêm cẩn của bọn họ, đồng ý đề nghị của bọn họ. Hai người đã cảm thấy không sai, vậy ta liền kết giao với hắn đi.

Cuối cùng, chúng ta theo nước chảy thành sông kết hôn, còn sinh đứa nhỏ.

Ngày cứ như vậy bình bình đạm đạm trôi qua. Có một ngày, hắn uống say.

Hắn nắm lấy bờ vai ta, rung mạnh khiến đầu ta choáng váng. Hắn nói, hắn yêu ta như vậy, vì sao ta vẫn duy trì khoảng cách với hắn.

Yêu ta? Cuộc sống bình thường như vậy cũng là tình yêu sao? Ta có chút mê hoặc. Mỗi ngày, chúng ta trừ bỏ công tác, thì chính là ăn cơm. Đứa nhỏ thì ném cho phụ mẫu ta, chúng ta vẫn giống như trước kết hôn vậy, vẫn tự do tự tại.

Trừ bỏ ban đêm ở trên giường, ta tận tình hưởng thụ sung sướng mà hắn mang đến ra. Còn những lúc khác, ta vẫn là nhàn nhạt, nhàn nhạt nhìn hắn, nhàn nhạt công tác, nhàn nhạt mà đối diện hết thảy. Nguyên tưởng rằng, ta sẽ cứ như vậy quá cả đời.

Ta cuối cùng cho rằng, tình yêu nên giống như ta yêu Menfuisu vậy, yêu như thiêu thân lao đầu vào lửa, vừa nhiệt liệt lại tuyệt vọng. Cuộc sống với Triệu Ninh Hải, cũng là tình yêu sao?

“Rốt cuộc em có tâm hay không?” Ánh mắt trượng phu đỏ lên, thanh âm như khóc làm lòng ta run lên.

Trong lòng đột nhiên nổi lên một tia đau lòng. Hắn luôn bao dung ta như vậy, hôm nay thế nhưng lại không khống chế được thành như vậy. Chẳng lẽ, thật sự là do ta không đúng?

Hắn bỏ ta, mấy ngày không thấy trở về.

Ta rất vô vị, ngủ không ngon. Triệu ninh hải vẫn luôn ở bên người ta. Giờ hắn đột nhiên rời đi, ta cảm thấy không chút thói quen. Làm chuyện gì cũng nhớ đến hắn, nhớ đến mức cả người có chút ngu si. Mẹ nói, là do ta sai. Lần này, hắn là ta nên đi giải thích với hắn.

Khi tìm được hắn, hắn đang say rượu bất tỉnh nhân sự. Bạn của hắn nói, ta làm hắn thương tâm.

Chạm vào gò má gầy yếu của hắn, ta có chút hồi hận. Những năm gần đây, hắn đối xử với ta vô cùng tốt. Vô luận là chuyện gì, hắn luôn lo lắng cho ta trước. Nhóm đồng sự nói, phúc khí của ta rất tốt. Cần thận ngẫm lại, đúng là có chuyện như vậy. Rất nhiều hôn nhân của đồng sự đều xuất hiện vấn đề, nhưng hắn, vẫn giống như trước khi kết hôn, vừa tri kỷ vừa ấm áp.

Chờ hắn tỉnh lại, ta ôn nhu nở nụ cười. "Về nhà thôi!"

Nắm lấy tay hắn đang thụ sủng nhược kinh, chúng ta sóng vai đi về nhà. Tại khắc này, ta hoàn toàn dứt bỏ những thứ liên quan đến nữ hoàng Asisu. Hắn là trượng phu của ta, là nơi mà nửa đời sau ta dựa vào. Vì sao cứ phải níu chặt quá khứ không buông, ta cũng phải sống cuộc sống của bản thân ta chứ.

Hiện tại, ta có trượng phu, có đứa nhỏ, có ba, cũng có mẹ. Cho nên, Menfuisu, vĩnh biệt.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tâm tư của Izumin

Một cái đầu nho nhỏ nhô ra. Đó là một nam hài khoảng sáu, bảy tuổi. Mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng tắp, môi có đường cong duyên dáng. Tóc màu bạc hơi che ánh mắt lại, hắn không kiên nhẫn đẩy tóc ra, lộ ra một đôi ánh mắt nâu thanh tú.

Nhìn nhìn trái phải, trừ bỏ Ari ra, chỉ có một bóng dáng kiều mị. Khóe miệng mang nụ cười, nam hài nhanh chóng chạy tới "Mẫu hậu!"

Thân ảnh thay đổi từ thể thành một đường cong đẹp tao nhã như mặt nước. Mái tóc dài như nước, bay nhẹ tron gió. Đó là một khuôn mặt đẹp tinh xảo đến mức khó có thể hình dung. Ngũ quan vô luận là thưởng thức từng nơi, hay là nhìn tổng quan, đều có thể làm cho người ta không khỏi hăm sâu vào. Tuyệt nhất chính là, trong thân sắc rõ ràng là điểm lệ quyến rũ, lại ẩn ẩn có cổ đoan trang. Hai cô khí chất hoàn toàn tương phản đan xen, lại làm cho người ta căn bản không có nổi ý niệm khinh nhờn.

"Người đã đến rồi!" Che miệng cười khê, trong ánh mắt Asisu nhanh chóng hiện lên sự vui mừng.

"Hừ!" Nam hài lại cẩn thận đánh giá bốn phía, xác định không có nguy hiểm rồi mới một phác đi lên, hung hăng chôn ở trong lòng Asisu. "Mấy ngày nay con không thấy người đâu! Nhớ người muốn chết!"

Ôm lấy cổ Asisu, nam hài làm nũng hôn.

"Đã lớn thế nào rồi, còn làm nũng?" Asisu buồn cười nhìn nam hài trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy. "Đã làm xong công khóa rồi?"

"Vâng!"

"Em gái người đâu?"

"Nàng thích quần quít lấy Kail, không thích con!" trên mặt nam hài nổi lên bất mãn. Trước kia, em gái thích nhất chính là hắn. Chẳng lẽ hắn không anh tuấn bằng Kail sao?

"Tính tình của Kail trầm ổn hơn người, nàng đương nhiên sẽ thích hơn!" Asisu vỗ vỗ lưng nam hài, buồn cười nhìn nam hài ghen tuông.

"Vẫn là mẫu hậu tốt nhất!" Nam hài rất hưởng thụ Asisu ôn nhu. Cầm lấy tay mẫu thân, hắn nhịn không được thưởng thức.

...

Vừa tiến đến, ta liền thấy cái xú tiểu tử kia lại ở trong lòng Asisu. Trong lòng lập tức có chút bất mãn. Đã lớn thế nào rồi, Asisu còn phóng túng hắn như thế. Hừ.

Không nói gì, lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Asisu, nhìn sắc mặt con trắng bệch. Ân, cũng không tệ, còn biết ngồi nghiêm chỉnh lại.

"Luyện kiếm xong chưa?" Nhíu mày hỏi hắn.

"Luyện!" Con hơi sợ sệt nói.

Thấy hấn một bộ như chuột thấy mèo, trong lòng đột nhiên có tí lửa giận. "Nói to lên." Ta nhàn nhạt nói.

"Luyện! Công khóa hôm nay con đều đã làm xong." Con lập tức ngẩng cao đầu, nhìn ta chăm chăm, lớn tiếng trả lời.

"Đi ra ngoài! Làm lại một lần khóa kiến thức cơ bản hôm nay." Ân, như vậy cũng không tệ. Không để ý ánh mắt Asisu có chút đau lòng, lẳng lặng an bài nhiệm vụ cho hấn.

Sắc mặt con lại trắng bệch, cắn răng đáp ứng. "Đã biết!"

"Buổi tối, ta sẽ kiểm tra." Nhìn hấn rời đi, ta lại dặn. Không ngoài ý muốn nhìn thấy lưng hấn cứng lại, nhưng rất nhanh lại khí phách hiên ngang đi ra ngoài. Ha ha, tiểu tử kia, vẫn rất có cốt khí đâu!

"Chàng làm gì mà hung với hấn như vậy?" Thấy con rời đi, Asisu chu lên đôi môi đỏ tươi. "Mỗi lần con gặp chàng, đều rất sợ hãi!"

Hừ! Ngay cả đám lượng ấy cũng không có, như vậy sao được! Treo lên một chút ý cười, ta hôn gò má non mềm của Asisu: "Nàng vẫn đẹp như vậy!"

Asisu lập tức nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt. Nàng rõ ràng có chút thẹn thùng, lại quật cường nhìn ta, không chịu thừa nhận: "Chàng không thể đối con tốt một chút sao? Con rất đáng thương."

Ôm thân thể yếu đuối không xương của nàng vào trong ngực, vừa lòng ngửi thấy hương thơm trên người nàng, ta nhẹ nhàng cắn cắn vành tai như ngọc của nàng: "Ta luôn luôn đối xử với hấn rất tốt."

"Nhưng chàng không thích hấn kề cận ta." Bàn tay mềm của Asisu lôi kéo tóc của ta, có chút bất mãn. "Chàng cũng có thể ghen với con. Thật sự chịu thua chàng."

Nhẹ nhàng mà cười ra tiếng: "Hấn về sau sẽ có thể tử của chính mình." Ta rộng rãi thừa nhận, chính là ghen tị.

"Vậy ta đây có nên gọi nữ nhi cách người xa một ít!" Asisu liếc trắng ta một cái.

Cắn một cái lên xương quai xanh kêu gọi của nàng, nghe thấy tiếng kêu rên của nàng, trong lòng ta mới thoải mái một chút: "Như vậy sao được! Nữ nhi là dùng để yêu thương."

"Người sao có thể không công bằng như vậy a!" Asisu trừng ta.

Kỳ thực, bộ dáng này của nàng là thú vị nhất. Mị nhãn như tơ, khoe miệng nhẹ kiều, thường thường mê hoặc ta mất đi lý trí. Nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào làn da mềm mại của nàng. Trong thân thể đột nhiên xông ra một nhu cầu khó nhịn, khoe mắt liếc đến Ari, Ari biết điều lập tức lui về phía sau. Ta khoan khoái nhìn Asisu bị ta vuốt ve, yêu kiều thờ hờn hờn. Ân, sinh hai hài tử, vẫn còn có thể quyến rũ quyến rũ ta chỉ cần thấy đến nàng là muốn biến thành dã thú như vậy.

Về Ari, ta cuối cùng không phạt nàng. Cũng không tính là nàng hoàn toàn phản bội Asisu; thứ hai, Asisu luyện tiết nàng. Nhưng ta cũng không dễ dễ chịu quá. Ta đưa gia nhân còn lại của nàng tới Hitaito, ta luôn phái người giám thị bọn họ. Nếu như nàng còn dám phạm lần thứ hai, ta không sẽ không chút do dự làm toàn bộ gia nhân của nàng biến mất.

"Chàng là cố ý." Ánh mắt của nàng đã mê man, rên rỉ tràn ra một câu oán giận.

Ha ha, vẫn còn có thể nghĩ đến chuyện khác sao. Ta nỗ lực đùa giỡn bội thân thể sớm quen thuộc vô cùng dưới thân này, nhìn thấy nàng ở dưới thân ta hóa thành mềm mại như nước. "Vinh nhi, ta yêu nàng!" Hôn cánh môi như hoa của nàng, trong lòng yêu nhất, chính là đôi ánh mắt mê mang của nàng.

"Ta cũng yêu chàng!" Cánh tay ngọc nhẹ nâng, ôm lấy bờ vai ta, nàng theo bản năng trả lời.

Ân, nàng thể này cũng là ta thích nhất. Nồng đậm lông mi, đôi ánh mắt vốn sáng rọi lúc này trừ bỏ tình dục ra, chỉ có lấp lánh lệ quang. Hôn hôn ánh mắt nàng, đưa nàng lên đỉnh cao nhất...

Cho tới bây giờ, ta vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Ánh mắt nàng thật sự rất đẹp. Ôn nhuận sáng bóng, lại mang theo thấu nhân tâm lợi hại. Bởi vì che giấu tung tích, ta không dám nhìn nàng nhiều. Quay đầu nhìn về phía cô gái sông Nile toàn thân ánh vàng rực rỡ. So sánh với nàng, nữ hài kia đơn thuần hơn. Ta còn chưa trao đổi mấy câu với nàng, nàng đã quấn quýt lấy ta hỏi đông hỏi tây. Ta làm bộ cảm thấy hứng thú trả lời, khoe mắt lại nhìn thấy miệng nàng khẽ nâng lên tươi cười. Trong lòng rung mình, chẳng lẽ nàng biết thân phận của ta.

Nhưng nàng lại chỉ là nhặt lên cuộn vải của ta, rồi nở một nụ cười khó dò, cùng rời đi với binh Ai Cập vừa đột nhiên xuất hiện. Trong lòng có chút rét run, phảng phất như tâm tư của hấn không cách nào hoạt động khi ở trước mặt nàng.

Sau đó, ngoài ý muốn bắt được nàng, ta lại phát hiện, nàng chỉ là cảm thấy hứng thú với ta, vẫn chưa giống như suy nghĩ trong lòng ta, thích ta. Cảm giác có chút bị đá kích. Những năm gần đây, ta đã thấy vô số mỹ nữ. Các nàng đối ta phần lớn là nhất kiến chung tình. Không vì tướng mạo của ta, thì là vì thân phận của ta. Kỳ thực, ta đối với trò chơi người tình ta nguyện này từ trước đến nay đều vui tới tham dự. Là một hoàng tử, áp lực không nhẹ. Ta cũng cần loại thư giãn đó, để thư hoãn thân thể và tinh thần. Chưa bao giờ thấy qua có nữ hài kỳ quái như vậy. Chỉ ở bên cạnh quan sát ta, ngay cả khi ta cố ý đùa giỡn cô gái sông Nile, nàng cũng chỉ là lẳng lặng nhìn. Phảng phất như linh hồn đã lấy ra, phảng phất như ta chỉ là diễn viên.

Lần đầu tiên dâng lên ham muốn chiếm hữu Asisu, là sau khi động tình hôn cô gái sông Nile. Lúc ấy, ta khiếp sợ với biểu hiện ra trí tuệ của nàng. Ý nghĩ đầu tiên đó là, muốn đem cô gái sông Nile làm của riêng. Mà khi ta phục hồi tinh thần lại, nàng vẫn là một bộ tìm tòi nghiên cứu. Vừa rồi đầy ngập nhu tình lập tức biến mất. Một cỗ lửa giận như có như không đột nhiên dâng lên. Cho tới bây giờ, đều là nữ nhân vì ta thân hồn điên đảo. Ai Cập thật sự rất kỳ quái, hai nữ nhân, một người muốn chạy trốn khỏi ta, một người thậm chí muốn nghiên cứu ta.

Khi ta biết nàng là Asisu. Trong lòng thế nhưng có một cỗ kinh hãi. Chỉ là khi đó, ta không rõ vì sao. Chỉ là cảm thấy, lấy thân phận của nàng, thì nàng rất xứng đôi với ta. Nhưng mà, không phải là nàng yêu Menfuisu yêu đến điên cuồng sao?

Khi ta ý đồ thâm ngồi quan hệ của nàng và Menfuisu. Nàng đột nhiên cho ta một cái tươi cười sáng rọi, ta chợt vật phát hiện, tâm tư của ta tựa hồ lại bị nàng xem thấu. Hay là, tin đồn là sai sự thật? Khi nghĩ như vậy, đáy lòng đột nhiên một mảnh thư sướng. Cho dù ăn “độc dược”nàng đưa, ta vẫn cảm thấy tâm tình cực tốt.

Lần thứ hai khi ngoài ý muốn bắt đến nàng, ta có chút vô thố. Không rõ nên đối nàng như thế nào. Theo lý, nàng là nữ vương địch quốc, có giá trị lợi dụng rất lớn. Nếu nàng đưa đến cửa, ta không có đạo lý buông tha. Trong lòng là nghĩ như thế, nhưng căn bản lại không làm được. Ta làm sao vậy? Một người có thân phận như vậy, ta hẳn là nên ép khô giá trị lợi dụng của nàng. Nhưng mà, từng đột không đành lòng dưới đáy lòng lại nảy lên. Nhất là khi nhìn đến, nàng bị đạo tặc hạ lưu kém chút vũ nhục, đầu óc ta trống rỗng. Thậm chí muốn ôm nàng vào trong ngực, hảo hảo mà yêu thương nàng. Không muốn nàng chịu ủy khuất rơi lệ, chỉ muốn cho nàng tươi cười nở rộ giống như lần đầu tiên khi gặp ta, ôn nhu lại giảo hoạt. Cho nên, ta không nói cho phụ vương biết là ta bắt được nàng.

Nhưng chỉ chớp mắt, nàng liền trốn khỏi trong lòng ta. Thay đổi như chong chóng, trở tay làm mưa, ở dưới mắt ta cứu cô gái sông Nile đi. Phần nộ đột nhiên tràn ngập trong ta. Chẳng lẽ ở trong mắt nàng, ta lại vô dụng như vậy? Đến mức nàng có thể tự nhiên thoải mái như vậy? Chẳng lẽ, nàng thật sự không cảm giác tình ý như có như không giữa chúng ta? Asisu, nàng đừng hòng chạy trốn! Ta sẽ làm nàng chỉ yêu một mình ta.

Phần nộ, ta chuẩn bị dẫn quân xông vào Atsiria. Ta muốn bắt lấy nàng, muốn đánh tan Menfuisu, muốn nói cho nàng, ta không phải là một nam nhân vô dụng chỉ có thể bị nàng đùa bỡn.

Không nghĩ tới, Menfuisu thế nhưng cùng nàng thiết hạ bẫy. Trong nháy mắt, binh Ai Cập chạy thoát, binh Hitaito bị đánh bại. Ta ở bên cạnh sinh tử. Khi đó, trong lòng ta nổi lên, thế nhưng không phải là sợ hãi, mà là sự thống khổ sắp mất đi nàng.

Nàng không cùng Menfuisu rời đi. Sau khi ta thoát hiểm, đầu tiên mắt nhìn đến là bóng dáng của nàng. Xấu hổ trong lòng xuất hiện, lập tức liền bị nhu tình trong mắt nàng bị xua tan. Nàng... nhìn ta như vậy, có phải là đang nói cho ta, nàng cũng yêu ta?

Nàng muốn ta thề, ta không chút do dự. Trong lòng mừng như điên, rốt cuộc không che giấu được. Ôm lấy nàng, ta cười ngửa đến nơi không người, hưng hăng hôn thiên hạ trong lòng. Sau khi về nước, trong lòng ta một nửa ngọt ngào, một nửa bình tĩnh. Asisu là nữ hoàng Ai Cập, rất xứng đôi ta. Nếu như thật sự cưới nàng, vô luận là thế lực sau lưng nàng, hay là trí tuệ bản thân nàng, đều có thể mang đến cho Hitaito ích lợi lớn. Lúc đó, nếu nói là ta một lòng yêu nàng, thì xác thực có chút khuyếch đại. Giữa chúng ta, trừ bỏ tin tưởng ra còn làm ta càng thêm để ý, đó là có ích lợi nhất khi song phương kết hợp.

Cùng nàng ở chung, quả thật thú vị. Riêng nàng, làm nũng, vui vẻ, mọi thứ đều đến. Nàng hoàn toàn làm trong lòng ta đảo điên. Ta thậm chí có chút hoài nghi, nàng thật sự chính là người lúc ấy luôn bình tĩnh bằng quan sao? Một nữ nhân, làm sao có thể có nhiều diện mạo bất đồng như vậy.

Khi làm Babylon đẩy lên hùng lực đại hòa, một tia nghi hoặc trong lòng ta cuối cùng cũng tán đi. Lúc này, vô luận nàng có phải Asisu hay không, có phải nữ hoàng Ai Cập hay không, ta đều không có khả năng buông nàng ra. Dĩ vãng, khi ta cùng với nữ nhân kết giao, vẫn luôn duy trì khoảng cách. Ta phải phòng bị các nàng tính kế. Nhưng ở trước mặt Asisu, ta cảm giác nhiều nhất đó là cảm giác thoải mái mà nàng mang đến. Tuy rằng nàng không phải là nữ hài đơn thuần, không giống cô gái sông Nile, mọi cảm xúc như một trương giấy trắng, viết rành mạch. Nhưng nàng không có dục vọng gì. Mọi thứ nàng làm, chỉ là vì bảo hộ bản thân.

Đúng vậy, ta không rõ nàng vì sao bất an như vậy. Nhưng ta có thể cảm giác được, nàng đang sợ hãi. Nàng không thích quyền lực, lại phải ở trong đó phát tay áo gây mưa; nàng không thích lực đực với nhau, lại phải thao túng mọi chuyện. Khi Menfuisu nói muốn cưới nàng, ta nhìn thấy trong mắt nàng không phải là vui vẻ khi được người yêu say đắm, mà là dày đặc bi ai.

Có lẽ, ta hẳn là nên cảm ơn Menfuisu. Hẳn buộc Asisu từ trên cao rơi xuống mặt đất, cùng ta sống vai mà đi. Ôm Asisu như vậy, trong lòng ta đột nhiên nổi lên một cảm giác an toàn. Nữ nhân mà ta muốn, không phải là nữ nhân chỉ biết tính toán không bỏ sót, cả ngày bận về việc tâm kế. Ta muốn chính là một nữ nhân rõ ràng, cùng ta trải qua mỗi một ngày.

Tuân thủ lời hứa, chẳng quan tâm chuyện đã xảy ra ở Ai Cập. Kỳ thực ta biết, đều là một tay nàng giảo hoạt mưa gió. Tốt lắm a! Menfuisu làm nàng viêt ngoan, nàng càng sẽ không ly khai ta. Nói ta dễ tiện cũng tốt, nói ta vô sỉ cũng thế, ta chỉ là không muốn buông nàng ra. Cho dù, buông tha cho thời cơ tốt nhất nắm Ai Cập trong tay, ta chỉ muốn bắt lấy nàng gấu gao.

Nàng nói, nàng phải về Ai Cập. Ta không yên lòng, cùng nàng trở lại. Nàng không muốn ta tham dự binh biến Ai Cập, ta liền chỉ giúp nàng tìm cô gái sông Nile. Asisu vẫn là rất thiện lương, nàng tựa hồ không rõ, ở thời đại này, hoàng đế là cao hơn hết thảy. Ta có chút nghi hoặc. Theo lý mà nói, những quyền mưu đó nàng tiếp xúc từ nhỏ, hẳn là rất quen thuộc mới đúng. Vì sao, nàng nhìn không ra đó chính là kế hoạch mà Menfuisu muốn vây khốn của nàng. Nàng một mực cho rằng, đều là lỗi của Imhotep. Hừ! Bản tính mà Menfuisu đánh, ta cũng hiểu rõ. Tuy rằng trong lòng không tha, nhưng ta cần Asisu nhận rõ, đứa em trai mà nàng trân trọng là dễ tiện như thế nào.

Đột nhiên nhớ tới Hasan. Lúc trước, khi ta cảm giác được hẳn đối Asisu yêu say đắm. Chỉ cần vài cái ánh mắt cùng động tác, liền làm hẳn biết khó mà lui. Người biết điều như vậy giống hẳn thật sự quá ít. Menfuisu cũng dám cản trở hôn sự của ta cùng với Asisu, ta cũng không để ý làm hẳn bị Asisu tức

giận

Kết quả, chính như ta sở liệu. Asisu đối Menfuisu thương thấu tâm. Đại binh tiếp cận, làm cho hấn phải đồng ý hôn sự của chúng ta. Ta nở nụ cười. Có đôi khi, thắng lợi lớn nhất, không phải là ở trên chiến trường. Có thể trên tâm lý hoàn toàn áp đảo địch nhân, mới có thể mang đến khoái hoạt lớn nhất.

“Chàng là cố ý.” Asisu từng nói với ta như vậy. Đúng vậy, ta chính là cố ý. Trừ bỏ ta ra, nam nhân khác không thể ở trong lòng người giữ một chút địa vị cho dù là tình thân cũng không được. Nàng chỉ thuộc về một mình ta. Ta muốn hoàn toàn có được nàng.

Nguyên tưởng rằng mọi chuyện đã xong. Nào biết đâu rằng, một cái bản chú thuật lại làm Asisu hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Nàng khóc, bất an. Ta có chút không rõ vì sao lại như thế. Cuối cùng, nàng thế nhưng nói cho ta nàng không phải người thế giới này. Trong đầu một mảnh hỗn loạn. Như vậy, có phải có nghĩa là ta vô pháp nắm trong tay vận mệnh của chúng ta. Hạnh phúc mà ta thật vất vả có được lại rất có khả năng bị một khối bùn đất kia hủy diệt?

Ta rất muốn cười nàng miễn man suy nghĩ, cười nhạo hết thảy vớ vẩn này. Nhưng nàng nói ra những chuyện mà ta chưa hề nghe qua. Tay có chút run run, lần đầu tiên, ta vô pháp khống chế tương lai. Nữ nhân mà ta khắc sâu yêu, rất có khả năng như một u hồn, biến mất ở trước mặt ta. Ta không tin! Ta không tin! Ta nhất định có thể khống chế tương lai!

Menfuisu thật sự là một nhân tài! Thế nhưng ở cảnh nội Hitaito trực tiếp bắt Asisu đi. Tuy rằng, ta ghen tị đêm không thể ngủ, nhưng ta càng sợ hãi. Khi Asisu ôm bản chú thuật kêu thảm thiết, nhiều ngày trôi qua như vậy, vẫn luôn luôn quanh quẩn ở trong lòng ta. Nàng rốt cuộc sao vậy? Bản chú thuật nát, nàng... nàng... có bị biến mất hay không?

Sau đó, truyền đến tin tức Asisu thế nhưng quán quít lấy Menfuisu, muốn gả cho Menfuisu. Ta như bị cự thạch va mạnh vào lòng, đau lòng như giã. Thu thập tốt bản chú thuật bị vỡ vụn, ta lấy từng mảnh từng mảnh hợp nó lại. Tuy rằng nó nát đến mức cơ hồ nhìn không ra nguyên dạng, ta vẫn không chịu buông tay. Ban ngày, huy binh tấn công Ai Cập, buổi tối, ta liền ở dưới ánh đèn, nỗ lực khôi phục nó.

May mắn, bản chú thuật rốt cục hợp lại tốt. Mặc kệ rốt cuộc nó có ích hay không, ta vẫn bảo quản nó tốt, giấu nó ở đại điện Phong thần, cũng không nói cho ai, ta chỉ một mình lặng lẽ làm vào ban đêm. Asisu, xin nàng, nàng nhất định phải trở về. Nếu không, ta nhất định phải bắt Ai Cập trả giá đại giới. Ta không cần lời thề, cho dù ta chết nơi dị quốc, ta cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ làm nàng bị thương.

Linh hồn trong thân thể Asisu quả nhiên thay đổi. Khi biết được chuyện này, ta hô hấp có chút khó khăn. Chẳng lẽ, bản chú thuật khôi phục, nàng vẫn không thể trở về? Chẳng lẽ, ta vẫn không có năng lực cứu trở về người ta yêu?

Nhìn sắc mặt Menfuisu tiêu tụy, vụng trộm hôn Asisu đang mê trung. Ta đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười, người cũng phát giác ra rồi sao. Người cũng muốn lừa mình dối người cho rằng, đây là nữ nhân mà chúng ta yêu sao? Nếu không phải tại người, thì vì sao ta lại bị lâm vào tình thế vô dụng như vậy. Menfuisu, người đứng là cái đại ngu ngốc không rõ đầu rõ đuôi. Liền ngay cả khi thất bại, người cũng không biết sai ở nơi nào!

Sử dụng kiểm buộc hấn, bắt hấn rời xa Asisu. Cho dù trong thân thể này không phải là thể tử của ta, cũng không thể cho người khinh nhờn.

Asisu đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy nàng mở mắt liền lao vào trong lòng Menfuisu. Trong lòng ta phảng phất như chảy máu. Nhưng nàng không nhìn ta, chỉ sờ vòng tay kim xà. Trong lòng vừa động, có chút không dám tin. Nàng từng nói cho ta, vì phòng bị Ragashu, nàng thả ở trên người rất nhiều được vật phòng thân. Chẳng lẽ...

Asisu thổi một đồng thuốc bột hương Menfuisu, xoay người hướng ta chạy tới. Tay cầm kiếm của ta có chút run run. Thật là nàng sao? Nàng thật sự đã trở lại? Nàng ngẩng đầu nhìn ta một cái, liền quay lại, nhặt lên kiếm đâm hướng Menfuisu. Trong lòng vui vẻ, ngay cả mắt cũng có chút ướt át. Thật sự là nàng, thật sự là thể tử của ta. Nàng thật sự đã trở lại.

Lấy lại tinh thần, khi nàng đâm vào vai phải của Menfuisu, ta thuận tay ấn lên, giúp nàng đâm vào càng sâu. Lúc này ta thậm chí muốn cười ha ha. Menfuisu, cùng người là địch lâu như vậy, chỉ có giờ khắc này, ta là vui vẻ nhất. Cuối cùng, người vẫn là bại bởi ta. Asisu, chỉ yêu một mình ta. Giống như khi ta hao hết tâm tư, để nàng yêu ta vậy, ta cũng chỉ yêu một mình nàng. Người chỉ có thể ôm cô gái sông Nile vụng về kia, bị tình yêu giày vò thống khổ, vượt qua cả đời.

Asisu muốn ta không giết Menfuisu. Ta vui vẻ đồng ý. Thời khắc này, ta cũng không muốn giết hấn. Để hấn thống khổ, chết không phải là lựa chọn tốt nhất. Ta muốn bắt hấn còn sống để bị thống khổ cắn nuốt tâm linh. Ôm vào lòng nữ nhân ta yêu, thông dong dây lửa, rồi ra khỏi hoàng cung Ai Cập.

Hơn một tháng bất an, tưởng niệm mùi hương của Asisu, chiếm được thỏa mãn. Để cho ta vui vẻ chính là, nàng hoài con của chúng ta. Vô luận nguyên nhân là bản chú thuật, hay là đứa nhỏ, chỉ cần nàng có thể trở về, ta liền cao hứng. Nói ta ích kỷ cũng tốt, nói ta lãnh khốc cũng tốt, ta để ý chỉ là một mình Asisu. Con nôi dòng, bọn họ chỉ là công cụ kế thừa quốc gia. Giống như khi ta còn bé vậy, bị phụ vương mẫu hậu ném vào trong học tập võ tợn, ta chỉ có thể một mình sỡ soạn cuộc sống. Ta sở dĩ yêu thương Mitamun, là vì ta không muốn để nàng giống ta, bị ám sát, phản bội quẩn quanh. Nữ hài tử, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi. Nam nhân, hấn là phải gánh vác thiên địa.

Lại một lần nữa ở trên chiến trường đánh tan binh Ai Cập. Nắm chặt tay Asisu, trong lòng ta rất thỏa mãn. Vui sướng vì chiến thắng cùng hạnh phúc có người yêu trong ngực, khi ta nhìn thấy đầu trần mặt Menfuisu trắng bệch, chỉ cảm thấy thú vị. Ta sẽ không hào tâm nói cho người, người thua ở chỗ nào. Từ một khắc người ý đồ cướp đi nữ nhân của ta, người liền nhất định trở thành địch nhân của ta.

Học Asisu, ta bắn một mũi tên về phía Menfuisu. Tuy rằng không thành công chặn giết hấn đương trường, ta vẫn bình tĩnh như cũ. Menfuisu, cuộc báo thù của ta còn chưa kết thúc.

Hừ! Không nghĩ tới hấn đột nhiên gửi tới thư hòa giải. Nhân nhật cười, hung hăng cướp một đồng tài sản của hấn. Ta khải hoàn về nước. Ôm Asisu, ta

cười nói: “Còn nhiều thời gian!” Đứng vậy! Hấn khẳng định sẽ lợi dụng cô gái sông Nile luôn muốn chạy ra bên ngoài kia để công chiếm tiểu quốc, ta chỉ cần ở đằng sau hấn, chậm rãi kết minh với những tiểu quốc đó là được. Menfuisu, ta sẽ để người sống lâu thêm vài năm. Chờ người chết đi rồi, ta sẽ thay thế Asisu thả một đóa hoa nhỏ ở quan tài của người. Coi như là an ủi nhiều năm qua ái mộ thể tử ta như vậy. Yêu mà không chiếm được, khiến cho người bị cắn tâm thống khổ, chịu dày vò thêm vài năm đi.

...

“Chàng đang nghĩ cái gì?” Asisu cầm lấy khóa trái tim được khắc bằng gỗ ở trước ngực ta. Nàng từng nói, muốn giúp ta đổi một cái mới. Nhiều năm qua như vậy, nàng dùng các loại chất liệu chế tác rất nhiều. Mà ta chỉ thích thứ này nhất. Bởi vì, đây là món quà đầu tiên mà nàng tặng ta. Cái khác, ta chỉ là hảo hảo mà nhận. Những thứ này đều là Asisu làm vì ta. Ta quyến luyến chúng.

“Về sau, đừng để con bám vào trên người nàng.” Ta nhận nhặt cánh cáo nàng, hôn hôn thái dương có chút hân ẩm của nàng.”Hấn đã lớn rồi, như vậy là không tốt!”

“Chàng...” Asisu không ngờ được ta lại nói như vậy, có chút chán nản.

“Nàng chỉ là mẫu thân hấn, không phải là tình nhân của hấn.” Ta đưa cột nhìn nàng, xoa xoa cái mũi của nàng. Asisu tức giận đến nói không ra lời, nàng thể này luôn làm ta yêu thương. Mỗi khi đùa nàng, ta luôn rất vui vẻ. Bất quá, nghĩ đến cái tiểu tử kia cũng dám ôm lấy cổ trắng nõn của Asisu, trong lòng liền dâng lên ghen tuông nhàn nhạt. Dù là con, cũng không cho chạm vào nữ nhân của ta.

Những năm gần đây, ta đã kế thừa vương vị. Phụ vương đã chết, mẫu hậu luôn luôn ốm đau. Người thân nhất bên người ta, trừ bỏ Mitamun cũng chỉ có Asisu. Mẫu hậu tuy rằng thương ta, nhưng vẫn không hay thân cận với ta. Từ nhỏ, ta liền bị ném ra khỏi tâm mắt của nàng. Nàng và ta, luôn có sự xa cách. Cho nên Mira mới có thể được nàng yêu thương như vậy. Nàng đem tình yêu đối ta, toàn bộ đưa đến trên người Mitamun cùng Mira. Asisu từng nói, mẫu hậu là người có tính tình trung lập. Ta nghĩ cũng thấy đúng. Cho nên, nàng tuy rằng từng đối địch với Asisu. Nhưng khi nhìn thấy ta khắc sâu yêu Asisu như thế, liền cũng không lại làm khó dễ Asisu.

Về phần phụ vương. Hấn luôn luôn ham mê nữ sắc, liền ngay cả Asisu, hấn cũng từng có ý niệm giữ lấy. Ta tuy rằng trong lòng không vui, nhưng cũng hiểu đó chính là bản tính của hấn. Sau đó, ta thành công đưa hấn dục vọng chuyển hướng cô gái sông Nile. Ta không muốn cùng hấn là địch. Phụ vương tuy rằng đối ta không được tốt lắm, lại coi ta là người thừa kế duy nhất. Cuối cùng, mấy năm nay hấn bị nữ nhân vết sạch, chết ở trên giường nữ nhân. Nghe được tin tức này, trong lòng ta thật sự phiếm không dậy nổi một tia ngọn sóng. Nghĩ đây là kết cục tốt nhất của hấn đi. An ủi mẫu hậu khóc, ta đặt vị vương miện Hitaito, lập Asisu làm vương hậu của ta, vương hậu có quyền lực nhất Hitaito.

Giúp Asisu ở Hitaito thành lập uy vọng, trở thành thần tượng lớn nhất ở Hitaito ta. Cũng gả Mira đến nước ngoài, giúp nàng tìm hôn sự tốt. Asisu tuy rằng vừa lòng, nhưng vẫn có điểm bất an. Cô nhóc ngốc, là sợ ta cũng sẽ không lưu tình đuổi nàng ra khỏi nhà như vậy sao? Ta ôn nhu cười, ôm nàng vào trong ngực, để nàng cùng ta cùng đi hướng tương lai. Đừng sợ, Asisu. Ta đã từng nói qua, ta sẽ chỉ có một mình nàng làm thể tử. Ta sẽ tuân thủ lời hứa này.

Những năm gần đây, vô số người muốn ta tiếp tục cưới, ta cũng không quan tâm. Có người ý vào quyền thế ép buộc ta, ta liền trừ bỏ bọn họ. Việc này, ta cũng không nói với Asisu. Nhìn nàng hạnh phúc là ta cao hứng. Mấy chuyện sát phong cảnh kia, không được phá sự vui vẻ của nàng. Có người muốn ta cản trở Asisu, không để nàng tiếp tục phát triển thế lực. Nhưng bọn họ sao biết được, này đó căn bản là ta âm thầm trợ giúp. Ta muốn để cho người khác biết, ly khai ta, ly khai Ai Cập, Asisu vẫn như cũ có quyền thế đào thiên. Bọn họ sợ Asisu có một ngày chán ghét ta, sẽ trừ bỏ ta. Hừ! Đám mắt mù kia, sao có thể biết Asisu căn bản không cần thứ đó. Nếu quả có một ngày nàng thật sự như vậy, muốn tánh mạng của ta, ta cũng sẽ gặt gao bắt lấy nàng làm bạn. Trên trời dưới đất, nàng nơi nào cũng không đi được, vĩnh viễn chỉ có thể ở bên người ta.

Kỳ thực, đáy lòng vẫn sợ hãi. Nếu ta vi phạm lời hứa, ta sợ Asisu thật sự rời đi không quay đầu lại. Nếu như nàng là nữ nhân bình thường, thì chỉ cần ta bắt nàng về là được. Nhưng Asisu là đặc biệt, ta sợ chỉ cần mất đi, thì đó là vĩnh viễn. Đáy lòng cười nhạo Menfuisu, ta không muốn trở nên giống hấn, cuối cùng chỉ có hối hận cùng thống khổ làm bạn.

Asisu, ta thật may mắn, cả đời này có thể có nàng làm bạn.

————oOo————

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Nữ Hoàng Ai Cập*] *Ta Là Asisu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.